

<http://linhmaroon.wordpress.com>

怨气撞铃 · 尾鱼

Chuong
Vĩ Ngư Gió

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Kết Thúc

Ngoại Truyện 2

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Quyển 4: Hắc Điệp_

Chương 1

Khi Vưu Tư mở mắt, trời vẫn còn tối om, cô nằm trên giường bất động, lắng lắng nghe hơi thở yên tĩnh mà đều đặn của Thạch Gia Tín bên gối, Thạch Đầu ngủ rất yên bình, hy vọng sau này, ngày nào anh ấy cũng có thể ngủ ngon được như vậy.

Vưu Tư nhẹ nhàng vén chăn lên, từ từ xuống giường, chân trần bước tới cạnh cửa, nín thở vận tay nắm cửa: tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô đã cố ý không cài khóa, chỉ sợ một tiếng "cạch" nhỏ bé kia vang lên vào lúc sáng sớm khi mở cửa.

Tất cả đều thuận lợi, thuận lợi giống y như trong tưởng tượng, cuối cùng đến lúc khép lại cánh cửa phòng ngủ, đứng giữa phòng khách, Vưu Tư thở hắt ra một hơi: nhiệt độ của phòng khách thấp hơn so với phòng ngủ, không khí hít vào phổi càng thêm lạnh lẽo, giống như sau khi rời khỏi Thạch Gia Tín rồi, một mình một đường sẽ cô đơn khó chịu thế nào, nhưng không sao, cô đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi, cô muốn đem tất cả những kỷ ức tốt đẹp về Thạch Đầu, kể cả những tháng ngày tàn khốc mà khuất nhục, quên sạch, quăng hết vào quá khứ.

Vưu Tư bước đến cửa vào, mở tủ lấy ra quần áo và đồ đạc đã giấu kỹ một ngày trước đó, lúc mặc đồ, cô vẫn nhìn căn phòng thiếu ánh sáng u ám, tầm mắt đột nhiên mơ hồ: Đây là căn phòng Thạch Gia Tín thuê ở Quê Lâm, không lớn, nhưng bài trí rất ấm áp, rèm cửa sổ và khăn trải bàn đều được chọn lựa hoa văn từ cửa hàng, nhờ thợ có tay nghề cao cắt may riêng, bộ bàn ghế mây là do hai người tốn thời gian cả buổi chiều mới tìm được

trong một gian đồ nội thất cực lớn, bộ chén bát có hình gấu Pooh này là do cô dẫn đo mãi giữa Tao Bao với Bách Gia mới quyết định mua, khi đó, cô vẫn thích vui trong ngực Thạch Gia Tín lặp đi lặp lại một câu: "Thạch Đầu, không có tiền cũng chẳng sao hết, em vẫn có thể sống đủ hưởng đủ vị."

Cô và Thạch Gia Tín quen nhau ở Đại học, chàng nam sinh có vẻ ngoài không tệ lại trầm mặc ít nói độc lai độc vãng mang theo vài phần thần bí này là nhân vật có tỷ số được các nữ sinh trong ký túc xá lôi ra bàn tán cao nhất, thông tin của anh truyền ra ngoài rất ít, chỉ mơ hồ nghe nói là từ trong núi ra, gia cảnh không phải quá tốt, nhưng Vuư Tư không cho là như vậy, có một lần trong lúc trò chuyện buổi đêm, cô nghiêm túc phân tích nói, gia thế của Thạch Gia Tín nhất định là rất đặc biệt, bởi vì căn cứ vào khí chất của anh ta, cách nói năng vào cái loại cảm giác thần bí khó mà nói ra được có thể thấy, mọi người không thể xếp anh ta vào cái loại từ trong hang hốc thâm sơn ra được, chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ quê mùa, tiếng phổ thông cũng ngang bằng với người phát âm tiêu chuẩn, chưa biết chừng người ta chính là nhân vật quyền quý nơi thâm sơn.

Cả ký túc xá cười ầm lên, có một người chị em tổng kết: "Tư Tư nói đúng lắm, Thạch Gia Tín quá nửa là ma cà rồng rồi, cậu xem sắc mặt cậu ta trắng bệch, buổi tối nói không chừng cũng chuồn ra ngoài chui vào trong quan tài ngủ đấy."

Trong trường học không có gì là bí mật, cho dù là câu chuyện riêng trong phòng ngủ cũng có thể như mọc cánh bay đến từng góc ngách, lời "phân tích sâu xa" của Vuư Tư nhanh chóng truyền đến tai Thạch Gia Tín, có một lần tình cờ gặp nhau ở tiết học công khai, một người chưa từng có biểu cảm gì như anh lại vô cùng buồn cười mà nhìn Vuư Tư, lần đầu tiên chào cô.

Theo kiểu nói của các chị em trong ký túc xá thì mặt của Vuư Tư lúc ấy, vụt một cái là đỏ, đến mười cái mông khi cộng lại cũng không rực rỡ được như vậy.

Tiếp đó cũng không hề "ở bên nhau một cách đương nhiên", Thạch Gia Tín vô cùng không chủ động, dường như rất không muốn bắt đầu mối quan hệ này, một thời gian dài mới đầu luôn tỏ ra lạnh nhạt với việc Vu Tư lấy dũng khí hẹn gặp, có thể chối là chối, dần dà, ngay cả đám con trai trong lớp cũng không coi được, nghe nói có một lần khi giặt quần áo ở trong phòng tắm đã xô xát với Thạch Gia Tín, giờ nằm đấm quất: "Vu Tư dù sao cũng là hoa khôi của khoa chúng ta, nhìn trúng cậu đã là phúc của cậu rồi, cậu không xem xem mình như thế nào, còn trưng cái mặt thối ra coi mình là cọng hành nữa."

Sau lần xung đột đó, Thạch Gia Tín càng lạnh nhạt với Vu Tư, có lúc ngay cả điện thoại của cô cũng không nhận, Vu Tư lén khóc trong ký túc xá nhiều lần, đám chị em xúm vào an ủi cô, có người khuyên cô phải kiên trì, cũng có người máng cô chẳng ra gì: "Cũng đâu phải cậu không có ai theo đuổi, việc gì cứ phải gặm cái đồ cục đá kia làm gì? Đúng là cục đá trong bồn cầu, vừa thối vừa cứng."

Nói đều có đạo lý, bao gồm sự phản đối của cha mẹ sau này, bạn bè phân tích, nhưng tình yêu lại là chuyện duy nhất không thể dùng lý lẽ để phân tích, Dopamine và hormone tuyến thượng thận khống chế cả thế giới của người phụ nữ đang yêu, gió lớn hay mưa dầm, trời nắng hay trời trong, lý lẽ đều là phân chó hết, lời họ nói mới là chân lý.

Quan hệ của hai người rốt cuộc cũng có sự đột phá, đó là vào Giáng sinh năm thứ tư đại học, khi đó sinh viên tốt nghiệp ai thực tập thì thực tập, về nhà thì về nhà, số ở lại trường học cũng không nhiều lắm, Vu Tư để ý thấy Thạch Gia Tín từ đầu năm tư đã không thấy xuất hiện nhiều, theo lời của đám ký túc xá là anh càng ngày càng về nhà thường xuyên, hình như gia đình có sắp xếp gì cho anh, Vu Tư không phải người Quảng Tây, cô biết nếu như quan hệ của hai người cuối cùng vẫn không xác định, một khi tốt nghiệp, ai đi đường nấy, có thể cả đời này cô cũng sẽ không gặp được Thạch Gia Tín - cô dò hỏi được đêm giáng sinh lớp của Thạch Gia Tín có

liên hoan, cố ý bỏ rất nhiều tâm tư đan một chiếc khăn quàng cổ làm quà Giáng sinh tặng cho anh.

Đêm hôm đó, Vuur Tư cầm chiếc khăn đã được bọc cẩn thận đứng chờ dưới ký túc xá của Thạch Gia Tín, thành phố Quế Lâm ở gần phía nam, mùa đông bình thường vẫn tương đối ấm áp, nhưng buổi tối hôm đó không hiểu tại sao lại lạnh bất ngờ, Vuur Tư mặc ít, lạnh đến run rẩy, dưới lầu có rất nhiều người qua lại, rất nhiều nam sinh tò mò quan sát cô: ở trường đại học, nam sinh đứng dưới ký túc xá nữ chờ thì mọi người đã nhìn quen lắm rồi, thật đúng là hiếm khi thấy có nữ sinh chờ dưới ký túc xá nam, càng đợi lâu, càng có không ít người bàn tán chỉ chỗ, Vuur Tư vừa lạnh vừa đói, vừa ấm ức vừa khó chịu, cảm giác mình thật đáng thương lại ngu xuẩn, rốt cuộc đợi đến khi bọn họ quay về, cũng đã gần nửa đêm, lúc thấy Thạch Gia Tín, hàm răng va vào nhau lập cập, nửa ngày không thốt ra được một câu trọn vẹn.

Thạch Gia Tín bấy giờ rất sửng sốt, nhìn Vuur Tư không nói câu nào, các bạn cùng phòng của anh rất thức thời, từng người một lần lượt vỗ vỗ vai Thạch Gia Tín, lão Đại lên lầu cuối cùng còn nói thêm một câu: "Người anh em, nắm chắc vào, qua thôn này là không có quán khác đâu."

Vuur Tư tặng quà cho Thạch Gia Tín, nhìn anh từ từ mở giấy bọc, trầm mặc cầm chiếc khăn quàng quấn từng vòng lên cổ, cảm giác như vòng tay mình đang dịu dàng ôm lấy anh, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa bi thương, từ sự nhạy cảm của con gái, cô biết Thạch Gia Tín thích mình, nhưng vì nguyên nhân gì mà vẫn không chịu gần gũi cô? Cô suy nghĩ lung tung, nghĩ đến rất nhiều khả năng: là bởi vì hai nhà không ở cùng một thành phố, anh ấy lo lắng yêu đương nơi đất khách quê người sẽ không được dài lâu? Đây không phải vấn đề, cô cam tâm vì anh mà ở lại Quảng Tây. Hay là phong tục trong núi quá cổ hủ, đã bắt anh ấy đính hôn từ nhỏ? Nhưng giờ đã là thời đại nào rồi, nếu thực sự yêu nhau thì hoàn toàn có thể vượt qua sự ngăn cản của gia đình chứ! Trừ phi, trừ phi là bọn họ sống

trong núi nên quá ngược đời, gần mười tuổi anh ấy đã kết hôn, giờ con cái đã chạy đầy đất, chuyện này thì cô không thể chấp nhận, cô không thể làm mẹ kế cho người ta được...

Vưu Tư nói với Thạch Gia Tín, gia đình đã sắp xếp công việc xong xuôi, nếu không có gì "ngoài ý muốn", sau kỳ nghỉ đông cô sẽ quay về nhà thực tập, chỉ quay lại tham gia bảo vệ luận văn và lấy bằng tốt nghiệp một lần nữa thôi, ý tứ chính là: anh mà không tỏ thái độ thì chúng ta thực sự sẽ chấm dứt tại đây.

Thạch Gia Tín vẫn không nói gì, trái tim của Vưu Tư đã lạnh như bị bỏ vào trong hầm băng, ghen ngào nói: "Em đi nhé, Giáng sinh vui vẻ."

Vừa quay người lại cô đã khóc, dù sao cô cũng là con gái, cũng cần thể diện, đã nói đến nước này rồi, còn có thể thế nào nữa? Gió ùa vào người cô lạnh thấu, vô cùng chua xót, mới đầu sợ Thạch Gia Tín nghe thấy cô còn kìm nén nhỏ giọng khóc, sau đó cũng mặc kệ, dù sao sau này cũng không còn cơ hội gặp lại nữa, cũng không có cơ hội ở cạnh nhau nữa, anh ấy nghe thấy thì cứ nghe đi...

Lúc khóc đến không kiềm chế được, bất ngờ trời đất bỗng xoay vòng, Thạch Gia Tín ôm lấy cô từ đằng sau, anh cũng đang khóc, trong giọng nói có sự run rẩy, nhưng rất kiên định: "Tư Tư, chúng ta ở bên nhau đi."

Vưu Tư cảm thấy, đó là đêm đẹp nhất cuộc đời này, bầu trời đêm đen như mực cũng giống như đang bùng nổ từng đóa hoa rực rỡ, tất cả những ấm ức, rối rắm, đau lòng như hóa thành hư không trong cái ôm ấm áp này, tựa hồ như chưa từng xảy ra bao giờ, cho dù có từng xảy ra, cũng chỉ là chút ưu thương ngọt ngào nho nhỏ chẳng ảnh hưởng gì.

Sau khi tốt nghiệp, Vưu Tư lần đầu tiên trái ý gia đình, cố ý ở lại Quế Lâm, cha của Vưu Tư tức đến dậm chân, quăng điện thoại quát bảo cô cắt đi, nước nở cúp máy xong, Vưu Tư tìm một công việc thư ký hành chính ở

Quế Lâm, tiền lương không cao, nhưng đang yêu thì uống nước cũng no, huống chi Thạch Gia Tín thực sự đối xử rất tốt với cô, không gì không cho, sẵn sóc tỉ mỉ, ngay cả đám chị em trong ký túc xá cũng đều cảm khái: rốt cuộc cũng khổ tận cam lai.

Nhưng như người uống nước, lạnh ấm tự biết, có một vài thứ đằng sau ánh mặt trời, chỉ có bản thân mới cảm nhận được, theo từng ngày chung sống, Vuơ Tư càng lúc càng nhận ra, đằng sau Thạch Gia Tín có một gia tộc không thể bước ra ánh sáng, anh chưa bao giờ nhắc đến gia đình với cô, chưa từng đưa cô về nhà, mỗi lần đi đều phải rút hình của cô trong ví ra, dường như muốn dọn dẹp sạch sẽ tất cả dấu vết về cô trước một số người, càng khiến cô không thể chấp nhận hơn là, Thạch Gia Tín không có công việc cố định, mỗi lần "trong nhà" có việc gì, anh đều nhanh chóng bỏ đi, liên tiếp dăm bữa nửa tháng cũng không thấy về, khiến cho cô nóng ruột nóng gan, lo lắng đến độ đêm không yên giấc.

Sau hai năm chiến tranh lạnh với gia đình, cô bắt đầu liên lạc lại với người nhà, người cha có tính khí nóng nảy vẫn không chịu giảng hòa với cô, nhưng mẹ thì khác, yêu con sốt ruột, chung quy vẫn là miếng thịt đầu tim, cho dù có làm trái nhưng cũng không so đo với cô, biết rõ được tình hình bên này xong, mẹ cô lo lắng trùng trùng, câu đầu tiên đã hỏi cô: "Tư Tư, con và cậu ta... đã có quan hệ chưa?"

Mẹ không cho phép cô và Thạch Gia Tín tiến thêm bước nữa: "Tư Tư, mẹ cũng không mong cậu ta giàu sang phú quý mua nhà mua xe, nhưng một người đàn ông, ít nhất cũng phải đường đường chính chính, phải thoải mái giới thiệu con cho người nhà và bạn bè của cậu ta chứ? Nhà chúng ta cũng đâu phải không xứng với cậu ta, tại sao hai đứa qua lại ba bốn năm rồi, ngay cả cái ngưỡng cửa nhà nó con cũng chưa bước qua được? Con phải để ý, cậu ta là định để con hao mòn ở bên ngoài hay là thế nào?"

Lúc yêu đương, sẽ không suy tính đến những việc vụn vặt không đáng kể này, nhưng nếu định ở bên nhau lâu dài, có những thứ không thể không

để tâm, bị mẹ nhắc nhở như vậy, Vuur Tư cũng cảm thấy mình có chút không danh không phận chẳng bà chẳng cô, cũng may cô được dạy dỗ nghiêm ngặt, trời sinh tính tình cũng bảo thủ, trước kia đã nói rõ với Thạch Gia Tín, trừ phi quan hệ của hai người đã công khai, nếu không thì không muốn phát triển đến bước lên giường, hơn nữa sau khi tốt nghiệp, hai người cũng không hề ở chung, cho nên cửa ải này vẫn còn có thể khống chế được, nhưng cứ lần nữa lâu dài không phải chuyện tốt, cộng thêm cũng đã đến tuổi, mẹ cô chung quy cũng lo lắng, thu dọn hành lý một buổi tối đột nhiên đến thẳng Quế Lâm, chặn Thạch Gia Tín trong nhà, dứt khoát hỏi anh, giữ con gái nhà người ta bên cạnh lâu như vậy, rốt cuộc tính làm sao, cuối cùng là có cưới hay không?

Mắt thấy Thạch Gia Tín bị mẹ ép bức đến không còn đường lui, Vuur Tư đau lòng vô cùng, nhưng lại nghĩ, cô cảm thấy mình không hề làm sai: cũng không phải cô đang ép cưới, chẳng qua là hy vọng Thạch Gia Tín có thể cho cô một câu trả lời hợp lý, một hy vọng mà thôi, chẳng lẽ cứ phải sống cái cảnh giấu diếm này cả đời hay sao?

Cuối cùng, Thạch Gia Tín cũng cho một câu trả lời khẳng định chắc chắn, anh nói: "Cho cháu một chút thời gian, thu xếp xong mọi chuyện, cháu sẽ kết hôn với Tư Tư."

Mẹ của Vuur Tư không ngừng đeo đuổi: "Phải bao lâu? Trước năm mới nhất định phải có câu trả lời chắc chắn."

Yêu cầu này cũng không quá đáng, trong phong tục của người Trung Quốc, Tết âm lịch là ngày đặc biệt, rất nhiều việc lớn đều được quyết định vào thời điểm này.

Thạch Gia Tín trầm mặc một lúc, đáp lại một chữ: "Được."

Lúc anh trả lời như vậy, theo bản năng, Vuur Tư liếc mắt nhìn lịch treo tường.

Lúc đó, cách Tết Âm Lịch còn khoảng một tháng.

Sau đêm hôm đó, dường như để chứng minh lời nói của mình, Thạch Gia Tín làm một loạt hành động thay đổi, anh thuê một căn phòng thích hợp dành cho hai người, kéo Vưu Tư cùng nhau trang trí, mặc dù trong khoảng thời gian đó, anh vẫn đột nhiên biến mất một hai ngày, nhưng Vưu Tư chưa từng hỏi, cô biết Thạch Gia Tín nhất định là có bí mật, cô không muốn biết bí mật, bí mật thuộc về quá khứ, cô chỉ muốn một tương lai không có bí mật.

Sau khi mẹ cô quay về khoảng nửa tháng, có một hôm Thạch Gia Tín muốn cô đưa chứng minh để mua vé tàu, hơn nữa còn yêu cầu cô một mình đi đến Đôn Hoàng, Vưu Tư chưa từng một mình rời khỏi nhà xa như vậy, lại còn là đi tàu hỏa người đông phức tạp, nhất thời da đầu tê rần, Thạch Gia Tín cho cô một liều thuốc an thần: "Chỉ lần này thôi, nghe anh sắp xếp, anh sẽ đến trước mấy ngày, đón em ở bên đó. Tư Tư, chuyện này qua rồi, anh sẽ giải thích cho em. Em hãy tin anh, sau lần này, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp."

Sau lần này, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Những lời này khiến cho Vưu Tư nhớ đến cái đêm Giáng sinh rất lâu trước kia, màn đêm đen nhánh tựa như đóa hoa nở rộ, cô cảm thấy như một thời khắc chuyển mình nữa lại tới, cô tin lời Thạch Gia Tín, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp, cuộc sống hạnh phúc đang ở trước mắt.

Cô cho rằng Đôn Hoàng là trạm dừng chân khởi đầu của hạnh phúc mỹ mãn, nhưng năm mơ cũng không ngờ tới, nơi đó, lại là nơi cơn ác mộng bắt đầu vươn móng vuốt.

Lần này, tầng không đen nhánh không hề nở hoa, mà là vây kín xung quanh, che lấp phần mộ chôn vùi nửa đời sau của cô.

Từ sau khi trở về từ Đôn Hoàng, Vương Tư thay đổi rất nhiều, cuộc sống cùng với Thạch Gia Tín, trong mắt cô cũng biến thành thứ màu sắc xám xịt ảm đạm, có lúc nhìn Thạch Gia Tín lại sinh ra một cảm giác xa lạ rất quái dị, lại có lúc, tâm trạng già cỗi tựa như một cụ già lúc chập tối, chờ một cơn gió xẹt qua, thổi tắt chút sinh mệnh còn le lói phút cuối.

Thạch Gia Tín lo lắng vô cùng, đưa Vương Tư đến gặp bác sĩ khoa tâm thần một lần, khám xong, bác sĩ kéo Thạch Gia Tín qua một bên nói chuyện, nhưng bị cô nghe được, cô nghe thấy bác sĩ đó nói cô: "Bị kích thích quá mạnh, có dấu hiệu chuyển từ tinh thần hoảng loạn đến tinh thần chuyển biến xấu thất thường."

Vương Tư giận dữ vô cùng, cô cảm thấy thế giới này điên đảo mà biến thái: đám có bệnh các người không nói mình có bệnh, lại đổ oan cho một người bình thường như tôi bị tâm thần! Cô xông tới hắt cả chén trà lên mặt bác sĩ, nhìn lá trà bám trên lông mi của bác sĩ cực kỳ sung sướng, Thạch Gia Tín đền tiền, cũng mất rất nhiều công sức mới kéo được cô về nhà, đêm hôm đó, Thạch Gia Tín nói với cô rất nhiều điều, đại ý là anh biết Vương Tư đã trải qua chuyện gì, nhưng anh không hề quan tâm, hy vọng, Vương Tư có thể quên hết những chuyện không vui, sau này tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Lúc anh nói chuyện, Vương Tư vẫn đang gấp áo gối, gấp rồi lại gấp, mở rồi lại mở, làm ngơ trước những lời Thạch Gia Tín nói, chẳng qua là khi anh nói đến "sau này tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp", cô chợt ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, dặt ra hai chữ qua kẽ răng: "Lừa đảo!"

Thạch Gia Tín rất thống khổ, nhưng không thể làm gì, anh không còn ra ngoài hay mất tích nữa, mà là dành càng nhiều thời gian ở bên cô, nhìn cô, đây vốn là những gì Vương Tư mong đợi, nhưng đã muộn, giờ phút này, cô chỉ cảm thấy phiền não, cảm thấy Thạch Gia Tín biến thành một cái máy theo dõi từng giờ từng phút đều nhìn mình chăm chăm, mọi hành động đều bị kiểm chế, lần đầu tiên từ đó đến nay, cô có ý định bỏ đi, cô nhớ cha,

cũng nhớ mẹ, thậm chí nhớ cả công việc mà gia đình sắp xếp cho mình: nghe nói rất nhàn nhã, phúc lợi rất tốt, cách mấy tháng còn được tổ chức đi du lịch.

Đỉnh phần mộ cuối cùng cũng nứt ra một vết sáng, đường kính không lớn nhưng sáng đến rực rỡ, cô cảm thấy mình giống như một con chim, rốt cục cũng có thể giương đôi cánh rũ sạch bụi bặm, bay về cái tổ yên bình để nghỉ ngơi, cô cúi đầu thắt một cái nơ tiêu chuẩn cho dây giày, nhủ thầm trong lòng: Thạch Đầu, em đi đây, đi thật.

Đèn vụt sáng, ánh mắt của Vu Tú đã quen với bóng tối thời gian dài, ánh sáng đột ngột làm cô choáng váng, tay cô che trên trán, nhắm mắt nhìn ra phía sau, Thạch Gia Tín đứng ở cửa phòng ngủ, mặc áo ngủ, giống như một bức tượng trắng mờ mờ, giọng nói của anh rất bình tĩnh: "Tú Tú, đừng náo loạn nữa, đi ngủ nào."

Giọng điệu dỗ trẻ con ba tuổi, ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần, Vu Tú đột nhiên nổi giận, cô gào lên với Thạch Gia Tín: "Em không náo loạn, Thạch Đầu, anh nghe cho rõ, em phải đi, em muốn chia tay với anh!"

Cô khua tay, tựa như đang thị uy với ai đó, sau đó xốc hành lý mở cửa, tối qua rõ ràng không khóa trái cửa, nhưng không sao vặn ra được, đầu Vu Tú ơ ơ, cố gắng đến mức mồ hôi đầy mình, tiếng bước chân của Thạch Gia Tín vọng đến từ đằng sau, anh ôm lấy cô từ sau lưng: "Tú Tú, nghe lời đi!"

Vu Tú hoảng sợ hét rầm lên, từ sau lần đó, cô không thể tiếp nhận bất cứ hành động tiếp xúc thân thể hơi chút thân mật với bất cứ người đàn ông nào, cho dù người đó có là Thạch Gia Tín, cô cảm thấy giống như đang quay lại cái đêm mà cơn ác mộng đó xảy ra, cho dù có giấy dựa gào thét thế nào, tên súc sinh một mắt đằng sau vẫn ghì lấy cô, cười dữ tợn, sau đó tựa như một ngọn núi đổ sụp lên người cô.

Thạch Gia Tín mất rất nhiều sức lực mới khống chế được Vuur Tư, mặt bị cô cào cho vài vết máu, anh dùng vải trói hai tay Vuur Tư lại ở đầu giường, tựa như mất hết sức lực ngã bên cạnh há miệng thở dốc, anh cảm thấy lúc phụ nữ nổi điên, sức chiến đấu không thua gì quân đội đã được huấn luyện hà khắc, đất nước tại sao cứ nghĩ đến chuyện phát triển khoa học kỹ thuật mũi nhọn mà không dè dặt chút kinh phí đầu tư cho việc khai thác sức chiến đấu của phụ nữ khi nổi điên chứ, vị trí quân sự chắc đã sớm thăng lên vài cấp.

Nghỉ ngơi một lúc, anh chống tay ngồi dậy, giơ tay nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, Vuur Tư đã không ồn ào nữa, lạnh lùng nhìn anh, trong con người như kết đầy băng giá sắc lẹm, Thạch Gia Tín cố ý bỏ qua điều đó, dịu dàng an ủi cô: "Tư Tư, em nghỉ ngơi một chút đi, anh đi mua đồ ăn sáng cho em."

Không khí buổi sớm rất mát mẻ, từ xa, có thể nhìn thấy đường nét tươi đẹp của đỉnh Độc Tú của Vương Thành Tỉnh Giang, đỉnh Độc Tú cao khoảng 66 mét, vì có phong thủy tuyệt hảo nên được cháu trai của Chu Nguyên Chương là Chu Thủ Nghiêm liệt vào phạm vi kiến tạo Vương Thành Tỉnh Giang, một thời gian dài, kiến trúc thành phố Quế Lâm không được vượt qua độ cao này vì sợ phá hỏng phong thủy.

Thạch Gia Tín mua cho Vuur Tư món phở cuốn tôm nõn bóc vỏ mà cô thích nhất, lúc thêm nguyên liệu, cố ý dặn cho thêm nhiều lạc giã nhỏ, lúc xách đồ về, túi đựng hộp đựng đưa đựng đưa, anh đột nhiên bất động, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, tay chống đầu, nước mắt nhanh chóng trào ra.

Sớm biết chuyển đi Đôn Hoàng đã được tính toán cẩn thận lại có kết quả như vậy, có giết chết anh, anh cũng sẽ không đẩy Vuur Tư lên con đường đó.

Hai năm qua, trong nhà ngày càng hay nhắc đến hôn sự với Thịnh Ảnh, sau năm lần bảy lượt từ chối, bên phía Thịnh gia bắt đầu đoán mò hoài nghi, có lần, Thịnh Ảnh cản anh lại, rất không khách khí gào lên với anh: "Thạch Gia Tín, cho các anh ra ngoài đi học là để tiện cho việc làm ăn, không phải là để cho anh ở bên ngoài dây dưa với đám con gái lai lịch bất minh, anh ra sức chối, tưởng con gái nhà họ Thịnh chúng tôi dễ gạt lắm hay sao?"

Đối mặt với sự khiêu khích của Thịnh Ảnh, Thạch Gia Tín từ trước tới nay vẫn im lặng mà chống đỡ, trái lại có vài người nhà họ Thạch chơi thân với anh lại không coi được, không dám trở mặt trước mặt Thịnh Ảnh, chỉ biết oán thầm với anh: "Trên mặt Thịnh Ảnh có vết chàm, trông rõ là khó coi, còn không biết ý mà kêu kêu gào gào, Gia Tín, theo quy củ, cậu phải kết hôn với chi Lộ Linh mới đúng, chúng ta phải bảo người nhà họ Thịnh xem lại rõ ràng, tại sao Thịnh Thanh Bình bỏ trốn lại tùy tiện gán cậu cho Thịnh Ảnh?"

Cũng có người hoài nghi giống Thịnh Ảnh, âm thầm nhắc nhở anh: "Cậu đừng nói là có ai ở bên ngoài thật đấy, vui đùa một chút thì được, đừng có mà làm thật, con gái nhà họ Thịnh không dễ chọc, không có khả năng để cho cậu cưới người khác họ đâu."

Nhắc nhở xong còn cho anh biết một tin tức: "Nghe nói Thịnh Ảnh phái người đi thăm dò chuyện ở bên ngoài của cậu đấy, có nuôi em nào thật thì phải giấu cho kỹ vào, vỡ lở ra thì mặt mũi nhà họ Thạch chúng ta cũng khó coi lắm."

Vưu Tư đã gặp nguy hiểm, anh phải bố trí trước Thịnh Ảnh, treo đầu dê bán thịt chó, bố trí tử địa mới có cửa sinh tồn, trước đảm bảo Vưu Tư tuyệt đối an toàn, sau đó lại nghĩ cách lấy mận thay đào, vớt mình lên bờ - Thịnh Thanh Bình chẳng phải là một tiền lệ thành công hay sao, cây rờn đất sẽ chết, người rờn đi vẫn sống, không có lý không có đường ra.

Mới đầu, mọi chuyện phát triển một cách thuận lợi, anh thậm chí còn như được thần linh trợ giúp gặp được con gái của Thịnh Thanh Bình tại Đôn Hoàng, mượn tay cô ta diệt trừ Thịnh Ảnh, nếu như không đột nhiên xảy ra vụ việc Phi Thiên này...

Thạch Gia Tín lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, cô gắng nén nước mắt đang trào ra lại, anh lảng lạng thề trong lòng, nhất định sẽ đối tốt với Tư Tư gấp bội, đi theo mình mấy năm nay Tư Tư đã quá khổ sở, anh nhất định phải bù đắp lại, bù đắp lại gấp trăm gấp ngàn lần!

Mặc dù tâm trạng vẫn còn suy sụp, nhưng sợ về muộn phở cuốn sẽ nguội, Thạch Gia Tín vẫn đứng dậy quay về, anh thuê nhà ở tầng ba một khu tập thể nhỏ giữa thành phố, lúc bước vào hành lang, không hiểu sao, đột nhiên cảm thấy có người đang theo dõi mình, theo bản năng anh ngoái đầu lại nhìn, bóng người thấp thoáng ở ngã rẽ đã không thấy đâu.

Trái tim Thạch Gia Tín thót lên một cái, bước nhanh lên lầu, đến trước cửa, vừa móc chìa khóa ra đã phát hiện cửa đã hé ra một khe hẹp.

Đầu óc của Thạch Gia Tín mờ ra, lúc đi, anh rõ ràng đã khóa trái cửa!

Anh run run tay đẩy cửa phòng ra, liếc mắt đã thấy cửa phòng ngủ đang mở toang, trên giường trống trơn! Thân hình Thạch Gia Tín run lên, hộp đồ ăn trên tay rớt xuống đất, anh cơ hồ như lao vào trong phòng: mảnh vải dùng để trói Vuư Tư đã đứt thành từng đoạn, rõ ràng đã bị cắt đứt, Tư Tư đâu? Kẻ nào đã đưa cô ấy đi?

Yết hầu Thạch Gia Tín trượt lên trượt xuống, trong cổ họng phát ra những âm thanh tựa như nước nổ, anh chống giường đứng dậy, tay run rẩy rút di động muốn báo cảnh sát, vừa mới mở khóa, đột nhiên phát hiện ra sự khác thường.

Trong nhà có mùi thuốc lá, mùi thuốc lá mang theo vị nước thảo dược, vừa rồi anh quá căng thẳng, lao tới đã ngã bên giường, hoàn toàn không

chú ý tới đằng sau còn có người.

Thạch Gia Tín từ từ quay đầu lại.

Trên chiếc sofa đơn nhỏ cạnh cửa, có một người phụ nữ đang ngồi, bà ta mặc một chiếc áo vải đen có cúc cài, quần ống rộng, mái tóc trắng phớt được búi lại phía sau thành một búi tóc tròn bóng mượt, nếp nhăn trên trán hằn sâu, hai đường nếp nhăn chìm hà khắc vắt qua khóe miệng, da rất trắng, kiểu trắng bệch do nhiều năm không thấy ánh mặt trời.

Bà ta cứ ngồi như vậy, cầm cái tẩu thuốc nước rất dài cũ kỹ, phần miệng tẩu bằng đồng được mài sáng loáng, vành miệng có cài một cái kẹp nhỏ để gấp thuốc châm lửa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chếp miệng nhép nhép.

Đó là mẹ của Thịnh Thanh Bình, bà ngoại của Quý Đường Đường, cũng là nhân vật uy quyền thế hệ trước còn khỏe mạnh của chi Lộ Linh nhà họ Thịnh.

Thịnh Cẩm Như.

Nghe nói sau khi Thịnh Thanh Bình bỏ trốn, Thịnh Cẩm Như hai mươi năm trời chưa từng ra khỏi động đá vôi, cũng chỉ mới vài năm gần đây mới bắt đầu đi lại bên ngoài, Thạch Gia Tín mới chỉ gặp bà ta được vài lần, lần nào cũng vậy, bà ta không phải đang hút thuốc nước thì cũng là mặt không biểu cảm cầm một đầu của tẩu thuốc nước, cộp cộp cộp gõ lên tảng đá vôi cạnh thuốc trong tẩu, mỗi một tiếng vang lên cũng tựa như đang đòi mạng, khiến cho lòng dạ người ta hoảng hốt.

Thạch Gia Tín miệng lười khô khốc, con người bỗng mở lớn, anh run rẩy bước lên hai bước, nhìn chăm chăm bà ta: "Tư Tư đâu?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mùa đông của Hà Bắc có một cách gọi trong dân gian là "Mèo đông", đại ý là mùa đông lạnh khủng khiếp đóng chặt cửa không thể đi đâu, chỉ có thể co ro ở trong nhà, sưởi ấm, đánh bài, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa, lười biếng qua ngày giống như mèo, chờ xuân tới băng tan thì giần gân giần cốt. Cách nói này cũng được áp dụng ở Ca Nại, Ca Nại có độ cao hơn 3000 mét so với mặt biển, tháng Bốn tháng Năm cũng có tuyết rơi, đừng nói là tiết trời tháng Một tháng Hai đến chớ cũng đông cứng thế này, đôi mắt nhìn quanh không thấy một bóng người, thỉnh thoảng đi qua thôn trấn, hai bên đường cửa lớn khép chặt, không có chút hơi người sống như trong Resident Evil, trên đường chất đầy đồng tuyết củ mới, sớm đã đóng thành băng, cộng thêm vị trí hẻo lánh, chính phủ chẳng có hơi sức mà tổ chức vận người san tuyết gì đó, đường đi mới nhìn bằng phẳng, xe vừa đi lên là hỏng, một đường đi tới đã thấy có hai ba chiếc xe lật bên đường -- tởm đi trên đường tuyết không lâu, Nhạc Phong đã đi xuống lắp thêm một lớp xích chống trượt cho bánh trước bánh sau, cho dù vậy, lái xe trên loại đường kiểu này cũng rất mất sức, cộng thêm bão tuyết hoành hành, đằng trước đằng sau đều trắng xóa, một người lái lâu rất dễ mệt mỏi, Mao Ca liền thay phiên cầm lái với anh.

Quý Đường Đường đang đắp chăn co mình trên ghế sau bên cạnh cửa sổ, cứ được một lúc lại vươn tay lau lớp sương mù trên cửa kính, trán gác lên mặt thủy tinh nhìn cảnh sắc bên ngoài, thực ra thì cũng chỉ có tuyết trắng, sườn núi, những cái cây đổ cùng một hai con bò Tây Tạng lạc bầy thi thoảng lọt vào tầm mắt, được một lúc lâu còn có thể thấy lều vải của dân Tạng đang bốc khói, sau khi xe tiến vào Cam Nam, Quý Đường Đường liền

trở nên trầm lặng khác thường, nơi đây đối với cô chung quy vẫn có ý nghĩa đặc biệt, trong xe rất yên lặng, chỉ có tiếng máy sưởi chạy rì rì, Quý Đường Đường nhanh chóng mệt mỏi, đầu gối lên lưng ghế mơ mơ màng màng ngủ, lúc ngủ trời vẫn còn sáng, Nhạc Phong đang lái xe, sau đó đột nhiên thân xe rung lắc một chập, nhất thời tỉnh lại, mở mắt nhìn đã thấy đang nằm trong lòng Nhạc Phong, bên ngoài tối thui, hai cái đèn pha ở đầu xe quét ra một mảnh bóng vàng ấm áp, lái xe chính là Mao Ca, anh ta nhìn Quý Đường Đường qua gương chiếu hậu đằng trước, nói một câu: "Dậy rồi à."

Quý Đường Đường còn chưa tỉnh hẳn, nghe người khác nói cứ giống như cách một tầng giấy rách, ong ong, cô dụi vào lòng Nhạc Phong một cái, túm lấy áo anh mơ hồ hỏi một câu: "Đến chưa?"

Cũng không biết Nhạc Phong đã nói gì, cô lại nặng nề ngủ thiếp đi, lần này ngủ rất không yên ổn, mơ thấy rất nhiều những giấc mộng lẻ tẻ, trong mộng có rất nhiều gương mặt lúc ẩn lúc hiện, cảnh tượng cuối cùng lại càng thêm quái dị, cô mơ thấy mình đứng trên bậc thang bên ngoài quán trọ của Mao Ca, bày ra đủ tư thế như người mẫu để cho người ta chụp hình, xung quanh là một vòng người đang giơ ống kính máy ảnh, trong đồng đầu người đen sì, Trần Vĩ nhón chân ló đầu ra, giơ cao di động kêu về phía cô: "Chị Đường Đường, số di động của chị là bao nhiêu, đến ngày lễ ngày tết tôi còn gửi tin nhắn chúc phúc cho chị."

Tiếp đó liền bị Nhạc Phong lay tỉnh, Quý Đường Đường mờ mịt mở mắt nhìn Nhạc Phong, anh vỗ vỗ lên mặt cô, nói một câu: "Đến rồi."

Quý Đường Đường bò dậy từ trong lòng Nhạc Phong, quỳ gối trên ghế hạ cửa sổ xe xuống, bên ngoài đang có tuyết rơi, từng mảng từng mảng bông tuyết lớn hình lục lăng, Ca Nại không có đèn đường, trước sau chỉ có một màu đen như mực, chỉ xung quanh xe có ánh sáng, Mao Ca xuống xe trước, rũ lớp tuyết trên người rồi bật chiếc đèn dưới mái hiên lên, nhờ ánh

sáng từ trên cao rơi xuống, Quý Đường Đường thấy rõ dòng chữ trên tấm bảng làm từ gỗ treo trước cửa quán trọ.

Nhà khách thanh niên tự do.

Sau khi xuống xe, Quý Đường Đường đứng yên trong tuyết ngửa đầu nhìn dòng chữ trên tấm bảng, từng bông tuyết lớn rơi tán loạn trong ánh sáng yếu ớt của trời đêm, tựa như một giấc mộng không chân thực, lúc này đã qua hơn nửa năm, cô vậy mà đã quay lại, những con người khi ấy, Vũ Mi, Hiếu Giai, Đầu Trọc, Lông Gà, giờ nhớ tới, đột nhiên lại có một cảm giác ấm áp thân thiết, giờ bọn họ đang ở nơi nào? Sống những ngày tháng ra sao? Thời gian và không gian thật là kỳ lạ, khiến cho không ai có thể hiểu thấu, bọn họ rõ ràng đã từng ở đây, từng cười nói, từng đùa giỡn, nhưng một khi đi rồi, ngay đến một chút dấu tích cũng không để lại.

Mao Ca đứng bên trong gọi cô: "Đường Đường, mau vào đi, đừng để lạnh cóng."

Mùa đông Ca Nại âm hai mươi lăm độ, tuyết đối không phải câu nói để dọa người ta, chỉ đứng trong tuyết có một lúc như vậy mà mặt và tay Quý Đường Đường đã lạnh cóng không còn cảm giác, vào phòng mới phát hiện ra trên lông mi cũng đã kết một lớp vụn băng mỏng, Mao Ca kéo chào ra nhóm lửa, mới nhóm được một nửa đã cúp điện, trong bóng tối, Mao Ca nhẩn nại chờ, sau đó rửa mặt câu: "Chết tiệt! Mới về đã bị cúp điện!"

Quý Đường Đường vừa chà chà tay vừa hà hơi vào lòng bàn tay, nghe thấy tiếng Mao Ca hùng hùng hổ hổ bỏ kìm gấp xuống chạy ra chỗ ngăn kéo lục lọi tìm nến, chỉ chốc lát sau, Nhạc Phong đã xách hành lý đi vào, đóng cửa lớn lại, tiếng gió ù ù nhất thời nhỏ đi rất nhiều, trong yên lặng, Mao Ca quẹt diêm, một đốm lửa nhỏ bé, lấp lóe bùng lên.

Mao Ca tiếp tục đảo chào, vứt bốn năm cây nến sáp ong dài ngắn khác nhau cho Quý Đường Đường thấp lên, cô vừa nhỏ sáp nến để cắm nến vừa

nghe Mao Ca và Nhạc Phong nói chuyện phiếm, đơn giản chỉ nói về hành trình tiếp theo, ở Ca Nại thêm mấy ngày gì đó, Quý Đường Đường nghe một lúc, chợt nhảy ra một suy nghĩ, ma xui quỷ khiến châm một cây nến bước ra hành lang, từ vị trí này có thể nhìn thấy cửa sau của quán trọ, cánh cửa được đặt bên cạnh đồng củi ở nhà bếp, cửa làm từ gỗ, nơi chấp vá bên dưới có gió lùa vào.

Quý Đường Đường có chút căng thẳng, nhưng vẫn giơ nến bước từng bước qua, tất cả giống hệt như cái đêm nửa năm trước đó, tuy cánh cửa gỗ bị đá hồng kia đã được thay mới nhưng vẫn thô ráp mà đơn sơ, then cửa đang cài.

Không hiểu tại sao, Quý Đường Đường cứ cảm thấy cái khóa kia chỉ vô dụng, giống như không khóa chặt, cô lại gần nhìn chiếc khóa, gió bên ngoài đột nhiên nổi lên, xô vào lạch cạch, tựa như có người đang đứng ngoài ra sức đẩy cửa, Quý Đường Đường sợ đến mức da đầu tê rần, bịch bịch lùi lại liên mấy bước, va vào người Nhạc Phong.

Nhạc Phong từ phía sau ôm lấy cô vào trong lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên gò má cô, nhẹ giọng nói: "Chuyện trước kia, đừng nghĩ đến nữa."

Thân thể Quý Đường Đường vẫn còn đang run rẩy, cô lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên có chút khó chịu: "Em cũng đâu muốn nghĩ đến."

Nhạc Phong trầm mặc một lúc: "Dù sao chúng ta cũng đã đưa Mao Ca đến nơi rồi. Nếu em không thích chỗ này, sáng mai chúng ta đi luôn."

Đêm hôm đó, Mao Ca kê ba cái giường khung thép bên cạnh chảo lửa, trên giường đã trải sẵn mấy tầng đệm để mọi người chống lạnh nhưng chung quy thì vẫn cứ lạnh, nửa người gần bên chảo lửa thì ấm áp, nửa bên kia lại bị khí lạnh làm cho phát run, cứ nửa nóng nửa lạnh như vậy, Quý Đường Đường mơ mơ màng màng thiếp đi, lại bắt đầu mơ thấy từng đoạn

ngắt quãng, mơ thấy cảnh đang lão đảo kéo Vưu Tư chạy trốn trong hành lang hang ổ của đám Phi Thiên kia, chạy mãi chạy mãi, sức nặng trên tay ngày càng nhẹ, cô hoảng sợ nhìn lại, phát hiện Vưu Tư chẳng biết đã bay lên từ lúc nào, cô ấy lơ lửng một cách quái dị giữa không trung, tứ chi duỗi ra, tựa như một con bướm khổng lồ, có thể nhìn thấy rõ ràng từng mạch máu trên da, bên trong là huyết dịch màu đỏ thẫm đang chảy mãnh liệt....

Quý Đường Đường sợ đến mức cả người toát mồ hôi lạnh, mở choàng mắt trong bóng tối, bấy giờ mới nhận ra vẫn đang ở quán trọ của Mao Ca, bình nước trên chảo lửa bên cạnh ùng ục bốc hơi nóng, nhưng ở đây là cao nguyên, cho dù có đun nước đến bao lâu cũng không đến nhiệt độ sôi được...

Bên Nhạc Phong cũng có tiếng động, cô nghe thấy anh nhẹ giọng hỏi: "Mơ thấy ác mộng à?"

Quý Đường Đường nằm tại chỗ gật đầu, giọng nói không hiểu tại sao có chút ghen ngạo, Nhạc Phong dịch chăn ra một góc: "Đường Đường, qua đây."

Quý Đường Đường vén chăn xuống giường, run rẩy bước tới cạnh giường Nhạc Phong, Nhạc Phong vươn tay kéo cô vào, dịch chăn đắp kín kẽ, chỗ này thật ấm áp, vừa gần chảo lửa, lại vừa gần vòng ôm ấm áp của Nhạc Phong, anh luồn tay vào tóc cô vuốt ve, thấp giọng nói: "Hay là thời gian này buổi tối em cứ ở cạnh anh đi, đỡ phải mơ thấy mấy giấc mộng vớ vẩn đó."

Quý Đường Đường không nói gì, cô vẫn thường mất ngủ, ban đêm gặp rất nhiều ác mộng, nhưng nếu có Nhạc Phong ở bên, tình hình sẽ tốt hơn nhiều, từ dạo gần đây đến giờ, có mấy lần đều là cô tỉnh lại trước, Nhạc Phong tỉnh theo, sau đó lại chạy qua ở cạnh bên cô đến sáng, Nhạc Phong có nhắc tới mấy lần, nói chẳng bằng ngủ cùng nhau ngay từ đầu, nửa đêm đỡ phải giầy vò như vậy, nhưng nói thì nói, chính anh cũng biết có

chút không ổn, thấy Quý Đường Đường không nói được cũng chẳng nói không, anh cũng hiểu trong lòng cô không thích, đây là lần thứ hai anh nhắc tới, Quý Đường Đường vẫn phản ứng như vậy, Nhạc Phong cũng không kiên trì, thân mình tận lực dịch sang bên cạnh để cô nằm được thoải mái hơn một chút: "Vậy em ngủ đi."

Tối nào cũng giày vò Nhạc Phong như vậy, trong lòng Quý Đường Đường có chút bối rối, tuy nói với tình hình như hiện nay cũng chẳng khác nào ngủ cùng nhau, nhưng với sự dè dặt đặc thù của con gái, luôn tự cảm thấy mặc dù ở bên Nhạc Phong nhưng còn cách thời điểm gần bó khăng khít một khoảng cách, ngủ trên cùng một chiếc giường, trong suy nghĩ truyền thống vẫn mang một ý nghĩa đặc biệt, cho nên theo bản năng, cô vẫn không muốn, nhưng ngấm lại từ một góc độ khác lại cảm thấy mình thật rách việc, ngủ cùng nhau nửa đêm với ngủ cùng nhau cả đêm, về bản chất thì có gì khác nhau hay sao, cũng chỉ năm mươi bước với một trăm bước mà thôi.

Quý Đường Đường lúc chiều đã ngủ nhiều, giờ trái lại không mệt lắm, nghe thấy hơi thở của Nhạc Phong không đều, biết anh cũng không ngủ, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, Nhạc Phong đang mở to mắt nhìn trần nhà thất thần, vậy mà lại không chú ý tới động tác nhỏ của Quý Đường Đường, Quý Đường Đường nhìn anh một lúc, vươn tay quơ quơ trước mặt anh, Nhạc Phong giật mình một cái, vươn tay bắt lấy tay cô nhét lại vào trong chăn, hạ giọng hỏi cô: "Sao vẫn chưa ngủ?"

Quý Đường Đường do dự một chút, thấp giọng nói: "Anh đang nghĩ đến Miêu Miêu phải không?"

Nhạc Phong bị cô nói trúng tâm sự, nhịp tim cũng rối mất nửa nhịp, quỷ thần xui khiến, tự nhiên lại theo bản năng ừ một tiếng, ừ xong mới biết là hỏng việc, Quý Đường Đường trầm mặc thật lâu, nói: "Vậy anh cứ từ từ mà nghĩ, em tự quay về ngủ một mình."

Nhạc Phong biết rõ lúc này nên cản cô lại, lại không biết dùng lý do gì để ngăn cản, cô vừa đi, trong chân bỗng trống rỗng một khoảng, khí lạnh ủa vào bên trong, Nhạc Phong vô cùng hối hận, anh cảm thấy đầu óc mình tối hôm nay nhất bị là bị tương hồ làm cho dính bết lại rồi, lúc cô ấy hỏi vậy, mình lại "ừ", ừ cái đầu mi ấy, đầu lưỡi đang muốn bị chặt à? Dĩ nhiên Quý Đường Đường cũng quá tinh quái, hỏi đột nhiên lại nhắm thẳng vào trọng tâm như vậy, khiến anh chẳng có chút phòng bị nào, hoàn toàn khai báo.

Theo như lời Đầu Trọc nói hồi trước, anh đây là đã phạm vào đại kỵ, lúc đó Đầu Trọc đã nói sao nhỉ?

"Trong ngực ôm một cô, trong đầu lại nghĩ đến cô khác là bệnh chung của đàn ông, không tính là tội ác tày trời, nhưng lại dám thừa nhận ngoài miệng, thế thì chết là đáng lắm. Trừ phi là cậu muốn chia tay phải sạch tất cả với cô em trước mặt thì có thể ra chiêu này, tuyệt đối trăm lần không trệt."

Nhạc Phong ảo não không ngớt, thật sự muốn đánh cho mình mấy cái, từ lúc đến Ca Nại, anh vẫn có chút hoang mang, rất nhiều chuyện, rõ ràng không nên nghĩ tới, lại tựa như thủy triều tấp vào đầu, khiến cho toàn thân đều hỗn loạn.

Ca Nại đối với anh là một nơi đặc biệt, trước kia khi còn ở bên Miêu Miêu, đã từng có vài lần chia tay, lần nào anh cũng đến Ca Nại để vượt qua, Ca Nại trong ấn tượng đã trở thành nơi để mua say trốn tránh, khắp chốn đều là bóng dáng của Miêu Miêu, huống chi, cuộc chia tay của hai người cuối cùng cũng thành kết cục đã định, cũng chấm dứt ở Ca Nại, anh làm thế nào cũng không thể quên được cái ngày tuyết rơi đó, Mao Ca hùng hổ tìm anh, nói với anh Miêu Miêu đã đến cửa trấn, bảo anh mau đi đón, cũng không thể quên được khi chạy đến nơi, Miêu Miêu run lẩy bẩy ngồi ở trạm xe lộ thiên co thành một nhúm, dựng chiếc va ly trước người chắn gió.

Còn cả chuyện cuối cùng, vì đi tìm Đường Đường, cuối cùng cũng không đuổi theo chuyến xe của Miêu Miêu, lúc đó anh từng gọi điện thoại tới một lần, Miêu Miêu trước sau vẫn không nghe, Hiếu Giai lại nhắn tin đến chất vấn anh: "Sao anh lại không tới thật thế hả? Miêu Miêu khóc thê thảm lắm anh biết không?"

Ba chữ "khóc thê thảm" tựa như gai nhọn chĩa vào trái tim, lúc đó Nhạc Phong đã chảy nước mắt, anh trước sau vẫn cảm thấy, việc không thể nào viên mãn với Miêu Miêu, trách nhiệm chủ yếu thuộc về mình, sau đó lại liên tục xảy ra hai việc lại càng khiến cảm giác tội lỗi trong anh tăng lên.

Đầu tiên là Miêu Miêu lập gia đình vội vàng nên không hạnh phúc, thứ hai là, trong khoảng thời gian ngắn ngủn này, anh thực sự đã thích một người khác.

Cho nên vừa đến Ca Nại, anh đã không tài nào khống chế được bản thân mà thường nghĩ đến Miêu Miêu, không tìm được mà nghĩ hiện giờ rốt cuộc cô ấy có sống tốt hay không, luôn hy vọng cô có thể hạnh phúc, hy vọng người ở bên cạnh cô ấy có thể bao dung và nhường nhịn cô ấy, ký ức tựa như thủy triều càng dâng càng cao, nhấn chìm toàn thân trong thất thần và đau lòng, lúc Đường Đường đột nhiên hỏi, anh hoàn toàn không hề suy nghĩ, theo bản năng đã trả lời.

Nhạc Phong muốn giải thích, lại không biết nên nói từ đâu, được một lúc, anh khoác áo đứng dậy, bước tới bên cạnh Quý Đường Đường giúp cô dịch lại góc chăn đã lộn xộn, Quý Đường Đường không ngủ, mở to mắt nhìn anh, trong đôi mắt tựa như phủ kín một tầng ánh nước, Nhạc Phong đau lòng vô cùng, anh cúi người hôn nhẹ lên mí mắt cô, nói: "Đường Đường, em đừng suy nghĩ nhiều, thực sự không có chuyện gì cả đâu."

Quý Đường Đường lắc đầu một cái, vươn tay bắt lấy tay anh, thấp giọng hỏi: "Nhạc Phong, nếu Miêu Miêu quay lại tìm anh, anh có đi không?"

Nhạc Phong sững sốt một chút, suy nghĩ một lúc lại cảm thấy buồn cười, không hiểu sao cái đầu của cô lại có thể nghĩ ra được câu hỏi oái oăm như vậy, Quý Đường Đường dường như cũng không mong chờ câu trả lời của anh, tiếp tục nói: "Nếu như anh sẽ đi thì nói cho em biết luôn lúc này đi, bây giờ em còn chịu đựng được. Chứ nếu sau này khi đã rất thích rất thích anh rồi, anh lại đi, em sẽ..."

Nhạc Phong chờ cô nói tiếp, hẳn là cô ấy muốn nói là đến lúc đó sẽ không chịu nổi đây, ai ngờ cô lại im lặng thật lâu, bỗng chảy nước mắt, trong bóng tối, Nhạc Phong có thể nhìn thấy rõ ràng nước mắt lấp lánh lướt qua gò má cô, cô nói: "Nếu đến lúc đó anh lại đi, chắc em cũng chẳng có cách nào, ai muốn đi, em chưa bao giờ giữ được."

Nói xong, cô khẽ thở dài một tiếng, xoay người quay ra bên ngoài, kéo chăn ôm vào ngực, kéo mãi kéo mãi, mảng chăn dưới gò má đã thấm ướt nước mắt.

Từ đáy lòng, cô luôn cảm thấy mình đã làm liên lụy đến Nhạc Phong, sau khi ở bên cạnh Nhạc Phong, thứ cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt, cô thậm chí còn không dám xuất hiện cùng anh, chỉ sợ trong đám người nhìn có vẻ bình thường kia sẽ có một hai cặp mắt của Tần gia có mưu đồ khác, cho dù là lần đến Ca Nại này, Nhạc Phong đều tự giác chọn đường vắng mà đi, trường hợp nào cần xuống xe cũng tận lực để cô chờ trên xe, không để người khác chú ý.

Tiểu tiết, cũng giống như thời gian, là thứ có thể từng chút từng chút khiến cho lòng người lạnh lẽo, nếu như cô chỉ có một mình, dù sao bất tự không tốt số phận xui xẻo cũng chỉ là tự mình chịu lấy, vì cái gì mà lại bắt Nhạc Phong người ta cũng phải như vậy? Chỉ bởi vì anh thích cô? Ngày nào đó nếu anh thực sự quyết định ra đi, cô phải vui mừng tiễn anh đi mới đúng.

Đột nhiên nghĩ thông suốt, trái tim lại trấn định lại, cô vươn tay chùi nước mắt, lại quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, nghiêm túc nói: "Nhạc Phong, em thực sự thực sự thích anh, ngày nào đó anh muốn đi, em cũng sẽ không oán trách anh."

Nhạc Phong bị một câu nói của cô khiến cho sắp chảy nước mắt tới nơi, anh vươn tay ôm cô qua một lớp chắn, áp lên tai cô nói: "Đường Đường, sau này em vẫn như trước kia, cãi cọ đấu võ mồm với anh đi, em nói những lời sến súa như vậy chẳng khác nào muốn lấy mạng anh cả, em biết không?"

Quý Đường Đường nói: "Được."

Được một lúc cô vươn tay vỗ vỗ vai anh, tựa như an ủi nói một câu: "Nhạc Phong, anh không phải lo sau này em không tìm được đàn ông đâu, có hai chân thì khó tìm chứ đàn ông hai chân thì vừa hay có cả đồng."

Nhạc Phong nửa ngày không lên tiếng, được một lúc mới âm u xác nhận lại với cô: "Vừa hay có cả đồng?"

"Zét sờ, " Quý Đường Đường còn lồi cả tiếng anh ra, "Anh yên tâm, em sẽ dựa vào hình mẫu của anh để tìm, coi như kỷ niệm đoạn tình cảm chưa bắt đầu đã kết thúc này của chúng ta..."

Lại còn "chưa bắt đầu đã kết thúc", Nhạc Phong bị chọc giận, nhéo cô qua lớp chắn, anh ra tay thật, không hề lưu tình một chút nào: "Em nằm mơ đi, anh cho em hay, đời này em đã nằm trong tay anh rồi, đã lên thuyền của anh, em lại còn dám lồi cả đồng ra nữa..."

Quý Đường Đường không ngờ Nhạc Phong lại ra tay nặng như vậy, hơn nữa anh ôm chặt cứng qua lớp chắn không cho cô động đậy, chuyên nhắm vào eo cô mà nhéo, tránh cũng không tránh được, đau đến mức cô lăn lộn khắp nơi trong chăn tránh né.

Hai người đều không để ý đến một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là cái giường tối nay Mao Ca chuẩn bị cho bọn họ là kiểu giường đơn gấp bằng sắt, chịu được sức nặng của hai người đã là hết cỡ, lại còn lộn xộn như vậy...

Rầm một tiếng thật lớn, giường sập.

Cả người cả giường đều sụp xuống, cũng may là giường lò xo coi như cũng chắc chắn, không làm hai người bị thương, Quý Đường Đường không dám thở mạnh, Nhạc Phong cũng không lên tiếng, hai người giữ nguyên tư thế ngã không động đậy, im lặng lắng nghe động tĩnh của Mao Ca bên kia, qua một lúc mới trao đổi tình hình quân địch với nhau.

Quý Đường Đường thấp giọng hỏi: "Nghe thấy gì không? Mao Ca tỉnh chưa?"

Nhạc Phong không chắc chắn: "Chắc là chưa, lão ấy bình thường vẫn ngủ say như chết."

"Vậy chúng ta đứng dậy đi?" Quý Đường Đường tim đập thình thịch, vừa mới dịch người, cái khung lò xo bên dưới đã kêu lên kéo kẹt, cô lập tức nín thở không dám ngọ nguậy.

Thời điểm mấu chốt, Nhạc Phong lâm nguy không loạn, nhỏ giọng chỉ huy cô: "Đường Đường, chúng ta phải làm từ từ, em phải phối hợp với anh, đừng đánh thức Mao Ca dậy. Nào, em ôm lấy cô anh dậy trước đi, để anh ấn cái giường xuống không cho nó kêu. Anh đếm từ một đến ba nhé, nào, một, hai..."

Ánh đèn pin sáng lóa như tuyết rơi tới, tựa như đèn chiếu trên sân khấu vậy, Quý Đường Đường sợ đến mức không nhúc nhích, nhìn chăm chăm Nhạc Phong, dùng khẩu hình hỏi anh: "Làm sao bây giờ?"

Nhạc Phong dùng khẩu hình bình tĩnh trả lời: "Anh cũng không biết."

Trong lúc găng co, Mao Ca soi đèn pin chậm rãi lên tiếng: "Hai đồng chí thanh niên tinh thần có thừa này, có thể giải thích tại sao hơn nửa đêm không ngủ, rốt cuộc là đang làm gì hay không?"

Tùy anh đoán sao thì đoán, Nhạc Phong quyết tâm chết không mở miệng, nhưng Quý Đường Đường hiển nhiên là chưa đủ kinh nghiệm đấu tranh kiểu này, bị Mao Ca vừa oai vừa nghiêm quát cho như thế, vậy mà lại lên tiếng, vừa mở miệng đã khiến Nhạc Phong có xúc động muốn lao vào tường chết quách đi.

Cô lắp bắp nói: "Em... em nửa đêm mất ngủ, đang luyện... luyện yoga..."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đường đến Cửu Trại lại có sạt lở, vào mùa này, đây là hiện tượng rất hiếm thấy, lúc Nhạc Phong dừng xe, đội bảo dưỡn đường đã tới, đang lái xe nâng dọn dẹp đất đá và tuyết đọng trên đường, có vài chiếc xe tự lái khác cũng bị kẹt ở đây, lái xe tùm vào một chỗ nói chuyện phiếm, loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói cái gì mà "mùa mưa", "đất đá trôi", "không lở mới đúng", bọn họ cũng chú ý đến chiếc xe việt dã vừa mới tới này, có một người mặc áo da vẩy vẩy về phía này: "Ê người anh em, có thuốc lá không? Cấp cứu cái nào!"

Nhạc Phong hạ cửa sổ xe xuống một nửa, ném ra một bao Trung Hoa đã mở miệng, đầu kia vui sướng kêu to, có người giơ ngón tay cái về phía Nhạc Phong, còn có người lắc lắc chai rượu trong tay: "Hào phóng đấy, mời cậu uống rượu!"

Quý Đường Đường ngồi ở ghế sau đọc báo, tờ báo này là lấy được lúc đi qua huyện thành Nhượng Nhĩ Cái, chữ Hán và Tạng văn xen kẽ, toàn nói về việc xây dựng ở Tạng khu, hết chuyện này đến chuyện khác, cô đúng là có kiên nhẫn ngồi xem được -- nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Quý Đường Đường bỏ báo xuống, lộ ra hơn nửa khuôn mặt, con người đen láy liếc xéo Nhạc Phong, ra vẻ già đời buông một câu: "Đúng là đồ phá của."

Nhạc Phong bị cô chọc cho vui vẻ, đang định nhồm lại cốc cho cô một cái, di động lại vang lên, vừa nhìn đã thấy là Mao Ca, sau khi nói mấy câu, anh nhìn Quý Đường Đường cười vui sướng: "Ừ, Đường Đường ở đây, em nào dám bắt nạt cô ấy chứ... cô ấy luyện yoga đấy..."

Quý Đường Đường vụt một cái liền bắn lên, Nhạc Phong muốn tránh cũng không tránh được, bị cô kẹp lấy cổ siết chặt trên ghế lái, di động cũng không giữ được, rớt xuống dưới chân, đèn báo hiệu nhấp nháy nhấp nháy, Quý Đường Đường hung dữ quát anh: "Có mỗi câu luyện yoga thôi mà cứ nhắc đi nhắc lại mãi, các anh đã lôi cái này ra trêu đùa em bao nhiêu lần rồi hả? Buồn cười vậy à?"

Nhạc Phong cười đến không thở nổi: "Đúng là rất buồn cười mà..."

Còn dám mạnh miệng! Quý Đường Đường đang tính dùng thêm sức, người tài xế mặc áo da vừa chào hỏi với Nhạc Phong lúc này đã bước tới, qua cửa sổ xe nhìn thấy tình hình bên trong, nhất thời phì cười, lớn tiếng nói: "Ai u, cậu em đẹp trai nhỉ, có cô vợ dữ quá đấy."

Không biết anh ta là người ở đâu, âm cuối rung rung, câu này qua miệng anh ta có hiệu quả gây cười vô cùng đặc biệt, cả đám đang tụ tập bên kia đều cười ầm lên.

Bị người ngoài chen ngang như vậy, Quý Đường Đường nhất thời cũng thấy xấu hổ, ngượng ngập rút tay về, Nhạc Phong vừa vươn tay nhặt lại di động vừa đáp lời người kia: "Đúng là rất dữ."

Nhặt di động lên, Mao Ca đã cúp máy, người tài xế mặc áo da kia bước đến cạnh cửa sổ nhìn nhìn: "Đi Cửu Trại hả, du lịch?"

Nhạc Phong gật đầu: "Các anh cũng thế à?"

Người tài xế áo da chỉ chỉ vài chiếc xe cách đó không xa: "Cả đám này đều thế cả, bị kẹt hết ở đây, nghe đồn cảnh tuyết ở Cửu Trại rất đẹp, muốn đến chụp mấy kiểu ảnh, mùa vắng khách ít người, đi lại cũng tự do."

Vừa mới đối đáp đôi câu, đầu kia đã gọi ra tán gẫu, Quý Đường Đường thấy bên đó toàn mấy người lớn tuổi, cảm giác một đứa con gái như mình đứng đó có chút là lạ, chỉ để Nhạc Phong đi một mình còn bản thân

thì tiếp tục xem đi xem lại tờ báo kia đến phát điên, chẳng mấy chốc đã chán, vừa ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Nhạc Phong đang tán gẫu say sưa với mấy người kia, Nhạc Phong thuộc kiểu lang bạt trên đường lâu ngày, đối với người xa lạ kiểu nào cũng nhanh chóng trở nên quen thuộc, rất là không học mà biết, chỉ vài giây đồng hồ đã tán phét cho Giáp Ất Bính Đinh thành người mình hết, lúc trò chuyện anh sẽ quay đầu nhìn về phía Quý Đường Đường, mỗi lần ánh mắt chạm nhau, nụ cười đều trở nên dịu dàng, Quý Đường Đường cố tình trêu anh, có lần cố ý nghiêng đầu, giấu mình ở chỗ anh không nhìn thấy, Nhạc Phong quả nhiên có chút bất an, chần chờ muốn đi qua, cho đến khi thấy cô lại thò đầu ra mới thờ phào một cái.

Những chi tiết nhỏ chỉ có hai người biết trong lòng như thế này khiến cho trái tim của Quý Đường Đường thật ấm áp, cô nhào người ra ghế trước nghiêng đầu nghịch nghịch lá bùa bình an treo trên xe Nhạc Phong, chợt hy vọng con đường này mãi mãi không bao giờ có điểm dừng.

Chỉ chốc lát sau, người của đội bảo dưỡng đường đi tới nói với bọn họ điều gì đó, ai về xe người nấy, Quý Đường Đường còn tưởng đường đã thông, ai ngờ Nhạc Phong lại mở cửa sau xe: "Trong chốc lát chắc chưa thông được đâu, Đường Đường, phải ăn cơm ở đây thôi."

"Có cơm không?"

"Bánh bao, trứng luộc nước trà, xúc xích. Không thì đội bảo dưỡng có nước nóng đấy, nấu mì ăn liền được."

Quý Đường Đường ủ rũ: "Thế thì không ăn đâu."

Nhạc Phong trừng cô: "Em dám, nhét cũng phải nhét xuống cho anh."

Nhạc Phong vốn cho là Quý Đường Đường lang bạt cũng được một thời gian, hẳn là có thể không kén chọn linh tinh, lần này cùng đi mới biết, thực ra thì cái miệng của cô cực kỳ kén ăn, sở dĩ trước đây khiến người ta

có cảm giác cô không kén chọn là bởi vì cô không thích làm ầm ĩ, có đồ ăn được cô mới ăn, không có đồ ăn được thì cứ lẳng lặng chịu đựng không ăn, cái kiểu ăn bữa đực bữa cái như vậy mà không bị đau bao tử, đúng là được ông trời thương xót.

Nhạc Phong ngay từ đầu đã trị tật xấu này của cô, một ngày ba bữa, nhất định phải ăn đủ, thực ra thì thực thi cũng rất dễ, chỉ cần cung ứng đồ cô thích ăn là được, nhức đầu ở chỗ với tình hình trước mắt, trước không thôn sau không quán, muốn kiếm đồ cô thích ăn thật không dễ dàng.

"Vậy em muốn ăn gì đây?"

"Tôm bóc vỏ xào trứng."

Nhạc Phong giận quá hóa cười: "Sao em không nói là muốn ăn Mãn Hán toàn tịch đi?"

"Em trung thực."

Nhạc Phong nhủ thầm, tổ tông, em đúng là trung thực.

Kết quả của sự trung thực của Quý Đường Đường chính là ngay cả lương khô cũng không có mà ăn, Nhạc Phong lục lợi sau cốp xe một lúc, ôm một túi hành lý đi xuống, Quý Đường Đường vốn cũng không để ý, sau đó lại phát hiện mấy người tài xế kia đều bu lại bên cạnh Nhạc Phong, ngay cả mấy cô gái vốn không xuống xe cũng ló đầu ra nhìn, lòng hiếu kỳ của cô cũng bị khơi dậy, vội vàng hạ cửa kính xe xuống nhòai nửa người ra.

Cô biết Nhạc Phong đang làm gì, hành lý của anh đúng là trang bị đầy đủ hết, mang theo cả một bộ bếp dã ngoại đầy đủ, bình gas để làm nhiên liệu phải là khí propan, bởi vì hiệu năng của khí butan bình thường ở nhiệt độ 0 độ C sẽ không cháy được, mà propan thì dù có âm 18 độ cũng vẫn vận hành bình thường, trước kia khi Quý Đường Đường xách ba lô đi cũng từng muốn mua một bộ mang theo, nhưng dù sao cũng là con gái, khả năng

vác nặng có hạn, mang theo nôi nôi lon lon thực sự không tiện, đành phải nghỉ lại.

Nhạc Phong đang nấu cháo, đun sôi nước khoáng, trên xe có gạo đóng gói, không cần vo, bỏ thẳng vào được, lại thêm hai ba viên táo đỏ long nhãn gì đó, đóng nắp nôi lại, trôi chảy đơn giản, cả đám người đang gặm bánh bao khô uống nước lã nhìn mà hâm mộ.

-- "Thanh niên chỉ thích chơi mấy thứ cổ quái."

-- "Cái này là thứ đám dân phượt vẫn hay thích xài phải không..."

-- "Cả bộ này nặng bao nhiêu cơ chứ, cũng chỉ có xe mới dám mang, chứ vắc theo thì mệt chết mất..."

-- "Nguyên lý hoạt động của bình gas này với bình gas gia đình chắc cũng giống nhau nhỉ, trông thể tích nhỏ thế này, chắc đun chưa được hai nôi đã hết rồi, chỉ mang ra khoe được thôi, không thực dụng..."

Thích nói sao thì nói, Nhạc Phong cũng chỉ tùy ý nghe một chút, bên ngoài dù sao cũng lạnh, cả đám đứng một lúc thì tản ra, Quý Đường Đường gác cầm lên khung cửa sổ xe nhìn cái nắp vung nhỏ bị hơi nóng làm cho nhảy lên lạch cạch, cô hỏi Nhạc Phong: "Không phải ở trên cao nguyên nước không sôi được à? Chín được không đây?"

Nhạc Phong không để ý đến cô, được một lúc mở túi đường ra, định ném hai viên vào, Quý Đường Đường vội vàng ngăn lại: "Em không thích ăn đường đâu, cứ để nguyên vị là được rồi."

Nhạc Phong tức giận: "Liên quan gì đến em, có phải nấu cho em ăn đâu, gia thích thêm thì thêm."

Anh nhắc nắp nôi lên, làm bộ định ném vào trong, viên đường bị nắm chặt trong tay, cuối cùng vẫn không bỏ vào, Quý Đường Đường nhìn thấy

rõ ràng, trong lòng ngọt lịm, xuống xe ngồi chờ cùng với Nhạc Phong, cô càng vui vẻ, Nhạc Phong lại càng tức đến ngứa răng: "Em vui vẻ cái gì hả, em vui lắm phải không? Chốc thì không ăn cơm, chốc lại không ăn đường, đúng là tự coi mình là cọng hành."

Quý Đường Đường chẳng để ý đến anh, nhấc vung nồi lên tự nói tự nghe: "Nhiều quá, em ăn không hết mất."

Nhạc Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Ai bảo cho em ăn, một ngụm canh em cũng đừng mơ được húp..."

Quý Đường Đường chê anh âm ỉ, ngẩng đầu bẹp một cái hôn lên má trái của anh, sau đó tựa như không có chuyện gì, lại cúi đầu cầm muỗng quấy cháo trong nồi.

Nhạc Phong bị cái hôn của cô làm cho bối rối, nửa ngày mới bùm mặt nghiêng rảnh rảnh lợi: "Còn ra thể thống gì..."

Nói thì nói vậy, mặt lại quay ra chỗ cô không nhìn thấy, lập tức không banh mặt được nữa mà cười, cười xong lại quay đầu lại nghiêm túc phê bình cô: "Ở nơi công cộng, phải chú ý ảnh hưởng chứ."

Quý Đường Đường ngoan ngoãn ừ một tiếng tiếng, ừ xong lại cảm khái vô hạn: "Còn không phải vì miếng ăn, làm con gái thật không dễ..."

Nhạc Phong hoàn toàn tức đến vui vẻ, anh vươn tay vò tóc Quý Đường Đường: "Đường Đường, sao em có thể thú vị đến thế được nhỉ..."

Đang đùa giỡn, phía sút lún bên kia có xe bấm còi, chỉ chốc lát sau có một bác tài dùng cả tay cả chân bò qua gò đất, từ xa đã phất tay gọi với về phía này: "Tạm thời đường sẽ không thông được, mấy cậu có ai quay lại không, giúp một việc được chứ?"

Đây cũng là chuyện thường tình trên đường, một khi sệt lún, nhanh thì vài tiếng lâu thì một hai ngày, Nhạc Phong và Quý Đường Đường có dư thời gian, nhàn hạ coi như là nghỉ lấy sức, nhưng có vài người xin nghỉ phép để đi, thời gian không thể chậm trễ, thường là sẽ quay về theo đường cũ hoặc đổi sang đi đường khác, người trên mấy chiếc xe còn lại nhanh chóng xúm tới, có vài người nhỏ giọng bàn bạc: "Hay là quay lại đi, lần sau đi tiếp, lạnh thế này, lại chẳng có gì ăn, để bị bệnh thì chẳng đáng."

Trong lúc nói chuyện, người tài xế kia đã đến trước mặt, ông ta đội một cái mũ da chó, mặc áo lông dài đến đầu gối, trên cổ còn quấn khăn quàng, bọc kín như con gấu vậy, vừa đến gần đã chào hỏi một vòng: "Ngại quá, trên xe tôi có một cô gái, xảy ra chút việc, vé máy bay khứ hồi là mua ở Lan Châu, phải đi từ phía Bắc, ai ngờ lại sệt lún, ở đây không có xe công, các anh có ai quay lại thì chở giúp được không."

Ở nhà nhờ cha mẹ ra ngoài nhờ bạn bè, ra bên ngoài, nhất là đất Tạng, người Hán với nhau cũng có thêm vài phần thân thiết, cũng vui vẻ giúp đỡ, sau khi thương lượng một phen, chủ một chiếc Lexus gật đầu: "Chúng tôi cũng về hướng Bắc đây, dù không tới Lan Châu nhưng có thể đưa cô ấy tới chốt giao thông, đến Lan Châu cũng dễ dàng, chú xem như thế có được không?"

Bác tài kia mừng rỡ: "Được chứ được chứ, tốt quá rồi, cô bé kia còn đang khóc trên xe tôi kia kìa, lại còn say xe chẳng ăn uống được gì, khiến người ta thật đau lòng."

Trên chiếc Lexus còn có một người phụ nữ gần ba mươi, hẳn là vợ của chủ xe, chị ta tò mò nhìn về phía đầu sệt lún kia, cho dù chẳng nhìn thấy được gì: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Bác tài kia cũng buồn bực: "Nghe đâu là đi du lịch cùng bạn trai, trước khi đi cậu kia không biết là đi gặp ai, vội vàng xuống xe bảo cô ấy đi trước, nói là xong việc sẽ đuổi theo, vậy cũng được, cô gái trẻ kia một mình đến

Cửu Trại, chờ mãi mà chẳng thấy bạn trai tới, sinh hoạt thì không quen, chẳng phải là sẽ sợ hãi hay sao? Gọi điện thoại về hỏi, càng tệ hơn, đầu bên kia nói người đã đi theo cô ấy rồi, căn bản chưa từng quay về, hai bên gộp lại lại thành mất tích, chuyện này nghiêm trọng cỡ nào chứ, cho nên mới tìm xe để quay về, chờ đến phi trường đổi vé... Cám ơn em gái nhé, để tôi đưa cô bé kia qua đây."

Bác tài kia nói cảm ơn, quay lại đường cũ dẫn người qua, chủ chiếc xe Lexus ở đầu bên này chuẩn bị quay xe, chỉ chốc lát sau người đã được dẫn tới, là một cô gái rất trẻ, trông đáng dấp thì còn nhỏ hơn Quý Đường Đường mấy tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, vẻ ngoài rất thanh tú, da cũng trắng nõn, chỉ có đôi mắt là sừng vù như quả đào.

Bà chị trên chiếc xe Lexus bước tới kéo tay cô ta an ủi: "Em gái đừng khóc nữa, chưa biết chừng chỉ là tự mình dọa mình thôi, thực ra chẳng có chuyện gì cả đâu."

Cô gái kia ngậm nước mắt gật đầu, gật mãi gật mãi nước mắt lại rơi xuống.

Bác tài kia đứng bên cạnh phàn nàn: "Cả đoạn đường con bé này cứ khóc suốt, lại không ăn gì cả, ép nó ăn thì được một nửa đã nôn, chắc là ăn không quen, đường đi lại không có quán cơm nào, cũng không có gì nhẹ nhẹ để ăn..."

Câu này nghe sao mà giống như đang nói cho bọn họ nghe, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong nhún nhún vai: "Vậy thì chia một chút đi, cũng đâu ăn hết được của chúng mình."

Quý Đường Đường đặc biệt thích nghe Nhạc Phong dùng mấy từ có hơi nhà quê kiểu này, ví dụ như "chúng mình", "mình ơi", nghe cực kỳ ấm lòng cực kỳ thân thuộc - cô tìm một cái cốc giấy múc chút cháo vào, bước

qua đưa cho cô gái kia: "Ăn một chút cho ấm người đi, bụng rỗng ngồi xe dễ ngất xỉu lắm, cô còn phải chịu đựng cả một quãng đường nữa đấy."

Cô gái kia đón lấy, cảm kích nhìn Quý Đường Đường một cái, không hiểu tại sao, cô ta cứ cảm thấy khuôn mặt Quý Đường Đường rất quen, chần chừ một lúc, bỗng hỏi cô: "Chúng ta đã từng gặp nhau bao giờ chưa?"

Quý Đường Đường có chút kinh ngạc, cô nhìn kỹ cô gái kia một lúc, sau đó lắc đầu, nhưng bản thân cũng không quá chắc chắn: "Chưa... đúng không?"

Cô lang thang trên đường, gặp qua vô số những gương mặt muôn hình muôn vẻ, trừ phi là thật đặc biệt, nếu không thì thực sự không nhớ nổi.

Cô gái kia có chút ngượng ngùng, cảm ơn cô một lần nữa, nhìn Quý Đường Đường quay trở lại bên cạnh Nhạc Phong, lúc nhấp từng miếng cháo, cô ta lại chú ý nhìn Quý Đường Đường mấy lần, cô ta gần như tin chắc là mình đã từng gặp Quý Đường Đường, rốt cuộc là ở đâu nhỉ...

Cô ta cau mày, lại một lần nữa nhìn sang Quý Đường Đường, lần này cô đang nghiêng người, không nhìn thấy chính diện, lại nhìn thấy hình dáng phản chiếu qua cửa kính xe của cô.

Cửa kính xe có màu trà, tự nhiên khiến cho toàn bộ khí chất của con người ta trở nên lạnh lẽo, mặt mày cũng chỉ có đường nét, tương đối mơ hồ...

Cô gái kia toàn thân chấn động, cô ta đột nhiên nghĩ ra.

Đúng là cô ta đã từng gặp Quý Đường Đường, ở Cổ Thành, cửa của Hạ Thành, lúc đó cô ấy đã kéo mình, mua một túi hạt dưa, chậm rãi bóc rất lâu.

Lúc đó là nửa đêm, nét mặt của cô ấy rất lạnh nhạt, hút thuốc lá, ngồi dưới bóng râm của đèn đường, bản thân cô nhìn không rõ được, nhưng hôm nay tâm trạng cô ấy rất tốt, vẫn luôn mỉm cười, nói chuyện cũng hòa nhã cho nên trong khoảng thời gian ngắn, cô không thể nhanh chóng liên hệ hai con người lại làm một.

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Cô gái kia do dự một chút, đứng dậy định tiến lại chào hỏi Quý Đường Đường, mới đi được hai bước, di động trong túi chợt reo vang, cô ta vừa đi vừa tiếp điện thoại, vừa mới "A lô" một tiếng, nghe thấy đầu bên kia nói chuyện, toàn thân liền cứng đờ.

Sau đó, tầm mắt cô ta tối sầm, ngã ngửa ra sau, đầu va vào thành chiếc xe Lexus, kêu cốp một tiếng, nghe mà khiến cho người ta phát hoảng, đau thay cho cô ta.

Người xung quanh đều xúm lại, ba chân bốn cẳng đỡ cô ta dậy, di động rớt xuống bên cạnh, đầu bên kia vẫn còn đang nói, người phụ nữ trên xe Lexus nhặt di động lên, "A lô" hai tiếng, sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên rất nghiêm trọng, giơ ngón trỏ lên suýt một tiếng với đám người xung quanh, ánh mắt ra hiệu im lặng.

Bị chị ta ra hiệu như vậy, trong lòng mọi người đều có chút thấp thỏm, thở cũng không dám thở mạnh, Nhạc Phong và Quý Đường Đường nhìn nhau một cái, cũng bước lại gần hai bước.

"Xong rồi, chuyện xấu." Chị ta bỏ điện thoại xuống, tay vuốt ngực, sắc mặt trắng bệch, "Nghe nói... là tìm thấy thi thể rồi."

Sau sự khiếp sợ và trầm mặc ban đầu, ánh mắt của mọi người đều chuyển sang đồng cảm và thương hại, người phụ nữ kia thở dài thườn thượt: "Mọi người xem cô bé này, nghe được tin là hôn mê, tình dạng chẳng phải sẽ khóc đến chết hay sao, lại còn nói là không tìm được hết mà chỉ

thấy có một phần... Tội phạm giết người bây giờ, sao lại biến thái như vậy chứ..."

Quý Đường Đường thấy nghèn nghẹn trong lòng đến hoang mang, Nhạc Phong bước tới ôm lấy cô, Quý Đường Đường choàng hai tay qua thắt lưng anh, cầm gác trên vai Nhạc Phong, thấp giọng nói: "Những kẻ đó sao lại xấu xa đến thế..."

Nói mãi nói mãi, ngay cả bản thân cô cũng không phát giác, nước mắt đã từ từ lặn xuống.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mọi người giúp đưa cô gái ngất xỉu nằm xuống ghế sau của chiếc Lexus. lại vây xung quanh than thở một lúc mới tự mình tản ra, chung quy vẫn là bèo nước gặp nhau, cùng lắm là nhỏ được đôi giọt nước mắt đồng cảm trước sự bất hạnh của người xa lạ, nếu nói cảm động thế này thế kia thì không khỏi quá khoa trương, cuối cùng chỉ còn lại hai vợ chồng đi xe Lexus là việc nghĩa không thể chối từ, bàn nhau nên trực tiếp đưa thẳng đến Lan Châu -- cô gái còn trẻ mà gặp phải chuyện bất hạnh như vậy thật sự là quá đáng thương, bỏ lại cô bé một mình bơ vơ ở trạm giao thông thực sự là không yên tâm được, gặp được nhau chính là duyên phận, có thể giúp được thêm chút nào thì hay chút đó đi. Nhạc Phong và Quý Đường Đường cũng quay trở lại xe chờ, thời gian buổi chiều vốn khá dài, cộng thêm chờ đợi trong đơn điệu lại càng có vẻ nhàm chán vô nghĩa, chỉ chốc lát sau chiếc Lexus kia đã quay đầu trước, có hai chiếc xe khác cũng theo đường cũ quay về, xung quanh liền có vẻ yên tĩnh hơn nhiều, hạ cửa kính xe xuống nhìn ra bên ngoài, đỉnh núi phủ đầy tuyết và sương mù quyện lại cùng nhau, thi thoảng vang lên vài tiếng chim hót, tựa như đã lâu lắm rồi không có người tới. Kéo cửa sổ lên, Quý Đường Đường quay đầu lại hỏi Nhạc Phong: "Chúng mình vẫn phải chờ nữa sao? Nếu hôm nay không sửa được đường thì ngủ ở đâu?" Nhạc Phong cũng đang nghĩ đến vấn đề này: "Hai năm trước anh đã từng đến đây, quay ngược lại có một ngã ba, có thể đến một khu trại của người Tạng, tên là Tạng trại Giáp Nhung, nơi đó hơi hẻo lánh, ít người tới, năm đó lúc anh tới, người trong trại nói anh là người Hán đầu tiên mà họ gặp trong bảy tháng qua, anh ở đó chơi cùng với bọn họ khá lâu, còn quen được một cậu bạn tốt tên là Trát Tây Đa Cát, lần này tới Cửu Trại, anh cũng muốn thuận đường ghé qua thăm bọn họ một lần."

Quý Đường Đường cảm thấy rất thú vị: "VẬY ĐI THÔI?" Nhạc Phong cho cô một mũi tiêm dự phòng: "Đường không đẹp đâu, phải chuẩn bị tâm lý đấy."

Nhạc Phong nói đường không đẹp đã là uyển chuyển lắm rồi, Quý Đường Đường vào nam ra bắc, cho dù đã đi qua không ít con đường mà vẫn bị đường đến Giáp Nhung làm cho điên đảo đến mặt cắt không còn hạt máu, trên thực tế, đường đi Giáp Nhung ngang hàng với đường không đi được, có mấy lần, xe nghiêng đến 45 độ, Quý Đường Đường cảm thấy chỉ một giây nữa thôi là có thể lăn bốn vòng chống vó lên trời rồi, còn có một lần rung lắc mãnh liệt, đồ đạc đằng sau xe rào rào rớt xuống, va vào làm cô phải tránh đông tránh tây, vừa ngồi trở lại được ghế sau, thân xe lại rung lên, cả người xóc lên trên, đầu đụng vào trần xe, trước mắt sao bay lấp lánh hết ngôi này đến ngôi khác. Cuối cùng xe cũng dừng lại ở bờ ruộng ngoài Tạng trại Giáp Nhung, đã sắp hoàng hôn, mặt Quý Đường Đường không còn sắc máu, lục phủ ngũ tạng đều đảo lộn khó chịu, muốn nôn lại không nôn nổi, Nhạc Phong kéo cửa sau ra, nửa đỡ nửa ôm đưa cô xuống xe, Quý Đường Đường cũng mặc kệ trên bờ ruộng đầy tuyết, đặt mông ngã ngồi xuống, hữu khí vô lực nói: "TỰ ANH ĐI TÌM TRÁT TÂY CỦA ANH ĐI, EM KHÔNG XONG RỒI, PHẢI NGHỈ MỘT LÚC." Nhạc Phong xoa xoa đầu cô: "ĐỪNG NGỒI LÂU TRÊN ĐẤT, LẠNH. XE KHÔNG LÁI VÀO ĐƯỢC, ANH ĐI TÌM NGƯỜI, NGOAN, TRÔNG XE ĐÂY." Quý Đường Đường tựa đầu vào cửa xe đang khép, dõi mắt nhìn Nhạc Phong đi xa dần, lại quan sát xung quanh, nói chỗ này là Tạng trại đúng là đã quá cất nhắc, thực ra chỉ là mấy dãy nhà được núi vây quanh, xung quanh giăng đầy phướn kinh, cách đó không xa có một tòa tháp màu trắng bình thản đơn sơ, gần bờ ruộng là từng hàng giá phơi cao cao, mấy chiếc còn có cỏ khô chưa cất đi, ướt nhẹp phủ đầy tuyết trắng. Quý Đường Đường nhớ lời dặn của Nhạc Phong, quay trở lại xe ngồi, xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có đôi ba tiếng chó sủa, Quý Đường Đường co mình trên ghế phụ thần thờ, thất thần rồi mệt mỏi, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng suy nghĩ, cũng không biết qua bao lâu, chợt nghe thấy mui xe có tiếng gõ thùng thùng, chợt mở mắt nhìn, có một bé trai người Tạng chừng ba bốn tuổi đang ngồi trên đầu xe hăm hở gõ gõ đập đập, cũng không biết

là bò lên được bằng cách nào, thấy Quý Đường Đường tỉnh dậy, sợ đến mức xẹt một cái trượt xuống dưới. Quý Đường Đường sợ cậu nhóc ngã, vội vàng xuống xe xem xét, mới vòng ra đầu xe đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, thằng bé đã chạy ra sau xe, Quý Đường Đường cúi người nhìn qua gầm xe, chỉ thấy một đôi chân ngắn tũn dưới lớp áo Tàng, cô thấy buồn cười, tựa như bà ngoại sói nên hơi lảng lảng lùi lại phía sau, lúc ló người ra, cậu bé kia cũng vừa hay đang e dè thò đầu ra ngoài nhìn, bỗng nhiên thấy đầu cô, sợ đến mức á một tiếng, lại rút về. Phản ứng kia, tựa như con sóc nhỏ bị kinh sợ vậy, Quý Đường Đường không nhịn được cười khanh khách, thằng nhóc kia lại ló đầu ra một chút, tò mò nhìn chăm chăm Quý Đường Đường. Trẻ con đất Tàng có đôi mắt đặc biệt sáng, trong vắt tựa như một bầu nước, vừa nhìn bạn như vậy, tựa như xuyên thấu tận trong lòng vậy -- Quý Đường Đường sửng sốt trong phút chốc, cô vội đưa bé kia: "Ngoan, lại đây nào, nhóc tên gì hả?" Đứa bé kia chắc là nghe không hiểu cô nói gì, nghiêng đầu mút ngón tay nhìn cô, nhìn một lúc, chợt lúng búng nói với cô: "Đường... Đường..." Quý Đường Đường kinh ngạc trợn mắt há mồm, cô nhanh chóng tiến lên trước hai bước: "Sao nhóc biết tên chị là Đường Đường?" Cô vừa mới bước lên đã khiến cậu nhóc sợ hãi, hai cái chân nhỏ nhắn ngắn cùn như mọc cánh bình bịch chạy thật xa, chạy được một đoạn còn quay đầu liếc nhìn cô một cái, giống như sợ cô đuổi theo vậy, Quý Đường Đường chưa từ bỏ ý định, gọi với về phía cậu bé: "Sao nhóc biết chị tên là Đường Đường, hả?"

Gọi xong là hồng, thằng bé đã chạy mất dạng. Quý Đường Đường đứng ngẩn ra, có chút tiu ngịu, đứng một lúc, thấy từ xa, Nhạc Phong đang dẫn một chàng trai người Tàng đi tới, đoán đại khái chính là bạn của anh, vội vàng tiến lên đón. Người Tàng sống lâu trên cao nguyên, da chịu sự tổn hại của tia tử ngoại rất mạnh, cộng thêm hoàn cảnh khắc nghiệt, thoát nhìn lớn tuổi hơn so với thực tế -- Quý Đường Đường còn tưởng là Trát Tây Đa Cát phải hơn Nhạc Phong sáu bảy tuổi, nào ngờ cậu ta mới chưa đầy hai mươi, mà kinh hãi hơn là, mười lăm tuổi cậu ta đã lấy vợ, đã có ba đứa con rồi! Trát Tây Đa Cát biết một chút tiếng Hán đơn giản, lúc

Nhạc Phong giới thiệu với cậu ta Quý Đường Đường là bạn gái của mình, cậu ta nhìn Quý Đường Đường ngăm trái ngăm phải, sau đó tán thán: "Ai da, bạn gái, xinh đẹp giống như tiên nữ, Lạp Mỗ của cao nguyên." Quý Đường Đường chưa thấy ai khen người khác mà bộc trực như vậy, mặt xoẹt cái đỏ bừng, Nhạc Phong không chút lưu tình dội nước lã: "Đường Đường, người Tạng khen em, em đừng cho là thật, bọn họ không có từ nào khác để hình dung đâu, hoặc khen là Lạp Mỗ, hoặc khen là Trác Mã, cả hai đều có nghĩa là nữ thần, em mà tưởng thật thì tất cả phụ nữ trên cao nguyên đều là nữ thần hết." Trát Tây Đa Cát gái đầu cười hà hà: "Chính là, chính là." Lại còn "chính là", thế này cũng quá là thẳng thắn, Quý Đường Đường suýt nữa bất tỉnh, sau đó mới biết, "chính là" với "Ai da" cũng là câu cửa miệng của bọn họ, tương đương với "ừ" và "à" của người Hán khi nói chuyện, mặc dù nghe không hiểu gì cũng buông một câu "chính là" trước đã, rất là khiến cho người ta phát hoảng. Xe không đi vào được, hai người xách đồ đi theo Trát Tây Đa Cát về nhà, trên đường, Nhạc Phong kể lại chuyện lần trước đến đây cho Quý Đường Đường nghe: "Mấy đứa trẻ con trong trại này chưa nhìn thấy xe bao giờ, tò mò như gì ấy, mười mấy đứa vây xung quanh, gõ gõ đập đập, còn cầm cả đá lên ném, làm anh đau lòng muốn chết." Câu này lại nhắc nhở Quý Đường Đường: "A, Nhạc Phong, trong trại này có một đứa bé biết em."

Trái tim Nhạc Phong nhảy lên một cái: "Biết em?"

Có người biết hoặc nhận ra Quý Đường Đường, nhiều khi, lại là một dấu hiệu rất nguy hiểm, không thể không đề phòng. Quý Đường Đường: "Ừ, là một đứa nhóc người Tạng, khoảng ba bốn tuổi, gọi em Đường Đường." Nhạc Phong cau mày: một đứa trẻ người Tạng? Ba bốn tuổi? Cơ sở ngầm của Tần gia sẽ không đến nỗi cài ở nơi xa xôi hẻo lánh với độ tuổi thấp như vậy chứ? Lại nghĩ tiếp, suýt nữa phụt ra: "Biết cái đầu em ấy, đấy là đang đòi em kẹo*!!!" * Chữ Đường (棠) trong tên Đường Đường có nghĩa là cây Hải đường, đồng âm với chữ Đường (糖) nghĩa là kẹo Rất nhiều du khách người Hán khi đến đất Tạng đều có thói quen cho kẹo trẻ

con địa phương, dĩ nhiên cũng có người cho một hai đồng tiền hay bút bi, sách vở gì đó, lâu dần khiến cho bọn trẻ tập thành quen, thấy du khách đàng hoàng sẽ chạy đến đòi kẹo gì đó, Quý Đường Đường cũng biết là mình lo lắng vô cớ, cúi đầu nhận lỗi. Nhà của Trát Tây Đa Cát nằm giữa thôn, nhà dựng từ đá đen, bên ngoài cửa sổ lại sơn màu trắng, mái nhà lại màu đỏ nhọn nhọn, cạnh cửa dùng sơn màu họa hình bát bảo cát tường. nhìn rất hỉ khách, ngay cửa vào là nhà bếp và một cái chảo lớn, trên tường treo một hàng dài thìa muổng bằng đồng xanh mạ vàng, lấp lóe lấp lóe, Trát Tây Đa Cát mời hai người ngồi xuống chiếc giường kiểu Tạng bên cạnh cái chảo, bảo cô vợ Trác Mã mang trà bơ và quả tạc diện lên, Trác Mã không biết nói tiếng Hán, chỉ nhìn hai người cười cười, nói gì cô ta cũng chỉ đáp một câu "chính là". Quý Đường Đường bình thường cũng uống được trà bơ, nhưng vừa mới choáng váng vì xe, dạ dày vẫn còn khó chịu, ngửi thấy mùi bơ đã thấy hơi khó chịu, cộng thêm Đa Cát và Trác Mã lại hiếu khách, cho nhiều bơ hơn, bên trên nổi một tầng mỡ vàng bóng ngậy, Quý Đường Đường tựa như cầu cứu nhìn Nhạc Phong, sắc mặt Nhạc Phong lúc bấy giờ tương đối nghiêm túc, hạ giọng nhắc nhở cô: "Đường Đường, cái này nhất định phải uống, nếu không chủ nhà sẽ cảm thấy em coi thường cậu ta." Câu này là thật, đàn ông người Tạng bộc trực, nói một câu đã có thể coi bạn là anh em, không vừa lòng một cái là cũng có thể rút dao thấy máu ngay, việc mời trà bơ, thoạt nhìn chỉ là một chén trà, kỳ thực ý nghĩa bên trong rất to lớn, uống hay không uống, uống rồi không uống hết, đều liên quan đến mặt mũi của chủ nhà và giao tình giữa hai bên, tuyệt đối không thể trể nải, Quý Đường Đường tự giác được nghĩa lớn thâm sâu, thời khắc mấu chốt tuyệt không đứt đoạn, thấp giọng nói với Nhạc Phong: "Yên tâm đi, em là phái biểu diễn." Nhạc Phong mắt lạnh nhìn cô nàng phái biểu diễn cười tươi như hoa, phi thường ưu nhã bưng chén trà bằng đồng lên, ực ực uống một hớp thấy đầy, sau đó dùng mu bàn tay quệt qua khóe miệng một cái, cười xinh đẹp với Trác Mã một tiếng, giống như muốn nói. Mùi vị rất được! Trác Mã vui mừng, quay đầu bô bô nói gì đó với Đa Cát, sau đó ôm bình bơ tới, miệng bình thoáng nghiêng, lại đổ cho Quý Đường Đường thêm một chén nữa. Quý Đường Đường tròn tròn mắt, Nhạc Phong khách khí nhìn Trác

Mã mỉm cười, lại nói với Quý Đường Đường: "Toi rồi, thế này là muốn cho em uống ba chén đấy." Có người Tạng hể đãi khách là phải "Trà ba rượu bốn", uống hết ba chén mới gọi là khách chủ đều vui, Nhạc Phong rất đồng cảm với Quý Đường Đường, uyển chuyển nhắc nhở cô: "Kỹ thuật diễn xuất thái quá cũng không dễ sống đâu." Quý Đường Đường mặt thì cười nhưng trong lòng thì đắng ngắt: "Nhạc Phong, em thực sự không uống nổi." "Chuyện này anh không giúp được em rồi." Nhạc Phong cúi đầu uống chén trà của mình, "Nhất định phải uống đấy Đường Đường, vì đoàn kết dân tộc." Quý Đường Đường buồn thối ruột, cô nói: "Trung ương Đảng chưa chắc đã biết em vì dân tộc mà cố gắng nhiều như vậy." Uống xong trà bơ cũng vừa hay đến bữa tối, hiển nhiên hai vợ chồng Đa Cát cũng không định đãi khách bằng món bánh Tsampa đơn giản, cậu ta hưng phấn khoa tay múa chân với hai người: "Mì, mì ngất, đùi dê, thịt bò yak." Sự hưng phấn khi cuối cùng cũng có thể thoát khỏi trà bơ của Quý Đường Đường khi nhìn thấy mì ngất xong không còn sót lại một chút nào, mì ngất vậy mà lại có thể dùng mặt chữ để giải thích, chính là nặn sợi mì thành sợi dài, Trác Mã ngắt từng đoạn, ném vào trong nồi nước sôi. Quý Đường Đường xích lại nhìn nhìn, một nồi đầy nước với mì, đến cả một cọng hành lá cũng không thấy, cô có dự cảm không lành, quả nhiên, khi bát mì được bưng ra, cô bưng bát mà thiếu chút nữa chảy nước mắt, hạ giọng hỏi Nhạc Phong: "Không có một tí rau nào?" Nhạc Phong ừ một tiếng: "Người Tạng nuôi bò nuôi dê, em có nghe họ trồng rau bao giờ không?" "Vậy tiêu hóa làm sao được?" "Trên cao nguyên quá lạnh, đều ăn thịt bò thịt dê để chống lạnh, uống trà để tiêu hóa, nhưng đất Tạng không trồng trà được nên phải tốn công mua ở bên ngoài, con đường Trà - Mã cổ đạo chính là từ đó mà có. Trước kia trà rất đắt, một con ngựa mới đổi được một chút xiu trà." Trong lúc nói chuyện, thịt bò thị dê cũng đã được bê lên, đựng trong âu, từng miếng to đùng, không thêm dầu muối, nấu chín xong, tẩm bột cay lên để dùng, Quý Đường Đường cảm thấy đầu mình đang to ra, Đa Cát nhiệt tình gắp một miếng to vào cái đĩa nhỏ trước mặt hai người, thịt bò Tây Tạng có nhiều gân, cắn cũng rất mất sức, Quý Đường Đường cuối cùng cũng ý thức được trước kia mình hạnh phúc đến cỡ nào: "Nhạc Phong, em có thể ăn mì

ăn liền được không?" Nhạc Phong nghiêng răng với cô: "Chủ nhà nhiệt tình tiếp đãi như vậy, em lại đi nấu mì ăn liền, em như vậy chẳng phải là vạ vào mặt Đa Cát hay sao? Em định để cậu ta chọc cho anh một dao đúng không? Sao em lại có thể ác như thế được cơ chứ?" Quý Đường Đường ăm ức nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong vừa đấm vừa xoa an ủi cô: "Ngoan nào, vì sự đoàn kết của các dân tộc, Tạng Hán hữu nghị bắt nguồn xa, dòng chảy dài, chỉ trông biểu hiện tối nay của em thôi đấy, ba đời lãnh đạo lão trung thành của chúng ta đã cố gắng vì sự đoàn kết hai tộc Tạng Hán, không thể để bị hủy hoại trên tay mình em được." Quý Đường Đường lại gắng gượng ăn thêm một chút, nói chuyện cũng thành nước nỡ: "Nhạc Phong, em thật có lỗi với Tổ quốc, có lỗi với Đảng, anh mà bắt em ăn nữa thì chẳng bằng đào cái hố chôn quách em đi." Nhạc Phong thở dài, anh cúi đầu sùm sụp ăn xong bát của mình, thăm dò thấy Đa Cát không nhìn qua bên này, nhanh chóng đổ bát của Quý Đường Đường sang bát mình, lại gấp mấy miếng thịt bò Tây Tạng trong đĩa của cô qua. Quý Đường Đường cảm động đến mức lệ nóng quanh tròng, thâm tình thổ lộ với Nhạc Phong: "Sao trước kia em không phát hiện ra anh lại đẹp trai như vậy chứ!" Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi: "Xích qua một bên đi, đừng có mà nịnh anh!" "Ai da, Lạp Mỗ, thích ăn thế à, còn nữa, một âu, ăn, gấp nữa đi!" Da đầu Quý Đường Đường tê rần, cô nhìn Đa Cát cười mà còn khó coi hơn cả khóc: "Tôi no rồi..." "Ai da, người Hán các người, quá khách khí, bạn bè, không nên khách khí, khách khí thì không phải bạn bè thật, tôi giận đấy, ai da, ăn, gấp nữa đi!" Cái gì gọi là thịnh tình không thể chối từ, vì tình hữu nghị Tạng Hán, nhất định phải gấp thêm, đôi đũa của Quý Đường Đường run run rồi vươn ra, Đa Cát nhiệt tình chọn giúp cô: "Miếng này này, to, ăn ngon!" Quý Đường Đường trộm nhìn Nhạc Phong, ánh mắt kia của Nhạc Phong là sắp giết người, cô vội vàng gấp một miếng nhỏ hơn. ... Ăn xong được bữa cơm, Nhạc Phong thực sự là không đứng dậy nổi, Đa Cát vui vẻ vô cùng, quay đầu lại có chút oán giận Quý Đường Đường: "Ai da Lạp Mỗ, cô còn chưa ăn thoải mái, tôi nhìn ra được, cô vẫn ăn được nữa, ăn thêm nữa đi." Nhạc Phong bị câu này của cậu ta làm cho ruột gan run rẩy, thâm nhủ ăn nữa thì cái mạng này của ông đây thực sự sẽ phải bỏ lại chỗ này, vậy nên vội vàng

đôi chủ đề, bảo Đa Cát sắp xếp chỗ nghỉ. Đa Cát dẫn hai người lên gian phòng trên lầu, bên trong cũng có chảo lửa, hai chiếc giường Tạng, lúc Trác Mã gấp phân trâu bắc bếp nấu rượu, Đa Cát chạy ra chạy vào ôm hai bộ chăn đệm ra trải cho hai người, Quý Đường Đường cầm chậu đồng ra sân múc nước rửa mặt, rửa xong trở vào đã thấy Đa Cát đang bò trên bàn hí hoáy với chiếc đầu đĩa, trên bàn mới đầu không có ti vi, chắc là đã vác cái ti vi nhỏ của nhà mình lên - đạo đãi khách của người Tạng, đích thực là nhiệt tình hết chỗ chê, Quý Đường Đường có chút tò mò: "Chỗ này bắt được tín hiệu à, có những đài nào vậy?" Đa Cát lắc đầu: "Tín hiệu không có, cho hai người xem đĩa phim, chuyện Đường Tăng Lạ Ma nha, rất hay đó." Quý Đường Đường nửa ngày trời không hiểu nổi Đường Tăng Lạ Ma là ai, cho đến khi màn ảnh hiện lên mới biết, thì ra là Tây Du Ký, cô kéo chiếc hộp giấy Đa Cát để đĩa phim lại xem, trừ Tây Du Ký ra còn có mấy chiếc đĩa phim Hoàn Châu Cách Cách, trước kia nghe nói hai bộ phim này rất được chào đón ở đất Tạng, giờ xem ra đúng là không phải bịa. Thu xếp xong xuôi, Đa Cát và Trác Mã đi xuống làm việc, để lại hai người ở trong phòng, Nhạc Phong ngồi chưa được hai phút cũng đi xuống, lúc Quý Đường Đường kéo anh lại hỏi, anh đẩy một bụng tức: "Đi xuống vận động! Tiêu hóa!" Quý Đường Đường cười phì, Nhạc Phong đi rồi, cô nằm bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên đã nhìn thấy Nhạc Phong đi xung quanh căn nhà, đi một vòng rồi hai vòng, thỉnh thoảng dừng lại vắn vẹo thắt lưng, Quý Đường Đường nhìn một lúc, thực sự không nhịn được, quay trở lại giường cười lăn lộn, khó khăn lắm ngừng lại được mới chống giường ngồi dậy xem ti vi. Nghe nói năm đó khi quay Tây Du Ký mất chừng tám năm, trình độ chế tác tinh xảo kia, những bộ phim truyền hình ăn nhanh hiện giờ không thể bằng được - cho dù hiện giờ có bật lên xem cũng không uống là một tác phẩm tuyệt vời hấp dẫn người xem, điểm không hoàn mỹ duy nhất chính là đĩa phim của Đa Cát mua là tiếng Tạng, mặc dù có thể thông qua hình ảnh và giọng điệu mà mơ hồ đoán ra tình tiết và nội dung phim, nhưng xem lâu, tiếng Tạng tựa như sách trời vẫn khiến Quý Đường Đường dần dần mệt mỏi, đầu gật gù giống như gà mổ thóc không ngừng. Cũng không biết qua bao lâu, thân mình chợt nghiêng một cái, choàng tỉnh dậy, mờ mịt

nhìn xung quanh, phát hiện Nhạc Phong vẫn chưa về, đĩa phim hẳn là đã hết, trên màn hình xanh ngắt hiện lên lời nhắc thay đĩa, xung quanh yên tĩnh đến mức khiến cho người ta hoang mang, trong một mảnh tĩnh lặng làm cho người ta có chút rờn rợn, ngoài cửa bỗng vang lên những tiếng "Cộp, cộp, cộp", tựa như có người đang cầm thứ gì đó, không ngừng nện xuống mặt đất. Quý Đường Đường có chút căng thẳng, đánh bạo hỏi một câu: "Ai đấy? Ai ở bên ngoài?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Không có câu trả lời, vẫn là những tiếng đập đơn điệu, cộp, cộp, cộp, từng tiếng từng tiếng, tựa như dội thẳng vào trong lòng. Trái tim Quý Đường Đường đập mãnh liệt, cô cắn cắn môi, vén chăn lên, để chân trần, kéo cánh cửa ra một khe hẹp. Cô nhìn thấy bóng lưng của một người phụ nữ, mặc áo dài màu đen, mái đầu bạc trắng búi thành một búi tròn bóng mượt đằng sau, đang ngồi quay lưng lại phía cô, trong tay cầm một cái tẩu thuốc nước rất dài, miệng tẩu bằng đồng cũ xuống dưới, từng chút từng chút đập xuống đất rũ cặn thuốc bên trong. Nơi này là Tạng trại, nhưng cách ăn mặc của người phụ nữ này, rõ ràng không phải người Tạng -- đôi môi của Quý Đường Đường có chút khô khốc, cô hỏi lại: "Bà là ai?" Vẫn không có tiếng trả lời, chẳng lẽ là quá già rồi, lãng tai? Quý Đường Đường nhú mày một cái, muốn vòng qua trước mặt bà ta, ai ngờ chột trượt chân một cái, toàn thân mất không chế, thậm chí vừa ngã vừa lăn xuống rớt vào một đầm nước. Nói là đầm nước hình như có hơi quá, chẳng qua chỉ là ở trong một nham động, chỗ trũng của nham động tích đầy nước, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn người đàn bà kia -- bà ta ngồi trên cao, đằng sau có ánh sáng, dưới sự bao phủ của ánh sáng hắt ngược, cả người bà ta như bị che khuất bởi một tầng sương, không tài nào nhìn rõ gương mặt thật. Quý Đường Đường mờ mịt, ra khỏi căn phòng ở tầng hai là hành lang, sao có thể có đầm nước được, cúi đầu nhìn, nham thạch quanh đầm nước đen bóng, hiện lên những tia sáng ươn ướt, dưới mặt nước sóng sánh, chậm rãi hiện lên một người con gái... Tứ chi của cô ta bị kéo mở, hai mắt nhắm nghiền, làn da tái nhợt, lộ ra từng đường mạch máu, ghé lại gần nhìn, có thể thấy dòng máu đen đang lưu động quỷ dị trong huyết quản... Không đúng, người con gái này không ở trong nước, cô ta đang ở trên cao, thứ hiện lên

trên mặt nước là hình ảnh phản chiếu của cô ta... Quý Đường Đường hoảng sợ, cô nuốt một ngụm nước miếng, chậm rãi ngẩng đầu lên... Ở đó, trên đỉnh của hang động, ngay trên đỉnh đầu, một người con gái đang bị treo cao, tay chân bị kéo ra bốn hướng, tựa như một con bướm đang bị trói chặt trên mạng nhện, mạch máu màu đen dữ tợn lan khắp trên gương mặt, kéo dài đến cổ, kéo dài vào trong áo.... Đường như cảm nhận được ánh mắt của Quý Đường Đường, cô gái kia chậm rãi mở mắt... Trong chớp mắt, Quý Đường Đường thét lên: "Vưu Tư!" Nham thạch dưới chân bỗng nhiên chấn động, Quý Đường Đường đứng không vững, phịch một tiếng rớt vào trong nước, cô sặc sụa không ngừng, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi... Vùng vẫy mãi, thân thể mới ngã xuống, nhất thời tỉnh lại, bấy giờ mới nhận ra là đang nằm mơ, đằng sau lưng đã rịn một tầng mồ hôi, lạnh tê tái, Tây Du Ký vẫn chưa phát hết, Trư Bát Giới đang vùng vẫy trong hồ kêu trời kêu đất, đám nhện tinh yêu mỉa cười khanh khách, trong rồn nhả ra từng sợi tơ bạc trắng... Quý Đường Đường lạng người một lúc, chậm rãi phục hồi lại tinh thần, trái tim vẫn còn đập thình thịch liên hồi. Mấy ngày nay, đã là lần thứ hai cô mơ thấy Vưu Tư, đám Thạch Gia Tín, phải chăng đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy bứt rứt trong lòng, cô lấy lá thư của Thạch Gia Tín giấu trong túi áo khoác, bên trong thư có một số điện thoại, theo Thạch Gia Tín nói, đó là điện thoại của nơi anh ta ở... Quý Đường Đường khoác áo xuống giường, xuống dưới lầu tìm Nhạc Phong lấy di động, cô quyết định gọi điện cho Thạch Gia Tín, hỏi thăm tình hình của họ, coi như để an tâm cũng được. Nhạc Phong đang đứng ở dưới lầu nói chuyện với Đa Cát, Trác Mã không có ở đó, chắc đã đi ngủ trước, lúc Nhạc Phong đưa di động cho cô, nhin không được hỏi một câu: "Trừ anh ra em cũng đâu có quen được mấy người, em gọi điện cho ai thế?" Quý Đường Đường hung hãn: "Gọi cho tổng đài tâm sự đêm khuya không được à?" Biết là cô thuận miệng chém ra, Nhạc Phong làu bàu: "Cái thể loại tự bế dài hạn như em, đúng là cần phải gọi điện đến tổng đài tâm sự đêm khuya để mà điều tiết." Quý Đường Đường hừ một tiếng, nhận lấy điện thoại bình bịch bước lên lầu, bấm theo dãy số Thạch Gia Tín để lại, thông thì thông, nhưng không ai tiếp. Cô chưa từ bỏ ý định, ấn ngắt rồi lại bấm lại, kết quả vẫn giống nhau.

Quý Đường Đường nhìn màn hình di động mà thần thờ. Là xảy ra chuyện gì đó nên không nghe được, hay là căn bản anh ta đã cho cô một dãy số giả? Xét theo biểu hiện xấu xa của Thạch Gia Tín, hình như về sau có khả năng hơn một chút. Nghĩ vậy, lại có chút cái kính, tựa như tự chuốc bực vào người vậy: Vuơ Tư đã xảy ra chuyện gì, mình cũng chẳng thể lo được, mình cũng đâu phải mẹ cô ta, lo một lần còn muốn lo cả đời. Còn đang rửa xả, điện thoại bỗng nhiên vang lên, xem màn hình hiển thị thì là một số điện thoại lạ không biết từ nơi nào, Quý Đường Đường chần chờ một lúc, nhấn nút nghe. Giọng nói đầu bên kia xa xôi, tựa như quý vậy: "Tiểu Phong Phong, anh gặp phải vấn đề tình cảm." Giọng nói này cũng rất quen, Quý Đường Đường sáng bừng mắt: "Thần Côn?" Giọng nói của Thần Côn vẫn ử ử: "Tiểu Phong Phong, sao giọng của cậu nghe như đàn bà thế? Cậu dùng nhiều hormone nữ quá à?" Quý Đường Đường thiếu chút nữa bật cười, thầm nhủ may mà không phải Nhạc Phong nghe điện thoại: "Em là Đường Đường." Vừa nghe thấy là Quý Đường Đường, giọng nói của Thần Côn lập tức trở nên lạnh lạnh, đương nhiên, trong cái sự lạnh lạnh ấy mang theo sự đố kỵ sâu đậm: "Hả, Tiểu Phong Phong đâu, tại sao Tiểu Phong Phong lại đưa di động cho em dùng? Thật vô nguyên tắc?" Quý Đường Đường rất đặc ý, cô tựa vào đầu giường, hai chân thoải mái ghếch lên, định trêu tức anh ta: "Anh ấy thích em nên mới cho em dùng, thì đã làm sao?" Thần Côn đúng là đã ôm nỗi mất mát sâu đậm mà rời khỏi Đôn Hoàng. Trong vài ngày cuối ở Đôn Hoàng, quan hệ giữa Quý Đường Đường và Nhạc Phong đã xác định, cử chỉ mặt mày cũng tự nhiên có điều khác biệt, Mao Ca thì từ lâu đã nhận ra đầu mối, lại có câu trái dấu hút nhau, anh ta cũng không để tâm lắm, trái lại Thần Côn thì quá kinh sợ, lôi Mao Ca vào toilet, khóa trái cửa lại, dùng giọng điệu khi phát hiện ra radio của quân địch mà hỏi anh ta: "Tiểu Mao Mao, Tiểu Đường Tử và Tiểu Phong Phong, chẳng lẽ là đang yêu nhau?" Mao Ca hạ giọng, tựa như đặc vụ mật bàn thận trọng trả lời: "Không phải, bọn nó đang lập kế hoạch phản Thanh phục Minh." ... Sau khi xác nhận, Thần Côn thất hồn lạc phách, theo như lời anh ta nói, anh ta cảm thấy một nỗi phiền muộn tựa như thất tình vậy. Câu này khiến Quý Đường Đường có chút thấp thỏm, cô nghĩ Thần Côn có thể là thích mình - chuyện

bạn của bạn trai cũng thích mình này máu chó cỡ nào, khó xử cỡ nào kia chứ? Đường nhiên không lâu sau đó cô liền nhận ra suy nghĩ này của mình chỉ là tự mình đa tình, bởi vì Mao Ca rất nhanh đã có lời giải thích chính thức, anh ta nói tâm trạng này của Thần Côn là thuộc kiểu thất tình kếp, anh ta vừa nghĩ Quý Đường Đường là bạn tri âm của anh ta, trong lòng sinh ra cảm giác ỷ lại mãnh liệt, giờ Đường Đường đột nhiên có chủ, Thần Côn có một loại bi thương như tri âm bị cướp mất, bởi vậy nảy sinh lòng oán giận sâu đậm với Nhạc Phong, mặt khác, anh ta lại nghĩ Nhạc Phong là bạn thân của anh ta, tuy rằng trước đó cũng từng có bạn gái, nhưng giờ đã cùng anh ta đứng trong đội ngũ những người độc thân vui vẻ, bất chợt lại bị Đường Đường chộp mất, khiến anh ta lại có cảm giác như mất bạn vì bạn đi yêu đương, bởi vậy lại sinh ra sự ghét bỏ và bực bội mãnh liệt với Đường Đường. Thần Côn tương đối hài lòng với sự giải thích của Mao Ca, vừa gạt đầu vừa rút khăn giấy lau khóe mắt mình, có trời mới biết, căn bản không có lấy một giọt nước mắt, sói đuôi chồn còn học người ta giả bộ u oán gì chứ. Mao Ca thì thoải mái nói Đường Đường, em cứ coi Thần Côn như không khí đi, thằng cha này không phải người Trái đất đâu, logic lẫn lộn tư duy thất thường, để lấy ví dụ chứng minh cho điều này, Mao Ca còn kể lại lần đầu tiên thất tình của Thần Côn cho Quý Đường Đường nghe, nghe nói đó là thời điểm Lâm Thanh Hà kết hôn, Thần Côn khóc như cha chết, làm một hình nhân của Tần Hán cả ngày dậm dậm dậm, lại còn nước mắt nước mũi lòng thông nói chẳng phải bộ dạng mình không đẹp trai bằng Tần Hán hay sao, Thanh Hà tại sao lại không chịu chờ anh ta? Sau đó mới biết người Lâm Thanh Hà cưới là Hình Lý Nguyên, mới nhận ra mình đã dậm nhầm người, quá xấu hổ. Vậy nên mới gửi một tấm bưu thiếp xin lỗi đến cho Tần Hán, cũng không biết có gửi đến đảo báu (*chỉ Đài Loan) hay không. Nghe Mao Ca nói vậy, Quý Đường Đường cười đến đau cả ruột, Thần Côn lại ai oán, có người kể đến cả tên trên QQ cũng đổi lại, đổi thành "Nếu như đã định trước sẽ phải mất đi, thì tình nguyện chưa bao giờ thuộc về mình." Hôm nay hơn nửa đêm còn gọi điện cho Nhạc Phong, mở miệng đã "vấn đề tình cảm", Quý Đường Đường quyết định ra tay quyết liệt, chặt đứt suy nghĩ trong đầu Thần Côn: "Anh dẹp suy nghĩ ấy đi, Nhạc Phong sẽ

không thích anh đâu." Thần Côn có vẻ bị cô làm cho kinh ngạc: "Tiểu Phong Phong sao phải thích anh, anh là nam cơ mà." Xem ra ở phương diện khác, Thần Côn vẫn rất truyền thống bảo thủ, Quý Đường Đường cũng chẳng chỉ đường vẽ lối cho anh ta làm gì: "Thế anh gặp phải vấn đề tình cảm gì? Kể cho em nghe xem." Thần Côn không cam lòng: "Tiểu Phong Phong đâu. Anh muốn Tiểu Phong Phong..." Quý Đường Đường không hề khách khí ngắt lời anh ta: "Không có Tiểu Phong Phong, chỉ có em thôi. Anh thích thì nói, còn bèo nhèo nữa em cúp máy đấy!" Thần Côn cân nhắc một chút, quyết định miễn cưỡng lùi một bước để tiến ba bước: "Quên đi, không có voi thì có heo cắm hành vào mũi cũng vậy...." Dám bảo cô là heo cắm hành vào mũi, Quý Đường Đường tức đến méo mũi, vừa đúng lúc Nhạc Phong lên lấy đồ rửa mặt, thấy Quý Đường Đường thực sự đang gọi điện thoại, tò mò nhìn cô một cái, đối lại là một ánh mắt trợn trừng của Quý Đường Đường. Nhạc Phong chẳng hiểu ra làm sao, không biết đã đặc tội cô ở điểm nào. Quý Đường Đường cởi giày cởi áo khoác lên giường, liền kéo chăn đắp kín, nằm vắt vẻo trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà ung dung nghe Thần Côn kể lể vấn đề tình cảm, tư duy của vị tổ tông này mà nhảy cóc là kể chuyện lộn xộn, nói một hồi lại chen vào một hai câu cảm thán biểu đạt tình cảm vài câu, Quý Đường Đường mất nửa ngày trời mới hiểu ra là trên đường đến thôn Phong Môn, anh ta đi ngang qua một cái thôn nhỏ không tên, đói bụng rồi gõ cửa nhà một người nông dân xin đồ ăn, no rồi lại hỏi thăm người ta "những chuyện kỳ bí huyền dị", kết quả kinh động đến cụ già tám mươi tuổi, run rẩy chống gậy ra kể cho anh ta một câu chuyện cũ xảy ra trước Giải phóng. Trước Giải phóng cái con em anh, Nhạc Phong đã rửa mặt xong quay lại rồi, vấn đề tình cảm của Thần Côn đến cái mép vẫn còn chưa kể tới, lời thề cô về trước Giải phóng nữa, Quý Đường Đường muốn ngắt lời anh ta: 'Chuyện trước Giải phóng có thể giao cho các tiền bối cách mạng giải quyết được không? Anh kể em nghe về nữ chính đi.'

Thần Côn rất không vui: "Tự thuật thì phải có phần nhạc đệm chứ, anh sắp kể đến rồi đây, đã kể đến trước Giải phóng rồi mà, sắp đến rồi." Quý

Đường Đường bỗng nhiên có dự cảm bất thường: "Anh đừng có nói là, người mà anh thích là sống ở thời trước Giải phóng đấy nhá?" Thần Côn vui sướng vô cùng: "Đúng rồi đúng rồi, không thì anh nhắc đến trước Giải phóng làm gì, anh có bệnh à."

Quý Đường Đường thiếu chút nữa hộc máu, Nhạc Phong vốn đang nằm trên giường xem TV, nhưng giường của anh lại chênh so với TV, nhìn lâu mỏi cả cổ, bèn trực tiếp bước qua chen chúc với Quý Đường Đường, ôm ngang lấy cô dịch vào bên trong: "Dậy nào dậy nào, cho xin tí đất." Quý Đường Đường không rảnh đáp lại Nhạc Phong, cô thuận thế dịch vào trong, chiếc giường Tạng bé tí lại phải chứa thêm một người, nằm kiểu gì cũng phải co quắp, trực tiếp lăn lại, nằm vào lòng Nhạc Phong, Nhạc Phong trờng cô một cái, thấy cô chỉ lo nói chuyện điện thoại, đành phải vươn tay ôm lấy cô. Bên này cuộc đối thoại của Quý Đường Đường và Thần Côn đã sặc mùi thuốc súng, Quý Đường Đường gần như hét toáng lên: "Trước Giải phóng? Một người phụ nữ trước Giải phóng thì giờ đã bao nhiêu tuổi rồi, tám mươi hay là chín mươi hả? Chết rồi? Anh đang đùa đấy à, hơn nửa đêm anh tìm em, chỉ là để nói cho em biết anh yêu một bà già đã chết?"

Lỗi tai Nhạc Phong nhức ong ong, nội dung đối thoại khiến người khác phát điên như vậy, anh có thể đại khái đoán ra được là ai: "Thần Côn đúng không?" Quý Đường Đường không để ý tới anh, hoàn toàn đắm chìm vào việc khuyên bảo Thần Côn tận tình: "Cái này không thể gọi là yêu được, chết cũng đã chết rồi, đúng, em biết là tình yêu sét đánh, nhưng mà tình yêu sét đánh không phải là với một bức ảnh chứ, đúng, em biết là có người gặp tình yêu sét đánh vì một bức ảnh, nhưng đấy phải là người sống chứ, anh thật không khoa học..." Thần Côn ở bên kia tức giận giậm chân "Em không hiểu gì hết, nói với em không thông, tình yêu thì không hân biệt Giải phóng hay không Giải phóng, anh muốn nói chuyện với Tiểu Phong Phong, sao em lại mặt dày như thế chứ, chiếm điện thoại của Tiểu Phong Phong mãi không chịu buông?" Quý Đường Đường cũng là đứa cứng đầu: "Em không cho Nhạc Phong nghe điện thoại đấy thì sao, anh phải nghe em nói..." Nói

chưa xong, tay đột nhiên trống rỗng, di động đã bị Nhạc Phong giật lấy, anh áp lên tai đến nghe cũng chẳng buồn nghe, quát thẳng vào mic nói: "Có bệnh thì uống thuốc, không bệnh thì đi ngủ, còn quấy rối tôi nữa, đi thắt cổ chết đi!" Nói xong nhanh chóng tắt máy, vung tay một cái, vẽ ra một đường cung đẹp đẽ, chiếc di động bay thẳng đến giường bên kia. Toàn bộ quá trình vô cùng dứt khoát, không đến mười giây đồng hồ, đến khi Quý Đường Đường kịp phản ứng lại, anh đã quay trở về trạng thái xem ti vi lúc trước, xem được một lúc, dường như cảm nhận được ánh mắt của Quý Đường Đường, tựa như khiêu khích nhìn cô một cái: "Nhìn gì hả, thấy gia đặc biệt đẹp trai đúng không?" Trái tim Quý Đường Đường đập thành thịch, cúi đầu không hé răng, Nhạc Phong cũng không nói gì thêm, tiếp tục quay đầu lại xem Đường Tam tạng và ba đồ đệ của anh. Quý Đường Đường không hiểu tại sao mặt lại hơi nóng lên, được một lúc, cô len lén ngẩng đầu quan sát Nhạc Phong, gương mặt bên của Nhạc Phong rất có đường nét, chân mày hơi nhíu lại, ánh sáng TV chiếu vào khuôn mặt và sống mũi khiến cho ngũ quan trở nên nổi bật càng thêm lập thể, Quý Đường Đường nhìn một lúc, ma xui quỷ khiến lại hỏi một câu: "Nhạc Phong, anh có muốn lên giường với em không?" Nhạc Phong không nhìn cô, nhưng thân thể rõ ràng cứng đờ. sau một lúc, anh quay đầu nhìn cô "Đường Đường, anh có thể hỏi một câu không, nguồn gốc câu hỏi này của em là gì thế?" Quý Đường Đường cũng không biết tại sao mình lại thốt ra câu hỏi như vậy, lại còn là câu hỏi cấp độ hạn chế dễ khiến người ta hiểu lầm như vậy, cô khó khăn giải thích: "Anh đừng nghĩ nhiều, em không có ý gì khác, em chỉ thấy hơi kỳ..."

Đón lấy ánh mắt của Nhạc Phong, cô kiên trì tìm kiếm từ ngữ thích hợp: "Em chỉ nghe nói... nghe nói, nếu đàn ông có kinh nghiệm đó rồi, hình như không dễ nhịn... anh xem chúng ta, là bạn trai bạn gái phải không, lại còn... ở trên cùng một cái giường, lúc này, anh chẳng chú ý đến em, mà lại tập trung tinh thần..." Cô duỗi ngón tay chỉ vào đại sư huynh và nhị sư huynh đang đấu võ mồm trên màn hình: "Lại tập trung tinh thần xem một con khỉ và một con heo, tâm thái của anh là thế nào vậy? Có phải có chút...."

không bình thường không?" Nhạc Phong không hé răng, thành thật mà nói, Quý Đường Đường thốt ra câu hỏi như vậy, anh cũng không thấy lạ, trên thực tế, thỉnh thoảng cô vẫn phun ra những câu khiến người ta điếng người, anh đã từng lãnh giáo qua rồi, dù sao cô cũng không phải mấy cô gái trẻ chưa biết mùi đời, mấy năm đi lại bên ngoài, mấy câu nói bản thủ dề tiện thô tục gì đó, chắc cũng đã nghe hết rồi. Thấy Nhạc Phong không nói lời nào, Quý Đường Đường căng thẳng, thành thật mà nói, cô hỏi câu này, đúng là không có suy nghĩ vẩn vơ gì cả, cô chỉ đơn giản là tò mò mà thôi, mà sự tò mò này, trước kia cũng đã bắt đầu manh nha rồi, từ khi ở bên Nhạc Phong tới giờ, Nhạc Phong cư xử với cô, thực sự đúng là rất quy củ, tuyệt không giống dáng vẻ của cao thủ đã lăn lộn trong tình trường, dù có vài lần chung giường chung gối anh cũng không hề thừa cơ mà giở trò, Quý Đường Đường thích sự quy củ này của anh, nhưng đồng thời cũng khó tránh đôi lúc tự nhủ thầm: Một người bạn gái nếu như không có lấy một chút sức hấp dẫn với bạn trai, cũng rất là bi ai, nếu Nhạc Phong hoàn toàn không có kinh nghiệm thì không nói làm gì, đằng này anh lại có, vậy rốt cuộc là anh thấy cô thế nào đây? Nhạc Phong ngẩng đầu, tách một tiếng tắt TV đi, tiếng TV tắt phụt khiến cho Quý Đường Đường thót tim, nhanh chóng bù đắp sai lầm của mồm miệng: "Anh đừng suy nghĩ nhiều, em chỉ là dựa trên thái độ gặp chỗ khó mọi người cùng nhau phân tích mà.... tham thảo thôi! Tham thảo!" Lại còn gặp chỗ khó mọi người cùng phân tích nữa, khóe miệng Nhạc Phong giật giật liên hồi, ném điều khiển từ xa đi, bắt đầu cởi quần áo. Quý Đường Đường mắt mở trừng trừng nhìn anh cởi từng thứ từng thứ một, không nhịn được hỏi anh: "Anh làm gì vậy?" Nhạc Phong tiếp tục cởi: "Bình thường hay không bình thường, thử một lần là biết, còn mất công tham thảo làm gì." Quý Đường Đường tròn tròn mắt. Đầu tiên cô còn tưởng Nhạc Phong đang nói đùa, sau đó lại thấy đã cởi đến áo trong rồi, vạt áo vừa vén lên, đến cả bắp thịt rắn chắc cũng đã lộ ra, nhất thời liền cuống quýt, luống cuống tay chân nhào qua giữ chặt lấy vạt áo anh không cho cởi, Nhạc Phong cười như không cười nhìn cô: "Đừng thế, gặp chỗ khó cùng nhau phân tích mà." Quý Đường Đường cảm thấy nụ cười của mình hẳn là vô cùng nịnh nọt, cô lắp bắp tìm lý do ngăn cản: "Đừng... cởi mà,

buổi đêm trên ca nguyên lạnh lắm, để... cảm mạo." Còn chưa nói xong, đột nhiên thấy thân thể nhẹ bẫng, cánh tay Nhạc Phong duỗi ra ôm lấy thắt lưng cô, xoay người một cái đã đè cô xuống. Hơi thở và độ ẩm quen thuộc bủa vây, Quý Đường Đường bối rối triệt để, cô liều mạng lùi lại phía sau, đầu chôn chặt xuống gối, mắt miệng đều khép chặt, Nhạc Phong nửa ngày không động đậy, được một lúc mới chậm rãi hỏi cô: "Em bày ra tư thế anh hùng hy sinh này là muốn thế nào?" Quý Đường Đường nơm nớp lo sợ, mắt không dám mở hết, chỉ dám hé một bên, tựa như ngấm bản mà nhìn anh, thấy biểu cảm của anh vẫn bình thường, lại cảm thấy hằn là đang trêu cô, trái tim vô thức thả lỏng, nói: "Anh đừng đùa..."

Vừa mở miệng biết ngay hỏng việc, Nhạc Phong chắc chỉ chờ cơ hội này, bắt đầu chặn miệng cô lại, không hề do dự. Đầu óc Quý Đường Đường oành một tiếng nổ tung, cô biết mình xong rồi, cô đã từng hôn Diệp Liên Thành, cũng từng hôn Nhạc Phong, nhưng đó đều là những nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, chưa từng chân thực như thế này, Nhạc Phong vậy mà lại không hề cho cô chút thời gian chuẩn bị tâm lý, một là quy củ không quá đáng, hai là đao thật súng thật khiến cho cô không sao kịp trở tay... Quý Đường Đường bị hôn đến mức không thở nổi. cô không chịu nổi sự khiêu khích, thân thể nhanh chóng có phản ứng, cảm giác dưới tầng da như chôn từng đám lửa, hơi nóng từng chút từng chút một thiêu đốt khó chịu, trong lúc ý loạn tình mê, bỗng nhiên phát hiện tay của Nhạc Phong đã trượt vào trong áo cô, theo phần hông mềm mại trượt thẳng lên phần lưng, ngay sau đó nội y buông lỏng, móc khóa cứ thế tuột ra. Quý Đường Đường sợ run, sự thẹn thùng khiến cô cảm thấy đó là nơi không thể chạm vào. cô vùng vẫy muốn ngồi dậy, cổ họng nỗ lực bật ra tiếng nói: "Nhạc Phong, không được..." Thanh âm nhanh chóng bị nụ hôn nồng nhiệt làm cho chìm ngấm, cùng lúc đó, tay của Nhạc Phong bắt đầu phủ lên, bàn tay to lớn vuốt ve dọc theo nơi mềm mại, toàn thân Quý Đường Đường lấy tốc độ khó mà diễn tả được mềm nhũn xuống... Trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, ý thức dần mê mang, cảm thấy thân thể như hóa thành nước, chỉ có thể mặc kệ nó, chút sức lực để cự tuyệt cũng không có, nhưng bất chợt,

rất nhiều rất nhiều ăm ức bỗng xông lên não, nước mắt không kìm được chảy xuống. Nhạc Phong hẳn là cảm nhận được những giọt nước mắt của cô, chậm rãi ngừng lại, Quý Đường Đường co mình lại dưới thân thể của Nhạc Phong, dần dần khóc thành tiếng, cô cũng không hiểu tại sao đột nhiên lại khó chịu như vậy, chỉ là không muốn nói gì hết, chỉ muốn khóc thật to một trận. Nhạc Phong không nói gì, anh ngồi dậy, ôm lấy Quý Đường Đường vào trong lòng, cô run lảo, mái tóc dài tán loạn, sắc hồng trên mặt còn chưa biến mất, Nhạc Phong cúi đầu, hôn nhẹ lên mí mắt cô, thấp giọng nói: "Đường Đường, em đừng khóc, là anh không tốt, em không thích, anh sẽ không làm vậy."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Quý Đường Đường đã không ở trong phòng, Nhạc Phong mặc quần áo tử tế xuống dưới nhà mới phát hiện cô đang giúp Trác Mã chuẩn bị bữa sáng, mở nắp nồi ra xem, đỏ đỏ trắng trắng, hình như cháo chay nấu từ cây quyết ma, Quý Đường Đường cầm muôi đứng bên cạnh, thỉnh thoảng quấy quấy để khỏi bị dính nồi, thấy Nhạc Phong bước tới, mặt đỏ lên, ngoảnh sang một bên, Nhạc Phong buồn cười trong lòng, lại không nói ra, tự mình rửa mặt ăn sáng, lúc ăn cơm, biết thừa Quý Đường Đường không muốn ngồi cạnh anh mà vẫn cố tình ngồi xuống bên cô, trò chuyện với cô như như không xảy ra chuyện gì, Quý Đường Đường chẳng thấy gì thú vị, trong đầu thầm oán, nghĩ bụng da mặt của đàn ông dày thật, sao có thể hành động như chẳng có chuyện gì xảy ra thế được? Cơm nước xong, Trác Mã gánh bình nước định ra bờ sông lấy nước, Quý Đường Đường ở một mình với Nhạc Phong rất xấu hổ, nhanh chóng tỏ ý muốn đi cùng cô ta, Nhạc Phong nhoáng cái đã kéo cô lại: "Họ gánh quen rồi, việc này em không làm được đâu, em đi dạo một vòng quanh trại với anh." Quý Đường Đường vùng vẫy được một lúc, cuối cùng bị anh cưỡng ép kéo ra ngoài trại, đang là giờ ăn, khói bếp bốc lên trên từng mái nhà, vừa mới ra khỏi ống khói, chạm phải không khí lành lạnh, càng trắng đến bắt mắt, vài con gà trống đang nhàn nhã dạo quanh sân, móng gà để lại trên nền tuyết những dấu vết liên tù tì, trông lại rất thú vị. Nhạc Phong chẳng buồn nhìn cô, đột nhiên buông một câu: "Đường Đường, then thùng vừa phải thôi thì còn được, diễn cũng không thể quá lố quá." Thật đúng là chỗ nào đau thì chọc chỗ đó, Quý Đường Đường vừa then vừa giận, lại còn dám nói cô giả vờ, giả vờ được hay sao? Cô tức tối đẩy tay Nhạc Phong ra rồi bỏ đi, chưa đi được hai bước đã bị Nhạc Phong ôm lấy

từ đằng sau, anh cười đến mức gập cả người lại, ghé sát đến bên tai cô tựa như thổi khí: "Đừng âm ỉ nữa mà, để cho trẻ con nó cười cho." Nghe Nhạc Phong nói vậy, Quý Đường Đường mới phát hiện ra đằng sau một căn nhà của người Tạng có hai cái đầu bé xinh đang thò ra, đều khoảng bốn năm tuổi, mặc một chiếc áo Tạng dài vừa đúng đến gót chân, tóc trên đầu dùng san hô đỏ và đá turquoise kết thành từng chuỗi, tò mò vừa nhìn hai người vừa mút ngón tay, mặt Quý Đường Đường đỏ lựng lên, thầm nhủ nhìn gì vậy chứ, trẻ con vắt mũi chưa sạch, biết cái gì? Cúi đầu lại gờ tay Nhạc Phong ra: "Anh đừng dạy hư trẻ con nhà người ta." Nhạc Phong ngạc nhiên nói: "Anh dạy hư chúng nó? Vậy mà em cũng nói được?! Em thấy Đa Cát chưa? Mười lăm tuổi đã lấy vợ, giờ còn chưa đến hai mươi, con đã ba đứa rồi, lúc mười lăm tuổi gia còn chẳng biết đang làm gì nữa ấy, anh dạy hư bọn nó, em cũng biết chụp mũ thật đấy!" Quý Đường Đường quần bách, lại cảm thấy Nhạc Phong nói cũng có lý, Nhạc Phong trông bộ dạng của cô là đủ biết cô còn phải ngượng ngập vài ngày nữa, dù sao thì cứ để thuận theo tự nhiên đi. Anh kéo Quý Đường Đường đi dọc theo triền núi: "Đường Đường, qua đây xem đi."

Từ góc độ này, có thể quan sát được toàn bộ Tạng trại Giáp Nhung tựa như một đứa bé đang say ngủ, co mình trong những dãy núi cao xung quanh, mặt trời chậm chậm lên cao, quanh trại dần có người qua lại, trong những con hẻm xen giữa nhà với nhà, bóng những đứa bé người Tạng chơi đùa cười nói tựa như những chấm đen nhỏ xíu, dăm ba người phụ nữ Tạng kết bạn đến bờ sông gánh nước, siêu gánh nước trông giống như cái thùng xăng, đều thuần một sắc xanh, mới nhìn vô cùng bắt mắt. Nhạc Phong chỉ cho cô xem: "Chờ đến mùa hè, khoảng tháng bảy tháng tám, một mảng tuyết lớn kia sẽ mọc đầy lúa Thanh Khoa, có chỗ cao đến nửa người, bước đi giữa đồng đến gió cũng thơm mùi lúa. Đi một còn có thể lên trên kia nghỉ ngơi, càng trèo cao, càng gần mặt trời, phơi nắng càng ấm áp thoải mái." Đối diện với khung cảnh tuyết trắng tiêu điều trước mắt, muốn tưởng tượng ra cảnh mà Nhạc Phong miêu tả thực sự rất khó, nhưng Quý Đường Đường thực sự bị anh khiến cho động lòng, Nhạc Phong nói: "Chờ đến mùa

hè, chúng mình lại quay lại, đến lúc đó em mặc một bộ váy tươi tắn, chụp ảnh sẽ rất đẹp." Quý Đường Đường vô ý thức đáp một câu: "Được." Bỗng nhiên cảm thấy bùi ngùi: "Đúng là lâu lắm rồi em chưa mặc váy." Lại nghĩ tiếp, nhận ra cứ bôn ba ngược xuôi như vậy, thực sự đã bỏ qua và xa lạ với rất nhiều thứ: "Cả giày cao gót nữa, cũng chưa hề xỏ qua... Cả cái smartphone của anh nữa, em cũng không biết dùng thế nào, lúc gia đình em gặp chuyện, vẫn còn đang dùng loại motorola bấm phím, giờ hình như có muốn cũng không mua được, lúc đó còn đang rộ trào lưu dùng nokia, em còn quần lầy đòi mẹ mua cho một cái, kết quả giờ lại là thời đại của Apple. Em không liên hệ với người khác, không dùng di động, lần đầu tiên nghe người ta nói về quả táo, em còn tưởng là mua để ăn thật. Cả phim ảnh nữa, trước đây có phim mới vừa ra là mua ngay vé đến rạp xem, sau này chẳng còn lòng dạ đâu để xem, thỉnh thoảng đi ngang qua rạp chiếu phim, nhìn poster mới nhận ra, đến cả những ngôi sao mới nổi hiện giờ em cũng chẳng biết.." Nói ra là không ngừng lại được, khó khăn lắm mới dừng lại, chợt nhận ra Nhạc Phong vẫn đang nhìn cô cười dịu dàng, Quý Đường Đường có chút lúng túng, cảm giác những điều mình nói thật què mùa, Nhạc Phong vươn tay xoa xoa đầu cô, lại ghé sát lại hôn lên trán cô một cái: "Không sao, anh có thể bù đắp từng thứ từng thứ một." Một thứ cảm xúc ấm áp mềm mại tràn ngập cõi lòng, Quý Đường Đường chớp mắt nhìn anh: "Lúc em đi giày cao gót, anh sẽ đứng bên cạnh đỡ chứ?" Nhạc Phong gật đầu: "Ờ. Di động em thích nghịch kiểu gì cũng được, phim ảnh à, ông đây bất chấp tất cả, trong vòng bốn năm trở lại đây, đều lôi hết ra cho em xem một lượt, thế nào, đã thỏa mãn chưa?" Quý Đường Đường gật đầu: "Thỏa mãn." Nhạc Phong vô cùng mặt dày ghé sát lại: "Thỏa mãn thì hôn một cái đi, khuyến khích một chút, thêm điểm nào." Quý Đường Đường cười khanh khách, vươn tay véo mạnh một cái lên mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong đau đến hệt hơi, ôm mặt nhảy bắn ra xa, đang định trừng cô, ánh mắt đột nhiên bị thu hút, kêu toáng lên: "Xuống hết cho ông!" Quý Đường Đường sửng sốt một chút, cho đến khi thấy Nhạc Phong hỗn hển từng hơi chạy vội tới bờ ruộng mới nhận ra là chiếc xe của anh đang gặp nạn: Bên cạnh xe chẳng biết từ bao giờ đã có một đám trẻ con người Tạng vây quanh, mấy đứa lớn

thì bám lên kính xe ngó vào trong, đứa nhỏ hơn thì giúp nhau leo lên mui xe, còn có đứa đang nhảy chồm chồm trên nóc xe, thật đúng là coi cái xe thành đệm lò xo. Chờ Quý Đường Đường chạy tới nơi, Nhạc Phong đã lúi từng đứa ra, nghiêm giọng ra lệnh bọn nó sắp thành một hàng kiểm điểm: "Nghỉ! Nghiêm!" Không đứa nào hiểu tiếng Hán, đám trẻ con người Tạng cười khanh khách, hết xô đẩy lại trêu chọc nhau, có đứa thì ngậm ngón tay nhìn Nhạc Phong, có đứa lại ngồi chồm hồm xuống đất bắt đầu đi tiểu, có đứa thì khoa tay múa chân như đang lái xe, còn có đứa thì nhảy bình bịch tại chỗ như đang cưỡi ngựa, thật vô cùng hỗn loạn! Quý Đường Đường nín cười: "Nhạc Phong, chắc mấy đứa nhóc này chưa ngồi xe bao giờ, thấy lạ thôi, anh chở chúng nó đi một vòng đi." Bọn gái đã lên tiếng, đương nhiên là phải nghe, huống hồ lần trước khi anh đến cũng đã từng lái xe dẫn đám trẻ con người Tạng đi hóng gió, Nhạc Phong cũng sáng khoái, kéo cửa xe ra: "Lên xe." Câu tiếng Hán này thì đến đứa gốc đến mấy cũng hiểu, gần chục đứa trẻ hoan hô đồng loạt chui vào, chen chúc chật cả xe, ngay cả dưới chân Nhạc Phong cũng có một đứa đang cuộn người ngồi như ốc sên, ngửa đầu hé miệng mắt nhìn anh mong ngóng - vậy nên, Quý Đường Đường lại bị bỏ rơi ở bên ngoài, nữ chính không có chỗ ngồi, Nhạc Phong càu nhàu: "Xe này anh mua để chở vợ anh chứ đâu phải để thử xem làm cha thế nào!" Quý Đường Đường nhin cười không nổi, cô ở bên ngoài giúp mấy đứa nhóc chui vào trong để cửa xe có thể thuận lợi đóng lại: "Chở mấy đứa đi trước đi, xong rồi về đón vợ sau."

Cô vậy mà lại vô thức chấp nhận từ vợ này, câu này vừa nói ra, Nhạc Phong sáng khoái khỏi phải nói, nhấn ga một cái, chiếc xe lắc lư xuất phát trên bờ ruộng, từ quãng xa còn quãng lại cho cô một câu: "Ở nguyên đó đấy, đừng đi linh tinh." Anh bảo cô chờ, cô liền ngoan ngoãn chờ, hai tay đút trong túi, cúi đầu dùng mũi giày quệt đi quệt lại trên nền tuyết, cảm giác như đang chờ Nhạc Phong về nhà, lòng tràn ngập vui sướng và ngọt ngào. Đường trong trại quá hẹp, xe không quay đầu được, Nhạc Phong phải ra tận bên ngoài một đoạn dài mới tìm được chỗ thích hợp để quay đầu, từ xa nhìn lại thấy Quý Đường Đường đứng trên bờ ruộng, tựa như một chấm

đen nhỏ, Nhạc Phong không kìm được mỉm cười, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ: Nếu cứ như vậy mãi thì tốt biết bao, cho dù là ở đâu, cho dù có đi xa đến đâu, cô đều chờ anh ở đó, anh sẽ biết phải đi về đâu, phải lái đi đâu... Mạch suy nghĩ bị tiếng chuông di động vang lên đột ngột làm đứt đoạn, Nhạc Phong lười vờn người qua lấy, cúi đầu sai đứa nhóc đang ngồi xổm bên chân anh: "Ngoan, lấy cho gia cái di động, lát gia tặng cho một em gái" Đứa nhóc nghe không hiểu, mút ngón tay thộn mặt ra, Nhạc Phong thở dài, quả nhiên là chưa đến tuổi, chưa thể nhận thức được sức hấp dẫn của em gái, anh cẩn thận ổn định tay lái, tay kia vờn ra lấy di động, lúc nghe liếc qua màn hình một cái, Mao Ca. Giọng của Mao Ca nghe là lạ: "Phong Tử, chú nghe chuyện xảy ra ở Cổ Thành chưa?" Nhạc Phong không để tâm lắm: "Cổ Thành một ngày xảy ra bao nhiêu chuyện chứ, của gái thất tình tìm bồ nhí, chẳng lẽ chuyện nào em cũng phải biết? Nói trọng điểm đi!" Mao Ca nổi nóng: "Là chuyện về Diệp Liên Thành ấy, hôm nay Đầu Trọc gọi điện báo cho tôi, chú không nghe thấy tí tin tức nào à? Nghe thấy là tin về Diệp Liên Thành, Nhạc Phong vô thức ngồi thẳng người, có điều trong đầu, anh cảm giác mình không muốn nghe thấy bất cứ tin tức gì về người này: "Anh ta bị làm sao?" "Chết rồi!" Đầu óc Nhạc Phong thoáng trở nên trống rỗng, vô ý thức định phanh lại, cũng không biết đạp nhầm vào cái gì, quành tay lái, xe nghiêng qua, đâm thẳng xuống cái rãnh ven đường, may là cái rãnh này cũng chỉ thấp hơn so với mặt đường chừng nửa mét, đuôi xe chếch lên ở trên đường, cả đám trẻ con trong xe hét toáng lên, nhưng không ai bị làm sao. Mao Ca khó hiểu: "Chú đang ở đâu đấy? Nhà trẻ à? Sao lắm trẻ con thế?" Nhạc Phong căng thẳng đến toát mồ hôi: "Diệp Liên Thành đang yên đang lành sao lại chết được? Chết thế nào?" Mao Ca cũng mù mịt, có điều anh ta và Diệp Liên Thành không tính là có giao thiệp gì, tiếp tục nói cũng không mặn không nhạt: "Không biết, nội tình thì ai mà biết được, nghe nói rất là thảm, là bị phanh dây. Bên kia đều đồn là giết người vì tình, chú cũng biết cuộc sống riêng của cậu ta có hơi bậy bạ, chắc là ngoài sáng trong tối cũng đặc tội không ít người, lần trước Nhạn Tử không phải cũng bị A Diêm hãm hại hay sao? Anh nói rồi mà, người này, yên phận một chút có phải tốt rồi không." Nói chưa được mấy câu Mao Ca

đã cúp máy, anh ta không biết gì về thân thế của Quý Đường Đường, gọi điện tới cũng không phải để nhắc nhở gì ai, chỉ là bởi vì quan hệ gắn bó với Thập Tam Nhận mà thôi, dù sao cũng quen biết gián tiếp, vậy nên mới gọi điện để báo một tiếng, hoàn toàn không biết cuộc điện thoại này lại khiến Nhạc Phong chấn động, anh cầm di động sững người, sống lưng lạnh toát. Trực giác nói cho anh biết, cái chết của Diệp Liên Thành, nhất định không phải chỉ đơn giản là giết người vì tình thông thường. Tiếng đập cửa thùm thụp vang lên bên tai, Nhạc Phong phản ứng kịp, ngẩng đầu lên nhìn, Quý Đường Đường không biết đã chạy tới từ lúc nào, sắc mặt hoảng hốt trắng bệch, Nhạc Phong vươn tay mở cửa xe, cửa vừa mở, vành mắt của Quý Đường Đường liền đỏ lên, cô nói: "Em đứng tại chỗ nhìn, được một lúc, xe anh đã thành như vậy, anh không sao chứ?" Nhạc Phong không biết nên nói gì, vô ý thức đáp lại: "Không sao đâu Đường Đường, anh hơi bị phản ứng cao nguyên." ... Ánh nắng buổi chiều không gắt lắm, khá ấm áp, nơi chân tường đằng sau căn nhà, một hàng dài những cụ bà cụ ông mặc áo bông cũ kỹ đang ngồi khoanh tay phơi nắng, Thần Côn ngồi dựa vào một đồng cỏ khô, miệng ngậm một cọng cỏ, không chớp mắt nhìn tấm ảnh đen trắng trong tay thất thần. Trong ảnh là một người phụ nữ trông giống như trên những tấm lịch hay bảng hiệu của Thượng Hải xưa, sườn xám xẻ tà cao, mái tóc quăn xoắn tung, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, mắt xếch tựa hờn tựa không, trái tim Thần Côn ngứa ngáy đến mức gọi mẹ, ngẫm đến thời kỳ đó, sự áp bức của phong kiến nặng nề đến thế nào kia chứ, phụ nữ ai cũng mặt mày mơ hồ nặng nề, vậy mà có thể ra được thứ phong phạm như thế này, quá khác biệt rồi đúng không? Đây mới gọi là phong tình chứ, đây mới gọi là ý loạn tình mê chứ, có yêu phải cũng là chuyện đương nhiên thôi, nhóc con như Đường Đường, hoàn toàn không thể hiểu được. Tấm thứ hai vẫn là người phụ nữ đó, nhưng đã tẩy sạch phấn son, tóc dài búi cao, mặc trang phục Thanh triều cách điệu tân thời, trong lòng ôm một đứa bé mới sinh, trên gương mặt có một nụ cười nhẹ, nhẹ đến mức khiến người ta nghĩ chỉ cần vươn tay quệt qua tấm ảnh một cái là có thể lau đi nụ cười đó. Thần Côn rất ngưỡng mộ, giận cũng đẹp mà vui cũng đẹp. trang điểm đậm hay nhạt đều thích hợp, ông cụ kia bảo là một phu nhân tân thời đến từ

Thượng Hải, chặc chặc chặc, mười dặm dương trang (*chỉ Thượng Hải), phong hoa tuyết nguyệt, náo nhiệt biết bao, làm sao lại muốn đến một nơi thâm sơn cùng cốc như thế này để sống chứ, rõ là ngọc sáng rơi vào hố phân, quá đáng tiếc. Viên của hai tấm ảnh đều có dấu vết bị đốt, đằng sau tấm ảnh ôm đứa bé có chữ viết: 1943, chụp cùng con gái Cẩm Như.... Chữ đầu tiên ở mặt sau của tấm ảnh đã bị đốt mất. Tối hôm trước, cụ ông mất nửa buổi tối để kể cho Thần Côn nghe câu chuyện về người phụ nữ này, tuổi đã cao, giọng địa phương lại nặng, ký ức cũng có chỗ rời rạc, cứ nói được đoạn đầu là lại không có đoạn sau, Thần Côn nghe vất vả vô cùng, có vài lần mệt mỏi cùng cực, há mồm ngửa đầu ngáp, nhìn cái bóng đèn hình quả lê treo trên trần nhà đung đưa đung đưa. Có người kể, thời đó, những thành phố lớn ở phía đông đều đang có chiến trận, người chạy về nông thôn tị nạn rất nhiều, có đạo, xe bò xe ngựa hết chiếc này đến chiếc khác đi qua thôn, đám phu nhân nhà quan lại giàu có da mềm thịt yếu ngồi trên xe ngựa xóc xóc nảy nảy, dùng khăn lụa che mũi, vừa chán ghét vẻ cũ kỹ và thứ mùi hôi thối của bò ngựa, vừa xua tay phần phật. Người phụ nữ kia cũng tới vào khoảng thời gian đó, ông cụ sở dĩ có ấn tượng sâu sắc với cô ta, là bởi vì cô ta có mang theo một cái quan tài. Một chiếc quan tài sơn đen bóng loáng, nặng trĩu đặt trên chiếc xe ngựa, người phụ nữ đó mặc một bộ sườn xám màu trắng viền thêu mẫu đơn đỏ, khoác áo choàng bằng da cáo, mái tóc uốn xoắn xinh đẹp, ngồi trên khung xe ngựa, tựa vào quan tài hút thuốc lá rất to, mãi cho đến thập niên chín mươi, ông ta xem những bộ phim truyền hình cũ của Thượng Hải, mới biết được đó là xì gà. Vốn tưởng rằng cô ta chỉ đi qua, ai ngờ chiếc xe ngựa lại dừng lại, cô ta khoác áo da cáo đi một vòng quanh thôn, vừa hút thuốc vừa nhìn ngắm dáng núi xa xa, cuối cùng cười một tiếng, vậy mà lại ở lại chốn này. Sự xuất hiện của một phụ nữ độc thân lại xinh đẹp như vậy khiến cho tất cả mọi người trong thôn đều không khỏi thấy kỳ quái, rảnh rỗi là lại bàn tán dăm ba câu, chỉ cần ngửi mùi hương nước hoa trên người cô ta một cái là có thể còn thoải mái hơn là được nhéo một cái lên một tấm lưng mềm mại... Có một buổi tối, người phụ nữ kia đun nước tắm, tin tức này vậy mà lại như mọc cánh, bay một vòng quanh cái thôn nhỏ chẳng có mấy người này, có người được đặc

biệt cử đi dò la tin tức, sau bữa cơm tối, người thăm dò nói rằng đã đóng cửa cài then rồi, ngoại trừ mấy gã bị vợ nhéo tai ẩn ở nhà không đi được ra thì có sáu bảy gã đàn ông đi nhìn trộm. Đằng sau cửa sổ có một khe hở, vài gã lần lượt áp vào rình trộm, khó tránh khỏi không phát ra tiếng động, người phụ nữ kia dường như nhận ra, vẫn tựa như không có chuyện gì quay lưng ngồi trong bồn tắm lau chùi thân mình, làn da nõn nà, nhìn mà khiến đám đàn ông hận không thể nhào tới một miếng ăn sạch. Một báu vật như vậy, đám đàn bà có chồng mặt vàng ủng như nển suốt ngày chống nạnh chửi đồng làm sao có thể so sánh? Lửa tà niệm trong đầu đang bốc hừng hực, người phụ nữ chợt đứng dậy từ trong bồn tắm, những gì đập vào mắt khiến cho đám đàn ông bịch bịch bịch lùi lại mấy bước liền, tựa như có một chậu nước lạnh từ trên trời ụp xuống. Đằng sau lưng của người phụ nữ kia bị tróc một mảng da lớn, để lại một vết sẹo đỏ tươi tựa như hình một con bướm, trái ngược với vẻ mềm mại của da thịt xung quanh, nhìn mà khiến người ta giật mình. Từ đầu tới cuối, tính ra người phụ nữ đó ở lại trong thôn chưa tới một năm đã chết, cô ta gầy đi với tốc độ kinh người, sắc mặt từ trắng nõn chuyển sang u ám, mạch máu dưới da nổi hết lên, lại gần nhìn, vậy mà lại có thể nhìn thấy máu đen đen chậm chậm chảy bên trong, cũng không biết là thật hay là ảo giác. Nhưng nghiêm túc mà nói, lúc người phụ nữ kia nhập quan, cô ta vẫn chưa chết, cô ta tìm vài người đàn ông khỏe mạnh trong thôn, ào ào đổ một đồng bạc trắng ra đất, khiến cho đám người đứng đó huyết mạch sôi sục, cô ta cười cười, bờ môi khô khốc hé mở, lộ ra hàm răng đã sẫm màu đen: "Nghe lời tôi dặn, những thứ này sẽ là của các anh hết."

Vài gã khiêng chiếc quan tài và cô ta vào núi, đường đi rất xa, người phụ nữ kia vẫn nhìn thế núi tựa như thầy địa lý xem âm trạch, ông cụ cũng là một trong những kẻ khiêng quan tài, ông ta nhớ rõ ngày hôm đó đi từ trưa đến tận tối, qua không ít những con đường hiểm trở, người đàn bà kia mới hài lòng. Ông cụ kia cũng không nói rõ được rốt cuộc đã đến chỗ nào, nói chung là một động đá rất cao, cuối cùng quan tài và mọi người phải dùng dây để kéo lên, người đàn bà kia đưa ra yêu cầu cuối cùng: Đóng cô

ta vào trong quan tài, đem một ít tiền và đồ đạc linh tinh của cô ta thiêu hủy trước quan tài. Mấy người lại hai mặt nhìn nhau, không ai dám thực sự làm chuyện này, người hụ nữ kia như đã đoán được từ trước, cười lạnh lạnh nói cô ta còn một đồng đại dương, chôn ngay trong thôn, đóng đinh quan tài xong, cô ta sẽ nói cho bọn họ biết. Tựa như có cùng suy nghĩ, lục tục có người gặt đầu, những chiếc đinh sắt dài vài tấc phập phập xuyên qua nắp quan tài, gắn liền nắp quan và thân quan với nhau, người phụ nữ kia nằm bên trong cười điên dại, tựa như tâm nguyện bao nhiêu lâu nay của cô ta đã được hoàn thành, cô ta không hề nuốt lời, nói cho bọn họ biết đồng đại dương đó đã được cô ta giấu trong đồng tro trong bếp lò. Đồ đạc cô ta để lại đích xác không đáng giá tiền: cái yếm của trẻ con, túi hương, một quyển sách nhỏ cũ nát, còn có một vài tấm ảnh, người phụ nữ trong ảnh thật xinh đẹp, ông cụ như bị quỷ thần xui khiến, trộm nhìn thấy mấy gã xung quanh không chú ý, liền cướp lại được từ trong đồng lửa hai tấm ảnh đã bị xém viền, lén giấu trong ngực. Mọi người lần lượt đu dây ra khỏi động, ông cụ là người ứ cuối cùng, lúc cầm lấy sợi dây đi xuống, ông ta nghe thấy từ trong quan tài vọng đến những âm thanh bén nhọn, tựa như móng tay đang cào vào gỗ, ken két ken két, nghe mà khiến người ta rợn tóc gáy. Nơi đó rất heo hút, đi ra rồi khó mà quay lại được, hơn nữa sau Giải phóng có một năm động đất, khiến cho đất đá sụt lở, đường vốn đã khó đi giờ hoàn toàn rối tinh rối mù, những người biết chuyện này cứ chết dần chết dần, bấm ngón tay tính, đến giờ, hình như cũng chỉ còn mình ông ta. Nếu như không hải buổi tối hôm nay Thần Côn liêu lĩnh gõ cửa xin ăn lại hỏi chuyện lạ quái sự, ông cụ đã có dấu hiệu lú lẫn của người già thực đúng là không nhớ nổi câu chuyện xưa cũ xa xăm này. Ông cụ run rẩy móc chìa khóa mở chiếc hộp gỗ nhỏ của mình ra xem, lấy từ dưới lớp vải đỏ lót phía dưới ra hai tấm ảnh đưa cho Thần Côn, hai cánh môi khô khốc chốc chốc lại mím vào, tựa như hai phiến lá khô quắt, vấn đề này có thể sẽ quấy nhiễu ông ta đến chết, ông ta hỏi Thần Côn: "Đang yên đang lành, vì cớ gì lại muốn tự đóng mình trong quan tài chứ?"

HẮC DIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Theo kế hoạch ban đầu, nán lại Giáp Nhung một ngày một đêm rồi, nên tiếp tục lên đường, nhưng bởi vì Nhạc Phong đột nhiên xảy ra "phản ứng cao nguyên", Quý Đường Đường nhất quyết muốn ở lại thêm hai ngày nữa, theo như lời cô nói, Nhạc Phong vốn không bị phản ứng, đột nhiên có triệu chứng, phải cẩn thận, hơn nữa anh còn phải lái xe, càng phải nghỉ ngơi cho tốt. Nhạc Phong cũng không cố chấp, chuyện Diệp Liên Thành xảy ra quá đột ngột, toàn thân anh đều rối loạn, căn bản chưa hồi hồn lại, ở lại Giáp Nhung thêm hai ngày nữa cũng tốt, để anh suy xét tình hình trước mắt, còn nữa, việc này có nên nói với Đường Đường không? Nếu thực sự phải nói thì nói ra lúc này liệu có thích hợp? Cẩn thận suy nghĩ, hình như anh mới nói cái tin đầy tính hủy diệt rằng cha cô là người của Tần gia cho cô chưa được vài ngày, từ khi quen biết tới giờ, Quý Đường Đường lúc nào cũng như đang bị một bàn tay vô hình xoay vần, chèn ép đến khó thở, cảm giác những ngày yên ổn bình thản của Quý Đường Đường chỉ đếm trên đầu ngón tay, khó khăn lắm cô mới có hai ngày như một cô gái bình thường, trên gương mặt cuối cùng cũng có đôi nét vui tươi, không thể để cô ấy được thả lỏng thêm hai ngày nữa được hay sao? Trong lòng anh hàng trăm ý niệm xoay chuyển, Quý Đường Đường hoàn toàn không hay, nếu Nhạc Phong đang khó chịu, cô cũng sẽ không kéo anh đi lung tung, cứ ngoan ngoãn ở trong nhà của Đa Cát, giúp Trác Mã trộn bột, làm bánh mì, phần lớn thời gian là xem phim cùng Nhạc Phong, ngoại trừ Tây Du Ký và Hoàn châu cách cách ra, trong hộp đựng đĩa của Đa Cát còn có vài đĩa phim phong cảnh, Quý Đường Đường cố ý chọn Cửu Trại, xem đi xem lại, chỉ vào màn hình hỏi Nhạc Phong từng cảnh một: "Có đi chỗ này không? Chỗ này nữa? Cả chỗ này?" Hỏi rất thận trọng, biểu cảm tội nghiệp đáng thương

kia, Nhạc Phong thật sự nghĩ nếu như anh chỉ nói một chữ không thôi, giây tiếp theo nhất định cô sẽ khóc rống lên. Nhạc Phong cho cô một câu trả lời khẳng định thuyết phục, Quý Đường Đường thỏa mãn muốn chết, ôm lấy cánh tay Nhạc Phong nói: "Phần giới thiệu có nói thác nước ở đoạn cuối Tây Du ký là quay ở thác Nặc Nhật Lăng ở Cửu Trại, nếu có Mao Ca và Thần Côn ở đây thì tốt, chúng ta cũng lập một đội đi Tây Thiên thỉnh kinh dưới thác nước, hơi bị vui đấy." Nhạc Phong ôm chầm lấy cô, cảm cọ lên tóc cô, cuối cùng cũng có một lý do có thể thuyết phục quyết định của chính mình. Nếu như chuyện của Diệp Liên Thành không thể không nói, vậy thì để đến Cửu Trại rồi nói đi, để cô ấy chơi cho thoải mái đã. Hai ngày sau rốt cục cũng rời khỏi Giáp Nhung, Quý Đường Đường vô cùng quyền luyến, lúc đi trên con đường gập ghềnh ra quốc lộ, cô cứ thu mình vào một góc ở ghế sau, ỉu xiu không có chút sức lực, Nhạc Phong thỉnh thoảng nhìn cô qua gương chiếu hậu, nghĩ mà thấy thật buồn cười: "Đường ĐƯỜNG, mấy năm nay em cứ đi một chút lại dừng một chút, tụ tan ly hợp đều đã quen, không đến mức mất mát như vậy chứ?" Quý Đường Đường rất hụt hẫng: "Đúng thế, em cũng không hiểu tại sao, trong lòng trống rỗng." Nhạc Phong cười xấu xa, giọng nói bỗng có thêm vài phần mờ ám: "Có phải là bởi vì ở đó xảy ra chuyện gì khiến em khó quên, đúng không?" Quý Đường Đường sửng sốt nửa ngày mới nhận ra Nhạc Phong đang nói đến chuyện gì, ngượng đến mức đỏ chín mặt, muốn nhào tới đánh anh, lại sợ anh đang lái xe, không dám náo loạn linh tinh, đành phải xị mặt bực tức, thỉnh thoảng tầm mắt giao nhau với anh qua gương chiếu hậu, nhìn cái vẻ mặt bồn chồn của anh, cảm tức đến mức suy nghĩ muốn cắn người cũng có, đang định nhe răng tỏ vẻ đe dọa với anh, Nhạc Phong lại lấy di động quăng ra sau: "Có điện thoại, không biết gọi từ đâu, em nghe xem." Quý Đường Đường đón lấy xem, dây số có ấn tượng, vừa ấn nghe, quả nhiên là Thần Côn, Thần Côn rõ ràng mất hứng: "Tại sao vẫn là em hả, Tiểu Phong Phong đâu?" Quý Đường Đường mắng: "Hôm trước Nhạc Phong quát anh như vậy, anh còn mặt dày tìm anh ấy được, em nói chuyện tử tế với anh, anh lại ghét bỏ em, anh nói xem, anh có đê tiện hay không? Sau này đừng mơ tưởng em nhẹ nhàng với anh!"

Nhạc Phong ngồi đằng trước không nhìn được bật cười, lòng nhủ, thật là không dễ dàng đẩy Đường Đường, cuối cùng em cũng tìm ra con đường để chung sống với Thần Côn. Bị cô căn vặn như vậy, Thần Côn hình như cũng phát hiện ra bản thân có hơi đuối lý, lăm bắm một trận xong mới cự lại cô: "Tiểu Đường Tử, sao em lại có thể nhỏ nhen như thế được chứ, giữa bạn bè thực sự với nhau, sao có thể so đo mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy được?" Quý Đường Đường bị anh ta làm cho trợn trắng mắt, dù sao ở trên xe cũng đang chán, lần này thực ra cô cũng cam tâm tình nguyện ngồi nói chuyện với anh ta thêm một lúc: "Bây giờ anh đang ở đâu? Mỗi tình người ma dang dở của anh đã thành quá khứ chưa hả?" Thần Côn liền hừ một tiếng: "Anh gọi điện tới là để nói chuyện này đây, anh sắp lên núi, chắc trong vòng một tháng cũng chưa xuống được, bảo Phong Tử đừng nhớ nhung anh làm gì." Cơ mặt Quý Đường Đường giật giật liên hồi, nhủ thầm Nhạc Phong chưa từng biểu hiện ra dấu hiệu gì là nhớ nhung anh cả: "Anh lên núi làm gì, đào mộ à?" Giọng nói của Thần Côn vậy mà lại lộ ra vẻ ngượng ngùng: "Anh đi tảo mộ cho người trong lòng anh, tặng bó hoa nữa." Còn chưa trưng cầu ý kiến của người ta, đã không biết xấu hổ mà gọi người ta là người trong lòng rồi, Quý Đường Đường thực sự muốn dùng sô đa muối phun chết anh ta, lại nghĩ chính mình hình như cũng chỉ quen biết anh ta được mười mấy giờ đã được anh ta đơn phương thăng cấp lên thành tri âm, cũng chỉ đành nhin: "Tảo mộ gì mà cần một tháng trời hả, anh đó mà là tảo mộ à? Trộm mộ cũng không tốn tần ấy thời gian." Thần Côn mất hứng: "Em thì biết cái gì, mộ nàng ấy khó tìm." Quý Đường Đường vốn biết bao nhiêu công sức mới hiểu thì ra quan tài của người trong lòng Thần Côn cũng đặt ở nơi cao giống như quan tài treo -- cô vốn đang ngả người nghe điện thoại, càng nghe càng thấy kỳ quái, dần dần ngồi thẳng dậy: "Anh đang ở đâu vậy, Hà Nam đúng không, em nghe nói tục quan tài treo chui có ở núi Vũ Di Phúc Kiến thôi, thôn nhỏ như Hà Nam sao có thể có quan tài treo được?" Đối với sự thông thạo lãnh nghề của cô, Thần Côn tỏ ra rất vui mừng: "Vì thế chúng ta mới phải thăm dò chứ, có nghi vấn mới phải thăm dò, có thăm dò mới có tiến bộ chứ." Có nghi vấn mới chịu thăm dò.... Quý Đường Đường bỗng nhiên chẳng hiểu sao lại nghĩ đến câu "Gặp chỗ khó

cùng nhau phân tích", một chập mặt đỏ tim đập, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, Thần Côn còn đang lải nhải ở bên kia: "... Nghe nói chính nàng tự yêu cầu đóng đinh mình trong quan tài, nói cách khác lúc nhập quan vẫn còn chưa chết, quá thê mỹ đúng không Tiểu Đường Tử, tận sâu trong anh có một dự cảm, điều bí ẩn năm xưa này chỉ đang chờ một người hữu duyên như anh đây đến giải đáp." Quý Đường Đường vừa bực lại vừa lo: "Làm gì có ai chưa chết đã vào quan tài chứ, nghe rợn cả người, có phải cương thi không vậy? Anh định vào núi tìm, đã mang theo gì đó để phòng thân chưa? Em nói anh hay, anh đừng trông ảnh chụp người ta xinh đẹp mà buông lỏng cảnh giác đấy, anh xem ti vi chưa, quỷ hút máu đều đẹp cả, nhưng lúc giết người thì độc ác vô cùng." Thần Côn cảm động, anh ta nghĩ Quý Đường Đường nói quá là có lý: "Tiểu Đường Tử em suy nghĩ thật chu toàn, chúng ta không thể vì vẻ bề ngoài mà buông lỏng cảnh giác, lát anh sẽ tìm con dao mang đi, nói chung là em yên tâm đi, chờ anh xuống núi, việc đầu tiên sẽ là gọi điện báo bình an cho hai đứa." Buổi trưa lúc đỗ xe dừng lại ở quán ăn, nghe thấy Nhạc Phong và ông chủ quán nói chuyện phiếm, đoạn đường này hẳn là sau đã sửa lại, dễ đi hơn nhiều so với lần trước Nhạc Phong tới, với tốc độ này, ba bốn giờ chiều là có thể đến Cửu Trại. Trong lúc chờ đồ ăn, Quý Đường Đường hỏi Nhạc Phong: "Đến nơi chúng mình ở đâu?" Nhạc Phong nghịch nghịch đôi đũa trong tay: "Chỗ bạn bè anh thôi, ở Cửu Trại anh có một thằng bạn mở khách sạn bình dân." Quý Đường Đường có chút háo hức: "Giống Mao Ca?" Động tác trên tay Nhạc Phong đột nhiên khựng lại, sắp hai chiếc đũa bắt chéo thành hình chữ thập, sau đó dùng ánh mắt âm u nhìn xoáy vào giữa: "Thằng cha đó, em phải giữ khoảng cách với hắn."

Người bạn này của Nhạc Phong tên là Trịnh Nhân, tuổi tác cũng không hơn kém anh là mấy, nghe đâu bộ dạng cũng không tệ, mở một khách sạn gia đình khá là phong cách ở Cửu Trại, trang trí đầy hơi thờ nghệ thuật, đương nhiên thứ thờ nghệ thuật này không phải từ anh ta mà có, mà là đến từ đông đảo những cô nàng học âm nhạc học thiết kế có tình cảm mờ ám với anh ta. Mà Trịnh Nhân sở dĩ có tiền để mở khách sạn gia đình là

nhờ sự trả giá của hai người bạn gái, người đầu tiên là một người phụ nữ Đài Loan lớn hơn anh ta hai chục tuổi, nghe đâu là họa sĩ, cô ta chỉ tiền xây khách sạn, khách sạn sắp cất mái thì hai người chia tay; người thứ hai là một phụ nữ người Thẩm Quyến, làm nghề chạm ngọc, cô ta bỏ tiền sửa sang khách sạn, sửa xong thì chồng cô ta đến tìm, đành nước mắt lưng tròng mà đi. Quý Đường Đường nghe mà tròn tròn mắt, cô nuốt nước miếng: "Người này không đến mức vậy chứ, anh ta dùng tình cảm... lừa tiền của phụ nữ? Còn là phụ nữ đã có chồng?" Nhạc Phong bảo cô đừng đoán lung tung: "Đến cùng là tình cảm thật, hay là có mưu toan gì, chẳng ai rõ được, em cũng đừng vô đoán, chưa biết chừng chỉ là trùng hợp/ Nhưng mà thằng khốn kia là một tên háo sắc bại hoại, em giữ khoảng cách với hắn một chút là được." Nhạc Phong ngoài miệng thì nói anh ta như vậy, nhưng trong giọng nói không hề thực sự có ý tứ khinh bỉ, Quý Đường Đường có chút tò mò: "Sao anh với anh ta lại trở thành bạn bè được?" "Đường Đường, nhìn nhận một người, không thể chỉ đơn thuần từ một mặt đã đi đến kết luận, em phiêu bạt cũng đã lâu, hẳn phải biết con người thực ra là một sinh vật rất phức tạp, không có gì thuần đen hay thuần trắng hết, đời sống riêng tư thế nào, không ảnh hưởng đến việc xét tổng thể cậu ta vẫn coi như là một người tốt, em hiểu không? Anh kể em nghe làm sao quen được cậu ta đi." Quá trình kỳ thực cũng rất đơn giản, lần trước Nhạc Phong tới Cửu Trại, tính nhâm, đồ thiếu xăng, nửa đường đã cạn sạch, đang đi trên đường đêm hôm khuya khoắt, trước không thôn sau không quán, bạn bè đều ở xa, không thể tới hỗ trợ, muốn đón xe qua đường, không có lấy một chiếc dừng lại -- chỉ có người anh em này lái một chiếc motor cũ đi qua, hỏi rõ tình hình xong rồi đi, nửa tiếng sau, lại âm âm lái motor quay lại, cộng thêm một can xăng. Nhạc Phong nhớ lại khoảng thời gian đó, khóe miệng không tự giác nhếch lên, xem ra tuy là ngoài miệng thì cay độc nhưng giao tình không hề nông, Quý Đường Đường vươn tay sờ sờ đầu anh: "Không phải chứ, một can xăng đã cứu được trái tim của Phong từ nhà ta rồi sao, nếu người ta mà dùng dầu diesel, chẳng phải là sẽ lấy thân báo đáp à?"

Nhạc Phong cúi: "Đường Đường, anh đã nói với em là không được chạm vào đầu anh chưa?!"

Thức ăn dọn lên, Quý Đường Đường như không có chuyện gì rút tay lại, gõ gõ đưa lên mép đĩa": "Nhạc Phong, em nói anh hay, làm bạn trai em, chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất là có thể sờ đầu, thứ hai, phải là nam, thứ tự có trước sau, tự anh suy nghĩ đi." ----- Hơn ba giờ chiều, xe đến cửa thôn Bành ở Cửu Trại câu, tuy rằng đang là thời điểm vắng khách nhưng hơi thở buôn bán ở thôn Bành vẫn rất dày đặc, những hàng quán bán trang sức người Tạng nối tiếp nhau, nhà khách quán trọ thậm chí cả khách sạn đẳng cấp la liệt, đôi mắt nhìn, cứ như một huyện thành nhỏ, xe của Nhạc Phong quẹo trái quẹo phải, cuối cùng rẽ vào một con đường tắt, phía cuối đường là một tòa nhà trang trí trông rất khác lạ, trên đỉnh treo một chuỗi đèn lồng kiểu cũ, mỗi chiếc có đề một chữ, hợp lại thành "Tửu khuynh nhuyển tháp".(*Rượu say nệm êm) Cái tên này đặt thật là đủ cợt nhả, lúc xuống xe, Quý Đường Đường hỏi Nhạc Phong: "Anh nói với người ta chúng ta sẽ tới chưa?" Nhạc Phong trừng cô: "Nói thì còn gì vui nữa, phải để nó kinh ngạc mới hay, hiểu không?" Quý Đường Đường hậm hực: "Biết đâu lại là kinh sợ ấy, tự nhiên có hai đứa tới cửa ăn chùa không trả tiền..." Nhạc Phong không để ý đến cô, đi đến cửa rồi dừng lại, khoanh tay đứng rất oai, giống y như bảo kê đến thu nợ, xuyên qua cánh cửa kính màu trà, có thể thấy bên trong có một người đàn ông đang bận rộn đi tới đi lui, vội vội vàng vàng, bóng người chợt khựng lại, sau đó ghé sát lại cửa kính nhìn ra ngoài, sau đó lại đẩy tung cửa ra, nhìn Nhạc Phong như gặp phải ma. Đây hẳn chính là Trịnh Nhân gì đó kia, Quý Đường Đường cảm thán trong lòng, lúc này còn đang nhủ cái tên khách sạn thật cợt nhả, giờ mới biết người càng cợt nhả hơn, giờ là thời tiết thế nào chứ, vậy mà lại mặc một cái áo cộc tay bó sát người, mà nếu anh có cơ bắp thì không nói làm gì, đằng này tay gầy chân mảnh, nhìn như cây sậy vậy, show cái gì mà show chứ, định lấy sự đồng cảm để quyên tiền à? Sau gáy còn buộc một bím tóc, mặt mũi đúng là không tệ, nhưng có được tin tức lúc này, Quý Đường Đường cứ cảm thấy anh ta giống trai lơ. Cô nhìn Trịnh Nhân, kiểu

gì cũng không tưởng tượng nổi khí khái lúc anh ta lái motor đưa xăng cho Nhạc Phong, Nhạc Phong chào hỏi Trịnh Nhân trước: "Sao hả thằng khốn, nhìn thấy gia sung sướng quá, quên cả thỉnh an phỏng?" Quý Đường Đường phì cười một tiếng, Nhạc Phong còn nói Trịnh Nhân bỉ ổi, kỳ thực hai người này mà cộng lại thì cũng bỉ ổi như nhau thôi. Cô chờ xem cảnh Trịnh Nhân mừng như điên chào đón Nhạc Phong rồi dè bủ lẫn nhau sau khi xa cách gặp lại, ai ngờ Trịnh Nhân đột nhiên lại cười vang. "Đình Ngọc, Đình Ngọc, em ra đây đi, ra đây xem thằng ôn nào tới này!" Trịnh Nhân cười đến mức gập cả thắt lưng, chảy cả nước mắt: "Sáng anh mới nói với em, tên kia đã tới, có người tuyệt không thể tới được. Sao vừa mới nhắc đến mà ngay chiều nó đã tới rồi, đời thằng phá hoại này như phim ấy, mợ nó, còn hấp dẫn hơn cả phim truyền hình dài tập, ông đây thích cái cuộc đời máu chó này chết mất, trúng phóc rồi!" Quý Đường Đường toát mồ hôi, lòng nói người làm nghệ thuật quả nhiên là ăn nói mạnh bạo. Cửa đẩy ra, một phụ nữ bước ra, ước chừng khoảng bốn mươi, nhìn ra là có hơi đứng tuổi nhưng dáng người, gương mặt và khí chất đúng là không tẻ, khoác một chiếc áo lông, tay áo nhuộm một chút màu, cô ta bước tới đứng sau Trịnh Nhân, tỉ mỉ quan sát Nhạc Phong một chút, bỗng dừng nở nụ cười: "Đây là Nhạc Phong đúng không?" Trịnh Nhân bấy giờ mới chậm rãi ngừng cười: "Đúng rồi, sáng vừa mới kể với em, chiều đã đến rồi, quá MN khéo. Ủây, còn dẫn cả mỹ nữ theo nữa, vị này là..." Trịnh Nhân đột nhiên trở nên nhiệt tình: "Vị này chính là Miêu Miêu trong truyền thuyết đúng không? Ôi mẹ ời, giấu lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu mang ra cho người ta xem rồi, rất nhiệt liệt hoan nghênh, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này." Anh ta xông lên cầm tay Quý Đường Đường ra sức bắt tay, Quý Đường Đường bị anh ta làm cho dở khóc dở cười, Nhạc Phong ở bên cạnh, rít qua kẽ răng: "Đây không phải Miêu Miêu." Trịnh Nhân sững sốt một lúc, anh ta đánh giá Quý Đường Đường: "Ranh con ông lừa tôi đấy à, tóc dài da trắng mắt to mi dài... không phải ông nói những người khác đều là mây khói chỉ có Miêu Miêu mới là duy nhất sao, không phải ông nói sẽ chỉ mang Miêu Miêu đi ra mắt chúng tôi hay sao... Ai da ai da đừng động thủ mà..."

Nhạc Phong thở phì phì, đẩy Trịnh Nhân một cái khiến anh ta quay đúng ba trăm sáu mươi độ tại chỗ, nếu không phải Đình Ngọc nhanh nhẹn đi lên đỡ, thực sự là có thể đã đập mông dưới đất rồi. Quý Đường Đường buồn cười trong lòng, cố ý ra vẻ rất thâm ý liếc nhìn Nhạc Phong, ngoài mặt thì vẫn tỏ ra như không có chuyện gì. Tình huống này, cô sớm đã chuẩn bị tâm lý, Nhạc Phong và Miêu Miêu đã ở bên nhau lâu như vậy, bạn bè của anh ấy nhất định cũng sẽ chẳng xa lạ gì với Miêu Miêu, hơn nữa ngoại hình của cô và Miêu Miêu lại có chút giống nhau, chuyện nhận nhầm cũng không có gì lạ. Nhạc Phong cực kỳ xấu hổ, âm thầm tự nhủ không bao giờ chơi trò đến không hẹn trước này nữa: Quả nhiên là kinh ngạc biến thành kinh sợ, lại còn là chính mình bị kinh sợ, sau này phải gọi điện trước dặn đi dặn lại dặn tái dặn hồi mới được, nhằm nhột thế này thật là chết người. Anh hắng giọng: "Đường Đường, vẫn còn sớm, cất hành lý đi, chúng ta vào thung lũng đi dạo." Hai chữ Đường Đường đặc biệt nhấn mạnh, Trịnh Nhân rốt cuộc cũng biết là bị hố, nhưng có cái gọi là người đề tiện tất vô địch, công phu mất bò mới lo làm chuồng của anh ta cũng không hề tệ: "Đây là Đường Đường sao, trời ơi quá xinh đẹp, vừa này tôi còn lầm lẫn, tự nhủ nhìn còn đẹp hơn Miêu Miêu, vậy mà cũng nhận lầm." Quý Đường Đường nín cười không nói gì, Đình Ngọc bắt đầu giúp cô cất hành lý: "Là bạn gái của Nhạc Phong sao, đúng là lanh lợi khéo léo, em cứ gọi chị là chị Đình là được."

Nhờ có Đình Ngọc giải vây, Nhạc Phong âm thầm thở phào một tiếng, lần trước anh tới chưa gặp Đình Ngọc, nhưng xem mức độ thân mật của chị ta và Trịnh Nhân cũng đủ hiểu hẳn là đương nhiệm: Thăng nhóc này đúng là chôn mình trong tình chị em không thoát ra nổi, hết người này đến người khác, ai cũng hơn phải mười đến hai mươi tuổi. Quý Đường Đường lẳng lặng đi theo Đình Ngọc lên tầng cất hành lý, lên đến tầng hai nhìn xuống dưới, quả nhiên, Trịnh Nhân đang bị Nhạc Phong siết cổ oai oái xin tha. ----
----- Nhạc Phong là tức thật: "Ranh con ông bị nhũn não à, không biết xem sắc mặt người ta, ông nhận nhầm người ta rồi tôi biết giải quyết thế nào đây, hả?"

Trịnh Nhân bị siết cho tím tái mặt mày, bím tóc sau gáy vung lên vung xuống: "Tôi sai rồi được chưa, trước kia là chính ông nói sẽ không tùy tiện đưa phụ nữ đi ra ngoài, đã mang theo thì nhất định là chính quy, tôi đương nhiên liền cho rằng đó là Miêu Miêu, ông chia tay với Miêu Miêu cũng đâu báo một tiếng, tôi biết thế nào được..." Ngẫm lại hình như đúng là có lý, Nhạc Phong hết cách, đập vào mông anh ta một phát cho xong việc, Trịnh Nhân xoa mông bắt đầu cầu hòa: "Thực ra cũng đâu có chuyện gì, tôi thấy em Đường Đường kia cũng đâu có giận."

Mặt mày Nhạc Phong âm u đến mức có thể đổ mưa: "Ông thì biết cái gì, nha đầu chết kia là con hổ biết cười, khẳng định sẽ lột da ông đây." Trịnh Nhân như phát hiện ra châu lục mới vậy: "Uây, thằng nhóc nhà ông cũng có lúc biết sợ cơ đấy." Quái lạ là, Nhạc Phong lại bị anh ta chọc cười, giơ tay đẩy gương mặt đang ghé sát lại gần của anh ta ra: "Quên đi, ông đây tranh thủ thể hiện một chút trong thung lũng, bằng vẻ ngoài đẹp trai và thái độ biết sai thì sửa của ông đây, không có người phụ nữ nào là không mềm lòng."

Trịnh Nhân cười như không cười nhìn anh: "Phong Tử, hôm nay ông mà vào thung lũng được thì bố đây sẽ cắt đầu cho mi làm ghế ngồi." Trái tim Nhạc Phong thoáng nhảy lên, bỗng nhiên nhớ lại câu nói lúc mới gặp của Trịnh Nhân. "Tên kia đến rồi, có người tuyệt không thể tới được." "Đấy là ai hả, ai tới thung lũng?" Mặt Trịnh Nhân đầy vẻ nghiêm trọng: "Còn ai vào đây nữa, là ông lớn cười trên đầu trên cổ ông, bảo ông đi đông ông không dám đi tây, gặp một lần cũng có thể khiến ông sợ đến mức tiểu ra quần chứ ai." Nhạc Phong phát cáu: "Thối hoặc, gia đã sợ ai bao giờ, người chinh được gia vẫn còn MN đang ở trong bụng mẹ nhá!" Trịnh Nhân liếc xéo anh một cái: "Đừng nóng, nghe tôi kể đây." Anh ta chấp hai tay lại với nhau như sắp hát hí kịch: "Chuyện rằng sớm ngày hôm nay, trời quang mây tạnh, một hàng xe sang ầm ầm kéo vào Cửu Trại, đi đầu còn là thần khí để tán gái, một em Land Rover việt dã, hàng xe kia nhắm thẳng đến khách sạn lớn năm sao nha, lúc đó vừa hay tôi đang đi dạo, mới nghe ngóng, ai da, thì

ra là một ông chủ lớn cùng với hai em người mẫu vừa mới câu được đến Cửu Trại chụp nội y làm ảnh bìa cho tạp chí gì đó, có người nói chủ đề tên là 'Tinh linh đất Tuyết'. Cửu Trại bây giờ là lúc nào, là mùa ế khách đến bóng chim cũng vắng, cái đoàn đó coi như là bao cả Cửu Trại luôn." Nhạc Phong cười nhạt: "Chỉ vì thế? Ông đây không thể vào được?" Trịnh Nhân cười đến là đê tiện: "Không phải, những người khác có thể vào, Đường Đường cũng có thể vào, chỉ có ông là không được vào." Nhạc Phong nhướn mày lạnh lùng: "Dựa vào cái gì?" Trịnh Nhân vậy mà lại cất tiếng hát, í í éo éo theo điệu kinh kịch, lại còn rất ra vành ra vẻ: "Dựa vào cái gì ư.... Đều là ân oán năm xưa... tài tử cứu giai nhân..."

Nhạc Phong tung ngay một cước: "Nói tiếng người!" Trịnh Nhân lần này tránh nhanh, thấy anh đập, nhanh như chớp nhảy ra ngoài hai ba mét, quay đầu lại nhìn Nhạc Phong cười không thở nổi: "Phong Tử, ông chủ lớn người ta có bối cảnh, có người nói là khởi nghiệp từ xã hội đen, người đời gọi là bá chủ Tương Tây, tên là Diêm Kim Quốc, ngoại hiệu Rắn hổ mang, sau khi vào giang hồ kết nghĩa anh em với người ta thì đứng hàng thứ bảy, lại có người gọi hắn là Diêm lão Thất, thế nào, đã nhớ ra chưa?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bỗng nhiên nghe thấy cái tên Diêm Kim Quốc. đầu óc Nhạc Phong thoáng có chút hoang mang. Chuyện Diêm Lão Thất đã qua được bao nhiêu năm rồi? Từ khi nhờ có bạn bè làm trung gian giảng hòa dùng tiền giải hòa, người này giống như nhân vật trong truyện cổ tích, bao nhiêu năm yên yên ổn ổn, đến mức thiếu chút nữa anh đã quên Diêm Lão Thất cũng sống cùng một thời đại với mình. Trịnh Nhân liếc mắt nhìn anh, trong giọng nói có chút hả hê khi thấy người khác gặp họa cùng vẻ phẫn khích khi được xem tuồng hay: "Sao hả Phong Tử, đã nhớ ra chưa? Vị hảo hán năm đó giật mất người phụ nữ của Diêm Lão Thất, đánh gãy sống mũi người ta là ai? Bao nhiêu người cầu hòa cho ông, cuối cùng Diêm Lão Thất mới đồng ý dùng tiền giải quyết, điều kiện là gì? Thứ nhất là hẩn ở Tương Tây ngày nào, Nhạc Phong ông không thể tiến vào Tương Tây ngày ấy, thứ hai là bất cứ lúc nào, ông biết hẩn ở đâu, cách ba mươi dặm là phải quay lại, nếu lỡ chạm mặt thì tự gánh hậu quả. Tôi không nhớ nhầm chứ? Nhạc Phong bức bối: "Ông đây không mất trí nhớ, ông đây vẫn nhớ! Không cần ông phải nhắc!" Chuyện về Diêm Lão Thất, Nhạc Phong đương nhiên là chưa từng hối hận đã giúp Thập Tam Nhận, nhưng sau này nghĩ lại cũng biết bản thân đã hành động cực kỳ lỗ mãng: Rõng mạnh còn không áp đảo được lũ rắn độc*, huống chi năm đó anh và đám Mao Ca cũng chỉ là kẻ qua đường, đang lúc trẻ tuổi bốc đồng liền gây thù chuốc oán với Diêm Lão Thất, thực sự là đã đẩy bạn bè đến cảnh nguy hiểm cùng cực -- nếu không phải khi đó chạy nhanh thì có khả năng đã toi đời ở Tương Tây rồi. * Địa đầu xà - còn có nghĩa là đám dân anh chị địa phương Hơn nữa nói đi nói lại, đích xác là anh cũng đã đánh Diêm Lão Thất tàn phế, thù này kết cả đời, nếu không phải Diêm Lão Thất làm ăn bất chính nên không dám báo án, tội danh cố ý

gây thương tổn mà ụp xuống, anh sẽ phải đi ăn cơm tù. Vậy nên lúc Diêm Lão Thất ra điều kiện, anh không đắn đo được bao lâu đã đồng ý, quả nhiên là ra ngoài lặn lội tất phải trả giá, giờ nói sao đây, đến lúc quân tử nhất ngôn rồi? Đầu Nhạc Phong to như cái đầu, Trịnh Nhân vỗ vỗ vai anh: "Nói chuyện tử tế với Đường Đường xem, đây không phải chuyện đùa, để răn hồ mang căn một cái là liệt nửa đời người chứ chả chơi đâu." Nhạc Phong bất chấp mọi thứ trong tuyệt vọng: "Cửu Trại lớn như vậy, làm gì đến mức sẽ chạm mặt với hắn, trời lạnh, tôi đội mũ đeo khẩu trang vào không được hay sao? Mắt hắn không đến mức có khả năng thấu thị mà nhận ra tôi được chứ?" Khóe miệng Trịnh Nhân giần giật liên hồi: "Sao hả, còn định đánh cuộc một lần? Có câu không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất ông biết không? Những gì cần nói đều đã nói hết với ông rồi, ông còn mạo hiểm vậy để làm gì? Cửu Trại cũng đâu phải chốn thần tiên gì, lần sau ông đi không được sao?" "Tôi phải đưa Đường Đường đến đó chơi." Câu này vừa thốt ra, Trịnh Nhân liền phát điên: "Ranh con, cái này mà gọi là lý do à?" Nhạc Phong cũng biết lý do này nghe rất gượng ép, anh rút điều thuốc ra, rít mạnh vài hơi, tựa như muốn xả hết những ghen uất trong lòng: "Tôi không muốn làm Đường Đường mất hứng." Trịnh Nhân nhìn anh như nhìn thấy ma: "Người cậu đưa đến đây là bạn gái thật à? Là Hoàng thái hậu thì có." Bỏ lại câu này rồi bước luôn lên tầng, Nhạc Phong cũng rất mâu thuẫn, ngẫm lại vẫn thấy tư tưởng gặp may chiếm thượng phong: Diện tích của Cửu Trại câu hơn sáu vạn hec-ta, Diêm Lão Thất có đuổi người ra cũng chỉ hết hai mét vuông - ông đây sao có thể xui đến thế, hết lần này tới lần khác gặp phải mi được? Lại đứng một lúc, Quý Đường Đường bước xuống từ trên lầu, Trịnh Nhân đi cùng với cô, vừa đi xuống vừa nhìn về phía Nhạc Phong nhỏ giọng nói gì đó, chị Đình đi theo đằng sau, Nhạc Phong mới nhìn đã biết ngay chẳng có chuyện gì tốt, Trịnh Nhân lăm mồm, nhất định là đã nói linh tinh với Đường Đường rồi, quả nhiên Quý Đường Đường bước qua, vươn tay cốc lên trán anh một cái: "Nhạc Phong, anh nghĩ thế nào vậy, Diêm Lão Thất đang ở đây, anh còn mò vào làm gì, định chết à?" Nhạc Phong tức giận, hơn nữa trước mặt đám Trịnh Nhân lại bị đánh một cái, lại càng mất mặt: "Gia thích tới thì tới, thế nào, sợ quái gì ai?" Quý

Đường Đường vội tiến lên vươn tay ôm lấy anh, đầu vùi vào lồng ngực anh, Nhạc Phong vẫn còn tức, cầm lấy tay định đẩy cô ra, đầu ngờ Quý Đường Đường lại ngẩng đầu lên, ầm ức nói: "Nhạc Phong, nếu anh xảy ra chuyện gì, chẳng phải em sẽ mất chồng sao? Đúng không?" Nhạc Phong nhìn đắm đắm vào Quý Đường Đường, không biết nên thể hiện vẻ mặt gì tiếp theo đây, công phu vừa đắm vừa xoa này của Quý Đường Đường đúng là đỉnh của đỉnh rồi, sao cô có thể biết được anh thích nghe cái gì mà nói cái ấy chứ, thậm chí còn không thêm nói "mất bạn trai" mà là "mất chồng" luôn, biểu lộ một sự độc chiếm thân mật vô cùng mãnh liệt... Từ trong đôi mắt trong vắt của Quý Đường Đường, anh thấy chính bản thân không kìm được mà nở nụ cười, đàn ông đường đường mà lại để phụ nữ dễ dàng, thật quá mất mặt, Nhạc Phong không xuống đài được, vươn tay nhéo lên mặt cô một cái: "Cái miệng hư này..." Quý Đường Đường vùi đầu trong ngực anh cười rinh rích, Nhạc Phong bó tay, ôm lấy cô, hôn lên tóc cô một cái, Trịnh Nhân đứng đằng sau nhìn mà hít khí lạnh liên tục, tay huých Đình Ngọc: "Anh đã bảo rồi mà, có thể thu phục được đồ tai họa này, bản lĩnh phải lớn đến cỡ nào chứ. Em xem, mới hai câu, đã dễ được Phong tử rồi, không tốn lấy một hơi nào cả."

Đình Ngọc cười cười, chị ta đã nhiều tuổi, cũng đã nhìn thấy nhiều, nhàn nhạt buông một câu: "Cô bé này đúng là rất có bản lĩnh." Sau khi thảo luận, Nhạc Phong đã không thể vào trại, lại không thể xác định Diêm Lão Thất sẽ ở đây bao lâu, ở lại với mỗi nguy thì chẳng có gì thú vị, không bằng nhanh chóng rời đi, có điều dù sao đã cực khổ tới đây một chuyến, không mở mang tầm mắt một chút thì thật đáng tiếc, vậy nên đành để Trịnh Nhân tận tình làm chủ, đi cùng Quý Đường Đường vào dạo một vòng. Trong thung lũng rất lạnh, Đình Ngọc và Trịnh Nhân đều bảo Quý Đường Đường mặc nhiều một chút, Nhạc Phong nhìn cô xỏ giày đi tuyết, đội mũ len trùm tai, lại quấn khăn quàng cổ bằng nhung của Đình Ngọc, quấn tròn vo, nghĩ đến một đường vất vả cuối cùng lại không thể đi cùng cô, tâm lý có chút khó chịu, ánh mắt nhìn Trịnh Nhân khó tránh khỏi có điểm căm giận, Quý Đường Đường buồn cười trong lòng nhưng không nói ra, lúc ra đến cửa

mới vỗ vỗ mặt anh: "Nhạc Phong, anh đeo khẩu trang đội mũ vào, trốn trong chần cho kỹ, đừng có để Diêm Lão Thất bắt được đấy." Nhạc Phong cúi, véo lên thắt lưng cô một cái qua lớp áo lông: "Nha đầu thúì, em giểu anh đúng không?" Áo lông dày, nhéo cũng không đau, Quý Đường Đường cười hà hà đi theo Trịnh Nhân ra ngoài, Trịnh Nhân lại giở trò, đi mấy bước liền quay lại ôm Quý Đường Đường, tay vừa chạm đến bả vai cô đã nghe thấy tiếng Nhạc Phong tức giận vang lên từ phía sau: "Thằng khốn, quay về ông chặt tay!" Trịnh Nhân cười lớn, kéo Quý Đường Đường chạy, hai người chạy một lúc mới ngừng lại, nhìn nhau ôm bụng cười, lúc ngừng cười, Trịnh Nhân nói với Quý Đường Đường: "Không ngờ cô lại thú vị đến vậy, chẳng trách Phong Tử lại thích cô." Quý Đường Đường cười cười, trên đường đi Trịnh Nhân mua hai cây kẹo bông, cho Quý Đường Đường một cái, của mình lại không ăn, vừa mở miệng đã dặn Quý Đường Đường: "Cô chờ ở đây nhé, tôi quen soát vé, đi qua hồi lộ một phút, chưa biết chừng lại được vào miễn phí."

Quý Đường Đường vừa dứt kẹo bông vừa gạt đầu, Trịnh Nhân đi rồi, cô khoát tay lên mắt nhìn về phía cảnh sắc thung lũng phía xa, cổng soát vé bao giờ cũng được đặt ở chỗ xa trung tâm khu thắng cảnh, nghĩ đến rãnh biển tựa như ngọc lam mọc đầy bông lau được giới thiệu trong đĩa, Quý Đường Đường đã thấy ngứa ngáy, giờ đang là mùa vắng khách, trước cổng soát vé chỉ có vài người, Trịnh Nhân giơ kẹo bông vừa hỏi thăm vừa chen vào giữa đám du khách, có lẽ là đi tìm người, Quý Đường Đường vừa ăn vừa rảnh rỗi dạo quanh lối vào, lúc đi qua một ông già, nhìn thấy bên dưới ông ta lót một tấm vải, bên trên dùng bút lông viết hai chữ: Đoán mệnh, bên cạnh đặt một cái bát ăn cơm, bên trong có vài đồng tiền xu và vài tờ tiền giấy. Lúc tâm trạng đang vui vẻ thường rộng rãi hơn so với bình thường, Quý Đường Đường móc túi tiền lẻ ra, tìm mấy đồng tiền xu bỏ vào, ghé lại gần, nghe thấy ông ta đang lầm bầm gì đó, hình như là đang nhẩm một điệu hát dân gian, nghe kỹ, có thể nghe rõ được từ ngữ ông ta đang lầm nhẩm.... Ngư dương tần cổ quá đồng quan, thử nhật quân vương hạnh kiếm sơn, mộc dịch nhược phùng sơn hạ quý, định vu thử xử táng kim

hoàn... Những từ này vô cùng quen tai, trong thoáng chốc, Quý Đường Đường bật thốt lên một câu hỏi: "Thôi Bối Đồ*?" Ông già kia sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường, nhờ cái ngẩng đầu này Quý Đường Đường mới phát hiện ra ông ta là một người mù, trông mắt trắng dã, tựa như bị thứ gì đó phủ lên - nhưng ông ta vẫn ngẩng đầu lên nhìn, hệt như vẫn thấy được. *Trong Dịch Lý có một thuật , tên gọi là Thôi Bối Đồ , nguyên lý của thuật này là nhìn bức tranh họa (Đồ) mà người xem nhập tâm (Thôi) tìm hiểu ngôn ngữ ẩn , tâm trạng của bức tranh mà phác họa thành bài thơ tiên tri (Bối=Bối) . Giá trị của bài thơ ở chỗ tiên tri (thấy trước) được Vận Mệnh của một cá nhân , hay một tập thể dòng họ , xa hơn nữa có thể tiên tri được Vận Mệnh của một quốc gia . Mức độ chính xác của Thôi Bối Đồ không thua gì thuật Sấm Vĩ. Vì Thôi Bối Đồ là cha đẻ của thuật Sấm Vĩ.(via Thiện Minh - diễn đàn Lý Số VN) Ông ta nhanh chóng quay lại tư thế ban đầu, chỉ thấp giọng nói: "Giờ người biết đến Thôi Bối Đồ không nhiều lắm đâu..." Quý Đường Đường cười cười, cũng không biết nên nói gì, từ lúc gia đình xảy ra biến cố, cô mới bắt đầu quan tâm đến những chuyện tâm linh kỳ bí, Thôi Bối Đồ của Viên Thiên Cang và Lý Thuần Phong, Thiệu Ung, đều là lần lượt tìm xem được trong khoảng thời gian đó, Thôi Bối đồ tổng cộng có sáu mươi tượng, có ý hợp lại thành một giáp, ông cụ này vừa nhẩm quẻ tượng thứ năm, thuật lại chuyện Dương Ngọc Hoàn gửi mệnh ở trạm Mã Ngôi, trong sách, mỗi một quẻ tượng đều tương ứng với một bức tranh, bức tranh quẻ thứ năm Quý Đường Đường đến giờ vẫn còn nhớ, là một người đàn bà phục sức quý giá mỹ lệ nghiêng mình mà nằm, bên cạnh có một cái yên ngựa, còn có một quyển sách sử, Kim Thánh Thán đời sau từng bình về Thôi Bối Đồ, chỉ ra người đàn bà này chính là Dương Ngọc Hoàn đã chết ở Mã Ngôi dịch, yên ngựa và sách sử đều là hài âm ám chỉ, một chỉ An Lộc Sơn, một chỉ Sử Tư Minh. Người này vậy mà lại thuộc Thôi Bối Đồ, Quý Đường Đường nghĩ cũng thật là khéo, cô nhìn xuống ông già đó: "Cụ à, mệnh này tính thế nào?" "Một lần một trăm."

Quý Đường Đường hít một ngụm khí lạnh, ra giá thật không thấp chút nào. Đối lại người khác, chắc đã rửa một câu "Dở hơi" rồi đi, nhưng Quý Đường Đường đã lang bạt bên ngoài lâu năm, thực sự đã hiểu thấu câu "Con người không thể chỉ xem vẻ bề ngoài", Thần Côn chính là ví dụ điển hình, lời thôi lếch thếch điên điên khùng khùng như bệnh nhân trốn trại, nhưng nắm tay tính, có mấy lần hung hiểm, đều nhờ có Thần Côn hóa giải. Nghĩ vậy, lại cảm thấy, một trăm đồng để mua được đôi câu chỉ điểm cũng không tính là thiệt, cô ngồi xuống, móc một tờ tiền màu đỏ bỏ vào bát: "Xem cho cháu đi đi." Ông cụ kia đáp một tiếng, bàn tay đen thui gầy guộc tựa như móng chim vươn tới, từ xương cằm của cô ấn lên trên, Quý Đường Đường bị ông ta ấn đến khó chịu, đầu vô thức dịch về phía sau, không biết sao ông cụ kia đột nhiên rút tay lại, cặp mắt mù lòa nhìn chăm chăm cô nửa ngày trời, mò mẫm tìm lấy tờ một trăm từ trong cái bát đưa trả cho cô: "Cô, tôi không xem được."

Quý Đường Đường không nhận: "Vì sao không xem được?" Ông cụ tỏ vẻ khó khăn, vung tay lên một cái, vo tờ tiền lại ném vào cô: "Huyết khí quá nặng, nhân mạng ngút trời." Đầu óc Quý Đường Đường thoáng mờ ra, trái tim đập chậm mất nửa nhịp, ông cụ này nói nửa điều cũng không sai, chẳng phải đúng là huyết khí quá nặng nhân mạng ngút trời hay sao? Quý Đường Đường muốn nói gì đó, nhưng ông cụ kia không muốn để ý đến cô, cúi đầu thò tay vào trong lớp áo ông cũ nát gãi gãi, cũng không biết là đang gãi hay đang bắt rận, tâm trạng Quý Đường Đường nặng nề, cô cứ nghĩ lão thầy tướng này chỉ là nhất thời nảy lòng tham, không ngờ câu đầu tiên của ông ta đã vạch trần cô, cảm giác như bị lột da trước mặt mọi người: Ông cụ này dường như cũng có chút hiểu biết, giờ ông ta đang suy nghĩ gì vậy, có phải đang nghĩ cô là một kẻ mang tội giết người? Lúc Quý Đường Đường đứng dậy, cảm thấy đầu hơi choáng váng, mắt cay xè, vốn định bước đi, chợt nhớ tới điều gì, lại quay đầu lại bỏ tiền vào chỗ cũ cho ông ta, nói một câu: "Cám ơn cụ, gặp được cũng coi như có duyên rồi." Mới đi được vài bước, ông cụ kia lại gọi cô lại: "Này này, cô gái, quay lại đây." Quý Đường Đường đỏ mắt quay lại, ông cụ thở dài nói: "Sao cô lại như vậy chứ, tôi đã

bảo là tôi không xem được rồi, cô còn cho tiền làm gì, chuyện nào ra chuyện ấy, không công không hưởng lộc cô hiểu không, thế này chẳng phải là bắt tôi nợ ân tình hay sao?" Quý Đường Đường miễn cưỡng cười cười, nói: "Chỉ có một trăm đồng thôi, cháu cũng đâu có thiếu ôi tiền này. Cháu cũng lang bạt trên đường, biết ở bên ngoài khó sống, nếu không có điều kiện cháu cũng sẽ chẳng giúp đỡ, đã có thì cũng nên giúp một chút ít, cụ cũng đừng quá để tâm." Sắc mặt của ông cụ kia lại càng nghiêm túc: "Thế không được, tôi đây bày sạ đoán mệnh số, có nước uống nước, có canh húp canh, không nhận không của người ta. Cô cho, tôi mà từ chối nữa thì có vẻ so đo, vậy đi cô gái, tôi tiết lộ cho cô một chút, nói được bao nhiêu thì nói." "Tôi nói không xem được, hoàn toàn không phải gạt cô, tôi thực sự không nhìn thấy. Cô đừng có trông tôi mắt mù, tâm tôi vẫn sáng, tôi có thể nhìn thấy khí trên thân người ta, có người trên thân có mùi khí nghèo khổ, có người là tà khí, có kẻ lại là mùi âm khí hôi thối, dĩ nhiên, cũng có chính khí thanh khí, người đang sống, không phải chính là nhờ một luồng khí hay sao, nhìn khí ấy cũng biết được người này đại khái đã gặp những chuyện gì. Tôi đã nói với cô, trên người cô có mùi huyết khí rất nặng, đó tuyệt đối không phải chỉ là đôi ba mạng người, tôi nói không sai chứ?" Quý Đường Đường không hé răng. "Còn nữa, huyết khi mang theo điềm xấu, khắc người khắc mình." Quý Đường Đường thấp giọng hỏi một câu: "Khắc người thì cháu đã hiểu, nhưng khắc mình là thế nào, sẽ khắc bản thân đến chết ư?" Ông cụ suy nghĩ một lúc: "Khắc người không nhất định là khắc chết chính mình, khắc những người thân thiết cũng như thế thôi, người thân người yêu đều chết sạch, biến tướng đi cũng giống như đâm một dao vào người mình, cô hiểu chưa?" "Có thể phá được không?" Ông cụ có chút kinh ngạc: "Câu hỏi này của cô, đúng là điểm mấu chốt, tôi đã nói rồi mà, quả nhiên không phải là người thường. Bình thường gặp phải người đại hung như vậy, lời khuyên của tôi là có thể đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đến chốn rừng sâu núi thẳm không có bóng người, không tiếp xúc với nhân khí nữa, tự sinh tự diệt, thì thế có thối rửa thiên thu địa thu cũng chẳng ảnh hưởng đến ai, nhưng tình huống này của cô lại khác..."

Quý Đường Đường nghĩ đến nhà họ Tần: "Là vì có người đang truy đuổi cháu, nên có đến chốn không người cũng sẽ bị tìm ra ư?"

Ông cụ lắc đầu: "Không phải." Ông ta suy nghĩ một lúc, vầy vầy Quý Đường Đường: "Cô lại đây tôi xem xem." Quý Đường Đường nghiêng đầu về phía trước, đôi mắt ngập tràn vẻ chết chóc của ông cụ kia hướng về phía cô, thỉnh thoảng đảo qua đảo lại, cuối cùng gật đầu: "Đúng là không hề nhìn lầm, huyết khí chuyển thành màu đen, là mang nghiệp sát." Quý Đường Đường bị lời nói của ông ta làm cho hết hồn: "Sao lại nói vậy?" "Tôi đã nói rồi, một người đã sinh ra được thì không thể nào có mệnh cách hung đến vậy, rõ ràng có sức mạnh từ bên ngoài tác động. Khí đen áp đỉnh, là một loại nguyên rủa. Cô gái, cô có từng đắc tội với kẻ nào khó chơi chưa?"

Càng nói càng xa, quả thực là so với chuyện cái chuồng nhà mình còn hoang đường hơn, chuyện nguyên rủa, nghe kiểu gì cũng như chuyện cổ tích từ thời đại đen tối, Quý Đường Đường lắc đầu: "Không có, chưa từng."

"Tổ tiên thì sao? Đời cha mẹ? Đời ông bà?" Quý Đường Đường có chút bực mình, nghĩ ông cụ này dường như cố ý khiến người ta sợ hãi, giống như có dụng ý khác, cô cố gắng áp chế cơn bực bội trong lòng: "Cháu không biết, họ chưa từng nhắc tới." Ông cụ kia dường như biết đọc suy nghĩ, lại cười rộ lên: "Cô đừng giận vội, lão già tôi đây cũng đã bảy mươi rồi, sẽ không ăn nói vớ vẩn để dọa cô đâu. Nếu không phải nghe cô nói mấy câu trước đó, tôi cũng chẳng nói cho cô nhiều như vậy - cái trò nguyên rủa này rất cao thâm, tôi không có bản lĩnh để hiểu được, tôi chỉ cảnh báo cho cô thôi, mệnh cách của cô rất xúi quẩy, tuyệt đối không phải do trời sinh, nhất định có người tác quái bên ngoài, theo hiểu biết của tôi, lời nguyên hung hiểm như vậy, có lẽ chỉ đến từ hai loại. Một là cổ Miêu Cương, hai là thuật Giáng đầu của Nam Dương, nhất là Hắc Miêu cổ thuật, có thể gây họa đến ba đời. Tôi dạy cho cô một mẹo, đêm tối muện trời, mười hai giờ đêm, cô soi gương vạch mi dưới xuống, nhìn xem phần lòng

trắng mắt xem, nếu có vết nhơ, từ trong gương sẽ không nhìn thấy chính bản thân cô, đó là trúng Giáng đầu. Nếu như dưới con người có một đường chỉ đen dựng thẳng thì chính là trúng cổ. Cho dù cô trúng phải loại nào, tôi cũng không giải được nhưng bản thân cô cũng được rõ ràng, đừng để ngày nào đó bị kẻ khác đẩy đến chỗ chết còn chết không minh bạch." Quý Đường Đường ngẩn người, gió thổi qua, dù mặc rất nhiều nhưng toàn thân cao thấp vẫn lạnh buốt, ông cụ kia nói xong là xong, chẳng hề đông dài với cô, ngáp một cái, vợ đồng tiền trong bát bỏ vào trong ngực, nhặt tấm vải lót lên, cứ thế bỏ đi, Quý Đường Đường cứ ngơ ngẩn nhìn về phía ông ta đi, cho đến khi Trịnh Nhân vỗ vai cô một cái, cô mới giật mình tỉnh táo lại. Trịnh Nhân mặt mày uể oải, giơ tay chìa ra hai tấm vé đã bị chọc thủng ra: "Không được rồi, không chuồn vào được, gần đây tra chặt lắm, không thả được." Quý Đường Đường đột nhiên mất hết mọi hứng thú đối với tất cả mọi điều trước mắt, cảnh đẹp Cửu Trại vẫn mong ngóng vô số lần giờ trở thành những mỏm núi đá xám xịt và những rãnh nước la liệt, cô nói với Trịnh Nhân: "Không muốn xem nữa, quay về thôi." Trịnh Nhân khó hiểu nhìn cô một cái, anh ta qua lại với phụ nữ nhiều, đã quá quen với chuyện biến đổi tâm lý xoành xoạch và đối ý liên hồi của phụ nữ, cũng biết nói gì là hữu hiệu nhất vào lúc này, anh ta chìa tấm vé cho Quý Đường Đường xem, tay chỉ vào con số giá vé: "Vé không trả lại được." Khu thắng cảnh cấp năm sao, vé vào cửa cộng thêm vé xe bảo vệ môi trường, quả thực không phải một con ếch nhỏ, Quý Đường Đường do dự một chút, cuối cùng vẫn theo Trịnh Nhân ngồi lên xe của khu du lịch, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, đang mùa vắng khách, trên xe chỉ có lác đác vài người, trạm đầu tiên là hồ Gấu Trúc, có hai người xuống xe, Trịnh Nhân vốn định xuống, thấy Quý Đường Đường tựa đầu vào cửa sổ xe như đang suy nghĩ gì đó, vừa định gọi cô, bỗng nhiên qua hình ảnh phản chiếu mờ mờ trên cửa kính phát hiện ra... cô đang khóc. Trịnh Nhân lại càng hoảng hốt, nhất thời không dám gọi cô, ngồi lại ngay ngắn bên cạnh cô, cảm giác ngồi đến bứt rứt, chân tay đều không biết đặt chỗ nào, trái lo phải nghĩ cũng không rõ là đã đắc tội cô ở chỗ nào, cứ lắc lư ở trên xe như vậy, lại qua hai trạm thắng cảnh trung gian nữa, cuối cùng tài xế đuổi người: "Trạm cuối rồi, Kính Hải,

xuống xe đi." Trịnh Nhân giả vờ như không để ý đến vẻ mặt của Quý Đường Đường, vô cùng "hào hứng" gọi cô xuống xe, vừa bước xuống, đã thấy xa xa có không ít người đang túm tụm, một cô nàng xinh đẹp mặc váy lụa trắng để chân trần đang chụp ảnh, Trịnh Nhân đoán chắc là đám Diêm Lão Thất: Bọn họ vào thung lũng từ sớm, tính thời gian cũng đúng là vừa lúc chụp đến Kính Hải. Quý Đường Đường cũng chú ý tới: "Đó chính là đám Diêm Lão Thất?" May mà cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, Trịnh Nhân nhanh chóng tiếp lời: "Đúng vậy, có cần qua xem không? Nhớ kỹ cái mặt đó, sau này có thấy còn biết mà tránh."

Quý Đường Đường cười cười, nói: "Tôi cũng rất muốn xem xem Diêm Lão Thất trông ra cái dạng gì?" Trịnh Nhân thở hắt một hơi, kéo Quý Đường Đường đi về phía trước, khu vực quay chụp là một khoảnh riêng biệt, hai bên trái phải dựng thành một cái lều lớn, tuy chỉ kín ba mặt nhưng vì có máy phát điện tự mang, kèm theo tiếng ù ù của máy móc, trong lều vậy mà lại hầm hập gió nóng, bên trong có hai cái ghế vải lớn, Diêm Lão Thất ngồi một cái, cô nàng người mẫu trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp khoác áo khoác quân đội ngồi trên chiếc còn lại, đằng sau lều có một chiếc xe thương nghiệp, đoán chừng những thiết bị nặng vôn vôn đều chở đến bằng xe, mấy gã bảo kê cao lớn đi đi lại lại, cũng có kẻ đang xúm lại hút thuốc nói chuyện phism, những nhân viên khác đều đang ở trong khu vực chụp ảnh, cầm tấm phản quang, điều khiển máy móc, hóa trang, còn có cả trợ lý đang ôm áo lông đứng một bên lo lắng, phải nói cô người mẫu này đúng là thực sự chuyên nghiệp, trời lạnh như vậy, mặc cái váy mỏng manh như thế mà lúc quay chụp hoặc cười tươi như hoa, hoặc quyến rũ nheo mắt đều không hề sơ sẩy giống người đang bị nhiễm lạnh. Trịnh Nhân chỉ Diêm Lão Thất cho cô xem, dè giọng rất thấp: "Chính là người kia, xe bình thường không thể đi vào trong khu du lịch, chắc là đã chuẩn bị trước. Nghe đâu giờ mới bắt đầu làm ăn chính đáng, phải tẩy trắng, nhưng trước kia đặc tội với không ít người, cho nên mỗi lần ra ngoài đều phải có năm bảy tên bảo kê, may mà Phong Tử không tới, nếu đụng phải đám này chắc bị đánh cho tàn phế mất." Quý Đường Đường ừ một tiếng, quay đầu nhìn kỹ Diêm Lão

Thất, người này, bộ dạng thực đúng là ác hình ác tướng, trong mắt trắng dã, mắt hình tam giác, là kiểu mắt ong cực không được coi trọng trong thuật tướng số, cổ lại ngắn, trán nhô cao, đúng dạng đầu chim, quả thực không phải là người hiền lành, Trịnh Nhân dò xét thấy Quý Đường Đường không để ý, nhanh chóng lấy di động ra gửi tin nhắn cho Nhạc Phong: "Bạn gái ông có gì đó không ổn." Tin nhắn gửi qua chưa đầy vài giây, điện thoại của Nhạc Phong đã đánh tới, Trịnh Nhân sợ Quý Đường Đường nghe được, dùng ánh mắt ra hiệu với cô là phải đi một lúc. Quý Đường Đường gật đầu, lại quay đầu lại nhìn Diêm Lão Thất, hẳn là gã đang chờ đợi đến phát chán, cái trò theo đuôi mấy cô ả thế này, chung quy vẫn không thích thú bằng chuyện chơi gái -- ngáp liền mấy cái, tiện tay vợ lấy tờ báo bên cạnh mở ra xem, từ góc độ của Quý Đường Đường, có thể nhìn thấy ngay tên tờ báo - Báo Nam Thành. ngáp trang chữ Hán, toàn là những chuyện biến động ở Tạng khu, hơn nữa từ tên gọi có thể nhìn ra đại khái là chỉ có thị trường ở những thành phố phía Nam như Tương Kiềm Điền*, Quý Đường Đường bĩu môi, đang định dời mắt. * Tương- chỉ tỉnh Hồ Nam, Kiềm - tỉnh Quế Châu, Điền - tỉnh Vân Nam Một cơn gió thổi qua, tờ ngoài cùng của tờ báo lật lên, lộ ra trang báo mục xã hội đầu trang, chỉ hai giây đã khép lại. Trong khoảnh khắc, cô cảm giác mình nhìn thấy ảnh chụp Hạ Thành, và cả tiêu đề tanh máu đầy thê lương in trên tấm ảnh kia. Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên kịch liệt, cổ họng bỗng chốc khô khốc, cô đẩy những người đang đứng xem phía trước ra, chậm rãi đi về phía Diêm Lão Thất. Xung quanh dường như trở nên yên tĩnh lại, không nghe được bất cứ âm thanh nào, đôi chân của cô như nhũn ra, nhưng vẫn bước từng bước một, cô đi qua khu vực quay chụp, gã đàn ông đang điều khiển máy móc tức giận quát gì đó, nhưng cô không nghe được bất cứ điều gì, chỉ có thể nhìn thấy hai cánh môi khép mở nhanh chóng và một hàm răng so le không đều, dần dần, tất cả mọi người đều nhận ra sự khác thường của cô, mọi người đều nhìn về phía cô, Diêm Lão Thất cũng nhận ra, gã cảnh giác ngồi thẳng người, nhìn Quý Đường Đường sắc mặt trắng bệch đang tiến lại mỗi lúc một gần, mấy gã bảo kê bên cạnh trao đổi ánh mắt, dịch lại hai ba bước, một trong số đó vươn tay chạm vào vật đang nhô ra bên hông. Sự căng thẳng và khác lạ của

những người này, Quý Đường Đường hoàn toàn không để ý tới, tất cả lực chú ý của cô đều đang đặt tại tờ báo xin màu kia, lúc run rẩy vươn tay rút tờ báo, mấy tên bảo kê của Diêm Lão Thất vô cùng căng thẳng, có hai gã gần như đã lập tức nhào tới, lại bị ánh mắt của Diêm Lão Thất bức lui. Dù sao Diêm Lão Thất cũng có kinh nghiệm nhiều, gặp nguy không loạn, mặc dù gã có chút khó hiểu với hành động của Quý Đường Đường, nhưng trực giác cảm thấy tất cả đều không phải nhắm về phía gã -- lúc Quý Đường Đường rút tờ báo, gã thậm chí còn rất phối hợp. Quý Đường Đường chậm rãi mở tờ báo ra.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Những con chữ trước mắt tựa như phủ một tầng sương, có lúc nhòa nhạt, có lúc lại vẩn vọ quái dị, đọc từng chữ từng chữ, chữ nào cũng hiểu, nhưng nhìn toàn bộ lại không tài nào làm rõ được ý nghĩa của những dòng đó, phải xem lại một lần, câu chữ đột nhiên trở nên xa lạ, tựa như chưa từng được học bao giờ - Quý Đường Đường luống cuống, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt, tựa như tìm được phao cứu mạng túm lấy Diêm Lão Thất: "Xin lỗi, có thể đọc giúp tôi được không, trong này viết gì?" Diêm Lão Thất nhíu mày một cái, có một thoáng chốc, gã nghĩ cô gái này đang trêu đùa mình, nhưng nhìn nét mặt cô ta lại không giống đang giả vờ, gã quét qua bản tin kia một lượt: "Là một vụ giết người, người chết là chủ một quán bar, bởi vì đời sống riêng tư của người chết trước kia tương đối phức tạp nên nghi ngờ là giết người vì tình." Quý Đường Đường à một tiếng, nhưng câu hỏi bật ra tiếp đó lại khiến người ta không khỏi nghĩ rằng cô không hề nghe rõ những gì Diêm Lão Thất nói: "Người đó chết rồi ư? Là chết thật chứ? Hay là viết linh tinh?" Diêm Lão Thất không có hứng thú, nghĩ cô có lẽ là có vấn đề về thần kinh thật: "Tôi sao mà biết được, đâu phải do tôi viết." Gã nhìn về phía đám bảo kê bên cạnh nháy mắt, có một người bước qua định kéo Quý Đường Đường ra, tay vừa mới chạm tới người Quý Đường Đường, toàn thân cô bỗng tê liệt, trong tiếng kêu kinh sợ của người đứng xem xung quanh, hai gối mềm nhũn, trực tiếp ngã xụi. Gã bảo kê kia còn hoảng hồn hơn, tựa như muốn phủi sạch trách nhiệm, nhanh chóng nói: "Có phải bị bệnh không thể, tôi còn chưa đụng đến cô ta." Trịnh Nhân đang nghe điện thoại cách đó không xa cũng nhận ra bên này có gì đó không ổn, quay đầu tùy ý nhìn về phía bên này một cái, đột nhiên phát hiện không thấy Quý Đường Đường đâu, nghi ngờ đi về phía này hai ba bước,

mới đứng từ xa nhìn một cái, da đầu đã tê rần, cũng chẳng đoái hoài đến Nhạc Phong đang căn vặn ở đầu bên kia, nhét điện thoại vào túi, liều mạng gạt đám người đông đúc chen vào, vừa chen vừa kêu: "Xin lỗi, nhường đường chút nào, bạn tôi đấy, là bạn tôi." Mấy du khách đứng đằng trước xem trò vui đều nhường đường cho anh ta, có người còn hỏi: "Có phải sinh bệnh gì không, cậu xem trên mặt không có tí huyết sắc nào." Trịnh Nhân không còn tâm tư để trả lời, vội vàng đỡ Quý Đường Đường từ dưới đất dậy, nhất thời luống cuống chân tay, có người đứng xung quanh mách nước: "Ấn vào huyết nhân trung ấy." Trịnh Nhân vụng về nhấn lên nhân trung của Quý Đường Đường mấy cái, cũng không biết là có hiệu quả thật hay là vì Quý Đường Đường vốn không hôn mê sâu, cô chậm rãi mở mắt, Trịnh Nhân thở phào một tiếng, còn tưởng là thân thể cô không khỏe: "Đường Đường, có phải bị phản ứng cao nguyên không, chúng ta mau về thôi..." Quý Đường Đường ngơ ngác nhìn Trịnh Nhân, gương mặt này cũng giống như những câu chữ trên tờ báo, rõ ràng rất quen thuộc, nhưng đột nhiên lại trở nên lạ lẫm không thể nhận ra, cô bắt đầu sợ hãi, hoảng loạn nhìn xung quanh một vòng, vừa mở miệng nói đã có chút nước nở: "Nhạc PHong đâu?"

Câu này vừa thốt ra, người bên ngoài thì không sao, chỉ có Diêm Lão Thất đang xoay ghế ngồi châm thuốc bên cạnh nghe vậy, đột nhiên dừng lại, sau đó vươn tay liền dụi tắt đầu lọc đang bốc lửa, mí mắt chậm rãi nhướn lên. ánh mắt hung hãn nham hiểm tựa như một mũi khoan, đầu tiên là nhìn Quý Đường Đường, sau đó chuyển qua Trịnh Nhân. Bỗng nhiên đụng phải tầm mắt của Diêm Lão Thất, Trịnh Nhân sợ đến mức suýt nữa tè ra quần, anh ta lắp bắp định chữa cháy: "Đường Đường... Nhạc... Nhạc Lôi Phong đâu có ở đây..." Còn chưa nói xong, bỗng nhiên vai trầm xuống, Diêm Lão Thất chẳng biết đã bước qua từ lúc nào, cúi người vỗ vỗ vai anh ta, mỗi một cái vỗ, Trịnh Nhân đều cảm tưởng như người mình lại thấp xuống ba phân, vỗ thêm cái nữa, lại thấp xuống ba phân, Diêm Lão Thất cười đầy thâm thúy, vươn tay chìa một điều thuốc ra, lại mở cái bật lửa bằng bạc tinh xảo trong tay lên: "Cái tên Nhạc Phong này nghe thật là quen,

giống một người bạn đã lâu rồi không gặp..." Trịnh Nhân còn định giả bộ ngu ngốc để phỉnh phờ: "Không phải đâu, ông chủ đây chắc nghe nhầm rồi, tên cậu ta không phải Nhạc Phong, mà là Nhạc Lôi..."

Mới nói được một nửa, bàn tay bỗng đau rát, vội giật tay lại, mới phát hiện Diêm Lão Thất là dùng bật lửa hơ vào lòng bàn tay anh ta, Trịnh Nhân sợ đến mức toát mồ hôi, Diêm Lão Thất vẫn cười tíu mắt, mặt mày ôn hòa nói: "Người anh em, chính cậu ngu, nhưng cũng đừng coi kẻ khác đều là đần độn hết."

Sắc mặt Trịnh Nhân trắng bệch, biết mình đã chửa lộn lành thành lộn què, che giấu quá vụng về, lại khiến cho Diêm Lão Thất đã thành tinh này ngửi ra được điểm không đúng, Diêm Lão Thất chỉ vào Quý Đường Đường hỏi Trịnh Nhân: "Cô ta là gì của Nhạc Phong?" Trịnh Nhân vẫn im bật, Diêm Lão Thất trả lời thay anh ta: "Là bạn gái đúng không, điểm phúc của Nhạc Phong này đúng là không tệ, sau cô ả họ Thẩm kia cũng không hề ngơi nghỉ, nhỉ?" Cuối cùng vỗ vỗ vai Trịnh Nhân: "Chú em đi nói với Nhạc Phong, anh mời cô bé này uống chén trà. Nếu thằng đó có hứng thú thì đến uống cùng, nếu không dám tới, cô bé này anh sẽ đưa đi, coi như trả nợ cho Nhạn Tử, một đổi một, anh đây cũng chẳng mất cái gì." Nói xong liền ra hiệu cho đám bảo kê, có hai gã xách Quý Đường Đường dậy, Quý Đường Đường cơ bản cũng nhận ra tình huống không ổn, nhưng đầu óc đang loạn cào cào, không thể suy tính cho rõ là không ổn ở điểm nào, chân lại mềm nhũn chẳng còn sức lực, cũng không muốn phản kháng, mặc cho hai kẻ kia kéo cô đến chiếc xe đằng sau lầu, ngồi trên ghế không nhúc nhích, bên ngoài dường như rất ồn ào, không chụp ảnh quay phim gì nữa, đạo cụ lầu vải đều bị thu dọn, có du khách nhạy cảm nhận ra mọi việc không bình thường nhưng nhìn thấy dáng vẻ có tiền có thế của đám Diêm Lão Thất cũng không dám dây vào, chỉ châu đầu ghé tai tản đi, một mình Trịnh Nhân đứng tại chỗ mắt mở trừng trừng nhìn cả đám người leo lên xe, một lúc sau mới nhớ ra phải gọi điện cho Nhạc Phong, run lấy bấy rút di động từ trong túi ra nhìn, vẫn đang ở trạng thái nghe máy, áp đến bên tai có thể nghe thấy

Nhạc Phong vẫn đang giữ máy ở đầu dây bên kia, chẳng qua là vẫn trầm mặc, khiến cho người ta hốt hoảng. Trịnh Nhân thử gọi một tiếng: "Phong Tử?"

Nhạc Phong nói ba chữ. "Tôi biết rồi." ----- Sau khi lên xe, Diêm Lão Thất một mực quan sát Quý Đường Đường, từ khi bắt đầu tẩy trắng hoàn lương, Diêm Lão Thất hai bên hắc bạch đều có chân, làm việc càng thêm cẩn trọng, không còn là gã đại ca lưu manh động một tí là đánh đấm giết chóc như trước nữa, cô gái tên Quý Đường Đường này, cử chỉ lời nói ngay từ đầu đã quái dị, sau khi bị ép lên xe, cô ta cũng hoàn toàn không lộ ra nửa phần sợ hãi, hoàn toàn coi bọn hắn như vô hình -- điều này khiến cho Diêm Lão Thất có chút không đoán biết được. Gã thử nói hai câu với cô, nhưng Quý Đường Đường căn bản không hề hé răng, Diêm Lão Thất lại sai người lấy tờ báo kia đến xem, chỉ là một bản tin về vụ giết người ở Cổ Thành, thực sự không có chỗ nào ly kỳ, thủ đoạn phanh thây có lẽ có chút tàn nhẫn nhưng Diêm Lão Thất nhìn nhiều đã quen, cũng chẳng thấy có gì ghê gớm, gã đoán Quý Đường Đường có lẽ quen biết ông chủ quán bar này, chung quy cũng là một cô gái trẻ, nghe thấy chết chóc rồi giết người là sợ đến đờ ra. Nhạc Phong khoảng hơn một tiếng sau thì tới nơi, chuyện đã xảy ra được vài năm rồi, Diêm Lão Thất vốn cho là mình đã chẳng còn bức bối, nhưng đến lúc thực sự nhìn thấy người này, nhúm lửa chôn trong lòng vẫn bùng lên -- chuyện trước kia, Diêm Lão Thất nghĩ trước nghĩ sau vẫn thấy căm tức mà ghen uất, lúc đó gã bị Nhạc Phong đánh gục ngay trước mặt một đám thuộc hạ, mất phụ nữ không nói, ngay cả sống mũi cũng bị gãy, sau đó giải phẫu mấy lần mà vẫn lưu lại một cái mũi dị dạng, nén giận nhận lấy một vạn đồng là bởi vì trước kia trong đám bạn bè của bạn bè mà Nhạc Phong nhờ vả có không ít người hòa giải, trong đó có vài người Diêm Lão Thất gã còn cần bầu vú, cân nhắc đắn đo mãi, mới nuốt ngum tức này vào, bán một ân tình, bán một mũi tên, tha cho một con đường, thể hiện Diêm Lão Thất gã rất rộng lượng, núi xanh còn đó, còn sợ không có củi đốt hay sao? Kiểu gì cũng có ngày thanh toán nợ nần. Chỉ là không ngờ tới, ngày này lại tới nhanh như vậy. Diêm Lão Thất nheo mắt

nhìn Nhạc Phong đang tiến lại gần, anh vội vã nói với Trịnh Nhân mấy câu, lại bước qua Trịnh Nhân đi thẳng tới, cười cười với Diêm Lão Thất, coi như là chào hỏi, sau đó nhìn Quý Đường Đường: "Đường Đường?" Quý Đường Đường sững sốt một chút, tay chống ghế đứng dậy, Nhạc Phong thấy trên người cô không có thương tích gì, biết Diêm Lão Thất không gây khó dễ cho cô, thầm thở phào nhẹ nhõm, vươn tay về phía cô: "Nào, Đường Đường, xuống xe trước đã."

Quý Đường Đường gật đầu, vươn tay về phía Nhạc Phong, đang định xuống xe, Diêm Lão Thất ngồi ở ghế ngoài bỗng duỗi chân ra một cái, chặn đường xuống xe của Quý Đường Đường lại. Nhạc Phong cười cười, trong lòng anh cũng đoán được sự việc sẽ không dễ dàng như vậy: "Thất gia, chuyện giữa chúng ta, đừng nên dính đến người không liên can được không, Đường Đường là sau này tôi mới quen, cô ấy hoàn toàn không biết gì về chuyện trước kia cả, Thất gia làm khó cô ấy, có chút không đường hoàng chăng?" Diêm Lão Thất cười cười, gã chỉ chỉ cái mũi dị dạng của mình: "Nhạc Phong, với tính khí của tao hồi trước, không phể đi một cái tay của mày thì chắc chắn sẽ không cho qua, có điều vận khí của mày không tệ, hai năm qua tao bận buôn bán, lại tin Phật, biết làm người phải tạo thiện duyên, phải tìm chỗ khoan dung mà độ lượng." Nhạc Phong hiểu tính tình của Diêm Lão Thất, chắc chắn là còn có đoạn sau nên chỉ trầm mặc không nói câu nào, quả nhiên, Diêm Lão Thất đột nhiên đổi giọng: "Nhưng mà, cứ thế thả mày đi, tao lại không cam lòng, dù sao họ Diêm tao cũng chẳng phải Bồ Tát. Hơn nữa, hôm nay là do chính mày phá giới, mày không xuất hiện thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cố tình mày lại trời mặt ra -- coi lời tao nói trước kia là rắm thối hết phải không?!!!" Cuối cùng cũng lộ bản mặt ra, Nhạc Phong lại cảm thấy rất nhẹ nhàng: "Thất gia, cho một câu xác định đi, ông muốn cái gì?" Diêm Lão Thất cười lạnh một tiếng, vươn tay ra sau, gã bảo kê đứng sau đưa cho gã một con dao gọt hoa quả sắc nhọn, Diêm Lão Thất vươn tay cầm lấy con dao, một ngón tay chậm rãi miết lên lưỡi dao: "Nhạc Phong, trước kia mày nhờ người khác giải quyết riêng, tao chỉ đòi có một vạn đồng, mày không thấy hơi ít hay sao? Chưa

nhắc đến chuyện tao đã mất một con đàn bà, chỉ riêng tiền chinh trang dung nhan thôi, há, đòi mày chục vạn cũng không quá đáng - vì sao tao chỉ lấy có một vạn, đó là khoản đầu, khoản đuôi tao còn đang suy nghĩ chưa biết thu làm sao, muốn mày chặt một ngón tay, chắc không quá đáng chứ?" Nhạc Phong không hé răng, nhìn tổng thể toàn bộ sự việc, yêu cầu của Diêm Lão Thất đúng là không quá đáng, nhưng chặt một ngón tay không đơn giản như đứt một cọng tóc, không đến mức cùng đường thì tuyệt không thể nghe theo, anh nỗ lực kéo dài thời gian: "Thất gia, yêu cầu của ông cũng dễ thương lượng thôi, có điều, có thể để cho Đường Đường và bạn tôi đi trước được không?" Diêm Lão Thất nhìn Nhạc Phong, sâu xa cười một tiếng: "Có thể." Gã buông chân, Quý Đường Đường thở ra một hơi, nắm tay Nhạc Phong bước xuống xe, vừa mới đặt một chân xuống đất, phần gáy đột nhiên đau nhói, giọng nói âm u của Diêm Lão Thất đột nhiên vang lên bên tai: "Em gái đừng nhúc nhích đấy, biết đâu anh đây run tay một cái, kim tiêm đâm xuống, chuyện sẽ khó mà nói." Nhạc Phong nổi giận: "Diêm Lão Thất!" Diêm Lão Thất cười rộ lên: "Nhạc Phong, chú em đừng gào lên thế, tao nhát gan, nhờ đâu bị mày làm giật mình, run tay, xảy ra chuyện gì cũng đừng trách tao."

Quý Đường Đường vẫn giữ nguyên tư thế cũ không động đậy, cảm giác đau đớn trên cổ đã biến mất, nhưng cảm giác lạnh lạnh của kim tiêm chọc lên vẫn từng chút một len lỏi qua từng mạch máu xung quanh, Nhạc Phong nghiêng rằng: "Bên trong có gì?" Diêm Lão Thất băng quơ đáp: "Cũng chẳng có gì, thuốc giảm đau thôi. Vốn tao cũng không định ra chiêu này, nhưng thằng nhóc mày quá xảo quyệt, đầu tiên để đưa con gái này đi, sau đó lại giở trò với tao, chẳng phải tao sẽ toi công hấy ao? Mày mà thực sự ngoan ngoãn, lập tức chặt tay luôn, mũi kim này tao cũng không cần phải ấn xuống làm gì - thứ này không dễ tìm, nếu không phải bức bách, tao cũng chẳng muốn tổn kém đâu."

Nhạc Phong cắn răng, chuyện ngày hôm nay, xem ra không thấy máu thì khó mà chết già được, giờ chỉ có thể nghe theo ý Diêm Lão Thất, đi

bước nào hay bước đó, anh buông bàn tay đang nắm lấy tay Quý Đường Đường ra: "Đưa dao đây." Diêm Lão Thất đưa con dao qua, Nhạc Phong đón lấy, hít một hơi thật sâu, tay trái xòe ra đặt trên cửa xe, mũi dao đặt giữa ngón út và ngón áp út, Quý Đường Đường sợ hãi đến mức môi trắng bệch, kêu to: "Nhạc Phong!"

Nhạc Phong nhìn cô cười cười: "Đường Đường, nhắm mắt lại, đừng nhìn." Diêm Lão Thất tăng thêm sức lực trên tay, trong giọng nói lộ ra ý tứ đe dọa: "Em gái, đừng có lộn xộn, không thấy máu của nó thì cô em sẽ mất mạng ở chỗ này. Cưng không sợ chết à?" Vành mắt Quý Đường Đường đỏ lên, cô nhìn Nhạc Phong nói: "Em thực sự không sợ chết mà." Nói xong, đầu đột nhiên vung qua bên cạnh, đụng ngược lại đằng sau một cái thật mạnh, Diêm Lão Thất bất ngờ không kịp đề phòng, ống tiêm trong tay rút ra hơn nửa, lồng ngực đau nhức từng cơn, cả người đổ lên ghế ngồi đằng sau, Quý Đường Đường lập tức nhào tới, một tay bóp cổ gã, một tay chộp lấy ống tiêm trong tay gã, trở tay đâm vào cổ gã. Tình thế xoay chuyển chỉ trong thoáng chốc, gã bảo kê đằng sau chậm một bước, đến lúc kịp giờ súng gác lên đầu cô, Diêm Lão Thất đã thành miếng thịt trên thớt. Diêm Lão Thất cũng nhận ra trước đó mình đã nhìn nhầm, gã cố gắng ngửa cổ ra sau: "Em gái, bình tĩnh một chút, trên đầu cô cũng đang có súng chĩa vào, vậy đi, chúng ta đều lùi một bước, cùng thu tay lại được không?" Quý Đường Đường không trả lời, tay cô run rẩy, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ điên cuồng. Cô phải giết Diêm Lão Thất. Diêm Lão Thất chết rồi, sẽ không gây khó dễ cho Nhạc Phong được nữa, cô phải làm gì đó cho Nhạc Phong. Diêm Lão Thất không phải kẻ ngu, gã bị thứ sát ý lạnh lẽo gần như điên cuồng bỗng xuất hiện trong mắt Quý Đường Đường làm cho hoảng hồn, tầm mắt chạm phải Nhạc Phong, như chộp được rơm rạ cứu mạng: "Nhạc Phong! Cô ta điên rồi đúng không? Cậu mau kéo cô ta lại!" Nhạc Phong nín thở, lắc đầu với gã bảo kê đang cầm súng, chậm rãi bước tới gần Quý Đường Đường, hỏi cô: "Đường Đường, em làm gì vậy?" Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, trong mắt bỗng nhiên dâng lên một tầng nước mắt, cô nói: "Nhạc Phong, em giúp anh giết hẳn nhé."

Nhạc Phong bị câu trả lời của cô làm cho kinh hãi, một lúc mới trấn định lại, vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang cầm ống tiêm của cô: "Đường Đường, em đừng làm loạn, nghe lời anh, đừng làm chuyện sai trái."

Quý Đường Đường lại rất nghe lời anh, Nhạc Phong kéo tay cô ra, cô cũng thuận theo, Diêm Lão Thất thấy tay cô đã buông ống tiêm, vụt một cái ngồi dậy, luống cuống rút kim tiêm ra, cũng chẳng quan tâm có đắt giá thật hay không, ném mạnh xuống gầm xe. Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường xuống xe, lòng bàn tay đầy mồ hôi, anh quay đầu lại nhìn Diêm Lão Thất: "Thất gia, chuyện này dừng ở đây đi, chúng ta coi như chưa có gì xảy ra, trước khi tới đây tôi sợ gặp chuyện chẳng lành, đã dặn bạn bè báo cảnh sát, tôi đoán chắc công an cũng sắp tới rồi, đến lúc đó mà thấy ở đây vừa có súng vừa có chất gây hại, chắc không ổn đâu." Diêm Lão Thất hận đến ngứa răng, có điều suy tính nặng nề một lượt cũng biết chuồn là thượng sách: "Ranh con mày được lắm, lần sau mà để tao gặp được, Nhạc Phong, mẹ nó, mày cứ chờ bị phanh thây lột da đi!" Còn chưa dứt lời, tầm mắt đột nhiên nhoáng lên một cái, Quý Đường Đường lại nhào tới, Diêm Lão Thất thực sự không ngờ tới cô không coi chết là gì như vậy, bị cô ấn đầu xuống ghế, lúc này mới nhận ra lực tay của Quý Đường Đường mạnh đến kinh người, bị cô ấn như vậy, thực sự như đang trúng Cửu âm bạch cốt trảo vậy, cả cái đầu như đang kêu lên răng rắc, Quý Đường Đường khàn giọng gào lên: "Giờ ông phải thề cho tôi, cả đời này ông không được tìm Nhạc Phong gây phiền phức cho anh ấy nữa, nhìn thấy anh ấy phải đi đường vòng, ông thề cho tôi!" Nhạc Phong sợ đến ngây người, lúc phản ứng kịp mới vội vàng ôm lấy thắt lưng Quý Đường Đường kéo cô xuống: "Đường Đường em điên rồi!" Trong yên lặng, Diêm Lão Thất chống người ngồi dậy, giọng nói của gã có chút khàn đặc, nhìn Quý Đường Đường một lúc, lại quay qua Nhạc Phong, giọng nói có chút kỳ quái. Gã nói: "Tôi thề, cả đời này, sẽ không tìm Nhạc Phong gây phiền phức nữa."

Lúc này, khi cô ta đe dọa gã, từ góc độ kia, chỉ có một mình gã nhìn thấy, đôi mắt của Quý Đường Đường trong một thoáng chốc, đột nhiên bao phủ một tầng máu loãng, tốc độ cực nhanh, cả con người và lòng trắng mắt cũng không thể phân rõ ràng. Đứng quần Diêm Lão Thất đã ướm một mảng nhỏ, gã là người khôn ngoan, từng trải chốn giang hồ lâu như vậy, gã biết có những người không thể dây vào, có vài bí mật sẽ lấy mạng người ta, cho nên gã quyết định, dừng lại ở đây. ----- Và như tất cả những bộ phim hay tiểu thuyết, cảnh sát vĩnh viễn đều có mặt lúc tan cuộc, kết quả là Trịnh Nhân phải nhét một cái phong bì - không có chuyện gì lại báo cảnh sát linh tinh, khiến cho nhân viên công vụ chạy đến mất công, đồng ý nhận phong bì của anh là đã rất nể tình rồi. Nhạc Phong vẫn nỗ lực tìm hiểu nguyên nhân Quý Đường Đường đột nhiên khác thường, dựa theo cách nói của Trịnh Nhân, biến cố hẳn là xảy ra trong lúc anh ta đi mua vé, lúc nhìn thấy Diêm Lão Thất diễn biến lại càng thêm kịch liệt, nhưng lúc Quý Đường Đường quay về khách sạn cũng chẳng mở miệng gì, Nhạc Phong đi theo cô một lúc, bị Đình Ngọc gọi xuống ăn cơm, hỏi Quý Đường Đường, cô lắc đầu tỏ ý không đối, Đình Ngọc lo lắng, được một lúc bưng một bát cháo lên cho cô, vừa mới đẩy cửa ra đã bị mùi thuốc lá làm cho sặc sụa, nhìn kỹ, Quý Đường Đường đang hút thuốc lá, mí mắt rũ xuống, tư thế rất thành thạo, trong cái gạt tàn trước mặt đã có mấy cái đầu lọc. Đình Ngọc khiếp sợ, đồng thời cũng dấy lên sự phản cảm, bê bát cháo đi xuống. Buổi tối đi ngủ, có người quen, Nhạc Phong không tiện nói hai người ở cùng một phòng, bố trí hai phòng sát nhau, trong lòng chung quy vẫn lo lắng, Nhạc Phong và Trịnh Nhân, Đình Ngọc ngồi chuyện trò trên đại sảnh tầng hai, khoảng hơn 11 giờ, Quý Đường Đường ra ngoài một chuyến, hỏi Đình Ngọc kim chỉ, nói là muốn vá đồ. Đình Ngọc tìm giúp cô, lúc đem tới phòng, mùi thuốc lá còn chưa tan, Đình Ngọc rất không vui, nhin không được nói thẳng với cô: "Con gái con đưa hút thuốc gì chứ." Quý Đường Đường không nhìn chị ta, cô trải cái ba lô trống rỗng của mình ra, đằng trước có một vết rách, vốn là do lúc ở Đôn Hoàng, lộ linh hộ chủ bay ra ngoài làm rách, sau này vẫn đi cùng Nhạc Phong, hành lý để trên xe nên chưa khâu lại, cô khâu chỉ, bắt đầu khâu từ ven miệng vết rách, hờ hững

buông một câu: "Chuyện đó thì có liên quan gì đến chị." Đình Ngọc rất lúng túng, giọng điệu của chị ta tuy rằng không tốt lành nhưng dụng ý cũng không xấu, không ngờ mặt nóng lại chạm phải môi lạnh, càng cảm thấy cô đáng ghét, lúc ra cửa sầm một tiếng đóng sập lại, khiến cho bốn vách tường đều rung lên. Bàn tay Quý Đường Đường run lên một cái, kim châm vào đầu ngón tay, cô vươn tay lên miệng mút mút, nhìn đồng hồ, bước tới chiếc gương treo trên tường, nhẹ nhàng vạch mí mắt xuống. Bên dưới lòng trắng mắt mờ mờ có một đường thẳng kéo dài, nhưng không phải màu đen, mờ mờ nhìn không rõ lắm, sau đó dần dần rõ ràng, tựa như có người đang cửa từng cái từng cái một lên lòng trắng mắt, chậm rãi ứa máu, sau đó lại lặn mất, không thấy được bất cứ thứ gì. Có lẽ là tin xấu ngày hôm nay đã quá nhiều, Quý Đường Đường chẳng những không thấy đau khổ hay kinh hoàng, trái lại có cảm giác như trút được gánh nặng, cô thậm chí còn nhìn chính mình trong gương mà bật cười, nói một câu: "Có thật à." Vá ba lô xong, đã rất khuya rồi, Quý Đường Đường cầm hộp kim chỉ của Đình Ngọc, cuộc nói chuyện của Nhạc Phong với bọn họ đã giải tán, trong hành lang lâu lâu chỉ có một ngọn đèn tường, Đình Ngọc và Trịnh Nhân ở dưới lầu, lúc Quý Đường Đường đi đến cửa, nghe thấy Đình Ngọc đang cầu nhàu với Trịnh Nhân. "Không biết cô ta tốt ở điểm nào, hút thuốc dữ như vậy... Mới đầu lúc gặp em còn có ấn tượng rất tốt, quả nhiên là nhìn người không thể trông vẻ ngoài..."

"Biết rõ Phong Tử và Diêm Lão Thất từng có xung đột, nhìn thấy phải biết đường mà tránh đi, lại gần đã không nên, lại còn gọi tên Nhạc Phong trước mặt Diêm Lão Thất, sợ cậu ta chết không đủ nhanh sao..." Trịnh Nhân ở bên cạnh nơm nớp dè chừng: "Chuyện này cũng không trách cô ấy được, anh thấy lúc đó, đầu óc cô ấy có chút không bình thường..." "Phát bệnh cũng phải chọn thời gian chứ, ai cũng giống cô ta, đến lúc mấu chốt là phát bệnh, Phong Tử có mười cái mạng cũng không đền nổi, sớm muộn gì cũng liên lụy Nhạc Phong đến chết. Em đã nói rồi, đàn ông các anh ấy, thấy con gái nhà người ta đẹp là quăng hết tất cả ra khỏi não, lấy vợ phải lấy vợ hiền, hiểu không, còn phải sống cùng nhau qua ngày, đẹp có thể làm cơm

ăn được à?" Trịnh Nhân cột nhả: "Đương nhiên rồi, người vừa xinh đẹp lại vừa hiền lành như Đình Đình của chúng ta cũng đâu có dễ tìm..."

Quý Đường Đường không hề tức giận, cô nghĩ Đình Ngọc nói rất đúng. Quay lại trên tầng, cô không bước vào phòng mình mà bước tới cửa phòng Nhạc Phong, cửa đã đóng, giờ đã muộn, người chắc cũng đã ngủ rồi, Quý Đường Đường đứng một lúc, theo cánh cửa trượt dần xuống, đầu gác lên cửa, cố gắng không khóc thành tiếng, cánh cửa bằng gỗ quét sơn, lúc đến gần, có thể ngửi thấy mùi nước sơn xưa cũ, còn có vài vết sơn đọng thành vết, cô nhìn nước mắt của mình từ trên mặt trượt đến cánh cửa, lại theo vết sơn lăn xuống mặt đất, cô hoang mang nhớ lại hai mươi mấy năm từng sống, đột nhiên cảm thấy, cuộc đời của mình tựa như một lối nhỏ hoang vu, sờ dĩ còn có thể gắng gượng đi từng bước cũng là bởi vì xa xa còn có thể thấy lác đác vài đóa hoa hy vọng, nhưng mỗi lần lại gần, chỉ là mới lại gần, thậm chí còn chưa vươn tay hái xuống, những đóa hoa ấy, liền lần lượt tàn úa, mỗi lần, dường như trái tim đều tróc ra từng mảnh từng mảnh, rớt xuống đất thành tro bụi. Dù sao cũng phải lưu lại một niệm tưởng, lưu lại một người để có thể từ xa dõi nhìn, cho dù không thể ở bên nhau, nhớ đến, trái tim vẫn còn được ấm áp. Quý Đường Đường khóc mệt, tựa vào khung cửa chậm rãi đứng dậy, lúc xoay người, bỗng nhiên ngây ngẩn.... Nhạc Phong không ở trong phòng, anh đang ở trong phòng cô, cửa đã mở, anh vẫn lẳng lặng nhìn cô. Nhạc Phong hỏi cô: "Đường Đường, hơn nửa đêm, em đã thu dọn hết đồ đạc, em định đi đâu?" Quý Đường Đường cười nhẹ một tiếng, cô cũng không thể nói rõ biểu cảm trên mặt mình đến cùng có giống như đang cười hay không, cô nhẹ giọng buông một câu: "Nhạc Phong, chúng ta chia tay thôi."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Nhạc Phong hỏi cô: "Tại sao chứ, chúng ta không phải vẫn ổn hay sao, cũng đâu có cãi nhau."

Quý Đường Đường không hé răng, cô vòng qua Nhạc Phong bước vào phòng, nhét đầy chiếc ba lô, sau đó kéo khóa lại, căn phòng rất yên tĩnh. âm thanh khóa kéo phát ra vừa chói tai mà lại quen thuộc -- cực kỳ giống vô số những lần thu dọn khởi hành trước kia, Quý Đường Đường bỗng cảm thấy kiên định, có lẽ đây mới chính là con đường cô nên đi.

Cô nói với Nhạc Phong: "Nhạc Phong, kỳ thực hai chúng ta đều đã đi sai đường, anh có con đường của anh, em có con đường của em, hai người đột nhiên lại cùng lạc lối, lại cùng mù quáng bước đi, suy cho cùng cũng không thể sai lầm quá lâu được, chúng ta hãy tự quay trở lại đi."

Nhạc Phong nhìn cô dăm dăm: "Rốt cuộc em đã gặp chuyện gì ở trong đó?"

Quý Đường Đường nhẹ giọng đáp lại một câu: "Cũng chẳng xảy ra chuyện gì, chỉ là đột nhiên suy nghĩ thông suốt thôi."

Nếu cô khóc lóc gào thét thì có lẽ còn dễ xử lý hơn, Nhạc Phong sợ nhất chính là cái thái độ thờ ơ nhẹ bằng với tất cả này của cô, anh cố gắng làm dịu tình hình: "Đường Đường, giờ tâm trạng em đang không ổn, việc này để sáng mai nói tiếp được không? Có thể đến được với nhau đều là do duyên phận, đừng xúc động mà vội vàng quyết định."

Dứt lời, anh xoay người quay về phòng, mới bước ra tới cửa, một câu nói của Quý Đường Đường đã khiến anh sững người.

Cô nói: "Nhạc Phong, em nói chia tay với anh, không phải là để thương lượng với anh, em chỉ nói với anh một tiếng trước khi đi thôi."

Cô cúi người khoác ba lô, một thời gian không đeo, vai bị sức nặng ghì xuống sinh đau, cô bước tới bên cạnh Nhạc Phong, không dám nhìn vào mắt anh, cúi đầu nắm lấy tay anh, nước mắt rớt xuống mu bàn tay Nhạc Phong, nóng đến bỏng người, bàn tay Nhạc Phong thoáng run lên một chập, lật tay nắm trọn lấy bàn tay cô trong lòng bàn tay.

Quý Đường Đường nói: "Nhạc Phong, em biết anh nhất định sẽ hiểu, em sẽ không phải giải thích nhiều với anh, em chỉ muốn nói với anh rằng, có thể quen được anh, ở bên anh những ngày qua, đó là quãng thời gian vui vẻ nhất của em trong suốt mấy năm qua, thật sự."

"Em mong anh hiểu là, nếu như không có gánh nặng gì, em sẽ thích anh đến cùng, trừ phi anh không cần em nữa, em sẽ nhất quyết không buông tay trước. Em thực sự sẽ cố gắng hết sức, thật sự."

Tâm mắt Nhạc Phong như bị kín một tầng nước mắt, anh hỏi cô: "Thực sự tệ đến thế sao? Thực sự không còn cách nào nữa ư?"

Quý Đường Đường không trả lời, cô ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, nhìn một lúc nước mắt đã lại trào ra, nói: "Nhạc Phong, sau này anh ít uống rượu, ít hút thuốc thôi, tìm cô nào xinh xắn ngoan ngoãn bình thường làm bạn gái. nhưng đừng quên sạch em nhé, lúc công cô ấy, thi thoảng nhớ đến em, em cũng vui rồi."

Nhạc Phong vươn tay lau mắt, đột nhiên cười rộ lên: "Anh đã bảo rồi, em mà đã sến là sến đến kinh dị, chết tiệt, ông đây sắp khóc đến nơi rồi...."

Càng nói, giọng càng nghèn nghẹn, cuối cùng ngừng bật.

Quý Đường Đường buông tay, nói: "Thôi em đi đây."

Trái tim Nhạc Phong trầm xuống, anh nhớ từ khi quen biết Quý Đường Đường tới giờ, cô luôn lén lút không chào mà đi, nhưng hoặc do trời xui đất khiến, hoặc do duyên phận run rủi, bọn họ luôn gặp lại nhau, giờ phút này, cô lại thân nhiên từ biệt ra đi như vậy, phải chăng thực sự sẽ không thể gặp lại?

Quý Đường Đường đi được hai bước lại lộn trở lại, nói: "Nhạc Phong, chụp với em một kiểu ảnh đi."

Nhạc Phong không nhúc nhích, Quý Đường Đường biết anh để di động trong túi, thò tay lấy ra, chỉnh đến chế độ chụp ảnh, tự mình đứng trước Nhạc Phong chỉnh tiêu cự, vóc dáng cô không cao bằng Nhạc Phong, màn hình lại hiển thị góc ngắm từ trên cao, nhìn có điểm kỳ quái, Nhạc Phong cầm lấy di động, ra hiệu cho Quý Đường Đường ghé sát lại một chút, ke chuẩn, nhìn hình ảnh hai người đang tựa vào nhau, bỗng nhiên lại không nỡ nhấn nút chụp, cứ muốn kéo dài thời gian thêm chút nữa, thêm một chút nữa.

Nhạc Phong nói: "Em không cười tươi lên một chút được à, hiếm hoi lắm mới được chụp ảnh với anh, đừng có tỏ vẻ đau khổ cảm hận như thế chứ."

Quý Đường Đường liếc xéo anh: "Anh đừng có mà chê em xấu, Nhạc Phong, rồi sau này anh sẽ biết, tìm được một người xinh đẹp như em đây không dễ đâu."

Nhạc Phong bật cười: "Da mặt vẫn còn dày lắm."

Dừng một lúc lại bảo cô: "Một tay anh khó thao tác lắm, anh giờ, em ấ."

Quý Đường Đường ừ một tiếng, vươn tay lên phím bấm, đầu ngón tay vừa chạm vào, bỗng nhiên có cuộc gọi tới, màn hình chụp ảnh vụt tắt, thông báo nhảy ra.

Tần Miêu.

Quý Đường Đường rút tay lại, có chút dờ dẫm, lại có chút tự giễu, cô nói với Nhạc Phong: "Nghe máy đi, nửa đêm canh ba, chưa biết chừng có chuyện gấp đấy."

Nói xong lại nghĩ, tiếp tục ở lại hình như cũng thật ngu ngốc, cô chậm rãi xoay người bước đi, lúc xuống lầu, vẫn còn nghe thấy tiếng chuông đang réo liên tục, khi mở cổng, gió lạnh ban đêm ập vào mặt, cơ hồ gần như cùng lúc đó, tiếng chuông dừng lại, cô nghe thấy Nhạc Phong cất giọng nghe điện thoại: "A lô?"

Rất rõ ràng, nhất định là ông trời đang trêu đùa cô, tại sao Miêu Miêu lại gọi điện tới đúng lúc này?

Lúc bước xuống bậc thang, cô đột nhiên lại nghĩ thông, cảm thấy cuộc điện thoại của Miêu Miêu, tới thật đúng lúc.

Có thể đối với Nhạc Phong, cô chỉ là một đoạn nhạc đệm, người con gái định mệnh của Nhạc Phong, vẫn luôn là Miêu Miêu, giờ, Nhạc Phong chỉ đang quay trở lại con đường của anh ấy, tựa như rẽ ngoặt qua một đoạn đường.

Nếu như cuộc đời của mỗi người là một bộ phim, thì nữ chính của Nhạc Phong có lẽ vẫn luôn là Miêu Miêu, cô chỉ là một hai phân đoạn ngắn ngủn trong bộ phim đó, cú điện thoại của Miêu Miêu, như là một dấu hiệu, hoặc như một ranh giới, tuyên bố rõ ràng rằng từ giờ phút này trở đi, ai lại quay trở về con đường mà người đó nên đi.

Nhạc Phong và cô, đều ai về chỗ nấy.

Quý Đường Đường mất một lúc lâu mới làm quen được với bóng tối, trước mặt là một con đường nhỏ tối om, giống hệt như tương lai mù mịt vô tận không biết họa phúc thế nào sắp tới.

Quý Đường Đường thở hắt ra một hơi, kéo khẩu trang lên trên mũi, cảnh giác nhìn xung quanh một lượt, nhanh chóng bước nhanh ra ngoài.

Nếu một lần nữa quay về cảnh đơn độc trên đường, có rất nhiều nhân tố thực tế nhất định phải suy tính, ví dụ như sự an toàn vào ban đêm, dự định, khả năng thực hiện cùng với...

Trạm kế tiếp.

Quý Đường Đường quyết định trở lại Cổ Thành, cho dù thế nào, cũng phải tiến Diệp Liên Thành đoạn đường cuối cùng.

Cô chờ trên con đường ngoài thôn Bành rất lâu, gần như không có tài xế nào lái xe đêm, muốn đi nhờ xe cũng rất khó, cũng mà Quý Đường Đường không để tâm lắm, cô ôm một bụng tâm sự ngồi bên ven đường, ba lô dựng thẳng chắn gió, thấy xe thì đứng dậy vẫy, bình thường mà nói, phụ nữ độc thân muốn đi nhờ xe thì dễ hơn đàn ông rất nhiều, hơn nữa Quý Đường Đường cũng hạ quyết tâm, sau khi lên xe, mặc kệ lái xe có muốn hay không cũng phải đưa tiền xe, lại trông sắc mặt mà hành xử, tài xế cũng thích, sẽ giúp đỡ đi nhờ xe khác.

Đợi chừng khoảng một tiếng, cuối cùng cũng có xe dừng lại, tài xế là một người đàn ông người Hán khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt mày mệt mỏi, hạ cửa kính xe xuống, thấy Quý Đường Đường chạy lại gần mới ngáp dài hỏi một câu: "Cô gái đi đây thế, tôi xuống Vân Nam, không qua Thành Đô đâu."

Bắt xe ở Cửu Trại, phần lớn là xuống Thành Đô, lái xe chắc hẳn cũng đã có kinh nghiệm chở khách, đi thẳng vào vấn đề nói rõ điểm đến của mình.

Đối với Quý Đường Đường mà nói, đơn giản là một niềm vui bất ngờ: "Bác tài, tôi cũng đi Vân Nam, đến nơi thả tôi xuống là được, tôi biết đường xá xa xôi, có thể đỡ chút tiền xăng xe, hoặc là tiền cơm trên đường."

Lái xe tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự hiểu biết "giá cả thị trường" của cô, cuối cùng gật đầu; "L:ên xe đi."

Trong xe mở điều hòa, khá là ấm áp, Quý Đường Đường ngồi ở ghế sau, muốn bắt chuyện với tài xế đôi câu, thấy anh ta không được cởi mở, lại nghĩ lái xe đêm không nên phân tâm thì hơn, liền không nói chuyện nữa, được một lúc chợt nhớ đến điều gì đó, xoay người nhìn cảnh sắc phía sau qua tấm kính.

Cửu Trại mặc dù là khu thắng cảnh cấp quốc gia nhưng chung quy cũng là nơi xa xôi heo hút núi non bao quanh, cũng chỉ có thôn Bành ở trung tâm là có ánh đèn, càng cách xa, ánh đèn thôn Bành càng trở nên yếu ớt tựa như ánh sáng của đom đóm, hơn nữa ra khỏi khu thắng cảnh là những con đường ngoặt vòng vèo, xe nhanh chóng tiến vào bóng đêm đen kịt, có thể nghe thấy tiếng xào xạc từ những ngọn cây rừng bên ngoài, bên đường mờ mờ ảo ảo, có vẻ quỷ khí lan tràn.

Quý Đường Đường hít sâu một hơi, quay lại ngồi thẳng người, bên trong xe đang phát một đoạn kinh văn do Lạt Ma của người Tạng đọc, nói là niệm kinh, lại êm tai tựa như đang hát, nghe mãi nghe mãi, cõi lòng cũng bình yên trở lại, bỗng nhiên lại nghĩ, mình vẫn có chút may mắn.

Chí ít, chiếc xe quá giang này vừa hay muốn tới Vân Nam, bớt phải khổ sở đón gió lạnh ban đêm, cũng bớt được tiền bạc phiền phức không ít.

Tài xế họ Trần, qua đôi câu đáp lời lúc này, cô biết tới Côn Minh còn cần khoảng hai ngày đường xe nữa, lại từ Côn Minh đến Cổ Thành, dự tính cần khoảng ba ngày. ----- Trịnh Nhân cầm di động bước vào phòng Nhạc Phong, Nhạc Phong đang nằm trên giường xem ti vi, là một bộ

phim của nước ngoài, tốc độ nói đặc biệt nhanh, hình như còn không phải tiếng anh, nghe như người nào đó bị ngọng đang làu bàu.

Trịnh Nhân ngồi xuống bên cạnh giường: "Thấm ca lái xe qua rồi, cũng chở người đi rồi. Nhưng thứ nhất người ta không định đi chuyến này, thứ hai nửa đêm bị cậu lôi dậy từ trên giường, thứ ba là chuyến đi này có thể sẽ phải vác xe không mà về, vậy nên mới tính cái giá này, đây cũng là vì là bạn tôi, hữu nghị lắm rồi."

Anh ta giơ sáu ngón tay, khua qua khua lại trước mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong hé mắt, vươn tay đẩy đầu anh ta ra: "Đừng có cản trở anh ngắm gái đẹp."

Trịnh Nhân phần nộ xoa đầu, nhìn qua màn hình, diễn viên nữ tóc vàng đóng vai gián điệp đang thay một bộ lễ phục dạ hội màu bạc, dáng người đích thực khá nóng bỏng.

Trịnh Nhân suy nghĩ một chút lại hỏi: "Còn chuyện gì cần dặn dò nữa không?"

Nhạc Phong nhìn chăm chăm màn hình: "Bảo Thấm ca đừng nhiệt tình quá, Đường Đường rất hay hoài nghi, đối xử tốt với cô ấy quá sẽ hỏng chuyện. Cứ coi như khách bình thường, lúc đỗ xe nghỉ ngơi cố gắng chọn những chỗ nào nhỏ nhỏ thôi, cô ấy có hành vi kỳ lạ gì cũng đừng quan tâm. Có chuyện thì liên lạc bằng điện thoại, không có thì đừng gọi, đến nơi thì thông báo một tiếng là được."

Trịnh Nhân ồ một tiếng, dừng một lúc rồi nhìn anh: "Phong Tử, cô ấy muốn đi Vân Nam thật, sao ông biết hay vậy?"

Nhạc Phong không hé răng, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, anh nhấn nghe, kêu một tiếng "Da đen.", sau đó vẫn im lặng nghe bên kia nói, đến nửa đường đột nhiên phát hỏa, quát đầu bên kia: "Cô ấy không về? Tôi cho ông hay, hôm nay có trời ông cũng phải đưa cô ấy về cho tôi, Miêu

Miêu thì khỏe đến đâu được chứ? Đàn ông to xác như ông mà không khống chế được cô ấy sao? Cô ấy điên rồi à, đường còn không biết, chạy đến cái loại quán bar ngoại ô này uống rượu cái gì? Ông đưa cô ấy về đi, đưa về nhà mẹ đẻ ấy, đừng đưa về nhà chồng. Giờ tôi không muốn nghe điện thoại của cô ấy, không muốn nghe cô ấy say xỉn nói lung tung, nói tóm lại là bây giờ ông đưa cô ấy về là được, thế nhé."

Trịnh Nhân nghe xong sững sốt một chút, cuối cùng bật ngón cái với Nhạc Phong: "Nhân tài nha, cả hai bên đều không sơ xuất."

Nhạc Phong lại đẩy đầu anh ta ra: "Cút, đừng can gia ngầm mỹ nữ." ----- Nhạc Phong hôm qua ngủ muộn, sáng sớm liền dậy muộn, lúc rửa mặt xong bước xuống lầu. Trịnh Nhân và Đinh Ngọc đã bận rộn đón khách ở dưới, khách sạn được sắp xếp rất khác lạ, tầng một kiêm làm quán bar, mặc dù đang là mùa vắng khách nhưng người sống quanh đó cũng rất cam tâm tình nguyện nghỉ xả hơi, Nhạc Phong đến quầy bar lấy một cốc nước lọc, hỏi Trịnh Nhân: "Hôm nay Thẩm ca có gọi điện tới không?"

Trịnh Nhân lườm anh một cái: "Không phải ông dặn là có việc thì mới liên hệ, không có việc gì thì không gọi sao, không gọi tới tức là không có việc gì cả, no news chính là good news, ông có hiểu không?"

Nhạc Phong ừ một tiếng, được một lúc lại hỏi: "Thẩm ca vẫn đi tuyến đường đấy chứ? Có thể đi tuyến Tây được không, tôi nghe nói đường xá bên Cam Tư không được đẹp đâu, anh ta không định đi qua thảo nguyên Tagong đấy chứ?"

Trịnh Nhân châm chọc anh: "Lo rồi chứ gì, lo thì tự mình lái xe đi theo đi."

Nhạc Phong tức giận: "Tôi lo lúc nào? Tôi chỉ là... chỉ là sợ nửa đêm làm phiền đến Thẩm ca, lo anh ta đi đường đêm thân thể không chịu nổi"

thôi, tôi hỏi thêm một hai câu thì có sao?"

Trịnh Nhân lấy một chiếc ly để cao từ cái giá treo trên đầu xuống, dùng vải trắng lau dọc theo thành ly: "Sáng nay có gọi điện tới, nói là lúc đến Tùng Phan, Đường Đường nhà ông đột nhiên lại đòi uống xe, chuyển sang một cái xe vận tải, từ đó giữa biển người mênh mông, mất đi tung tích."

Nhạc Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Sao cô ấy lại xuống xe?!!"

Trịnh Nhân vô cùng bình tĩnh lau sạch miệng ly rồi thối thối: "Tôi đùa ông chơi đấy."

Nhạc Phong tức muốn phun máu, vung tay chụp lên đầu anh ta, mới được nửa đường, di động lại vang lên, đành phải nghe điện thoại, là Da Đen, chắc là chuyện của Miêu Miêu, Nhạc Phong ném cho Trịnh Nhân một ánh mắt đe dọa, đi qua một bên nghe điện thoại.

Cũng chẳng có chuyện gì lớn, Da Đen chỉ thông báo một tiếng, những chuyện anh dặn đều đã hoàn thành, nói là mới đầu Miêu Miêu vừa khóc vừa làm loạn lên, anh ta thực sự không nhịn được, quát vài câu, Miêu Miêu liền ngoan ngoãn lại.

Nhạc Phong không hé răng, Da Đen cũng hiểu được tâm tư của anh: "Xin lỗi nhé, không nên quát bảo bối của ông, nhưng cô ta đâu phải bạn gái của tôi, hơn nửa đêm tôi giúp ông xử lý vụ này, cả một bụng tức, cô ta lại còn đòi sống đòi chết, tôi không quát cô ta thì quát ai chứ. Có điều chưa chắc đã không tốt, tôi đã phi thường khéo léo mà hàm súc khen ông một chút."

Nhạc Phong hiểu kỳ: "Khéo léo mà hàm súc thế nào?"

Da Đen dương dương đắc ý: "Tôi quát cô ta một tràng, tôi nói cô tưởng ai cũng là Nhạc Phong à, coi cô như Hoàng hậu mà sủng ái? Ông đây

quát còn nhẹ đấy, đối với đàn bà, ông đây chỉ có một chữ, đánh! Không đánh vợ ba ngày thì lên nóc nhà dỡ ngói đi là vừa. Phong tử, huynh đệ vì ông mà hy sinh to lớn như vậy đấy, để làm nổi bật lên hình tượng chói lọi của ông, tự phi báng mình thành đàn ông bạo lực giá đình, đến lúc chẳng may mà có nổi lại với Miêu Miêu, ông phải nhớ công của tôi đấy."

Nhạc Phong bật cười, cũng không hiểu tại sao lại bật thốt lên một câu: "Đừng nói lung tung, tôi có bạn gái rồi."

Da đen kinh ngạc: "Gì?"

Đằng sau chữ "Gì?" là một tràng câu hỏi: "Chị dâu là thần thánh phương nào? Mới đó đã thu phục được ông? Có phải là đẹp kinh dị đúng không, hay là đáng người siêu tốc lửa, hay là trong nhà rất giàu có đủ khiến ông đào mộ? Là quan nhị đại? Phú nhị đại? Hay là Môi nhị đại*?"

* Quan nhị đại = con quan chức, phú nhị đại = cậu ấm cô chiêu con nhà giàu quyền thế, Môi nhị đại, "môi" = than đá, giống nghĩa của hai từ kia, có điều là chỉ thế hệ thứ hai của những kẻ giàu xổi, giả bằng cấp trí thức.

Nhạc Phong cười rộ lên: "Quay về sẽ kể cho ông nghe, phía Miêu Miêu, ông giúp tôi để ý một chút, tôi hôm qua cô ấy gọi điện cho tôi, thấy tâm trạng có vẻ bất ổn, ba cô ấy vĩ đại như vậy, bình thường chắc chúng ta cũng chẳng giúp được gì, nhưng nếu đỡ được gì thì ông cố gắng giúp tôi, hết bao nhiêu, quay về tôi sẽ bù cho ông. Nếu ông ngại anh em không muốn bàn chuyện tiền nong thì lúc nào về tôi mời ông ăn cơm."

Da Đen cười to, cuối cùng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, thuận miệng nói: "Hôm qua lúc đưa cô ta về, là mẹ cô ta ra đón. Nói là ba cô ta đi công tác rồi, phải một thời gian nữa mới về."

Tần Thủ Nghiệp đi công tác?

Trái tim Nhạc Phong nhảy lên một nhịp, lần trước gặp Tần Thủ Nghiệp, là ở Đôn Hoàng, theo lý mà nói, ông ta mất tung tích của Quý Đường Đường ở đó, tính thời gian, hẳn là đã sớm về nhà, sao lại vẫn còn đang "đi công tác"?

Ông ta sẽ "đi công tác" ở đâu?

Trong chớp nhoáng, một suy nghĩ chẳng lành ập tới: Lẽ nào người nhà họ Tần đến Cổ Thành? Cái chết của Diệp Liên Thành, lẽ nào có liên quan đến... bọn họ?

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thẩm ca tên chỉ có một chữ Thủ, làm lái xe đã lâu, hằng năm vẫn quen chạy tuyến Vân Quý, đầu óc anh ta rất nhanh nhạy, vừa mới nhận được điện thoại của Trịnh Nhân đã kể lễ khó khăn, đồng ý lại vô cùng không tình nguyện, khiến cho người ta cảm thấy nhận chuyển đi này ngay cả tiền xăng dầu cũng không kiếm lại được - nhưng đầu này vừa mới cúp máy, đầu kia đã bắt đầu liên tục có điện thoại gọi đến, lại giúp anh ta đồng thời nhận thêm ba bốn vụ làm ăn nữa, đưa hàng, chở người một đoạn đường ngắn, có vòng vèo một chút, nhưng lúc Trịnh Nhân gọi điện cũng không nói rõ phải đi tới trong vòng mấy ngày.

Nam Kinh đến Bắc Kinh, làm ăn không có lời, xe không đi về? Lỗ vốn? Làm sao có thể.

Quý Đường Đường vốn tưởng rằng xe sẽ đi thẳng xuống Vân Nam, ai ngờ sau khi đi qua Tùng Phan, xe lại quành qua đường cái huyện Mậu đến Mã Nhĩ Khang, sau khi đến Mã Nhĩ Khang thì đón thêm hai Lạt Ma trẻ, còn nói phải đến Sắc Đạt, tương đối lòng vòng, mặc dù sẽ ảnh hưởng đến hành trình của mình nhưng Quý Đường Đường thấy không an lòng hơn cả, giống như mình phải đi một ngàn dặm, lái xe lại vòng thành một ngàn tám trăm dặm, thêm tám trăm dặm dù không phải tại mình nhưng ngồi càng lâu càng nóng ruột, trong lòng dầu sao vẫn băn khoăn, vậy nên cô đưa thêm năm trăm tiền xe, Thẩm Thủ khách khí một chút rồi cũng thản nhiên nhận.

Qua Sắc Đạt, đến Đạo Phu, Tháp Công rồi Tân Đô Kiều, ước chừng khoảng bốn ngày, vốn nên từ Tân Đô Kiều qua tuyến Tây, nhưng xe của Thẩm Thủ lại quành lại đến Khang Định, dừng lại ở một khu nhà cũ, sau

khi xuống xe, Quý Đường Đường mới phát hiện ra, đến Vân Nam căn bản không cần phải rẽ qua Khang Định, Thẩm Thủ chạy thêm sáu bảy mươi dặm này, hoàn toàn là bởi vì anh ta nuôi một cô bồ nhí ở đây,

Điểm này khiến cho Quý Đường Đường có chút khó chịu, nhưng đang ngồi trên xe người ta, cũng không tiện nổi cáu, đành phải đi theo Thẩm Thủ ăn cơm ở đây, trong lúc nói chuyện, nghe ý tứ của Thẩm Thủ thì sẽ phải qua đêm ở đây,

Quý Đường Đường thực sự muốn quăng đũa đi, gảy cơm tự nhủ mình nhất định phải nhẫn nhịn một chút, nghĩ từ góc độ của đối phương: cái kiểu bao bồ nhí này, đi cả chặng đường dài tới vì sao phải dừng lại cả đêm, không phải vì muốn vui vẻ một chút hay sao, bắt anh ta lập tức lên đường bây giờ cũng không ổn cho lắm phải không?

Ban đêm lạnh, không có việc gì để giải trí, hơn tám giờ đã về phòng ngủ, chỗ ở của cô vợ nhỏ Thẩm Thủ rất xập xệ, chỉ có hai gian phòng, xe đỗ trong sân, Thẩm Thủ và người phụ nữ kia ở phòng trong, sắp xếp cho Quý Đường Đường ngủ salon bên ngoài, hai bên chỉ cách nhau một tấm ván cửa, không cách âm, Quý Đường Đường vừa mới ngã người chưa được mấy chốc, bên trong đã bắt đầu rục rịch, chẳng hề kiêng dè, cũng không quan tâm bên ngoài có người hay không, kêu rất to, còn có thể nghe thấy cả tiếng giường kéo kẹt, Quý Đường Đường lấy tay bịt lỗ tai, vô dụng, lại kéo chăn trùm kín đầu, vẫn vô ích, tức đến mức chỉ muốn đi qua gõ cửa nói: có thể nhỏ giọng một chút được không?

Suy nghĩ một chút lại nhẫn, đây dù sao cũng là nhà của người ta, không phải chỗ ở miễn phí cho cô, nếu thực sự bắt cô ra ngoài tìm chỗ khác ngủ thì toi, trong người cô còn chẳng có chứng minh thư.

Nhưng cứ ở đây nghe mãi cũng không phải chuyện hay, Thẩm Thủ là một kẻ lỗ mãng, nói năng lúc buông thả cũng rất khó nghe, Quý Đường

Đường thực sự nghe không nổi nữa, không tìm được, dứt khoát khoác áo xỏ giày ra sân tản bộ.

Bên ngoài lạnh, đi được hai vòng đã phát cóng đến run người, hàm trên hàm dưới lách cách va vào nhau, trong lúc quần bách cô bèn thử kéo cửa xe, vốn không ôm hy vọng gì, không ngờ lại kéo ra được, xem ra là Thẩm Thủ dừng xe xong quên khóa, Quý Đường Đường vội vàng chui vào đóng cửa xe, ngồi trên ghế sau run rẩy một lúc mới trở lại bình thường.

Nhiệt độ trong xe cũng không cao, nhưng so với bên ngoài vẫn tốt hơn nhiều, Quý Đường Đường co ro trên ghế chờ trong nhà tắt đèn - từ vị trí này có thể nhìn thấy ánh sáng từ cái đèn giường nho nhỏ trong phòng, ước chừng đèn tắt là xong việc, cô cũng có thể quay về ngủ.

Cô cứ thế nhìn chăm chăm vào đốm sáng đó, nhìn được một lúc, tâm tư bỗng trở nên hoang mang, không ngừng suy nghĩ Nhạc Phong giờ thế nào, vốn tưởng rằng, rời khỏi Nhạc Phong, trở lại trạng thái đơn độc rồi sẽ không có gì phải sợ nữa, cũng không còn gì để mất nữa, phải nhẹ nhõm, quyết tuyệt, không còn gì luyến tiếc, không ngờ tới mấy ngày qua, nhẹ nhõm quyết liệt gì không thấy, chính bản thân cô lại chìm đắm trong thứ nhớ nhung này không thoát ra được, bất cứ chuyện nhỏ nhặt nào, cô cũng có thể nghĩ đến Nhạc Phong.

Đường bên này không đẹp, xe thường hay đi ổ gà, lúc lái xe Nhạc Phong thường nhắc nhở cô "Đường Đường, ngồi cho chắc, xóc đấy." Thẩm Thủ thì mặc kệ, lái cứ lái, rầm một tiếng, đầu cô đã đập vào thành ghế trước, cũng may là da dày, nếu không chắc đã mọc mấy cái u rồi. Có lúc đi đường, đến giờ cơm, Thẩm Thủ hỏi cô có ăn cơm không, nghe cô bảo không ăn, thế là cũng gặm bánh mì khô lái tiếp, không buồn hỏi xem cô có đói hay không, Nhạc Phong thì khác, chuyên trị ra lệnh bắt cô ăn cơm, có lúc còn dử dằn với cô: "Có ăn hay không? Không ăn anh giết em!"

Lúc ấy chỉ thấy bình thường, giờ nhớ tới, tất cả đều là những điều nhỏ nhặt tinh tế ấm áp đầy ngọt ngào, từng chút một bao phủ lại, đều là mùi vị của hạnh phúc.

Cứ nghĩ cứ nghĩ, nước mắt đã rơi xuống, Quý Đường Đường dùng ngón tay quạt nước mắt, viết tên Nhạc Phong lên tấm kính xe, viết xong, ngơ ngác nhìn, bất giác lại tự mình dối mình nghĩ thoáng hơn, tự nhủ: ba mẹ Nhạc Phong cũng biết đặt tên đấy chứ, Nhạc Phong, họ cũng dễ nghe, tên cũng dễ nghe, đọc lên cũng êm tai.

Một lát sau, chữ viết trên tấm kính có chút mờ hồ, Quý Đường Đường ghé lại hà một hơi, nét chữ lại rõ ràng hơn một chút, cô nhẹ nhàng lại gần, trán gác trên tấm kính lạnh như băng, ngón tay di di dưới tên Nhạc Phong, nhẹ giọng nói: "Nhạc Phong, anh đừng quay lại với Miêu Miêu được không?"

Suy nghĩ một lúc lại thấy không ổn, thấp giọng giải thích: "Ý của em là, đừng nhanh như vậy được không? Chúng ta vừa mới chia tay, đợi một thời gian nữa có được không?"

Nói xong, mong mọi nhìn hàng chữ trên tấm kính, giống như những con chữ kia có thể trả lời cô vậy, nhưng nét chữ chậm rãi rồi cũng mờ, Quý Đường Đường ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nghĩ, nếu Miêu Miêu đề xuất, chắc Nhạc Phong cũng sẽ không cự tuyệt.

Nghĩ vậy, trong lòng khó chịu vô cùng, bỏ giày ngồi xếp bằng trên ghế, cúi người xuống, đầu áp xuống ghế, thân thể bị áp bách, trong lòng dường như thoải mái hơn nhiều, được một lúc cô ngẩng đầu, có chút choáng váng, xuyên qua cửa kính xe có thể nhìn thấy ánh đèn, Quý Đường Đường lẩm bẩm: "Xem ra đây chính là một đêm bảy lần trong truyền thuyết, tối nay mình đừng nghĩ về đi ngủ."

Cô thò tay ra buồng xe sau tìm lấy ba lô, định tìm vài món đồ dày dặn tính ở trên xe cả đêm, lôi được cái ba lô ra ngoài thì chẳng còn buồn ngủ nữa, định cầm đèn pin soi sắp xếp lại ba lô, tính tính ngày, đã sắp qua tháng ba, Vân Nam chắc sẽ ấm hơn một chút, đến đó, rất nhiều quần áo nặng nề không dùng được, xem ra phải vứt đi một ít, mua mới lại một lượt, nếu không nhiều đồ quá, vác cũng mất sức.

Lại chạm tới một cái phong bì thật dày, là tiền của Nhạc Phong cho cô, cô rút xấp tiền dày cộp từ miệng phong bì, nường vào ánh đèn pin nheo mắt nhìn, sau đó vươn một đầu ngón tay nhanh chóng lật từng tờ, mùi tiền cũ lan tỏa trong không khí: Tần gia vẫn luôn muốn lấy mạng cô, là vì tiền ư? Chắc là vậy rồi, vô số những dục vọng không chừng mực, cái giá tương đương cũng chỉ một chữ tiền, nếu như người nhà họ Tần xuất hiện trước mặt ngay lúc này, cô sẽ cầm ba vạn đồng này đập vào mặt họ, sau đó cười lạnh nói một câu: "Muốn tiền chứ gì, bà đây có rất nhiều!"

Rất hả giật, tốt nhất là đổi thành một đồng tiền xu, đập chết bọn chúng.

Lại chạm tới một cái hộp sắt, Quý Đường Đường nhìn nhìn, mãi vẫn không vươn tay mở ra, cô biết bên trong có gì, những ngày tháng trong quá khứ, có vô vàn đêm cô đã ngồi trên giường lật giở từng bức ảnh bên trong, những mẫu tin cắt từ báo hay đủ loại cuốn vé đã sử dụng, cất giấu trong hộp là những ngày tháng đè nén đến khó thở, chỉ cần mở ra là bóng tối sẽ bao trùm tất cả.

Cô đặt chiếc hộp qua một bên, chần chừ trong chốc lát, lôi Lộ Linh đã được bọc nylon kín mít và vuốt quỳ bỏ trong túi da từ trong ba lô ra.

Từ sau khi ở bên Nhạc Phong, cô đã giấu hai thứ này xuống tầng đáy sâu nhất của ba lô, giống như làm vậy là có thể nhắm mắt làm ngơ, thậm chí còn từng nghĩ đến chuyện sẽ phong ấn Lộ Linh lại -- không phải mẹ cũng đã từng phong ấn Lộ Linh hai mươi mấy năm hay sao?

Giờ nghĩ lại, suy nghĩ này thật là lừa mình dối người, như thể phong ấn Lộ Linh rồi, cô có thể sống một cuộc sống yên bình vậy, giống như những chuyện phiền muộn tồi tệ kia sẽ không tìm đến cô nữa, cho dù có là đà điểu, cũng không thể vùi đầu trong cát cả đời được, những gì phải đối mặt chung quy vẫn phải đối mặt.

Quý Đường Đường cầm chiếc túi da lên, dốc năm chiếc vuốt quỷ bên trong ra lòng bàn tay.

Nếu như dùng đèn pin cẩn thận soi kỹ, từng chiếc vuốt quỷ đều đã phỉếm đỏ, tính chi tiết: anh em Hạ Văn Khôn, Ngô Thiên, Thịnh Ảnh, và cả Thiết Toa, trực tiếp hay gián tiếp đều đã chết trên tay cô...

Quý Đường Đường úp hai tay lại, bao lấy vuốt quỷ trong lòng bàn tay, gác lên trán, năm chiếc vuốt quỷ, năm mạng người, rốt cuộc cô đã hóa giải oán khí, hay là đang thu thập oán khí cho nhà họ Tần? Tần gia cần thứ oán khí đó để làm gì?

Lòng bàn tay trái chợt bỏng rẫy, giống như có gì đó đang cháy, Quý Đường Đường hét lên một tiếng, buông tay, năm chiếc vuốt quỷ rơi rải rác trước ghế, từng đầu nhọn của mỗi chiếc đều có ngọn lửa màu tím đỏ bốc lên, lòng bàn tay trái dường như không có gì khác thường, nhưng...

Quý Đường Đường hoảng hốt, vội vàng lật mu bàn tay qua, năm ngón tay của cô, hơn nửa bộ phận đã chuyển thành màu xanh tối, móng tay cũng chuyển thành màu đỏ tím, bóng loáng phát sáng, vậy mà lại giống hệt như trạng thái của vuốt quỷ!

Thế này là thế nào?

Quý Đường Đường sợ hãi liên tục vẩy tay, giống như làm vậy là có thể trút bỏ thứ màu sắc quỷ dị này vậy, sau khi xác định hoàn toàn không hữu ích gì, cô cảm thấy từng cơn ớn lạnh trong lòng: chuyện này là thế nào? Vuốt quỷ muốn cắn trả lại cô?

Cô nhìn chăm chăm tay trái của mình, ước chừng năm phút sau, chuyện khiến người ta vui mừng lại xảy ra: màu sắc khác lạ dần dần chìm xuống, tay của cô lại khôi phục về trạng thái ban đầu.

Quý Đường Đường đơn giản không thể tin được chuyện cứ thế là xong, xoa bóp, vẫn đau, chạm vào, vẫn cảm giác được - thật may, vẫn là bàn tay bình thường.

Nhưng vừa nãy, chuyện gì đã xảy ra?

Cô hồi tưởng lại động tác và hành vi của mình trước khi tay trái xảy ra thay đổi, ánh mắt rơi vào năm chiếc vuốt quý.

Nhớ lúc đó, cô đã nắm vuốt quý trong lòng bàn tay, hình như khoảng ba mươi giây, sau đó, lòng bàn tay trái liền trở nên nóng bỏng...

Quý Đường Đường do dự một chút, nhặt năm chiếc vuốt quý lên, định đặt vào tay trái nhưng lại rút về, đổi sang tay phải, siết chặt.

Năm phút trôi qua.

Mười phút trôi qua.

Không có gì khác thường, cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Quý Đường Đường giật mình, chỉ có tay trái có cảm giác, chẳng lẽ là bởi vì năm chiếc xương đĩnh này đến từ khớp xương của bàn tay trái?

Cô lại chuyển sang tay trái, lần này, cảm giác nóng bỏng từ lòng bàn tay truyền đến nhanh hơn một chút, hình như chỉ khoảng mười giây, giống hệt như lúc trước, hơn phân nửa năm ngón tay biến thành màu xanh thẫm, móng tay là màu đỏ tím.

Cô không làm gì cả, chỉ nhìn ngón tay mình biến đổi, ước chừng năm phút sau, màu sắc lại nhạt đi, tất cả khôi phục lại bình thường.

Quý Đường Đường có chút vững dạ, cô có một thứ trực giác kỳ lạ, đây không phải là phản phệ, mà là một loại cảm ứng

Đến lần thứ ba, cô không để mặc hiện tượng quỷ dị này tự biến mất, cô giơ tay lên nhìn một chút, nhắm về phía cửa xe thoáng cào nhẹ vào không khí.

Vài tiếng rẹt rẹt cực kỳ chói tai vang lên, năm vết cào rõ ràng, mỗi vết phải sâu đến vài li, vụn thủy tinh từ từ tróc ra, giống như hạt cát chảy xuống.

Quý Đường Đường nhìn năm vết cào mà ngẩn ra, nếu như cô nhớ không lầm, cô mới chỉ quờ nhẹ một chút thôi mà?

Trong xe rất tối, cô ngồi sững người trên ghế, hơi thở không khỏi dồn dập, đầu óc có chút hỗn loạn, tựa hồ như đã suy nghĩ ra được điều gì đó, đến khi muốn làm rõ thì lại giống như quẩn phải một đồng dây dợ, trái tim đập liên hồi, môi ngày càng khô khốc, cuối cùng, cô cầm năm chiếc vuốt quỷ bỏ vào trong túi quần, bước ra khỏi xe.

Gió lạnh thốc vào trong cổ, đầu óc có chút tỉnh táo hơn, bàn tay trái cầm trong túi quần của cô siết chặt lấy năm chiếc vuốt quỷ, chờ đến lúc lòng bàn tay lại nóng rực lên lần nữa, cô từ từ vươn tay ra, nhìn một lúc, sau đó bước qua đầu xe, suy nghĩ một chút bèn lùi lại phía sau một bước, rồi lại thêm một bước nữa.

Cô đứng cách đầu xe khoảng hai mươi bước, nhắm về phía mũi xe, tung một cú cào thật mạnh.

Không thể nói rõ đó là thứ âm thanh thế nào, bén nhọn, nhưng lại cực kỳ đè nén, trong bóng tối không thể nhìn rõ chi tiết, nhưng có thể nhìn thấy hình dạng đại khái, đầu xe vốn đang nhô ra một khối, giờ đang vặn vẹo theo một góc độ quái dị.

Nếu như cô nhớ không lầm, xe không làm từ nhựa dẻo, mà là sắt thép!

Nhịp tim của Quý Đường Đường gần như sắp vọt ra khỏi lồng ngực, mặt và đầu nóng ran, cô bước ra phía ngoài, lặng lẽ mở cửa đi ra, chỗ này là một dãy nhà trệt nhỏ gồm rất nhiều hộ gia đình, lối ra là một cánh cổng sắt, buổi tối sẽ khóa, gần cửa có một cột đèn đường cao cao.

Quý Đường Đường bước đến cánh cổng, gảy cái khóa móc trên cánh cửa sắt, người gác cổng đã tắt đèn, muốn đi ra ngoài phải gọi người mở cửa, Quý Đường Đường hít sâu một hơi, lại một lần nữa thò tay nắm chặt vuốt quỷ, lúc đưa tay ra, cô liếm môi, giơ tay bẻ song sắt trên cửa.

Trên cảm giác, cũng không mất quá nhiều sức, nhưng thanh sắt từ từ bị bẻ cong, nhanh chóng tạo ra một khoảng trống vừa đủ để một người chui ra -- một cánh cửa bình thường nhìn rất chắc chắn, phải dùng công cụ chuyên dụng mới có thể mở được, phải dùng xe mới có thể đâm thủng, dưới bàn tay của cô, lại giống như một cây cọc gỗ mảnh khảnh, kéo cái là cong.

Quý Đường Đường bắt đầu hiểu ra sự biến đổi này diễn ra thế nào, có chút cảm giác vui sướng phỉếm chút chua xót dâng lên từ đáy lòng, cô ngẩng đầu nhìn trời, đèn đường trên cao khiến cô chói mắt, màu sắc quỷ dị nơi bàn tay trái vẫn còn đang lấp loáng, cô nhìn ánh đèn mỉm cười, đột nhiên vùng tay lên.

Tiếng bóng đèn bể nát, tiếng thủy tinh nứt rạn êm tai, ánh sáng mờ mờ nháy mắt đã bị bóng tối cắn nuốt, Quý Đường Đường nhắm mắt lại, không hề sợ hãi những mảnh kính vỡ từ trên cao rơi xuống - trên thực tế cũng chẳng có mảnh vỡ nào lớn, vụn thủy tinh nhỏ li ti từ trên cao bay xuống, có vài hạt rơi trên mí mắt, lạnh lạnh, tựa như bông tuyết.

Cô vẫn cho rằng, vuốt quỷ sẽ không chịu nghe sai khiến, mỗi một chiếc, như đều ẩn náu một bóng ma, hễ có cơ hội cắm vào cơ thể con người

thì sẽ giống như tìm được cách trút hận, đâm thẳng về phía trước, bừa bãi hoành hành, cho đến khi máu người trước mặt cạn khô.

Nhưng lúc này, không hiểu tại sao, cô lại có thể khống chế được chúng, không chế được độ mạnh yếu, nặng nhẹ, phương hướng tấn công và mức độ gây thương tổn cho đối tượng.

Tựa như ông trời đã ban cho cô thêm một cánh tay khác.

Thượng đế liên tục khép cửa lại với cô, côối cùng vẫn không quên mở cho cô một cánh cửa sổ. ----- Sáng hôm sau, Quý Đường Đường bị tiếng kêu la bên ngoài đánh thức, xung quanh có không ít hộ gia đình đang vây quanh cái sân nhỏ nhà Thẩm Thủ, Thẩm Thủ khoác áo, tức đến hồng phôi mà la mắng: "Ôi nhìn cái xe của tôi này! Cái xe của tôi!"

Cái gì cũng nói.

-- "Thế này là bị búa tạ đập ấy chứ?"

-- "Ông ngớ ngẩn à, bị búa tạ đập mà không có tiếng động gì hay sao? Cả sân người chứ có phải là chết hết rồi đâu, sao lại không nghe thấy được?"

-- "Cổng sắt bên ngoài cũng bị bẻ cong, mười người cũng không bẻ được đến thế."

-- "Hay là có ma? Bà xem trên cái cửa kính này này!"

-- "Dị nhân mới đúng chứ? Ông coi trên phim chưa, dị nhân mới có sức mạnh như vậy."

....

Quý Đường Đường chậm rãi ngồi dậy, mặc quần áo, cúi người buộc dây giày, cô vợ nhỏ của Thẩm Thủ có chút nhát gan, từ bên cửa sổ vén rèm

xem tình hình bên ngoài, một lúc sau hỏi Quý Đường Đường: "Cô gái, cô ngủ ở bên ngoài, cả đêm mà không nghe thấy có gì khác lạ à?"\

Quý Đường Đường nhủ thầm, tôi còn có thể nghe được cái gì khác lạ, còn không phải là nghe các người diễn phim đen hay sao.

Cô ngẩng đầu, cười vô cùng tươi tắn: "Không hề!"

Cười xong đứng dậy gấp chăn, lúc giũ chăn cũng thấy có chút áy náy trong lòng: Thấm sự phụ dù gì cũng chờ cô lâu như vậy, khiến cho xe người ta thành cái dạng ấy đúng là không được hay....

Nhưng mà...

Ai bảo anh bao vợ bé, đáng đời! Nhân danh vợ anh trừng phạt anh!

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hạ Thành đã mấy ngày liên treo biển ngừng kinh doanh, những du khách nghe phong thanh mà tới vô cùng thất vọng, vẫn chưa từ bỏ ý định, ghé vào trước tấm kính thủy tinh nhìn vào trong, sau đó phẫn nộ bỏ đi, tốp trước vừa đi, tốp sau đã tới, giống như một vở hài kịch được diễn đi diễn lại bởi những con người khác nhau.

Tòa nhà ba tầng hơi chếch phía đối diện Hạ Thành, tầng một đã được một người Đài Loan thuê, kinh doanh xăm mình nghệ thuật, bốn vách tường dán đầy những bức vẽ mẫu kỳ dị, trong quán chỉ có hai gã to cao làm, quanh năm suốt tháng ở trần, cánh tay xăm kín mít, mới nhìn còn tưởng là băng đảng đường phố, tầng hai tầng ba là khách sạn gia đình, lầu ba cũng là tầng chót, phạm vi quan sát tốt, ánh sáng cũng đầy đủ, quanh lan can trồng đầy hoa hoa cỏ cỏ, vừa mới tới tháng ba là đua nhau nở, tươi đẹp vô cùng, ở giữa còn dựng một gian nhà kính, không có việc gì có thể dọn bàn ghế ra, rót chén trà, hóng gió, rảnh rang có thể ngắm phong cảnh Cổ Thành, vô cùng thanh thản.

Hơn mười ngày trước, Tần Thủ Nghiệp đã bao trọn tầng chót, một nhóm mười mấy người chiếm hết một tầng lầu, ngày hay đêm cũng chẳng có động tĩnh gì, khiến cho ông chủ khách sạn hoảng hốt vô cùng, thường xuyên phải nhìn lên xem có còn người ở đó hay không.

Đằng trước gian nhà kính có một cái giá ba chân lớn, bên trên có một cái máy ảnh cơ với ống kính tele tầm xa, dài ít nhất cũng phải 40cm, rất to, nhìn qua thấy chuyên nghiệp vô cùng, lúc trước mới nhìn thấy, ông chủ đã thấy rất hâm mộ: "Ông chủ đây là muốn chụp ảnh sao?"

Lúc đó Tần Thủ Nghiệp đang ghé mắt vào ống kính, phần bệ xoay của chiếc giá ba chân vừa xoay, nhắm đúng vào cửa sổ tầng hai của Hạ Thành, ống kính zoom lại gần, điều chỉnh tiêu điểm, nhìn rõ gương mặt tái

nhợt vì kinh hãi của Mẫn Tử Hoa.

Ông ta cười cười, trả lời ông chủ: "Đúng vậy, chụp mấy tấm phong cảnh."

Muốn quan sát ở cự ly gần, thứ đồ chơi này còn hữu dụng hơn cả kính viễn vọng, Cổ Thành mùa nào cũng hấp dẫn rất nhiều đám nghệ thuật gia đến tìm kiếm cảm hứng, phàm là những chỗ nào cao có tầm nhìn tốt, không bắc súng dài thì cũng súng ngắn, dùng thứ này sẽ không gây chú ý.

Lại qua hai ngày, ống kính bắt được hình ảnh một cô gái dung nhan tiều tụy, khóc rất thê thảm, hai hốc mắt thâm quầng. Tần Thủ Nghiệp cảm khái, thấy cô bé này thật đáng thương, không nhẫn tâm xem tiếp nữa -- vậy nên ông ta ngồi xuống cái ghế mây, tách từng bánh trà Phổ Nhĩ, bẻ ra chậm rãi nhấm thử, nhấp rồi nhấp, sau đó rót cho Tần Thủ Thành một chén: "Nếm thử đi, trà Vân Nam đấy, không tệ đâu."

Tần Thủ Thành đẩy mạnh cái chén ra, nước nóng tràn ra, để lại một chuôi bọt nước trên mặt kính.

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh trong lòng, ngoài miệng thì chẳng buồn vạch trần: làm thì đã làm rồi, việc gì phải bày ra cái mặt kia. Giống hệt như năm đó, sau khi gài bẫy Thịnh Thanh Bình cũng tỏ ra đau khổ ăn năn, chú hai đúng là chết vì cái tính này, làm đi còn muốn lập đền thờ, chẳng trách chỉ có thể bị người ta bài bố, chạy đông chạy tây, bôn ba vất vả.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Hạ Thành không có động tĩnh gì, công an cũng chỉ điều tra hai ngày đầu, giờ cũng chẳng qua đây, vụ án giết người khiến lòng người hoảng loạn tựa như đã yên ắng lại chỉ trong vòng một đêm, yên ắng đến mức khiến người ta có chút dè dặt.

Tần Thủ Thành thì ngày càng nóng nảy, tựa như một quả pháo sắp cháy đến tâm, những người đi theo bọn họ ít nhiều cũng có chút bàn tán nghi ngờ, chỉ có Tần Thủ Nghiệp là nhẫn nại nhất, ông ta có một thứ trực giác: sự bình yên trước mắt chẳng qua chỉ là tạm thời, rất nhanh, có lẽ chỉ sau một khắc, bão tố sẽ lại ập tới.

Chẳng qua là không ngờ tới, cơn bão kia còn chưa đến, nhà mình lại xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Điện thoại là của bà Diêu Lan gọi tới, giọng nói hoang mang hoảng loạn, Tần Thủ Nghiệp nghe được một nửa đã nổi giận: "Sao bỗng dưng lại không thấy? Một người to lù lù như vậy mà bà cũng không trông được hay sao?"

Diêu Lan vốn không khóc, bị ông ta quát một tràng như vậy, nước mắt liền không kìm được: "Sao lại vô duyên vô cớ không thấy thì phải hỏi chính ông ấy, hôm đó Miêu Miêu đòi ly hôn, ông không biết thuận theo nó sao, quát nó, làm tối nó đi lung tung ở ngoài, sau khi về thì khóc suốt mướt, sau đó lại quay về nhà chồng, tôi còn tưởng là không sao, ai ngờ hai ngày trước uống rượu say bị người ta đưa về, Miêu Miêu từ trước tới giờ có bao giờ đến những nơi hỗn loạn như vậy! Giờ không thấy đâu, nếu nó mà có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ đập đầu chết trước mặt ông! Cái nhà này, giải tán đi cho xong!?"

Tần Thủ Nghiệp tức đến mức huyết Thái Dương giãn giãn, trong nhà có một người đàn bà ngang ngược vô lý như vậy, thực sự cũng khiến cho đàn ông khó mà bình tĩnh, ông ta cố gắng trấn tĩnh lại: "Bên nhà Tiểu Trịnh có nói gì không?"

"Nói cái rắm! Mẹ nó đến rắm cũng chả buồn đánh! Gia đình cái kiểu gì vậy, tôi thấy Miêu Miêu có chết ở ngoài kia nhà đó cũng không buồn hỏi đến!"

Diêu Lan vừa nhắc đến nhà họ Trịnh đã bốc hỏa, buông ra một tràng thô tục, đáng vẻ cao quý thường ngày không còn sót lại chút gì, được lắm, giờ mới thấy nhà họ Trịnh không tốt, mới đầu đồng ý cuộc hôn nhân này, bà ta không phải là người ủng hộ nhất? Đúng là đàn bà, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, cứ như là kết thân với Trịnh gia là ý của mình Tần Thủ Nghiệp ông ta vậy.

"Gọi điện cho nó chưa?"

"Gọi rồi, không nghe. Sau tôi bảo dì nó gọi, nó cúp máy xong rồi khóa luôn."

Tần Thủ Nghiệp lại nổi cáu: "Nó muốn làm gì đây, còn định đe dọa ai nữa? Mặc kệ nó, không sống được sẽ tự biết đường về!"

Diêu Lan sốt ruột: "Ông nói vậy là sao Tần Thủ Nghiệp! Miêu Miêu làm sao sống ở bên ngoài được, xã hội bây giờ hỗn loạn như vậy, bao nhiêu là lừa đảo, nhờ đâu lừa bán nó đi mất làm sao? Cả ngày nó cứ hốt hốt hoảng hoảng, nhờ đâu tự sát thì làm sao? Không sống được thì tự biết đường về? Ông định chờ người ta vác cáng mang nó về à?"

Lời nói tuy không xuôi tai, nhưng câu nào cũng có lý, nửa tức nửa giận, chung quy cũng là máu thịt đầu tim, Tần Thủ Nghiệp thở dài, một lúc sau chỉ dẫn Diêu Lan: "Bà có nhớ không, lần duy nhất Miêu Miêu một mình đi xa là để làm gì? Bà đã hỏi đám chị em của nó chưa? Nếu không ở đó thì chín phần là đi tìm Nhạc Phong, bà gọi điện thoại cho Nhạc Phong xem, có một số chuyện, chúng ta không biết, nhưng có thể cậu ta biết."

Hơn bốn giờ sáng Mẫn Tử Hoa đã tỉnh dậy, sau khi xảy ra chuyện, anh ta vẫn không ngủ sâu được, mấy lần công an tới điều tra, nghe ý tứ thì cũng nhận định là giết người vì tình.

Cũng chẳng trách bọn họ nghĩ như vậy, bên ngoài lời đồn đại đã âm ỉ, còn có một quan điểm thống nhất là: đôi uyên ương bạc mệnh Thập Tam Nhận và Diệp Liên Thành trước sau nối đuôi nhau bước lên đường Hoàng Tuyền, kẻ giết họ, chưa biết chừng là cùng một người.

Mẫn Tử Hoa chắc chắn rằng trong chuyện này có vấn đề, anh ta có đầu mối, nhưng không dám nói.

Hôm đó, Diệp Liên Thành và cô bạn gái Đinh Như đã ra ngoài từ sớm, nói là ngồi xe đi Côn Minh trước, đến Phi Thành sẽ chuyển sang máy bay, áng chừng thời gian xe xuất phát, anh ta nhắn tin chúc cả hai đi chơi vui vẻ, Diệp Liên Thành còn chưa nhắn lại, Đinh Như đã gọi điện tới, nói là lúc sắp xuất phát, Diệp Liên Thành đột nhiên xuống xe, bảo cô đi một mình trước, bản thân có việc gấp, sẽ bắt xe đuổi theo cô sau.

Mẫn Tử Hoa chẳng hiểu ra làm sao, hỏi chuyện gì, Đinh Như cũng không biết rõ, chửi Diệp Liên Thành không nhận điện thoại của cô, tính cố chấp nổi lên, Mẫn Tử Hoa liên tiếp bấm số Diệp Liên Thành, sau mấy lần, đầu kia cuối cùng cũng nhấc máy, hơi thở dồn dập, giống như đang đuổi theo ai đó, sau khi nhấc máy, chỉ nói với anh ta một câu.

"Tử Hoa, tôi nhìn thấy cha của Tiểu Hạ."

Sau đó là một tiếng tút dài, Mẫn Tử Hoa cầm di động mà sửng sờ, anh ta cảm thấy Diệp Liên Thành đúng là đồ ngốc: không biết có lúc người cũng giống người hay sao, cha của Tiểu Hạ cũng đã chết được bốn năm rồi, cậu có thể vì cha của bạn gái trước mà vứt bạn gái hiện tại qua một bên ư?

Mãi cho đến tối hôm đó cũng không nhận được tin tức nào của Diệp Liên Thành, di động cũng ở trong trạng thái tắt máy, sau khi liên lạc với Đinh Như ở bên kia, phát hiện Diệp Liên Thành cũng không đến Cửu Trại như lời đã nói, một người sống sờ sờ chỉ trong khoảng thời gian ít ỏi đã biến mất một cách khó hiểu.

Mẫn Tử Hoa đứng ngồi không yên, không chịu nổi đến 24 giờ đã báo cảnh sát, trưa ngày thứ ba, xe cảnh sát đỗ ngoài cửa, một viên cảnh sát bước xuống, lời lẽ mơ hồ mời anh ta đi nhận người.

Mẫn Tử Hoa cho là đi nhận người thật, cho đến khi...

Vào cái đêm sau khi nhận xác về, Mẫn Tử Hoa mơ thấy ác mộng cả đêm, đầu tiên là thấy Diệp Liên Thành đang liều mạng chạy, sau đó thấy hai con quỷ mặt mày hung tợn cầm cửa, ken két ken két xẻ Diệp Liên Thành ra, giống như hình phạt chém ngang lưng thời cổ, Diệp Liên Thành chống hai tay trên đất, bò vào một gian nhà cũ sâu hun hút, kiểu nhà cũ thường thấy trong phim kinh dị, sau lưng máu chảy thành một dòng suối nhỏ.

Mẫn Tử Hoa theo vào, Diệp Liên Thành đột nhiên biến mất, trong nhà tối như mực, trong góc treo một chiếc đèn lồng trắng, dưới đèn lồng có một chiếc ghế Thái sư kiểu cổ, trên ghế có một cô gái đang ngồi cúi đầu uống trà, đột nhiên cô ta ngẩng đầu, ánh mắt dọi thẳng vào mắt Mẫn Tử Hoa, đó rõ ràng chính là Tiểu Hạ!

Sau khi tỉnh lại, Mẫn Tử Hoa thấy lưng đã ướt đầm mồ hôi, anh ta cảm thấy, cái chết của Diệp Liên Thành tuyệt đối không đơn giản như cái gọi là giết người vì tình.

Anh ta lại nghĩ tiếp, khi Thập Tam Nhận chết, Cổ Thành cũng từng xuất hiện một cô gái rất giống Tiểu Hạ.

Một là giống Tiểu Hạ, một là giống cha của Tiểu Hạ, người trước xuất hiện khi Thập Tam Nhận chết, người sau lại can hệ đến cái chết của Diệp Liên Thành, trong này, nhất định có mối liên hệ nào đó mà người ta không biết.

Rõ ràng, Mẫn Tử Hoa cảm thấy đang có một âm mưu bao phủ trên đầu, kẻ hành hung vẫn còn ẩn nấp xung quanh rình rập, anh ta không dám

nói gì, anh ta sợ nếu nói ra, người tiếp theo, sẽ là anh ta!

Mẫn Tử Hoa nằm trên giường đến năm giờ mới chịu không nổi khoác áo xuống lầu, Đình Như đang co mình trên chiếc sofa trong quán bar, bên cạnh có vài chai rượu lăn lóc, cánh cửa lớn còn hé một nửa.

Một cảm giác chua xót xộc lên, hai ngày nay, ai cũng khó chịu, chẳng có tâm tư mà để ý chuyện khác, tối hôm qua Đình Như vẫn ở dưới lầu uống rượu, anh ta ở cạnh đến mười hai giờ rồi lên lầu đi ngủ trước, trước lúc đi lên còn dặn Đình Như đừng quên đóng cửa, nhớ lúc ấy, Đình Như nhìn anh ta cười, si ngốc nói: "Nhờ A Thành quay về thì sao?"

Mẫn Tử Hoa thở dài, anh ta bước tới cạnh Đình Như, muốn bảo cô quay về phòng ngủ, vỗ hai cái vẫn chưa tỉnh, đang định mở miệng gọi, bỗng ngây ngẩn cả người.

Lúc này anh ta mới chú ý tới, trên người Đình Như khoác một chiếc áo khoác da màu đen của nam.

Da đầu Mẫn Tử Hoa có chút gai gai, ngẩng đầu hoảng hốt nhìn xung quanh, sau lưng có người cười khẽ một tiếng: "Có ai mở cửa làm ăn như anh không, đồ có bị khoắng sạch cũng chẳng biết."

Không phải giọng điệu hung thần ác sát gì nhưng Mẫn Tử Hoa lại sợ đến mức mềm nhũn hai chân, ngã ngồi trên ghế sofa, chắc là đè lên chân Đình Như, cô không nhận được lăm bắm gì đó, xoay người lại ngủ tiếp.

Mẫn Tử Hoa nhìn người trước mặt, mặt mày giống như đã từng quen biết, cười lên trông càng đáng ghét hơn, anh ta đột nhiên nhớ ra: "Anh là... Nhạc Phong?"

Mao Ca ôm chăn run rẩy cả đêm, mùa đông Ca Nại vốn đã khắc nghiệt, tối hôm qua là lạnh nhất, nghe nói là không khí lạnh phương Bắc tràn xuống phía Nam gì đó, con em mi chứ, có giỏi thì xuống mà quét qua đảo Hải Nam ấy, không khí lạnh phương Bắc lại cứ gây khó dễ cho dân chúng phương Bắc làm cái vẹo gì? Con thỏ còn chẳng giày xéo cỏ gần hang nữa kìa.

Cao nguyên thực sự quá lạnh, một năm chỉ có thể kinh doanh được nửa năm, Mao Ca quần chăn suy tư "sự nghiệp", lần đầu tiên có suy nghĩ tái định cư, xem Nhận Tử nhà người ta chọn được chỗ tốt thế nào, thắng cảnh du lịch, bốn mùa như xuân, dễ kiếm tiền, lại nhàn thân...

Nếu không phải hai ngày nữa sẽ có một Pháp Hội theo lịch Tây Tạng, nghe nói đến lúc đó du khách sẽ nhiều, có thể kiếm bằng mùa nghỉ tết lao động mồng một tháng năm, thì còn lâu anh ta mới ở đây chịu khổ.

Mao Ca hơn bảy giờ đã tỉnh, mất hai tiếng mới nhấc được cái giường ra, rửa mặt xong rồi đốt chảo lửa, rót một chén trà Bát Bảo, nhấp nhanh vài ngụm cho có tí hơi nóng trong bụng, rút cổ đi ra mở cửa...

Vừa mở đã ngây ngấn cả người, có một vị khách đang đứng bên ngoài, là một cô gái, bên cạnh có một rương hành lý, đội một chiếc mũ lông sùm sụp, dây mũ quấn quanh thành khăn quàng cổ -- loại khăn quàng liền mũ này Mao Ca đã nhìn thấy trong thành phố, đẹp thì đẹp, nhưng để ứng phó với nhiệt độ của Ca Nại thì chỉ là trò cười, có đeo ba cái cũng vô dụng.

Nhìn kỹ hơn, quả nhiên, môi đã lạnh cứng.

Mao Ca thấy ái ngại, vội vàng giúp đỡ xách va ly vào bên trong: "Ở trọ đúng không, ai da cô gái, tôi dậy muộn, sao cô không gõ cửa chứ?"

Cô gái kia run lấy bảy bước vào theo, chợt gọi một tiếng: "Mao Ca."

Mao Ca sửng sốt, vừa đặt va ly xuống vừa hỏi cô ta: "Cô biết tôi à?"

Cô gái kia không lên tiếng, đưa tay cởi khăn quàng, tay cô ta đông lạnh có chút cứng đờ, duỗi không thẳng, mất một lúc lâu mới cởi hết khăn quàng ra được.

"Mao Ca, anh còn nhớ em chứ?"

Mao Ca ngơ ngác nhìn cô ta, được một lúc mới nhìn ra phía sau, tin chắc cô ta tới một mình xong, Mao Ca có chút lấp bắp: "Miêu.. Miêu Miêu? Sao em lại tới đây?"

"Em đến tìm Nhạc Phong."

Mao Ca có chút dè dặt: "Trước khi tới, em chưa gọi điện cho nó à? Nhạc Phong căn bản không ở Ca Nại à, chẳng phải là mất công em đi chuyển này hay sao? Còn nữa... không phải em đã kết hôn rồi hay sao, em... chồng em có đồng ý cho em đi không? Gia đình em biết chuyện này chứ?"

Miêu Miêu không nói gì, Mao Ca nhất thời cũng không còn cách nào, kéo cô ta ngồi xuống cạnh chảo lửa sưởi ấm, lại vội vàng rót cho cô ta một chén trà nóng, Miêu Miêu đang khum tay cầm chiếc cốc tráng men, đột nhiên vành mắt đỏ ửng, từng giọt nước mắt lách tách rơi vào trong cốc.

Mao Ca cuống quýt: "Làm sao vậy, em chưa gọi điện cho Nhạc Phong à?"

Miêu Miêu bật khóc: "Anh ấy không nghe điện thoại của em."

Quý Đường Đường xuống xe ở Côn Minh, theo kế hoạch đã lên lúc trước, chỉnh trang lại hành lý một phen, mua một chiếc va ly kéo to thùng, ba lô gấp gọn bỏ vào trong, vứt bớt vài bộ quần áo cũ, đây là cách làm trước đây của cô, đi trên đường, sức nặng có thể mang trên lưng dù sao

cũng có hạn, đi một đoạn vút một ít, bù một ít, mặc dù có chút lãng phí nhưng đã là phương pháp thích hợp nhất.

Vốn định mua một vài bộ quần áo giày dép ngoài trời, lúc vào cửa hàng đột nhiên lại đổi ý thành vào trung tâm thương mại, mua một đôi bốt cao đến đầu gối, để phải đến bảy phân, lại mua một đôi tất chân, cuối cùng chọn được một chiếc váy lưng và một chiếc áo len móc và khăn choàng có màu lam nhạt hợp với chiếc váy, cô thay toàn bộ trong phòng thử đồ, lúc đi tất chân, rất có điểm khoái cảm khi trả thù đời: đã mấy năm rồi không đi giày cao gót, chạy đông chạy tây quá khổ cực, cả ngày ăn mặc y như phần tử lưu vong, sau này phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp, muốn mặc gì thì mặc!

Dĩ nhiên, đây không phải là mục đích chủ yếu -- bên ngoài hẳn là có không ít kẻ muốn tìm cô, cái chết của A Thành, tốt nhất là đừng liên quan đến Tần gia, nếu không, Cổ Thành nhất định sẽ có vài cặp mắt xấu xa, cô cần một chút thay đổi, cho dù chỉ là ngoài mặt.

Thay xong toàn bộ, đỡ tường đứng dậy, cảm thấy chân còn không nghe sai khiến, Quý Đường Đường khó mà tin nổi: hồi đại học, khi hoạt động đoàn thể cũng bị kéo đi làm sự kiện mấy lần, cũng không phải chưa từng xỏ giày cao gót bao giờ, cho dù bốn năm không đi, công lực vẫn phải còn.

Nhân viên bán hàng ở bên ngoài thúc giục: "Tiểu thư đã thay xong chưa, có vừa người không?"

Quý Đường Đường ừ một tiếng, dáng vẻ kiêu sa vén rèm bước ra, vừa mới đi được một bước, cả người cả rèm chúi ra ngoài, may mà nhân viên bên ngoài đứng vững, đỡ được cô.

Sau khi đỡ được, nhân viên bán hàng không nín được cười, giống như đỡ Từ Hi Thái Hậu mà đỡ lấy cô, ra hiệu cho cô nhìn vào trong gương:

"Mặc lên đẹp quá."

Quý Đường Đường nhìn vào gương, sau đó rất không biết xấu hổ mà tự khen bản thân trong lòng: "Quá là đẹp ý chứ."

Đây cũng không hẳn là tự sướng, có câu người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, quần áo đẹp đích xác là khiến người ta trở nên nổi bật hơn, huống chi mấy năm rồi cô không mặc kiểu đồ như thế này, tự mình nhìn mình còn thấy lóa mắt, lúc thanh toán ở quầy, nhân viên bán hàng hết sức nhiệt tình: "Cô mặc kiểu trang phục như thế này, tốt nhất là để tóc thẳng, bảo đảm đẹp kinh hồn."

Quý Đường Đường nghe lời, có điều trước khi đi ép thẳng, phải đổi giày cao gót thành giày đế bằng, lại mua thêm cặp kính mắt.

Ép tóc làm cô tốn chừng bốn giờ, nhà tạo mẫu không ngừng càu nhàu bên tai cô, kết quả càu nhàu là cho việc "cực kỳ không chú trọng bảo dưỡng" thêm một liệu pháp dưỡng mềm mại, ép xong nhìn hiệu quả, mái tóc dài đen bóng phủ trên vai, khá là xinh đẹp.

Quý Đường Đường nhìn bản thân trong gương, cô cảm thấy lạ lẫm vô cùng, nếu như đối diện với Nhạc Phong, không biết anh có nhận ra hay không?

Nhà tạo mẫu tóc còn tưởng cô không vừa ý, vội vàng cầm lược lại làm mẫu: "Tiểu thư, cô xem, hiệu quả thật tuyệt, đúng là chải một lần đến tận ngọn luôn."

Anh ta làm bộ buông tay, chiếc lược kia đúng là tự chạy đến tận ngọn tóc --dĩ nhiên cũng không loại trừ khả năng là do chiếc lược khá là nặng.

Năm tiếng sau, Quý Đường Đường đến Cổ Thành vào lúc chiều tà.

Cô đã biến thành kiểu du khách tương đối tân triều, kính mắt che đi nửa gương mặt, trên môi là lớp son nước bóng loáng, cổ tay mảnh khảnh đeo vài chiếc vòng tay khác nhau, vòng gỗ nepal, vòng xuyên Ấn Độ, vòng mây Tây Tạng, đầu tóc rất đẹp, quần áo rất đẹp, thậm chí cả chiếc va ly du lịch màu đen có hoa văn vừa mới mua cũng tương đối bắt mắt.

Cô không vội vào Cổ Thành mà bước lên lầu thành trước, đứng từ trên cao ngăm nhìn gác mái cong cong cổ kính của Cổ Thành, rút thuốc ra hút, hít một hơi thật sâu, từ từ nhả ra một vòng khói.

Chuyện hút thuốc, cô hoàn toàn không cần học cũng biết, thậm chí có dấu hiệu thăng cấp, từng vòng khói lồng vào nhau, từ từ lơ lửng trước mắt, sau đó tản ra khắp nơi, nhìn Cổ Thành qua làn khói thuốc, tựa như đang xem phần mở đầu của một thước phim cũ.

Cô cúi đầu, dưới tầm mắt là lối vào hình vòm của Cổ Thành, từ góc độ này, có thể nhìn thấy từng người đang ra ra vào vào, có người đi tay không, đeo máy ảnh, đeo ba lô, cũng có người kéo va ly.

Tầm mắt dần mờ hồ, thời không bỗng nhiên giao cắt, giống như nhìn thấy chính bản thân mình lần đầu tiên tới Cổ Thành, ban đêm, mưa rơi lác đác, cô núp trong cổng tò vò đem túi đeo mưa từ dưới đáy ba lô ra bọc vào, lại đội mũ lên, khi đó tóc vẫn còn xoắn, vài sợi lộ ra bên ngoài, bị mưa bụi làm ướt, sau đó mưa càng lúc càng to, trốn vào được dưới mái hiên một quán bar ven đường tránh mưa, mặt tiền của quán bar là cửa kính, xuyên qua tấm thủy tinh, bên trong có một người vô cùng quen thuộc, cô liền vươn tay ra, lau lau tấm kính trước mặt....

Tàn thuốc cháy đến tay, Quý Đường Đường rút lại một cái, một lần nữa quay trở lại hiện thực, bốn phía đã tối sầm, Cổ Thành xa gần đều đã lên đèn, từng ngọn đèn một, nổi thê lương không lồ chột dăng lên từ đáy lòng, cảnh từ tâm mà ra, giờ nhìn thấy ánh đèn, cũng giống như đang nhìn một cặp mắt chết không nhắm mắt.

Tro thuốc lá cháy một đoạn dài vẫn chưa rớt xuống, Quý Đường Đường vươn tay búng tàn thuốc ra giữa không trung, tro thuốc lá từ trên cao vẩy ra, lại rơi xuống, vụn bụi nhỏ bé phất qua gương mặt, vàng mã đốt sạch, chắc cũng không khác gì thứ mùi vị này.

A Thành, em đến tiền anh đây.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đèn màu rực rỡ bùng lên.

Mẫn Tử Hoa mở cửa nhận cơm hộp, cũng không vội vào nhà, anh ta đứng trước cửa Hạ Thành, nhìn ngó xung quanh một lúc lâu, lúc quay lại mới hỏi Nhạc Phong: "Tiểu Hạ thực sự sẽ đến sao?"

Nhạc Phong gật đầu: "Sẽ đến thôi, sáng nay là cô ấy đến Côn Minh rồi, cũng chỉ nội trong một hai ngày thôi."

Không thể nói tình hình thực tế cho Mẫn Tử Hoa được, phải nửa thật nửa giả, Nhạc Phong nhanh chóng bịa ra một câu chuyện tuy khó tin nhưng có thể lý giải được: Bốn năm trước, cha của Tiểu Hạ không hiểu vì lý do gì mà đắc tội với người trong xã hội đen, đối phương có ý định trả thù, dàn dựng nên vụ nổ khí gas vào đêm 30, nhưng trời xui đất khiến đêm hôm đó Tiểu Hạ lại không ở nhà, trốn thoát được thủ đoạn hiểm độc đó.

Bởi vì hiện trường vụ nổ quá mức thảm hại, phần lớn thi cốt đều đã tan chảy, vậy nên cảnh sát và truyền thông đều nghĩ rằng tất cả đều đã tử vong, báo chí cũng nói như vậy, Nhưng kẻ hạ thủ biết còn có cá lọt lưới, bốn năm qua vẫn không ngừng truy sát - đây chính là lý do vì sao Tiểu Hạ lại đột nhiên mai danh ẩn tích đồng thời chưa bao giờ liên lạc với Diệp Liên Thành, cô không muốn liên lụy đến bạn bè của mình.

Mới nghe thì thấy hợp lý, nhưng để ý thì sẽ thấy đầy lỗ hổng, ví dụ như rốt cuộc là loại xã hội đen "cố chấp" đến thế nào mà bốn năm rồi vẫn không buông tha cho một cô gái nhỏ như vậy, lại ví dụ như chỉ có một mình Tiểu Hạ thì cô đã trải qua những năm qua như thế nào, nếu đến lộ

diện cũng không dám thì biết dựa vào đâu mà sống, vì sao không báo cảnh sát vân vân, đối với chuyện này, Nhạc Phong đã sớm có chuẩn bị, giống như đẩy hết cho Thịnh Hạ: "Lòng nghi ngờ của cô ấy rất nặng, rất ít khi tiết lộ chuyện của bản thân, tôi cũng không rõ lắm, lúc nào gặp, tự anh hỏi cô ấy đi."

Điểm này, Mẫn Tử Hoa lại thấy tin tưởng, trong bụng, anh ta vẫn nghĩ quan hệ giữa Tiểu Hạ với mình và A Thành vẫn gần gũi hơn Nhạc Phong - lần trước khi Tiểu Hạ tới Cổ Thành còn không nhận anh ta với A Thành thì sao có thể kể cho Nhạc Phong, một người mới quen biết chưa được bao lâu một chuyện bí mật như vậy được?

Đình Như đã được bà chủ cửa hàng hoa bên cạnh gọi sang nói chuyện phiếm, hàng xóm xung quanh biết cô hiện giờ đang đau khổ, trên danh nghĩa là nói chuyện phiếm, thực tế là sợ cô suy nghĩ nhiều nên mới nói chuyện cho cô bớt buồn, Mẫn Tử Hoa lôi từng hộp cơm ra, gọi Nhạc Phong ăn cơm, hai ngày nay chẳng còn lòng dạ nào để ăn chung một bữa cơm, toàn gọi cơm bên ngoài, dưới gầm bàn, trong thùng rác chất đầy hộp xốp đựng đồ ăn, Mẫn Tử Hoa cúi đầu xúc vài thìa cơm, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: "Tôi cũng rất muốn gặp Tiểu Hạ một lần, tôi và cô ấy cũng là bạn học, đã lâu lắm rồi không gặp."

Nhạc Phong cười cười: "Lần trước cô ấy đến Cổ Thành, không phải anh cũng đã gặp qua rồi hay sao?"

Mẫn Tử Hoa nhú mày một cái, kỳ thực, anh ta đã có chút mơ hồ về dáng vẻ của "Tiểu Hạ" lần đó: "Lần đó tôi không nghĩ là cô ấy, cô ấy lại còn dùng dao làm A Thành bị thương, sau đó tôi hỏi A Thành, cậu ta bảo cô gái đó bị mắc chứng động kinh, lúc đó là đang phát bệnh."

Thì ra cô ấy giải thích như vậy với Diệp Liên Thành, thảo nào lúc đó anh ta bị trúng một dao mà chẳng hề ho he gì.

"Cho nên hung thủ lúc đó, hiện giờ vẫn còn đang nghĩ cách giết cô ấy? Lại còn rất có khả năng sẽ đuổi đến Cổ Thành?"

Nhạc Phong gật đầu, sau khi trò chuyện với Mẫn Tử Hoa, anh đã biết trước Diệp Liên Thành chết đã từng nhìn thấy "cha của Tiểu Hạ", điều này rõ ràng chứng tỏ Tần Thủ Thành đang ở gần đây -- Tần gia đã mất đi tung tích của Quý Đường Đường từ hồi ở Đôn Hoàng, chó cùng rứt giậu, không ngờ lại phát rồ mà khai đao với Diệp Liên Thành, nghĩ đến đây, sống lưng Nhạc Phong liền lạnh toát.

Mẫn Tử Hoa bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó: "Cái chết của A Thành, có phải có liên quan đến những kẻ đó không? Tôi xem ti vi thấy hay có tình tiết như vậy, đám xã hội đen này, bắt người không được sẽ quay ra bắt người thân hay người yêu của người ta, nhằm dụ người đó ra."

Nhạc Phong không nói phải, cũng không nói không phải, kéo Mẫn Tử Hoa đến cùng một mặt trận, khiến anh ta cùng căm thù kẻ địch không hề nghi ngờ Quý Đường Đường chỉ có lợi mà không có hại: "Rất có thể. Tiểu Hạ là người tình cảm, cô ấy biết Diệp Liên Thành xảy ra chuyện, cho dù biết có nguy hiểm cũng nhất định sẽ quay lại cứu tế anh ấy, những kẻ đó có lẽ muốn thừa dịp này hãm hại cô ấy Cho nên anh mà nhìn thấy cô ấy thì nhất định phải nói cho cô ấy rõ chỗ nào lợi chỗ nào hại. Mấy ngày này tôi sẽ chịu khó đi loanh quanh bên ngoài, hy vọng có thể gặp được cô ấy, nếu như không chặn được cô ấy, mà anh lại gặp trước thì anh biết phải làm gì rồi chứ."

Mẫn Tử Hoa ừ một tiếng, lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi: "Tôi... chưa từng trải qua tình huống thế này bao giờ, nghe anh nói vậy, cũng... cũng khá căng thẳng."

Nhạc Phong cười rộ lên, chốt một câu: "Không việc gì phải căng thẳng hết, anh nhớ là phải giúp cô ấy.... giúp đỡ cô ấy là được rồi."

Mẫn Tử Hoa gật đầu tiếp tục ăn, ăn một lúc lại dừng lại: "Tiểu Hạ mấy năm qua sống chắc cũng không dễ dàng gì, tôi nhớ trước đây cô ấy rất yếu đuối, hôm đầu tiên tập quân sự, mới chạy được vài vòng đã cảm nắng, sau đó mẹ cô ấy mới kiếm được một cái giấy báo bệnh, cái gì mà không được phơi nắng, không được tắm mưa, vậy là thoát được tập quân sự, bọn tôi còn thì thầm với nhau, con gái như vậy, sau này ra xã hội không biết sống thế nào..."

Nói rồi lại thấy thương cảm: "Cô ấy đến cũng tốt, lúc trước tôi còn nhủ, A Thành thật đáng thương, chết rồi mà bên cạnh không có lấy một người thân để đưa tiễn, giờ Tiểu Hạ có thể tới, cuối cùng cũng thành toàn được tâm nguyện của A Thành...."

Câu này như nhắc nhở Nhạc Phong: "Diệp Liên Thành gặp chuyện không may mà gia đình anh ta không có ai tới sao?"

Mẫn Tử Hoa cười khổ: "Anh không biết tình cảnh nhà A Thành rồi, cậu ấy kỳ thực cũng rất thê thảm. Hồi trung học, cha cậu ta có tình nhân ở bên ngoài, ép mẹ cậu ta ly hôn, ai ngờ mẹ cậu ấy vừa ly hôn xong lại phát hiện ra bị ung thư, gắng gượng chưa được một năm thì qua đời, vì vậy, A Thành rất hận cha cậu ấy và mẹ kế, quan hệ với gia đình cũng không tốt. Sau đó mẹ kế cậu ta lại sinh được một đứa con gái, lúc nào cũng nhăm nhe đồng tài sản của cha cậu ấy, suốt ngày thủ thị phi bên gối, cũng may đầu óc cha cậu ấy coi như cũng tỉnh táo, vẫn còn thương A Thành, không nghe người đàn bà kia bịa đặt. Ai ngờ hai năm trước đột nhiên trúng gió, từ đó đến giờ vẫn nằm liệt trong viện -- cũng không biết có phải do mù kia giờ trò hay không, A Thành nghĩ đây là báo ứng, chưa từng đến thăm ông ấy. Giờ A Thành xảy ra chuyện, tôi gọi điện tới, bà ta tiếp, giả mù sa mưa khóc hai tiếng, nói cái gì mà người nhà không tới được, trong lòng chắc vui đến nở hoa rồi, mẹ nó, cha của A Thành khổ cực cả đời, giờ thì nhà cửa tiền bạc đều rơi vào tay mù ta."

Nhạc Phong không hé răng, anh vẫn thấy lạ tại sao Diệp Liên Thành buông thả tương lai lúc Thịnh Hạ gặp chuyện không may, gia đình anh ta lại chẳng quan tâm gì, nghe vậy liền hiểu ra.

Cơm nước xong, Nhạc Phong lại ngồi một lúc, nghĩ thầm nếu Quý Đường Đường đến Côn Minh xong thuê xe đi thẳng đến Cổ Thành thì hẳn là bây giờ cũng đã đến nơi rồi, phải ra ngoài đón đường mới được - anh nói một tiếng với Mẫn Tử Hoa rồi bước ra ngoài, nhớ hồi trước Hạ Thành lúc nào cũng náo nhiệt, giờ cửa nẻo vắng vẻ, có chút cảm thương trước thế sự vô thường, anh vẫn không ưa Diệp Liên Thành, không ngờ tới khi anh ta mất, mình cũng gián tiếp đến tiền một đoạn.

Nhạc Phong đi về phía cửa vào Cổ Thành gần đó nhất, đi được mấy bước, di động đã vang lên, màn hình hiển thị người gọi là Khiết Du, Nhạc Phong bất giác cười rộ lên, tính ra, đi cũng được mấy ngày rồi, bận đông bận tây mà quên luôn hỏi thăm cuộc sống của Khiết Du bây giờ thế nào.

Tiếp điện thoại, Khiết Du gọi một tiếng anh rồi nói: "Có người muốn nói chuyện với anh đấy."

Nhạc Phong còn chưa kịp phản ứng lại, trong điện thoại đã truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: "Nhạc Phong phải không, chào cậu, tôi là mẹ của Miêu Miêu."

Trái tim Nhạc Phong khẽ thịch một tiếng, sững lại khoảng hai giây, từ hồi ở bên cạnh Miêu Miêu, anh và mẹ của Miêu Miêu đã cực kỳ ít khi tiếp xúc, trong ấn tượng, đó là một người phụ nữ trung niên vừa khách khí lại xa cách, đến khi hồi hồn lại, anh nhanh chóng quay người, đi về phía con hẻm nhỏ yên tĩnh khá là vắng người, gần như cùng lúc đó, phía sau vang lên tiếng kéo va li hành lý xệch xệch, Nhạc Phong vô thức liếc mắt một cái, thấy một chiếc va li du lịch vân đen, mới tinh, vậy mà cũng nở lòi ra kéo xềnh xệch trên đường đá.

Anh lấy lại bình tĩnh, khách khí gọi một tiếng "Bác gái", cũng không biết đầu bên kia nói câu gì, sắc mặt Nhạc Phong dần biến đổi, nói: "Chuyện này tôi thực sự không biết, Miêu Miêu không hề gọi điện cho tôi."

Anh trầm mặc tiếp tục nghe đầu kia nói chuyện, cuối cùng nói một câu: "Tôi sẽ cố hết sức vậy, nếu như cô ấy nhận điện thoại của tôi, tôi sẽ khuyên cô ấy sớm về nhà." ----- Mao Ca làm cơm tối cho Miêu Miêu, một đĩa thịt bò Tây Tạng xào ớt, một đĩa nấm hương xào củ cải, thịt bò Tây tạng rất dai, nhai thế nào cũng không nát, nấm hương và củ cải cũng không đúng mùa, màu sắc mùi vị đều rất tệ, Mao Ca giải thích với Miêu Miêu: "Ở đây, rau dưa đều được chở từ bên ngoài tới, có cái ăn là tốt lắm rồi, đừng chê nhé."

Miêu Miêu vâng một tiếng, không chê bai, nhưng động đũa rất ít, nghĩ chắc cũng không quen ăn những thứ này, Mao Ca mặc kệ, liên tục húp canh gắp rau, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chiếc di động Miêu Miêu đặt bên cạnh.

Miêu Miêu đã tắt máy, lúc sáng Mao Ca còn khuyên nhủ: "Em đừng tắt máy chứ, nhờ đầu Phong Tử gọi điện tìm em thì sao, em sạc đủ điện vào đi."

Miêu Miêu ừ một tiếng, nhưng hoàn toàn không có hành động tương ứng, điều này khiến cho Mao Ca vô cùng phiền muộn: Cô chạy đến Ca Nại này, không phải là để tìm Nhạc Phong sao? Nhưng cô lại còn tắt máy, quý mới tìm được cô, không phải như vậy rất mâu thuẫn hay sao?

Mao Ca buồn bực suốt cả chiều, đến lúc chuẩn bị ăn cơm tối mới sức tỉnh ra, lúc đó tay anh ta đang cầm một con dao, chặt từng miếng từng miếng thịt bò Tây Tạng trên thớt, có lẽ do quá dùng sức, lưỡi dao cắm vào thớt không rút ra được, ra sức rút mạnh một cái, lực quá mạnh, sống dao đập vào trán, đập ra một cục u to đùng, đồng thời cũng như làm anh ta tỉnh ra, đột nhiên nghĩ thông suốt -- vì sao tắt máy ư, đây là đang dối Phong Tử, bởi vì trước đó "Phong Tử không nghe điện thoại", gọi cho anh anh không

nhận, giờ anh gọi cho tôi tôi phải nhận sao? Không có cửa đâu, tôi không những không nhận, tôi còn tắt máy, cho anh lo sốt vó luôn. Nhưng mục đích của cô ta không phải là tìm Nhạc Phong sao, tắt máy không phải là không đạt được mục đích sao? Vì sao cô ta không sốt ruột chứ? Vì sao cô ta không vội vàng gì cả, bởi vì có ông đây! Ông đây nhiệt tình như vậy, biết cô ta ở đây, có thể không gọi điện cho Phong Tử hay sao? Cứ thế, cô ta sẽ một mũi tên hạ hai con chim, mục đích trừng trị Phong Tử cũng đạt được, mà đồng thời cũng để Phong Tử biết cô ta đang ở đây, chẳng trách không sạc pin, thì ra trong bụng toan tính tỉ mỉ như vậy....

Suy nghĩ cẩn thận toàn bộ điểm mấu chốt trong vụ này xong, Mao Ca phi thường tức giận: Cô tưởng tôi là thằng khờ sao, tôi việc gì phải gọi cú điện thoại này, tôi - không - gọi, Phong Tử người ta giờ cũng đang yêu đương nồng nhiệt, còn là lúc quan trọng, nhờ tôi đưa cô qua sẽ quấy nhiễu hai người họ thì sao, tôi không gọi, muốn gọi tự đi mà gọi.

Chỉ tiếc không được như ý, một lúc sau khi cơm nước xong xuôi, Nhạc Phong đã gọi điện cho Mao Ca, thấy màn hình hiển thị tên của Nhạc Phong, Mao Ca như bị bắt gian tại trận, khuôn mặt béo béo đen đen đỏ bừng, trong lòng còn hy vọng Nhạc Phong là vì nhiều ngày không gặp, nhớ anh ta nên mới gọi để hỏi thăm, ai ngờ ngay câu đầu tiên Nhạc Phong đã khiến anh ta vỡ mộng: "Miêu Miêu có ở Ca Nại không?" ----- Quý Đường Đường kéo va ly dừng lại cách Hạ Thành một khoảng không xa, trong bóng đêm, lầu trên lầu dưới Hạ Thành không có lấy một ánh đèn, tựa như một con thú đang nằm phục trong bóng tối, chỉ cần lại gần sẽ lập tức nhảy xổ ra. Bàn tay kéo va ly của Quý Đường Đường không kiềm chế được mà run rẩy, hít thở bắt đầu khó khăn, cô cảm thấy mình còn chưa sẵn sàng để bắt đầu đổi mặt: ngày mai, ngày mai đi.

Cô không muốn ở quá xa Hạ Thành, cũng may chèo với Hạ Thành có một nhà khách, tầng một là một cửa hàng xăm mình, việc làm ăn buổi tối khá nhẹ nhàng, vài gã đàn ông ngồi quây xung quanh uống rượu nói

chuyện phiếm, Quý Đường Đường kéo va ly tới trước cửa, tháo kính râm xuống cài trên cổ áo, cố ý đứng yên không nói gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu của nhà khách, dáng vẻ rất buồn bực, quả nhiên, mấy người đàn ông nhanh chóng chú ý đến cô, sau một lát, có một gã xăm trổ đầy tay bắt đầu chào hỏi cô: "Mỹ nữ, muốn xăm hình hay muốn ở trọ thế?"

Quý Đường Đường nở một nụ cười gượng gạo, dáng vẻ khá ngượng ngập: "Tôi muốn ở trọ, lại sợ không ở được."

Gã kia thấy lạ: "Làm sao, có gì khó xử à?"

Quý Đường Đường cắn môi một cái: "Trên đường tới đây, bị trộm mất ví...."

Gã kia tỏ ra cảnh giác: "Là không có tiền chứ gì?"

Không có tiền thì hơi nghiêm trọng rồi đây, loại người ỷ vào xinh đẹp để lừa tiền nhiều lắm, bao nhiêu năm làm ăn đã gặp không ít rồi, không có chuyện mới trông mặt mũi đẹp để mà đã coi tiền như rác được.

Quý Đường Đường càng ngại ngùng: "Tiền thì vẫn còn, có giấu một ít trong va ly để cấp cứu... nhưng không có chứng minh thư..."

Gã xăm hình thở ra một hơi, ấn tượng với cô nhất thời thay đổi: "Không có chứng minh à, không sao, nhìn cô cũng không giống người xấu. Chúng tôi đều thuê phòng ở tầng trên, nói một tiếng là được, cũng đâu phải là quýt tiền."

Anh ta nói chuyện một lúc đã trở nên nhiệt tình, giúp Quý Đường Đường xách va ly lên tầng, hai người bạn của anh ta không hề nhúc nhích, ngồi yên tại chỗ cười trộm, còn có một gã nhìn Quý Đường Đường đá lông nheo: "Mỹ nữ, người đàn ông tốt của năm đấy, vẫn chưa kết hôn đâu, suy nghĩ đi!"

Quý Đường Đường hé miệng cười, không nói được cũng chẳng nói không, anh chàng tay đầy hình xăm kia tức giận quát xuống: "Àm ỉ cái gì, giúp người làm niềm vui, biết không hả?"

Lên đến tầng trên rồi, bên dưới vẫn còn vọng lên một câu: "Bao nhiêu năm rồi đũa có thấy mày giúp người làm niềm vui như thế...."

Anh chàng kia cũng rất ngượng ngùng, cũng may đều biết là nói đùa, cũng không coi là thật mà để trong lòng, anh ta quen với lễ tân, giải thích qua tình hình một chút, cô gái kia đã giúp Quý Đường Đường đăng ký xong, Quý Đường Đường thấy tầm nhìn ở lầu ba cũng không tệ, ai ngờ lúc hỏi mới biết, cả lầu ba đã bị người ta thuê trọn.

Mắt thấy Quý Đường Đường không còn vấn đề gì, anh chàng xăm mình cũng không tiện ở lại nữa, lên tiếng chào rồi xuống lầu trước, vừa mới xuống cầu thang, dưới lầu có người đang đi lên, anh ta tránh không kịp, đâm sầm vào người kia.

Người đàn ông đang đi lên là một trong số những người trọ ở tầng ba, dáng vẻ nhìn rất bình thường, tay ôm một chiếc hộp gỗ nhỏ, kiểu dáng có hơi cổ điển, bị khóa bởi một cái khóa cũ kỹ, bị va phải cũng không giận dữ, lưng đập vào thành cầu thang một cái rồi lại đứng thẳng. Tuy nhiên lúc anh ta bị đụng phải, chiếc hộp bị mất cân bằng, từ tiếng động phát ra, có thể cảm giác được bên trong đang chứa một vật nặng, vừa lăn một vòng. Tiếng động cũng không lớn, nhưng sắc mặt của Quý Đường Đường thoáng cái chợt biến đổi, lồng ngực trống rỗng kỳ dị, có một thoáng chốc cảm thấy lòng dạ như bị thứ kia san bằng phân nửa, khó chịu như muốn nôn. Người đàn ông kia và anh chàng xăm hình đều tiếp tục đi, cầu thang bằng gỗ vang lên những tiếng kéo kẹt, cô gái ở quầy tiếp khách tò mò nhìn Quý Đường Đường: "Tiểu thư, cô không sao chứ?" Quý Đường Đường bấy giờ mới hồi hồn lại, sống lưng lạnh toát, thì ra đã toát mồ hôi, cô miễn cưỡng nhìn về phía cô gái kia cười cười: "Không sao cả, buổi tối ăn không đúng giờ, có hơi khó chịu." Cô kéo chiếc va ly đi về phía gian phòng, vào phòng, cảm

giác buồn nôn vẫn không sao xua đi được, vốn định rửa mặt trước, tuy nhiên đầu óc choáng váng, tứ chi đều mềm nhũn, cô cời giày, quần áo cũng không buồn thay, nằm dài xuống giường, kéo chăn đắp bừa lên người, cảm giác buồn nôn càng rõ ràng hơn, huyết Thái Dương giật giật nhảy lên, nhà khách kết cấu chủ yếu là gỗ, phần ngăn cách giữa hai tầng cũng toàn gỗ, căn phòng ngay phía trên có người đang không ngừng di chuyển, tiếng kéo bàn kéo ghế, bèn nhọn như đang cày nát dây thần kinh của người ta, Quý Đường Đường túm chăn trùm lên đầu, đột nhiên muốn bật khóc: Rốt cuộc có để cho người ta ngủ hay không hả! -----

Tần Thủ Thành gõ cửa tiến vào, thấy Tần Thủ Nghiệp ngồi trên ghế mây như đang suy nghĩ điều gì, bàn bị ônh ta kéo tới chính giữa gian phòng, trên mặt đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ để lại một cái hòm gỗ cũ kỹ, Tần Thủ Thành nhú mày một cái, cái hòm nhỏ này ông ta nhìn rất quen mắt, là thứ Tần gia hay dùng để chứa hung vật, làm từ gỗ đào, kiêu đào bắt trên cây không rụng, chủ sát bách quỷ, gỗ đào vẫn thường được dùng để trấn áp quỷ, hơn nữa vân gỗ lại phỏng theo hình chú nguyên rùa, chuyên dùng để trấn áp vật tà môn cực hung. Tần Thủ Nghiệp ném cho Tần Thủ Thành một điều thuốc: "Ngồi đi." Tần Thủ Thành móc bật lửa ra chân, kéo ghế ngồi xuống, hai ngón tay kẹp điều thuốc gỗ lên chiếc hộp trên bàn một cái: "Người của nhà tổ đích thân đưa tới, vật gì vậy?" Tần Thủ Nghiệp không trả lời ngau vắn đề: "Tôi cũng chẳng thích dùng thứ đồ chơi này đâu, tổn hại tình cảm. Nhưng sự tình thực sự không còn cách nào khác để thu dọn, chỉ có thể dùng nó mới đảm bảo không có gì sơ xảy." Trái tim Tần Thủ Thành thịch một tiếng, ngừng hút thuốc, chậm rãi ngồi thẳng người: "Rốt cuộc là thứ gì? Để đối phó. . . Tiểu Hạ?" Tần Thủ Nghiệp vẫn chưa trả lời, ông ta lún mình trong ghế, vươn tay day day mi tâm: "Quá mệt mỏi rồi chú hai ạ, mong việc này có thể nhanh chóng kết thúc, tứ lúc hai chúng ta bắt đầu tham gia vào vụ này, đến nay cũng đã hai mươi năm rồi, năm đó còn chưa có gia đình, giờ thì sao, Miêu Miêu cũng đã kết hôn rồi. Chờ mãi đợi mãi, tóc cũng đã bạc, cũng đã đến cái tuổi gần đất xa trời, còn phải chạy ngược chạy xuôi thế này, không đợi nổi nữa rồi, lão thái gia cũng

chẳng sống được bao lâu nữa... Việc này nhất định phải kết thúc ở Cổ Thành. Ngày mai tìm một ngôi miếu, thắp mấy nén hương, đừng để xảy ra bất trắc gì. Sáng nay chị dâu chú có gọi điện tới, quan hệ giữa Miêu Miêu và Tiểu Trịnh cũng không ổn, kết thúc chuyện ở đây xong, tôi có thể yên tâm mà xử lý việc nhà."

Tần Thủ Nghiệp đột nhiên lộ hết vẻ mệt mỏi, thực sự ngoài dự liệu của Tần Thủ Thành, anh ta trầm mặc một chút, sự bất an trong lòng càng rõ ràng, liền truy hỏi một câu: "Bên trong rốt cuộc là chứa thứ gì?"

Tần Thủ Nghiệp vẫn không trả lời thẳng, một lúc mới nói: "Nói tóm lại... cho dù xảy ra chuyện gì, chú cứ nhớ kỹ mình là người nhà họ Tần là được rồi." ----- Quý Đường Đường ngủ thẳng đến hai giờ đêm mới tỉnh, toàn thân đầy mồ hôi trộm, thở không ra hơi, lồng ngực đau gần chết, mới vừa ngồi dậy đã nôn thốc tháo, nôn xong miệng đắng ngắt khó chịu vô cùng, hình như nôn cả mật ra, vươn tay sờ sờ đầu, nóng như thiêu như đốt, bao nhiêu năm lang bạt, cô biết mình chỉ có một mình, ngã bệnh sẽ rất phiền phức, vậy nên rất chú ý đến thân thể, cố gắng không để cho mình sinh bệnh -- tình trạng ngày hôm nay xảy ra quá kỳ quặc, không biết có phải là bởi vì di chuyển từ nơi cao lạnh xuống trong thời gian ngắn, lại lập tức hóa trang hay không, nói chung, cô cảm thấy mình phải đi khám.

Cô mặc quần áo ra quầy lễ tân, cô gái lễ tân vẫn chưa ngủ, đang quần quăn xem phim Hàn, nghe cô kể lại tình huống, vốn định cho cô hai viên thuốc giảm sốt nhưng thấy sắc mặt cô trắng bệch, vành mắt xanh tím, lại sợ thực sự có chuyện gì mà để chậm trễ nên chỉ đường cho cô: "Đi khoảng mười phút, có một phòng khám, buổi tối vẫn có người trực."

Quý Đường Đường đi theo lời chỉ dẫn, đó là một phòng khám nhỏ, bên trong có hai chiếc giường, cả hai đều đang có người nằm truyền dịch, bác sĩ bắt mạch cho cô, hỏi thăm tình trạng, phán đoán sơ bộ là viêm dạ dày cấp tính, phải truyền penexilin, động tác trái lại rất nhanh, nhanh chóng châm kim truyền dịch cho cô, có điều lại không treo bình lên giá mà đưa

luôn bình truyền dịch "Giơ cao lên nhé, ra ghế ngoài kia mà ngồi, trên tường có cái đinh đấy, cứ treo lên là được."

Quý Đường Đường thấy còn chưa thoải mái, không muốn ngồi: "Người ta đều nằm cả, không được nằm sao?"

Bác sĩ nhìn cô một cái: "Giường người ta nằm hết rồi, muốn thì thương lượng với người ta, nằm chung một giường."

Quý Đường Đường nhìn hai chiếc giường kia, cái đầu tiên có một bà cụ đang nhắm run rẩy, cái kia thì có một người đàn ông mập mạp, cô cười khổ một tiếng, tỏ vẻ mình ngồi bên ngoài cũng được, bác sĩ coi như hảo tâm, cho cô một cái chăn để lót bên dưới.

Quý Đường Đường treo cái bình lên chiếc iđnh, quần chần nhìn từng giọt nước trong bình nhỏ xuống, thời gian trôi qua rất chậm, nhưng không biết là vì rời khỏi nhà khách hay việc truyền dịch đã có tác dụng, cảm giác buồn nôn và khó chịu vô cùng kia không còn rõ rệt như trước, tinh thần của Quý Đường Đường dần khôi phục lại, cô nghĩ phong thủy của cái nhà khách kia thật là tệ, thậm chí miên man suy nghĩ rằng đó có thể là một cái hắc điểm, nếu không sao mình vừa mới vào ở mà đã gục rồi?

Ánh sáng đèn xe lướt qua mặt đường, có một chiếc xe đi ngang qua cửa, Quý Đường Đường đang chán đến chết, lúc nhìn thấy thân xe, cô đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó cứng đờ cả người.

Kia hình như là xe của Nhạc Phong!

Động tác tiếp theo đến chính bản thân cô cũng không nghĩ tới, cô vụt đứng dậy, giật phăng kim truyền dịch ra, đẩy cửa rồi đuổi theo, ngõ ngách Cổ Thành nhỏ hẹp, xe cô không nhiều lắm, chiếc xe chạy chậm chậm, lại dễ theo đuôi -- không bao lâu, chiếc xe dừng lại trước một nhà khách, Quý Đường Đường không dám tới gần quá, trốn ở một con ngõ nhỏ gần đó nhìn lén, Nhạc Phong nhanh chóng xuống xe, mở cốp sau lấy đồ, bóng dáng

thân thuộc ấy khiến đôi mắt của cô nhạt nhòa, sợ bị Nhạc Phong nhận ra, cô lui vào trong ngõ, lúc bình tĩnh lại mới chậm rãi nhìn qua.

Nhạc Phong đang xách hành lý, đầu nghiêng qua một bên vai, đang kẹp lấy di động, hình như đang nói chuyện, Quý Đường Đường muốn cười, thầm nghĩ anh đúng là tranh thủ, phải lười đến thế nào chứ, nghe điện thoại tử tế không được hay sao?

Cuối cùng cũng xong, anh đóng cốp xe lại, tay xách hành lý, một tay kia cầm lấy điện thoại, nghe được một lúc sắc mặt trầm xuống: "Em không đồng ý."

"Ca Nại một năm thì làm ăn được mấy ngày? Sắp đến ngày rước đại Phật là mùa đông khách, anh đưa Miêu Miêu về thì còn làm ăn gì nữa?"

"Em biết cô ấy sợ, lần trước gọi điện em đã bảo cô ấy ở nguyên đó, sẽ có người nhà đến đón, bằng không em sẽ nhờ bạn em đến."

"Em cũng muốn đến, nhưng giờ em không dứt ra được. Để một mình cô ấy đến Cổ Thành em không yên tâm, anh cố gắng giữ cô ấy lại đi... Nói chung đừng để cô ấy đi một mình, cô ấy chỉ là một đứa con gái, nhớ đâu xảy ra chuyện gì thì không hay..."

Anh vừa nói vừa bước vào cổng chính của nhà khách, chân đạp một cái, cánh cửa chậm rãi mở ra, đầu tiên khe cửa lộ ra một mảng sáng, rồi chậm rãi hợp thành một dải, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Quý Đường Đường đi một vòng quanh Cổ Thành, bước lung tung không có mục đích, đầu óc rối loạn, lúc thì nghĩ Nhạc Phong và Miêu Miêu đã quay về với nhau, thấy vui cho anh, lúc lại bất chợt tức giận: Đợi thêm vài ngày nữa không được hay sao? Hả? Chỉ chờ thêm mấy ngày nữa thôi cũng không được hay sao?

Đi tới đi lui, bên cạnh bỗng nhiên có tiếng người, nhìn lại, hóa ra trời đã tờ mờ sáng, Quý Đường Đường nhìn những tia sáng ló ra nơi chân trời, thực sự không thể tin nổi đã lang thang ở ngoài suốt một đêm -- khi nhận ra được điều này, cô nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi: Chung quy vẫn không phải đúc bằng kim cương hay sắt thép, cho dù tâm trạng có chán chường thì ngủ vẫn cứ phải ngủ, không thì lấy đâu ra tinh thần mà tiếp tục chán chường.

Lúc quay về nhà khách, cô gái lễ tân hôm qua đã hết ca, bác gái thay ca cho cô ta lật giờ sổ đăng ký nửa ngày mới cho cô vào cửa, Quý Đường Đường rửa mặt qua loa, cởi quần áo rồi trèo luôn lên giường, lúc gần thiêu thiêu ngủ, mơ mơ màng màng nghĩ, tuy rằng chưa truyền dịch, nhưng hình như vẫn có tác dụng, ít nhất... không còn khó chịu như vậy...

Ngủ được nửa đường mới biết là mình đã vui mừng quá sớm, bụng đau quặn thắt khó chịu, muốn ngồi dậy mà không sao ngồi dậy nổi, biết là bị bóng đè, trong lòng một mực niệm lục tự chân ngôn, cũng không biết là niệm đến lần thứ mấy, toàn thân buông lỏng, vụt trở mình xoay người ngồi dậy, vươn tay lau mồ hôi trên trán, trong lúc vô tình thoáng nhìn, sợ đến mức tóc gáy toàn thân đều dựng đứng...

Cô nhìn thấy chính mình vẫn nằm trên giường, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng kịch liệt, vậy nhưng không hề tỉnh, không tỉnh lại được. Da đầu Quý Đường Đường tê rần, cô dừng dậy lùi qua một bên, lòng hoảng hốt, cô nghĩ đây cũng là mơ, tuy rằng cảm giác quá mức chân thực - trước đây khi có oán khí chạm chuông, cảnh trong mơ của cô cũng chân thực như đang diễn ra dưới ánh mặt trời.

Có điều, cô chưa từng quan sát chính mình trong mộng như thế này bao giờ.

Xung quanh không có âm thanh gì, cô bước tới muốn nắm lấy tay mình, lúc vươn tay chạm vào, bàn tay xuyên qua lòng bàn tay, dường như thân thể cô giờ chỉ là không khí, suy nghĩ một lúc lại thấy hình như là hồn rời khỏi xác, hồn phách đang đi lung tung, thân thể còn nằm ở đó - nếu đã vậy, đừng nên rời xa thân thể của mình quá thì hơn.

Cô lại quay trở lại ngời xuống, cảm giác ngời bên cạnh khi "mình" đang ngủ thật kỳ quái, bức tường bên cạnh có treo một chiếc đồng hồ cổ, kim giây đang nhanh chóng quay, cô buồn chán đếm theo vòng quay kim đồng hồ, lúc đếm đến sáu mươi, thấy kim phút thoáng nhích lên, cô mới bắt đầu thấy tò mò kim đồng hồ di chuyển khi nào. Vậy nên cứ nhìn chăm chăm không nhúc nhích, nhìn chán lại ngửa cổ thả lỏng, bỗng nhiên sững sốt....

Trên giường, khoảng không gần sát trần nhà, đang nhấp nhô một tầng sương mù màu đen, cô ngời dậy lùi lại xem, nhìn làn khói đen kia rồi lại nhìn bản thân mình đang say ngủ, bỗng nhiên cảm giác như tầng sương đen kia như đen quẩn chặt lấy người nằm trên giường.

Sự phát hiện này khiến cho Quý Đường Đường sớn gai ốc, cô hồi tưởng lại lúc mới bắt đầu cảm thấy không ổn, có một người, ôm một chiếc hòm kiểu cũ, lên tầng ba...

Lại nghĩ lại, hình như phản ứng của những người khác đều bình thường, chẳng lẽ... thứ trên tầng, là đặc biệt nhắm vào cô? Chẳng lẽ trên lầu... là người của nhà họ Tần? ----- Nhạc Phong đi quanh quanh Cổ Thành hai ngày trời vẫn không gặp được Quý Đường Đường, liên hệ với Mẫn Tử Hoa, đối phương cũng nói Thịnh Hạ vẫn chưa đến Hạ Thành - điều này khiến cho Nhạc Phong nôn nóng, đồng thời bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình: Lẽ nào cô ấy dừng lại ở Côn Minh, rồi lại đi nơi khác, mục đích không phải là Cổ Thành? Vừa nghĩ vậy, cõi lòng Nhạc Phong lạnh ngắt đến quá nửa: Chỉ cần cô ấy không tới Cổ Thành, có thể hai người sẽ hoàn toàn mất liên lạc, bên cô ấy không có bất cứ phương thức liên lạc nào, anh cũng không thể đăng tin tìm cô được, biến người mệnh mông, từ nay về sau thực sự sẽ không gặp lại nữa ư? Càng nghĩ lại càng thấy hoảng hốt, hồi hận đến mức muốn đâm đầu vào tường: Dựa vào cái gì mà tự tin như vậy, tự cho là thuê xe cho cô ngồi rồi thì có thể xác định được vị trí của cô? Quay về nhà khách, đã hơn mười giờ, quầy tiếp khách không có ai, chắc là đang bận ở đằng sau, Nhạc Phong nhìn bức tượng thờ Quan Nhị gia trên án, vô ý thức nhắm mắt chớp tay vái lạy, ngược thềm nhủ: Chỉ cần có thể gặp lại Đường Đường, nhất định sẽ thật quý trọng, chuyện to bằng trời cũng cùng nhau đối diện, không bao giờ... rời xa. Đang nghĩ ngợi, có người vỗ vai anh một cái, quay lại nhìn, là cậu lễ tân, đang ôm một bình nước sôi, cười ha hả chỉ ra phía sân: "Có người tìm anh kìa." Nhạc Phong mới đầu là sửng sốt, tiếp theo là tim đập loạn nhịp: Lẽ nào Đường Đường đã tìm tới? Sao cô ấy biết mình ở đây? Chẳng lẽ vừa bái Quan Nhị gia xong đã linh nghiệm như thế? Không kịp suy nghĩ, anh chạy nhanh ra sân sau, vừa mới rảo chân bước qua được vài bước đã thấy trong đình có hai người đang ngồi, một trong hai người đứng dậy tiến về phía anh, vóc dáng không cao, mập mạp, Nhạc Phong vô ý thức dừng lại: "Mao Tử?" Mao Ca ho nhẹ hai tiếng, đi thẳng về phía anh, Nhạc Phong nhìn Mao Ca càng bước càng gần, trong lòng không nói rõ là thất vọng hay gì khác, Mao Ca tới gần, nháy mắt ra hiệu về phía đình nghỉ chân: "Miêu Miêu cũng tới." Nhạc Phong ừ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn vào trong đình, Miêu Miêu ngồi đó không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn anh, Nhạc Phong cười nhẹ với cô ta một cái, quay lại

nhìn Mao Ca: "Đã bảo đừng tới rồi cơ mà? Đến sao không báo một tiếng?" "Người ta muốn tới, anh cũng đâu có cản được." Mao Ca thản nhiên nói, "Cô ta không cho nói, bảo là nếu mà nói thì nhất định chú sẽ không đồng ý, để cô ta đi một mình anh lại sợ xảy ra chuyện, đâu phải ai cũng mạnh mẽ như Đường Đường, đi một vòng quanh hang ổ của Phi Thiên còn có thể ra ngoài... vẫn chưa tìm thấy à?" Qua điện thoại, Mao Ca cũng biết đại khái chuyện Đường Đường bỏ đi, Nhạc Phong gật đầu: "Chắc em đã đoán sai mất rồi, cô ấy căn bản không hề tới Cổ Thành." "Vậy mất liên lạc rồi?" Mao Ca thở dài, "Chú với con bé Đường Đường kia, hai đứa cứ giằng vò nhau như thế đi, rồi chia tay lúc nào không biết, nhóc con chú cũng hết hy vọng luôn." Trong giọng điệu của Mao Ca rõ ràng là thiên vị Quý Đường Đường, Nhạc Phong cười khỏ, cũng không tiện giải thích gì: "Ngại quá Mao Ca, làm lỡ chuyện làm ăn của anh." Mao Ca ừ một tiếng: "Người đã đưa đến rồi, mai anh thuê xe đường dài về, chắc là đi sớm, chú mày khỏi phải tiễn, anh về đi ngủ trước đây, chú nói chuyện với Miêu Miêu đi." Nhạc Phong gật đầu, Mao Ca đi được hai bước, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, lại quay lại: "Phong Tử, chú nhớ kỹ một câu, dờ mười ngôi miếu cũng không bằng phá một mối duyên, Miêu Miêu giờ đã là người có gia đình, chú vun vào chứ đừng có mà chia rẽ, đừng có chen vào làm bên thứ ba nghe chưa?" Nhạc Phong nghe thấy hơi phản cảm: "Biết rồi." Mao Ca cũng nghe ra giọng anh có chút khó chịu, cười lạnh một tiếng: "Anh biết trong lòng chú vẫn nghĩ cho Miêu Miêu, con gái da mặt mỏng, dọc đường anh cũng không tiện nói, nhưng chưa kết hôn thì thích tùy ý thế nào cũng kệ cô ta, giờ đã có gia đình còn, còn bỏ nhà đi tìm chú, truyền ra có phải khiến người ta chê cười không? Anh mà có đứa con dâu như thế, chắc là tức chết ba lượt mất." Giọng anh ta hơi lớn, Miêu Miêu nhìn thoáng qua phía này, lại nhanh chóng cúi đầu, Nhạc Phong có chút khó mà nén được: "Đừng nói nữa được không?" Mao Ca đột nhiên nổi cáu: "Sao hả, nói thật cũng không cho nói à, MN hôm nay trông cái thái độ của cậu tôi đã thấy nóng máu rồi, nói thế nào cũng là người có bạn gái rồi, còn dây dưa mập mờ với người khác, bắt cá hai tay giỏi lắm à, giữ chừng mực một chút thì chết à!"

Nhạc Phong không ngờ Mao Ca lại nổi giận như vậy, đầu tiên còn để anh ta tùy tiện nói, nghe xong cũng nổi giận theo: "Anh im đi!"

Mao Ca đã nén giận từ lâu, vừa là với Miêu Miêu, lại vừa đối với Nhạc Phong. Anh ta thấy, lần thứ hai Miêu Miêu tới Ca Nại với lần đầu tiên khác nhau rất lớn, kết hôn là một bước ngoặt quan trọng, đã kết hôn rồi thì nên biết giữ bốn phận, đến Ca Nại chẳng khác nào đi ngoại tình. Về phần Nhạc Phong, lý do chia tay với Đường Đường vẫn còn mơ hồ, ranh con thối tha, mẹ nó chứ, cậu dựa vào cái gì mà chia tay với Đường Đường hả, đêm hôm đó cậu lợi dụng sơ múi con nhà người ta tôi còn chưa nói, Đường Đường còn bệnh cậu nói là luyện yoga. Giờ Miêu Miêu vừa mới mò đến, cậu liền chia tay, cậu đang đóng phim đấy à? Căn bản là có dự mưu cả rồi, là liên hệ với Miêu Miêu rồi xong mới chia tay đúng không?

Mao Ca là người con mắt không chứa nổi một hạt cát, dù có là anh em thì bây giờ, với anh ta, Nhạc Phong cũng chẳng khác gì một gã phụ bạc, đưa Miêu Miêu đến Cổ Thành đương nhiên là vì trách nhiệm, nhưng để mắng thẳng vào mặt Nhạc Phong cũng là một trong những mục đích của anh ta -- trong ấn tượng của anh ta, Quý Đường Đường là một cô bé rất nhẫn nhục chỉ biết cúi đầu chịu đựng, cho dù bị đá cũng sẽ không gây gổ với Nhạc Phong, nếu đã vậy, hãy để anh Mao Ca này giúp em xả giận, không bỏ công quen biết một hồi.

Quả nhiên nói được vài câu đã căng thẳng, đến cả "Im đi" cũng phun ra, Mao Ca giận quá hóa cười: "Phong tử, chú mày cứ đặc ý đi, ông Trời mà có mắt thì đừng để cho chú mày gặp lại Đường Đường nữa, cả đời cũng đừng có gặp lại."

Nhạc Phong phát điên, tay nắm chặt, gân xanh trên trán sắp vỡ ra, Mao Ca chẳng thềm sợ, mắng xong phúi mông bỏ đi, để lại Nhạc Phong đứng đó mặt lúc tái lúc xanh, quen biết lâu Mao tử này lâu như vậy, lần đầu tiên nhận ra cái người này độc mồm độc miệng đến thế!

Không biết từ lúc nào, Miêu Miêu đã chạy tới bên cạnh, đỏ mắt nhìn anh, Nhạc Phong hồi hồn lại, lúng túng cười cười, hỏi cô ta: "Miêu Miêu, em sống tốt chứ..."

Hỏi xong chợt sửng sốt, đột nhiên nhớ lại quãng thời gian khi còn ở bên nhau.

Khi đó, Miêu Miêu rất thích xem phim Hàn, thường kéo Nhạc Phong xem cùng, có một lần không nhớ là xem bộ phim nào, trong phim cũng có một cảnh, hai người chia tay gặp lại, nam chính hỏi nữ chính: "Em sống tốt chứ?"

Lúc đó Miêu Miêu liền ấn nút dừng, ngồi trong lòng Nhạc Phong nói: "Câu hỏi này thật ngu ngốc, người ta sống có tốt hay không có thể nhìn ra được ngay, khí sắc, ánh mắt, thái độ và cảm xúc đâu thể dùng đồ trang điểm và quần áo để che giấu được. Người mà trải qua sầu lo và đau khổ, ánh mắt sẽ lạc lõng, không có ánh sáng, khí sắc thì ảm đạm, khiến cho người ta có cảm giác suy sụp, anh chàng này có mắt, chẳng lẽ không nhìn ra được hay sao? Hỏi như vậy, chẳng khác nào đang trả thù người ta mà."

Miêu Miêu sống có tốt không, không tốt, đương nhiên cô vẫn còn rất đẹp, nhưng vẻ đẹp này không giống khi trước, nhìn kỹ, ánh mắt của cô thực sự không có thần thái, quầng thâm quanh mắt đã lộ ra, còn có cả bọng mắt, có lẽ là vì khóc quá nhiều, da vẫn rất trắng, nhưng là trắng kiểu không có huyết sắc, môi có chút khô... Cuộc sống và hôn nhân bất hạnh đem lại cho phụ nữ cú sốc rất lớn, mẹ của anh, Kim Mai Phụng chẳng phải là một ví dụ điển hình hay sao.

Nhạc Phong bỗng nhiên lại nhớ đến Quý Đường Đường, kỳ thực cuộc sống của Đường Đường cũng đâu có tốt, nhưng cảm giác toàn bộ con người và khí chất của cô đều rất sáng sủa, có lẽ là bởi vì, cô sớm đã biết, cuộc sống và số phận đã quá hà khắc với mình, cho nên mới không thể tự hà

khắc với chính mình, phải đối tốt với bản thân mình một chút, hay tìm chút chuyện vui, cười một cái, mới có sức lực để đi tiếp.

Miêu Miêu có lẽ cũng nghĩ đến hồi ức này, cô ta trầm mặc một chút, được một lúc rồi nói: "Những gì Mao Ca nói, em đều nghe thấy rồi."

Nhạc Phong có chút ngượng ngập, cố gắng giải thích cho Mao Ca: "Mao Ca.... hay thích nói lung tung, Miêu Miêu, em đừng để bụng."

Miêu Miêu nhìn anh: "Nhạc Phong, kết hôn với chưa kết hôn, thực sự khác biệt lớn vậy sao? Giờ em đến tìm anh, là vô đạo đức ư?"

Nhạc Phong trầm mặc một chút: "Miêu Miêu, hành động này của em, thực sự không thích hợp. Hôn nhân của em có vấn đề, em nên cùng chồng em, hoặc là gia đình em, nói chuyện bình tĩnh một lần. Em tìm đến anh, anh không thể giúp em giải quyết được gì, cho dù anh muốn giúp em, anh có tư cách gì thay em nói chuyện? Mười người thì đến chín người đều sẽ cảm thấy em thiếu suy nghĩ, trước kia em là một cô gái tinh táo, làm việc đều cân nhắc ý kiến của gia đình bạn bè, sao lần này lại lỗ mãng như vậy?"

Miêu Miêu ngẩn ra nhìn Nhạc Phong, tựa như chưa từng biết anh, được một lúc vội dời tầm mắt: "Nhạc Phong, ngồi xe mệt quá, em về đi nghỉ, mai lại nói tiếp được chứ?"

Mai nói cũng tốt, Nhạc Phong thực sự cũng không biết giảng đạo lý lớn lao kiểu này, hơn nữa hai ngày nay quá lao tâm lao lực, chính anh cũng muốn nghỉ ngơi sớm một chút, anh đưa Miêu Miêu về phòng, Miêu Miêu và Mao Ca đều ở tầng hai, lúc xuống lầu, anh nhắn cho mẹ của Miêu Miêu một tin nhắn.

Vừa mới về phòng chưa được bao lâu, mẹ của Miêu Miêu đã gọi tới, trong giọng nói lo lắng lộ ra chút vui mừng: "Nhạc Phong à, thực sự cảm ơn cậu. Hai người ở chỗ nào ở Cổ Thành? Để tôi gọi điện cho ba của Miêu Miêu, vừa khéo giờ ông ấy cũng đang công tác ở đây."

Thân thể Nhạc Phong cứng đờ, giọng nói cũng thay đổi, anh lặp lại: "Ba của Miêu Miêu đang ở Cổ Thành?"

"Phải phải, may quá, lão Tần nói đến tỉnh thị giao lưu với anh em, cũng không nói với tôi cụ thể là chỗ nào, giờ có ông ấy ở đó tôi cũng yên tâm. Hai đứa ở đâu? Ba Miêu Miêu bảo muốn đón nó qua, chắc phải làm phiền cậu Nhạc Phong một chút, đưa Miêu Miêu qua được không? Tôi nghe nói Cổ Thành nhiều du khách qua lại, phức tạp lắm."

Tim Nhạc Phong đập dồn dập: "Bác gái, bác nhấn địa chỉ cho tôi đi, tôi sẽ nhanh chóng đưa Miêu Miêu qua, cũng đỡ để mọi người phải lo lắng thêm."

Mẹ của Miêu Miêu gửi Nhạc Phong địa chỉ, lúc gác điện thoại xuống, trong lòng mừng rỡ vô cùng, nghĩ bụng: Thằng bé Nhạc Phong này thực ra cũng đâu có tệ, còn biết nghĩ cho trường bối nữa, lúc trước sao lại nhất quyết không đồng ý cho chúng nó chứ?

Bỏ điện thoại xuống, Nhạc Phong thở hắt ra một hơi, nhìn thời gian là hơn mười giờ, mặc quần áo rồi đến sân sau tìm Miêu Miêu, người nhà họ Tần quả nhiên đang ở Cổ Thành, tìm Quý Đường Đường như tìm kim nơi đáy bể, tìm người nhà họ Tần thì dễ hơn, nếu như thực sự không tìm được Đường Đường, xuống tay từ phía nhà họ Tần cũng được, dù sao giờ anh vẫn chưa bại lộ, hỏi thăm hay thăm dò dấu hiệu tương đối dễ dàng.

Đến cửa phòng Miêu Miêu, vốn định vươn tay gõ cửa, tay vừa chạm đến cửa đã rút trở lại, dừng một chút, Nhạc Phong áp tai lên cánh cửa.

Quả nhiên không nghe nhầm, Miêu Miêu đang khóc, tiếng khóc đè nén cực kỳ thương tâm, Nhạc Phong khó chịu, đứng ở cửa một lúc, cuối cùng vẫn vươn tay gõ một cái.

Miêu Miêu ra mở cửa, trên mặt toàn nước mắt, nhìn Nhạc Phong không nói một lời, Nhạc Phong rút khăn tay từ trong túi ra, đưa cho cô ta,

Miêu Miêu không nhận, vẫn nhìn anh, Nhạc Phong không còn cách nào, hỏi cô ta: "Đang yên đang lành sao lại khóc?"

Vừa mới hỏi vậy, Miêu Miêu liền không nhin được, đột nhiên nhào vào lòng anh khóc lớn lên, Nhạc Phong sửng sốt một chút, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn ôm lấy cô ta, nhẹ giọng an ủi: "Miêu Miêu, em đừng khóc nữa, có gì từ từ nói."

Đang nói, cửa phòng bên cạnh chợt bật mở, Mao Ca bưng chậu nước đi ra, chắc là muốn đến phòng tắm lấy nước, nhìn thấy cảnh này, cười lạnh một cái, quay người trở về phòng, đóng sầm cửa lại tạo ra một tiếng rầm thật lớn, Nhạc Phong nghĩ cánh cửa kia như đang sập vào gáy mình vậy.

Anh kéo Miêu Miêu vào phòng ngồi xuống, rót cho cô ta một cốc nước, chờ tâm trạng cô ta ổn định lại mới nói: "Sau khi em đi, mẹ em có gọi điện đến cho anh, gia đình em đang rất lo lắng. Cha em đang công tác ở Cổ Thành, địa chỉ đã gửi cho anh rồi, rất gần đây. Lát nữa anh sẽ đưa em qua, nếu em đồng ý thì hãy ở cùng với cha em. Nếu em không muốn, cha em đã đồng ý, gặp xong sẽ để em quay lại, được không?"

Miêu Miêu không nói được cũng không nói không, nhìn chăm chăm cốc nước hờ hững như mặt nước phẳng lặng, được một lúc mới hỏi anh: "Nhạc Phong, có phải anh đã thay lòng rồi đúng không?"

Hỏi Nhạc Phong câu này thực đúng là oan không thể tả, đó sao có thể gọi là thay lòng đổi dạ được, anh hơi giận, đúng là anh đã có bạn gái mới, nhưng là sau khi cô ta kết hôn đấy chứ, về tình về lý đều không thể gọi là thay lòng đổi dạ.

Nhưng tâm trạng Miêu Miêu đang không tốt, lại vừa khóc thê thảm, anh không thể nói ra, hơn nữa, Miêu Miêu ra đến nông nổi này, từ đầu tới cuối anh cảm thấy mình vẫn có một phần trách nhiệm.

Miêu Miêu lau nước mắt, miễn cưỡng cười cười: "Sau khi kết hôn em không hề vui vẻ được một phút nào, không thể hiểu nổi cái kiểu cưới mù gà câm của người Trung Quốc hồi xưa, có tình cảm hay không cũng chung sống cả một đời, em không thể chịu nổi. Kết hôn được hai ngày em đã muốn ly hôn rồi, ai cũng nói em tùy hứng, nghĩ muốn gì là được nấy, nói kết hôn rồi sẽ khác, phụ nữ ly hôn rồi sẽ khó lấy chồng, ai cũng phản đối, nhưng em vẫn bỏ đi, anh biết tại sao không?"

Nhạc Phong không hé răng, Miêu Miêu cắn môi một cái, nói tiếp: "Bởi vì em luôn cảm thấy em còn có anh, cho dù mọi người đều nghĩ em tùy hứng, anh sẽ không nói em như vậy, Khi ai cũng chỉ trích em, anh là người duy nhất sẽ hỏi em "có hạnh phúc không, hài lòng không, không hạnh phúc thì chia tay", trong lòng, em vẫn coi anh là chỗ dựa cuối cùng. Nhưng vừa nãy, anh nói em như vậy, không hề khác những gì mà bạn em nói, em bỗng cảm thấy anh thật xa lạ. Lúc chia tay, em không nghĩ rằng em sẽ mất anh, lúc kết hôn, em cũng không nghĩ vậy, nhưng lúc này, đột nhiên, em cảm thấy em đã mất anh rồi, em rất sợ.... rất đau đớn."

Bầu không khí có chút buồn bực, Nhạc Phong cố tỏ ra thoải mái cười cười: "Miêu Miêu, chỗ dựa có vững chắc cũng có ngày lung lay, dựa vào người khác cũng có lúc người ta bỏ đi, bất cứ lúc nào, dựa vào chính mình, mới có thể đứng vững, em hiểu chứ?"

Miêu Miêu nhìn anh chăm chăm: "Trước kia anh đâu có nói vậy, khi đó anh nói, cho dù em có không đi nổi, anh cũng sẽ công em đi cùng, anh có nhớ không?"

Nhạc Phong im lặng.

Anh không phủ nhận, anh đúng là đã nói vậy, đó cũng không phải là lời nói vu vơ giả dối, nhưng vì sao lúc này nghe lại xa lạ như vậy? Miêu Miêu nói không sai, anh đúng là đã thay đổi, nhưng sự thay đổi này diễn ra từ lúc nào, như thế nào, chính bản thân anh cũng không nhận thấy nổi.

Miêu Miêu nhẹ nhàng đặt cốc nước xuống, cô ta bước tới trước mặt Nhạc Phong, chậm rãi cúi người xuống, thân thiết giống như vô số lần trước kia, gác cằm lên đầu gối của anh, giọng nói thành khẩn chưa từng có: "Nhạc Phong, chúng ta bắt đầu lại có được không?"

"Em biết em đã sai, tùy tiện kết hôn có lẽ là chuyện khiến em hối hận nhất cuộc đời này, nhưng có những lúc, đi qua nhiều ngã rẽ ta mới biết quý trọng và sửa đổi, em nhận ra trong một đêm em đã suy nghĩ và hiểu ra rất nhiều chuyện, trước đây em cũng có điều không phải, luôn bắt anh phải nghe lời em, không bàn bạc với anh đã quyết định công việc của anh, lại còn đem chuyện chia tay để ép anh đi làm, giờ nghĩ lại, thấy thật buồn cười, không khác gì một đứa trẻ con không hài lòng liền lăn ra gào khóc ầm ỹ."

"Em muốn nhân lúc còn chưa muộn hãy quay lại, Nhạc Phong, lúc chia tay, em một nơi, anh một nơi, nhưng vẫn còn chưa đi quá xa đúng không? Chúng ta quay trở lại như trước kia được không? Coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Em đã nghe Mao Ca nói, em biết có lẽ anh đã quen với cô gái khác, nhưng trước đây chúng ta cũng từng chia tay, khi đó cũng có những cô gái khác đến tìm anh, không phải lần nào anh cũng quay lại sao? Chỉ cần một cơ hội thôi được không? Chỉ một lần thôi?"

Mắt Nhạc Phong cay cay, anh hít một hơi thật sâu, kéo Miêu Miêu dậy: "Mẹ em đã gọi cho cha em rồi, chắc giờ đang chờ, anh đưa em qua đó trước đã."

Ánh mắt Miêu Miêu tối sầm lại, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng rõ ràng, cô ta đi theo Nhạc Phong ra ngoài, lúc xuống lầu đột nhiên hỏi: "Là bởi vì em đã kết hôn rồi đúng không? Bởi vì em đã ở cùng người khác rồi, cho nên anh mới ghét bỏ?"

Nhạc Phong đột nhiên nổi giận: "Không quan hệ gì tới chuyện này hết, kết hôn hay không kết hôn, em vẫn là Miêu Miêu, gì mà ghét bỏ với không ghét bỏ, đừng nói linh tinh nữa được không?"

Miêu Miêu sửng sốt một chút, cúi đầu im lặng. Trong lòng, cô ta đột nhiên có chút vui mừng, Nhạc Phong đã nổi giận, là vì vẫn quan tâm đến cô ư. ----- Đến gần mới biết nhà khách này cách Hạ Thành gần thế nào, Nhạc Phong nhìn nhà khách rồi lại nhìn Hạ Thành, hận đến nghiến răng: Một đám mang tội giết người, thế này thật quá càn quấy, sớm muộn cũng gặp báo ứng.

Tầng một là cửa hàng xăm mình, quầy lễ tân ở tầng hai, theo lời bà Diêu Lan nói, đám Tần Thủ Nghiệp đều ở trên lầu ba, lúc lên đến tầng hai, thấy có một gã đàn ông cởi trần tay đầy hình xăm, trên tay vắt cái khăn lông, cầm nửa quả dưa chuột cắn rôn rớt, vừa ăn vừa lúng búng nói với bác gái ở quầy lễ tân: "Không biết, tôi chỉ giúp một tay thôi, có phải làm người bảo đảm đâu. Thiếu tiền phòng thì bà đi mà gõ cửa đòi, không phải nể mặt tôi đâu."

Bác gái còn đang giải thích: "Không phải tôi trách chú đâu, nộp tiền phòng một đêm một đêm tiền cọc, giờ đã là ngày thứ ba rồi, tiền cọc cũng chả đủ, hơn nữa lại không thấy người đâu, tới cửa đòi tiền cũng không hay lắm, nhưng bọn tôi cũng đâu phải làm ăn to...."

Gã xăm hình thờ ơ như không: "Cứ gõ đi, thiếu nợ thì trả là chuyện đương nhiên, bác ngại thì tôi đi cùng...."

Ở nhà khách, kiểu nợ tiền phòng này cũng chẳng có gì lạ, Nhạc Phong cũng không để ý lắm, đưa Miêu Miêu đi thẳng lên tầng. ----- Quý Đường Đường bó gối nhìn kim đồng hồ, từng vòng lại từng vòng, nhìn đến lúc hoa cả mắt, bản thân cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu: Chắc phải hơn một ngày, nếu như vẫn bất tỉnh, liệu có ngủ mãi ngủ mãi đến khi chết đói hay không đây?

Cô vươn tay chạm vào trán mình, quả nhiên trong dự liệu, bàn tay xuyên qua tóc, một chút cảm giác cũng không có, không nghe được bất cứ tiếng động gì, căn phòng này như trở thành một góc chết bị quên lãng, Quý

Đường Đường miên man suy nghĩ. Bây giờ mà có con chuột nào chạy qua thì tốt, cắn mình một phát, bị đau chắc là tỉnh lại được, cái nhà khách này cũng sạch sẽ quá đi, sao đến một con chuột cũng không có?

Đang nghĩ vậy, khí lưu trong phòng đột nhiên bất thường, cô nhìn về phía cửa, tựa như cảnh quay chậm trong phim, có từng đợt từng đợt sóng khí từ cửa phòng lan vào trong, từng luồng từng luồng, như có người đang đập cửa, không khí chết chóc trong phòng cứ thế bị khuấy động, áp lực từ bên ngoài nhanh chóng khiến cô không nói nên lời, khi lên đến điểm cực hạn, một thứ cảm giác kỳ quái như nước đột nhiên bị đun sôi, lại vừa giống như bóng hơi nổ tung trong nháy mắt, cô đột nhiên nghe thấy âm thanh, toàn thân như bị đập cho một cú, ngã nhào vào thân thể.

Cô vụt ngồi dậy, đầu tiên nhéo tay mình một cái, tốt, rất đau, có cảm giác, tiếng động từ ngoài cửa lớn đến dọa người, như là chỉ một giây nữa sẽ bị đánh sập, xen lẫn trong đó là giọng một người phụ nữ trung niên: "Có trong phòng không? Có trong phòng không? Đâu có thấy đi ra ngoài, có ở trong không?"

Quý Đường Đường nhanh chóng xuống giường mở cửa, lúc mở, người phụ nữ kia vẫn duy trì động tác ra sức phá cửa, suýt nữa lão đảo ngã vào trong, thấy cô mở cửa, cố gắng giữ vẻ khách khí nhưng sự bất mãn vẫn lộ ra rõ ràng: "Không phải ở trong phòng sao, sao mãi không mở cửa?"

Quý Đường Đường chỉ thấy cảm kích bà ta: "Ngại quá, tôi đang ngủ."

Anh chàng xăm hình kia lại nói đỡ cho cô: "Ô, sao mặt vàng vọt thế này, ngã bệnh à?"

Nếu khách đã ngã bệnh thì có thể châm chước được, sắc mặt bác gái dịu lại, giở sổ đăng ký ý bảo cô nộp tiền, Quý Đường Đường nhanh chóng lấy tiền đưa cho bà ta, bà ta kê quyển sổ lên tường viết biên lai cho cô, vừa viết vừa hỏi: "Ở tiếp không?"

Quý Đường Đường trả lời nhanh chóng: "Không ở nữa!"

Cô vừa nói vừa thu dọn đồ đạc, cũng may đồ đạc của cô ít, nhặt nhanh xong nhét hết vào trong va ly, viết xong biên lai, cô cũng dọn xong, đeo kính râm lên mắt, kéo va ly đi, bác gái kia bỗng thấy buồn cười, hỏi anh chàng kia: "Cô ta đeo kính râm làm gì, nửa đêm đến nơi rồi còn sợ nắng à, cô ta là minh tinh à?"

Quý Đường Đường loáng thoáng nghe thấy, cũng không để ý đến bọn họ, lúc gần đi đến cầu thang, lầu ba có tiếng bước chân lộp cộp như có người đang đi xuống, Quý Đường Đường hoảng hốt, vội vàng kéo rương quay lại, biết rõ đeo kính vào rồi khó mà nhận ra được, vẫn không tự chủ được đẩy gọng kính lên, như là sợ một giây tiếp theo, cái kính sẽ trượt xuống khỏi mũi vậy.

Đang đi xuống.... lại là Nhạc Phong.

Không chỉ có Nhạc Phong, còn cả Miêu Miêu và một người đàn ông đứng tuổi, Miêu Miêu quàng tay người đàn ông kia, khỏi phải nói cũng biết là người nhà họ Tần, hai người họ như đang tiễn Nhạc Phong, Quý Đường Đường nghe thấy ông ta nói chuyện với Nhạc Phong rất khách khí: "Lần này đã làm phiền cậu rồi, cũng làm phiền bạn của cậu quá, cảm ơn nhé."

Quý Đường Đường như bị đóng đinh tại chỗ, một mực yên lặng niệm:
Đừng quay đầu lại, đừng quay đầu lại đừng quay đầu lại đừng quay đầu lại....

Cũng may ba người đi thẳng xuống lầu, nếu không có tình huống gì đặc biệt thì sẽ không quay đầu nhìn vào hành lang nhỏ hẹp này, mắt thấy bọn họ đã rẽ xuống cầu thang rồi, đằng sau, gã xăm hình kia lại đuổi tới, giọng rất to: "Này cô gái, giờ tôi mới nhớ, không phải cô không có chứng minh sao, đi chỗ nào ở chứ?"

Chuyện không mang chứng minh này, người ngoài nghe thoáng qua tai là xong, chỉ có thân thể Nhạc Phong đột nhiên cứng đờ, trái tim nháy mắt đập loạn xạ.

Anh dừng bước tại cầu thang, quay người cáo từ Tần Thủ Nghiệp: "Được rồi, không phải tiến nữa đâu, lát lại phải vòng lên một lầu, dừng ở đây được rồi."

Trong lúc nói chuyện, khóe mắt như vô tình liếc qua hành lang, có một cô gái tóc thẳng mặc váy, đang nói chuyện với gã xăm hình lúc nãy, hình như có chút tức giận, gã xăm hình gãi gãi đầu, hơi hậm hực, không đuổi theo nữa.

Quý Đường Đường cảm tức gã xăm hình kia chết đi được, nhưng anh ta vừa lớn tiếng như vậy, nhất định sẽ gây chú ý, giờ không thể biểu lộ quá thất lễ, cô không nhanh không chậm kéo va ly đi về phía hộ, xách va ly bước từng bước xuống lầu, Tần Thủ Nghiệp không quá chú ý đến cô, nghiêng người nhường đường cho cô, còn mãi nói chuyện với Nhạc Phong: "Vây cũng được, tôi không tiến nữa, cậu đi đường cẩn thận, mấy ngày tới bọn tôi vẫn ở đây, rảnh rồi thì qua đây chơi."

Nhạc Phong lịch sự mỉm cười nghe ông ta nói, thấy Quý Đường Đường xách va ly nghiêng người đi quá vất vả, lúc nhường đường cho cô, đột nhiên hỏi: "Tiểu thư, có cần giúp một tay không?"

Quý Đường Đường còn đang nhập vai, bị anh hỏi như vậy, suýt nữa tim bắn ra ngoài, sửng sốt hai giây, đột nhiên bật ra một câu: "No, thank you."

Nhạc Phong nhủ thầm: Đâu, Đường Đường đúng là có khả năng ngôn ngữ xuất thần, sau yoga, giờ còn có cả no thank you.

Anh nhẫn nại nói vài câu cuối với Tần Thủ Nghiệp, Miêu Miêu hình như thấy buồn cười thật, nói với Tần Thủ Nghiệp: "Nói tiếng anh cơ đấy, là

người Đài Loan hay là Đông Nam á? Hay Nhật Bản?"

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả: "Người Nhật bản nói tiếng anh mà nghe được à, chắc là Đông Nam Á rồi."

Tần Thủ Nghiệp cuối cùng cũng đưa Miêu Miêu lên tầng, Nhạc Phong gần như là ba bước gộp làm hai nháy xuống cầu thang, một hơi chạy ra giữa đường nhìn, Quý Đường Đường đã gần đi đến góc rẽ cuối cùng, Nhạc Phong không dám gọi tên cô, kêu to: "Ê!"

Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn anh một cái, xách va li lên chạy.

Nhạc Phong phát điên, nhủ thầm, anh còn không đuổi nổi em sao.

Quý Đường Đường chạy được một đoạn mới quay đầu lại nhìn, Nhạc Phong đã đuổi tới nơi, cô không ngừng kêu khổ trong đầu, lại còn phải xách va li, đường đá Cổ Thành vốn đã không bằng phẳng, không chạy nhanh nổi, va ly thì xóc lên xóc xuống, như là kéo theo cái máy kéo vậy, tỷ số hồi hận cao khỏi phải nói, đến gần một cái hẻm nhỏ, không biết là dây thần kinh nào của cô bị chập, vút luôn va ly chạy một mình.

Nhạc Phong từ xa đã nhìn thấy, không tìm được mà bật cười, cười đến sóc cả hông chạy không nổi, ôm bụng bước đủng đỉnh qua chỗ cái va ly của cô, cúi người xách cái va ly lên, một tay xách va ly, một tay chống hông, không buồn đuổi nữa.

Quả nhiên, không lâu sau, Quý Đường Đường lại tự mình mò về.

Cô có thể không quay trở lại sao, ngoài trừ vuốt Quỷ bỏ ở trong túi ra thì Lộ linh, tiền, tất cả đồ đạc linh tinh đều vút trong va ly, Quý Đường Đường ảo não muốn chết, nhất định là đầu bị lừa đá rồi mới vút va ly đấy, sao lại phải sợ Nhạc Phong như vậy chứ, cô cũng đâu có nợ tiền anh!

Nhạc Phong cười tí mắt nhìn cô tiến lại gần, bỗng nhiên phun ra một câu, suýt nữa khiến cô tức chết: "Chạy đi, Lưu Tường*, có giỏi thì chạy đi!"

* Vận động viên môn chạy được huy chương vàng Olympic 2014 của Trung Quốc

Quý Đường Đường trừng anh một cái, lại nhớ ra đang đeo kính anh không thấy được, mới hậm hực bỏ kính ra.

Nhạc Phong tiếp tục chọc tức cô: "Đường Đường, em làm anh cảm động quá, anh đã ngộ ra. em luôn trong quá trình tiến hóa. Lần trước em đeo mặt nạ, lần này em còn biết cải trang, lần sau chắc là em định phẫu thuật chỉnh hình hả, em đúng là một con người có năng lực học hỏi phi thường!"

Quý Đường Đường mất hứng, cô chạy lại giật lấy cái va ly: "Trả va ly cho em!"

Nhạc Phong không chịu đưa: "Của em à, ai nhặt được thì là của người ấy. Anh còn chưa hỏi tội em đấy, ăn mặc lòe loẹt như con công thế này, không ổn một chút nào đúng không?"

Quý Đường Đường hừ một tiếng: "Có gì mà không ổn? Em độc thân, đang tìm bạn đời, ăn mặc đẹp một chút có gì sai?"

Hai người như hai con gà chọi, trừng mắt nhìn nhau, không ai nhường ai, cuối cùng không biết ai làm hòa trước, đột nhiên lại vui vẻ êm thấm trở lại, Quý Đường Đường hỏi anh: "Sao anh lại ở đây hả?"

Nhạc Phong không đáp: "Sắc mặt em sao kém vậy, ngã bệnh à?"

Vừa nhắc tới, Quý Đường Đường rõ ràng ỉu xiu hơn hẳn: "Ở trên tầng là người nhà họ Tần à?"

Nhạc Phong gật đầu: "Cả một ổ, bao hết tầng ba, phải có mười sáu mười bảy tên."

Quý Đường Đường à một tiếng: "Chẳng trách em thấy khó chịu như vậy, một đám họ Tần như thế. Tụ vào một chỗ làm ô nhiễm hết cả không khí."

Cô muốn hỏi về Miêu Miêu, lại cảm thấy bầu không khí mãi mới thoải mái lại được, đột nhiên không muốn bị những câu hỏi như vậy phá hủy.

Được một lúc Nhạc Phong lại hỏi cô: "Ăn cơm chưa?"

Quý Đường Đường suy nghĩ một lúc: "Chắc phải bốn năm bữa rồi chưa ăn."

Nhạc Phong lập tức tròn mắt: "Em muốn chết à, em là heo à, không, nói em là heo là sỉ nhục mấy con heo, heo mà không ăn cơm thì không có tư cách để làm heo em hiểu không?!"

Quý Đường Đường không nói câu nào, bị Nhạc Phong mắng, cô lại thấy vui, trên đời này, chắc chẳng còn người thứ hai nào mắng cô vì cô không ăn cơm nữa.

Nhạc Phong đổi sang tay trái xách va ly, tay phải ôm thẳng lấy eo cô, Quý Đường Đường nhìn bàn tay anh đặt trên thắt lưng mình, nhắc nhở anh: "Này, thế này không ổn nha, chia tay rồi nha."

Nhạc Phong véo mạnh vào eo cô một cái: "Ai chia tay với em, nhà trai còn chưa đồng ý, mau thay ngay mấy cái đồ câu hoa dẫn bướm trên người này đi... Ăn gì đây?"

Nói xong lại cảnh cáo cô: "Anh cho em hay Đường Đường, mặc kệ bây giờ có bao nhiêu chuyện phiền lòng, Tần gia cũng thế, chia tay cũng

thế, ăn xong rồi nói tiếp, ông đây mấy bữa rồi chưa được ăn thoải mái, lại phá cơn thèm ăn của anh, anh sẽ xắt em ra nướng!"

Một câu nói chột nhắc nhở Đường Đường: "Lần trước ở Cổ Thành, không phải anh mời em ăn đồ nướng sao, đến quán đó đi, ôn lại chuyện cũ."

Nhạc Phong gật đầu: "Đi."

Anh ôm Quý Đường Đường đi về phía trước, cái va ly đằng sau kêu lạch cạch lạch cạch, đang đi lại cười rộ lên, Quý Đường Đường ngửa đầu nhìn anh: "Cười gì hả?"

"Lần trước đi ăn đồ nướng còn có cả Thần Côn, em nhớ không?"

"Nhớ, sao thế?"

"Anh sợ anh ta quấy rầy, bảo chủ quán nướng qua phần của anh ta rồi bê lên, kết quả ăn xong lão bị tiêu chảy luôn."

Quý Đường Đường ồ một tiếng, đi được một đoạn mới cười xấu xa: "Nhạc Phong, lần này để em nướng cho anh nhé."

Nhạc Phong cúi đầu nhìn cô, vô cùng cảm động cười với cô một cái, cười cười, từ kẽ răng dật ra một câu.

"No, thank you." ----- Thần Côn ngủ trong sơn động, bởi vì chuyến đi này vô cùng gian khổ, tâm can bảo bối của anh ta - một đồng bao tải bút ký đều đã gởi trong nhà ông cụ kia, chỉ mang theo chân và nửa bao bánh mìn thầu, lúc ngủ thì lót ít cỏ khô rơm rạ bên dưới, gối đầu là hai viên đá lót một con dao - lưỡi dao quay ra ngoài, thân dao lại bằng phẳng, lót rất thoải mái.

Con dao này được chuẩn bị sau khi nghe Quý Đường Đường nói, dùng để phòng khi gặp cương thi, vào núi cũng chừng mười ngói, dùng cương thi, đến thường thi cũng không thấy một con, tác dụng chủ yếu của con dao chủ yếu là để gọt mốt xanh trên vỏ bánh, nhắc thấy cũng kỳ, trời vẫn còn đang lạnh, sao màn thầu lại mọc lông xanh được nhỉ?

Tối hôm nay, vốn đang ngủ ngon vô cùng, đột nhiên hắt xì hai cái liên, thế là tỉnh.

Tự dừng lại tỉnh lại, chỗ này tất có bí ẩn gì.

Thần Côn vươn tay quăn chần, tay còn lại giơ ra, làm bộ làm tịch bấm bấm nửa ngày, sau đó cho ra kết luận: Nhất định là có đũa nói xấu mình!

Trên vách động có hai điểm sáng màu đỏ nhấp nháy nhấp nháy như đang đồng ý với lời anh ta nói.

Thần Côn kết luận xong, trở mình tiếp tục ngủ, ngủ một hồi, bỗng nhiên phản ứng kịp, toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Hai cái đốm đỏ đỏ kia, chớp chớp như con mắt vậy, đó là thứ đồ chơi gì?

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mao Ca đang mơ màng ngủ thì bị tiếng gõ cửa làm cho bừng tỉnh, mơ hồ nghe thấy tiếng Nhạc Phong, anh ta với di động qua nhìn, đã quá mười hai giờ đêm, trong lòng bức bối vô cùng, ông đây sáng sớm mai còn phải dậy sớm để bắt xe buýt, gõ cái gì mà gõ!

Lúc mở cửa, anh ta quyết tâm cốc đầu Nhạc Phong một cái, tay vừa giơ lên đã vội vàng thả xuống -- Quý Đường Đường đang đứng trước mặt cười tít mắt, còn lễ phép cúi người chào anh ta: "Anh Mao Ca."

Nhạc Phong đứng đằng sau Quý Đường Đường, dương dương đắc ý, Mao Ca nhìn anh rồi lại nhìn Quý Đường Đường, nhìn Quý Đường Đường rồi lại quay ra nhìn anh, nhìn qua nhìn lại hai ba lượt xong, đột nhiên túm lấy cánh tay Đường Đường, kiên quyết kéo cô vào trong, sau đó đóng cửa một cách dứt khoát, Nhạc Phong muốn vào cũng không kịp, nếu không phải lùi lại nhanh, chắc đã bị cửa làm cho đập sống mũi rồi.

Nhạc Phong nhất thời còn chưa phản ứng lại được, nhìn cánh cửa đóng chặt mà sững người, bên trong đã vọng đến tiếng của Mao Ca: "Đường Đường, đừng có đối tốt với thằng nhóc này, nó xấu xa lắm."

Nhạc Phong tức giận đập cửa rầm rầm: "Lão Mao tử kia anh có ý gì hả, anh mở cửa ra mau!"

Mao Ca hung tợn quát anh qua cánh cửa: "Phấn đi luyện yoga một mình đi!"

Quý Đường Đường đứng một bên cười đến đau cả ruột, Nhạc Phong gõ một hồi liên không thấy động tĩnh gì nữa, chẳng biết là có phải đang đi tìm thang để trèo cửa sổ không, Mao Ca bấy giờ mới quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường, nhìn một lúc rồi gật đầu: "Con gái mà, nên ăn diện thì phải ăn diện chứ, cứ như thế này có phải đẹp không."

Quý Đường Đường được Mao Ca khen có chút ngượng ngùng: "Nhạc Phong còn bảo trông em lòe loẹt như con công đây này."

Mao Ca tức giận: "Nó đang ganh tỵ với em đấy, mặc kệ nó."

Quý Đường Đường cảm thấy Mao Ca nói chuyện thật là buồn cười, ngáp ngừng nhìn ra cửa: "Không mở cửa cho Nhạc Phong thật à?"

Mao Ca không trả lời, bảo cô ngồi xuống, ngồi xong lại không nói câu nào, chỉ nhìn chăm chăm cô, Quý Đường Đường lúc đầu còn cười, cười mãi cũng cảm thấy không thoải mái, được một lúc thì bất chấp nói: "Mao Ca, anh đừng nhìn chăm chăm em thế nữa, em nổi da gà hết cả người rồi đây này."

Mao Ca ừ một tiếng: "Đường Đường, còn không chịu nói thật à?"

Quý Đường Đường khó hiểu: "Nói thật gì cơ ạ?"

Mao Ca trừng cô: "Rốt cuộc em đang làm cái gì hả? Một cô gái trẻ như em mà chưa từng thấy về nhà, cũng không nghe em nhắc đến người thân gì cả, chạy lung tung khắp trời nam đất bắc, lần nào gặp cũng dính phải chuyện khó nhằn, khiến cho người ta thấp tha thấp thỏm. Em nghĩ anh là thằng ngốc sao, Nhạc Phong nó giúp đỡ em, chăm sóc em như vậy, nhất định là nó đã biết chuyện của em, em có trượng nghĩa không hả, chuyện kể được với Nhạc Phong mà lại không kể cho anh, không tin anh Mao Ca của em vẫn còn nhân phẩm hay sao?"

Thì ra là vì chuyện này, ngẫm lại, Mao Ca cũng đã kìm nén lắm rồi, mấy lần xảy ra chuyện lớn, anh ấy đều tham gia hoặc chứng kiến, chắc đã sớm cảm thấy cô kỳ lạ, đến lúc này mới hỏi, có thể nói là tương đối nhẫn nhịn, Quý Đường Đường suy nghĩ một lúc: "Mao Ca, chuyện này khó nói lắm."

Mao Ca lại trừng cô một cái: "Sao mà khó nói? Em yên tâm, anh có năng lực để tiêu hóa, cho dù em nói em là Batman, anh cũng không thấy lạ."

Quý Đường Đường chỉ biết cười, nụ cười tắt dần, giọng nói rất chân thành: "Mao Ca, không phải chuyện tốt đẹp gì, không biết trái lại sẽ tốt hơn, tóm lại, anh cứ tin em không phải người xấu là được. Em bảo đảm, sau này nếu như chuyện của em được giải quyết xong, không còn nhiều phiền phức như thế này nữa, em nhất định sẽ kể cho anh nghe từ đầu đến cuối."

Mao Ca nhìn xoáy vào mắt Quý Đường Đường, dường như muốn thăm dò xem là thực hay giả, Quý Đường Đường cũng không né tránh, rất坦然 nhiên, nhìn mà khiến Mao Ca cảm thấy thật tội lỗi, cảm giác như mình đang khiến người khác khó chịu: "Vậy thôi đi, ai mà chẳng có bí mật, sau này nói thì sau này nói đi."

Quý Đường Đường thở hắt ra, lại nhớ đến Nhạc Phong, đang định nói ra ngoài xem một chút, bên ngoài hành lang đã vọng đến tiếng bước chân, sau đó là tiếng chìa khóa, còn có cả tiếng của Nhạc Phong: "Phòng này này, ngại quá, mở cửa giúp tôi."

Hóa ra là gọi nhân viên đến mở cửa, Quý Đường Đường cười trộm.

Cửa vừa mở ra Nhạc Phong đã xông vào, Mao Ca hừ qua lỗ mũi một tiếng: "Đến nhanh thế, còn chưa kịp sâm chộc cậu phát nào đâu."

Nhạc Phong cau: "Em thì có chuyện gì để anh sâm chộc chứ?"

Ngoài miệng thì hỏi vậy, trong lòng lại thấy lo lắng, biết anh ta muốn ám chỉ chuyện của Miêu Miêu, Mao Ca dù độc mồm nhưng đến thời điểm quan trọng cũng sẽ không hạ bệ anh em, trừng mắt mấy cái rồi bỏ qua.

Nhưng có điều bị hai người bọn họ âm ỉ như vậy, Mao Ca cũng hết buồn ngủ, khoác áo ngồi dậy nói chuyện phiếm, mới đầu Quý Đường Đường còn có thể chêm vào mấy câu, sau đó bọn họ toàn nói về chuyện làm ăn, cô cũng im luôn, có điều lúc nghe thấy Nhạc Phong sở hữu hai quán bar thì cô có chút kinh ngạc, chợt nhận ra mình mới chỉ biết rất ít về Nhạc Phong.

Một lúc sau, Mao Ca còn nói đến chuyện muốn dời tổ, đóng cửa quán trọ ở Ca Nại, thuê nhà ở Cổ Thành, nói đến giá đất ở đây, hướng phát triển tương lai, lượng khách, có thể làm thêm những thứ khác ngoài kinh doanh khách sạn được không. Quý Đường Đường liền thực sự không hiểu gì, cộng thêm cô đang rất buồn ngủ -- cho dù mặt ngoài thì là đã ngủ hai ngày liền nhưng trong hai ngày đó, gánh nặng tinh thần quá lớn cho nên chẳng được bao lâu đã nghiêng đầu ghé vào ngực Nhạc Phong thiếp đi mất. lúc sắp ngủ còn nghe thấy hai người bàn chuyện đầu tư gì đó, Nhạc Phong kéo chăn qua đắp cho cô, tay phủ lên mắt cô chặn ánh đèn, Quý Đường Đường mơ mơ màng màng nghĩ: Con người Nhạc Phong, có những lúc đích thực rất tử tế.

Lúc tỉnh lại là bị Mao Ca đánh thức, Mao Ca đầu tóc như tổ quạ, vừa luống cuống tay chân vừa mắng Nhạc Phong: "Thằng thối tha, đều tại nói chuyện với mày nên anh mới ngủ muộn."

Nhìn ra bên ngoài, mặt trời đã lên cao, Quý Đường Đường mơ hồ nhớ đến chuyện Mao Ca muốn bắt xe sớm, chắc là hai người hôm qua mãi nói chuyện nên hôm nay ngủ quên, nhìn lại mình, áo khoác và giày chắc là Nhạc Phong cởi giúp, chiếm lấy cái giường duy nhất trong nhà, đắp chăn ngủ yên ổn, Nhạc Phong quay quay chìa khóa xe đứng một bên: "Muộn cái

gì, em lái xe đưa anh đến bến xe, chẳng nhẽ không nhanh hơn anh đi xe bus à? Không lẽ đâu."

Nói xong lại nhìn Quý Đường Đường: "Đường Đường, em cứ ngủ đi, anh đi đi về về nhiều nhất mất một tiếng thôi."

Quý Đường Đường ừ một tiếng, kéo chăn trùm lên mặt: "Vậy em không tiễn anh đâu Mao Ca."

Mao Ca nhủ thầm, bây giờ bắt xe là quan trọng nhất, ai còn quan tâm cô có tiễn tôi hay không, cô đi tiễn anh đây cũng không mọc thêm được miếng thịt nào.

Nói thì nói như vậy, lúc Nhạc Phong đánh xe lại, Quý Đường Đường lại chạy đến tiễn, cô đứng là lười, chỉ xỏ dép, quần cái chăn mỏng của nhà khách rồi chạy xuống, sáng sớm còn hơi lạnh lạnh, cô núp trong cửa nhìn Nhạc Phong và Mao Ca lên xe, vừa nhìn vừa vẫy tay về phía hai người, Nhạc Phong đã khởi động xe, đi chưa được hai mét đã dừng lại, hạ cửa kính xe xuống ngoắc ngoắc Quý Đường Đường, Quý Đường Đường chậm rãi chạy tới, Nhạc Phong vươn tay vuốt vuốt tóc cô, hỏi: "Vợ à, ăn gì anh mua?"

Quý Đường Đường: "Ăn gì cũng được à?"

Nhạc Phong gật đầu: "Đương nhiên, anh là người có tiền mà."

Quý Đường Đường gật đầu một cái: "Một con bào ngư hai đầu."

"Hay là mua hai cái bánh bao nhé, em ăn chay hay mặn? Thôi chạy đi, sáng ra đã ăn thịt nhiều chất béo lắm."

"Một bát canh gà ác hầm ba ba."

"Thêm bát cháo đi, cháo gạo kê, cho em thêm hai viên táo đỏ nữa, bổ dạ dày."

"Sashimi cá hồi, sò lụa cũng được."

"Lại thêm ít dưa muối nữa nhỉ, dưa muối ăn với cháo mới ngon."

Mao Ca nghe như nghe sách trời vậy, nhủ thầm cái bọn đang yêu quả nhiên đều có bệnh, đây mà là cuộc đối thoại của người bình thường sao, hoàn toàn là của đám bệnh nhân tâm thần nghiêm trọng vừa trèo tường từ nhà thương điên ra, vậy mà có thể một câu đáp một câu tiếp trơn tru như vậy, quả là sự phối hợp hoàn hảo, quá phi thường...

Anh ta nhàm chán nhìn ra phía người, góc tường đằng trước hình như có bóng người thoáng qua, nhìn kỹ lại, chỉ có một bức tường gạch, nào thấy ai, Mao Ca dụi dụi mắt, quả nhiên tối qua ngủ không đủ giấc, nhìn mà cũng nhìn nhầm,

Bên này Nhạc Phong vẫn đang dặn dò Quý Đường Đường: "Vậy em về ngủ đi, đừng có đi lung tung, chờ anh về. Tối qua đã nói trước rồi, chờ anh về ta sẽ đi cùng nhau, đứa nào đổi ý đứa đấy là heo."

Ngoài miệng thì nói vậy, trong mắt lại đong đầy ý cười, ngọt đến mức Mao Ca thấy chua hết cả dạ dày, nhủ thầm, cái đám tỏ vẻ yêu đương đều không phải bọn tốt đẹp gì, không bận tâm đến cảm thụ của người xem gì hết -- anh ta hắng giọng một cái: "Anh bảo này Phong Tử, thế này không ổn lắm thì phải, chú mày đang tiễn anh cơ mà, chú mày lưu luyến chia tay Đường Đường làm cái gì, quay về lại sến sẩm tiếp có được không?!"

Nhạc Phong vẫn không nỡ: "Dù sao em cũng xuống rồi Đường Đường, hay là lên xe đi cùng đi."

Quý Đường Đường không đồng ý: "Em mệt lắm, muốn đi ngủ."

Cô lại loẹt quẹt quần chần đi về, Nhạc Phong chờ đến khi cô đi khuất bóng mới khởi động xe lại, Mao Ca nghĩ mãi không thông: "Anh bảo này Phong Tử, chúng ta dù gì cũng là người đã lăn qua bụi hoa mấy vòng, chú có thể đừng biểu hiện như mấy thằng choai choai mới yêu lần đầu như thế được không. hả?"

Nhạc Phong lờm anh ta một cái: "Anh thì biết cái gì." -----
-- Tần Thủ Nghiệp đã dậy từ sớm, ông ta ngồi trên sân thượng pha trà, hôm nay khí trời không tính là đẹp, cả Cổ Thành được bao bọc bởi một tầng sương, Hạ Thành phía đối diện không khí trầm lắng, giống như một căn nhà lâu ngày không có người ở, Tần Thủ Nghiệp nhìn sợi trà trong túi dần dần nở ra, cảm giác những sợi trà kia giống như những lo lắng đang ẩn núp trong đầu mình, vốn bị đè nén không rõ ràng, giờ đang từ từ lộ ra.

Diệp Liên Thành đã chết được vài ngày, dưới sự tác động của Tần gia, trên mạng, trên báo chí, tạp chí, ngay cả một vài đài truyền hình địa phương nhỏ, tin tức này cũng đã được phổ biến, theo lý thuyết, chỉ cần Thịnh Hạ không phải đang ở chốn khỉ ho cò gáy không người nào đó thì đối với độ quan tâm của cô ta với Diệp Liên Thành, nhất định cô ta sẽ nghe được chút tin tức, cũng đã sớm xuất hiện rồi.

Tình huống hiện tại có chút không bình thường.

Tối qua Diêu Lan gọi điện tới, rõ ràng đã bất mãn: "Họp giao lưu anh em ở tỉnh thì gì mà lâu như vậy? Vừa mới đầu năm mới ông đã đi biệt hai chuyến ở đâu đâu ấy, năm ngoái cộng lại cũng không chăm chỉ như vậy."

Cũng may bà ấy không nghĩ nhiều, nếu gọi điện đến chỗ làm, sẽ biết ngay là ông ta xin nghỉ, hơn nữa, đã vượt quá số ngày.

Có điều cũng không sao, chỉ cần lần này có thể thành công bắt được con gái nhà họ Thịnh, cái gọi là công việc cũng chỉ bằng một phát rắm, có hay không cũng chẳng sao.

Sau lưng vọng đến tiếng bước chân, là Tần Thủ Thành, tối qua ông ta uống quá chén, đã đi ngủ từ sớm, giờ trong cặp mắt còn đầy tơ máu, ông ta bước tới ngồi xuống phía đối diện, thuận tay cầm lấy chén trà của Tần Thủ Nghiệp uống vài hớp: "Tối qua ngủ sớm, hôm nay mới nghe Miêu Miêu tới, nó đâu rồi? Sao không thấy?"

"Sớm ra đã đi tìm Nhạc Phong rồi."

"Nhạc Phong?" Tần Thủ Thành sửng sốt một chút mới nhớ ra Nhạc Phong là ai, "Cậu ta cũng tới? Lần trước không phải cậu ta vẫn còn ở Đôn Hoàng sao? Đã đến Cổ Thành rồi? Đi theo Miêu Miêu đến? Không phải anh không đồng ý cho hai đứa nó sao?"

Tần Thủ Nghiệp có chút phiền nỗi: "Giờ còn tâm trí đâu mà lo chuyện đó nữa, Miêu Miêu đi tìm Nhạc Phong cũng tốt, nếu ở lại đây thật, nhờ đâu thấy chúng ta hành sự, tôi cũng chẳng biết giải thích với con bé thế nào."

Tần Thủ Thành ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Tần Thủ Nghiệp, trọng giọng nói đột nhiên lộ ra vài phần châm biếm: "Anh cả à, đi sai nước cờ rồi đúng không, cái gì mà giết Diệp Liên Thành, để oán khí cậu ta va vào chuông, tôi đã sớm nói rồi, nếu oán khí của con chó còn mèo cũng có thể khiến cho chuông nhà họ Thịnh vang lên thì chắc con gái Thịnh sẽ bận đến chết. Giờ thì sao? Diệp Liên Thành chết rồi, Tiểu Hạ vẫn chưa thấy đâu, cậu ta đã chết vô ích, sao phải thế, dù sao cũng là một mạng người, tạo nghiệp chướng quá."

Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng nhìn Tần Thủ Thành một cái: "Ai bảo chú là sẽ để oán khí của Diệp Liên Thành chạm chuông?"

Tần Thủ Thành suýt nữa phun ngụm trà trong miệng ra: "Anh chứ ai!"

Tần Thủ Nghiệp cười thâm hiểm: "Chú hai à, tôi nói gì chú cũng tin sao?"

Tần Thủ Thành sửng sốt một chút, tay đột nhiên run rẩy, trà trong chén từ từ sóng lên, ông ta nhìn Tần Thủ Nghiệp, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng vô ích, dường như càng hoảng loạn, thân thể càng không nghe sai khiến, Tần Thủ Nghiệp vươn tay ra, giữ chặt bàn tay đang run rẩy của ông ta, quý dị cười một tiếng, cầm chén trà lên, hắt nước trà xuống đất, sợi trà bám đầy miệng chén, lại một lần nữa cầm bình trà rót đầy chén.

"Nói tôi đi sai cờ, lòng chú đặc ý lắm hả. Oán khí của Diệp Liên Thành tại sao lại không thể va vào chuông, chú cho đó là công lao của mình phải không? Chú tưởng tôi không biết trước khi cậu ta chết, chú đã nói gì với cậu ta? Kể từ khi lão thái gia quyết định giết Thịnh Hạ, biểu hiện của chú càng ngày càng kỳ quái, dĩ nhiên, tôi không nói chú sẽ ruồng bỏ Tần gia, nhưng là một kẻ mang hai lòng, cũng giống như một quả bom hẹn giờ vậy, chú cho là, tôi sẽ giao cho một người không đáng tin cậy làm những chuyện thực sự quan trọng mấu chốt hay sao? Chú lâm trận quay giáo thì làm sao, chẳng phải tôi đây kiểm củi ba năm thiêu một giờ?"

Sắc mặt Tần Thủ Thành lúc xanh lúc trắng, ông ta nuốt nước miếng: "Nói vậy, Diệp Liên Thành không nhất định phải chết đúng không?"

Tần Thủ Nghiệp cười cười: "Cậu ta phải chết. Diệp Liên Thành là mối câu, cậu ta không chết, con cá Thịnh Hạ này sẽ không ngoi lên khỏi mặt nước. Có điều, cậu ta không phải chết thảm như vậy, bởi vì từ đầu tới cuối, tôi căn bản không trông chờ gì vào việc oán khí của cậu ta có thể khiến chuông rung."

"Tôi đã nói với chú, lần này, tôi muốn đảm bảo không chút sơ hở. Đối phó với Thịnh Hạ, Diệp Liên Thành vẫn chưa đủ phân lượng, thứ thực sự có thể chế trụ nó tôi còn chưa đem ra. Tôi đợi ở đây, không phải là để đại chiến với nó một trận, tôi chỉ cần nó lộ diện, chỉ cần nó tới, tất cả sẽ hoàn hảo."

Cả người Tần Thủ Thành run bần bật, ông ta hỏi: "Trong cái hộp kia, rốt cuộc có thứ gì?"

Tần Thủ Nghiệp không trả lời, ông ta bước đến trước giá ba chân, mở ống kính, vô cùng thích chí hạ thấp ống kính, nhìn xuống đường phố bên dưới, ngoài dự liệu, ông ta nhìn thấy Miêu Miêu đang cúi đầu vịn vào tường bước đi, đột nhiên cô ta ngẩng đầu, có thể rõ ràng nhìn thấy vành mắt đỏ quạch của cô ta.

Tần Thủ Nghiệp thầm than trong lòng: bao nhiêu chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, cố tình hạnh phúc của Miêu Miêu ông ta lại không thể điều khiển được.

Sau lưng lại một lần nữa vang lên giọng nói gần như cuồng dại của Tần Thủ Thành: "Trong hộp rốt cuộc có chứa thứ gì?!!!"

Tần Thủ Nghiệp suy nghĩ một chút, hy vọng có thể tìm ra một cách nói chuẩn xác nhất: "Tạm thời chú hay nghĩ là, trong đó có chứa một con sói đi, một con sói có thể cắn chết được nó."

Tần Thủ Thành cắn răng: "Vậy anh còn chờ gì nữa, chết sớm siêu sinh sớm, sao anh còn chưa hạ thủ?!"

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Tôi đã nói rồi, tôi phải có được tin tức chính xác, phải biết nó đang ở Cổ Thành đã. Nếu ở xa quá, nó sẽ bị tiếng tru của sói dọa chạy mất, vậy chẳng phải đánh rã động cỏ hay sao, chỉ có xác định nó đang ở đây rồi, trong phạm vi tấn công, tôi mới có thể tung đòn sát thủ này ra."

Một sự im lặng chết chóc bao phủ, cả hai đều không nói gì, gió nhẹ nhàng thổi qua, khuấy đảo không khí mỏng manh mà lạnh lẽo sáng sớm, cũng không biết qua bao lâu, trên cầu thang vọng đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Miêu Miêu đi lên, cô ta vốn định về phòng, lại nhìn thấy Tần Thủ Nghiệp và Tần Thủ Thành ở trên sân thượng, chần chờ một chút, hai tay bỏ

vào trong túi áo chậm rãi bước tới, gần tới nơi gọi một câu "Chú hai" trước, cả một bụng căm tức của Tần Thủ Thành đều trút hết lên người cô ta, vươn tay đẩy mạnh cô ta một cái rồi nhấc chân bỏ đi.

Miêu Miêu bất ngờ không kịp đề phòng, bị xô va vào song sắt trên sân thượng, thắt lưng đau nhói, Tần Thủ Nghiệp giận dữ, cầm ấm trà ném về phía Tần Thủ Thành, đáng tiếc ông ta đi quá nhanh, không đập trúng, một tiếng choang giòn vang, mảnh sứ và nước trà bắn tung tóe đầy đất.

Miêu Miêu như không nhìn thấy, đỡ thắt lưng đứng thẳng dậy, nhìn Tần Thủ Nghiệp không nói tiếng nào, khóe mắt rưng rưng nước, run rẩy, giống như chỉ một giây tiếp theo sẽ rơi xuống.

Tần Thủ Nghiệp đau lòng, trong nháy mắt, giống như quay lại hồi Miêu Miêu còn nhỏ, mỗi lần cộc đầu rơi nước mắt là giống như khoét của ông ta một miếng thịt, ông ta bước tới, nhẹ nhàng vỗ lên vai Miêu Miêu, Miêu Miêu mơ hồ ngẩng đầu nhìn ông ta, bỗng bật lên một tiếng "Cha", nước mắt tràn mi mà ra.

Tần Thủ Nghiệp ôm lấy Miêu Miêu vào lòng, cười hỏi: "Không phải con đi tìm Nhạc Phong sao? Nó bắt nạt con đúng không?"

Miêu Miêu ghen ngào nói: "Cha, con cảm thấy Nhạc Phong hình như không còn thích con nữa."

Tần Thủ Nghiệp à một tiếng, mặc dù chẳng còn lòng dạ lo mấy chuyện yêu đương trẻ con này nhưng vẫn kiên nhẫn đáp lời cô ta: "Nó nói với con như vậy à?"

"Con nhìn thấy, nhìn thấy anh ấy ở bên cạnh một cô gái khác."

Tần Thủ Nghiệp có chút tức giận, dù nghiêm khắc mà nói, là Miêu Miêu chia tay với Nhạc Phong trước, nhưng nghe thấy Nhạc Phong đã ở bên người khác như thế này, vẫn khiến ông ta cảm thấy không thể tha thứ

giống như Nhạc Phong phản bội trước, ông ta nén cơn tức giận trong lòng, an ủi Miêu Miêu: "Giờ con đã hiểu chưa, cha mẹ lúc trước không đồng ý cho con ở bên nó, đâu phải là không có nguyên nhân, loại người lẩn lộn ngoài xã hội như nó, bối cảnh đâu đơn giản, lại càng không chung thủy, giờ mới chia tay con được mấy ngày đã ở bên người khác rồi đấy..."

Lời nói của Tần Thủ Nghiệp chợt nhắc nhở Miêu Miêu.

Cô ta hoảng hốt nhớ lại dáng vẻ của cô gái lúc này, hình như... đã gặp ở đâu đó rồi.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Miêu Miêu nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi, chuyện này cũng không thể trách cô ta, cô ta với Quý Đường Đường ít khi gặp thẳng mặt, lần đầu gặp, Quý Đường Đường đang trùm mũ nên không nhìn rõ lắm, chưa gặp được mấy lần, Quý Đường Đường đã xảy ra chuyện, sau đó cô ta chưa từng gặp lại Quý Đường Đường, huống hồ sáng nay ở khoảng cách xa như vậy, chỉ mơ hồ nhìn thấy đại khái.

Tần Thủ Nghiệp an ủi cô ta: "Đừng suy nghĩ nữa, người như vậy, biết sớm còn hơn biết muộn, không đáng phải rơi nước mắt vì nó."

Miêu Miêu vô thức phản bác lại: "Nhạc Phong không phải người như vậy!"

Tần Thủ Nghiệp sửng sốt một chút, ông ta vốn chỉ muốn thuận đường nói về Tiểu Trịnh một chút, để cho cô ta cắt đứt ý niệm với Nhạc Phong, quan tâm nhiều hơn đến quan hệ với Tiểu Trịnh, lại nhìn thấy Miêu Miêu phản ứng như vậy, ông ta liền hiểu nhất thời khó mà thay đổi được con gái mình, chỉ biết thở dài một tiếng rồi im lặng.

Đổi là con gái nhà người khác, kết hôn rồi còn hồ đồ như vậy, Tần Thủ Nghiệp thực sự sẽ mắng một câu không tuân thủ nữ tắc, không có gia giáo, nhưng đến lượt con mình, ngoại trừ đau lòng thở dài ra cũng chẳng thể làm được gì, ông ta cảm thấy, Miêu Miêu vẫn còn là cô bé ngu ngơ cần người yêu thương cần người bảo vệ như trước kia, nóng đầu lên là muốn kết hôn, giờ lại tùy hứng đòi ly hôn, đều do tính tình mà ra, dù sao cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Huống chi, so với Miêu Miêu, giờ ông ta có chuyện đáng để quan tâm hơn.

Ánh mắt Tần Thủ Nghiệp lần thứ hai dời về phía ngôi nhà nhỏ chìm trong màn sương yên lặng. ----- Lúc Nhạc Phong trở lại, Quý Đường Đường đã rửa mặt thay quần áo chỉnh tề, đang cầm một miếng vải ướt lau cái chuông của cô, kêu là hơi bẩn, Nhạc Phong kếp cái bàn nhỏ tới bên cạnh cô, đem hết cháo rồi bánh bao bày ra: "Ăn đi đã, để anh lau cho."

Nói thật, cái chuông cũ nát này vốn đã xỉn màu, lau hay không cũng chẳng có gì khác nhau, Nhạc Phong vừa lau vừa hậm hực, có lúc tâm tư của con gái cũng thật khó hiểu, sạch sẽ để làm gì chứ.

Suy nghĩ một chút lại hỏi cô: "Em muốn đến Hạ Thành thật à? Có ổn không đấy, đừng để Diệp Liên Thành nhập vào người."

Quý Đường Đường vừa bốc dưa muối vừa nói: "A Thành sao có thể nhập vào em được? Anh ấy đứng về phía em cơ mà."

Nhạc Phong bực mình: "Giờ không phải đã thành ma rồi sao, ma quỷ sao biết đạo lý, chị Nhạn Tử khi còn sống cũng rất hiểu lý lẽ đấy thôi, mất rồi không phải cũng muốn đẩy em vào chỗ chết?"

Quý Đường Đường có chút mất hứng: "A Thành không thế."

Nhạc Phong thật không tả nổi mùi vị trong lòng lúc này, biết nhắc đến đề tài này nhất định sẽ căng thẳng, hơn nữa Diệp Liên Thành đã mất rồi, bản thân nhắc đến người đã khuất đã là không thích hợp, cũng có vẻ quá hẹp hòi -- đành phải im lặng, cầm đầu lau thanh la, lau một lúc lại nhớ đến điều gì: "Có năm chắc không? Lần này Thần Côn không ở đây, nhờ đâu em lại xảy ra chuyện gì, chắc anh phải vác cái gương trong nhà Diệp Liên Thành về nhà đợi từng ngày mất."

Quý Đường Đường cúi đầu húp cháo, miệng lúng búng: "Thạch Gia Tín chẳng phải đã dạy em làm thế nào rồi sao, anh ta nói, hai nơi dễ gọi hồn người đã khuất nhất chính là nơi xảy ra án mạng và nhà của họ. A Thành chết ở đâu em không biết, nhưng Hạ Thành thì kiểu gì em cũng phải tới."

Nhạc Phong vớt cái chuông xuống, tiện tay cầm một cái bánh bao lên ăn, vừa ăn vừa nói cô: "Con người em thật là mâu thuẫn, bốn năm trước thì trốn tránh không gặp anh ta, khó khăn lắm mới mặt đối mặt một lần ở Cổ Thành lại còn liều mạng phủ nhận bản thân là Tiểu Hạ, giờ người ta đã mất rồi, em vừa khóc vừa kêu gào muốn gặp một lần, sao không gặp sớm hơn đi, em..."

Nói đến đây đột nhiên dừng lại, anh thấy Quý Đường Đường cúi gằm mặt, có nước mắt rơi vào trong bát cháo, nhưng không hề hé răng.

Nhạc Phong lặng đi, anh lặng lẽ nhai miếng bánh bao còn lại, trước kia từng nghe qua câu nhai như nhai sáp, vẫn cảm thấy là do máy ông nhà vẫn đang cường điệu hóa, giờ thực sự ngộ ra, quả thực như nhai sáp, không còn mùi vị gì hết.

Anh không thể chen vào nổi giữa Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành, người ta luôn nói phải buông tha cho quá khứ, quên đi quá khứ, kỳ thực căn bản không thể buông xuống được, con người của hiện tại là nhờ có quá khứ mới có thể trưởng thành, cho dù quá khứ đó có vui vẻ hay đau khổ, đều là từng mảnh dấu vết vô hình, in dấu đeo tạc, tạo nên con người của bạn bây giờ, xóa bỏ quá khứ, cũng chính là xóa bỏ hiện tại.

Nhạc Phong vươn tay xoa đầu Quý Đường Đường: "Đừng suy nghĩ nữa, tối nay anh sẽ đến Hạ Thành với em, giúp em giữ chỉ đỏ."

Quý Đường Đường ngậm nước mắt gật đầu, Nhạc Phong không kìm được: "Anh vẫn phải nói, có chút mạo hiểm, Tần gia ở ngay đối diện đấy,

hay là đợi thêm vài ngày nữa, chờ bọn họ đi đã?"

Quý Đường Đường vươn tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt: "Bọn họ đang một mực muốn chờ em tới, đợi đến khi bọn họ đi thì đến bao giờ. Hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất không phải là nơi an toàn nhất hay sao, hôm qua em còn đi qua đi lại trước mặt bọn họ, có ai nhận ra em không, hả?" -----
----- Quý Đường Đường to gan nói lớn vậy, nhưng Nhạc Phong thì không hề dám lơ lửng chút nào, anh gọi điện cho Mẫn Tử Hoa, bảo anh ta tìm cách đẩy Đình Như đi, sau đó mở cửa sau đón Quý Đường Đường, về phần mình, phải "Chia quân hai hướng", đi vào từ cửa trước, để người của Tần gia thấy cũng chẳng sao -- nếu nhà họ Tần đã điều tra anh rồi thì khẳng định sẽ biết quan hệ giữa anh và Thẩm Gia Nhận, cũng biết Diệp Liên Thành là bạn trai cũ của Thẩm Gia Nhận, anh xuất hiện ở Hạ Thành, chung quy vẫn hợp tình hợp lý, còn có thể thoải mái "thăm thính" tình hình nhà họ Tần.

Trên đường đi, Quý Đường Đường bị "sách lược tác chiến" của anh làm cho vừa tức vừa buồn cười, khuyến khích anh nói: "Không bằng anh quay lên trên đó nói chuyện đánh bài với người nhà họ Tần, tùy cơ ứng biến, bọn họ mà có động thái kỳ lạ gì, anh liền gào lên để em còn chạy, thấy sao?"

Nhạc Phong tức giận: "Em chạy rồi, anh gào lên xong rồi sao? Bị người nhà họ Tần treo ngược lên "tắm quất" à?"

Quý Đường Đường nhắc nhở anh: "Có Miêu Miêu mà, cô ta sẽ không đứng nhìn anh bị đánh đâu."

Nhạc Phong nhìn cô: "Vậy là bạn gái bây giờ của anh lợi dụng anh xong rồi chạy trốn, chạy xong cũng không quan tâm đến anh sống chết thế nào, anh còn phải nhờ bạn gái cũ liều mình cứu giúp nữa đúng không. Đầu anh bị lừa đá hay sao mà lại chọn em nhỉ, sao anh không chọn người đối tốt

với anh. Làm bạn gái người ta em cũng phải có trách nhiệm một chút chứ, có ai như em không?"

Chỉ là nói đùa thôi mà sắc mặt Nhạc Phong đã khó coi rồi, Quý Đường Đường hơi hối hận, chính bản thân cô cũng không thích Nhạc Phong đem Diệp Liên Thành ra nói giỡn, nghĩ chắc Nhạc Phong cũng không thích cô luôn nhắc đến Miêu Miêu, bầu không khí nhất thời có chút đóng băng, vốn cô định nhẹ nhàng nói với anh đôi câu, nhưng đã đến ngã ba, Nhạc Phong chỉ đường cho cô ra cửa sau, tự mình đi về phía cửa trước, Quý Đường Đường nhìn theo bóng lưng anh, trong lòng có chút khó chịu, sự khó chịu này mãi đến lúc nhìn thấy Mẫn Tử Hoa mới có chút bình ổn.

Mẫn Tử Hoa rất căng thẳng khi mở cửa cho cô, thực sự không khác gì đang làm đặc vụ, lúc đóng cửa lại, anh ta nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, vành mắt đột nhiên đỏ lên: "Tiểu Hạ, đúng là cô rồi."

Từ khi thay đổi thân phận, rất lâu rồi mới có người gọi cô là "Tiểu Hạ", mặc dù Thạch Gia Tín cũng từng gọi cái tên này, nhưng cảm giác khi anh ta gọi hoàn toàn bất đồng với Mẫn Tử Hoa, Quý Đường Đường suýt nữa không kìm được nước mắt. cô hít sâu vài lần mới miễn cưỡng nặn ra được một nụ cười: "Đúng vậy, Tử Hoa, đã lâu không gặp, anh có khỏe không?"

Nói xong không khí bỗng trở nên tế nhị, hai người nhìn nhau, đều nghĩ cuộc đối thoại như vậy thật giả dối, tình huống ngay trước mắt, lại có cái chết của Diệp Liên Thành trước đó, có khỏe hay không vừa nhìn là biết ngay, hà tất phải xa lạ khách sáo như vậy.

Vẫn là Mẫn Tử Hoa lên tiếng trước, anh ta cảm thấy mình là một người đàn ông, vào thời điểm này, phải có chút bao dung của người chủ nhà, đừng tỏ ra quá thâm trầm đến mức khóc lóc vô đầu bứt tai: "Chuyện của A Thành, em biết hết rồi phải không, em có thể đến tiễn cậu ấy, anh rất vui... Bọn anh đều rất vui."

Không khí lại trở nên đóng băng, Mẫn Tử Hoa và Quý Đường Đường căn bản cũng không có giao tình gì, cho dù có lúc cũng gặp mặt một hai lần nhưng đều là anh ăn của anh tôi ăn của tôi, hầu như không giao tiếp gì, hơn nữa khi đó mấy anh em ở kí túc xá hình như cũng không thích Thịnh Hạ cho lắm, tuy rằng trước mặt Diệp Liên Thành vẫn khen ai da bạn gái cậu vừa xinh lại vừa học giỏi nha, đến lúc thi cấp 4 cấp 6 nhớ giúp một tay vân vân, nhưng sau lưng thì đều nghĩ, xinh thì xinh nhưng quá yếu đuối, lại còn hơi khác người, còn bắt Diệp Liên Thành tỏ tình tới ba lần mới đồng ý, ông đây mới không thêm rước một cô bạn gái như Quan Âm Bồ tát như vậy về để thờ.

Có ấn tượng đầu tiên như vậy nên càng không nhắc đến chuyện tìm hiểu về cô, thế cho nên bây giờ vừa thấy mặt, lại không tìm ra đề tài gì để nói: "Cái đó... chuyện trong nhà của em, Nhạc Phong cũng đã kể cho anh, phải... phải cẩn thận. Anh không phải thân nhân, di thể của A Thành anh không thể hỏi tới được, cũng không biết làm sao, anh dẫn em đi xem phòng cậu ấy vậy." ----- Mẫn Tử Hoa dẫn cô vào phòng xong cũng rất biết điều đi xuống lầu, trong phòng rất tối, cửa sổ gì đó đều đã được Nhạc Phong dặn là phải đóng lại, trong phòng vẫn giữ nguyên hiện trạng trước lúc Diệp Liên Thành đi, trên bàn sách thậm chí vẫn còn mấy tờ giấy, viết qua hướng dẫn đến Cửu Trại: Đến đâu, ngồi xe gì, điểm mua vé máy bay, phương thức liên lạc khách sạn vân vân.

Điều này khiến cho Quý Đường Đường vô cùng khó chịu, tối qua khi ăn cơm với Nhạc Phong, Nhạc Phong đã kể cho cô vài chuyện, chính cô cũng cảm nhận được tình cảm giữa Diệp Liên Thành và cô bé tên Đình Như kia không còn mong manh như trước kia nữa, sau khi ổn định ở Cổ Thành, ngoại trừ lúc đến Hải Thành ra, Diệp Liên Thành chưa từng rời khỏi đây, giờ lại ước hẹn Đình Như ra ngoài du ngoạn, có thể coi là lần đầu tiên.

Cô đang suy đoán suy nghĩ của Diệp Liên Thành trước khi đi, anh đã nghĩ gì? Có lẽ anh ấy đã nghĩ: Đã đến lúc phải nhìn về phía trước, người

chết đã chết, người sống vẫn phải sống cho tốt, đã vì Tiểu Hạ mà vô tri vô giác một thời gian dài như vậy rồi, hãy cho bản thân một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu đi...

Hôm đó khi lên đường, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ, không chỉ là vì bên cạnh có Đình Như, mà còn vì anh ấy đang ngập tràn hy vọng mới, nếu như chiếc xe đó chạy sớm nửa tiếng thì tốt biết bao, nếu như anh không vô tình liếc mắt ra ngoài cửa sổ thì tốt biết bao, nếu như anh không xuống xe thì tốt biết bao...

Trong khoảnh khắc anh đứng dậy, mọi con đường sống đều đã bị chặt đứt, lại một lần nữa anh tự đẩy mình vào cái vòng tròn luẩn quẩn xui xẻo đó, đám mây đen Thịnh Hạ lại một lần nữa bao

phủ, chỉ khác, lần này là muốn lấy mạng anh.

Quý Đường Đường nén nước mắt lời Lộ linh nện và chỉ đỏ ra, cô nghĩ cả cuộc đời của Diệp Liên Thành, thực sự là đã bị hủy hoại trong tay mình.

Lúc thả nển, Nhạc Phong mở cửa bước vào, anh nhận ra tâm trạng của Quý Đường Đường đang cực kỳ khó chịu nên cũng không nói nhiều, chỉ giúp cô buộc chỉ đỏ quanh cổ tay, lúc buộc chỉ, Quý Đường Đường ngơ ngẩn nhìn Lộ linh, bỗng nhiên nói: "Thật là lạ, ở gần như vậy mà một chút oán khí của anh ấy cũng không có sao, không hề đụng vào chuông."

Nhạc Phong nói: "Đợi lát nữa gặp anh ta, tự em hỏi đi."

Tất cả đã chuẩn bị xong, máu tươi vẽ trên mặt kính ra một vòng tròn hoàn hảo, ánh nển nháy nhót, tay đặt trên mặt gương, Quý Đường Đường nói với Nhạc Phong: "Hay là anh không phải ở lại đây, trong phòng không có gió, nển sẽ không tắt. Anh tính thời gian đến lúc đó rồi quay lại cũng được."

Nhạc Phong trầm mặc một chút, gật đầu nói: "Được rồi, hai người cứ tâm sự thoải mái."

Anh ít nhiều cũng đoán được tâm tư của Quý Đường Đường, cô muốn có một không gian trọn vẹn để nói chuyện với Diệp Liên Thành.

Trước khi cài cửa lại, bỗng nhiên anh lại nhớ ra điều gì: "Đường Đường, cảm động một chút thôi thì được, đừng có kích động quá mà đi cùng người khác đấy -- làm bạn gái của người ta rồi thì phải có trách nhiệm, chí ít cũng phải quay lại chào hỏi."

Quý Đường Đường tuy đang khó chịu trong lòng nhưng bị anh chọc cho buồn cười: "Biết rồi."

Cửa đóng lại, căn phòng bỗng nhiên yên tĩnh dị thường, Quý Đường Đường hít một hơi thật sâu, chậm rãi đặt lòng bàn tay lên giữa mặt gương. Cảm giác lạnh lạnh từ thủy tinh chậm rãi ngấm vào lòng bàn tay. -----
----- Nhạc Phong xuống dưới lầu, cùng Mẫn Tử Hoa uống rượu nói chuyện phiếm, Mẫn Tử Hoa cũng kỳ lạ, vừa nãy có Quý Đường Đường thì chẳng hỏi câu nào, giờ lại quay ra hỏi Nhạc Phong: "Không biết Tiểu Hạ mấy năm qua sống thế nào, thật sự cứ trốn đông trốn tây như trong phim à, đáng thương thật, cứ trốn tránh mãi đâu phải là cách hay, tôi nghĩ cần phải báo cảnh sát." Nhạc Phong hiện giờ nhất tâm tam dụng, ngoại trừ nói chuyện với Mẫn Tử Hoa cho có lệ ra, lầu trên bên này, lầu trên bên kia, đều là nơi mà anh chú ý -- cũng không biết là lần thứ hai hay là lần thứ ba đi ra ngoài nhìn, Mẫn Tử Hoa cũng chạy ra theo : "Anh đang nhìn cái gì thế, bên đó có chuyện gì à?" Một người nhìn còn có thể giả bộ là vô tình nhìn qua trong lúc thư giãn vắn eo bẻ cổ, hai người đứng cùng nhau, vô cùng thu hút sự chú ý, Nhạc Phong đẩy anh ta vào trong phòng, " Biến, tôi đây đang làm chính sự!" Vừa quay đầu lại nhìn đã thấy hồng việc, da đầu cũng tê rần: Cái ống kính to đùng ở trên cao kia, vốn đang hướng lên trên, không biết từ lúc nào đã hạ xuống, miệng ống kính nhắm thẳng về phía họ, tựa như một nòng pháo, trong đầu Nhạc Phong nhất thời nảy ra một suy nghĩ: Thế này mà

bảo là chụp ảnh à, có mà đem làm kính viễn vọng thì có. Đang nghĩ ngợi, Tần Thủ Nghiệp ló đầu ra từ sau ống kính, từ xa vẫy tay với Nhạc Phong, Nhạc Phong ngượng ngáp, chỉ biết cứng đờ gờ tay vẫy lại. Trông thấy Nhạc Phong phất tay, Tần Thủ Nghiệp thấy buồn cười, ông ta chỉnh giá đỡ, chuyển sang chế độ điều chỉnh bằng tay, chỉnh độ phơi sáng chụp một bức cảnh đêm, cảm thấy cũng khá hài lòng, ông ta cúi đầu nhìn đồng hồ, cũng đã khuya lắm rồi, trên tầng thượng có hơi lạnh, ông ta vào nhà định khoác thêm áo, lúc đi ngang qua phòng của Miêu Miêu, cửa đang khép, Tần Thủ Nghiệp do dự một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa tiến vào, Miêu Miêu đang ngồi cạnh bàn, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cớm tối không động đến một hạt.

Tần Thủ Nghiệp cười cười ngồi xuống: "Miêu Miêu, sao không ăn cơm?"

Miêu Miêu không buồn nhìn ông ta: "Không muốn ăn."

Tần Thủ Nghiệp ghé lại gần: "Nhóc con, kể cho con một chuyện vui."

Miêu Miêu nghi ngờ nhìn ông ta một cái, Tần Thủ Nghiệp chỉ xuống dưới lầu: "Nhạc Phong ở ngay dưới lầu đấy."

Miêu Miêu sững sốt một chút, bật thốt lên hỏi: "Tìm con?"

Tần Thủ Nghiệp lắc đầu một cái: "Con biết chuyện ông chủ nhà khách đối diện bên kia bị giết hai ngày trước chưa, người đó và Nhạc Phong có quen biết, cũng có thể coi là bạn bè, chắc cậu ta tới giúp đỡ."

Ánh mắt Miêu Miêu dần ảm đạm, miệng một đắng nghĩ một nẻo: "Chuyện đó thì liên quan gì tới con."

Tần Thủ Nghiệp nén cười: "Nhưng mà lúc cha đang chụp ảnh, lại thấy thằng nhóc đó cứ nhìn nhìn lên trên này, cha nghĩ, chắc không phải là đang nhìn cha đấy chứ?"

Nói xong ông ta dừng lại, vui mừng khi thấy ánh mắt của Miêu Miêu vụt sáng lên, đêm trước khi Diêu Lan gọi điện tới cũng nhắc đến chuyện của Nhạc Phong, bảo là nếu Miêu Miêu thật sự quyết tâm muốn ly hôn thì sau này coi như thành hai đời chồng, khó tránh khỏi chuyện bị vài kẻ cổ hủ ghét bỏ, thay vì chịu ảm ức, chẳng bằng quay lại với Nhạc Phong, dù sao Nhạc Phong cũng có điểm tốt: không vì chia tay mà dùng lời lẽ cay độc hay không buồn gặp mặt, chỗ cần dùng, cậu ta vẫn còn trợ giúp được.

Sự buông lỏng của Diêu Lan khiến cho Tần Thủ Nghiệp cũng không còn cố chấp như trước, đối lại trước kia, tuyệt oái sẽ không bao giờ có chuyện nhắc đến Nhạc Phong nhẹ nhàng như vậy trước mặt Miêu Miêu -- làm cho con bé vui vẻ cũng tốt, còn đỡ hơn là khóc lóc bỏ cơm nhiều.

Quả nhiên, Miêu Miêu do dự một chút, liền bình bịch chạy lên sân thượng, Tần Thủ Nghiệp không đi theo, chỉ nhìn từ xa, Miêu Miêu hình như còn sợ bị Nhạc Phong phát hiện, cúi người len lén nhìn xuống, thực ra cũng chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy Nhạc Phong vừa đi qua cửa, nhưng thế đã đủ khiến cô ta vui vẻ, trong lòng như có một đống lửa nhỏ đang cháy bùng lên.

Tần Thủ Nghiệp bấy giờ mới cười ha hả bước tới, choàng tay qua bả vai Miêu Miêu: "Cha đã nói rồi mà, nó vẫn còn nhớ nhung con lắm."

Miêu Miêu có chút xấu hổ, nhưng vẫn không kìm được niềm vui nhỏ nhỏ và sự đắc ý, thấp giọng nói một câu: "Con cũng biết là như vậy mà."

Tần Thủ Nghiệp chọc lên mũi cô ta: "Hay là đi tìm nó nói chuyện ăn bữa cơm?"

Miêu Miêu có chút do dự, nhớ đến sáng nay nhìn thấy cảnh tượng anh cùng cô gái khác thân mật, có phần không dám tùy tiện như vậy, suy nghĩ một chút mới đẩy Tần Thủ Nghiệp: "Cha, cha đi ra trước đi, con gọi điện thoại đã." ----- Cô ta gọi điện cho Mao Ca, Miêu Miêu cảm

thấy, Mao Ca mặc dù đang có chút bất mãn với mình, nhưng anh ta là người tốt, có sự rộng lượng và tin cậy của một người anh, có vài việc, hỏi Mao Ca sẽ dễ dàng và hợp lý hơn là hỏi Nhạc Phong.

Mao Ca đáng thương vẫn còn đang ngồi trên tàu hỏa chịu đựng, vốn định mua vé giường nằm, cuối cùng lại không mua được, đành phải ngồi trên ghế cứng, mông thì đau, chớp mắt được một lát thì lại đói bụng, lại phải xin nước sôi đổ vào mì ăn liền, đang húp sùm sụp thì Miêu Miêu gọi điện tới, Mao Ca vừa ăn vừa nhìn màn hình, mặt đầy vẻ buồn bực cuối cùng vẫn nghe.

Miêu Miêu đầu tiên là hỏi han hành trình của anh ta, giọng điệu khá là khác khí, Mao Ca cũng khách khí nói vắn tắt, giả bộ như mình được nằm trên giường mềm vậy, được một lúc, Miêu Miêu thử dò xét hỏi một câu: "Mao Ca, sáng nay lúc em đi tìm Nhạc Phong, thấy anh ấy đi cùng.... một cô gái."

Trái tim Mao Ca nhảy lên một cái, mì cũng chẳng buồn ăn, lấy một tờ giấy ra lau miệng, đầu óc nhanh chóng vận hành, đồng thời ừ à phụ họa: "Ừ, ừ."

Miêu Miêu thấy Mao Ca cũng ở trên xe lúc đó, nghĩ bụng chắc anh ta cũng quen biết cô gái kia, muốn hỏi thăm một chút tình huống từ phía anh ta: "Bọn họ quen biết chắc chưa lâu... Mao Ca, anh thấy em và Nhạc Phong còn có khả năng không?"

Mao Ca khó xử vô cùng, bình sinh anh ta sợ nhất là xử lý chuyện tình cảm nam nữ, bất kể là của bản thân hay của người khác, nghĩ ngợi một lúc đành nhắm mắt khuyên cô ta: "Miêu Miêu, chuyện này.... chân trời chỗ nào chẳng có cỏ thơm đúng không, có lúc mất đi thứ này, ta lại có thể tìm được thứ khác tốt hơn. Phong tử nó... nó và Đường Đường quen biết cũng đã lâu rồi, lần này cũng là nghiêm túc.... không phải chơi bời đâu...."

Miêu Miêu sửng sốt một chút: "Đường Đường?"

"Đúng vậy, không phải em đã gặp rồi sao, lúc ở Ca Nại ấy, Đường Đường, con bé với Phong Tử.... A lô, Miêu Miêu? A lô?"

Điện thoại đột nhiên treo, Mao Ca chẳng hiểu ra sao, suy nghĩ một chút thấy mình đã nói rất rõ ràng, Miêu Miêu chắc là đã hiểu được ý tứ của anh ta, vậy nên cũng không gọi lại, trong lòng, anh ta còn có chút đặc ý: Nếu Phong Tử đã dùng đẳng không nữa nói rõ ràng với Miêu Miêu, vậy thì để ông anh này gánh cho cậu đi, dù sao thò cổ cũng một đao rứt cổ cũng một đao, Miêu Miêu kiểu gì cũng phải đối mặt với thực tế. ----- Tần Thủ Nghiệp bị Miêu Miêu đẩy ra ngoài, biết cuộc gọi của cô ta không tiện để người khác nghe, liền cười cười đi về phòng, được một lúc lại qua xem, trong phòng không có ai, đi lên sân thượng cũng không có người, nhất thời sốt ruột trong lòng, xuống dưới hỏi, lễ tân nói đã trở thể này rồi, không thấy có người từ tầng ba xuống, ông ta lại quay lại tìm, lần này cuối cùng cũng tìm thấy, Miêu Miêu đang ngồi bệt dưới sàn, núp trong một góc nhỏ trên sân thượng, trong góc rất tối, không để ý thì không nhìn thấy được.

Cảnh này khiến cho Tần Thủ Nghiệp đau thắt lòng, Miêu Miêu có một đặc điểm, lúc thương tâm thường thích co mình trong góc, khi còn bé thì trốn vào tủ quần áo, dưới chân giường, lớn rồi thì nép vào góc tường, càng khó chịu lại càng thích thu mình trong không gian nhỏ bé, giống như cứ rứt mình lại như vậy thì có thể biến ra một cái vỏ để bảo vệ bản thân, cảnh tượng trước mặt đã lâu rồi không gặp, lần đầu lúc lên sân thượng tìm không hề nhìn thấy, không biết đã co mình lại cỡ nào.

Tần Thủ Nghiệp bước tới ngồi xổm xuống, thấy Miêu Miêu cúi đầu, tay cầm di động, dưới chân có vệt nước mắt, Tần Thủ Nghiệp khó hiểu, rõ ràng vừa nãy vẫn còn ổn thỏa, gọi điện xong thế nào lại biến thành như vậy: "Miêu Miêu, con gọi điện cho Nhạc Phong đấy à?"

Miêu Miêu hỏi một đằng đáp một nẻo, có chút ngơ ngác: "Cha, Nhạc Phong không thích con."

Tần Thủ Nghiệp càng thấy hoang mang hơn, vừa nãy không phải Nhạc Phong còn nhìn mãi về bên này sao, chẳng lẽ là ông ta nhầm: "Chính miệng nó nói với con?"

Miêu Miêu gật đầu một cái, lại lắc đầu, rất hoảng hốt, Tần Thủ Nghiệp cũng không biết nên nói gì, suy nghĩ một lúc liền đỡ cô ta đứng dậy: "Không sao Miêu Miêu, kiểu mới quen biết, thấy mới mẻ thôi, chưa biết chừng được một thời gian lại nhớ đến cái tốt của con, quay lại tìm con,"

Miêu Miêu để mặc Tần Thủ Nghiệp kéo mình dậy, lẩm bẩm nói: "Không phải mới quen, quen từ hồi ở Ca Nại rồi."

Vừa dứt lời, trong lòng chợt thấy trống rỗng, đầu óc rối loạn, từng suy nghĩ cứ nối tiếp nhau mà đến, lúc thì muốn vọt tới trước mặt Nhạc Phong chất vấn anh, tại sao lại có thể như vậy, lại còn là quen biết ở Ca Nại, nếu là sau đó thì còn được, lúc còn ở Ca Nại không phải chúng ta vẫn còn chưa chia tay hay sao, lúc lại nghĩ có thể làm gì được đây, cuối cùng vẫn cứ chia tay...

Cô ta thất hồn lạc phách quay về phòng, sau lưng vang lên giọng nói quái dị của Tần Thủ Nghiệp: "Quen ở Ca Nại?"

Miêu Miêu vô lực ừ một tiếng, Tần Thủ Nghiệp hỏi dồn: "Cô ta tên gì? Sáng nay người con thấy chính là cô ta sao?"

Miêu Miêu bỗng cảm thấy Tần Thủ Nghiệp thật buồn cười, cô ta đã thương tâm như vậy rồi, sao còn hỏi những thứ này, chẳng buồn quay đầu lại, cô ta tiếp tục bước về phía trước, thất thần nói một câu: "Hình như tên là Đường Đường." ----- Tần Thủ Thành ở trong phòng đánh một giấc, đang ngủ ngon, cửa bỗng oành một tiếng, giống như có người đang phá cửa, khiến ông ta cả kinh nhất thời tỉnh dậy, bước ra mở cửa nhìn,

Tần Thủ Nghiệp đang đứng ở ngoài, nắm tay gác bên cạnh, mắt đỏ cạch, trên trán nổi gân xanh, nét mặt đơn giản có thể nói là dữ tợn.

Tần Thủ Thành sợ hết hồn: "Bác cả, anh làm sao...."

Còn chưa nói xong, Tần Thủ Nghiệp đã túm lấy cổ áo ông ta kéo về phía sân thượng, Tần Thủ Thành lão đảo vài lần, suýt nữa ngã lăn ra đất, lên đến sân thượng, ông ta có chút bốc hỏa, kéo cổ áo xả hơi: "Anh có bệnh à, định siết chết người ta à?"

Tần Thủ Nghiệp vươn tay chỉ về phía Hạ Thành, bật từng chữ qua kẽ răng: "Nhạc Phong đang ở đó."

Tần Thủ Thành chẳng hiểu ra sao: "Ở đó thì ở đó, chẳng phải cậu ta là bạn của Diệp Liên Thành hay sao?"

Tần Thủ Nghiệp không nén được cơn giận, chỉ dùng một câu nói đã khiến cho Tần Thủ Thành sững người: "Thằng đó và Thịnh Hạ vẫn có liên lạc, chú biết không?!"

"Đâu chỉ có liên lạc, chưa biết chừng cũng đã lên giường với nhau rồi, quan hệ thân thiết như vậy, chẳng trách dám đem ông đây đùa bỡn như con khỉ, ở Đôn Hoàng, lúc hỏi nó, nó nói với chúng ta thế nào, nói không thân, giờ nhớ lại, không phải chúng ta đã mất dấu Thịnh Hạ ở Đôn Hoàng hay sao? Chú Hai, con bà nó chứ, hai lão già cộng lại cũng hơn trăm tuổi mà bị thằng oắt con này vờn như vờn chuột."

Nói xong liền cười điên dại, cười xong liền đẩy Tần Thủ Thành ra ngoài: "Đi, gọi tất cả lên đây, đến nhà cũ!"

Tần Thủ Thành rõ ràng run lên một nhịp: "Nhà cũ?"

Tần Thủ Nghiệp cười một cách dữ tợn: "Đúng, nhà cũ, chỗ mà chú đã giết thằng họ Diệp kia."

Suy nghĩ một lúc lại dặn dò ông ta: "Không phải gọi hết, để một đứa ở lại trông Miêu Miêu, đừng nói gì cho nó cả, đừng kéo nó vào chuyện này."
----- Đột nhiên, ngoài cửa vang lên những tràng tiếng ồn đến kinh người, tiếng gõ cửa, tiếng quát tháo, so với tình trạng như chốn không người của mấy ngày trước, cảnh tượng lúc này hoàn toàn hỗn loạn, Tần Thủ Nghiệp quay về phòng thu dọn đồ đạc, Tần Thủ Thành ở ngoài bố trí dặn dò, đang gấp gáp, sau lưng lại có người gọi ông ta: "Chú Hai."

Miêu Miêu bước ra, vốn cô ta không muốn quan tâm, nhưng động tĩnh bên ngoài quá lớn: "Mọi người thế này là định... đi đâu sao?"

Tần Thủ Thành khoát khoát tay: "Cháu không cần quan tâm, chú và cha cháu ra ngoài làm một vài chuyện, cháu cứ đợi ở đây, sẽ có người ở lại cùng."

Miêu Miêu ồ lên một tiếng, mặc dù còn chưa rõ xảy ra chuyện gì nhưng cũng mặc kệ không quan tâm, cô ta chần chừ một chút, quay người trở về phòng.

"Miêu Miêu"

Tần Thủ Thành chợt gọi cô ta lại

Miêu Miêu sửng sốt một chút, nghi ngờ quay đầu lại nhìn ông ta.

Trong đầu Tần Thủ Thành đang đấu tranh kịch liệt, ông ta nhìn Miêu Miêu chăm chăm, thực ra cô cháu gái này chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ông ta, nhưng ông ta đã ghét cô ta từ nhỏ đến lớn, mỗi khi nhìn thấy cô ta, mấy chữ "Cùng họ nhưng không cùng mệnh" này lại tựa như một quả chùy nện vào tim ông ta.

Tại sao lại thế, bày trận thế lớn như vậy để đối phó với Tiểu Hạ, nhưng còn con gái anh, đến cả việc biết anh cũng không để nó biết, làm

người không thể quá đặc chí như vậy được, muốn để người ta bị chém, anh cũng phải nhỏ vài giọt máu chứ.

Nụ cười của Tần Thủ Thành có chút ác độc, ông ta chợt đổi sang một giọng nói có vẻ tương đối hòa nhã.

"Từ cửa Nam của Cổ Thành ra ngoài, đi theo con đường đất bên phải, chừng bảy tám dặm, có một tòa nhà cũ, chúng ta vừa tới đã thuê lại. Nếu cháu rảnh rồi không có việc gì thì có thể đến đó thăm quan."

Dừng một lúc lại nói thêm: "Đừng nói là chú bảo đấy, cha cháu không cho chú nói đâu."

Nói xong ông ta bỏ đi, trong lòng Miêu Miêu có chút sợ hãi, cảm thấy người chú này hôm nay có chút quái lạ.

Nhìn đồng hồ, cũng sắp mười hai giờ rồi, đã muộn như vậy, đâu phải có bệnh đâu mà đi thăm quan cái tòa nhà cũ kỹ gì đó làm gì. -----
-- Lần này Tần gia ra ngoài dẫn theo mười bốn người, để lại một ở nhà khách để trông Miêu Miêu, còn lại phân làm hai đội, một đội đi trước chuẩn bị, Tần Thủ Thành ở đội thứ hai, ở dưới lầu chờ Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp là người cuối cùng bước xuống, bước chân rất chậm, cũng rất nặng nề, đạp lên cầu thang gỗ kêu kẻo kệt, trong tay là chiếc hòm gỗ âm u quen thuộc.

Lúc đi tới dưới lầu, ông ta chợt dừng lại, nhìn về phía Hạ Thành cười cười.

Tần Thủ Thành có chút khó hiểu, nhìn theo tầm mắt của ông ta, thấy Nhạc Phong đang đứng ở cửa Hạ Thành, đầy hồ nghi nhìn về phía bọn họ.

Tần Thủ Nghiệp chủ động đi về phía bên kia hai bước, chào hỏi Nhạc Phong: "Đơn vị có chút việc gấp phải về, Miêu Miêu chắc phải ở lại hai

ngày nữa, trên tầng đã có người ở lại cùng với nó, nếu cậu rảnh thì lên ngồi một chút, nói chuyện với nó."

Nhạc Phong có chút lúng túng, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy chú Tần lên đường thuận lợi, cứ tưởng là làm nhân viên nhà nước nhàn hạ lắm, giờ cũng nửa đêm rồi... Đơn vị cơ quan chú cũng bận rộn quá mức."

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả, ông ta vươn tay, vỗ vỗ vai Nhạc Phong, trong lời có ý: "Còn biết làm sao, thân bất do kỷ, cũng là vì công việc cấp trên giao xuống thôi, rất khó giải quyết."

Cuộc nói chuyện này khiến cho Nhạc Phong thấy cả người mất tự nhiên: "Công việc mà, lúc nào chẳng vậy, kiểu gì cũng có cách giải quyết."

Tần Thủ Nghiệp gật đầu, cười đầy thâm ý: "Cũng phải, mong là được như câu chúc của cậu." ----- Đám Tần Thủ Nghiệp vừa đi, Nhạc Phong liền vội bước chạy lên tầng, vừa mở cửa đã thấy Quý Đường Đường đang nằm trên bàn, ánh nến le lói, cũng phải còn khoảng hai ba xăng cm.

Nhạc Phong chỉ muốn thối tắt cây nến, kéo chỉ đỏ lôi thẳng cô ra ngoài, bấy giờ mới hối hận trước đó không hỏi rõ ràng: có thể thối nến giữa chừng được không, có gây ra hậu quả không tốt gì không?

Do dự liên tục, cuối cùng vẫn đóng cửa ôm tim chờ đợi, Thần Côn không có ở đây, những chuyện thần bí ma quỷ này anh không làm nổi, để cho chắc, vẫn nên chờ đi.

Được một lúc thì vươn tay lên ngang lưng sờ sờ, chạm đến khẩu súng, trong lòng mới thoáng an tâm.

Chuyện có điểm lạ.

Đơn vị có việc? Gạt ai vậy, đâu phải là đơn vị bí mật gì, việc gì mà cần ông nửa đêm nửa hôm mười hai giờ ra khỏi cửa? Làm chuyện đơn vị giao mà kéo theo một đồng người nhà họ Tần, đội thân thích à? Quan trọng hơn nữa là, đi làm việc mà không mang theo cặp tài liệu, xách theo cái hòm cũ nhìn khiến người ta phát ghê như vậy làm gì?

Nhạc Phong phiền muộn nôn nóng, móc thuốc lá ra châm, tay có chút run rẩy, vài lần không châm được lửa.

Không biết Đường Đường đã gặp được Diệp Liên Thành chưa, Đường Đường, em chuyện dài nói ngắn thôi, đừng có mà liên miên không dứt đấy....

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Quý Đường Đường bước nông bước sâu tiến về phía trước, bốn phía đều là sương mù dày đặc, cô đi được một lúc liền dừng lại, trong lòng có chút mơ hồ, không phải triệu hồi ai tới thì sẽ bước vào thế giới của người đó hay sao? Chẳng lẽ thế giới của Diệp Liên Thành lại chỉ có một mảnh trắng xóa như thế này?

Hình như lần nào dùng phương pháp này cũng xảy ra sơ sót, lần này không hải lại mắc sai lầm gì rồi chứ?

Trong lúc đang hoang mang, phía sau bỗng vọng đến những tiếng leng keng chát chúa, Quý Đường Đường khó hiểu quay đầu lại nhìn, bên hông đột nhiên bị thứ gì đó va phải, đau đến mức oằn cả người, đằng trước có tiếng người thắng xe, giọng nói rất bất mãn: "Này này, bạn học à, đi đường phải để ý chứ."

Bạn học?

Quý Đường Đường sửng sốt, cô ngơ ngác nhìn nam sinh đang cười xe đạp trước mặt, cậu ta mặc áo phông trắng, quần jean rách, một tay giữ ghi đông, một tay xách hộp cơm, chân chống trên mặt đất, vẫn còn đang nhìn cô: "Có đụng phải cậu không, có sao không?"

Quý Đường Đường lắc đầu, cậu kia thở phào nhẹ nhõm, quàng tay lái một cái, chiếc xe lại xiêu xiêu vẹo vẹo lăn bánh, tiếng xích kêu lạch cạch, giống như chỉ một giây nữa sẽ tuột ra.

Không biết từ lúc nào, sương mù đã tản đi, ánh mặt trời rọi xuống ấm áp, xung quanh trở nên ồn ào, vô số học sinh đi lướt qua cô, có người cầm hộp đi mua cơm, có người lại đang ôm một chồng sách thật dày từ thư viện về, có đôi tình nhân trẻ choàng tay nhau nói chuyện vui vẻ, có người vừa ôm quả bóng rổ vừa cầm khăn lau mồ hôi, bọn họ cười nói, cãi nhau, không ai chú ý đến sự khác biệt của cô.

Quý Đường Đường chợt thấy khóe mắt cay cay, biết rõ đây chỉ là ảo ảnh đảo ngược thời gian, nhưng vẫn bị thứ ảo ảnh ấy làm cho ấm lòng.

Nhớ lúc đó khi còn trẻ, người thích tán gẫu tôi yêu cười, có lần sóng vai ngồi dưới gốc đào, gió rung ngọn cây chim khẽ hót, không biết ta ngủ thiếp đi lúc nào, trong mộng hoa rơi vô ngần.

Chỉ mong tất cả chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, hoa đào rớt trên vai, còn có thể nhìn nhau cười một tiếng/

Sân trường quen thuộc, ký ức quen thuộc, vãn bức tường xanh của nhà ăn, trên tường giăng kín dây thường xuân, đằng sau ký túc xá là một hàng dài xe đạp, mới cũ đủ cả, trông ba bốn lượt khóa cũng không ngăn nổi trộm, thư viện thì toàn đám mọt sách, trời đẹp như vậy, ngoài cửa có vài con mèo nhỏ đi qua đi lại.

Quý Đường Đường từ từ đi về phía sân thể dục, có rất nhiều người ở đó, giữa thảm cỏ, có người đang đá bóng, cũng có người đang chơi diều, trên đường chạy có người đang tập chạy, gần đó có người đang tập xà kép, ép chân, hoặc ngồi tụ tập nói chuyện phiếm.

Từ xa, cô đã nhìn thấy Diệp Liên Thành, anh ngồi dưới tán cây, xuất thần nhìn về phía sân tập, trên quần áo dính máu, từng mảng lớn, nhưng vẫn chỉnh tề, không một ai chú ý đến sự khác lạ và quái dị của anh, hoặc có lẽ, bởi vì đây là thế giới của anh?

Quý Đường Đường bước gần tới nơi mới dừng lại, Diệp Liên Thành ngẩng đầu nhìn cô, có lẽ là ánh mặt trời quá mức chói chang, tay của anh bắc lên trán che nắng, khẽ nheo mắt lại, khóe miệng dâng lên một nụ cười dịu dàng; "Tiểu Hạ, em đến rồi."

Quý Đường Đường gật đầu, không hiểu tại sao, khi thực sự đối diện với anh, tâm trạng của cô lại bình lặng như vậy, cô ngồi xuống bên cạnh Diệp Liên Thành, thở dài một tiếng.

Hai người cứ kề vai ngồi cạnh nhau như vậy, cho đến khi tiếng chuông vang lên, sau một tràng những tiếng reng reng, đến lượt thứ hai, bóng người trong sân tập dần ít đi, Quý Đường Đường hỏi Diệp Liên Thành: "Chuông báo hiệu à? Sắp vào tiết học sao?"

Diệp Liên Thành nói: "Hình như vậy."

Quý Đường Đường cười lên, cảnh này thật quen thuộc, lúc hai người trốn học, thường hay có những đoạn đối thoại như vậy.

Diệp Liên Thành cũng cười, anh nói: "Cha em nói với anh, một người sau khi chết rồi, nếu như có oán khí, sẽ quanh quẩn mãi ở nơi mình đã chết, không chừng sẽ thành cô hồn dã quỷ. Nhưng nếu như không có oán khí thì trước khi rời khỏi thế giới này, sẽ được trải qua thời khắc hạnh phúc mỹ mãn nhất trong kiếp này một lần nữa. Giờ anh mới biết, anh đi lâu như vậy, thì ra chưa bao giờ bước ra khỏi chốn này."

Quý Đường Đường trầm mặc rất lâu, nhẹ giọng hỏi: "Cha em?"

Dù đã sớm đoán được cái chết của Diệp Liên Thành nhất định có liên quan đến nhà họ Tần, đến cha mình, nhưng cảm giác từ phỏng đoán đến việc nhận được sự xác thực của Diệp Liên Thành thật khác biệt, tâm trạng của Quý Đường Đường rất phức tạp, có đau đớn, có áy náy, còn có sự hồ thẹn cùng cực, cô không thể hiểu tại sao Diệp Liên Thành có thể bình tĩnh

như vậy, mãi một lúc sau cô mới run rẩy thốt ra được một câu: "A Thành, rất xin lỗi."

Diệp Liên Thành ngẩng đầu nhìn cô: "Tiểu Hạ, anh không biết mấy năm qua em sống khổ như vậy."

Nghe anh nói câu này, nước mắt của Quý Đường Đường sắp trào ra đến nơi, giống như bao nhiêu năm cực khổ như vậy, chỉ vì một lời này của anh, đột nhiên trở nên đáng giá, cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: "Đều đã qua rồi."

Diệp Liên Thành gật đầu cười một cái, trong nụ cười có chút mất mát: "Quả nhiên đã không phải là Tiểu Hạ trước kia nữa rồi, một câu nói nhẹ nhàng, bốn năm quan trọng, cứ thế gảy qua."

Quý Đường Đường rầu rĩ: "Nếu là Tiểu Hạ trước kia thì đã không sống được đến bây giờ."

Diệp Liên Thành trầm mặc một chút, cuối cùng nhẹ giọng nói: "Tiểu Hạ, em kiên cường hơn anh nhiều."

Quý Đường Đường cười khổ, cô cúi đầu, nhìn mũi giày của mình, mép giày dính đầy bụi bặm, cô lấy mép váy lau, lau đi lau lại, Diệp Liên Thành chợt vươn tay phủ lên mu bàn tay cô, xúc cảm quen thuộc ấm áp khiến cho Quý Đường Đường trào nước mắt, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Liên Thành, tầm mắt là một mảnh mờ hồ, Diệp Liên Thành nói: "Anh biết bọn họ vẫn đang tìm em, Tiểu Hạ, sau này em định thế nào?"

Quý Đường Đường nói: "Em vốn...."

Mới nói được ba chữ, nước mắt đã lăn xuống, nhìn thấy Diệp Liên Thành giống như nhìn thấy người thân thuộc nhất, dù có khóc lóc xấu xí thế nào cô cũng không để ý, cô vừa nói vừa lau nước mắt, lau khô lại khóc, khóc rồi lại lau.

Cô nói: "Em vốn định mặc kệ những thứ này, hạnh phúc của chính em, tại sao lại để cho những kẻ vợ vãn kia can dự vào đúng không? Không đây nổi chẳng lẽ em còn không trốn đi được hay sao, thế giới này lớn như vậy, Tần gia đâu có tai mắt ở khắp nơi được, kiểu gì em cũng tìm được một nơi để sống ổn định..."

"Nhưng anh vừa xảy ra chuyện, em liền cảm thấy.... em cảm thấy vô cùng tội lỗi, tất cả đều do nhầm về em, em bất lực không đấu lại được thì trốn đi, để mọi người làm bia đỡ đạn cho mình. Làm người cũng phải có chút trách nhiệm chứ, nếu không sống mà chỉ có ăn rồi ngủ thì còn ý nghĩa gì."

Cô nói không chút mạch lạc, cứ nói mấy lần liền "đúng không", "đúng không", Diệp Liên Thành lẳng lặng nghe, cũng không ngắt lời cô.

"Em đến Cổ Thành, đầu tiên là để tiền anh, thứ hai cũng là để điều tra xem, tai nạn của anh có can hệ gì đến Tần gia hay không, nếu như không, em sẽ đến Thịnh gia ở Bát Vạn Đại Sơn, gốc rễ của em ở đó, tất cả ngọn nguồn cũng từ nơi đó mà ra, một mình em cũng chẳng có gì để mất, vào Bát Vạn Đại sơn rồi sống hay chết, cũng thuận theo nó đi. Nếu như có liên quan, Tần gia nhất định đang ở đây chờ em, em muốn chấm dứt hoàn toàn với bọn chúng, em đã nghĩ thông rồi, em không chết, bọn chúng nhất định sẽ đeo đuổi em đến cùng, em tiếp tục trốn thì những người quan tâm đến em xung quanh em sẽ lần lượt chết sạch, không trốn nữa, không muốn chạy nữa."

Cô nói xong, nước mắt cũng ngừng rơi, ngơ ngẩn nhìn trần cầu giữa sân, giống như đang hạ quyết tâm lắm lắm: "Không trốn nữa, chính là chấm dứt tại đây. Thua cũng nhận, thế gian này nhiều người như vậy, phải có người bốc phải bài xấu chứ."

Diệp Liên Thành hỏi cô: "Vậy Nhạc Phong thì sao?"

Quý Đường Đường chấn động cả người, nói năng cũng lắp bắp: "Anh... sao anh biết Nhạc Phong?"

Nụ cười của Diệp Liên Thành có chút chua chát, anh dời tầm mắt, nhẹ giọng nói: "Sau khi cha em nói chuyện với anh, anh mới biết lần trước người đến Cổ Thành đúng là em, khi đó, anh nhớ Nhạc Phong rất tốt với em... THực ra anh không xác định được quan hệ của hai người,. chẳng qua là thử thăm dò một chút thôi."

Dù cô không xác nhận, nhưng hản ứng này đã là câu trả lời.

Quý Đường Đường có chút khó xử: "Xin lỗi A Thành, từ khi ở cạnh Nhạc Phong, dù cho tới giờ em chưa hề nói ra, nhưng trong lòng, em vẫn cảm thấy rất có lỗi với anh, cảm giác như bản thân đã thay lòng đổi dạ vậy."

Diệp Liên Thành cười rộ lên: "Tiểu Hạ, từ lúc gặp mặt đến giờ, em đã xin lỗi anh bao nhiêu lần rồi? Người một nhà sẽ không khách khí như vậy, chúng ta quen nhau... cũng phải bảy năm rồi đúng không?"

Quý Đường Đường gật đầu, từ khi quen nhau ở Đại Học, đến khi tốt nghiệp, rồi bốn năm cô rong ruổi trên đường, cộng lại, đúng là đã hơn bảy năm.

"Có một lần, có một người khách đến quán bar của anh, anh ta đã chia tay với bạn gái, thời gian họ bên nhau vừa đúng bảy năm. Anh ta nói với anh, tế bào trên thân thể con người sẽ có sự thay cũ đổi mới, cứ ba tháng lại thay một lần, tế bào cũ chết đi, tế bào mới ra đời, bởi vì thời gian thay thế của mỗi tế bào khác nhau đều khác nhau nên muốn thay toàn bộ tế bào cần một quá trình mất bảy năm. Nói cách khác, về mặt sinh lý, cứ bảy năm, chúng ta lại là một người khác. Nếu đã là một người khác thì cũng sẽ dễ dàng sinh ra sự chối bỏ viớ những cam kết của "kiếp trước". Khi ấy anh đã nghĩ, tôi và Tiểu Hạ sẽ không như vậy."

"Nhưng giờ anh đã hiểu, thực ra chúng ta đều đã thay đổi, con người hiện tại, là do quá khứ biến đổi mà thành, chúng ta lại không can dự vào bốn năm quan trọng nhất của nhau, sau khi xảy ra chuyện đó, em chọn không liên hệ với anh, đồng thời cũng lượaj chọn rời xa anh, về hần anh, rốt cuộc là thực sự không quên được em, hay là công khai dùng cái cớ này để tô vẽ cho sự thâm tình của mình, để có lý do khiến ai cũng có thể tha thứ cho sự sa đọa của chínhhh mình?"

Có lẽ người chết rồi, sẽ đứng ở một góc độ khách quan và chân thực hơn mà đánh giá bản thân mình, thản nhên nói ra sự thật mà khi còn sống không dám nói, không dám đối mặt. nếu Diệp Liên Thành còn sống, chắc mãi mãi sẽ không nghi ngờ tình cảm của mình với Tiểu Hạ."

Diệp Liên Thành như vậy, có chút xa lạ, nhưng chân thực hơn, gần gũi hơn.

"Cha em nói với anh, dù sao cậu cũng phải chết, nếu như cậu ôm một bụng oán khí, trái lại sẽ mang đến bất hạnh cho Tiểu Hạ. Anh nghĩ, nếu như không thể tránh khỏi cái chết, thì đừng khiến người khác thêm phiền phức nữa, trước kia em khổ như vậy, anh không thể giúp được em, lần này, coi như là vì em mà cố gắng một chút đi."

Nước mắt Quý Đường Đường lại không tìm được.

"Tiểu Hạ, chết vì em, anh lại thấy nhẹ nhõm, cảm thấy không còn nợ nần gì em nữa. Nhưng anh thực sự đã có lỗi với rất nhiều cô gái tốt, như A Diễm, Nhận Tử, cả Đình Như nữa. Anh không biết con người thực sự có kiếp sau hay không, nếu như có, anh thực lòng hy vọng có thể bù đắp lại cho họ."

Quý Đường Đường rưng rưng gật đầu: "Nếu như có kiếp sau, nhất định đừng gặp em."

Diệp Liên Thành mỉm cười: "Có điều, kiếp sau rốt cuộc sẽ như thế nào, ai mà biết được? Tiểu Hạ, nếu quả thực thích Nhạc Phong, thì hãy nắm chắc ở kiếp này đi."

Quý Đường Đường gật đầu, rồi lại chột lắc đầu: "Chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu, A Thành, trên người em có một liờ nguyên, em không biết rốt cuộc nó là cái gì, nhưng nhất định là thứ có thể gây tổn thương cho em, gây tổn thương cho Nhạc Phong. Em vốn định rời xa Nhạc Phong, nhưng không hiểu tại sao lại để anh ấy tìm thấy. Em chưa chết, anh ấy nhất định sẽ không từ bỏ. Có lúc, em lại thấy, mình chết đi, đối với anh ấy lại là một cách giải thoát."

Diệp Liên Thành vươn tay ra, giúp cô lau đi giọt lệ nơi khóe mắt: "Có cái nhìn thoáng như vậy từ bao giờ hả, coi cái chết như ăn uống ngủ nghỉ mà nói ra vậy."

"Sống quá khó khăn, chết sẽ không còn đáng sợ."

Diệp Liên Thành nhìn vào mắt cô: "Cho dù có nguyên rửa, cũng là do có người hạ đúng không? Nếu là thần tiên hạ, thì nhất định có thể tìm được một thần tiên khác để cứu em. Nếu như là con người hạ, Tiểu Hạ, đó chẳng qua cũng chỉ là một con người một mũi hai mắt như chúng ta, tại sao em phải sợ họ? Em sẽ chế trụ được họ."

Quý Đường Đường ngây ngẩn cả người, lời nói của Diệp Liên Thành như một liều thuốc kích thích đến sợi dây kiêu ngạo trong lòng cô: đúng vậy, cũng chỉ là một con người cần ăn uống bình thường, tại sao phải sợ? Từ trước tới giờ, nguyên rửa như một thứ vô hình, là một luồng oán niệm cực mạnh mà thôi, nếu như đây chỉ là oán niệm của một người, vậy thì ý chí của cô cũng có thể đủ mạnh mẽ, đủ mạnh mẽ đến khi có thể ngăn cản lại luồng oán niệm này.

Ai sợ ai chứ?

Nỗi vui sướng dần dâng lên lòng, Quý Đường Đường ngẩng đầu: "A Thành..."

Cô chợt ngây ngẩn cả người, Diệp Liên Thành trước mặt dường như có chút mơ hồ, mà tất thấy xung quanh bắt đầu biến thành sương mù, dường như trở lại cảnh tượng lúc mới tiến vào lúc đầu, cũng không hiểu tại sao, cô có một cảm giác mãnh liệt, Diệp Liên Thành sắp đi, hoặc có lẽ, nhìn thấy cô, nói với cô những lời này, tâm nguyện của anh cũng đã hoàn thành - anh không có oán khí, anh đã gắng gượng rất lâu để gặp cô lần cuối....

Nước mắt Quý Đường Đường rơi như mưa.

Trước khi gặp được Nhạc Phong, cho rằng cha mẹ đều chết trong tai nạn bất ngờ, Diệp Liên Thành là chỗ dựa duy nhất của cô, biết bao nhiêu đêm dài cô tịch rét lạnh trở mình khó ngủ, đều là nhớ có sự tồn tại của Diệp Liên Thành đã cho cô chút hy vọng: cõi đời này ít nhất còn có một người, vẫn còn nghĩ, còn nhớ đến cô, sự ấm áp này dù mong manh mơ hồ, nhưng ít nhất vẫn còn đủ để ấm lòng.

Quý Đường Đường từ từ đứng dậy, khí lưu khẽ lướt quanh người, giống như muốn từ biệt cô lần cuối, cô như đang hỏi anh: "A Thành, em sẽ hạnh phúc chứ?"

Gió nhẹ phất qua mặt, lời thì thầm nhẹ lướt qua bên tai: "Tiểu Hạ, nhất định phải hạnh phúc. Vì những người đã hy sinh cho em như bọn anh, phải hạnh phúc gấp bội."

....

Tâm mắt lại rõ ràng trở lại, vết máu trên gương đã khô, chiếc chuông lẳng lẳng nằm bên cạnh, giống như một con mèo ngoan ngoãn, ánh nến bên cạnh nhảy lên, còn không tới một cm, là Diệp Liên Thành đưa cô về sao?

Tấm gương trước mặt chỉ là một khối kim loại trắng thủy tinh mà thôi, đầu bên kia rõ ràng rọi lên hình ảnh bên này của cô, đồ đạc, tường, không còn là thế giới của Diệp Liên Thành. Quý Đường Đường đứng dậy, nhẹ nhàng á trán qạ.

Cô nói rằng kiếp sau không muốn gặp lại, đó không phải là lời nói thật. Cô hy vọng ít nhất có thể có một cơ hội gặp thoáng qua, Diệp Liên Thành không cần nhớ ra cô, chỉ cần cô còn nhớ anh là được, cô nhất định sẽ nở một nụ cười dịu dàng nhất với anh, sau đó quay đầu, đứng yên tại chỗ, nhìn anh rời đi, cho đến khi bóng lưng anh khuất hẳn.

Tần Thủ Thành đã mơ hồ cảm thấy điều gì đó kỳ lạ, sau khi đến nhà cũ, có hai người vẫn đi theo ông ta, đi tới đâu theo tới đó, giống như muốn khống chế ông ta bất cứ lúc nào, ông ta nổi cáu một lần, nhưng hai người một mực cung kính đá: "Bác Hai, là bác Cả phân phó."

Đám tiểu bối Tần gia trẻ tuổi đi theo lần này quen gọi ông ta là bác Hai, Tần Thủ Thành đã định tìm Tần Thủ Nghiệp tranh cãi, nhưng Tần Thủ Nghiệp vẫn lạnh mặt phân phó người bố trí, không rảnh để ý đến ông ta.

Bố trí cẩn thận, khiến cho Tần Thủ Thành thấy hoang mang, giữa nhà dùng bùa chu sa màu vàng quây thành một vòng lớn, trong vòng tròn chất một đồng gỗ hộc, tấm xăng, giống như có thể sẵn sàng đốt bất cứ lúc nào, chữ "hộc" trong gỗ hộc mang chữ quý, ở nhà họ Tần vẫn luôn được coi là gỗ tà, còn bùa khống tà, lại giống như muốn đem thứ gì đó khóa ở bên trong, tránh cho nó làm tổn thương đến người nhà họ Tần, nhớ lại cuộc đối thoại lần trước với Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Thành đã có chút hoảng loạn, ông ta nhìn đồng gỗ hộc kia rồi lại nhìn chiếc hòm gỗ vẫn không rời khỏi tay Tần Thủ Nghiệp, liếm môi vài lần, hỏi Tần Thủ Nghiệp không dưới ba lần: "

Khi hỏi lần cuối cùng, Tần Thủ Nghiệp nhìn ông ta một cái, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười cực kỳ quý dị, Tần Thủ Thành còn chưa phản ứng kịp, hai tên tiểu bối đứng sau chợt bước lên, mỗi người giữ chặt một cánh tay, giữ chặt lấy ông ta.

Cùi chỏ của Tần Thủ Thành đã có chút đau, lại không còn hoảng hốt nữa, ông ta nhìn Tần Thủ Nghiệp, cười hờ: "Sao hả anh cả, còn muốn thiêu tôi nữa à?"

Tần Thủ Nghiệp cười cười: "Chú hai, nhớ lời anh, bất kể xảy ra chuyện gì, chú cứ nhớ chú là người nhà họ Tần là được."

Ông ta vừa nói, vừa đặt chiếc hòm lên bàn, móc từ trong cổ áo ra một cái chìa khóa, là loại chìa bằng đồng thau cũ kỹ, phần chuôi chạm rồng khắc hoa, phần răng là hình tứ phương, ở giữa có một mắt tiền cổ, Tần Thủ Nghiệp từ từ tra chìa vào trong ổ, nhẹ nhàng vặn một cái, cạch một tiếng, chiếc khóa bật ra, Tần Thủ Thành thấy tim như hẫng mất một nhịp, gống như đột nhiên bị văng ra giữa không trung, giãy giụa vô ích.

Không biết có phải do nhìn nhầm hay không, ông ta cảm thấy trong khoảnh khắc nắp hòm bật ra, giống như có một luồng khói đen bốc lên, có điều chỉ trong nháy mắt, tầm mắt lại khôi phục lại rõ ràng, nhưng vẫn có một thứ mùi vị như thứ gì bị đốt trụi chen vào trong lỗ mũi.

Tần Thủ Nghiệp vươn tay vào trong hòm, từ từ lấy ra một cái đầu đã bị đốt trụi.

Xác thực mà nói, chỉ là một cái đầu lâu, đã bị thiêu cháy đen, trên xương sọ dán hai lá bùa màu đỏ bắt chéo thành hình dấu X, lần đầu nhìn còn tưởng là mà đỏ, nhìn lại mới biết bên dưới còn có màu vàng, chẳng qua là vì dùng chu sa vẽ quá nhiều, chẳng chịt đan vào nhau nên nhìn mới giống màu đỏ.

Yết hầu Tần Thủ Thành lăn một cái, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi kinh khủng, theo bản năng ông ta muốn tiến lên, nhưng lập tức bả vai bị kéo căng, hai gã đứng sau đã ghì ông ta lại, Tần Thủ Thành nuốt nước miếng, vừa mở miệng thanh âm đã khàn khàn, hỏi Tần Thủ Nghiệp: "Đó là đầu của ai?"

Tần Thủ Nghiệp không trả lời, ông ta cầm cái đầu đối mặt với Tần Thủ Thành, hai hốc mắt trống rỗng thẳng vào ánh mắt cả Tần Thủ Thành, giống như đang lặng lẽ chất vấn, Tần Thủ Thành thoáng chốc sục đổ: "Đây là đầu của A Bình, đúng không?!!!"

Tần Thủ Nghiệp cười một cái, coi như đồng ý, chân của Tần Thủ Thành mềm nhũn, co rút, người đằng sau nâng ông ta dậy, cả người ông ta có vẻ hư thoát, giống như một cỗ thây khô gác trên cọc gỗ.

Tần Thủ Nghiệp thở dài: "Chú Hai, đừng trách kẻ làm anh này lòng dạ độc ác. Thịnh Thanh Bình là chủ nhân của Lộ linh, cõi đời này, chỉ có oán khí của cô ta là có thể trăm phần trăm đụng vang nhất mạch Lộ Linh này. Trước khi Thịnh Thanh Bình chết, đã biết tất cả chân tướng, lúc ấy cô ta vừa chết, oán khí rất mạnh, đủ để khiến Lộ Linh vỡ nát, cho nên phải dùng bùa trấn cô ta lại, khóa trong hòm gỗ, mang về Tần gia, phong bế bốn năm. Nếu không phải đường cùng, tôi cũng không muốn dùng đến thứ này."

Trong lúc nói chuyện, ông ta ra hiệu cho gã bên cạnh, có người móc bật lửa đốt cuộn giấy trong tay, sau đó ném vào đồng gỗ hộc, phùng một tiếng ngọn lửa bùng lên, kèm theo tiếng lách tách của vụn gỗ, sắc mặt Tần Thủ Nghiệp có chút âm trầm, ông ta giật miếng bùa dính trên đầu lâu xuống, sau đó ném cái đầu vào trong đồng gỗ hộc đang cháy, lúc đầu lâu chạm lửa, ngọn lửa xung quanh biến thành màu đen, sau đó khói bốc lên cao hơn một trượng.

Trong cổ họng Tần Thủ Thành đã phát ra những âm thanh nức nở như sắp chết, Tần Thủ Nghiệp gạt đầu với hai gã trẻ tuổi kia một cái, hai người

đồng loạt buông tay, Tần Thủ Thành liền phủ phục trên đất, trán ghé sát mặt đất, hai tay cắm sâu xuống đất bùn.

Tần Thủ Nghiệp nhìn những người khác trong phòng: "Đừng đứng hết ở đây, để lại hai người, còn đâu tản ra ngoài, tất cả mọi hướng đều phải bố trí người, đợi đến lúc người đến, quyết không thể để nó chạy thoát lần nữa."

Được một lúc, ông ta gọi một người trong số đó, ra hiệu bảo gã lại gần, hỏi: "Đã mang súng chưa?"

Sau khi lấy được câu trả lời chắc chắn, Tần Thủ Nghiệp gật đầu, thanh âm cũng đè thấp xuống: "Sau khi thấy nó, nhớ bắn vào chân, tao không muốn nó còn sức mà chạy trốn nữa."

Nhạc Phong đang nói chuyện phiếm dưới lầu với Mẫn Tử Hoa, chợt nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu vọng xuống, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, Quý Đường Đường vậy mà đã xuống, đang vừa đi vừa cúi đầu quần Lộ Linh lại, Nhạc Phong khó hiểu: không phải đã nói là cần anh giữ chỉ đỏ hay sao, cô thật đúng là đã thăng cấp rồi, lần này thuận lợi như vậy?

Quý Đường Đường cũng nhìn thấy anh, cô dừng lại, đứng trên cầu thang nhìn anh, chợt nhếch miệng cười với anh, giống như nhìn thấu vẻ mặt của anh vậy, còn đáp trả lại: đúng vậy, lần này thuận lợi thế đấy.

Mặc dù cả hai không nói chuyện, nhưng Nhạc Phong cũng nhìn ra tâm trạng của Quý Đường Đường không tệ, lẽ ra nhìn thấy Diệp Liên Thành, không gào khóc cũng phải nhỏ vài giọt nước mắt chứ, sao lại như được điểm hóa thế này?

Có điều hiếm hoi lắm tâm trạng của cô mới tốt như vậy, Nhạc Phong cũng vui thay cho cô, nghĩ đến hành động quái dị vừa nãy của nhà họ Tầm,

Nhạc Phong cảm thấy vẫn là rời đi trước thì hơn, anh bước dài mấy bước, nắm lấy tay cô: "Đường Đường, chúng ta đi về trước, có gì bàn sau."

Vừa nói vừa kéo cô, mới đi xuống hai bước, chợt kéo không nổi, quay đầu lại nhìn, Quý Đường Đường đang đứng yên, nhìn chăm chăm chiếc chuông trong tay ngẩn ra, đột nhiên nói một câu: "Nhạc Phong, chuông đang kêu, anh có nghe thấy không?"

Nhạc Phong tin chắc là chiếc chuông kia không hề kêu, anh lo lắng nhìn Quý Đường Đường: "Đường Đường, em không sao chứ?"

Quý Đường Đường không nhìn anh, cô khiếp sợ nhìn bốn phía, Hạ Thành đang vặn vẹo biến dạng theo một góc độ quỷ quái, ánh đèn, đồ đạc, cả bóng người trước mắt, đều biến đổi quái dị, Quý Đường Đường theo bản năng buông tay Nhạc Phong ra, lùi lại phía sau một bước, cúi đầu dụi hai mắt mình, sau đó ngẩng đầu.

Không đúng, đây không phải Hạ Thành, đây là....

Trong đầu của Quý Đường Đường oành một tiếng.

Đây là khu nhà nơi cô ở, hàng rào sắt quen thuộc bên ngoài, từ xa đã có thể nhìn thấy mái nhà để xe của khu, đen ngòm, không mở đèn, ngẩng đầu nhìn, cô có thể nhận ra ngay khung cửa sổ của nhà mình ở tầng sáu, tỏa ánh đèn màu cam.

Nhạc Phong nhận ra cô không được bình thường, vươn tay quơ quơ trước mặt cô: "Đường Đường?"

Quý Đường Đường không nói gì, nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ kia, không biết tại sao, rõ ràng rất xa, nhưng cô lại có thể thấy rõ ràng, ngay sau đó, đột nhiên, lập tức, nơi đó bỗng sáng lòa lên, giống như có thứ gì đó nổ tung, tiếng thủy tinh vỡ nát, tiếng vách tường sụp đổ, lửa cháy hừng hực

ngập cả tầm mắt, sau đó, có người vùng vẫy, từ bên trong chậm rãi lết ra ngoài.

Là một người phụ nữ toàn thân đang bị thiêu đốt, hai cánh tay như đã khô quắt chống lấy thân thể, tóc đã bị đốt trụi, da đầu lẩn lộn thịt trắng, nửa gương mặt ám đen, cặp mắt trên nửa gương mặt còn lại đang nhìn cô, bờ môi cháy đen mấp máy, phát ra thanh âm quen thuộc chỉ cô mới có thể nghe thấy:

"Tiểu Hạ..."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Nhạc Phong có chút hoảng hốt, tiếp tục hỏi cô: "Đường Đường, em không sao chứ?"

Biểu cảm của Quý Đường Đường trong thoáng chốc bỗng trở nên căng thẳng, cô đẩy Nhạc Phong ra, tựa như phát điên kêu lên một tiếng: "Mẹ!"

Nhạc Phong bị cô đẩy một cái lão đảo, mắt thấy cô giống như phát điên chạy xuống tầng dưới, không kịp nghĩ bất cứ điều gì, nhào tới kéo cô lại, bởi vì là cầu thang đi xuống, vô phải chỗ thấp, hai tay túm được đầu gối cô, suýt nữa kéo ngã Quý Đường Đường, Nhạc Phong sợ cô bị va đập, vươn tay đỡ lấy cô, mới ngăn đầu đã đối diện với một cặp mắt đỏ cạch, sợ đến mức giật thót, Quý Đường Đường ném Lộ Linh qua một bên, một tay bắt lấy bả vai anh, chỉ bằng sức lực của hai cánh tay, vậy mà có thể quăng một người đàn ông hơn một trăm mười cân* như anh ra ngoài!

* cân này là đv đo lường của TQ, bằng 1/2kg

Nhạc Phong không ngờ cô lại khỏe đến vậy, trong ấn tượng, nếu thực sự đánh tay đôi với cô, bản thân vẫn có thể chiếm thế thượng phong, cho dù cô đang phát điên cũng có thể cản được trong chốc lát, chưa từng bị xách lên như một con gà con rồi ném ra như thế này -- còn chưa phản ứng kịp, thân thể đã lao xuống, đầu va phải tay vịn, sao bay đầy trời, tất cả tối sầm.

Mẫn Tử Hoa đứng dưới lầu đã hoàn toàn ngây dại, anh ta tưởng cảnh tượng này chỉ có thể xuất hiện trong phim King Kong mà thôi, nhưng King Kong vừa to vừa khỏe, còn Quý Đường Đường thì nhỏ hơn Nhạc Phong

hắn một cỡ cơ mà? Hơn nữa, cái thứ vừa bay về phía anh ta là cái gì? Chuông?

Lúc cái chuông bay tới, Mẫn Tử Hoa vô thức tránh ra, trước mắt thoáng qua một bóng người - bên tai vọng đến tiếng sập cửa, lúc phản ứng kịp, quay đầu lại chỉ thấy cánh cửa còn đang khép ra khép vào, người đã không thấy tăm hơi.

Mẫn Tử Hoa lạnh cả người, sửng sốt mấy giây, nhanh chóng chạy lên xem Nhạc Phong, đầu tiên là là vỗ vỗ mặt anh, sau đó lại bấm huyệt nhân trung, Nhạc Phong nhanh chóng tỉnh lại, cho dù ánh mắt vẫn còn mờ mờ -- anh bóp thái dương, liều mạng lắc lắc đầu, sau đó đột nhiên túm lấy cổ áo Mẫn Tử Hoa: "Người đâu?"

"Chạy mất rồi."

Nhạc Phong đẩy anh ta ra, đuổi theo, đến cửa lại dừng lại quát lên: "Bên nào?"

"Không biết..... Không, không để ý...." Mẫn Tử Hoa lắp bắp nói, "Chạy nhanh quá, như tên bắn ấy."

Nhạc Phong lo đến mức toát mồ hôi, thoáng nhìn thấy tầng trên tòa nhà đối diện vẫn còn ánh đèn, chợt nhớ ra Tần Thủ Nghiệp nói Miêu Miêu chưa đi, liền lao thẳng sang tòa nhà đối diện, bịch bịch vài bước đã leo lên tầng, đập cửa gian phòng đầu tiên có ánh đèn, có một gã chui ra từ trong chăn, kinh ngạc nhìn anh, chắc là người mà Tần Thủ Nghiệp để lại trông Miêu Miêu, Nhạc Phong không quan tâm đến anh ta, tiếp tục đập cửa gian thứ hai, Miêu Miêu đang ngồi trong phòng, hình như đang khóc, khăn giấy đầy một sập trước mặt.

Nhạc Phong sửng sốt một chút, nhưng lúc này anh thực sự không còn tâm trạng nào mà để ý chuyện này, trực tiếp hỏi cô ta: "Cha em đâu?"

Miêu Miêu ngơ ngác nhìn anh, hỏi: "Anh đến tìm... cha em?"

Nhạc Phong không kìm được cơn nóng giận, gần như là quát cô ta: "Anh hỏi em, cha em đâu rồi?!"

"Đi... đi rồi..."

"Đi đâu? Đi đâu rồi?!"

Miêu Miêu bị anh quát cho ngơ ngẩn, nói cũng nghèn nghẹn, "Nhạc Phong anh đừng... dữ dằn như thế, anh cần tìm ông ấy, em sẽ gọi điện...."

Nhạc Phong lúc này chỉ muốn lật bàn, anh hít một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại: "Miêu Miêu, anh cần phải biết cha em đã đi đâu, trước khi ông ta đi, có nhắc gì với em không? Có bảo người khác nói qua với em không?"

Câu này nhắc nhở Miêu Miêu: "Em... chú Hai có nói qua, bảo là đi từ cửa Nam ra, quẹo trái hay quẹo phải gì đấy, khoảng bảy tám dặm, có một khu nhà cũ..."

"Trái hay phải?"

Miêu Miêu bị anh quát đến run rẩy: "Em không nhớ rõ..."

Nhạc Phong không thể nhịn được nữa: "Em là trẻ lên ba à?! Trái hay phải cũng không nhớ rõ?!"

Miêu Miêu khóc òa lên: "Nhạc Phong anh đừng quát em nữa, em, nhất thời em không nghĩ ra được...."

Miêu Miêu vừa khóc một cái, Nhạc Phong liền nhận thấy mình hơi quá đáng, vô thức xin lỗi cô ta: "Xin lỗi Miêu Miêu, anh thực sự có việc gấp..."

Bây giờ chẳng còn thời gian ở đây giải thích, Nhạc Phong hạ quyết tâm quay người bỏ đi, lòng nhủ MNC trái phải cũng chẳng cách nhau bao nhiêu, ông đây tìm quanh bầy dậm một lượt còn không thấy hay sao?

Anh vừa đi, Miêu Miêu còn đang sợ run vì bị Nhạc Phong quát thẳng thừng, nghĩ lại Nhạc Phong trước kia chưa từng như vậy, cho dù nguyên nhân là gì, cũng không quát cô như thế.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, khóc đến mức không thở nổi, đang khóc, cửa bỗng bật mở, gã được cử lại trông cô ta đang chống cửa, cúi người kéo gót giày, hỏi cô ta: "Cãi nhau à?"

Lúc kết hôn hình như đã từng gặp người này, tên thì không nhớ, chỉ nhớ mang mang là anh họ nào đấy -- người kia nhìn cô ta một cái, lại xoay người nhìn xuống dưới lầu: "Đó là bạn trai cũ của em phải không, nghe bác cả nói qua, sao lại ầm ĩ đến mức này?"

Miêu Miêu nhìn anh ta, đột nhiên hỏi: "Sao anh không về nhà cũ?"

Người nọ cũng chẳng suy nghĩ gì: "Bác cả bảo ở lại với em, sợ em ở một mình sẽ sợ."

"Từ cửa Nam đi ra, là đi bên trái hay là bên phải?"

"Bên phải ấy."

Miêu Miêu ừ một tiếng rồi im lặng, cô tay lấy di động, do dự một chút, nhả cho Nhạc Phong hai chữ.

Bên phải.

Nhả xong, cũng không thấy Nhạc Phong trả lời, người kia thấy không có chuyện gì, ngáp dài quay về phòng ngủ, mới đi được hai bước,

Miêu Miêu chợt gọi anh ta lại: "Anh đừng đi ngủ vội, tôi muốn đi tìm cha, trời tối rồi, một mình tôi... không dám đi, anh đi cùng tôi đi."

Quý Đường Đường bước không ngừng nghỉ, điên cuồng chạy theo Lộ Linh, thỉnh thoảng ngã sấp xuống, lại lao đảo đứng dậy, trên cao lửa đang bốc lên ngùn ngụt, Thịnh Thanh Bình chìm trong ngọn lửa, vẫn đang vươn tay về phía cô, tiếng chuông vẫn vang lên bên tai, quấy nhiễu tâm thần như đòi mạng, Quý Đường Đường vừa khóc vừa kêu: "Mẹ, con tối rồi, mẹ cố chịu..."

Dưới trạng thái tâm trạng hoảng loạn, cô cũng chẳng suy nghĩ được vì sao đám cháy ở tầng sáu, mà mình vẫn đạp trên đất bằng mà chạy, chỉ có một loại trực giác quái dị: Cứ chạy như vậy, chạy theo Lộ Linh là được....

Tần Thủ Nghiệp một mực chờ trong phòng, gỗ hộc vẫn đang cháy, mùi khét quái dị bao trùm khắp cả căn phòng, dễ dàng khiến cho người ta bất ổn, nhưng thỉnh thoảng sẽ có tiếng nổ lách tách của vụn gỗ, tạch một tiếng, kéo con người ta trở lại hiện thực, Tần Thủ Thành ngồi bên cạnh vòng tròn kết bằng lá bùa, ngơ ngác nhìn ngọn lửa, Tần Thủ Nghiệp có chút không đành lòng: "Chú Hai, nói là một chuyện, làm lại là chuyện khác, chú là điển hình của kiểu nói dễ làm khó, qua đêm nay, chú quay về nghỉ ngơi tử tế đi, mắt không thấy tâm không phiền, chờ mọi chuyện ổn thỏa, tôi sẽ báo cho chú."

Tần Thủ Thành máy móc gật đầu một cái: "Cũng được."

Cho dù là anh em, nhìn thấy Tần Thủ Thành phản ứng thế này, Tần Thủ Nghiệp vẫn cười lạnh trong lòng một tiếng, trước đây Tần Thủ Thành nghĩ ra "Kế hoạch lớn" như vậy, Tần gia quả thực rất kinh ngạc, thời gian đó Tần Thủ Thành mở mào mở mặt thế nào kia chứ, ai cũng coi trọng có

thừa, có người còn nói, khi đó, lão gia thậm chí đã muốn giao cả họ lại cho "nhân tài mới xuất hiện" này, nhất thời, kẻ làm anh như Tần Thủ Nghiệp lại bị cho là một gã vô dụng.

Những kẻ làm việc ác, đều hiểu làm chuyện xấu ắt đoạn tử tuyệt tôn, không dễ để sai khiến ai đi, để công bằng, đành bắt thăm định đoạt, Tần Thủ Nghiệp lặng lặng không nói gì, nét mặt không có chút bất mãn, sau lưng, chỉ làm duy nhất một việc.

Trên lá thăm của hai người, đều là tên của Tần Thủ Thành, bốc trúng cũng là may, trượt cũng là may, Tần Thủ Thành mở thăm đầu tiên, sắc mặt thoáng thay đổi, sau đó vỗ vai Tần Thủ Nghiệp giả bộ hùng hồn: "Ý trời rồi, nếu đã vậy, ở nhà đều nhờ anh cả hết."

Tần Thủ Thành đi rồi, trong nhà dù sao cũng phải có người làm chủ, vị trí của Tần Thủ Nghiệp cuối cùng cũng ổn định.

Có đôi khi, cũng thấy có lỗi với Tần Thủ Thành, nhưng nghĩ lại: Trách ai được, có con đường nào ở nhân gian là không có báo ứng, kẻ có ý xấu, chung quy cũng sẽ vận vào người vợ con, cũng là tự làm tự chịu mà thôi.

Tần Thủ Nghiệp thò tay móc điều thuốc lá từ trong túi áo, bật lửa lần thứ nhất không được, đến lần thứ hai, có người xông vào nói: "Đến rồi!"

Tần Thủ Nghiệp còn chưa động dậy, Tần Thủ Thành đã vụt đứng dậy, lão đảo chạy ra bên ngoài, Tần Thủ Nghiệp lạnh mặt, căn dặn gã vừa báo tin lúc nãy: "Để ý, đừng để nó gây ra phiền phức."

Tình hình bên ngoài còn phức tạp hơn tưởng tượng của Tần Thủ Nghiệp, hơn mười gã lớn có bé có của nhà họ Tần mà không vây bắt nổi Quý Đường Đường, một trong số đó muốn lao vào túm lấy cánh tay cô, bị

cô vặn ngược tay lại, văng ra ngoài, âm thanh trầm đục khi rơi xuống đất khiến cho tất cả kinh hô, trên mặt ai cũng lộ vẻ kinh hãi.

Cho dù đều là người của Tần gia, bí mật mà mỗi người được biết cũng không giống nhau, bọn họ có thể theo Tần Thủ Nghiệp làm một vài chuyện bắt cóc giết người, nhưng đơn giản cũng chỉ là đối phó với những người giống như bọn họ, Quý Đường Đường trước mắt cơ bản đã vượt ngoài tầm nhận thức của bọn họ, khi mục tiêu mới xuất hiện, kẻ nào cũng muốn tiến lên giành trước, nhưng đến gần mới thấy sợ hãi, thứ sát ý quanh người và cặp mắt dò lè kia, căn bản một cô gái bình thường sẽ không thể có, hơn nữa thức sức mạnh khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi này....

Tần Thủ Thành vẫn run rẩy, ngấp ngừng mấp máy môi nhìn Quý Đường Đường đang phát điên phía xa, Tần Thủ Nghiệp tiến lên một bước, giọng nói lại có chút bình tĩnh: "Đã nhìn thấy chưa, vuốt Quý đã nhận chủ rồi, thức sức mạnh này, hẳn là do vuốt Quý truyền cho nó, dưới tình huống bình thường, phải có thời gian mới có thể hình thành cảm ứng với vuốt quý, nhưng khi tâm trạng trở nên cực đoan, đại não sản sinh ra ý niệm mãnh liệt sẽ trực tiếp kêu gọi sức mạnh của vuốt Quý, sớm biết vuốt Quý sẽ nhanh chóng nhận chủ như vậy thì nên mang luôn bàn tay phải ra -- sức mạnh của tay phải còn hơn tay trái, mạnh hơn rất nhiều, đối phó nó sẽ dễ dàng hơn, cũng may không phải sơ suất gì lớn, có thể sửa chữa được."

Nói xong, vươn tay chìa ra bên cạnh, có người chuyển cho ông ta một cái ống nhôm, Tần Thủ Nghiệp cầm lấy, nhìn qua lăng kính, đầu tiên nhìn Quý Đường Đường, tiếp đó ống ngắm lệch đi, chuyển qua Lộ linh đang treo giữa không trung.

Dường như ông ta nghe thấy tiếng bản thân mình đang than thở: Đây là Lộ linh ư... Tần gia có một quyển sách, ghi chép về chín loại chuông của Thịnh gia, tuy nhiên trong quyển sách đó vẫn còn vô số khoảng trống, chỉ có một vài kiểu chuông, bọn họ còn chưa được nhìn thấy bao giờ, thậm chí

đến tên cũng không rõ ràng, ông ta nhớ rất rõ, trang nói về Lộ linh không hề có hình vẽ.

Sau này khi Tần Thủ Thành cưới Thịnh Thanh Bình, sớm chiều chung sống hai mươi năm, vậy mà cũng chưa từng được nhìn thấy Lộ Linh -- Thịnh Thanh Bình cũng không kể cho ông ta nghe về gia thế của mình, ngay cả chuyện làm phép bảo vệ trên bụng Thịnh Hạ, ông ta cũng phải thông qua bức thư bà ấy để lại mới biết được, về phần Lộ Linh, Thịnh Thanh Bình hạ phong ấn, không phải là người nhà họ Thịnh thì đến cái vỏ hộp bên ngoài cũng không mở ra nổi.

Giờ mới thấy, Lộ Linh thực ra cũng mang dáng vẻ rất bình thường, nắp chuông hình lá sen, vài cái thanh la bằng tiền đao mà thôi, không khác gì những chiếc chuông gió cổ khác, đừng nói là Thịnh gia, có ném ở ven đường ông ta cũng không thèm nhặt.

Nghe nói Lộ Linh hộ chủ, chiêu dùng oán khí của Thịnh Thanh Bình này có hậu quả rồi -- chuông nhà họ Thịnh, khi đổi chủ cần có một nghi thức phức tạp nhất định, Thịnh Thanh Bình chết bất ngờ, không thể nào kịp làm lễ cho Quý Đường Đường, cho nên Quý Đường Đường muốn tự mình điều khiển Lộ Linh phải cần một thời gian rất dài, mà một khi oán khí của Thịnh Thanh Bình xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn Lộ Linh sẽ khó mà phân biệt, năng lực hộ chủ sẽ tạm thời biến mất.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả đều vừa khéo, như nước chảy thành sông, cuối cùng ông trời cũng mở mắt, kể từ lần luyện thành Quỷ Linh trước đó, chắc cũng đã gần mấy trăm năm rồi, rốt cục cũng thấy được ánh sáng hy vọng...

Tần Thủ Nghiệp hít một hơi thật sâu, ra hiệu cho một gã cách đó không xa: "Nổ súng đi, nhớ đừng để bị thương đến chỗ yếu hại."

Gã kia nâng súng lên, trán hơi lấm tấm mồ hôi, tài bắn súng của gã không tệ, nên Tần Thủ Nghiệp mới để hẳn làm nhiệm vụ này -- nhưng Quý Đường Đường lại chẳng phải cái cọc gỗ, cô liên tục chiến đấu với kẻ khác, hơn nữa tốc độ vô cùng nhanh, trời lại đang tối, khoảng cách cũng khá xa, thật đúng là....

Tình cảnh hung hiểm như vậy mà Quý Đường Đường hoàn toàn không nhận ra, cô không hiểu vì sao, chạy một quãng đường dài như vậy lại bị chôn chân ở cái nơi trống trải này, trước mắt có một đồng lửa lớn, củi lửa kêu lách tách, Thịnh Thanh Bình chỉ lộ nửa người bên ngoài, đang đau đớn bò ra mà không tài nào nhúc nhích được, cô muốn lao về phía Thịnh Thanh Bình nhưng lần nào cũng có những bóng đen ngăn cản, nhìn không rõ mặt mày, không biết là yêu ma quỷ quái ở đâu, Quý Đường Đường nghe thấy tiếng rên đau đớn của Thịnh Thanh Bình, cuống đến mức đỏ cả mắt, ra tay vô cùng tàn nhẫn, kéo túm quăng quật, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật.

Đang vật lộn, từ xa bỗng loáng lên một tia sáng vàng chói, có thứ gì đó nhanh chóng bắn về phía nửa thân dưới của cô, lướt qua bụng chân, nóng bỏng, đau rát.

Sau đó lại thêm một phát nữa, lúc này cô đã có kinh nghiệm, lần này cô đã có kinh nghiệm, kéo một tên ra làm lá chắn.

Sắc mặt của Tần Thủ Nghiệp trầm như băng, CMN mày là đồ ngu à, nhất thiết phải nổ súng trước mặt nó hay sao, không biết chạy ra đằng sau à? Ông ta nhanh chóng bước lên, đoạt lấy khẩu súng, lớn tiếng quát: "Đế ta!"

So với đám thanh niên, ông ta trầm ổn và kiên trì hơn nhiều, súng vừa ngắm, quả nhiên không hề lung lay, đám người vây xung quanh Quý

Đường Đường mắt thấy tiền bối đã ra mặt, tuy không dám lấy cứng đối cứng nhưng đã khí thế hơn nhiều, Quý Đường Đường đỡ trái hở phải, nhất thời mất sức rất nhiều, Tần Thủ Nghiệp thấy cô đột nhiên cúi người, khoe miệng nhếch lên một tia cười khẩy, vươn tay bóp cò súng.

Còn chưa chạm đến cò súng, tầm mắt đột nhiên sáng choang, đằng xa vang lên một tiếng nổ lớn, bốn chiếc đèn xe cở lớn sáng lóa như tuyết, khiến người ta lóa cả mắt, Tần Thủ Nghiệp không thể hiểu nổi một nơi vắng vẻ như vậy đêm hôm sao lại có xe đi qua, nhưng vừa nhìn thấy xe đã biết là sẽ không dừng lại, dưới tình thế cấp bách, ông ta lăn một vòng qua bên cạnh, chiếc xe gần như sát qua bên người, đánh thẳng về phía đám người trước mặt, kẻ nào kẻ nấy cũng kêu la chạy trốn khắp nơi, chiếc xe cua một vòng cung tại chỗ, vậy mà lại không hề va phải Quý Đường Đường, cửa xe bật mở, kéo thẳng cô vào bên trong.

Lúc cửa mở, Tần Thủ Nghiệp mới nhìn rõ, người lái rõ ràng là Nhạc Phong, trong lòng hận đến mức rỉ máu: Ngàn tính vạn tính, lại bỏ sót mất một, vẫn chẳng coi Nhạc Phong ra gì, đến thời khắc quan trọng nhất, cố tình lại chính là nó làm hỏng việc!

Thời cơ mất rồi sẽ không trở lại, Tần Thủ Nghiệp tức đến mức hai mắt đỏ lè, dưới tình thế cấp bách, chẳng thể suy nghĩ được nhiều, ông ta đứng dậy, nhắm về phía cửa kính xe nã súng liên tiếp.

Tiếng súng đoàng đoàng liên tục vang lên, mảnh thủy tinh đằng trước rớt xuống như mưa, Nhạc Phong ấn Quý Đường Đường xuống ghế ngồi, mình thì cúi người bằng trực giác chuyển tay lái, qua hai giây chắc đã đến ngay gần, từ gương chiếu hậu có thể nhìn thấy Tần Thủ Nghiệp đang lăn người tránh ra xa, Nhạc Phong mở trừng mắt, nhất thời ác lên to gan lớn mật, đột nhiên hạ quyết tâm, lùi xe đâm vào Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp đột nhiên nghe thấy tiếng xe, ngẩng đầu đã thấy thế xe tựa như Thái sơn đè đầu, hoảng loạn dùng cả tay cả chân bò ra ngoài, người có nhanh cũng không thể nào bằng xe, mắt thấy cả chiếc xe đã lao đến, Tần

Thủ Nghiệp sợ đến mức hồn phi phách tán, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu tê tái ruột gan của Miêu Miêu: "Nhạc Phong!"

Nhạc Phong chấn động cả người, đột nhiên tỉnh táo lại, vô ý thức đảo tay lái, nhưng không còn kịp nữa, thân xe trượt một cái, cán qua chân phải của Tần Thủ Nghiệp, người ngồi trên xe, gần như có thể nghe thấy tiếng xương vỡ vụn.

Tiếng kêu thảm thiết của Tần Thủ Nghiệp vang vọng khắp trời đêm, người nhà họ Tần dường như đều ngây dại, không ai dám xông về phía trước, toàn thân Nhạc Phong như bị rút xuống vực băng, xuyên qua gương chiếu hậu, anh thấy Tần Thủ Nghiệp đang điên cuồng lăn lộn trên đất, phần chân đứt lìa cực kỳ không cân đối dưới ống quần nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Mình đã làm gì? Trước mặt Miêu Miêu, muốn lái xe đâm chết cha cô ấy....

Nhạc Phong sửng lại mấy giây, tình hình trước mắt không cho phép anh chần chừ thêm nữa, hạ quyết tâm, anh khởi động xe lần nữa, Miêu Miêu đứng ngay trên đường ra, nhìn anh nở một nụ cười sâu thẳm, từ khi quen biết Miêu Miêu đến giờ, anh chưa bao giờ thấy cô cười tuyệt vọng mà hận thù như vậy.

Nhạc Phong nén nước mắt, phóng thẳng về phía trước, lúc đến gần Miêu Miêu, thân xe quành một cái, đánh thành hình chữ S qua đường, cửa xe đang mở, mái tóc dài của Miêu Miêu phất lên, ở cự ly gần nhất, gần như lướt qua mặt anh, mùi hương quen thuộc, cảm giác mềm mại, trong nháy mắt bỏ lại phía sau, xe tăng đủ mã lực, nhanh chóng lao vào trong bóng tối vô tận.

Nhạc Phong tâm loạn như ma, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Đi! Đi càng xa càng tốt, nhất định phải thoát đi trong đêm nay!

Vừa mới đi được một đoạn, cổ đột nhiên bị bóp chặt, tay của Quý Đường Đường vươn từ dưới lên, ghì chặt lấy cổ họng anh, cổ họng của anh gần như bị cô bóp đến đứt đoạn, anh giãy giụa siết tay ổn định bánh lái, tay còn lại cố gắng gỡ tay Quý Đường Đường, cổ sức phát ra những âm thanh khản đục đứt quãng: "Đường Đường.... em... dừng tay..."

Hạ tầm mắt, thấy mắt cô đỏ ngầu, ngay đến nước mắt trên khóe mắt cũng là màu đỏ, chiếc xe bắt đầu loạn choạng, có lần suýt đâm vào cây bên đường, Nhạc Phong hô hấp ngày càng khó

khăn, bị cô siết đến mức mắt cũng sung huyết, trong chớp nhoáng, đột ngột thảng xe lại.

Thân xe đột nhiên dừng lại, anh đang cài dây an toàn nên không sao, trán của Quý Đường Đường va phải màn hình chỉ dẫn, đau đớn rụt tay lại, Nhạc Phong nắm chắc thời cơ, vươn tay chặt vào gáy cô, trực tiếp làm cho cô ngất xỉu.

Dường như chỉ trong chốc lát, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, vừa nãy phóng nhanh thẳng một đường, không biết đã đến đâu rồi, hình như là ngoại thành, xa xa là bờ ruộng, cây cối xơ xác trơ trọi trong bóng tối, tiếng côn trùng không tên vọng đến giữa màn đêm, trận sinh tử vừa diễn ra trong nháy mắt, vậy mà trở nên xa lạ như không hề có thực.

Nhạc Phong bắt đầu rung mình, lúc cúi người ôm lấy Quý Đường Đường, tay cũng run lấy bầy, anh đặt Quý Đường Đường lên ghế phụ, gác tay lên bánh lái úp mặt nằm một hồi, không dám ở cúi mặt lâu, không biết Tần gia có lập tức đuổi theo không, phải đi tiếp.

Lúc ngẩng đầu, thấy di động đặt phía trước đang nhấp nháy, lúc anh bỏ Miêu Miêu lại, biết địa điểm mù mờ sẽ cần phải tìm một khoảng lớn, chân chắc chắn sẽ không đi nổi, nên miớ chạy về lấy xe, lúc lên xe cũng ném bừa điện thoại ở đó, không đụng vào.

Đã muộn thế này, ai còn gửi tin nhắn?

Nhạc Phong nhắc di động lên, trượt mở khóa, trên màn hình lớn như vậy mà chỉ có hai chữ.

"Bên phải."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hai chữ ngẩn ngủ, Nhạc Phong nhìn rất lâu, màn hình tối dần, anh không tài nào nghĩ ra nổi, mình và Miêu Miêu, tại sao lại đến nông nổi này? Những người đã từng yêu nhau, cho dù không có duyên ở bên nhau thì vẫn luôn nghĩ tốt về nhau, mong đối phương có thể hạnh phúc, anh cam tâm dìm mình một dao, cũng không muốn thương tổn đến Miêu Miêu một chút nào, nhưng trăm ngàn lần không ngờ tới, vết thương sâu nhất mà Miêu Miêu phải chịu, vừa hay là do anh. Nếu như thời gian có thể quay lại... Nhạc Phong đột nhiên nhận ra, cho dù thời gian có đảo ngược, quay trở lại thời khắc đó, anh cũng khó mà có lựa chọn khác -- Lúc đó, Tần Thủ Nghiệp chẳng phải đã nâng súng muốn bắn Đường Đường ư? Lúc xe phóng đi, ông ta liên tiếp nổ súng vào buồng lái, chẳng lẽ không muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết? Chẳng lẽ chỉ vì ông ta là ba của Miêu Miêu thì có thể khoan dung? Như vậy có công bằng với Đường Đường hay không? Đang suy tư, Quý Đường Đường ngồi bên ghế phụ đột nhiên giật bắn mình. Động tĩnh của cô kéo Nhạc Phong về với thực tại, anh lấy lại bình tĩnh, bước đến khoang sau xe lấy một cuộn băng dính ra, quấn tay chân cô lại: Nhất định phải phòng bị trước, nhớ đâu lúc cô tỉnh lại điên cuồng tấn công tiếp, vẫn nên trói lại thì hơn. Lúc trói cô lại, anh mới phát hiện Lộ Linh đang bị cô đè dưới thân, Nhạc Phong rút ra xem vô cùng nghi hoặc thả xuống ghế: Anh nhớ lúc kéo Đường Đường vào xe, tay cô trống không, cái chuông này, chẳng lẽ tự bay vào? Trời đêm vẫn tối sầm, xa xa có một con gà trống đột nhiên cất tiếng gáy, chẳng được mấy chốc lại ngừng, chắc là bị chủ nhà khép mỏ, Nhạc Phong đánh tay lái thuận đường tiếp tục đi, lại qua chừng mười phút, cuối cùng cũng thấy đường lớn, đi được một lúc thì đèn đỏm và bảng hiệu cũng dần dần nhiều hơn, đại khái có thể xác định được phương

hướng và vị trí hiện tại, như vậy cũng tốt, trước cứ đi về phía Đông, không cần biết đi Quý Châu hay Quảng Tây đều là những tỉnh xa xôi, chạy hay trốn cũng tiện hơn nhiều. Đi qua trạm thu phí gần nhất, anh đến cửa hàng tiện lợi mua chút nước và bánh mì, lúc đi qua cửa thu phí, có kinh nghiệm từ lần ở Đôn Hoàng, anh rất tỉnh táo mà kiểm tra xung quanh, người thu phí hiển nhiên không hề có hứng thú gì với anh, mắt cũng chẳng buồn ngước lên, ngáp dài đưa tấm vé cho anh. Cuối cùng cũng tiến vào đường cao tốc, xung quanh an tĩnh đến khác lạ, không có gió, dọc đường chỉ nghe thấy tiếng lạo xạo khi lốp xe chạm vào nhựa đường. rẽ vào một con đường có hàng đèn kéo dài, từng ngọn từng ngọn, tựa như những cặp mắt ấm áp trong đêm đen. Tần Thủ Nghiệp đang bị thương, người nhà họ Tần thiếu mất kẻ tâm phúc, kiểu gì cũng rối loạn, cả đêm, trong khoảng thời gian này sẽ khó mà đuổi theo, nhưng điều đó không có nghĩa là trời sáng sẽ an toàn, trên thực tế, tình thế so với trước kia chỉ có càng tệ hơn mà thôi. Trước đây Tần gia dùng đủ mọi cách để truy tìm, nhưng vẫn còn cố kỵ chuyện mình làm là chuyện vô nhân tính, lén lút không dám công khai, nhưng sau lần này, bọn họ có thể công khai gán cho anh tội danh cố ý gây thương tích giết người có chủ đích, mời cơ quan công an tiến hành truy lùng, mà chỉ cần cảnh sát dính vào, những nơi bọn họ có thể trốn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay - đến lúc đó không phải là Quý Đường Đường liên lụy đến anh, mà là anh sẽ liên lụy đến Quý Đường Đường. Cho nên phải tính đến khả năng xấu nhất, xe phải đổi, vận bất đắc dĩ, phải sử dụng chứng minh giả - cũng may anh quen biết nhiều người, anh nhanh chóng nhớ ra đi hết con đường cao tốc này sẽ đến châu Sở Hùng, cách thị xã Sở Hùng không xa, ở đó anh có một người bạn tên là Lão Quỷ. Lão Quỷ khi còn trẻ từng tung hoành ở Đẳng Trùng, dẫn người vượt biên trái phép sang Myanmar, chạy qua lchayj lại không ít, sau đó có lần bị dân quân Myanmar bắt được, bị vút vào trong tù ba năm, phạt một khoản tiền, sau khi ra ngoài thì bắt đầu vận chuyển được liệu từ Vân Nam, ví dụ như Điền Thất hay Thiên Ma, mua vào thấp bán ra cao, thuộc về một kiểu "kẻ xào thuốc" khác, vài năm gần đây đã phát lên, cũng mở công ty như ai, sau đó làm lớn, mở không ít chi nhánh, chạy đến vùng Tây An Hàm Dương kiếm chác, đặc tội dám

cùng ngành ở địa phương, bị kẻ khác thừa dịp bắt lại, đó là địa bàn của Cửu Điều, lúc đó Nhạc Phong vẫn còn là trợ thủ của Cửu Điều, Lão Quỷ nhờ vả quan hệ, Cửu Điều mới sai Nhạc Phong hỗ trợ cứu người ra, còn bày rượu an ủi, lúc đó Lão Quỷ ba chén xuống bụng, vành mắt đỏ lên, kéo tay Nhạc Phong lải nhải không ngừng: "Người anh em, khỏi phải nói, sau này có chuyện gì, cứ hô một tiếng, đại ca có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng công cậu ra." Có lúc, so với những kẻ có ăn có học hào hoa phong nhã đeo kính gọng vàng miệng đầy những bất động sản rồi chính sách kinh tế, Nhạc Phong càng thích kết giao với những kẻ như Lão Quỷ, đầu óc không có lăm toan tính như vậy, chỉ có nghĩa khí là thật. Vừa gọi điện qua, Lão Quỷ bên kia đang ngủ chống vó, nghe xong lập tức phấn chấn: "Được được được, để anh chuẩn bị một chút, trước khi trời sáng là tới!" Gác điện thoại xuống, Nhạc Phong có chút cảm thán, có những người nổi "báo đáp", chỉ là tiện miệng nói ra, khi thực sự đến cửa nhờ, mặt dài ra còn khó nhìn hơn khi, người như Lão Quỷ, thực ra quan hệ không quá sâu, anh ta chỉ nhớ kỹ là nợ anh, tâm tâm niệm niệm muốn trả, cuối cùng cũng trả được, sẽ cảm thấy như hất được tảng đá ra khỏi ngực vậy. Lão Quỷ là người tốt ư, chỉ cần có cơ hội là lách luật, hiển nhiên không thể tính là người tốt theo đúng nghĩa, thế nhưng nghĩa khí với bạn bè thì thực sự không thể chê vào đâu được. Tần Thủ Nghiệp là người xấu ư, bỏ qua những chuyện ông ta làm với Quý Đường Đường, có ai không khen ông ta là một lãnh đạo tốt, là người chồng, người cha tốt? Đây là điểm phức tạp của con người, không có ai tốt hoàn toàn hay xấu hoàn toàn, đối với Quý Đường Đường mà nói, bản thân có lẽ đã làm đủ nhiều, nhưng đối với Miêu Miêu mà nói, hoàn toàn là lòng lang dạ sói, chỉ hận không thể làm lại chẳng? Nhạc Phong thở dài, gần sáng, anh lái xe rời khỏi đường cái, tiến vào thị giới Sở Hùng, theo lời hẹn qua điện thoại, đi qua tòa thị chính một con phố đến cổng ngân hàng, Lão Quỷ đã đến, đang tựa bên cạnh một chiếc xe Jeep màu xanh quân đội hết nhìn đông lại nhìn tây, Nhạc Phong xuống xe chào hỏi ông ta, Lão Quỷ bước lên đón anh, không vội hàn huyên, nhanh chóng nhét vài tấm chứng minh thư và bằng lái vào tay anh: "Cậu xem cái nào giống mình, tự chọn đi, cả bộ đấy." Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma

mặc áo giấy, nhờ người đi đêm chở hỏi đường về, lại nói, cần chứng minh giả chỉ là để ứng phó tra xét dọc đường, chỉ dùng để ở trọ là chính, Nhạc Phong tùy tiện chọn một tấm, lúc cất giấy tờ đi hỏi một câu: "Tôi cần mấy thứ đồ chơi này, ông anh chẳng lẽ không nghi ngờ? Không sợ tôi giết người xong chạy tới đây?" Lão Quỷ lắc đầu như trống bỏi: "Người anh em, tôi còn không hiểu cậu hay sao? Nếu thực sự giết người cũng là do bị ép bức! Lại lui một vịn bước mà nói, nếu cậu thực sự gây ra chuyện, một trăm người muốn bắt cậu, thì ông anh này cũng phải giúp cậu phải không? Anh đây vẫn còn nhớ rõ ơn cứu mạng của cậu, năm đó bị bắt, đám chó chết kia được thể, chính tôi gần chết, bẻ chân tôi rồi lót từng viên gạch vào, CMN cho ngồi ghế hùm* cơ đấy, nếu không nhờ cậu, nửa người dưới của anh đây chắc đã tàn phế rồi. * Ghế hùm: Một hình phạt thời xưa, cho người ngồi trên một chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi nhét gạch vào dưới gót chân, lót càng cao thì càng đau. Nói xong lại móc ra một cái thẻ sim mới đưa cho Nhạc Phong: "Này, số mới mua cho cậu rồi đây, lúc nào rảnh thì đổi đi. Tôi nghe nói bây giờ bọn cớm thành tinh hết rồi, hợp tác với bọn di động, dùng điện thoại định vị ra vị trí của cậu được đấy, tắt máy cũng tìm được, cậu nên đổi đi." Nhạc Phong dở khóc dở cười, Lão Quỷ ngoài miệng thì nói tin anh không phạm tội, nhưng hành động thì rõ ràng coi anh là tội phạm bỏ trốn mà giúp đỡ nghĩ đối sách, trong lòng anh cười khổ, ngoài miệng lại không tiện nói gì: "Ông anh, nhờ anh bỏ hành lý trên xe ra giúp, xe tôi phiền ông anh lái về, tìm một cái nhà kho khóa lại, tôi nghĩ chắc không có ai tìm anh đâu, nhưng nếu tìm đến, cứ nhất quyết nói là không gặp, sẽ không để anh gặp phiền phức." Lão Quỷ gật đầu: "Đương nhiên rồi." Sắc trời còn sớm, trên đường không có mấy bóng người, hai người xách đồ tới lui trong xe cũng không gây chú ý mấy, Lão Quỷ thấy Quý Đường Đường, tưởng đang ngủ, đầu tiên không nói gì, sau đó Nhạc Phong lại bước qua ôm cô, ánh mắt của Lão Quỷ đảo qua đảo lại chỗ băng dính trên tay chân cô, vẻ mặt rõ ràng có chút nghi hoặc, lúc Nhạc Phong lên xe, ông ta cuối cùng cũng không nhịn nổi, ghé vào cửa xe hỏi anh: "Người anh em, không phải cậu... gây chuyện với phụ nữ đấy chứ?" Ông ta nói xong, lại dùng miệng hất hất về phía Quý Đường Đường đang

ngồi đằng sau, Nhạc Phong biết ông ta nghĩ sai, cũng may đã sớm chuẩn bị: "Không phải, bạn gái của tôi. Cô ấy... có tật động kinh, có lúc lên cơn bệnh sẽ đánh người loạn xạ, đành phải trói lại." Lão Quỷ thở phào một cái, vẻ mặt có chút xấu hổ, cười ha hả tìm bậc thang đi xuống: "Tôi đã bảo mà, với vẻ tuấn tú phong độ của cậu em tôi đây, việc gì phải dùng sức mạnh với phụ nữ chứ." Nói xong lại liếc nhìn Quý Đường Đường: "Mặt mày cũng không tệ, nhưng anh có vài lời thật lòng, đừng bỏ ngoài tai, tìm phụ nữ, đừng chỉ coi vẻ bề ngoài dễ nhìn hay không, bệnh động kinh không dễ chơi như vậy đâu, bệnh này có di truyền hay không, cũng ảnh hưởng đến đời sau đấy, nhớ suy nghĩ trước khi kết hôn, chuyện kết hôn phải cẩn trọng..." Mỗi quan tâm bình thường, nghe có vẻ thể tục mà dài dòng, nhưng từ khi ở bên Quý Đường Đường, những suy nghĩ thể tục này đã xa đến không tưởng, Nhạc Phong bất đắc dĩ cười cười, nhào người ra vỗ vỗ vai Lão Quỷ: "Đại ca, đa tạ, mọi chuyện xong xuôi rồi, nếu như người còn lạnh lặn, nhất định sẽ đến cửa tạ lễ. Nếu thực sự kết hôn, rượu mừng nhất định sẽ không thiếu phần anh."

Đã nhắc đến rượu mừng rồi, có thể thấy tình cảm rất thân thiết, những lời mình vừa nói lại có ý chia rẽ, Lão Quỷ lập tức hối hận, lắp bắp vẫy tay chào tạm biệt: "Đương nhiên rồi! Đường nhiên rồi!" ----- Ra khỏi thị xã Sở Hùng không lâu, ước chừng sau khi đến thị trấn La Xuyên, Quý Đường liền tỉnh, cô không phải tự nhiên tỉnh lại, mà là bị thứ gì đó giầy vò làm cho bừng tỉnh, còn chưa mở mắt thì đã có thanh âm ghen ngào giầy dựa phát ra, Nhạc Phong nhanh chóng đỗ xe bên ven đường, xe còn chưa dừng hẳn, toàn thân cô đã co giật liên tục, vẫn cố sức giằng bằng dím trên tay chân ra, Nhạc Phong bước qua bảo cô ngồi xuống, cô vẫn nhận ra Nhạc Phong, nhưng ngay lập tức, toàn thân vận vẹo, khản giọng gọi anh: "Nhạc Phong, tiêng chuông ồn quá, tắt đi! Tắt đi đi!" Chắc hẳn ý thức của cô không còn tỉnh táo, lại còn nói là "tắt đi", nói như là cái chuông kia có công tắc vậy, Nhạc Phong cuống quýt không có cách nào, anh căn bản không nghe thấy tiếng chuông, tắt thế nào đây? Hỏi cô, cô đã nói không thành tiếng, thân thể thì một mực giầy dựa, thỉnh thoảng thống khổ kêu lên: "Nhức đầu quá,

Nhạc Phong, giống như muốn nổ tung ấy, ồn quá!" Nói được một hai lần, đột nhiên lao đầu tông vào ghế dựa trước mặt, lưng ghế lại mềm, không có hiệu quả giảm đau nhức gì cả, cô lại vùng vẫy định tông vào cửa xe, Nhạc Phong ôm chặt lấy cô, mặc cô đụng vào lồng ngực mình, ngực phát đau, anh đại khái đoán ra được, tiếng chuông này chắc chỉ có Quý Đường Đường nghe thấy. Có người nói lỗ tai con người chỉ nghe được những âm thanh giới hạn trong khoảng từ 20 đến 20000 héc, những âm thanh có tần suất thấp hơn là sóng thấp, có thể dùng để giết người, anh nghĩ hiện giờ hẳn là Quý Đường Đường đang nghe thấy thứ âm thanh này, nếu không cô sẽ không đau đớn như vậy, từ tối hôm qua đến giờ, xảy ra nhiều chuyện khó mà tưởng tượng được như vậy, nhất định là do Tần gia giờ trò quỷ, Nhạc Phong bỗng nhiên hối hận sao không đâm chết Tần Thủ Nghiệp luôn đi. Chưa biết chừng vì lão ta chưa chết, lại càng tìm đến hại Đường Đường. Nhạc Phong nén nước mắt; "Đường Đường, anh thực sự không nghe được, có phải do chuông ở gần quá không? Anh ném đi được không?" Quý Đường Đường chỉ ra sức lắc đầu, lắc được một nửa cả người đau đến phát run, nghĩ lại Lộ Linh là thứ quan trọng như vậy, chắc cô cũng không đồng ý ném - ném không thể ném, giúp không thể giúp, Nhạc Phong chỉ có thể ôm chặt lấy cô, không cho cô tự tổn thương chính mình, càng ôm chặt, càng cảm nhận được rõ ràng sự co giật không thể khống chế từ sâu bên trong cô, Nhạc Phong vùi đầu bên hõm cổ cô, cắn răng cùng cô vượt qua cơn giày vò này, một lát sau bỗng nhiên cảm thấy trên mặt hơi ướt ướt, dính dính, mềm mềm, lại không giống nước mắt. Trái tim Nhạc Phong thót lên một cái, ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt của cô, lỗ mũi và tai, đều có máu chảy ra, trên mặt máu hòa với nước mắt, loang lổ vô cùng. Thất khiếu đổ máu cũng không thể thảm hơn thế này, Nhạc Phong gần như sập đổ, anh như phát điên, ra sức rút khăn giấy, vừa giúp cô lau máu, vừa run rẩy lẩm bẩm lặp đi lặp lại: "Đường Đường, em đừng thế, đừng như vậy..." Cũng không biết qua bao lâu, Quý Đường Đường bình tĩnh trở lại, là kiểu đột nhiên bình ổn trở lại, thân thể gần như trong nháy mắt yên ổn lại, mềm nhũn, không chút nhấp nhô, mắt mở to nhìn lên trần xe, sau đó chậm rãi nhắm lại. Nhạc Phong run rẩy vươn tay thăm dò hơi thở của cô, cũng may còn có hơi ấm

nhẹ nhẹ, lại nghe nhịp tim của cô, tuy rằng yếu ớt, nhưng từng chút từng chút, vẫn là dấu hiệu của sinh mệnh, Nhạc Phong bỗng dừng lại có một thứ cảm giác hạnh phúc như vừa sống sót qua một kiếp nạn, anh đặt Quý Đường Đường nằm ở ghế sau, kéo chăn đắp lên người cô, cúi đầu hôn nhẹ lên mí mắt cô: "Đường Đường, em nghỉ ngơi một lát đi, đến Côn Minh rồi ăn một bữa ngon lành." Quay lại ghế lái khởi động xe, Nhạc Phong mới nhận ra mình đã rời hết cả người, lúc nắm vô lăng, cánh tay tê rần như không thuộc về mình, anh lái một lúc, lại nhìn Quý Đường Đường qua gương chiếu hậu, hoang mang nghĩ, con người đúng là càng chịu nhiều giày vò thì yêu cầu càng ít, hy vọng cũng càng bé nhỏ, trước đây lúc chưa có bạn gái, trong đầu có rất nhiều hình mẫu, phải đẹp, đáng người chuẩn, tính tình dịu dàng, hiếu lòng người, hiện giờ, đối với Quý Đường Đường, anh thực sự không có yêu cầu gì, chỉ mong cô có thể khỏe mạnh. Hơn một giờ chiều thì đến Côn Minh, Nhạc Phong dừng xe bên ngoài một khu ẩm thực, hỏi Quý Đường Đường, cô muốn ăn gì, cô vẫn giữ tư thế kia, mắt đã mở ra, nhưng chỉ lơ đãng nhìn chăm chăm lên nóc xe, hỏi gì cũng không nói, Nhạc Phong đoán là cô mệt, cũng không muốn làm phiền đến cô, dừng xe xong thì chạy qua cửa hàng đồ ăn bên cạnh, mua không ít đồ ăn nhẹ, lúc lên xe, vừa cúi đầu lật mấy món trong túi vừa hỏi cô: "Đường Đường, em ăn cơm gà hay xiu mại?" Không có động tĩnh, Nhạc Phong lại quay lại hỏi cô một lần nữa, cô vẫn nằm như vậy, mắt mở to, thỉnh thoảng chớp một cái, vẻ mặt bình lặng vô cùng. Hỏi đến lần thứ ba, một suy nghĩ trong đầu đột nhiên nảy ra, Nhạc Phong bị suy nghĩ của chính mình làm cho sợ hãi, anh siết túi nylon trong tay, căng thẳng gần như không thở nổi, nhẹ giọng hỏi một câu. "Đường Đường? Có phải em không nghe được đúng không?" Hỏi xong, trong xe yên lặng đến chết chóc, không khí xung quanh dường như nháy mắt lạnh lẽo, Nhạc Phong buông túi, tay phải siết chặt, dấn mạnh lên cửa xe một cái, âm thanh rất vang. Nhưng Quý Đường Đường vẫn không có phản ứng gì, thậm chí mắt cũng không chớp lấy một cái. Nhạc Phong lạnh hết cả lòng, anh vươn tay quơ quơ trước mắt cô, Quý Đường Đường sững sờ một chút, quay lại nhìn anh, ánh mắt rất lạnh nhạt, nhìn xong lại rũ mi mắt xuống, khôi phục lại trạng thái khi trước. Nhạc Phong còn chưa kịp

tiêu hóa sự thực là cô không thể nghe thấy, đã bị ánh mắt vô cùng xa lạ này của cô làm cho phát hoảng, anh ngậy người mấy giây, dùng di động gõ vài chữ: "Đường Đường, còn nhớ anh không?" Gõ xong giơ ra trước mặt cô, hiển nhiên là cô vẫn còn nhận ra mặt chữ, xem xong lại quay đầu nhìn anh một cái, nhíu mày, vẻ mặt tựa như nói: Anh là ai hả? Sau một lúc, chắc là không thích ánh sáng từ điện thoại di động quá chói mắt, cô nghiêng đầu sang bên kia. Nhạc Phong nhìn cô, môi ngậm ngừng, không nói nên lời, sau một lát, anh lại nghe thấy tiếng cười của chính mình, xa lạ như là một người khác phát ra, lại vô cùng chua xót. Cười mãi cười mãi, nước mắt liền chảy ra, Nhạc Phong lau mặt, bỗng nhiên đập mạnh đầu vào tay lái, đau thì đau, nhưng không đau bằng nỗi đau trong tim: Anh thực sự muốn lao ra ngoài, chỉ trời vạch đất ra mà chửi một trận thống khoái, CMN còn gì tệ hơn nữa không? Có giỏi thì giáng một phát sét xuống đây, bổ thẳng vào cái xe này này, cho cả người cả xe cháy đến tro cũng không sót đi! ----- Tức thì tức, hận thì hận, đường lại vẫn phải đi, Nhạc Phong hỏi thăm suốt dọc đường, đầu tiên lái xe chạy đến bệnh viện tỉnh, gỡ băng dính trên tay chân Quý Đường Đường ra, kéo cô xuống xe đi tìm bác sĩ, Quý Đường Đường rất chống cự, còn dùng cánh tay huých anh một cái, cuối cùng sức không bằng anh, bị anh kéo xuống, sau khi xuống xe vô cùng tức giận, không ngừng trừng mắt với anh, Nhạc Phong vừa khổ sở vừa buồn cười, nghĩ cô thật giống một đứa trẻ ba tuổi. Người xếp hàng rất dài, Nhạc Phong cũng chẳng màng đến văn hóa xếp hàng gì nữa, chen thẳng vào chỗ đầu tiên, người bị đẩy ra vô cùng tức giận, định quát anh, Nhạc Phong vỗ một tờ một trăm nguyên xuống, người nọ sừng sốt một lúc, liền im bặt. Khoa tai mũi họng ở tầng ba, người chờ thang máy cũng rất đông, Nhạc Phong kéo Quý Đường Đường lên cầu thang, có nhiều lần cô bám chặt lấy tay vịn không chịu đi, lại bị Nhạc Phong kéo đi, ba tầng lâu ngăn ngại, Nhạc Phong vừa ôm vừa kéo đến toát mồ hôi, lần cuối cùng còn phải quát cô, bởi vì cổ đã bị cô cào cho hai vết, Quý Đường Đường bị quát xong thì cũng ngoan ngoãn, nhưng vẫn trừng mắt nhìn anh, là cái kiểu cực kỳ cực kỳ căm thù, đến cuối cùng, Nhạc Phong thực sự là bị cô làm cho không còn gì để tức. Bác sĩ khoa nhĩ là một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, đeo kính lão, đầu tiên ông ta lấy

một miếng móng ngựa gỗ bên tai cô một cái, sau đó cầm chuỗi đèn bên cạnh hất lên, soi hết tai phải đến tai trái, lúc soi phải ấn đầu cô qua một bên, lần đầu tiên ấn tay đã bị cô vung tay gạt xuống, bóp một tiếp, giòn tan, Nhạc Phong nổi cáu, vươn tay giữ hai tay cô lại, ấn xuống không cho ngo nguậy, Quý Đường Đường lại tức giận, nhìn anh chăm chăm, giống như muốn cắn anh hai phát vậy. Soi xong, ông cụ kia đẩy đẩy gọng kính, nói: "Màng nhĩ không bị hư hại, nhưng trong lỗ tai lại có máu, thật kỳ quái, là đột nhiên không nghe thấy gì à?" Nhạc Phong gật đầu: "Bác sĩ, có chữa được không? Có nghiêm trọng không ạ?" Ông bác sĩ đã hơn sáu mươi rồi, rất hay nói mấy câu băng quơ dính trái dính phải mà không có trách nhiệm: "Tình hình của mỗi người sẽ khác nhau, nói không chừng ngay mai lại ổn, cũng chưa biết chừng từ nay về sau sẽ điếc. Có người nhìn tuyệt mà không đeo kính râm, lập tức quáng tuyết, không phải cũng đột nhiên không thấy gì?" Con em ông, nói nghe có lý lắm, nhưng có nửa điểm tác dụng không? Nhạc Phong nén giận: "Vậy sao cô ấy lại không nói được?" "Nếu điếc từ nhỏ, thì đồng thời cũng sẽ bị câm, không phải là không biết nói, lại nói, chính cô ta cũng không nghe được, dần dần sẽ quen với việc không nói chuyện. Cậu xem hiện giờ thần trí cô ta có chút vấn đề, trước kia vẫn bình thường đúng không? Chắc bị cú sốc gì lớn lắm. Một số người, sau khi chịu cú sốc lớn, không nhất định là điếc. nhưng có thể phát điên đến ngơ ngẩn, chắc cô gái này là bị đồng thời cả hai." "Có chữa được không?" "Cứ kê đơn thuốc uống đã, thử xem có hiệu quả hay không/" Thời gian khám không nhiều, thuốc lại kê một đơn dài dằng dặc, lại còn không hề rẻ, Nhạc Phong biết toàn là những loại thuốc an toàn không dễ xảy ra rủi ro, có tác dụng không cũng không biết, nhưng có chút hy vọng cũng được, anh đưa Quý Đường Đường đến trước cửa quầy thuốc chờ, mới đầu còn nhìn cô được nhưng đến lúc lấy thuốc phải lấy túi đựng thuốc, CMN mới được hai giây đồng hồ, cô đã chạy đi đâu mất! Nhạc Phong thực sự là muốn chết đi cho rồi, chạy khắp bệnh viện tìm cô, gần như đã tìm hết từng tầng lầu, từng phòng bệnh, cuối cùng mặt trời cũng sắp xuống núi mới tìm thấy cô ở cạnh bồn hoa trước sảnh chờ bệnh viện, cô đang ngồi xổm dưới đất, nhổ từng cọng hoa vàng nho nhỏ mọc trên đất, trong tay đã có một bó to, xanh xanh

vàng vàng, còn xen lẫn cả mấy cây bồ công anh. Nhạc Phong tức điên, bước tới kéo cô dậy, mắng một trận, nửa ngày trời, anh coi như đã chịu đựng đến cực hạn, Quý Đường Đường mới đầu không lên tiếng, một lúc sau chắc là bị mắng ghê quá, thấy ầm ỨC, lại thấy sắc mặt anh hung dữ, trong lòng hơi sợ, lách tách lách tách rơi nước mắt, vừa khóc vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt, tay cô đang cầm một bó hoa to, mỗi lần lau lại quệt qua mắt một lần, vụn cỏ dính hết vào lông mi. Cô vừa mới khóc, Nhạc Phong đã mềm lòng, nghĩ một chút lại thấy hối hận bản thân đã thiếu kiên nhẫn: Bây giờ chẳng phải là cô ấy không biết gì hay sao, mình còn so đo với cô ấy làm gì chứ? Định dỗ cô, cô lại không để ý, vừa lau nước mắt vừa đi ra ngoài, Nhạc Phong đành phải lẻo đẻo đi theo, trên đường đi kéo cô mấy lần, đều bị cô khóc thút thút gạt tay ra. Ra đến cửa bệnh viện, cô ngồi xuống cái ghế dài, lại không chịu đi nữa, Nhạc Phong bước qua ngồi cạnh cô, lập tức bị cô đẩy ra, Nhạc Phong đành phải theo ý cô, tự mình cầm tay vào túi quần đứng bên cạnh, trái lại cô thì rất nhàn nhã, cầm đồng hoa hoa cỏ cỏ trên tay trải ra trên đầu gối, vàng để với vàng, xanh để với xanh, ung dung nhặt nhạnh, Nhạc Phong xem được một lúc thì đói bụng, buổi trưa anh chưa ăn gì, đồ còn để trên xe đỗ ở đằng kia, lười qua lấy, thấy gần đó có bán khoai nướng, liền đi qua mua hai củ. Lúc quay lại, anh đứng một bên bóc, khoai lang rất thơm, vừa lột vỏ ra mùi đã bay ra bốn phía, Nhạc Phong còn chưa cắn, khóe mắt đã liếc thấy Quý Đường Đường không thích hợp, quay đầu lại nhìn, cô không nhặt hoa nữa, ngẩng đầu nhìn chăm chăm củ khoai trong tay anh. Nhạc Phong nhìn cô một cái, lại nhìn củ khoai lang: "Muốn ăn phải không?" Anh vừa nói vừa bước qua: "Xích ra một chút, cho gia ngồi." Tuy là cô không nghe được, nhưng vẫn biết nhìn sắc mặt động tác người khác, ngoan ngoãn dịch sang bên cạnh nhường chỗ, không tranh chỗ với anh nữa. Nhạc Phong bẻ một miếng từ củ khoai vừa bóc vỏ ra: "Nào, mở miệng ra." Quý Đường Đường đo ự một chút, mở miệng theo thật, cắn một miếng nhỏ ăn, ăn xong lại nhìn Nhạc Phong, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều. Cô vừa ngoan ngoãn trở lại thực sự là cũng rất khiến người ta đau lòng Nhạc Phong lại bẻ một miếng cho cô, ăn được vài ba miếng, chắc cô cũng nhận ra Nhạc Phong đối tốt với mình, còn nhìn anh

cười một cái. Nụ cười này khiến Nhạc Phong cười sắp ra nước mắt, nỗ lực bình tĩnh lắm mới tiếp tục bẻ khoai cho cô được, được một lúc thấy khoe miệng cô dính một ít vụn, trong lòng buồn cười, ghé lại lau giúp cô. Lau xong, chợt nhận ra hai người đang cách rất gần, ánh mắt của Quý Đường Đường ngay trước mặt cách chưa đầy năm cm, con người đen láy tựa như một đầm nước sâu, hàng mi dài thoáng rung lên nhẹ nhẹ, hơi thở Nhạc Phong bỗng trở nên dồn dập, cúi đầu triền miên trên môi cô một chút, sau khi tách ta, Quý Đường Đường dường như hơi đỏ mặt, đầu cúi gằm. Nhạc Phong nhìn cô, bỗng nhiên cảm khái, biết cô không nghe được, vẫn không kìm được mà nói cô: "Đường Đường, sao em lại thế hả, có phải là ai cho em ăn thì em theo người đó đúng không, mới một củ khoai thôi em đã để người ta hôn rồi? Có nguyên tắc một chút được không, trước đây anh đối tốt với em đều là công toi phải không?" Còn định tiếp tục nói, Quý Đường Đường bỗng nhiên giơ tay lên, nâng một đóa hoa cúc vàng đưa cho anh. Đóa hoa đã khô quắt, nhánh hoa cũng đã bị nắm đến biến dạng, Nhạc Phong sửng sốt một lúc, vươn tay nhận lấy, một ngày một đêm qua, mọi chuyện cứ dồn dập mà tới, trái tim tựa như bị ngâm trong nước đắng, chỉ cần co rút lại là vị đắng trào lên, nhưng chỉ một đóa hoa không tên lại khiến anh nếm được mùi vị ngọt ngào giữa những chất chua cay đắng chùng chất này. Nhạc Phong ôm cô một cái, lại lấy chiếc ví da của mình ra trước mặt cô, nhét bông hoa vào ngăn đựng ảnh trong suốt, Quý Đường Đường rất vui, lại cúi đầu sắp xếp đám hoa cỏ kia. Nhạc Phong thở ra một hơi, mỉm cười nhìn cô, thỉnh thoảng vươn tay, xoa xoa đầu cô, một lúc sau anh rút đi động, lật tìm danh bạ, bấm số của Đầu Trọc. Đầu kia nhanh chóng bắt máy, chuyện đầu tiên mà Đầu Trọc nói là xin lỗi anh: "Xin lỗi nhé Phong Tử, chuyện Nhạn Tử, anh thực sự không đi được. Mao Ca vì chuyện này mà chửi anh mấy lần liền, anh cũng thẹn lắm, không dám gọi điện cho chú." Nhạn Tử? Nhạc Phong sửng sốt một chút, bấy giờ mới nhớ ra lần liên hệ gần nhất với Đầu Trọc là vì chuyện Thập Tam Nhạn bị hại, lúc đó vốn định tìm bạn bè đông đông một chút để tiễn Nhạn Tử đi, sau đó lại vì chuyện của Đường Đường nên cũng hoãn lại -- tính ra, Thập Tam Nhạn đi cũng chỉ mới được mấy tháng, vậy mà trong lòng anh cứ ngỡ như đã qua mấy thế kỷ

rồi, lâu đến mức Đầu Trọc nhắc đến Nhận Tử, anh đã mệt mỏi đến mức không còn xúc động. Nhạc Phong vươn tay day day mi tâm: "Không nhắc chuyện đó nữa, Đầu Trọc, tôi tìm anh có chuyện, chuyện lớn. Tôi nhớ hồi trước anh chạy công trình, đến Quảng Tây nhiều, bạn bè hai giới hắc bạch đều quen, có thể hỏi thăm một người giúp tôi được không?" Đầu Trọc rất thoải mái: "Chuyện nhỏ, ai vậy?" "Một người tên là Thạch Gia Tín." Đầu Trọc ừ một tiếng: "Còn gì nữa không, cho thêm chút thông tin đi." "Nam, khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy." "Còn gì nữa không?" "Không." Đầu Trọc suy nghĩ một chút: "Chỉ có cái tên, hơi khó đấy." Nhạc Phong bỗng nhiên nhớ ra điều gì: "Đúng rồi, anh ta có một cô bạn gái tên là Vuư Tư. Tôi nghe nói trước kia hai người họ học chung đại học, nếu anh nhờ được người có quan hệ, tra thử lại bản sao lưu tốt nghiệp mấy năm trước, chắc sẽ có manh mối." Tin tức này rất then chốt, giọng nói của Đầu Trọc nhẹ nhõm hơn: "Vậy thì dễ hơn rồi, một người thì khó tìm, chưa biết chừng lại trùng tên, nhưng hai người, lại còn học đại học, phạm vi đã nhỏ hơn nhiều. Có cần gấp không?" "Gấp, chuyện cứu người, nguyên nhân sau này sẽ kể, càng nhanh càng tốt, nhờ anh đấy." Đặt điện thoại xuống, Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường, ánh nắng chiều phủ trên gương mặt cô, đường nét lộ ra vô cùng dịu dàng. Nhạc Phong nhẹ giọng nói chuyện với cô: "Đường Đường, anh biết, cho dù là em, hay là mẹ em, đều không mong muốn quay lại Bát Vạn Đại sơn một lần nữa, nhưng giờ em thế này, ngoại trừ nhà họ Thịnh, anh thực sự không nghĩ ra lối thoát nào. Có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Thịnh gia có thể giữ địa vị ngang hàng với Tần gia bao nhiêu năm như vậy, nhất định là có chút bản lĩnh, có thể tìm được Thạch Gia Tín, bảo anh ta đưa chúng ta đến Bát Vạn Đại sơn, vậy có thể chữa lành cho em, nói không chừng... nói không chừng sẽ có cả biện pháp để đối phó với nhà họ Tần..." Giọng nói của anh thấp dần, con đường đến Thịnh gia này, cuối cùng là lành hay dữ, anh không dám cam đoan, nhưng cho dù là "Tuyệt lộ", thì cũng vẫn là một con đường đi, còn tốt hơn so với việc đứng nguyên tại chỗ. Không phải có câu tìm được đường sống trong chỗ chết sao? Anh nhẹ nhàng phủ lên bàn tay của Quý Đường Đường: "Đường Đường, em nói xem?" Quý Đường Đường không nhìn anh, tay kia cầm một

đóa bồ công anh lên, ra sức phồng mồm thổi một cái, cục bông màu trắng chia thành vô vàn cọng nhỏ, phiêu đảng, nhanh chóng không biết bay đi đâu. Nhạc Phong thở dài, nhớ tới thẻ sim mà Lão Quỷ căn dặn anh đổi, lấy di động ra, đầu tiên chuyển danh bạ vào bộ nhớ máy, chuyển được phân nửa, bỗng thấy một dãy số, đều là điện thoại nhà, lại còn có hai cuộc trò chuyện, mãi mới nhớ ra là của Thần Côn gọi. Nhạc Phong bỗng nhiên thấy nhớ Thần Côn. Cái lão rõ ràng chẳng có bản lĩnh gì nhưng luôn đánh bậy đánh bạ phá giải được tình huống nguy cấp của Đường Đường, giờ đang ở đâu đây? Nếu như có anh ta ở đây, sự tình có thể biến chuyển gì không?

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thần Côn là một kẻ rất kỳ quái, nhưng khi tiếp xúc với anh ta, bạn lại tự nhiên mà đón nhận cái sự kỳ quái đó, đồng thời không muốn đi tìm hiểu nghiên cứu nguyên nhân của nó làm gì. Người bình thường trải qua thời kỳ phản nghịch hoặc có ăn chơi trụy lạc gì, cũng chỉ duy trì liên tục tối đa vài năm, sau đó liền ngoan ngoãn quay về lấy vợ sinh con ăn uống buôn bán sống qua ngày, Thần Côn thì khác, anh ta vác cái bao tải "trải nghiệm cuộc sống" của mình, vào Nam ra Bắc, chạy Đông chạy Tây, dừng cảm tiến tới hai mươi năm trời, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Năm phút đồng hồ trước khi gặp gỡ Thần Côn lần đầu tiên, Nhạc Phong đã cho rằng anh ta là một kẻ quái đản, từ sau năm phút đồng hồ đó cho đến tận bây giờ, đều chỉ gán cho anh ta một từ để hình dung - có bệnh. Có điều có bệnh cũng không trở ngại anh kết giao với người bạn này, vì người này tuy có bệnh, nhưng đồng thời cũng có ưu điểm khác, ví dụ như có thể giải buồn, làm trò hề, thường hay chó ngáp phải ruồi giải quyết được vấn đề nguy nan, chịu được châm chọc, không bao giờ giận đến ngày thứ hai, cho dù có bị quát bị rầy thế nào hôm sau gặp vẫn cười hí hí như Di Lặc chuyển thế. . .

Cho nên dần dần, đám Nhạc Phong cũng quen có một nhân vật như vậy trong đám bạn bè của mình, Thần Côn bình thường vẫn qua lại những nơi hoang vắng heo hút, mười ngày nửa tháng mới quay trở lại chỗ người bình thường sống điều tiết vài ngày, ngoài trừ tài khoản QQ ra, anh ta không có bất cứ phương thức liên lạc hiện đại nào, mà mong muốn ban đầu khi mở tài khoản QQ còn chẳng phải là để giữ liên lạc với bạn bè -- mà là để cho tiện chơi trò Tì mập.

Nhạc Phong có lần nhắc đến Thần Côn lúc nói chuyện với Mao Ca: "Anh nói coi, lão này không lấy vợ, cũng không có bạn bè gì, toàn chui rúc vào thâm sơn cùng cốc, chuột còn không thấy, anh ta thực sự không thấy buồn sao?" Lúc đó Mao Ca đang pha trà, anh ta giơ chén trà lên lắc lắc, nỗ lực dùng thứ nước không đủ độ sôi của Ca Nại để tách lá trà, sau đó đặt cái chén xuống, nhìn chằm chằm đám bò Tây Tạng đi ngang qua nhà khách, nói: "Anh ta cô đơn."

Nhạc Phong phì cười tại chỗ, Mao Ca cũng không nói gì, nhìn anh chằm chằm một cách sâu xa, được một lúc, Nhạc Phong ngừng cười, ngồi thẳng người, nói: "Cũng đúng." Cuộc sống của đám Nhạc Phong với Thần Côn, căn bản không có điểm chung, cho nên không có việc gì cũng sẽ không nhớ đến chuyện đi tìm người này, muốn tìm còn phải chờ anh ta lên QQ, nhưng Thần Côn lại khác, anh ta ghi số của đám Nhạc Phong vào một cuốn sổ nhỏ, mỗi lần muốn đi đâu thám hiểm, đều gọi điện thoại báo tin: "Tôi sắp đi đến chỗ này chỗ kia đây!"

Nhạc Phong mỗi lần nhận được mấy cuộc điện thoại kiểu này, đều phải mắng anh ta té tát: "Thích đi đâu thì đi! Liên quan cái rắm gì đến ông đây!" Thần Côn tuyệt không để ý, mười ngày nửa tháng sau lại gọi điện báo bình an: "Tiểu Phong Phong, anh đã bình an ra ngoài rồi." Lần nào cũng bị quát, lần nào cũng y nguyên như vậy, sau này nói chuyện với đám Mao Ca, mới biết bọn họ cũng nhận được mấy cú điện thoại y chang, Mao Ca nói: "Có ai là không hy vọng được người ta nhớ đến, có ai không mơ ước có một gia đình, đi nơi đâu cũng có thể báo về một tiếng?"

Thần Côn một thân một mình, anh ta hẳn đã coi chúng ta là người thân, ngày nào đó anh ta thực sự không đi ra nữa, coi như là nói tạm biệt với chúng ta." Sau lần Mao Ca nói vậy, Nhạc Phong nhận điện thoại cũng ít khi quát anh ta nữa, thỉnh thoảng còn có thể dạn dò đôi ba câu, ví dụ như cẩn thận, chú ý các thứ, mỗi lần nói vậy, Thần Côn đều cảm động đến nước mắt lưng tròng: "Tiểu Phong Phong, anh sẽ nhớ cậu lắm." -----

Trong lúc Nhạc Phong đang hiềm hoi vì vấn đề của Quý Đường Đường mà "nhớ nhung" Thần Côn, anh ta lại hiềm hoi không nhớ đến mấy người bạn không nhiều nhận gì này, trên thực tế, anh ta sắp sợ đến mức hự gan rồi. Chuyện phải nói từ buổi đêm hai ngày trước. Đêm đó, Thần Côn đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, đang ra vẽ bầm đốt ngón tay tính toán, bỗng nhiên liếc thấy trên vách đá có một cặp mắt đỏ lè, sợ đến mức thét một tiếng nhảy bắn lên, tiện tay cầm lấy cái bánh bao phi qua, đập trúng hay không thì không biết, nhưng cặp mắt kia sau một khắc vậy mà đã ở ngay trước mắt,

vào một cái xẹt qua má phải của anh ta, đám lông dày phất qua da, nửa bên mặt của Thần Côn cứng đờ, vài ba phút chưa cử động lại được, chỉ bằng hai ba giây lướt qua này, Thần Côn có thể phán đoán sơ bộ đây là một loại côn trùng, thứ đỏ cạch kia chính là tròng mắt, trên thân có lông, độ dài chắc hẳn bằng nửa cánh tay người. Nhưng quái dị ở chỗ, con côn trùng này chắc không mọc cánh, nó làm sao có thể nháy mắt từ trên vách đá cao vào một cái đến trước mặt anh ta được, tốc độ nhanh gần như đạn ra khỏi nòng súng vậy.

Thần Côn nghĩ, anh ta có thể đã phát hiện ra một loài động vật không nằm trong sự hiểu biết của con người, chưa biết chừng còn là từ thời tiền sử, suy nghĩ này khiến anh ta vừa lo vừa mừng, lo là vì không biết tính chất nguy hiểm từ khả năng sinh tồn nhất định của sinh vật này, ví dụ như có dịch độc, có gai độc vân vân, nghiệp lớn một đời của anh ta, không muốn cứ thế mà tiên phong hiến thân cho khoa học, vui là vì nhờ đâu anh ta là người đầu tiên phát hiện ra thứ này, vậy con côn trùng đó chẳng phải sẽ được đặt theo tên của anh ta hay sao? Lấy tên gì cho hay đây?

Có nên đem cả quốc tịch của mình gắn vào không đây, ví dụ như Trung Hoa Thần trùng chẳng hạn? Thần Côn vốn định sáng sớm hôm sau sẽ tiếp tục vào sâu trong núi, tìm kiếm nơi chôn thân của người con gái mình vừa gặp đã yêu, thế nhưng giờ anh ta đã thay đổi suy nghĩ, tình cảm

đương nhiên quan trọng, nhưng vì nhân dân mà cống hiến thành tựu trong ngành sinh vật học cũng vô cùng phong cách, nhờ đâu trên người con côn trùng này có bí mật phá giải được bệnh ung thư, chữa được AIDS, diệt được virus Ebola thì sao?

Vậy nên Thần Côn thay đổi kế hoạch, anh ta quyết định dừng lại đây một đêm, tiếp tục tìm hiểu. Ngày hôm sau, Thần Côn hào hứng bắt đầu công việc tìm kiếm, tính ra, anh ta đã vào núi hơn mười ngày, chỉ có ba bốn ngày trước gặp được người, theo lý thuyết, phải sớm đến nơi giấu quan tài mà ông cụ kia nói rồi, xem ra vài lần tai nạn địa chất từ thời dựng nước đã ảnh hưởng rất lớn đến thể núi địa phương, Thần Côn kỳ thực đã chuẩn bị tâm lý tay không mà về, nếu không tìm được, sự xuất hiện của con côn trùng này, coi như trồng thêm được gốc cây đi.

Hôm nay anh ta leo lên leo xuống, lấy cành cây làm gậy chọc chọc gõ gõ một chút, không tìm được con côn trùng kia, ngoài ý muốn, lại tìm được một cái xác chỉ còn lại một nửa dưới đồng lá khô. Quần áo trên thi thể vẫn còn, hẳn là dân bản xứ, vì tiết trời đang lạnh, da thịt còn chưa thối rữa mà khô quắt lại bọc ngoài bộ xương, nửa phần thi thể còn lại đi đâu mất Thần Côn cũng không đoán được, có lẽ là bị giết hại nơi hoang vắng, cũng có thể là leo núi trượt chân mất mạng, thân thể bị sói hoang chó hoang tha đi mất.

Phơi thây nơi hoang dã, thực đáng thương, đều là người đi đường, cho dù sống hay chết, gặp được đều là duyên phận, nơi tìm thấy thi thể ẩm ướt, địa thế thấp, chôn người ở đây đến mùa mưa mộ phần sẽ bị ngập úng, Thần Côn dùng cành cây đan thành một cái khung thô sơ, kéo nửa cái xác đến một nơi cách sơn động chỗ mình ngủ không xa, chỗ này địa thế tương đối cao, về mặt phong thủy mà nói là có nơi che chắn dựa dẫm, coi như kẻ thấp hèn đoạt địa huyết của tướng quân May mà Quý Đường Đường còn nhắc anh ta mang dao theo, đào đào bới bới trên đất, qua loa đào ra một cái hố nông, chôn người nọ xuống, lấp đất vào, còn lấy hai chiếc bánh bao trong túi ra, đặt nghiêm chỉnh trước mộ phần, coi như là cơm cúng.

Làm xong lại nghĩ đến con côn trùng kia, thậm chí chỉ bằng tốc độ tựa như hỏa tiễn của con côn trùng đó, tối nay không đặc thủ được cũng dễ hiểu, không tìm được cũng có lý do của nó. Đến đêm, Thần Côn ôm một bụng đầy phiền muộn đi ngủ, đến nửa đêm lại tỉnh dậy, lần này không phải vô cớ tỉnh lại, anh ta vênh tai cẩn thận lắng nghe, không sai, bên ngoài có tiếng gặm xương ken két. Hoang sơn dã lĩnh, mấy ngày trời không thấy người sống, lại nghe thấy âm thanh quỷ dị này, trong đầu không khỏi rờn rợn, Thần Côn nuốt nước miếng, con dao ôm vào trong ngực, run lấy bấy gắng gượng tiến đến cửa động thò đầu nhìn ra ngoài, cũng không hiểu sao phàm là những tình cảnh như vậy, ánh trăng lúc nào cũng sáng trưng, khiến anh ta có thể nhìn rõ ràng những chuyện đang xảy ra -- ngôi mộ ban ngày anh ta dựng đã bị đào ra một nửa, nửa cái xác lộ ra bên ngoài, có thứ gì đó đen thùi lùi đang động đậy nơi lồng ngực. Tim Thần Côn đập thình thịch, thứ kia hình như cũng không lớn, nhưng tiếng gặm xương ken két là thế nào?

Giòn tan, nghe giống như đang nhai bánh quấy vậy, từng miếng từng miếng. Sài lang hổ báo nhai xương người cũng không dứt khoát được như vậy chứ? Thần Côn dụi dụi mắt, lại thò cổ ra, thứ kia hình như đã ăn khá no rồi, ngẩng đầu lên, hai con người đỏ lè sáng quắc. Đây đây đây. . . đây chẳng phải là con côn trùng tối hôm qua sao? Thần Côn kinh hãi thiếu chút nữa hét lên, con côn trùng kia cựa quậy, hình như là đang tiêu hóa, một lúc sau lại cúi đầu, lần này dường như là muốn đớp một miếng to, há mồm trước.

Miệng của nó tương tự như miệng rắn, miệng của con người cũng lắm là mở được đến 30 độ, nhưng miệng rắn nhờ có cấu tạo đặc biệt, có thể mở đến 180 độ, cho nên có người nói trong số các loài động vật rắn là loài có thể mở miệng với góc độ lớn nhất -- nhưng tư thế há miệng của con côn trùng này, rõ ràng đã ngoài 180 độ, hai cái hàm trên dưới khoa trương ngửa ra sau, sau đó hung hăng cắn xuống. Rắc một tiếng, xương gãy một cách dễ dàng, ngay sau đó lại ken két ken két, vô cùng chói tai. Lần này nó không

gặm lâu, Thân Côn mắt thấy nó từ từ bò xuống dưới thi thể, chỉ chốc lát sau cái xác liền bắt đầu chuyển động vụng về, giống như mọc ra mấy cái chân ở lưng, lại từ từ lui vào trong cái hố, được một lúc con côn trùng kia từ từ chui ra, thân thể quấy quấy trên mặt đất vài cái, từng vốc đất lại rào rào đổ xuống lấp đầy thành hình dáng ngôi mộ nhỏ. Lại nhìn con côn trùng kia, gần như vèo một cái, lui mình bắn đi, lại biến mất. Thân Côn bây giờ mới thấy sợ, người tựa vào vách động, hai chân run như cái sàng, anh ta dùng tay bóp mặt mình, lại giật mạnh tóc trên đầu, đến lúc nhe răng nhếch miệng mới dừng tay; không phải mình đang mơ, con sâu kia đang làm gì? Ăn xong còn biết đường đem chôn, tích trữ lương thực?

Còn nữa, con côn trùng đó tối hôm qua còn quan sát anh ta để làm gì? Chuẩn bị lương thực? Đất này không thể ở lâu, Thân Côn vác bao tải, nắm chặt con dao, lảo đảo quay về, trước tiên phải leo qua đỉnh núi, địa thế dốc, hai ngày trước lúc đi xuống anh ta còn phải dùng móng mà xuống, giờ phải bò lên, lại còn phải mò mẫm, thật là muốn lấy nửa cái mạng của anh ta, vừa quỳ vừa gặt đất đá để liệu mạng di chuyển, cũng không biết là gặt đến chỗ nào, đột nhiên cảm thấy ngón tay chạm phải thứ gì đó mềm mềm lông lá, còn có cả độ ẩm. . . .

Run lấy bầy ngẩng đầu, sau hòn đá kia, một đôi con người màu đỏ dần hiện ra. Hai bên nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, mắt đen trừng mắt đỏ, cũng không biết là qua ba giây hay năm giây, Thân Côn hét một tiếng, nhảy dựng lên chạy lung tung, chọn bừa một hướng liều mạng chạy trốn, phải nói sức lực kinh người vô cùng, nếu là bình thường, lấy năng lực thăng bằng của tiểu não anh ta, đi trên đường núi như vậy, có chống hai cái gậy hai bên thì cũng đỡ trái nghiêng phải, lúc này không biết lấy thần lực ở đâu ra, không bị vấp cái nào, gió bên tai vù vù, bàn tay nắm chặt con dao đã đầy mồ hôi, bao tải dây thừng buộc trên vai, chiếc túi đằng sau võ bình bịch lên lưng anh ta, cũng không biết chạy bao lâu, lòng bàn chân bỗng nhiên đập phải khoảng không, cả người không chịu không chế, ngã nhào xuống phía dưới, đầu óc quay mòng mòng, cuối cùng lưng cách một tầng túi vải

va chạm với mặt đất, xương cốt toàn thân như vỡ vụn, tay chân không thể cử động, nhưng đáng sợ là vẫn còn ý thức, ước chừng khoảng 5 phút sau, mắt cá chân phải đột nhiên thấu đau nhói, có một hàm răng sắc nhọn cắn ngập vào, tiếp đó cả người anh ta liền bị kéo đi --

Thần Côn dùng chút sức lực cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn một cái, thứ đồ chơi nhỏ xíu kia đang cắn chân anh ta, thân thể ngọ nguậy, kéo anh ta vào một cái động. Thần Côn thầm nghĩ toi rồi, cũng không biết hàm răng của thứ này có độc hay không, nếu là thứ độc chí mạng, một sinh mệnh đang yên lành sẽ tiêu tùng ở chôn này, hy sinh là chuyện nhỏ, nhưng những ghi chép quý giá anh ta tích lũy suốt nửa đời người phải làm sao bây giờ, sớm biết thế này thì lúc ấy phải để lại di thư, nhờ đâu không ra được thì nhờ ông cụ đó mang nửa cái bao tải kia quyên tặng cho trường đại học hay cái bảo tàng nào cũng được, nhờ gia đình bọn họ không hiểu, mang tâm huyết của anh ta đi làm củi đốt thì anh ta thực sự chết không nhắm mắt. . . Đầu óc nặng trĩu, ý thức có phần không tỉnh táo, tầm mắt bỗng nhiên trở nên u ám, anh ta đã bị kéo vào một cái động sâu hoắm, mùi hôi mốc ẩm ướt xộc thẳng vào lỗ mũi, trong góc tối chập chờn ánh lửa ma trời, phía dưới người còm cộm, giống như xương cốt bị vương vãi, bỗng nhiên có tiếng va chạm giữa đá và kim loại -- lúc này Thần Côn mới phát hiện trong tay mình vẫn đang nắm chặt con dao. Phát hiện này khiến cho anh ta vui đến phát điên: tốt xấu gì trong tay cũng có vũ khí, hôm nay nếu thực sự phải chết ở đây cũng phải phản kháng một phen, chết cũng phải kéo theo cái đem lưng, không giết được nó thì cũng phải chém một đao, ai bảo cái thứ chết tiệt nhà mi dám cắn ta!

con côn trùng kia kéo anh ta đến một góc khuất liền ngừng lại, có thể là do đêm nay đã ăn no nên chưa có hứng thú với anh ta, chỉ lè lưỡi liếm liếm chỗ đang chảy máu trên chân anh ta - Thần Côn bị liếm mà thấy gớm, thể loại lưỡi dính dính như thế này chắc chắn là có độc, không có độc thì cũng rất bẩn, không chừng sẽ bị nhiễm bệnh. . . Thần Côn trộm nhìn, con côn trùng kia chui xuống dưới một đồng cành cây cỏ khô trong góc, sau đó

nhanh chóng không nhúc nhích, xem ra là ngủ rồi, lúc này không giết còn đợi khi nào, Thần Côn căng thẳng, anh ta nuốt nước bọt, cầm dao rón rén đi qua, trong động rất tối, chỉ có thể mơ hồ thấy một đồng cỏ khô, Thần Côn hạ quyết tâm, quát to một tiếng, chém xuống một đao. Dao vừa chém xuống, trong đồng cỏ khô đột nhiên sáng lên, ánh sáng hắt là phát ra từ con người, đỏ lè lè, vậy mà có thể rọi sáng gần hai mét xung quanh, hơn nữa không chỉ một chỗ sáng, là hai chỗ, đầu óc Thần Côn rối loạn: té ra là có hai con đang ngủ trong này? Con côn trùng vọt ra, Thần Côn vừa nhìn liền biết chính mình nghĩ vớ vẩn, là hai nửa cái thân, xem ra một đao kia đã chém đứt được con côn trùng, nhưng quỷ quái là nửa thân sau tự nhiên mọc mắt, con này còn biết phân thân nữa ư, càng chém càng nhiều? Hai con côn trùng, ngộ ngộ muốn chạy đi hai hướng, có điều không biết có phải vì vừa mới bị chém đứt hay không, tốc độ mới đầu chậm đi rất nhiều, trong thoáng chốc, đầu óc Thần Côn lại trở nên đặc biệt nhanh nhạy: nhát dao này coi như đã kết thù rồi, nếu để bất kỳ con nào chạy thoát, thì kẻ bị găm xương ken kết trong đêm trăng sau sẽ là anh ta, không được, một con cũng không được để sót! Người có lúc nhanh trí, Thần Côn làm một chuyện mà chính mình cũng không nghĩ đến. Anh ta hét lớn một tiếng, đặt móng ngã ngòi xuống, dùng sức từ móng đè chết một nửa, cùng lúc đó, như một kẻ điên, vung tay chém xuống, liễu mạng chém một nửa kia, chưa đến lúc sinh tử thì không biết bản thân có thể chém nhanh như vậy, phập phập phập phập, ánh dao chớp lên loang loáng, miệng kêu a a, cảm giác thứ dưới móng còn động đây, lại liễu mạng dùng sức từ hông dồn xuống - hai bên phân tâm, hai nơi hỗn loạn, cuối cùng lúc dừng lại mệt đến nổi từ ngón tay đến bờ vai đều đang run rẩy. Trong động rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe chính tiếng thở mạnh của anh ta, con dao rớt xuống bên cạnh, lưỡi dao đã quăn lại, Thần Côn ngồi trên mặt đất, ngây ngốc nhìn thứ bị anh ta bằm thành một đồng máu thịt mơ hồ trước mặt, anh ta không thấy lạ khi mình đã bằm chết con côn trùng kia, điều anh ta thấy lạ là lúc chém xuống, phát ra tiếng phập phập, như là dao bổ lên tấm thớt - lẽ nào dưới khoảng đất kia không phải bùn đất, mà là một tấm gỗ? Thần Côn lại nghỉ một lúc, sau đó nhồm dậy định nhìn cho rõ, vừa mới nhích người đã đau đến sắp ứa nước mắt,

chỗ xương cụt đau đến tê tái tim gan, vừa này không biết đã dùng bao nhiêu sức đây? Đau thế này, không thể để móng tiếp tục va chạm nữa, Thần Côn chống tay xuống đất xoay người, sau đó dùng cùi chỏ và đầu gối, từ từ bò về phía trước, cầm dao gạt gạt đất, quả nhiên phía trên là một lớp đất mỏng, dễ dàng gạt sang một bên. Trong động rất tối, nhìn không rõ, Thần Côn suy nghĩ một lúc, lấy diêm trong hành lý ra, xé một miếng vải từ tấm chăn, phần đầu xòe ra, phần đuôi thì xoắn chặt lại, đầu tiên đốt phần dưới, há miệng thổi thổi, chờ ngọn lửa ổn định một chút liền nhìn sang chỗ vừa mới gạt đất đi. Ngoài dự đoán của anh ta, là một tấm gỗ, chắc đã có từ niên đại rất xưa, vừa ẩm vừa nặng, đã bị mục ruỗng tương đối nhiều, cộng thêm vừa rồi bị anh ta liều chết ra sức chém - lúc này không cảm thấy, giờ nhìn lại vết dao, sâu như vậy, khiến cho mặt gỗ cũng biến dạng. Thần Côn nhìn nhìn, trái tim bỗng nhiên thót lên một cái, anh ta cảm thấy trên mặt gỗ vốn đã có nhiều vết rạch, hơn nữa căn cứ vào những vết rạch đó, hình như là chữ viết! Thần Côn liếc liếc bờ môi đã khô khốc, kéo cả tấm chăn ra, châm lửa, trong động có cành khô gì đó cũng bỏ vào đốt, tạm thời nhóm được một đồng lửa, mượn ánh sáng từ đồng lửa, anh ta nhồm dậy, dùng dao gạt hết lớp đất phủ lên trên ra. Cuối cùng, nhìn cảnh tượng hiện ra trước mắt, Thần Côn hoàn toàn ngây người. Đây không phải là một miếng hay nửa tấm ván gỗ bình thường, cạnh gỗ có gờ nhô ra, đây là tấm nắp trong của một chiếc quan tài, không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ do thiên tai địa chất, có lẽ do thế núi thay đổi, nắp quan tài bị bật ra, mà tại mặt trong bị lật lên, có người đã viết rất nhiều chữ lên đó. Nói như vậy cũng không quá chính xác, bởi vì những chữ này không phải viết lên, dường như là dùng ngón tay, hoặc là vật gì đó không sắc bén tương đương với ngón tay để khắc lên, chữ có chỗ nông, có chỗ sâu, mà nơi chữ nông vì bị mục nát, căn bản đã nhìn không rõ, cộng thêm anh ta vừa mới gắng sức chặt mấy trăm dao, muốn nhìn rõ chẳng khác nào kẻ ngốc nói mê. Có tám chữ được khắc sâu nhất, dù đã qua lâu như vậy, vẫn có thể nhìn ra hình dạng chữ rất rõ ràng, không biết người viết những con chữ này lúc đó đã dùng bao nhiêu sức lực, đã ôm nỗi thù hận đến thế nào. Lộ linh nhất mạch, tuyệt cả ba đời.

----- Đền đuốc rực rỡ bừng lên, Nhạc Phong chậm rãi lái xe

vào nội thành Quế Lâm, dựa theo tin nhắn chỉ đường của Đầu Trọc, đi qua vài giao lộ, dừng lại trước một nhà hàng theo phong cách cổ xưa tên "Cung Yến ", Đầu Trọc một thân âu phục giày da, đang đứng trước cửa hết nhìn đông lại nhìn tây, mới đầu còn chưa chú ý đến xe Nhạc Phong, đến khi xuống xe rồi anh ta mới nhận ra: "Cậu đổi xe rồi à?" Quên nói với anh ta vụ đổi xe, Nhạc Phong cười cười: "Mượn xe thằng bạn mấy ngày." Nói xong lại nhìn Đầu Trọc cười: "Lưu manh giả danh cán bộ cơ đấy." Đầu Trọc giật nhẹ cà vạt như muốn hít thở: "Hết cách, cạnh tranh đấu thầu, phải mời đám quản lý lãnh đạo các ngành đi ăn cơm, ăn mặc như con cháu chúng nó ấy, sáng nay tôi còn ở Liễu Châu, còn không phải muốn gặp cậu nên chạy tới." Nhạc Phong đâm một cái vào vai anh ta: "Đã bảo anh không phải tới rồi cơ mà, tôi thiếu cơm đến mức ấy à? Anh em với nhau cả, khách khí quá đấy ." Đầu Trọc xoa đầu cười: "Chẳng phải hiếm hoi lắm mới có một lần, mấy lần gặp nhau đều là ở Ca Nại, chẳng mấy khi tụ tập ở nơi như thế này. Cái tên Thạch Gia Tín kia đang ở Quế Lâm, bọn tôi tìm được bạn thời đại học của anh ta, họ nói hai tháng trước hẳn đã dọn nhà, bạn tôi đang liên hệ tìm địa chỉ mới, chắc tối nay là có manh mối, tôi nghĩ vậy vừa hay, chúng ta cùng ăn một bữa cơm, ôn lại chuyện xưa, chuyện của Nhạn Tử, tôi thực sự đáng trách, tôi. . ." Đang nói chuyện, cửa kính xe bỗng nhiên bị vỗ bụp bụp, Nhạc Phong nhìn lại, Quý Đường Đường ngồi trên ghế ph, rất là mất hứng vỗ vào cửa kính, chắc là cảm thấy bị bỏ rơi, khó chịu. Không ngờ trên xe Nhạc Phong còn có người khác, Đầu Trọc lập tức tròn mắt, chờ Nhạc Phong mở cửa dắt người kia xuống, anh ta càng kinh ngạc không khép miệng lại được: "Đây chẳng phải là. . . gì ấy. . . gì nhỉ. . ." Người thì anh ta nhận ra, ấn tượng rất sâu đậm, nhưng tên thì không nhớ ra nổi, Đầu Trọc hơi cuống: "Ai da, Phong Tử, tên là gì ấy nhỉ. . . " Nhạc Phong nhắc nhở anh ta: "Đường Đường." "Đúng đúng đúng, Đường Đường. Sao cô ấy lại tới đây?" Đầu Trọc nhìn Nhạc Phong lại nhìn Quý Đường Đường, có chút không hiểu, nhưng dù sao người cũng đã ở trước mặt, phép lịch sự tối thiểu vẫn phải có, anh ta nhiệt tình chào hỏi Quý Đường Đường: "Đường Đường phải không, còn nhớ tôi chứ?" Quý Đường Đường liếc anh ta một cái, ôm lấy cánh tay Nhạc Phong lui về phía sau, vẻ mặt chán ghét, giống như đang

nói: Anh là ai hả, xích qua một bên đi! Nhạc Phong vừa giận vừa buồn cười, Quý Đường Đường hiện tại chỉ tỏ ra ngoan ngoãn với mình anh, suốt dọc đường, gặp ai thì trừng mắt với người đó, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo kia, giống như ai cũng nợ cô ấy ba trăm đồng vậy. Đầu Trọc có hơi khó hiểu, dõi mắt nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong giơ tay ra chỉ chỉ đầu, hạ giọng nói: "Chỗ này. . . có chút vấn đề, hơn nữa. . . cũng không nghe được." Đầu Trọc giật mình, lại nhìn Quý Đường Đường một cái, nhớ tới lần trước gặp mặt cô ta vẫn là người bình thường, giờ mới được bao lâu chứ, chợt nhớ ra lúc ở Ca Nại, cô ta tự nhiên mất tích - rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ sau khi tìm thấy liền biến thành thế này? Đường nhiên quan trọng là, Nhạc Phong làm thế nào tìm thấy cô ta? Một bụng băn khoăn, nhưng trước cửa nhà hàng không phải là nơi để ôn chuyện cũ, giải đáp nghi vấn, Đầu Trọc đã đặt phòng trên tầng, bèn dẫn Nhạc Phong đi lên trước, thỉnh thoảng vô tình quay đầu lại nhìn, trông thế nào cũng cảm thấy Nhạc Phong rất che chở cho Quý Đường Đường, nhìn không được hỏi một câu: "Phong Tử, quan hệ giữa cậu với cô ấy là gì vậy?" Nhạc Phong không nhìn anh ta: "Bạn gái." Đầu Trọc lão đảo một cái, suýt nữa trượt chân. -----
----- Đồ ăn nhẹ trong phòng đã được đưa lên một lượt đầy đủ, khăn trải bàn màu trắng thẳng thớm, ở giữa bày một bình hoa đang nở rộ, Quý Đường Đường nằm bò bên cạnh bàn vươn tay ra với, Nhạc Phong kéo cô dậy, vươn tay cầm cả bó đưa hết cho cô, Quý Đường Đường vui đến phát điên, ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh, nghiêm túc chơi trò lựa hoa của mình, đỏ với đỏ đặt một bên, vàng với vàng đặt một bên. Suốt cả quá trình, Đầu Trọc vẫn nhìn đăm đăm, chỉ kém nước rót cầm, một lát sau phục vụ mang thức ăn vào, anh ta mới phản ứng lại, ngay cả chuyện Ca Nại cũng không hỏi: "Hai người sao lại ở bên nhau được?" Nhạc Phong cầm chiếc khăn ẩm gấp trên đĩa lên lau tay: "Sao hả, chúng tôi không thể ở bên nhau ư?" "Không phải. . . không giống tiêu chuẩn của cậu mà?" Đầu Trọc gấp gáp, "Trước kia tôi cũng không thích Miêu Miêu lắm, nhưng dù sao người ta cũng là người bình thường, nhà lại giàu, cha mẹ đều làm việc cho chính phủ, cậu muốn nhờ vả việc gì cũng dễ quan hệ. Cậu đâu đến nỗi phải tìm một người. . . đầu óc không bình thường?" Dù sao Quý Đường Đường cũng

không nghe được, Đầu Trọc cũng không kiên dè : "Cái cô. . . Đường Đường này, có phải nhà rất giàu? Ba mẹ cô ấy làm gì, có phải cậu bị áp lực gì không?" Nhạc Phong không muốn nói chuyện này: "Không có. . . tóm lại, anh không hiểu đâu." Tính Đầu Trọc cũng rất thẳng thắn, cộng thêm mấy ngày nay đang chạy công trình, tính toán làm ăn nhiều, gặp chuyện khó tránh khỏi có chút thực tế: "Có lẽ là tôi không hiểu rõ tình hình, nhưng dù sao cũng không thể tìm một người nhược trí được. . ." Sắc mặt Nhạc Phong lập tức sa sầm, đập đũa lên bàn: "Anh nói năng kiểu gì vậy, chỉ có anh là thông minh thôi phải không?" Đầu Trọc nhìn là biết Nhạc Phong thực sự tức giận, có hơi lúng túng, cười ha hả nói : "Đúng mà, thông minh không mọc tóc, cậu xem, đầu tôi trọc lóc. . ." Còn chưa nói xong, lại "Cạch" một tiếng, hai người đều đồng loạt giật mình, quay đầu nhìn, Quý Đường Đường không biết đã dừng lựa hoa từ lúc nào, học theo bộ dạng của Nhạc Phong, cũng cầm đũa đập lên bàn, tay còn chống nạnh, khí thế hung dữ nhìn Đầu Trọc chằm chằm. Đầu Trọc buồn cười, chỉ vào cô nói chuyện với Nhạc Phong: "Ai u, con bé này không phải dạng vừa nha, cậu xem cô ấy phòng mang trợn má kìa, thế này là định cắn tôi hai phát à? Cũng biết thị uy cho cậu đấy Phong Tử." Quý Đường Đường chẳng hiểu anh ta đang nói cái gì, cầm lấy đũa lên lại muốn đập lên bàn, lại bị Nhạc Phong giật lại trước "Em còn chơi đến phát nghiện rồi đúng không, không được đập nữa!" Mấy ngày chung đụng, Quý Đường Đường đã nhận ra, chỉ cần sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, đại khái chính là đang tức giận hoặc là không thích chuyện cô đang làm, tuy rằng đập đũa rất thú vị, nhưng không cho đập thì thôi. Nhạc Phong chỉ thức ăn trên bàn: "Ăn không?" Quý Đường Đường nhìn thức ăn trên bàn, lại nhìn Nhạc Phong, con người bắt đầu đảo quanh, cúi đầu, một lúc sau lại ngẩng lên nhìn anh, Nhạc Phong nhin cười, quay bàn xoay, gấp cho cô mỗi món một ít, đồ trong đĩa nhanh chóng chất thành một ngọn núi nhỏ, có lúc bàn xoay quay qua, cô bỗng nhiên đứng ngồi không yên, Nhạc Phong liền biết là gấp chưa đủ, lại quay lại gấp thêm cho cô, vừa gấp vừa xem nét mặt của cô, nếu như đột nhiên cười thì quá nửa là đã mãn nguyện. Lo cho cô xong xuôi, Nhạc Phong mới rảnh tiếp tục nói chuyện với Đầu Trọc, Đầu Trọc nhìn mà mặt mày co giật : "Phong Tử,

cậu đang tập làm cha đấy à?" Nhạc Phong cười khố, gấp thức ăn: "Không làm cha đâu biết làm cha khó, trước kia ăn hiếp người ta, toàn gọi người ta là con là cháu, bây giờ có ai muốn làm con làm cháu tôi cũng không thêm, cút hết sang một bên." Nói xong rồi tiếp tục ăn cơm, ăn một nửa bỗng cảm thấy khác thường, ngẩng đầu nhìn, Đầu Trọc không động đũa, cứ nhìn nhìn anh chăm chăm, Nhạc Phong bật cười: "Sao, mặt tôi nở hoa à?" Đầu Trọc hỏi anh ta: "Có hối hận không?" Nhạc Phong sững sốt: "Hối hận cái gì?" "Đừng coi anh em của cậu là đồ ngốc chứ, dù sao cũng là người từng vào Nam ra Bắc, sinh tử có nhau, còn không biết đã xảy ra chuyện gì hay sao? Lúc ở Ca Nại, tôi đã cảm thấy đường đi nước bước cô bé này có hơi kỳ lạ, tuyệt đối là loại có thể sinh họa, lần này cậu từ đầu tới cuối đều rất kỳ lạ, lại nói với tôi là có chuyện, đã đổi số mới, số cũ không dùng nữa, còn dặn dò tôi mặc kệ ai hỏi cũng nói không gặp cậu. . . Tôi nghĩ sau chuyện Diêm lão thất, cậu hành sự đã chín chắn hơn nhiều, không giống người tùy tiện gây chuyện chút nào, nhìn thấy cô ấy, tôi ít nhiều cũng hiểu ra rồi." Chẳng trách đầu óc thông minh không mọc tóc, Đầu Trọc đích thực là có đầu óc, cũng không phải giải thích nhiều. Đầu Trọc thở dài: "Có vài loại con gái, không phải thích là có thể dây vào được. Vẫn câu hỏi đó, có hối hận không?" Nhạc Phong bật cười: "Có phải nếu tôi nói không hối hận, thì sẽ rất đàn ông không?" Đầu Trọc phất tay như đuổi ruồi: "Thôi quên đi, đều là anh em, còn không hiểu cậu hay sao, nói không hối hận chắc chắn là không thể rồi, tiền lương tháng trước phát một ngàn, tháng này được chín trăm chín còn đau lòng bị thiếu mất mười đồng, cậu xem cậu bây giờ, ló mặt ra đường cũng phải nhìn trước ngó sau, là sợ bị người theo dõi chứ gì." Nhạc Phong cười khố, anh ta nhìn đĩa của Quý Đường Đường, lại gấp cho cô mấy miếng: "Là anh em với nhau, tôi nói với anh một câu thật lòng. . . ." Nói đến đây anh dừng lại, thở hắt ra: "Nếu lúc tôi mới quen biết Đường Đường, có ai biết tiên tri nói cho tôi biết, sau khi gặp gỡ cô ấy, sẽ gặp phải nhiều chuyện mà cả cuộc đời này tôi cũng không hề nghĩ tới sẽ gặp phải thì. . . anh đừng cười tôi nhát gan, có khi lúc ấy tôi sẽ lập tức thu dọn hành lý rồi bỏ chạy, dù cô ấy có là thiên tiên, tôi cũng không liếc nhìn một cái, chính là như vậy." Đầu Trọc ừ một tiếng: "Vậy bây giờ thì sao?" Anh ta kỳ

thật có nhiều điều muốn hỏi, nhưng nghe mấy cú điện thoại gần đây của Nhạc Phong, cũng phát hiện ra anh có chuyện không thể nói - đầu tiên là không ép người đang gặp khó khăn, thứ hai cũng không muốn mình lại chủ động chọc phải chuyện phiền toái, sự tò mò hại chết con mèo, vậy nên dứt khoát không hỏi. Gặp rồi cuối cùng cũng không kìm được mà hỏi mấy lần, bởi vì người đi cùng thực sự nằm ngoài dự đoán của anh ta, chuyện Ca Nại thực sự rất hỗn loạn, cũng không thể để tâm đến nhiều thứ như vậy nữa. "Bây giờ ư? " Nhạc Phong bỏ đĩa xuống, "Lười phải nghĩ, tóm lại bây giờ Đường Đường như vậy, tôi nhất định phải ở bên cô ấy, chỉ thế thôi." Đầu Trọc nhìn anh ta: "Có chữa được không? Phong Tử, nên nghĩ cho kỹ, bị như vậy một lúc và suốt đời là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, suốt đời phải đối diện với một người. . . ừm, giống như trẻ con, vĩnh viễn phải dỗ dành, không thể thấu hiểu, cậu đã từng nghĩ tới chưa?" Nhạc Phong không nói gì, anh buồn bực cúi đầu ăn vài miếng cơm, lại rót chén rượu, ngửa đầu uống cạn, lúc đặt ly xuống không biết có phải do rượu mạnh hay không, mặt có hơi đỏ. Anh nhìn Đầu Trọc: "Tôi đâu còn hơi sức để suy nghĩ mấy chuyện này? Nghĩ rồi có khi lại phát điên? Nói thẳng với anh, nếu chỉ có một mình, tôi chắc đã sớm suy sụp rồi. Nhưng bây giờ là hai người, Đường Đường đã như vậy, nếu tôi gục ngã, cô ấy sẽ ra sao? Tôi bây giờ chỉ biết dùng hết chút sức lực này, cố gắng chống đỡ, một lòng một dạ nghĩ rằng nhất định sẽ ổn. Đầu Trọc tôi nói cho anh biết, nếu anh không thể nói mấy câu trực tiếp giải quyết vấn đề, thì im đi, đừng có lời mấy cái lờ như, nếu như, nhờ đâu đấy làm phiền tôi, tôi sẽ đánh anh đấy." Đầu Trọc cười lên, rót rượu cho Nhạc Phong "Đúng là thất lễ với huynh đệ rồi, nào nào, uống một chén, coi như bồi tội. . ." Đang rót, điện thoại trong túi kêu lên, Đầu Trọc đưa chai rượu cho Nhạc Phong, ra hiệu cho anh tự rót, vừa nhận điện thoại, sắc mặt anh ta đã có chút bất thường, bật thốt lên hỏi: "Tự sát?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thạch Gia Tín tự sát.

Lúc Đầu Trọc nhờ bạn bè giúp đỡ tìm địa chỉ của Thạch Gia Tín đã căn dặn, việc quan trọng, cần phải âm thầm mà làm, như làm điệp viên vậy, hai người bạn kia tuy không hỏi nhiều nhưng vẫn lấy cẩn thận là trên hết, lấy được địa chỉ, không vội báo cho Đầu Trọc vội mà cùng nhau tới tận cửa kiểm tra. Dù sao cũng phải đảm bảo họ Thạch kia thực sự đang ở đó mới có thể hồi đáp lại chứ, nhỡ đâu là một địa chỉ giả, người đã bỏ đi rồi, lấu tấu chạy đi báo cáo với Đầu Trọc chẳng phải rất xấu hổ hay sao?

Cũng may bọn họ đến kiểm tra, khi tới nơi gọi cửa không có ai ra mở, nhìn từ cửa sổ vào trong mới thấy một người đang nằm trên sofa, hai người chen chúc nhìn ngó ngoài cửa sổ nửa ngày, đoán già đoán non từ đang ngủ cho đến uống say, sau đó một người phát hiện ra điểm bất thường, bảo rằng nhìn người này nằm ngay ngắn như vậy, hai tay còn giao nhau gác trên bụng, giống cảnh lẳng lặng chịu chết trong phim vậy? Lại nhìn xuống dưới chân sofa có một lọ thuốc nằm lăn lóc, ngoài miệng còn vương vãi mấy viên thuốc dẹt dẹt...

Chắc, không cần phải đoán nữa, phá cửa thôi.

Việc đầu tiên khi tiến vào là kiểm tra lọ thuốc, Thụy An Khang, quả nhiên là thuốc ngủ, lắc lắc thấy trong lọ cũng chỉ còn mấy viên, cũng không biết đã uống bao lâu rồi, may thay hai người nọ cũng là người từng trải, nhanh chóng rửa ruột bằng phương pháp đơn giản tại chỗ cho anh ta, kéo đến toilet, lấy hai quả trứng gà trong tủ lạnh, trộn với sữa tươi, khuấy đều

rồi đổ hết cho anh ta uống, sau đó dùng đũa cán lên yết hầu, nôn ra được thì rót thêm nước nóng vào, cứ thế chừng năm sáu lần, khi thấy có hơi thở lại mới gọi cho Đầu Trọc.

Đầu Trọc bên này cơm cũng không buồn ăn, giục Nhạc Phong nhanh chóng qua xem, chuyện uống thuốc ngủ này có thể lớn có thể nhỏ, có người cứu được rồi lại thành ngớ ngẩn, cách cứu người của bạn anh ta là cách dân gian không chắc đã đáng tin, nhờ đâu có di chứng, vẫn nên qua bệnh viện một chuyến.

Quý Đường Đường đang mân mê đĩa tôm to dùng Nhạc Phong lấy cho, tập trung tinh thần bóc, ngắt đầu bỏ đuôi gỡ chỉ, nửa ngày trời mới văn nhả cắn một miếng, đang ăn bỗng nhiên bị kéo đi, cô nào có chịu? Cuống đến mức nước mắt sắp trào ra, Nhạc Phong bó tay, bảo nhà hàng tìm hộp gói lại cho cô, Quý Đường Đường rưng rưng đứng bên cạnh giám sát, gấp thiếu một con cũng không chịu, khó khăn lắm mới gói xong, dắt cô ra đến cửa, bỗng nhiên lại giật ra chạy về, Nhạc Phong đầu to như cái đấu, đang nhủ thầm, vị tổ tông này còn nhìn trúng đĩa nào nữa đây, người đã bình bịch chạy về, một tay cầm chặt túi tôm, tay kia cầm lấy bó hoa lúc nãy.

Đầu Trọc thiếu chút nữa cười đến rút gân, nói với Nhạc Phong: "Cậu xem, Đường Đường nhà chúng ta cũng có chí hướng đấy chứ, một tay nắm văn minh vật chất, một tay giữ văn minh nghệ thuật, hai tay hai bên, không lơ thứ nào."

Nhạc Phong không vui lắm: "Anh biến đi, nói linh tinh gì đấy?"

Đầu Trọc rất khinh bỉ: "Phong Tử, con người cậu thật quái dị, nói xấu cô ấy cậu cũng tức, nói cô ấy tốt cậu cũng tức, người khác không được nói, chỉ có mình cậu được nói à?"

Nhạc Phong suy nghĩ một lúc, đột nhiên cười rộ lên, nói: "Đúng rồi đấy, chỉ có tôi được nói thôi."

Khi đám Nhạc Phong đến nơi, bạn của Đầu Trọc đang đứng ngoài canh cửa, vừa bước vào nhìn, Thạch Gia Tín đang ngồi bệt dưới sàn nhà tắm, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, quơ tay trước mặt anh ta cũng không phản ứng, Đầu Trọc có chút hoảng hốt, hỏi bạn mình: "Bị ngẩn rồi à, tác dụng phụ của thuốc ngủ?"

Người nọ rất bức tức: "Ngẩn cái rắm, lúc mới cứu tỉnh còn quát bọn tôi cút đi nữa kia, vẫn tỉnh táo lắm, bây giờ không biết là đang diễn vở nào, lại không thể gây sự với hắn, dù sao đây cũng là nhà người ta, nhờ đâu hắn báo cảnh sát ông đây xâm nhập nhà dân trái phép thì chết, ông đây chưa đến nỗi không phân được phải trái."

Đầu Trọc xấu hổ, Nhạc Phong nhanh chóng rút thuốc ra mời hai người kia, lại châm lửa, hai người kia ngậm thuốc nhìn anh mấy lượt, cuối cùng cũng tiến lại gần châm thuốc, theo như ngôn ngữ trong nghề mà nói, tức là cơn giận đã tiêu, có điều vẫn rất hậm hực buông một câu: "Nhớ mời cơm đấy."

Đầu Trọc bấy giờ mới cười ha ha vỗ vai hai người kia: "Chuyện đấy là đương nhiên rồi."

Xem ra mặc dù là bạn bè nhưng cũng chưa đến mức thân thiết, phàm là có việc cần nhờ thì cũng phải hoàn trả lại tương đương, so ra, Đầu Trọc giúp mình như vậy, chung quy vẫn khá trượng nghĩa.

Sau một lát, Đầu Trọc mới qua nói chuyện với anh: "Cậu xem, ngày mai tôi còn phải quay về Liễu Châu, hai người bạn này còn chưa ăn cơm... bên này cậu với Đường Đường có xử lý được không?"

Nhạc Phong gật đầu: "Anh vất vả rồi, bỏ qua mấy câu vô nghĩa, tôi đều ghi tạc trong lòng cả, hôm nào sẽ mời anh một bữa rượu."

Anh nói vậy, Đầu Trọc cũng ngượng ngùng: "Bao nhiêu năm anh em, cậu khách khí cái gì, vậy bên này giao cho cậu nhé, có gì gọi điện cho tôi."

Đám Đầu Trọc đi rồi, Nhạc Phong mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là người không liên quan, có họ ở đây khó mà nói chuyện.

Bên phía Thạch Gia Tín xem ra đã xảy ra biến cố lớn, lúc tiến vào Nhạc Phong đã để ý đến, căn phòng đã nhiều ngày không được quét dọn, trong thùng rác có rất nhiều vỏ hộp mì ăn liền, đồ ăn ngoài, xem ra Thạch Gia Tín đã quyết định tự sát sau khi trải qua những ngày khá đen tối chán nản, liên tưởng đến thời gian cách biến cố xảy ra ở Đôn Hoàng cũng không lâu, Vương Tư lại chịu một cú sốc lớn như vậy ở Đôn Hoàng, mà Thạch Gia Tín đột nhiên tự sát, không có liên quan gì đến Vương Tư hay sao? Vậy là... Vương Tư đã đi rồi?

Nhạc Phong nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này, anh chú ý đến giá để giày ở cửa, hai đôi giày kiểu nữ vẫn còn, vừa nãy tiến vào toilet nhìn qua Thạch Gia Tín cũng thấy, rõ ràng bàn chải và khăn mặt của nữ vẫn còn, vậy Vương Tư đã đi đâu?

Nhạc Phong bỗng nhiên rung mình một cái: Lẽ nào Vương Tư không chịu nổi cú sốc đó, đã tự sát trước Thạch Gia Tín?

Đang suy nghĩ, cách đó không xa vọng đến tiếng ny lon sột soạt, Nhạc Phong ngẩng đầu lên nhìn, Quý Đường Đường chẳng biết đã lôi hộp đồ ăn của cô ra từ lúc nào, gắng hết sức cởi túi ny lon ra, bốc một con tôm, lén lút định nhét vào trong miệng, vừa nhét vừa nhìn quanh khắp nơi, không để phòng chạm phải ánh mắt của Nhạc Phong, sợ đến mức biến sắc, được một lúc mới ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi bỏ con tôm lại, giống như cô chưa từng có suy nghĩ ăn vụng vậy.

Nhạc Phong thiếu chút nữa phì cười, anh thừa nhận, mấy ngày nay một mình chịu đựng đúng là vô cùng cực khổ vô cùng tuyệt vọng, nhưng lần nào cũng vậy, chỉ vài động tác hay biểu cảm nhỏ nhỏ của Quý Đường Đường thôi cũng có thể khiến anh bật cười vào những thời điểm không nên cười nhất, cô nhóc kia quá thú vị, lúc còn nhỏ chắc cô cũng như vậy, nếu

anh có một đứa con gái như vậy, yêu thương còn chưa đủ, Tần Thủ Thành có phải người hay không, sao lại nhẫn tâm ra tay với chính con gái của mình chứ?

Anh vầy vầy Quý Đường Đường, ý bảo cô mang hộp đồ ăn qua, sau đó ẩn cô ngồi xuống ghế, vừa ra hiệu vừa nói: "Ngồi yên, ăn đi, không chạy lung tung, nghe chưa?"

Qua mấy ngày ở chung, Nhạc Phong cũng đại khái biết cách để trao đổi với Quý Đường Đường, lúc nói chuyện chỉ cái này chỉ cái kia, không biết bảo cô "không đi lung tung" có có nghe được hay không, nhưng bảo cô ấy ăn cái gì thì nhất định sẽ hiểu ---- cô cảm kích vô vàn nhìn Nhạc Phong một cái, lại bắt đầu toàn tâm toàn ý vùi đầu vào sự nghiệp bóc lột của mình.

Dàn xếp xong cho Quý Đường Đường, Nhạc Phong mới có thể dùng hết tinh lực để đối phó với Thạch Gia Tín, trên thực tế, anh không có nửa giây lơ đãng chú ý đến Thạch Gia Tín, dù cho nói chuyện với Quý Đường cũng thường liếc nhìn quan sát anh ta ---- từ khi vào cửa đến giờ, Thạch Gia Tín chỉ giữ nguyên một tư thế duy nhất ngồi trên sàn nhà vệ sinh, hai chân duỗi ra, như một bệnh nhân hít thuốc quá liều không có bất cứ tri giác nào, nếu không phải bạn của Đầu Trọc nói lúc này anh ta từng giận dữ quát bọn họ, Nhạc Phong đã thực sự hoài nghi anh ta uống thuốc quá liều nên tổn thương đến não bộ.

Nhạc Phong ngồi xổm xuống trước mặt Thạch Gia Tín, đưa cho anh ta một liều thuốc, Thạch Gia Tín vẫn không nhúc nhích, như không hề nhìn thấy vậy, Nhạc Phong dừng lại một lúc rồi thu tay lại, hỏi anh ta: "Còn nhớ tôi không?"

Đối với tên Thạch Gia Tín này, từ trước đến nay Nhạc Phong chẳng hề có hảo cảm, thấy không cùng một đường khó đi chung lối, nói chuyện cũng thiếu kiên nhẫn, hỏi mấy lần, thấy anh ta vẫn giữ nguyên bộ dạng nửa sống

nửa chết không tức không giận, cơn giận liền không nén được: "Anh cảm rồi hả? Hay là hết hơi rồi?"

Thạch Gia Tín vẫn không nói gì, đừng nói là nói chuyện, đến trông mắt cũng không chuyển động lấy một cái, mặc cho Nhạc Phong có nói thế nào, quát cũng thế, chửi cũng vậy, nói chuyện hòa bình cũng thế, anh ta vẫn không nói gì.

Thạch Gia Tín nếu như ngốc thật giống Đường Đường thì không nói, rõ ràng anh ta nghe được lại còn bày ra bộ dạng như vậy, như thể làm trò cho anh xem, Nhạc Phong nhanh chóng nổi cáu, cuối cùng chỉ vào anh ta chửi: "Anh chờ đấy, xem tôi có đánh chết được đồ cứng đầu như anh không."

Nói xong anh sai bước đi ra phòng khách, phòng bếp và phòng khách thông nhau, Nhạc Phong tạch một tiếng bật ga lên, lấy nồi hứng nước vào đun, lửa cháy hừng hực, tiếng hơi ga nháy lên tanh tách, Quý Đường Đường tò mò vừa nhai trứng tôm vừa nhoài đầu ra ngó, Nhạc Phong chờ nước sôi được một lúc mới nhắc nhở Thạch Gia Tín: "Gia đun nước bỏng chết heo, có giỏi thì đừng nhúc nhích, gia đây sẽ làm cháu mi."

Chỉ chốc lát sau nước đã sôi hăn, nắp vung kêu lạch cạch, Nhạc Phong bước qua khóa gas, nhắc nồi nước nóng giã xuống, Chút nước lạnh bám trên thành nồi đã kêu lên lách tách, anh loay hoay bên cạnh bồn rửa một lúc, bưng cái nồi khói trắng bay loạn ra, đi thẳng đến phòng tắm, hắt vào Thạch Gia Tín.

Gần như cùng lúc anh hắt qua, chuyện trong dự liệu xảy ra, Thạch Gia Tín nhanh chóng xoay người tránh ra, nhưng thân mình vẫn bị hắt ướt một nửa, nước dội tới người mới nhận ra không hề nóng ---- nồi đã được đun sôi nhưng nước bên trong đã đổi qua, chẳng qua là vừa mới đổi nên hơi nóng còn chưa tản hết mà thôi, Nhạc Phong tay giơ cái nồi lên nhìn anh ta

cười lạnh: "Không ngốc nữa à? Còn tưởng anh có trò gì, một chậu nước đã hiện nguyên hình."

Từng thớ thịt trên gương mặt Thạch Gia Tín đều mất khống chế mà run lên, tức giận và nhục nhã khiến anh ta gần như đánh mất lý trí, nổi giận gầm lên một tiếng, lao về phía Nhạc Phong, Nhạc Phong đã sớm phòng bị, thoáng nhích người về phía sau tránh thoát, thuận tay quăng cái nồi ra.

Thạch Gia Tín vồ hụt một cú, trượt chân, gần như ngã đến trước mặt Quý Đường Đường, Quý Đường Đường sợ hết hồn, miệng ngậm nửa con tôm ngơ ngác nhìn anh ta, Thạch Gia Tín trừng mắt nhìn cô một cái, đứng dậy, lồng ngực phập phồng kịch liệt, đột nhiên tung chân đá văng bàn trà đặt ở đầu sô pha, phát điên gầm lên: "Tôi mặc kệ anh là ai, cút ra khỏi nhà tôi!!!"

Sau cơn bùng nổ liều mạng, xung quanh yên tĩnh đến chết lặng, Nhạc Phong và Thạch Gia Tín nhìn nhau đăm đăm, mắt ai cũng bốc hỏa, giống như hận không thể xắt hai miếng thịt trên người đối phương xuống, cuộc giằng co này kéo dài mấy giây, cho đến khi bị tiếng khóc của Quý Đường Đường cắt đứt.

Mấy ngày qua, Quý Đường Đường gần như chưa từng phát ra tiếng, mỗi lần khẩn trương tức giận cũng chỉ vung tay dậm chân là nhanh chóng được Nhạc Phong an ủi xoa dịu, thực sự khóc lên như thế này đúng là lần đầu tiên, dĩ nhiên là vì cô cũng đã ấm ức đến cùng cực: một hộp tôm kia của cô đặt hết trên bàn trà, bị Thạch Gia Tín đá một cái, bay hết ra ngoài --- - chưa bóc thì không nói làm gì, mấy con cô khổ khổ sở sở lột vỏ sạch sẽ đặt ở một bên, định để dành ăn từng miếng một, còn định chia cho Nhạc Phong một con, giờ mất hết rồi.

Cô vừa khóc một cái, Thạch Gia Tín đang trong cơn điên loạn bỗng trở nên tỉnh táo lại, anh ta khó hiểu nhìn Quý Đường Đường, rốt cuộc phát hiện ra cô không giống với lần gặp mặt khi trước cho lắm, anh ta nhìn chăm

chăm cô, vết hầu rõ ràng trượt một cái, không nhìn được hỏ Nhịac Phong: "Cô ấy bị sao vậy?"

Sắc mặt Nhịac Phong trầm xuống, xô anh ta qua một bên, móc lấy túi khăn ướt trong người, rút một tờ lau tay cho Quý Đường Đường, lau sạch sẽ lại đôi tờ khác lau nước mắt cho cô, cô choàng hai tay qua cổ anh nức nở, Nhịac Phong ôm lấy cô vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ một lúc, hạ giọng an ủi cô: "Không sao, lát nữa anh mua cho cái khác."

Thạch Gia Tín nhìn mà ngây dại, anh ta quên luôn mọi chuyện do mình khơi mào trước, không kịp được hỏi thêm một câu: "Cô ấy làm sao vậy? Sao lại giống như bị ngớ ngẩn thế này?"

Nhịac Phong thực lòng không muốn để ý đến anh ta, nhưng nghĩ đến mục đích khi đến đây, cũng đành nén cơn tức này xuống, chọn chuyện quan trọng để nói trước: "Có một hôm cô ấy bảo Lộ Linh ồn quá, nhưng tôi không nghe thấy gì cả, cô ấy không chịu nổi âm thanh đó, sau đó, đột nhiên không nghe thấy gì nữa, cô ấy cũng có chút thay đổi... hành xử như trẻ con vậy."

Thạch Gia Tín lặp lại: "Lộ Linh quá ồn?"

Thu được vẻ cam chịu của Nhịac Phong, sắc mặt của Thạch Gia Tín trở nên rất kỳ quái: "Mẹ cô ấy đã xảy ra chuyện gì à?"

Nhịac Phong không hiểu tại sao Thạch Gia Tín lại nhảy sang mẹ của Quý Đường Đường, theo bản năng đáp lại: "Mẹ cô ấy đã sớm xảy ra chuyện rồi."

Một hỏi một đáp, Thạch Gia Tín nhất thời liên hồ đồ, nên nhớ, lúc gặp Thạch Gia Tín ở Đôn Hoàng, Quý Đường Đường đã nói hươu nói vượn lừa anh ta một vố, bày ra dáng vẻ song thân khỏe mạnh đừng chọc đến tôi, cho nên Thạch Gia Tín vẫn cho rằng Thịnh Thanh Bình còn sống, giờ Nhịac Phong lại trả lời là "đã sớm", sớm đến đâu kia chứ?

Thạch Gia Tín giải thích cho Nhạc Phong nghe: "Oán khi bình thường, căn bản không thể khiến Lộ Linh vang lên được, cho dù có kêu cũng tuyệt đối không có khả năng khiến người ta chấn động đến mức mất cả thính giác như thế. Lần oán khi chạm chuông này có thể khiến Thịnh Hạ bị thương thành như vậy, phải có hai điều kiện phù hợp, đầu tiên, người đó phải là người cực kỳ thân thiết với Thịnh Hạ, thứ hai, người đó cũng có cảm ứng với chuông như Thịnh Hạ. Phù hợp với hai điều kiện này, chỉ có khả năng là Thịnh Thanh Bình. Vậy nên tôi mới hỏi, có phải mẹ cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi không."

Nhạc Phong đại khái đã hiểu: "Nhưng Thịnh Thanh Bình đã mất từ bốn năm trước, oán khí muốn chạm chuông đã sớm chạm rồi, cần gì phải chờ đến tận bây giờ?"

Vấn đề này, Thạch Gia Tín cũng không thể nói rõ được, Nhạc Phong cũng đành bỏ qua, hỏi thẳng anh ta: "Vậy giờ cô ấy như vậy, có chữa được không?"

Thạch Gia Tín gật đầu: "Bệnh viện bình thường chắc chắn là không chữa được. Cô ấy thấy ồn, không nghe được, thần trí mơ hồ là bởi vì tạp âm của Lộ Linh vẫn còn đang quấy nhiễu, dù chúng ta không nghe được nhưng không có nghĩa là âm thanh kia đã biến mất hay vô dụng. Thịnh gia tổng cộng có chín loại chuông, trong Bát Vạn đại sơn, có Cửu Linh trận, người ngồi ở "mắt" của âm trận, Cửu linh đủ vang, dùng âm thanh của chín loại chuông hòa lẫn vào nhau để loại trừ tạp âm thì sẽ không sao."

Vấn đề mà bản thân vướng mắc bao ngày, Thạch Gia Tín trả lời nhẹ nhàng, tựa như trong mắt người nhà họ Thịnh hay người nhà họ Thạch, vấn đề này thực sự không đáng nhắc tới, đến Quảng Tây xem ra là bước đi đúng đắn, Nhạc Phong mừng rỡ: "Vậy anh có thể giúp một tay, liên hệ với Thịnh gia được không, tôi muốn đưa Đường Đường đến cái... âm trận gì đó."

Thạch Gia Tín sững sốt một chút, nét mặt nhanh chóng thay đổi.

Lúc mới gặp, anh ta bày ra vẻ sống dở chết dở không màng gì hết, sau đó, lại hoàn toàn bị sự khác thường của Quý Đường Đường gây chú ý, anh ta mới nói nhiều với Nhạc Phong như vậy, giờ Nhạc Phong nhắc đến chuyện liên hệ với Thịnh gia, dường như lại kéo anh ta về thực tại, luồng khí tuyệt vọng đen tối lại bao trùm lên gương mặt anh ta.

Anh liếc Nhạc Phong một cái, khóe miệng nhếch lên một tia cười cứng ngắc, trái tim Nhạc Phong nhảy lên một cái, anh xoa xoa đầu Quý Đường Đường, ý bảo tự cô ngồi thẳng dậy, sau đó đứng lên hỏi Thạch Gia Tín: "Có thể giúp tôi liên lạc được không?"

Thạch Gia Tín không nhìn anh, lại chậm rãi ngồi xuống, nhìn chăm chăm gương mặt Quý Đường Đường, được một lúc chợt vươn tay định chạm vào mặt cô, Nhạc Phong cau mày, đang định ngăn anh ta lại, động tác Quý Đường Đường còn nhanh hơn anh nhiều, vung tay đập tay anh ta xuống.

Cú đập này dùng không ít lực, mu bàn tay Thạch Gia Tín cũng đỏ cả lên.

Anh ta rút tay lại, nhìn Quý Đường Đường cười cười, chân đột nhiên nhũn ra, ngồi phịch xuống đất, lưng dựa vào bàn trà ngửa đầu nhìn Nhạc Phong, giống như đang nói chuyện với anh, lại giống như đang lẩm bẩm một mình: "Cô ấy hiện giờ chẳng phải rất ổn hay sao, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, ít nhất, anh muốn nhìn thấy cô ấy là có thể nhìn thấy. Sao anh còn muốn đưa cô ấy về nhà họ Thịnh chứ? Sao anh có thể chấp nhận để họ đưa cô ấy đi được? Anh đưa cô ấy đi đi, đi càng xa khỏi Thịnh gia càng tốt, anh chưa nhìn thấy bộ dạng bây giờ của Tư Tư thôi, thấy rồi anh sẽ hối hận vì đã đưa cô ấy tới, chỉ cần vào trong rồi, anh sẽ không gặp được cô ấy nữa đâu. Tôi đã không gặp lại được nữa rồi, tôi thà nhìn thấy Tư Tư giống như cô ấy, còn hơn là để Tư Tư ở lại Thịnh gia..."

Anh ta càng nói càng loạn, lúc thì nói Quý Đường Đường, lúc lại nói Vưu Tư, nói xong bắt đầu khóc tu tu, hai bàn tay cắm sâu vào trong tóc, giật mạnh ra ngoài, phát ra tiếng nứt nở tựa như một con thú bị thương, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng hốt, miệng găm gù, giống như dấu hiệu sắp nổi điên.

Nhạc Phong nhủ thâm toi rồi, thấy gọi anh ta mấy tiếng liền mà cũng không có phản ứng, dứt khoát ra tay, vả cho anh ta hai cái, sau khi đánh xong, Thạch Gia Tín tỉnh táo hơn đôi chút, nhìn Nhạc Phong nói: "Đánh mạnh thêm chút nữa cũng được, chọc cho hai nhát luôn đi, trên người đau, trong lòng sẽ không thống khổ như vậy nữa."

Nhạc Phong thở dài, thực ra thì ngay từ đầu anh đã đoán hai người đã tan, còn có chút hả hê, nhưng giờ nhìn bộ dạng này của Thạch Gia Tín, trong lòng lại sinh ra thứ mùi vị kỳ quái, suy nghĩ một chút, anh hỏi: "Lẽ nào Vưu Tư đã bị người nhà họ Thịnh mang đi? Không cho anh gặp nữa đúng không? Vậy anh phải nghĩ cách cứu cô ta chứ, anh ở đây tự tử thì có tác dụng quái gì?"

Câu này tựa hồ như chọc phải chỗ đau của Thạch Gia Tín, cả gương mặt anh ta đều trở nên vắn vẹo, giọng nói khản đặc mà run rẩy: "Tôi cứu không nổi, không ai cứu được, tôi đã hại Tư Tư, tôi đã hại chết Tư Tư..."

Nói mãi nói mãi, thanh âm nghẹn lại, mười ngón tay cắm sâu vào da đầu, sau đó cào mạnh, lý ra móng tay của đàn ông không sắc đến vậy, nhưng vì dùng sức nên cũng tạo thành mười đạo vết thương rớm máu, Quý Đường Đường nhìn thấy vừa sợ vừa ghê, vành mắt đỏ lên lùi vào trong sofa, Nhạc Phong vội vàng bước tới ôm lấy cô, ghì đầu cô vào trong ngực, không để cô nhìn tiếp.

Thạch Gia Tín đã đau khổ đến mức này, Nhạc Phong cũng không tiện nhắc đến Vưu Tư kích thích anh ta: "Coi như giúp tôi một lần được không?"

Tôi không thể để Đường Đường như vậy mãi, tôi thực sự phải đến Thịnh gia một chuyến."

Thạch Gia Tín cúi đầu nhìn mười móng tay máu thịt lẫn lộn, dùng một lúc ngẩng đầu lên cười một tiếng, nhưng nơi da bị tróc ra trên mặt anh ta sẫm máu, nụ cười lại càng quý dị, Nhạc Phong lạnh hết cả sống lưng, theo bản năng lại ôm chặt đầu của Quý Đường Đường hơn, chỉ sợ cô nhìn thấy lại sợ.

Thạch Gia Tín nói: "Anh nghĩ cho kỹ đi Nhạc Phong, anh cho rằng cô ta là người nhà họ Thịnh thì Thịnh gia liền coi cô ta như thân nhân ruột thịt hay sao? Thịnh gia Tần gia, đều là một đám lòng lang dạ sói, một hồ lang một sài lang, đều ăn thịt người cả, có gì khác nhau? Hai người đã giúp tôi, tôi cũng mong có thể báo đáp hai người, nhưng tôi chỉ có thể nhắc nhở anh, đừng đưa cô ấy đến Thịnh gia, đừng ra một quyết định để bản thân phải hối hận cả cuộc đời."

Nói xong, anh ta lại ngẩn ngơ đứng dậy, tầm mắt dần dần mê man, trên mí mắt một mảng ấm nóng, hạ giọng nói: "Nếu tôi biết sẽ có kết cục hôm nay, tôi chết cũng sẽ không đưa Tư Tư về Quảng Tây..."

Nhạc Phong nghe Thạch Gia Tín nói vậy, trong đầu cũng thành một đồng hồ loạn, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Nhưng Đường Đường như thế này..."

Thạch Gia Tín cười lên ha hả, cười đến mức nước mắt giàn dụa khắp mặt, anh ta cũng chẳng buồn lau, nhìn thẳng vào Nhạc Phong: "Ít nhất giờ cô ấy còn vui vẻ, trở về Thịnh gia, chữa khỏi, bình thường lại, nhưng cũng không thể thoát ra được nữa, thống khổ sống nốt nửa đời sau, anh nhẫn tâm ư, anh có gánh nổi trách nhiệm ấy không, anh có tư cách gì mà quyết định thay cô ấy?"

"Anh cứ suy nghĩ đi Nhạc Phong. Ở Đôn Hoàng, tôi nợ Thịnh Hạ một ân tình, đã đồng ý sẽ báo đáp. Anh cứ quyết định đi, tôi sẽ giúp anh liên hệ. Nhưng anh nghĩ cho thấu, nghĩ xong rồi hãy cho tôi một câu trả lời chắc chắn."

Nhạc Phong ngồi tựa vào cửa sổ, chỗ ở của Thạch Gia Tín ở trên tầng ba, tầm nhìn không được tốt cho lắm, cộng thêm đã khuya rồi, nhìn ra ngoài ngay cả ánh đèn cũng không được mấy ngọn, Thạch Gia Tín cúi người ngồi trên sofa, không biết đang suy nghĩ gì, Quý Đường Đường đứng bên cạnh cái tủ lạnh, thỉnh thoảng vươn tay cạy cạy cái hình dán gấu Pooh bên trên, được một lúc thì ngáp ngáp dài, đi qua kéo kéo tay Nhạc Phong, ý là cô mệt, cô buồn ngủ.

Nhạc Phong kéo cô lại, giúp cô vén tóc ra sau tai, cúi đầu hôn hôn lên mí mắt cô, trong lòng anh giờ rất mâu thuẫn, có lúc, một quyết định không đơn giản như xoay chuyển ý nghĩ, đó là một con đường, dài đến mức phải mất cả cuộc đời mới đi hết, không thể lùi bước cũng không thể thay đổi, sai chính là sai, đi một bước tể một bước, bước nào cũng bốc lên mùi vàng mã.

Thạch Gia Tín nói không sai, nếu anh không gánh nổi trách nhiệm này thì sao? Nếu anh giúp cô chọn một lối đi sai lầm thì sao?

Nhạc Phong lấy ví ra, móc từ bên trong một đồng tiền xu, Quý Đường Đường giật lấy cái ví, chỉ vào đóa hoa màu vàng nhỏ xinh đằng sau lớp bóng kính cười rộ lên, Nhạc Phong dựng thẳng đồng xu lên cho cô nhìn: "Đường Đường, chúng ta đều không quyết định được, vậy để cho ông trời chọn đi. Nếu là hình anh sẽ dẫn em đi, tìm một nơi tách biệt không ai tìm ra vui vẻ sống đến cuối đời, nếu là chữ, chúng ta sẽ đến Bát Vạn đại sơn, tất cả đều là số mệnh, không hối hận cũng không oán giận, được không?"

Nói xong ngón tay bắn ra, đồng xu xoay tròn bay lên không trung, dưới ánh đèn mờ mờ, đường viền lóe lên ánh sáng chói lóa, Quý Đường

Đường ngừng thở nhìn kỹ, khi tiền xu rơi xuống, Nhạc Phong vươn tay phải ra, chụp xuống úp đồng tiền lên mu bàn tay trái.

Quý Đường Đường cười khanh khách, vươn tay gỡ ngón tay Nhạc Phong ra, dưới ánh đèn, Nhạc Phong nhìn rõ, là mặt hình.

Nhất thời sững sờ, không nói rõ là nhẹ nhàng hay mất mát, được một lúc anh đưa đồng xu cho Quý Đường Đường, ra hiệu cho cô cũng chơi một lần, mỗi người một lần mới công bằng.

Quý Đường Đường học theo dáng vẻ của anh tung tiền xu lên, vươn tay đón lấy, Nhạc Phong cầm lấy tay cô mở ra xem, vẫn là hình.

Có lẽ, đây chính là ý trời.

Thạch Gia Tín cũng nghe thấy động tĩnh của hai người, quay đầu lại tựa như thăm dò nhìn anh, Nhạc Phong nói: "Đường Đường mệt rồi, tôi đưa cô ấy đi ngủ trước đã."

Trong nhà Thạch Gia Tín có bàn chải dùng một lần, Quý Đường Đường tự mình xúc miệng xong rồi ra ngoài, Nhạc Phong đã giúp cô sắp xếp giường đệm ổn thỏa, nằm xuống kéo chăn tử tế xong, anh ngồi bên giường với cô một lúc, gối đầu nhà Thạch Gia Tín hơi thấp, Quý Đường Đường nhích tới nhích lui không thoải mái, cuối cùng túm lấy cánh tay Nhạc Phong làm gối, Nhạc Phong chờ đến khi cô thiếp đi mới nhẹ nhàng rút tay ra, lại ngăm cô một lúc mới đẩy cửa ra ngoài tìm Thạch Gia Tín.

Thạch Gia Tín hỏi anh: "Quyết định rồi?"

"Quyết định rồi."

"Như thế nào?"

"Vào Bát Vạn đại sơn."

Thạch Gia Tín ồ một tiếng, được một lúc thì cười cười: "Xem ra tung hai lần đều là mặt chữ, ý trời, tôi giúp anh gọi điện thoại vậy."

Nhạc Phong có chút ngoài ý muốn: "Muộn như vậy mới gọi, không sao chứ?"

Thạch Gia Tín nhàn nhạt đáp: "Muộn vậy mới thể hiện độ quan trọng khẩn cấp chứ, anh có thể không cảm thấy, nhưng đối với Thịnh gia mà nói, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm như vậy, có người lưu lạc ở bên ngoài về nhận tổ quy tông. Cho dù có muộn thế nào, người nghe điện cũng sẽ gọi Thịnh Cẩm Như đây."

"Anh biết Thịnh Cẩm Như chứ? Người đó là mẹ của Thịnh Thanh Bình, bà ngoại của Đường Đường."

Nhạc Phong không nói gì, khi Thạch Gia Tín gọi điện thoại, anh vẫn đang suy nghĩ về quyết định vừa rồi.

---- "Như thế nào?"

---- "Vào Bát Vạn đại sơn."

Quyết định thay đổi từ lúc nào, anh cũng không rõ, hoặc có lẽ ngay từ trước khi tung đồng xu, anh đã có quyết định, tùy ý buông xuôi tất cả giao quyền quyết định cho ông trời, thực ra trong lòng đã sớm có phương hướng, tung trúng thì là gãi đúng chỗ ngứa, tung không trúng mới càng thể hiện tâm ý chân thật: mặc kệ là mặt trái hay mặt phải, vận mệnh của ông đây, không thể phó mặc cho một miếng sắt ghè quyết định.

Anh hiểu, Thịnh gia là lối thoát duy nhất, Đường Đường không thể si ngốc cả đời, lúc này anh có thể lo cho cô, nhưng nếu anh xảy ra chuyện gì thì sao? Anh đã đắc tội với Tần Thủ Nghiệp, đối lại cứu được Quý Đường Đường, người Tần Thủ Nghiệp muốn giết nhất lúc này chắc chính là anh, anh đi rồi, Quý Đường Đường biết gửi gắm cho ai? Khiết Du? Mao Ca? Nể

mặt anh, có lẽ có thể quan tâm đến cô một thời gian, nhưng có lo cho cô ấy cả đời không?

Tân gia Thịnh gia đều là sói, đi về phía trước cũng là sói, lùi về sau cũng là sói, vậy cứ thử con sói này, có lẽ mặc dù đều ăn thịt người nhưng còn có thể nhả là hai cục xương.

Trên đời này nếu quả thực có ông trời, thì xin ông hãy thấu hiểu, quyết định là do anh quyết, có hậu quả gì, hãy để anh gánh chịu.

Thạch Gia Tín vẫn hạ giọng nói chuyện, dường như đã nói rất lâu, Nhạc Phong nhất thời thất thần, cũng không nghe rõ mấy, cho đến khi Thạch Gia Tín bỗng gấp rút, giọng nói bỗng chốc lớn hơn.

"Bà hãy nể mặt dì Bình đi, bà có biết không, dì Bình chết rồi, chết từ bốn năm trước rồi!"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lái xe suốt một chặng đường dài gập ghềnh, gần tới trưa, xe của Nhạc Phong dừng lại trước một quán cơm tồi tàn trước cổng thị trấn, Thạch Gia Tín giúp anh dỡ hành lý xuống, nói là quãng đường tiếp theo xe không tiện đi vào, phải mất khoảng 2 - 3 tiếng, còn phải ngồi máy kéo, xong lại phải đi bộ một đoạn nữa.

Nhạc Phong đã đi nhiều nơi, đường xấu hơn cũng đã đi qua rồi, cũng không cảm thấy có gì quá đáng, dừng lại ở quán cơm ăn trưa, bản tính kén ăn của Quý Đường Đường lộ rõ. Nhạc Phong đã cố gắng chọn mấy món nhìn có vẻ đắt tiền ngon lành, sau khi bê lên, Quý Đường Đường vẫn mang vẻ mặt chán ghét, gảy gảy hai cái rồi gác đũa bên cạnh, vậy chưa tính, cô còn nhất quyết dùng ánh mắt bị ngược đãi để hung tợn trừng Nhạc Phong, giống như anh là một kẻ ác độc chuyên hành hạ người khác vậy.

Nhạc Phong lười không để ý đến cô, quay người tự mình ăn đồ của mình, kết quả Quý Đường Đường cưỡng ép xoay vai anh lại, ép anh phải đối mặt với ánh mắt khiển trách của mình, mấy lần như thế, Nhạc Phong cá giận, tay vỗ xuống bàn, quát cô: "Ăn cơm đi!"

Nghe thì không nghe được, nhưng Nhạc Phong nổi cơn giận thì cô vẫn nhận biết được, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh nửa ngày, Nhạc Phong còn tưởng cô sẽ khóc, ai ngờ cô lại ngoan ngoãn nhặt đũa lên bới cơm, Nhạc Phong nhìn cô mà cứng người, cuối cùng cảm thán nói, Đường Đường ở cổ đại tuyệt đối là địa chủ chuyên bắt nạt kẻ yếu, sao có thể gió chiều nào ngả chiều ấy như vậy chứ.

Thạch Gia Tín ở bên cạnh cười cười.

Nhạc Phong giật mình, suốt dọc đường, Thạch Gia Tín vẫn im lặng, anh cũng không bắt chuyện với anh ta làm gì, hiếm hoi thấy nét mặt anh ta giãn ra một chút, hình như có thể dự anh ta nói mấy câu.

Nhạc Phong gấp thức ăn, làm ra vẻ lơ đãng hỏi anh ta: "Đang yên đang lành, đàn ông đàn ông, có chuyện gì nghĩ không thông đến mức phải tự tử chứ?"

Thạch Gia Tín im lặng, được một lúc mới đáp: "Nhất thời xúc động."

Nhạc Phong nhất thời cũng không có hứng thú nói chuyện tiếp với anh ta, trong lòng cảm thấy con người này thật giả dối, chuyện gì cũng che che giấu giấu nói nửa chừng, làm như là ông đây muốn hỏi thăm chuyện của nhà anh lắm vậy.

Cơm nước xong, cái máy kéo mà Thạch Gia Tín đang chờ vẫn chưa đến, gọi điện giục, đầu kia nói là sang thị trấn bên cạnh lấy ít phân hóa học, bảo bọn họ chờ một chút, một nơi hẻo lánh như vậy, cũng không thể dùng lý lẽ chính xác đúng giờ của thành phố lớn để ràng buộc đối phương, dù sao cũng là địa bàn của người ta, có mỗi cái máy kéo, anh thích thì chờ, ba người đành phải ngồi lại quán cơm chờ.

Quý Đường Đường vĩnh viễn không thiếu hoạt động để giải trí, chẳng hiểu sao cô lại nổi hứng với mấy con gà tự nuôi của quán cơm, đứng đằng trước say sưa nhìn gà bởi đất tìm thức ăn, được một lúc đến con gà cũng thấy cô phiền, quay lưng về phía cô, cô cũng bất khuất vô cùng, mặt dày chạy ra trước mặt con gà tiếp tục nhìn.

Nhạc Phong đứng cách đó không xa nhìn cô, chỉ sợ đến lúc con gà kia không chịu nổi mà đi mổ cô, thầm nghĩ bị mổ đáng lý sẽ khóc lên, nhưng nếu cô ấy đứt dây thần kinh nào mà đi đánh nhau cùng con gà kia thì sao, chẳng lẽ mình còn phải chạy ra can?

Đang suy nghĩ, Thạch Gia Tín chợt nói một câu: "Khi nào gặp Thịnh Cẩm Như, bà ta có hỏi tên của Thịnh Hạ, anh đừng có trả lời là Quý Đường Đường, người nhà họ Thịnh rất coi trọng chuyện này, cho dù có bỏ trốn lấy chồng ở bên ngoài, hậu đại cũng không được thay tên đổi họ, đổi họ là khinh sư diệt tổ Anh xem, Thịnh Thanh Bình dù bỏ trốn nhưng vẫn để con gái mang họ Thịnh, nếu không phải sau này xảy ra chuyện diệt môn thì đã không bắt cô ấy đổi tên."

Nhạc Phong ừ một tiếng, nhớ đến cuộc điện thoại Thạch Gia Tín gọi tối qua, không kìm được hỏi anh ta: "Tối qua, Thịnh Cẩm Như mới biết mẹ của Đường Đường đã mất rồi? Bao nhiêu năm như vậy, bà ta hoàn toàn không biết gì sao?"

Thạch Gia Tín cười lạnh: "Người nhà họ Thịnh chắc chắn sẽ không đi tìm những cô gái đã trốn đi đâu, năm đó, Thịnh Thanh Bình không những bỏ trốn, mà trong lúc trốn đi, dì ấy còn giết một bà vú già ở Thịnh gia, chuyện này là cú sốc rất lớn đối với Thịnh Cẩm Như, sau chuyện đó, bà ta cũng không bước chân ra khỏi động đá vôi nữa, Thịnh Cẩm Như có một trai một gái, con gái là Thịnh Thanh Bình, con trai là Thịnh Thanh Dân, hơn mười năm trước, Thịnh Thanh Dân không hiểu tại sao lại nói muốn đi tìm chị gái về, Thịnh Cẩm Như không hề phản đối, tôi đoán lúc ấy, bà ta cũng rất muốn Thịnh Thanh Bình quay về. Ai ngờ Thịnh Thanh Dân đi rồi liền bật vô âm tín, lúc ấy bọn tôi đều đoán là sau khi tìm được Thịnh Thanh Bình. bị chị gái giữ lại, bị thế giới phồn hoa bên ngoài cuốn hút, nên không quay về. Tối qua, bà ta cuối cùng cũng biết con gái đã sớm mất, còn con trai, một thời gian dài như vậy không có tin tức, chắc cũng lạnh ít dữ nhiều. Một trai một gái đều ra đi ngay trước mắt bà ta, đúng là... báo ứng!"

Nhạc Phong mới đầu nghe anh ta nói vậy, còn tưởng anh ta sẽ nói là "đúng là đáng thương", ai ngờ cuối cùng lại nghe thấy anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói ra bốn chữ "đúng là báo ứng", anh sửng sốt một chút, lại nhìn vẻ mặt trở nên gần như dữ tợn của Thạch Gia Tín, toàn thân không

kìm được mà nổi da gà, lại nghĩ đến việc sắp phải giao tiếp với người nhà họ Thịnh, trong lòng gai gai không thoải mái chút nào.

Hơn ba giờ chiều, chiếc máy kéo chở phân hóa học kia mới xình xịch chạy tới, đằng sau là một đồng bụi dày, Thạch Gia Tín bước lên trước, Nhạc Phong lên sau kéo Quý Đường Đường, ba người ngồi chia ra hai bên, vốn cùng ngồi trên thành xe, một lúc sau vì lắc lư quá, Nhạc Phong đành phải lôi bộ quần áo từ trong ba lô ra trải xuống sàn, kéo Quý Đường Đường ngồi xuống, trải qua trận quất buổi trưa, Quý Đường Đường đã có kinh nghiệm, lần này không trừng anh, đối thành dùng một ánh mắt vô cùng buồn bã nhìn anh, như đang tố cáo, anh nhìn đi sắp rung lắc chết em rồi, đều là do anh kêu em ngồi máy kéo....

Nhạc Phong bị cô nhìn chột dạ, được một lúc vươn tay lên che mắt cô lại, như cảnh vuốt mắt làm cho người ta nhắm mắt trên ti vi vậy, cô ngoan ngoan khép mắt lại hai giây, sau đó lại mở mắt, còn mở to hơn lúc trước, Nhạc Phong lại vươn tay lên che lại, được mấy lần, chắc cô tưởng anh đang chơi trò chơi với cô, cười khanh khách thích thú, Nhạc Phong kéo cô vào trong lòng, cầm gác lên tóc cô cọ cọ, trong lòng vừa ngọt ngào vừa khó chịu, chợt nảy ra một suy nghĩ, thực ra thì như thế này cũng tốt lắm rồi, cô chẳng biết gì cả, có lẽ sẽ vui vẻ hơn một chút.

Quãng đường đầu còn có thể gặp được vài người, đoạn sau quả thật đến bóng quỷ cũng không có lấy một cái, đường càng đi càng hẹp, rừng cây hai bên càng thêm rậm rạp, có lúc, nhánh cây cổ thụ hai bên đan vào nhau tựa như một cái cổng vòm, âm u, đến gần chạng vạng đột nhiên lại đổ mưa, cũng may trong hành lý có vải che mưa, giương lên đủ che hai người, nghe tiếng mưa lách tách nện vào tấm vải trên đầu, Quý Đường Đường tò mò vô cùng, núp dưới tấm vải ngửa đầu lên nhìn, Nhạc Phong gọi Thạch Gia Tín vào trú mưa cùng, anh ta nép trong góc xe, hờ hững nhìn anh một cái, lắc đầu, vẫn giữ nguyên tư thế trước, nhanh chóng bị mưa làm cho ướt sũng.

Cơn mưa đột ngột khiến cho hành trình càng trở nên khó khăn, bánh xe vẫn lặn, có một lần còn sa lầy, chủ xe ngoài miệng thì ầm ỹ, bảo mấy người ngồi trên xe giúp đào hố, Thạch Gia Tín chắc chưa từng làm việc này bao giờ, đào hố để cứu xe phải đào từ đằng trước chỗ bánh xe bị hãm để kéo ra cũng không biết, Nhạc Phong nhìn mà sốt ruột, cứ tiếp tục đào thế này là định chôn luôn cái xe hay sao? Cuối cùng, anh đành phải cướp lấy xẻng, Quý Đường Đường đội vải che mưa cầm đèn pin soi cho anh, xẻng đi đến đâu cọt sáng liền theo đến đó, rất nghiêm túc và tròn trách nhiệm.

Cuối cùng cũng đến nơi, trời đã tối đen, nhìn di động đã quá tám giờ, bác lái máy kéo thanh toán tiền, lại xình xịch lên đường, Nhạc Phong liếc mắt nhìn nơi hoang sơn dã lĩnh này, đây một bụng ức chế, thầm nhủ, đừng có nói Thịnh gia Thạch gia đều là hồ ly biến thành, muốn đến cửa thăm hỏi còn phải đào hầm dưới đất đấy.

Đang suy nghĩ, Thạch Gia Tín bước tới, chỉ rặng cây rậm rạp trên núi, nói: "Có một con đường nhỏ để lên núi, tạt qua phía sau kia là đến."

Nhạc Phong phát điên, giày vò cả một ngày, hết lái xe lại máy kéo còn đào hố, chắc cũng phải quá mười hai tiếng đồng hồ rồi, vừa ướt vừa lạnh vừa đói, vậy mà còn nói với anh là còn phải leo núi!

Tức thì tức, lại không thể trở mặt với Thạch Gia Tín, dù sao người ta cũng đang giúp mình phải không?

Quý Đường Đường hiển nhiên đã thấy bất an, sau khi lên núi càng trở nên rõ ràng, xung quanh toàn là rừng rậm, vừa bước vào trong, đối diện nhau mà không bật đèn pin thì đến mặt cũng không thấy được, cộng thêm đường vô cùng khó đi, chân đạp xuống nhấc lên đã dính một lớp bùn dày, đi vài bước đã thấy nặng như đeo đá vào chân, xung quanh lại tối như mực, không biết đằng sau bóng cây có yêu quái nấp hay không, cô không dám đổi không đi, chỉ sợ chậm một bước lại phía sau sẽ bị lạc, trong lòng lại sợ, vừa đi theo vừa len lén khóc, trời mưa to, Nhạc Phong đi trước kéo cô, căn

bản không phát hiện ra cô đang khóc, lúc sau đến sườn dốc, quay đầu lại kéo cô, mới thấy mắt cô đã đỏ như con thỏ, Nhạc Phong vừa buồn cười lại vừa đau lòng, gọi Thạch Gia Tín đang dẫn đường phía trước dừng lại, bản thân không dùng vải che mưa nữa mà quần quanh Đường Đường từ đầu đến chân, buộc lại ở cổ, chỉ lộ mặt ở bên ngoài, lại liên tiếp khoa tay múa chân ra hiệu cho cô đừng sợ, Quý Đường Đường sụt sịt gật đầu, từng giọt nước mắt lại lã chã rơi xuống.

Đi khoảng một canh giờ, mưa tạnh dần, Thạch Gia Tín chợt dừng bước, vươn tay chỉ về phía xa: "Nhìn thấy không, sắp đến rồi."

Theo hướng chỉ, có thể thấy ánh đèn thừa thốt, bởi vì xung quanh rất tối, càng khiến cho mấy ngọn đèn lác đác kia sáng hơn, Nhạc Phong thở hắt ra một hơi, hỏi anh ta: "Thịnh Cẩm Như ở đó?"

Thạch Gia Tín lắc đầu, ra hiệu cho Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn lên: "Thấy ngọn núi kia không?"

Trong bóng tối, thế núi dựng thẳng hướng lên trên, bình thường nhìn có lẽ không tính là đồ sộ cao lớn, nhưng giờ đang ở sườn núi, con người nhỏ bé vô cùng, trong lòng không khỏi thấy kinh sợ, Thạch Gia Tín vươn tay chỉ cho anh: "Đằng kia chính là nơi ở của những người bình thường ở Thạch gia và Thịnh gia, cơ bản là tạo thành một vòng thôn xóm lượn quanh sườn núi, từ thôn đó đi lên một đoạn, lại có một thôn tụ cư nữa, ở đó là nhữnng người giống như tôi, có thể nghĩ thấy múi máu, có thể kết hôn với con gái nhà họ Thịnh, đi lên chút nữa là nơi ở của những người con gái nhà họ Thịnh, nhưng chỉ có mấy nhà, phần lớn bọn họ sống trong động đá vôi. Cho nên trừ phi người nhà họ Tần bao một cái trục thẳng nhảy dù xuống, nếu không muốn tiếp xúc với phụ nữ nhà họ Thịnh, phải đi qua từng tầng từng tầng từ chân núi, còn phải vượt qua hai tầng lá chắn do con người tạo ra nữa, vô cùng khó khăn."

Nhạc Phong nghe mà có chút ngẩn ra: "Không phải toàn bộ người nhà họ Thạch các anh đều kết hôn với con gái nhà họ Thịnh à?"

Thạch Gia Tín lạnh nhạt đáp: "Bọn họ cũng muốn lắm, nhưng Thịnh gia làm gì có nhiều con gái như vậy? Cũng không thể để cho bao nhiêu người đàn ông của Thạch gia độc thân hết được đúng không. Mấy thập niên trước cũng vì hôn nhân cận huyết quá nhiều nên sinh ra không ít quái thai, thế hệ trước cũng có chút tình ngộ. Hơn nữa, kết hôn bình thường, mới giống như một cái thôn bình thường, nếu không một đám người lại thần thần bí bí như vậy, chẳng phải là tự dựng khiến người ta hoài nghi hay sao?"

Anh ta càng giải thích, Nhạc Phong càng khó hiểu, trên cảm giác, vốn tưởng Thạch gia hay Thịnh gia chẳng qua chỉ là một đầm nước sâu, tiến vào mới phát hiện ra dưới đáy nước còn có một cái động không đáy, không biết ẩn giấu bao nhiêu bí mật, suy nghĩ một lúc lại không tìm được hỏi: "Nếu không phải tất cả đàn ông nhà họ Thạch đều ngửi được mùi máu, vậy cái thôn toàn người "bình thường" này có tác dụng gì? Quân tiên phong ... phòng bị Tần gia?"

Khóe miệng Thạch Gia Tín xẹt qua một tia cười máy móc, giống như đang cười nhạo anh chẳng biết gì: "Làm ăn."

Làm ăn? Còn làm ăn? Làm ăn cái gì?

Nhạc Phong còn định hỏi, Quý Đường Đường phía sau đột nhiên thét chói tai, Nhạc Phong lo lắng vội quay lại nhìn, mới phát hiện chỉ là con gì đó to bằng con chuột, vèo một cái vọt qua chân Quý Đường Đường, làm cô sợ đến mức nhảy loạn lên, Thạch Gia Tín lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, nói: "Trễ lắm rồi, mau đi thôi."

Tên Thạch Gia Tín này, một khi nói chuyện thì chỉ rặn ra được mấy câu, một khi đã ngậm miệng lại rồi thì như cái hũ nút, không biết bao giờ

mới mở miệng tiếp, Nhạc Phong cũng không tiện hỏi nữa, đành phải kéo Quý Đường Đường đuổi theo.

Đến gần mới phát hiện nơi này thực sự là một cái thôn làng đặc biệt "thôn làng", cột điện cáp điện thoại, phòng phát thanh, cái gì nên có đều có, có vài nhà còn có xe máy đỗ ngoài, xem ra đường núi chật hẹp, xe máy trái lại là công cụ giao thông chủ yếu.

Nhạc Phong nhíu mày một cái, đã có xe máy, sao vừa nãy còn bắt bọn họ khổ sở bước từng bước leo núi lên.

Thạch Gia Tín dường như nhìn thấu tâm tư của anh: "Anh còn mong người nhà họ Thạch đi xe máy xuống đón anh à, mấy người cũng đâu phải khách quý gì."

Điều này cũng đúng, lần này coi như là đứa con phản bội của Thịnh gia trở về cầu sự giúp đỡ đi? Còn không biết có người chịu gặp không đây.

Khi tới gần cửa thôn, Nhạc Phong theo bản năng bước chậm lại, mũ trùm mưa của Quý Đường Đường đã bị chính cô kéo xuống, vài che mưa khoác trên người, giống như một cái áo gió lớn, càng tới gần thôn, cô càng trở nên im lặng, ánh mắt có chút ngần ngại, sững sờ nhìn tất cả trước mắt.

Về lý mà nói, cô, với cái thôn này, hẳn là không có bất cứ ký ức nào mới đúng, có điều gốc rễ ở đây, cách mà cô nhìn nơi đây, hẳn là khác với cách anh đang nhìn chẳng?

Cửa thôn có một ông lão bước ra, có chút thù địch nhìn bọn họ, hình như ngay đến cả Thạch Gia Tín cũng không được khách khí cho lắm, Thạch Gia Tín nói mấy câu, sắc mặt người kia thoáng hòa hoãn một chút, đưa bọn họ tới một gian phòng của thôn ủy, vừa giật dây đèn, ánh sáng lóa cả mắt, chỉ chốc lát, có người mang nước nóng và khăn lông bước vào, Nhạc Phong vắt khăn, đầu tiên lau mặt cho Quý Đường Đường, sau đó mới lau mái tóc ướt nhẹp của mình, Thạch Gia Tín nửa đường đi ra ngoài vẫn

chưa quay lại, được một lúc lại có người mang đồ ăn tối, cháo và bánh bao, còn có chút dưa muối, Nhạc Phong thăm nhủ nhà họ Thịnh này đãi khách thật nghèo nàn, có điều chung quy vẫn đang đói bụng, có gì ăn nấy thôi, gạo Quảng Tây bao giờ cũng lép hơn so với phương Bắc, dù đã nấu thành cháo, ăn vẫn thấy lạo xạo trong mồm.

Quý Đường Đường ăn được vài miếng thì thôi, cúi đầu ngơ ngác nhìn cháo trong bát, Nhạc Phong thấy lạ, ngồi xích lại muốn hỏi xem có phải cô không thấy đói hay không, vừa mới đặt tay lên tay cô mới phát hiện, tay của cô lạnh vô cùng, hơi run lên nhè nhẹ, Nhạc Phong sửng sốt một chút, trái tim dâng lên một cảm giác chằng lành, Quý Đường Đường quay đầu nhìn anh, từ lúc xảy ra tai nạn, ánh mắt của cô trở nên rất đơn thuần, chỉ có vui vẻ hay tức giận, tùy theo tâm trạng mà thể hiện ra, nhưng lần này, Nhạc Phong rõ ràng nhìn thấy sự kinh hãi nồng đậm trong ánh mắt cô.

Ánh mắt của cô khiến trái tim Nhạc Phong như ngừng đập trong chốc lát, cũng quên mất rằng cô không nghe được, bật thốt lên hỏi cô: "Đường Đường, em đang sợ cái gì?"

Quý Đường Đường vụt đứng dậy, môi cô mấp máy, ra sức kéo tay Nhạc Phong, Nhạc Phong mặc cô kéo đi, ra cửa mới phát hiện cô vẫn kéo anh về phía ngoài thôn, cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, mặc dù vẫn không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ với cô, Nhạc Phong cũng hiểu ý cô: rất rõ ràng, cô đặc biệt sợ nơi này, cô muốn kéo anh nhanh chóng rời khỏi đây.

Lão già lúc trước ra đón bọn họ đứng dựa cạnh bờ tường bên ngoài, đang cầm một cái tẩu thuốc thật dài. neho mắt đầy thâm ý nhìn bọn họ, rõ ràng phải là một cặp tẩu vẫn đục già nua, cổ tình lại sáng một cách kỳ lạ, sáng đến mức khiến người ta nổi da gà, quay đầu nhìn lại cả thôn, phòng ốc tối om, chỉ có vài ngọn đèn sáng, nhưng lại khiến người ta rợn tóc gáy, cảm tưởng như đằng sau những ô cửa đen ngòm không ánh đèn kia ẩn giấu vô số những ánh mắt dòm ngó.

Nhạc Phong hít sâu một hơi, nhớ ra hành lý của hai người vẫn còn để trong phòng, đồ đạc bình thường còn chưa tính, Lộ Linh của Quý Đường Đường và súng của anh đều ở trong, phải lấy lại, anh muốn kéo Quý Đường Đường đi cùng, nhưng cô vùng vẫy sống chết không quay lại, Nhạc Phong không còn cách nào, ước chừng quay lại lấy đồ chắc cũng chỉ mất mười giây, vậy nên anh vừa ra hiệu vừa nói với cô: "Đường Đường, em chờ ở đây, anh lập tức quay lại."

Anh ba bước gộp làm hai vọt vào phòng, vừa mới cúi người cầm lấy túi xách, tầm mắt đột nhiên tối sầm, đèn trong nhà đột nhiên tắt hết, cùng lúc đó, cửa vang lên một tiếng cạch, rất rõ ràng là đã bị khóa từ bên ngoài.

Nhạc Phong vọt tới cửa sổ nhìn, lão già đứng trước cửa đang quay người lại nhìn anh qua lớp kính, tay lắc lắc chìa khóa, nhe răng cười cười, cùng lúc đó, cửa của hai gian nhà không đèn gần đó chợt bật mở, khoảng mười bóng người nhanh chóng lao về phía Quý Đường Đường, còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Quý Đường Đường.

Nhạc Phong cuống đến độ máu xông lên óc, xách ghế lên định phá cửa sổ, thủy tinh thì bể, song cửa bằng sắt không nhúc nhích, anh lại kéo cửa, khóa rất chặt, đập hai cái cũng không mở, bên ngoài tiếng vùng vẫy của Quý Đường Đường ngày càng nhỏ, Nhạc Phong suýt nữa phát điên, ngừng hai ba giây mới nhớ đến khẩu súng, rút ra nã hai phát vào khóa cửa.

Tiếng vang khổng lồ khiến cho mọi người xung quanh đều cứng lại hai giây, khi kịp phản ứng lại, Nhạc Phong đã lao ra, hòng súng đen ngòm chĩa vào đám người kia, nói: "Thả cô ấy ra!"

Đám người kia còn chần chừ một lúc, dường như không cam lòng lắm, Nhạc Phong nghiêng răng, nhắm vào bàn chân một gã nổ một phát súng, người kia giống như bị răn cản thét lên nhảy lùi lại, Quý Đường Đường bị hai tên giữ chặt, đã trối được một nửa, vừa khóc vừa xô gã bên cạnh ra chạy lại gần, đầu chúi vào trong ngực Nhạc Phong, Nhạc Phong ôm

lấy cô, cảm thấy thật có lỗi với cô, ngấm lại mấy giây vừa mới trải qua, hối hận đến mức muốn giết chính mình.

Trong phòng tối một người cuối cùng bước ra.

Thạch Gia Tín.

Nhạc Phong giận quá hóa cười, trong lòng tự nhủ: Nếu còn tin tên này một lần nữa, tự mày chặt đầu xuống đi.

Thạch Gia Tín nói: "Nhạc Phong, anh tỉnh táo một chút, đừng giở thói ngang ngược ở địa bàn của nhà họ Thịnh."

Nhạc Phong một tay ôm Đường Đường, một tay quay họng súng chĩa về phía Thạch Gia Tín, nói: "Anh lại gần đây một chút, vừa rồi tiếng súng vang quá, chấn động lỗ tai không nghe thấy gì cả, lại gần đây mà nói."

Thạch Gia Tín do dự một chút, vẫn bước từng bước về phía anh, vừa đi vừa giải thích: "Thịnh Cẩm Như không gặp người ngoài, tôi cũng không còn cách nào khác, bà ta chỉ gặp một mình Thịnh Hạ..."

Nhạc Phong bật cười: "Bằng cách trói?"

"Anh biết là Thịnh Hạ rất cứng đầu, giờ cô ấy chỉ nghe lời anh, đưa cô ấy đi nhất định cô ấy sẽ không chịu, bọn tôi cũng không còn cách nào..."

Trong lúc nói chuyện, Thạch Gia Tín đã chậm rãi đi tới trước mặt, sắc mặt Nhạc Phong lạnh lẽo, báng súng nắm chặt trong tay, thuận thế một quyền đánh gục Thạch Gia Tín, anh có võ, không để cho Thạch Gia Tín có bất cứ cơ hội trở mình nào, đầu gối khuỷu xuống đè thẳng lên bụng anh ta, Thạch Gia Tín bị anh ấn xuống, cả gương mặt trắng bệch như tờ giấy, Nhạc Phong buông Quý Đường Đường, bóp cằm Thạch Gia Tín buộc anh ta há miệng, họng súng nhét thẳng vào trong miệng, gần như sâu đến cổ họng.

Thạch Gia Tín vùng vẫy muốn phản kháng, Nhạc Phong cười lạnh một tiếng: "Tốt nhất anh đừng có lộn xộn, cướp cò tôi không chịu trách nhiệm đâu."

Thạch Gia Tín không dám nhúc nhích nữa, anh ta sợ hãi nhìn Nhạc Phong, lòng bùng nói mấy chữ.

Lần thứ nhất, Nhạc Phong nghe không hiểu, lần thứ hai anh nghe rõ.

Anh ta nói: "Tôi chỉ vì Vương Tư."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Nhạc Phong tức giận đến mức run cả tay, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Đem Vưu Tư ra làm lá chắn hay lắm phải không? Ngày nào đó anh có lỗi với cả thế giới này cũng lôi cô ấy ra thì chuyện xấu xa đề tiện nào cũng thành vĩ đại cao thượng trong sạch hết cả?"

Nhịn mãi mới kiềm chế không cho anh ta về châu tiên tổ, anh thu súng lại, siết áo nhắc anh ta lên: "Dẫn tôi đi gặp Thịnh Cẩm Như!"

Thạch Gia Tín vươn tay lau miệng, bình tĩnh nhìn Nhạc Phong: "Vô ích thôi Nhạc Phong, bà ta sẽ không gặp anh đâu."

Nhạc Phong cười cười, hòng súng liền chĩa vào trán anh ta, như đang nói với Thạch Gia Tín, lại như đang nói với tất cả những kẻ họ Thịnh không dám nhúc nhích đang ở đây: "Bảo lão thái thái nhà họ Thịnh các người đừng tưởng mình là cộng hành nào, MN, tôi có giống đang xin bà ta gặp mình hay không?"

Nói xong mở chốt, cách một tiếng, tràn ngập ý đe dọa, Thạch Gia Tín định nói gì, đến cửa miệng lại nuốt xuống, cuối cùng buông tay miễn cưỡng cười cười, rốt cuộc cũng chịu thua.

Người nhà họ Thịnh ở bên này có lẽ đều do Thạch Gia Tín tụ tập lại, một khi anh ta bị khống chế, những kẻ còn lại cũng như rắn không đầu, nhìn nhau, không ai dám bước ra, tốp năm tốp ba giãn ra, dưới sự ra hiệu của Thạch Gia Tín, có người chạy vào xách hành lý của Nhạc Phong ra, cũng có người đầu óc nhanh nhạy chạy về phía đỉnh núi, có lẽ là báo tin cho đầu kia trước.

Vậy là một đoàn người xếp hàng dài đi lên núi, Thạch Gia Tín đi đầu tiên, Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường theo sau, cách một đoạn là đám người nhà họ Thịnh còn sót lại, trên núi rất yên tĩnh, ai cũng có tâm sự riêng, không có lấy một tiếng động lạ, gió núi thổi qua, trên cao lá cây đung đưa xào xạc, bảy tám cột sáng đèn pin hắt lên, có lúc chiếu về phía trước, có lúc khua trái khua phải, trong bóng tối liên miên bất tận, nhỏ bé tựa như ánh sáng của những con đom đóm.

Đi được nửa đường, Thạch Gia Tín đoán chắc cơn giận của Nhạc Phong đã xẹp bớt, dẫn đo định nói chuyện với anh: "Nhạc Phong, anh hành động như vậy thật sự không hề tỉnh táo chút nào, anh đến cửa nhờ vả, làm loạn thành như vậy thì sao được việc?"

Nhạc Phong đi đằng sau cười khẩy: "Thật đúng là phải cảm ơn anh đã tốt bụng nhắc nhở, ông đây cần người dẫn đường, không cần người nói chuyện giải sầu!"

Thạch Gia Tín biết vừa nãy gây gổ nên giờ có chút khó xử, trong khoảng thời gian ngắn chắc Nhạc Phong sẽ không nghe lọt lời anh ta nói, cũng đành ngậm miệng.

Kỳ thực nào cần anh ta nhắc nhở, Nhạc Phong sớm đã nghĩ đến điều đó, tuy rằng anh chưa từng gặp Thịnh Cẩm Như, nhưng từ những đầu mối nghe được cũng biết người phụ nữ này không dễ chọc, vốn đến tận nơi khẩn cầu cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng, huống chi giờ anh còn mang bộ dạng đánh tới tận cửa như vậy.

Nhưng sự tình đã thành như vậy, cũng chỉ đành đi bước nào hay bước ấy.

Quý Đường Đường bị kinh hách một trận liên tiếp như vậy, chỉ biết đi theo Nhạc Phong, siết chặt tay anh không rời một ly, suốt dọc đường đi, Nhạc Phong cố gắng né tránh không nhìn cô, bởi vì mỗi lần nhìn đều thấy

lòng chua xót: Nếu là chính anh đẩy cô đi làm đường thì sao? Ngọn núi này cao như vậy, trên núi dưới núi đều là người nhà họ Thịnh, nếu không may chết tại đây, đến chút động tĩnh cũng không phát ra được.

Nhìn lên phía trên, đỉnh núi nhọn hoắt đen thẫm cắm thẳng vào trong mây, nhìn xuống dưới là những mảnh rừng dày đặc, đèn đuốc trong thôn lại càng thêm mờ ảo, thực đúng là trên không với tới trời dưới không chạm đến đất, tất cả mặc cho số phận.

Lại qua khoảng chừng bốn mươi phút, cuối cùng cũng thấy được cái thôn thứ hai mà Thạch Gia Tín kể, quy mô nhỏ hơn rất nhiều, cửa thôn đã có một đám người đứng vây quanh, nam nữ già trẻ đều có, đang châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao, nghe thấy tiếng bước chân, không hẹn mà cùng đồng thời nhìn về bên này.

Nhạc Phong nhanh chóng nhận ra được đám người nọ đúng là có điểm khác biệt như Thạch Gia Tín nói, bởi vì khi bọn họ nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn như vậy, lực chú ý lại không tập trung vào Thạch Gia Tín đang bị chĩa súng vào người, mà ánh mắt, lực tục đều vô cùng lo lắng nhìn về phía Quý Đường Đường, có kẻ rất rõ ràng muốn "ngửi" ra điều gì đó, sau một khắc, trên mặt hiện ra là vẻ khiếp sợ khó tin, có giọng nói dè dặt vọng tới: "Tần gia ư? Điều này sao có thể?"

Xem ra chuyện Quý Đường Đường mang hai dòng máu Thịnh, Tần, ở nhà họ Thịnh chỉ có một số người biết/

Quý Đường Đường bị nhìn đến phát phiền, mới đầu cô còn không chịu yếu thế trừng mắt lại, sau đó người nhìn cô rất nhiều, ánh mắt lại quái dị, chính cô cũng thấy sợ, thiếu chút nữa bật khóc, núp trong lòng Nhạc Phong không dám ngẩng đầu lên, mà gần như ngay vào lúc cô rúc vào lòng Nhạc Phong, sắc mặt của mọi người lại có một sự thay đổi đột ngột, bọn họ bắt đầu quan sát Nhạc Phong, trong ánh mắt đa phần là căm ghét và phẫn hận.

Nhạc Phong là người ngoài, không biết ở đây chuyện con gái Thịnh gia thích người ngoài bị cấm kỵ đến thế nào, anh bị nhiều người nhìn đến cảm tức như vậy, mơ hồ có chút hoảng sợ trong lòng, hỏi Thạch Gia Tín: "Thịnh Cẩm Như ở đây à?"

Thạch Gia Tín lắc đầu: "Phải đi lên nữa, không biết có cho đi tiếp nữa hay không, chúng ta chờ một chút đi."

Hiện giờ tình thế như vậy, không đợi cũng không được, quy mô nơi ở của Thịnh gia và Thạch gia lớn hơn so với anh nghĩ, nhân số cũng nhiều, nhờ đâu máu nóng bốc lên liều mạng thì mấy viên đạn của anh cũng không đủ dùng, huống hồ tình hình còn chưa rõ ràng, bọn họ cũng không phải thực sự là kẻ gian ác tà trời gì, sao có thể nã súng về phía họ thật được.

Nhạc Phong kéo Quý Đường Đường ngồi xuống một tảng đá trước cửa thôn, Quý Đường Đường ngả đầu gác cằm lên gối anh, tay nhặt lấy một hòn đá nhỏ nguệch ngoạc lên đất những hình vuông nhỏ, có người bước qua nói mấy câu với người thôn trên, bọn họ chần chừ một lúc, đều quay về, thôn dưới cũng có không ít người quay về nhà trước, nhưng vẫn lưu lại một số người, đứng cách đó không xa tranh luận gì đó, mới đầu còn hạ giọng sợ bị Nhạc Phong nghe thấy, sau đó liền không hề kiêng dè, có người khua tay kịch liệt, gào lên: "Làm sao có thể theo người nhà họ Tần được cơ chứ? Lão thái bà nhà họ Thịnh không quản được hay sao?"

Trong giọng nói lộ ra sự bất mãn, Thịnh gia lão thái bà này hẳn là chỉ Thịnh Cẩm Như, hai gia tộc lớn ở cùng một nơi như vậy, rừng rộng chim nào chẳng có, kẻ muốn đi đông người muốn về tây, muốn quản lý hết đúng là không hề dễ dàng...

Đang suy nghĩ, Quý Đường Đường bỗng giật giật tay anh, cúi đầu nhìn, cô tỏ ra mệt mỏi, sau đó mắt chậm rãi nhắm lại, một lát lại mở ra nhìn anh, ý là: Hiếu chưa?

Đương nhiên là hiểu, mệt rồi chứ gì, Nhạc Phong lấy di động ra xem, đã mười một giờ hơn, anh có chút nóng ruột, đang định đứng dậy hỏi rốt cuộc có thể đi tiếp được hay không, có người đẩy mọi người ra, nói với Thạch Gia Tín mấy câu, Thạch Gia Tín gật đầu, nói với Nhạc Phong: "Thịnh Cẩm Như đồng ý để hai người lên, nhưng có một điều kiện, bỏ súng lại, người ta nói,, không có nghĩa vụ chữa bệnh cho Thịnh Hạ, nếu như mấy người đến cả lễ nghĩa cơ bản nhất cũng không có, thì từ đâu đến quay lại đây đi,"

Nhạc Phong do dự một chút, Thạch Gia Tín đã truyền đạt lại khá là lịch sự, có lẽ lúc Thịnh Cẩm Như hạ lệnh không có giọng điệu dễ nghe như vậy, anh suy nghĩ một lúc, ngay trước mặt Thạch Gia Tín dỡ băng đạn ra, thả đạn vào lòng bàn tay ước lượng, đột nhiên vươn tay, quăng hết vào trong rừng, súng không lại giắt sau lưng: "Như vậy được chưa?"

Nộp vũ khí đầu hàng là ngàn vạn không thể, để các người dùng súng của tôi đối phó tôi? Cứ để khẩu súng chia làm hai như vậy, đối với Thịnh Cẩm Như anh cũng không còn gì nguy hiểm, đối với bản thân, cũng đừng ai mong nhặt đạn để đối phó anh, đều lùi một bước.

Thạch Gia Tín không suy nghĩ nhiều như vậy: "Được rồi, đi thôi."

Chuyến đi này, lại mất nửa tiếng đồng hồ, Quý Đường Đường mệt mỏi ngáp liên hồi, càng lên cao, đường càng khó đi, thậm chí còn phải đi qua một đoạn đường hẹp như ruột dê, Nhạc Phong thực sự là phục đám người nhà họ Thịnh, một nơi quanh co hẻo lánh như vậy, bọn họ làm sao mà tìm được?

Khi đến nơi, Nhạc Phong vậy mà không ý thức được đã tới điểm cần đến, cho đến khi có người bước lên trước gõ lên cánh cửa gỗ, Nhạc Phong mới nhận ra giữa hai ngọn núi đá lớn có bốn năm căn nhà lớn, có thể nói là ba mặt đều là vách núi, trước cửa dựng một dãy hàng rào tượng trưng, hình thức hơi giống hàng rào nông thôn từ mấy thập niên trước.

Đây là cái "thôn" thứ ba, xem ra đại bộ phận người quả thực đều ở trong động đá vôi, vài căn nhà này chắc cũng chỉ là tượng trưng.

Gõ một lúc, có người ra mở cửa, là một bà cụ chừng năm sáu chục tuổi, không có biểu cảm gì, nhắc cái then phía sau hàng rào lên, hất đầu chỉ vào một căn phòng: "Vào đi."

Những người khác đều rất ăn ý không động đậy gì, chỉ có Thạch Gia Tín giúp đỡ xách hành lý, dẫn Nhạc Phong và Quý Đường Đường tiến vào, Nhạc Phong vốn cho là trong nhà không thắp đèn, lúc Thạch Gia Tín đẩy cửa vào, anh mới nhận ra trong phòng có đèn, là kiểu đèn kiểu cũ, ngọn đèn quá mờ, cho nên từ ngoài nhìn vào căn bản không thấy ánh sáng ---- có một mặt tường là vách núi, ngay cả mỗm đá nhọn lởm chởm cũng có, bên trong đặt một cái bàn dài, góc cạnh cũng không vuông vức, hẳn là dùng vài miếng gỗ dài ghép lại, trên mặt bàn màu đen phủ một tầng dầu mờ bóng láng, thấm vào gỗ, chắc cũng đã dùng không ít năm, năm sáu người phụ nữ lớn tuổi ngồi xung quanh cái bàn ai cũng bận rộn, có người đeo kính đang khâu đế giày, cũng có người đang đan giỏ trúc, nếu như không phải nhìn thấy Thịnh Cẩm Như đang ngồi ở đầu bàn, Nhạc Phong thực sự đã tưởng mình lạc vào nhà người nông dân nào ở vùng núi xa xôi gì đó.

Anh không thể nào không chú ý đến Thịnh Cẩm Như, bà ta quá nổi bật.

Giữa một đám phụ nữ đang bận rộn, chỉ có bà ta ngồi nghiêm chỉnh, giữa một đám những cụ già ăn mặc lôi thôi, chỉ có bà ta ăn vận tỉ mỉ, khẩu sam bằng vải đen sạch sẽ, mái tóc bạc búi lại thành một búi tròn sau đầu, chụp tóc màu đen, một gương mặt quá mức thâm hiểm tựa như đàn ông, hai nếp nhăn quanh khuôn miệng phân chia gương mặt thành mấy phần quỷ dị, tay cầm một cái tẩu thuốc dài, bờ môi khô quắt không nhanh không chậm nhả ra từng làn khói.

Thịnh Thành Bình và Quý Đường Đường đều rất đẹp, rất dễ khiến người ta nghĩ đến câu mỹ nhân sinh mỹ nhân, gương mặt này của Thịnh Cẩm Như có thể sinh ra Thịnh Thành Bình được, Nhạc Phong thực sự không dám tưởng tượng, nghĩ thầm trong lòng, hoặc là thời gian sinh Thịnh Thành Bình bị đột biến gen, hoặc là....

Phải chăng vài năm nay, Thịnh Cẩm Như sống không hề yên ổn, năm tháng và cuộc sống cùng tàn phá, khiến cho bà ta từ trong ra ngoài đều biến thành một người khác.

Chẳng hiểu tại sao, Nhạc Phong lại có chút thông cảm cho bà ta, anh nhớ tới một câu nói của Mao Ca: "Kỳ thực một người phụ nữ càng tỏ ra cao ngạo càng tỏ ra tàn nhẫn thì càng đáng thương cảm, phụ nữ chẳng phải làm từ nước hay sao, cho nên phải để đàn ông bảo vệ chứ, thực sự không tìm được người che chở, mới phải tự mình gánh vác, giả vờ như bản thân là người thép chắn phía trước, ngấm lại cũng chẳng hay ho gì đúng không?"

Nhạc Phong theo bản năng đẩy Quý Đường Đường đang núp sau lưng mình lên phía trước một cái.

Từ lúc bước vào cho tới giờ, ánh mắt của Thịnh Cẩm Như vẫn không hề dao động gì, cho đến thời khắc đó mới có chút gợn sóng tình cảm, động tác hút thuốc của bà ta thoáng khựng lại, nhìn chăm chăm vào Quý Đường Đường không nói gì.

Bà lão đang khâu đế giày bên cạnh đẩy kính một cái, ngược mắt lên nhìn một lúc, giúp Thịnh Cẩm Như nói ra lời muốn nói: "U, gương mặt này, đúng là giống Bình Tử hồi đó."

Thịnh Cẩm Như thu hồi tầm mắt, ánh mắt có chút rời rạc, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, được một lát, bà ta bắt đầu đập tẩu thuốc lên bàn, âm này như là tín hiệu gì đó, căn phòng an tĩnh lại, tiếng cộp cộp vô cùng khiếp người, bà ta gõ được một lúc thì dừng lại, hỏi: "Tên gì?"

Nhạc Phong còn chưa kịp phản ứng, Thạch Gia Tín cướp lời đáp: "Là Thịnh Hạ."

Thịnh Cẩm Như ừ một tiếng, chậm rãi vặn tẩu thuốc xuống, bỏ thêm một ít sợi thuốc vào trong: "Dựa vào đâu mà nói đây là con gái Bình Tử? Giống nhau... trên đời này ai chẳng có hai con mắt một cái mũi, nhiều kẻ giống nhau lắm."

Lời này có chút cố ý làm khó, Nhạc Phong âm thầm cắn răng: Đã hoài nghi thân phận của Quý Đường Đường, có bản lĩnh lúc trước bà đừng cho người ta lên núi, đến đã đến rồi, còn lôi chuyện này ra để nói, đúng là có bệnh.

Thạch Gia Tín vẫn còn cung kính: "Vừa nãy khi đi qua thôn giữa, mùi máu tất cả mọi người đều có thể ngửi thấy. Hơn nữa, cô ấy còn mang theo Lộ Linh bên mình."

Nói đến đây, anh ta nháy mắt với Nhạc Phong, Nhạc Phong ngàn lần không muốn nghe anh ta sai khiến, nhưng đại cục làm trọng, vẫn phải lôi hành lý ra lục lọi, rầm một tiếng, một chuỗi lộ linh nện trên bàn, tựa như ném một chuỗi tiền đồng.

Thịnh Cẩm Như không nhúc nhích, mấy bà lão còn lại có chút nhấp nhồm, ghé lại nhìn một hồi, có người còn cầm lấy sờ mó, tựa như đi chợ mua đồ ăn vậy.

Được một lúc, có người gật đầu với Thịnh Cẩm Như, tựa như đang nói: Không sai, là chuông nhà họ Thịnh.

Thịnh Cẩm Như trầm mặc một chút, lại cầm tẩu thuốc đặt bên miệng rít vài hơi, thuốc缭绕 khác với những loại thuốc khác, bởi vì đã nhúng nước nên khi hút luôn có tiếng ùng ục ùng ục, bà ta hỏi Thạch Gia Tín, ánh mắt lại nhìn Nhạc Phong: "Mẹ con bé chết như thế nào?"

Thực ra thì qua điện thoại, Thạch Gia Tín đã nói qua một chút với Thịnh Cẩm Như, tình hình cụ thể anh ta cũng không biết, đành phải đẩy Nhạc Phong một cái, ý bảo Nhạc Phong nói, Nhạc Phong giật mình, bật thốt lên: "Tôi cũng rõ lắm, bà phải hỏi cô ấy."

Nói xong lại đẩy Quý Đường Đường lên phía trước một bước, Quý Đường Đường đang đứng yên lành, bị anh đẩy một cái, mất hứng vô cùng,

Tim Nhạc Phong đập thon thót, nhưng ngoài miệng vẫn nói năng đầy lý lẽ: "Cô ấy từng kể cho tôi nghe qua một chút, nhưng cũng không nhiều lắm, bà cũng biết rồi đấy, chuyện nhà họ Thịnh cô ấy không muốn kể nhiều. Còn năm đó mẹ cô ấy đã căn dặn gì, có để cô ấy quay về nhà họ Thịnh hay không, có lời gì nhắn nhủ tới bà hay không.... bà phải hỏi cô ấy."

Thịnh Cẩm Như rõ ràng run lên một cái, khi mở miệng lần nữa, trong âm điệu rõ ràng có sự dao động khó mà áp chế được: "Lời nhắn lại cho ta?"

Nhạc Phong hạ quyết tâm, dù sao thần trí Đường Đường lúc này cũng mơ hồ, cái gì có lợi cho cô thì nói cái đó, cho dù là vừa dễ vừa gặt cũng được, phải để cho Thịnh Cẩm Như có suy nghĩ muốn chữa cho cô ấy: "Phải, Đường Đường từng nhắc tới, cô ấy cũng nói với tôi, một khi sự tình không thể nào thu thập được thì hãy đưa cô ấy về Bát Vạn đại sơn nhờ giúp đỡ ---- nếu không nơi này hẻo lánh như vậy, có cho mười năm tôi cũng không tìm được."

Thạch Gia Tín đứng bên cạnh nghe, trong lòng thoáng giật mình, theo bản năng nhìn Nhạc Phong một cái, lời nói đến khóe miệng lại nuốt xuống ---- đến Bát Vạn đại sơn là do mình dẫn đường, Nhạc Phong rõ ràng không biết Bát Vạn đại sơn ở đâu, sao lại nói ra câu này, như thể anh ta đã sớm biết đường vậy?

Thịnh Cẩm Như nheo mắt nhìn Nhạc Phong một lúc, chợt cười lạnh: "Cậu nói như vậy, là đối cách ép chúng ta phải chữa cho con bé đúng

không?"

Tâm cơ bị vạch trần, Nhạc Phong lại chẳng mấy thấp thỏm, anh nhún vai, tỏ ra chẳng sao cả: "Nếu bà không tin, tôi cũng chẳng có cách nào khác, dù sao trước khi chết Thịnh Thanh Bình đã nói điều gì, tôi một chút cũng không quan tâm."

Quả bóng này, anh lại đá trở lại, coi như một lần đánh cược với tấm lòng người làm cha làm mẹ đi: nếu như bà muốn biết Thịnh Thanh Bình đã trần trối những gì, bà phải chữa lành cho Đường Đường, trừ cách đó ra, không có con đường thứ hai.

Về phần sau khi chữa khỏi rồi sẽ đối chất thế nào ư...

Dù sao Đường Đường đầu óc cũng thông minh, có gì dặn dò lại để nói thì tốt, còn nếu không có, cứ để cô ấy bịa ra cũng được, Đường Đường dù gì cũng là người nhanh mồm nhanh miệng giỏi nói mò.

Thịnh Cẩm Như không nói gì, bà ta lại bắt đầu châm thêm thuốc, rũ mắt từ từ nhắm lại, tựa như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thỉnh thoảng, dưới mí mắt lại loáng thoáng hiện lên một tia sáng lạnh lạnh, Nhạc Phong cũng yên lặng nhìn bà ta, không khí trong phòng nhất thời đông cứng, chỉ có Quý Đường Đường nhàm chán ngáp ngáp dài, không ngừng nhìn Nhạc Phong biểu lộ sự "mệt nhọc, buồn ngủ", thấy Nhạc Phong không để ý đến cô, bèn thất vọng đặt mông ngồi xuống băng ghế dài gần đó, đầu gục xuống bàn, ngهنen ngào như đang lẩm bẩm gì đó.

Đúng lúc này, đột nhiên boong một tiếng, chuông đồng hồ vang lên, Nhạc Phong giật bản mình, lúc này mới chú ý tới trên góc bàn có đặt một cái đồng hồ đứng kiểu cổ, kim giờ kim phút đều chỉ vào mười hai giờ.

Đã là nửa đêm.

Tiếng chuông này dường như đã nhắc nhở Thịnh Cẩm Như, bà ta nhìn Quý Đường Đường, nói với Nhạc Phong: "Bảo nó qua đây, để ta nhìn một chút."

Nhạc Phong chần chờ một lúc, nghĩ, bà ngoại muốn nhìn cháu gái, yêu cầu này cũng không quá đáng, vậy nên đành bất đắc dĩ kéo Quý Đường Đường dậy, lại chỉ chỉ về phía Thịnh Cẩm Như, ý bảo cô bước qua, Quý Đường Đường chán ghét nhìn Thịnh Cẩm Như một cái, lắc người không chịu, Nhạc Phong vốn đang bức bối, bị sự bất hợp tác của cô làm cho bốc hỏa, sắc mặt sầm xuống, thuận tay nhéo tai cô một cái, Quý Đường Đường ảm ức lắm, mắt ngấn lệ nhìn Nhạc Phong một cái, che lỗ tai lại rồi đi qua, vẻ đau đớn trên mặt kia tựa như không phải Nhạc Phong vừa véo tai, mà là cầm dao cắt mất lỗ tai của cô vậy.

Nếu không phải tình hình hiện giờ rất đặc biệt, Nhạc Phong thực sự muốn búng vào trán cô một cái: ông đây cũng đâu có dùng tí sức nào, có cần phải đau đớn đến mức đấy không? Em diễn trò đến nghiện rồi đúng không?

Quý Đường Đường bước tới trước mặt Thịnh Cẩm Như, đứng từ trên cao nhìn xuống, gương mặt lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn, Thịnh Cẩm Như nhìn cô hai giây, đột nhiên vươn tay ra, hai bàn tay thô ráp như móng chim ghì chặt lấy cằm cô, ép cô phải cúi đầu xuống.

Quý Đường Đường đau đến mức kêu toáng lên, gương mặt Thịnh Cẩm Như hiện lên vẻ dữ tợn, ra sức dùng tay còn lại vạch mí mắt của cô ra, da trên mí mắt vốn đã mềm mại, cộng thêm bà ta dùng sức khá mạnh, gần như là kéo, Quý Đường Đường rút nước mắt, nhe răng giữ lấy cánh tay bà ta, còn chưa tóm được, Thịnh Cẩm Như lại giống như gặp phải lựu đạn, lập tức đẩy cô ra, may thay lại ngã đúng vào người Nhạc Phong đang xông lên, nếu không đụng phải vách núi phía sau, kiểu gì cũng thấy máu.

Nhạc Phong tức đến mức nắm đấm đã siết chặt, muốn tìm Thịnh Cẩm Như nói lý lẽ, nhưng Quý Đường Đường cứ ôm chặt lấy anh khóc tu tu, bản thân lại không phân thân được, đúng lúc này, Thịnh Cẩm Như bỗng trở nên khác thường, đứng dậy, nói: "Ngày mai nói tiếp."

Dứt lời, cũng không quan tâm có nhiều người xung quanh như vậy, bước thẳng về phía phòng trong, vén tấm rèm vải cũ kỹ lên tiến vào, xem ra căn phòng này là của Thịnh Cẩm Như.

Mấy bà lão còn lại dường như đã quen với tính tình này của bà ta, cũng tự ai dọn đồ của người ấy rồi bỏ đi, bà cụ vừa khâu đế giày lúc này đi đến cửa, mới nhớ ra điều gì đó, lại quay lại nhìn Nhạc Phong nói: "Bên cạnh có phòng trống, có phản đấy."

Nhạc Phong sửng sốt một chút, Thạch Gia Tín bước nhanh tới, đẩy anh một cái, hạ giọng nói: "Ở lại đã, để anh ở lại tức là vẫn còn có hi vọng, đừng nhiều chuyện nữa."

Nhạc Phong thoáng nhẹ nhõm hơn một chút, mặc dù không có cảm tình gì với Thạch Gia Tín, nhưng hiện giờ, lời nói của anh ta chắc cũng có thể nghe được.

Căn phòng trống kia đúng là đủ đơn sơ, trên phản ngay cả chăn đệm cũng không có, mặt phản phủ một tầng bụi dày, cũng không biết đã không có người ở bao lâu rồi, Nhạc Phong lấy điện thoại làm đèn pin, dựng tấm phản lên gõ xuống đất rũ bụi, lại lấy túi ngủ ra trải lên trên --- không nghĩ đến chuyện phải mang nệm, tối nay không có chăn đắp rồi, cũng may cũng chỉ một đêm, nếu quả thực phải ở lại đây vài ngày để chữa bệnh cho Đường Đường, Thịnh Cẩm Như chắc cũng không cho phép anh ở lại chỗ này, quá nửa là sẽ đuổi anh xuống chân núi.

Thu xếp xong xuôi, Quý Đường Đường vẫn còn núp trong góc tường chùi nước mắt, Nhạc Phong đau lòng khôn tả, kéo cô qua, ngồi xuống giường giúp cô nhẹ nhàng xoa mắt, bật di động lên soi, dưới bầu mắt là một dấu tay đỏ rực, giờ vẫn còn chưa tiêu bớt, đủ thấy Thịnh Cẩm Như đã ra sức thế nào, Nhạc Phong giúp cô xoa một lúc, còn giúp cô thổi thổi, hỏi: "Còn đau không?"

Đoán chừng đã hết đau, bởi vì vẻ mặt kia trông còn rất hưởng thụ, Nhạc Phong cười cười vỗ vỗ mặt cô, lại hôn lên môi cô một cái.

Đúng lúc này, Quý Đường Đường đột nhiên nhớ ra chuyện gì, giờ tay che kín lỗ tai mình, dùng một loại ánh mắt vừa tức giận vừa khiêu khích mà nhìn Nhạc Phong.

Đúng là lòng dạ bé bằng cái kim, chắc lại nhớ đến chuyện lúc nãy bị anh nhéo tai, giờ muốn tính sổ đây, Nhạc Phong bắt đầu điên, cái gì gọi là chi có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi, chính là như thế này đây, huống chi bây giờ Đường Đường còn là hợp thể của cả đàn bà lẫn tiểu nhân nữa...

Nhạc Phong nhìn chăm chăm cô: "Đường Đường, anh cho em một cơ hội đây, nhất quyết không chịu bỏ qua cho anh đúng không?"

Quý Đường Đường không nghe được, nhưng nhìn vẻ mặt kia, chắc là muốn truy cứu đến cùng, che che tai, còn phối hợp với cơ mặt biểu cảm, như thể là đau đớn lắm vậy.

Nhạc Phong cuối cùng cũng phát điên: "Em có chút tố chất nào không hả? Vừa nãy anh véo tai em bên đấy à, hả?"

Thịnh Cẩm Như bước vào phòng, vẻ bình tĩnh giả dối lúc trước không còn sót lại lấy một chút, cơ thịt trên mặt không chịu khống chế mà co giật, cổ họng trượt lên trượt xuống, lồng ngực phập phồng liên tục, bỗng nhiên

trở nên gấp gáp, bước vài bước vọt tới bức tường trước mặt, điên cuồng xé rách họa báo trên tường, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ở đâu? Ở đâu?"

Tường là tường đất, dính mấy tầng báo cũ chồng lên nhau, bởi vì niên đại đã rất lâu, rất nhiều chỗ đã ố xanh ố vàng, có vài đầu báo còn là điểm nóng của những năm 70, 80, gì mà "Cải cách mới thử nghiệm, tấn công tội phạm kinh tế". "Hoa thủ tướng hội kiến Bộ trưởng Gordon Brown" vân vân, lớp hồ dán lúc đầu cũng đã khô lại, chỉ xé roẹt một tiếng đã tróc xuống cả mảng lớn, Thịnh Cẩm Như hai tay run rẩy giật xuống, có lúc dùng sức, đầu ngón tay cào vào trong tường đất, kéo theo bụi rơi lả tả.

Trong lúc kéo một tờ báo xuống, Thịnh Cẩm Như giống như bị dính điện, đột nhiên bất động, con người vẫn đục trường trường, giống như bị thứ gì đó dính chặt vào một tấm ảnh.

Đó là một bức ảnh phóng đại đã ố vàng, trong bức hình trắng đen, một người phụ nữ trang dung sạch sẽ nhã nhặn, vận một bộ y phục thời Thanh cách tân kiểu dân quốc, mái tóc đen dài vấn thành búi lượn sóng, dùng một cây trâm hình hoa mai cố định, trong lòng ôm một đứa bé, trên tấm vải bọc đứa trẻ có thêu hình oanh lượn cành liễu, mặt nghiêng về phía trong, hai bàn chân nhỏ nhắn lộ bên ngoài.

Đôi môi Thịnh Cẩm Như mấp máy, nhìn chòng chọc vào gương mặt người phụ nữ kia, người này có một gương mặt rất đoan trang, mặt trái xoan, lông mày tinh tế cong cong, khóe miệng mang theo một nụ cười nhẹ như có như không.

Thịnh Cẩm Như đột nhiên nổi điên, bà ta cầm tẩu thuốc lên, đập mạnh vào gương mặt người phụ nữ kia, từng cú từng cú, cất giọng nói khản đặc lên quát cô ta: "Đời thứ ba, đã là đời thứ ba rồi, người tốt cuộc muốn thế nào? Rốt cuộc muốn thế nào?"

Thịnh Cẩm Như dù sao cũng đã bảy mươi, nổi giận một lúc xong liền mất hết sức lực, có không ít những sợi tóc trắng bung ra từ cái chụp tóc, thái dương co rút mạnh mẽ, bà ta đỡ tường thở hỗn hển, vẫn còn không ngừng thấp giọng nỉ non: "Rốt cuộc muốn thế nào? Muốn thế nào?"

Dừng lại một lúc, bà ta dường như nhớ ra điều gì, chuyển bước đi tới tấm gương trên bức tường đối diện phía trước rồi dừng lại, ngẩn ra một lúc, sau đó nhìn gương, từ từ vạch mí mắt dưới bên phải của mình ra.

Dưới lòng trắng của con người già nua vẫn đục, ẩn hiện một sợi máu, tay Thịnh Cẩm Như run lên bần bật, bà ta nhìn chăm chăm huyết tuyến kia, cho đến khi nó tự biến mất.

Từ góc độ này, có thể nhìn thấy tấm hình người phụ nữ kia trên bức tường đối diện, gương mặt người phụ nữ trong hình đã bị đập ra vô số vết lõm lõm, có vài chỗ dùng sức rất mạnh, bức hình tróc ra, bụi đất phía sau xuyên qua chỗ rách bám vào giấy, tựa như phủ kín một tầng bụi lên gương mặt kia.

Mà xuyên qua lớp bụi mỏng manh đó, nụ cười của người phụ nữ trong ảnh trước sau vẫn không giảm, qua bao nhiêu năm phong trần biến đổi, giống như đã sớm đoán được tất cả những gì xảy ra lúc này, đang chậm rãi chờ đợi màn kịch ngày mai.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mọi người đi rồi, Thạch Gia Tín cố tình nán lại sau cùng, anh ta muốn tìm cơ hội để giải thích với Thịnh Cẩm Như về thất bại của mình ---- anh ta đã rất cố gắng, chỉ là không ngờ tới Nhạc Phong lại đi một nước cờ lỗ mãng như vậy...

Nếu Thịnh Cẩm Như có thể nghe lọt, anh ta thậm chí còn muốn cầu xin bà ta để mình gặp Vưu Tư một lần.

Nhưng rất nhanh, anh ta nhận ra suy nghĩ của mình quá lạc quan, tuy không nhìn thấy người, nhưng từ âm thanh vọng ra từ bên trong cũng có thể đại khái đoán ra được trạng thái tinh thần của bà ta lúc này có vẻ điên cuồng và rối loạn ---- Thịnh Cẩm Như là người đứng đầu một dòng tộc lớn, trước mặt người ngoài lúc nào cũng cần trọng tử mĩ, tỏ vẻ cao ngạo đến cùng, nhất định sẽ không muốn một kẻ tiểu bối nhìn thấy dáng vẻ mất mặt của mình, nếu để bà ta phát hiện ra anh ta vẫn còn ở lại...

Thạch Gia Tín rung mình một cái, đứng yên tại chỗ, ngay đến hít thở cũng nhanh chóng hạn chế, chỉ sợ bị Thịnh Cẩm Như bên trong phát hiện ra, anh ta nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập, tiếp theo một tiếng cười như điên như dại, sau đó nữa là một tràng lẩm bẩm như đang nói mê: "Rốt cuộc người muốn thế nào? Rốt cuộc là người muốn thế nào? Ta đã phải trả giá bằng hai đứa con gái, một đứa con trai rồi...."

Thạch Gia Tín giật thót: hai người con gái? Từ trước đến giờ chưa từng nghe qua chủ nhân nhà họ Thịnh có hai người con gái, chẳng phải chỉ có một mình Thịnh Thanh Bình hay sao? Tại sao lại nói là hai người?

Được một lúc, lại nghe thấy bà ta nhăm đi nhăm lại, lúc thì nói một người con gái, lúc lại nói hai người con gái, khi thì nói một đứa con trai, khi lại nói hai đứa con trai, Thạch Gia Tín hiểu ra, thậm nhủ hóa ra là tinh thần có chút không tỉnh táo rồi.

Lại chờ thêm một lúc nữa, âm thanh bên trong lặng dần, có tiếng bước chân nặng nề vọng tới, còn cả tiếng giường kéo kẹt, Thạch Gia Tín thấy không sai biệt lắm, quả nhiên, đợi chừng một khắc đồng hồ, đèn tắt.

Trong bóng tối, Thạch Gia Tín thở dài nhẹ nhõm một tiếng, nhưng ngay sau đó, một mối ngờ vực lớn hơn lại nảy sinh trong lòng, kẻ mà Thịnh Cẩm Như vẫn luôn miệng nhắc đến, rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là chỉ... nhà họ Tần?

Sáng tinh mơ, Nhạc Phong đã bị tiếng động bên ngoài đánh thức, bước đến cửa sổ nhìn mới nhận ra, trong sân đông lạ thường, ngoại trừ Thịnh Cẩm Như ra thì toàn bộ những người trong phòng hôm qua đều đang ở trong sân làm gì đó, người thì vo gạo, người thì quét sân, có người xách một cái chảo ra, cầm muôi gõ vào đáy chảo cho rụng hết rỉ sét ra, cửa hàng rào mở ra, có vài người đàn ông trẻ tuổi dỡ mấy cái gùi lớn xuống, miệng gùi bịt kín vải trắng, vừa vén ra là hơi nóng hầm hập bốc lên, mấy phụ nữ trẻ hơn một chút bu lại nhìn vào trong, cái gì cũng nói được hết.

---- "Hôm nay ăn gì đây?"

---- "Bánh bao nhân thịt à, hay là nhân rau?"

---- "Cháo nữa thì phải? Ngửi thấy mùi hơi khê khê..."

....

Sau một lúc, mấy người đàn ông theo đường cũ đi xuống, đám phụ nữ thì người nào công gùi của người ấy, đều bước vào gian phòng của Thịnh

Cầm Như, mới đầu còn nghe thấy tiếng bày biện chén bát, sau đó liền yên lặng.

Nhạc Phong nhìn phát chán, mở di động xem, đã hơn tám giờ rồi, đến cửa nhà người ta cầu xin, việc còn chưa đâu vào đâu, cũng chẳng có bụng dạ nào đi ngủ tiếp, bước qua kéo Quý Đường Đường dậy, lúc đi ra ngoài rửa mặt, bà già cầm chảo lúc trước thản nhiên nhìn bọn họ một cái, dẫu miệng về phía cửa gian nhà của Thịnh Cầm Như nói: "Chỉnh trang xong thì qua ăn cơm, đại tỷ có chuyện cần dặn."

Nhạc Phong âm thầm thấy ngại, mình với Quý Đường Đường, hai người nói sao cũng là thanh niên trẻ tuổi, lại còn không được yêu quý gì, không biết cư xử thì thôi, còn để nhà người ta phải bưng bê cơm nước đến tận bàn, thật đúng là coi mình như gốc hành rồi --- anh nhanh chóng kéo Quý Đường Đường đến góc sân múc nước trong chum đánh răng rửa mặt, lúc rửa, nghĩ thầm, còn cho cả cơm ăn, người họ Thịnh xem ra vẫn còn tốt chán.

Nhạc Phong rửa rất nhanh, tự mình quay về phòng trước, dọn dẹp tương đối rồi bước ra, Quý Đường Đường vẫn còn đang loay hoay trước chum nước, Nhạc Phong nhủ thầm, đang đánh răng hay là thêu hoa đây? Lại gần nhìn, suýt chút nữa bị cô làm cho tức phát xỉu.

Răng thì đã đánh xong rồi, giờ đang súc miệng, nhưng không biết là cô nàng đã súc đến lần thứ mấy rồi ---- ngậm một ngụm rồi phun ra, như cá voi phun nước vậy, phụt ra một dòng nước, sau đó tiếp tục quay hướng khác, lại phụt một cái....

Nhạc Phong tức đến ngứa răng: em tưởng em là cái vòi phun nước à?

Lúc này, Quý Đường Đường cũng đã nhìn thấy Nhạc Phong, rõ ràng là rất hoảng sợ, ngậm một ngụm nước mà không dám phun ra, Nhạc Phong cũng không nói gì, khoanh tay xem cô định làm thế nào.

Được một lúc, Quý Đường Đường liền phát huy công lực mặt dày của mình, cô phi thường bình tĩnh nhổ ra, lấy tay chùi mép một cái, lại còn hà một tiếng như trút được gánh nặng, ý tứ là ôi mệt quá, cuối cùng cũng đánh răng xong rồi...

Sau đó bước qua Nhạc Phong, như không có chuyện gì cầm bàn chải chậu rửa quay về phòng.

Nhạc Phong nhìn theo bóng lưng cô, coi như mở mang tầm mắt.

Vốn tưởng rằng trong phòng Thịnh Cẩm Như sẽ có một đám người vây quanh bàn ăn bước vào mới phát hiện, chỉ có hai ba người ngồi hầu chuyện với Thịnh Cẩm Như, mấy người lúc này đều không có mặt, cẩn thận nghe thử, buồng trong cũng không giống như có người.

Kỳ lạ, không thấy mấy người kia đi ra ngoài, chẳng lẽ trong gian nhà của Thịnh Cẩm Như còn có cửa sau?

Nhạc Phong biết mình là người ngoài, cũng không tiện hỏi nhiều, kéo Quý Đường Đường ngồi xuống, múc cháo cho cô, lại lấy bánh bao gấp dưa muối cho cô, Thịnh Cẩm Như trước sau vẫn mắt lạnh mà nhìn, không nói lời nào, thỉnh thoảng nhếch miệng, mỗi lần mím môi đều kéo theo nếp nhăn hằn sâu bên khóe miệng.

Chờ Nhạc Phong chăm chút cho Quý Đường Đường xong, Thịnh Cẩm Như bỗng nói: "Thạch Gia Tín từng nhắc đến Cửu Linh trận với cậu đúng không?"

Không chút vòng vo, đi thẳng vào vấn đề, lồng ngực Nhạc Phong thót lên một cái, lòng dạ ăn cơm cũng không còn, dẫn đo hỏi một câu: "Có thể chữa được cho Tiểu Hạ hay không?"

Thịnh Cẩm Như không trả lời ngay, bà ta rút ống thuốc trong cái túi da thuộc ra, không nhanh không chậm lau chùi miệng tẩu, như cố tình muốn dập tắt cơn thèm ăn của Nhạc Phong, cho dù Nhạc Phong có ngốc đến thế nào, có thiếu kiên nhẫn đến thế nào đi chăng nữa, trên mặt cũng phải rắng mà tỏ ra cung kính ngoan ngoãn, được một lúc, Thịnh Cẩm Như mới mở miệng.

"Muốn chữa tật này của con bé, ít nhất cũng mất ba ngày, mỗi ngày, lúc mặt trời mọc, lúc giữa trưa, lúc mặt trời lặn, trong ba thời điểm đó tiến vào Âm nhân giữa Âm trập, chín chuông, chín khúc, dùng chín loại âm thanh để loại trừ những tà âm trong đầu khiến con bé si ngốc, trong ba ngày đó, cậu muốn đi đâu thì đi, đừng ở đây vướng chân vướng tay."

Nhạc Phong sững sốt một chút, buột miệng nói: "Tôi không thể ở bên cạnh cô ấy sao?"

Thịnh Cẩm Như cười lạnh một tiếng: "Thạch Gia Tín không nói với cậu ư? Chỉ có con gái Thịnh gia mới có thể tiến vào động đá."

Yêu cầu này hình như cũng không tính là quá vô lý, trong lòng Nhạc Phong đấu tranh tư tưởng gay gắt, biết mình quả thực không thích hợp đi vào trong, mặt khác lại cảm thấy muốn bất chấp tất cả, phải xa Quý Đường Đường là chuyện vô cùng mạo hiểm ---- ba ngày không gặp, ba ngày, Thịnh gia nếu lòng lang dạ thú rắp tâm hại người thì có thể gây ra bao nhiêu chuyện đen tối hèn hạ chứ? Nhỡ đâu bọn họ chuyển Quý Đường Đường đến nơi khác giam lỏng lại, anh có mất cả đời cũng chắc gì đã tìm được.

Anh thốt ra một lý do mà ngay đến chính mình cũng cảm thấy không đủ sức thuyết phục: "Đường... Tiểu Hạ hiện giờ thần trí mơ hồ, không nhận biết được những người khác, nếu tôi không đi cùng, cô ấy sẽ không đi theo người lạ đâu."

Đáy mắt Thịnh Cẩm Như xẹt qua một ý cười mỉa mai: "Chuyện này ta sẽ không can thiệp, muốn trị hay không cũng được, cõi đời này có thêm một đứa ngốc nữa, cũng chẳng can hệ gì đến bọn ta."

Nhạc Phong không nói gì, anh bắt đầu trầm mặc dùng cơm, Quý Đường Đường đã ăn no, ngoe đầu nhìn anh ăn, nhìn được một lúc thì ngáp một cái, lại ngoài đầu quay ra nhìn Thịnh Cẩm Như, có lẽ là ăn no rồi tâm trạng tốt, vậy mà lại đi cười với Thịnh Cẩm Như một cái.

Thịnh Cẩm Như nhất thời dờ ra, trong thoáng chốc, đột nhiên cảm thấy nụ cười này, gương mặt này vô cùng giống Thịnh Thanh Bình khi còn nhỏ, suy nghĩ đột nhiên xuất hiện này khiến bản thân bà ta cũng hoảng sợ, bàn tay cầm đầu thuốc bất giác run lên.

Quý Đường Đường thì không nghĩ nhiều đến vậy, cô đơn giản là ăn no rồi việc cười linh tinh, gần như nhìn ai quanh bàn cũng cười, cười xong lại quay lại nhìn Nhạc Phong ăn cơm, đầu óc Thịnh Cẩm Như ông ông, bờ môi không chịu khống chế run run, bà ta nhìn Quý Đường Đường nửa ngày, khi cất giọng trở lại, giọng điệu đã hòa hoãn hơn nhiều, quay ra nhìn Nhạc Phong nói: "Cũng không phải là ba ngày không gặp được, sau khi mặt trời lặn, con bé cũng không phải ở trong động nữa, cậu muốn gặp nó, đến lúc đó cứ chờ ngoài cửa, sẽ có người đưa nó ra ngoài."

Xem ra, cũng chỉ có thể như vậy.

Cơm nước xong, Nhạc Phong dùng đủ cách khoa chân múa tay để trao đổi với Quý Đường Đường, còn tìm giấy bút viết cho cô xem, khó khăn đem tất cả những chuyện cô phải làm nói qua một lượt, Quý Đường Đường vừa mới hiểu ra là cô phải đi cùng với mấy bà già kia, mắt liền đỏ cạch, ôm lấy cánh tay Nhạc Phong nhất định không buông, Nhạc Phong ôm lấy cô dỗ dành một lúc lâu, còn vẽ cho cô xem, ý là anh sẽ đợi ở đây, còn đồng ý sẽ

đưa cô đi chơi, còn mua cả tôm cho cô ăn, Quý Đường Đường vẫn không chịu đồng ý, được một lúc, Nhạc Phong cũng nóng, cộng thêm Thịnh Cẩm Như và mấy bà già kia đều đang nhìn chăm chăm, anh đổ đến chính mình cũng phải phát ngượng, cuối cùng, điên lên, viết thẳng một câu.

"Không nghe lời, không cần em nữa!"

Nước mắt Quý Đường Đường lập tức rơi xuống, cô siết chặt tờ giấy trên bàn, hai tay che mặt khóc, trái tim Nhạc Phong đều bị cô khóc đến tan nát, lúc sắp mềm lòng, Quý Đường Đường đột nhiên đứng dậy, vung tay đánh lên đầu anh một cái, sau đó nghẹn ngào đi về phía Thịnh Cẩm Như.

Nhạc Phong bị cô đánh cho một cái, vừa giận vừa buồn cười, Thịnh Cẩm Như mắt lạnh nhìn, gương mặt không chút thay đổi, nhưng đáy mắt lại phi thường phức tạp, một lúc sau, bà ta ra hiệu cho một trong số những người kia: "Dẫn cậu ta đến thôn dưới chân núi, nếu thực sự muốn gặp, buổi tối lại lên đón người."

Vừa ra đến cửa, Nhạc Phong ngoảnh lại nhìn Quý Đường Đường một cái, đoán chừng cô vẫn còn tức vì câu "không nghe lời không cần em nữa" lúc này, đánh anh rồi vẫn thấy chưa đã, đến nhìn cũng không buồn nhìn, cảm ghêch lên, tựa như một con thiên nga kiêu ngạo vậy, Nhạc Phong buồn cười trong lòng, lại có chút an tâm, như thế này cũng tốt, cô ấy giận dữ, chung quy vẫn tốt hơn là khóc lóc khổ sở.

Thịnh Cẩm Như ngồi yên, từ ô cửa sổ khép hờ xem động tĩnh bên ngoài, chỉ chốc lát sau, bà lão kia đưa Nhạc Phong đã thu dọn hành lý xong bước ra khỏi hàng rào, cho đến khi bóng lưng của hai người một trước một sau biến mất hẳn trên con đường đất.

Ngoại trừ Thịnh Cẩm Như và Quý Đường Đường ra thì trong phòng chỉ còn lại hai bà già, một trong số đó chính là người vá để giày ngày hôm

qua, bà ta nhìn Thịnh Cẩm Như, hỏi một câu: "Đại tỷ, bây giờ đưa con gái Bình Tử nhập động luôn sao?"

Thịnh Cẩm Như ừ một tiếng, vươn tay kéo Quý Đường Đường về phía trước, quay lại nhìn gương mặt của cô, bỗng nhiên không kìm được, vươn tay vuốt lên gò má cô.

Bàn tay bà ta tựa như vuốt chim, chạm lên mặt rất khó chịu, Quý Đường Đường rất khó chịu, nhưng nghĩ đến những lời Nhạc Phong nói ban nãy "phải nghe lời", đành nhịu mảy một cái, nhịn xuống.

Thịnh Cẩm Như thở dài, chậm rãi rút tay lại, nói: "Con bé này, quá lệ thuộc vào người đàn ông kia, dù có chữa được cũng sẽ không một lòng lưu lại."

Bà già kia gật đầu: "Nhất định là như vậy, mọi người đều thấy được, có câu hoạn nạn thấy chân tình, con gái của Bình tử đã ra nông nỗi này, cậu ta còn có thể chăm sóc đến như vậy, chắc hẳn tình cảm không tẻ, nếu cưỡng ép chia tay thì không ổn, nhờ đâu lại mù quáng giống mẹ nó trước kia, thì càng khó giải quyết."

Thịnh Cẩm Như cười một tiếng, rút từ trong ngực ra một cái khăn đen, đặt trên đầu gối gấp lại thành một dải dài, sau đó vươn tay kéo Quý Đường Đường lại: "Tiểu Hạ lại đây, bà ngoại giúp con che mắt, lát nữa tối, con sẽ sợ đấy."

Bà ta vừa nói vừa cầm tấm khăn bịt mắt Quý Đường Đường lại, không có Nhạc Phong ở bên, Quý Đường Đường cũng rất ít náo loạn, có xu hướng mặc kệ tất cả ra sao thì ra, thích giày vò thế nào cũng được, Thịnh Cẩm Như xoay người cô lại, thắt nút cái khăn lại, vừa buộc vừa căn dặn bà già kia: "Ta cũng không hiểu nổi, rốt cuộc là mạch Lộ Linh nhà chúng ta bị làm sao, hết đứa này đến đứa nọ vì đàn ông mà điên đảo thần hồn... Thịnh Hạ đúng là do Bình Tử sinh ra, ta nhất định phải giữ nó lại.... còn người kia, bà

hãy gọi điện cho người dưới thôn, bất chấp dùng thù đoạn gì, nói tóm lại, ta không muốn nhìn thấy cậu ta nữa, ta cũng không muốn Tiểu Hạ có cơ hội nhìn thấy cậu ta nữa."

Sau khi chuẩn bị tương đối, Thịnh Cẩm Như kéo tay Quý Đường Đường dắt cô vào trong phòng, có lẽ là do trời sinh cảm ứng huyết mạch, da thịt tiếp xúc vậy mà lại khiến Thịnh Cẩm Như thoáng rùng mình, khoảnh khắc gần ngủ đó, bà ta đột nhiên sinh ra một thứ ảo giác, cảm thấy người mình đang nắm tay không phải Quý Đường Đường, mà là Bình Tử ---- tựa như vô số lần trong mộng, chải đầu cho Bình Tử, lau khô mặt, bôi nước thơm, sau đó nắm tay, lúc đó, bàn tay của Bình tử vẫn còn mồm mĩm, vừa thơm vừa mềm....

Nhưng tại sao, tại sao Bình Tử lại nhẫn tâm bỏ đi được chứ, Bình Tử trước giờ vẫn là đứa bé hiếu thuận, con bé không biết nó đi rồi, người làm mẹ sẽ đau khổ thế nào hay sao? Ở lại nhà họ Thịnh thực sự khiến con khó chịu như vậy ư, vậy nên dù phải giết bà vú trông cửa cũng phải chạy đi, gã đàn ông kia quan trọng như vậy ư? Quan trọng hơn cả người mẹ đã sinh thành nuôi nấng ngày ngày nhớ đến con hay sao?

Gương mặt già nua phủ kín nếp nhăn có chút run rẩy, đáy mắt đang từ vẻ từ ái hiếm thấy, bỗng nhiên lại biến thành thâm lương hận thù, cho đến khi tiếng kéo bàn lạch cạch vọng tới, bà ta mới tỉnh táo lại: Hai bà già kia đang cúi người dịch một góc bàn ra, một trong hai người ngồi xuống cầm lấy mép tấm thảm giống hệt như nền đất cuộn lên.

Bên dưới nền đất là một phiến đá vuông vức, bên mép có ổ khóa, bà già kia tháo từ trên cổ xuống một chiếc chìa khóa đồng cũ, tra vào vặn một cái, phiến đá như bị cơ quan gì kéo ra, lạch cạch dịch sang một bên, sau đó, phía dưới còn có một mặt tiền đồng, ở giữa có một cái đĩa quay giống kiểu điện thoại cơ cổ, có điều để trần khắc thành bát quái âm dương song ngư,

trên đĩa quay có tám lỗ, tương ứng với tám chữ Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoài.

Thịnh Cẩm Như cúi người, dựa theo trình đồ của chín ngôi sao trong năm mà khởi động đĩa quay, sau khi gầy một vòng, vốn là một mặt tiền đồng bóng nứt ra từ giữa, chia làm bốn hướng ẩn vào bức tường, tạo ra một cửa động tối tăm, nhờ ánh sáng có thể nhìn thấy một lối đi xuống làm từ đá xanh, chỗ xa hơn có lẽ do động đá vôi bị nước ngấm, chỉ có thể nhìn thấy ánh nước loang loáng, không biết có bao nhiêu tầng bậc.

Một bà già tiến vào động trước, sau khi đi được vài bước mới thấp ngọn đèn bão trong tay lên, trong bóng tối cuối cùng cũng hiện lên một quầng sáng đỏ sậm, Thịnh Cẩm Như ra hiệu cho người ở trên, ý bảo bà ta chú ý canh chừng trên mặt đất, sau đó liền kéo Quý Đường Đường chậm rãi bước xuống thêm đá.

Bước xuống vài bước, trên đỉnh đầu vọng đến tiếng vang, phiến đá cửa động lại từ từ khép lại, Quý Đường Đường không nghe được cũng không nhìn thấy, chỉ biết siết tay Thịnh Cẩm Như dò dẫm bước xuống, mỗi lần đặt chân xuống đều vô cùng hoảng hốt, chỉ sợ bước hụt một cái, tuy Thịnh Cẩm Như đã rất chú ý đến cô, mới đầu là dìu, sau đó gần như đỡ lấy ---- nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không chắc chắn, dù trí óc giờ ngây thơ như đứa trẻ nhưng dựa vào trực giác cơ bản, cô vẫn phân biệt được nam nữ, người trẻ khỏe với người già, cánh tay đỡ lấy cô của Thịnh Cẩm Như gầy guộc, run lẩy bẩy, Quý Đường Đường chán ghét nghĩ, bà ấy còn không khỏe bằng mình.

Nếu như không phải còn đang ôm một bụng tức vì câu nói kia của Nhạc Phong, cô đã sớm náo loạn lên rồi.

Càng đi xuống, thềm đá như càng kéo dài, vĩnh viễn không có điểm dừng, Quý Đường Đường mới đầu còn có tâm tình đếm nhẩm trong đầu được một lúc, càng về sau lại càng có chút choáng váng, đếm đi đếm lại

một... hai... ba bốn, cuối cùng chính bản thân cũng không nhớ được có bao nhiêu bậc, có điều cảm giác với độ ẩm thì vẫn nhạy bén, cuối cùng, cảm thấy độ ẩm thấp hơn một chút so với lúc mới vào động.

Tiếp đó là một đoạn đường gồ ghề không bằng phẳng, Quý Đường Đường đi lảo đảo, trần động có lẽ là rất thấp, bởi vì có mấy lần Thịnh Cẩm Như đều ấn đầu cô xuống để tránh va vào trần, ước chừng khoảng mười phút sau, Quý Đường Đường bị kéo dừng lại, có vài giọt nước mưa lành lạnh từ trên trần động nhỏ xuống cổ áo khiến cô run lên một chập, được một lúc, Thịnh Cẩm Như lại kéo cô đi, đi được hai bước, Quý Đường Đường bỗng hoảng hốt.

Dưới chân là một tấm bè lắc lư, thế này là.... lên thuyền rồi?

Có lẽ vậy, bởi vì lên bè xong Thịnh Cẩm Như liền đỡ cô ngồi xuống, được một lúc, cô vô tình chạm phải giày, mép giày đều đã ướt, có lẽ là do nước từ bên dưới ngấm lên, chiếc bè rất chòng chành, dường như phải đi qua rất nhiều ngã rẽ, Quý Đường Đường lắc trái lắc phải, cảm giác như ngồi thuyền hải tặc, mới lạ vô cùng, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, len lén vươn tay kéo khăn bịt mắt xuống.

Động tác của cô không quá mạnh, chỉ kéo xuống một chút, nheo mắt nhìn ra bên ngoài qua tấm khăn bịt mắt, quả nhiên là đang ở trên mặt nước, hình như là ở một con sông ngầm dưới động, quãng sông này rất tối và hẹp, là hình dạng như một cánh cửa, có mấy lần, mép bè quệt vào vách núi, Thịnh Cẩm Như và bà già kia ngồi xếp bằng, không để ý đến hành động lén lút của cô, ngọn đèn bão đặt ở một đầu, có một người phụ nữ đang chống bè, tối đen như mực nên không nhìn rõ mặt, có điều thật kỳ quái, trên cổ cô ta hình như có thứ gì đó////

Chiếc bè rẽ ngang, tiến vào một lòng động lớn, trên vách núi là một hàng đèn treo cách nhau, có ngọn đã tắt, có ngọn vẫn còn cháy, ánh sáng đã rõ hơn nhiều...

Quý Đường Đường cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng, cổ cô ta không phải là mọc ra cái gì, mà trên cổ cô ta căn bản là mọc ra một cái đầu người! Cô ta là người có hai đầu!

Cái đầu mọc ở cổ kia tuy chỉ to bằng chén trà nhưng thật quý dị, có đầy đủ mắt mũi miệng, mắt nhìn đăm đăm vào cô, cái miệng mấp máy như muốn nói chuyện, trong lúc mấp máy, thậm chí còn nở một nụ cười với cô.

Quý Đường Đường sợ đến mức dựng cả tóc gáy, cô hét lên một tiếng, nhảy dựng lên, Thịnh Cẩm Như và bà già kia lại càng hoảng hơn, muốn giữ cô lại mà không kịp, chiếc bè vốn đã nhỏ, cô giãy dụa như vậy càng thêm chòng trành trái phải, Quý Đường Đường đứng không vững thét lên một tiếng ngã nhào xuống nước.

Nước lạnh thấu xương, Quý Đường Đường sặc mấy ngụm liền, vũng vầy mấy cái đã được Thịnh Cẩm Như và bà già kia hợp lực kéo lên, phun hết nước ra rồi, ngẩng đầu lên lại thấy người phụ nữ hai đầu kia không hiểu sao đã đứng đó, Quý Đường Đường càng sợ hơn, đẩy Thịnh Cẩm Như ra, bò loạn khắp nơi, vừa bò vừa khóc, bà già kia cũng không tóm cô lại được, cũng không hiểu sao đã bao nhiêu năm rồi cô không hề gọi một tiếng "Mẹ", vậy mà lúc này, có lẽ là vì nỗi sợ kinh khủng sâu thẳm trong lòng và sự ỷ lại tự nhiên với người mẹ, trong lúc kinh hoàng tránh né, cô đột nhiên không khống chế được, vừa trốn vừa chảy nước gào lên "Mẹ ơi", "Mẹ ơi"....

Chiếc bè chung quy vẫn rất nhỏ, bò một vòng cũng hết chỗ trốn, hơn nữa vừa mới ngâm nước xong, cô không dám lại gần mép nước, bò được một lúc rồi dừng lại, bó gối vừa khóc vừa run rẩy, bà già kia thấy cô thực đáng thương, vuốt vuốt đầu mềm giọng an ủi cô, Thịnh Cẩm Như lại ngồi yên tại chỗ, sắc mặt tái xanh như hòn đá, đột nhiên con mắt đảo một vòng, lớn tiếng quát lên: "Mày lại đây!"

Người phụ nữ kia bị Thịnh Cẩm Như quát như vậy, sợ đến mức mặt trắng bệch, hình như cô ta rất sợ Thịnh Cẩm Như, run rẩy không dám không nghe, bước từng bước một tới, đến trước mặt thì cuộn mình ngồi xuống, tựa như một con chó nuôi trong nhà bị hô đến quát đi.

Thịnh Cẩm Như không nói câu nào, cầm đầu thuốc liên quát tới tấp, bà ta ra tay rất mạnh, từng cú một, liên tục quát vào cái đầu thứ hai trên cổ người phụ nữ kia, vừa quát vừa mắng: "Mày dọa con bé làm gì, hả? Mình xấu xí thế nào, không biết hay sao, mày dọa con bé làm gì?"

Người phụ nữ kia đau đến mức cơ mặt co giật, nhưng lại không dám tránh, hai tay ôm đầu co ro mặc bà ta đánh, cho đến khi bà già kia kéo Thịnh Cẩm Như đang thở hổn hển lại: "Thôi bỏ qua đi, trẻ con đứa nào chẳng sợ, Tiểu Hạ đã hết sợ rồi. Đây là lần đầu tiên về nhà, nể mặt Bình Tử, cho qua đi thôi."

Người phụ nữ kia trán đã đầy máu, quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, xuyên qua khe hở giữa bè trúc, cô ta nhìn thấy gương mặt vằn vẹo của mình phản chiếu lại, máu từ hai gò má nhỏ xuống, dọc theo khe hở nhỏ xuống nước, tơ máu dần dần loang ra....

Cô ta lẳng lặng nhìn, tựa như đã sớm quen với cách đối xử như vậy, cho đến khi có một câu nói không đầu không cuối bay vào trong tai.

"Tiểu Hạ không sợ nữa rồi... nể mặt Bình tử..."

Những lời này tựa như một cây búa nặng nề, đập tan tầng kén cứng rắn trong lòng bao nhiêu năm qua, cô ta biết cô bé này sợ bộ dạng của mình, liều mạng kìm nén xúc động muốn ngáng đầu, thân thể bởi vì kích động mà run rẩy kịch liệt, trong đầu không ngừng quanh quẩn một câu nói.

"Bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng ta đã sống mà đợi được đến ngày này...."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tại thôn nhỏ giữa lưng chừng núi có khoảng hai mươi hộ, nhưng gần như không nhà nào chịu tiếp đón Nhạc Phong, bà cụ kia gõ cửa mấy nhà, chỉ cần đề cập đến, lập tức nhận được sự từ chối tuyệt đối.

----- "Sao có thể tiếp đãi người ngoài."

----- "Về lý, kẻ khác họ còn không nên bước chân vào cái thôn này mới đúng!"

----- "Nhà họ Thịnh muốn làm phản hay sao, khách khí với kẻ khác họ như vậy?"

...

Nhạc Phong đứng đằng sau nghe mà muốn nghiến răng, đã là thời đại nào rồi, còn mở miệng khác họ ngậm miệng họ khác, chỉ có nhà họ Thạch các người là cao quý, nội các chính phủ cũng phải trợ cấp đặc biệt cho dòng họ nhà các người!

Hỏi được mấy nhà, bà cụ kia có chút mất kiên nhẫn, hỏi Nhạc Phong: "Thôn dưới hình như vẫn còn phòng trống, hay cậu xuống dưới đó ở đi?"

Chắc đùa, từ dưới leo lên tận trên mất ít nhất cũng hai tiếng đồng hồ, trông anh giống ăn no dừng mỡ mới muốn trèo lên trèo xuống cả ngày?

Nhạc Phong cười quái dị: "Sao bà không bảo tôi quay về Quế Lâm mà ngủ đi?"

Bà cụ kia không hiểu được sự trào phúng trong câu trả lời của anh, còn tưởng thật: "Cậu muôn quay về Quế Lâm ngủ à?"

Nhạc Phong không còn gì để nói, cuối cùng thẳng thừng đáp lại một câu: "Tôi không muốn."

Hỏi quanh một vòng, cuối cùng cũng có người chịu đứng ra, làm người đãi khách.

Thạch Gia Tín.

Bà cụ kia như trút bỏ được gánh nặng, quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, ý bảo anh có thể xách đồ vào nhà, Nhạc Phong không di chuyển ngay, trong lòng anh có chút do dự, nói thật, anh thực sự không muốn nhận ân huệ này của Thạch Gia Tín.

Thạch Gia Tín nhìn thấu suy nghĩ của anh, cười một cái nói: "Nhạc Phong, anh ở đây là được rồi, đón Tiểu Hạ cũng tiện. Người nhà họ Thạch bài xích người khác họ không phải ở mức bình thường đâu, sau này anh khắc biết."

Nói rất có lý, không đáng để cơn tức nhất thời mà làm mình chịu thiệt thòi, Nhạc Phong hạ quyết tâm, xách túi bước luôn vào nhà, không có một câu cảm ơn, lúc bước vào còn va phải Thạch Gia Tín một phát.

Thạch Gia Tín cười khổ một cái, bà già kia nhìn anh ta, dường như định nói gì đó, suy nghĩ một lúc lại nhịn xuống: Giờ mới là ngày đầu tiên, nếu Thịnh Cẩm Như dận dò cận kề thì chưa cần thiết hành động quá sớm, khiến lợn lành thành lợn què.

Điều kiện sinh hoạt ở thôn dưới rõ ràng khá hơn chỗ của Thịnh Cẩm Như rất nhiều, nhà Thạch Gia Tín điện nước đủ cả, có bếp gas, tủ lạnh lò vi sóng cũng không thiếu, Nhạc Phong lúc trước chỉ lo quản lý chuyện ăn uống của Quý Đường Đường, bản thân ăn rất ít, từ trên núi leo xuống lại

mất sức, lại có chút đói bụng---- anh cũng chẳng buồn khách khí, mặc kệ chủ nhà có thích hay không, mở tủ lạnh lấy một túi sủi cảo đông lạnh ra, bật bếp gas đun nước, lúc xé mở túi sủi cảo mới nhớ ra: "Nhà các anh còn có cả sủi cảo ăn liền cơ à?"

Vừa nói vừa xoay mặt trên của gói sủi cảo ra xem, phát hiện còn là một hãng khá nổi tiếng.

Thạch Gia Tín rất thức thời giúp anh lấy giấm từ trên kệ bát ra: "Anh đừng coi chúng tôi như mấy hộ nghèo ở vùng khi ho cò gáy vậy, chúng tôi định kỳ đều có người mua đồ từ bên ngoài vào, dưới này có mạng, trong nhà có đầu dvd, nếu chán anh có thể xem phim, mấy bộ mới đều có."

Nhạc Phong có chút buồn bực, Thạch Gia Tín nhìn thấu tâm tư của anh: "Chỉ có những người con gái nhà họ Thịnh sống trong động đá vôi mới giữ nếp sống như xã hội cũ thôi, chuyện này chúng tôi không thể can thiệp, vài năm trước, phụ nữ nhà họ Thịnh còn có thể ra ngoài, từ sau khi Thịnh Thanh Bình bỏ trốn, Thịnh Cẩm Như quản lý động đá vôi rất chặt chẽ, nói thật cho anh biết, con gái họ Thịnh ra đời vào thời điểm đó, có vài người thậm chí còn không biết hiện giờ là thời đại nào."

Nhạc Phong khó mà tưởng tượng nổi, anh cầm đĩa quấy sủi cảo trong nồi, nhin không được hỏi Thạch Gia Tín: "Các người rốt cuộc dựa vào cái gì mà sống được?"

Thạch Gia Tín cũng không gạt anh: "Bề ngoài, cái gì cũng làm, chủ yếu là những việc cần số vốn ít, công nông, vận tải đường dài, trên thực tế là có nguồn thu khác, đều là đường dây ngầm, làm cũng được chừng mười năm rồi, khá là ổn."

Nhạc Phong nghe không hiểu: "Nguồn thu gì?"

Thạch Gia Tín khá ngạc nhiên, anh ta thấy mình đã nói khá rõ ràng rồi, không ngờ đầu óc Nhạc Phong cũng có lúc biến thành bã đậu: "Thôi để

tôi nói cho anh, Đài Loan có rất nhiều thầy phong thủy, tính ra chỉ có vài người có thu nhập tương đối khả quan, có một người tên là Lý Cư Minh, từng được tổng bộ của hãng đồ uống hàng đầu CocaCola mới đến nước Mỹ xem phong thủy, còn từng dùng thuật phong thủy giúp người Mỹ tìm được hóa thạch khủng long, anh đã từng nghe qua chưa?"

Nhạc Phong lắc đầu: "Người này tôi chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng điều anh nói tôi hiểu. Đừng nói là Đài Loan, hiện giờ nội địa có rất nhiều thương nhân giàu có mua nhà cần xem phong thủy, chôn cất cần xem mồ mả, đặt tên phải coi mệnh số, đã vung tiền vào chuyện này rồi chỉ có thể luẩn quẩn dựa vào nó."

Thạch Gia Tín gật đầu: "Chính là vậy, bên ngoài nhìn vào, đại lục chúng ta vẫn đang bài trừ mê tín, không đề cập tới những thứ đó, nhưng anh cũng biết rồi đấy, quan cấm dân truyền, chỉ cần có đường dây ngầm, làm nghề này, đủ để có cả một gia tài, môm mép một chút, tiền qua tay không ít hơn mở nhà máy xí nghiệp là bao."

Nhạc Phong có chút hiểu ra.

"Phụ nữ nhà họ Thịnh thiên phú dị bẩm, được cho là thân mang dị thuật, dĩ nhiên có thể thử con đường phát tài này, không thể nào có đạo lý ôm bát vàng mà lại đi ăn xin được. Kỳ thực nhiều năm trước đây, Thịnh gia cũng có tiếng rồi, tôi có xem qua một vài ghi chép được nhà họ Thịnh lưu truyền lại, hình như là năm Thanh triều Khang Hi thứ ba mươi, có một đoạn như vậy, kể rằng Hoài Dương có một kẻ giàu có, cha gặp cướp đột tử, oán khí nấn ná không đi, trong nhà đêm đêm đều nghe thấy tiếng khóc, con cháu khổ sở lâu như vậy, sau này được đồng sự truyền cho một bí mật, phải dùng một mảnh phỉ thúy như ý, một hộc kim châu, vàng bạc mới mời được họ Thịnh trấn an linh hồn, chín ngày sau dị tượng đều biến mất. Đây là ghi chép sớm nhất tôi đọc được về nhà họ Thịnh, có điều đây chỉ là những gì được văn tự ghi lại được, trên thực tế, có khi còn sớm hơn."

Nhạc Phong bị câu chuyện không đầu không cuối này làm cho choáng váng đầu óc, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện sủi cảo trông nời đã nở trương phềnh, nhánh chóng mức nước lạnh xối vào: "Sau đó thì sao?"

"Bao nhiêu năm như vậy, đổi thang nhưng không đổi thuốc, có cầu tất có cung, thân nhân bị hại, cho dù táng gia bại sản, cũng phải tìm ra hung thủ cho người chết một lời công đạo, hại chết người, sợ có nhân quả báo ứng nghi thần nghi quỷ đêm không thể chợp mắt... đã hiểu chưa, những kẻ như vậy, đều là kim chủ, chúng tôi không lo không có tiền vào túi."

Đại khái đã rõ ràng, không khó hiểu, Nhạc Phong tắt bếp gas đi, mức sủi cảo để lên mặt bàn rồi ngồi xuống, vừa ăn vừa tiếp tục hỏi anh ta: "Thịnh gia bị Tần gia truy đuổi như vậy, hận không thể trốn xuống lòng đất, vậy mà còn có lòng dạ chạy đi móc nối làm ăn?"

Thạch Gia Tín cười nhạt: "Chân chạy việc mà thôi, cần gì phải kinh động đến nòng cốt Thịnh gia? Đám người dưới chân núi để làm gì? Hơn nữa Thịnh gia nhận việc cũng có quy tắc, đều do tổ tiên truyền xuống, không tiếp quan nhưng tiếp phi, nghèo không tiếp chỉ tiếp giàu, ba năm không làm, làm một lần ăn ba năm, anh thấy đấy, trên núi dưới núi, trong động đá vôi nữa, tổng cộng được bao nhiêu người? Tính ra cũng chỉ hơn trăm miệng ăn, Thịnh gia có thể nuôi được."

Nhạc Phong bỗng nhiên phản ứng lại: "Không tiếp quan tôi có thể hiểu, không muốn có can hệ đến cảnh sát các thứ đúng không, nhưng tiếp phi là có ý gì? Thiện ác không phân biệt? Lại còn nghèo không tiếp chỉ tiếp giàu, chẳng phải là loại tham phú phụ bần hay sao?"

Thạch Gia Tín vậy mà còn ngạc nhiên hơn cả anh: "Vậy thì đã sao? Thịnh gia cũng đâu phải Lôi Phong, lại chẳng muốn tích đức tu đạo thành tiên, bao nhiêu người đều dựa vào tay nghề để mưu sinh, người có thể may vá bán quần áo, người biết nấu ăn thì mở quán, Thịnh gia đâu có khác gì

bọn họ? Vì sao mọi chuyện gắn đến Thịnh gia lại thành có sửa thì phải làm mẹ?"

Mồm mép Thạch Gia Tín bỗng nhiên trơn chu như vậy, Nhạc Phong có chút khó mà đỡ nổi, hơn nữa tin tức đến quá đột ngột, đầu óc anh có hơi loạn: "Nhưng nhà họ Thịnh không phải đều là trời sinh dị bẩm hay sao..."

"Trời sinh dị bẩm thì đã sao? Anh nghĩ nhà họ Thịnh là siêu nhân à, còn phải năng lực càng cao trách nhiệm càng nhiều hay sao, cả ngày khóc hô thay trời hành đạo à, anh đã nhìn thấy siêu nhân chưa, chẳng phải cũng chỉ biết đá đấm trên ti vi một chút? hạc Phong, anh cũng là người từng vào Nam ra Bắc quen biết đủ loại, với chuyện này không đến mức ấu trĩ, lý tưởng hóa vấn đề lên như vậy chứ?"

CMN còn dám bảo anh ấu trĩ, Nhạc Phong thật sự muốn úp bát bánh chèo lên đầu anh ta, trong lòng anh bắt đầu cảm thấy không đáng thay cho Quý Đường Đường: Nha đầu đúng là ngốc hết thuốc chữa, còn tin vào cái có vớ vẩn rằng có thể hóa giải oán khí như vậy, còn tưởng rằng Thịnh gia đang làm việc gì vĩ đại cao thượng cảm thiên động địa lắm nữa...

Có điều ngẫm lại, chợt cảm thấy như vậy hợp lý hơn nhiều: Trước đây anh và Quý Đường Đường đều có chút lý tưởng hóa, đem Thịnh gia trở thành nhân vật chính diện bi tình không hắc tức bạch trong phim truyền hình, kỳ thực Thạch Gia Tín nói không sai, Thịnh gia có cần thiết phải mang vác hết cả thế giới coi đó là trách nhiệm của mình không? Kéo lớp che mặt xuống, Thịnh gia cũng chỉ là một nhân vật khát thì uống một thì ngủ bình thường, cũng cần kiếm tiền, lợi dụng sơ hở, đầu cơ trục lợi.

Người không vì mình, trời tru đất diệt mà.

Nghxi vậy, nhất thời hứng thú rã rời, một bát bánh chèo đã sắp thấy đáy, lại nghĩ tới một chuyện: "Lúc nhận việc thi sao? Phụ nữ nhà họ Thịnh dám đi ra ngoài ư, không sợ bị Tần gia chặn đường bắt?"

Thạch Gia Tín cười cười: "Muốn hóa giải oán khí, phải có năng lực nhất định, căn bản không cần phải hồi hả xuôi ngược làm gì, nữ nhân nhà họ Thịnh từ nhỏ đã học không chế chuông, chỉ cần có thể mang được tóc của người chết, đôi giày người đó mang khi chết, máu hoặc một vật có can hệ mật thiết với người chết đến động đá vôi, búng vào cảm ứng của chuông là có thể khiến cho oán khí đụng chuông, từ đó nghe được linh ngữ tìm ra đầu mối."

"Chỉ có người giữa chừng mới học như Thịnh Hạ, đến giờ chưa được huấn luyện gì, chỉ đánh bậy đánh bạ nên mới chỉ có thể ngẫu nhiên cảm ứng được oán khí chạm chuông, sau đó phải đến nơi sự việc xảy ra tìm kiếm manh mối ---- Thịnh Thanh Bình không dạy cho cô ấy bất cứ điều gì, có điều cũng hợp tình hợp lý, nếu đã đi rồi, ai còn muốn con gái mình phải chịu đựng một cuộc sống như vậy nữa."

Cứ nói chuyện như vậy, một bát bánh chèo vào bụng, thực đúng là chẳng có mùi vị gì, hiếm hoi lắm mới có lúc Thạch Gia Tín lại nói cho anh nhiều như vậy, Nhạc Phong cũng đại khái đoán được anh ta vẫn lấy làm thẹn trong lòng về vụ tối qua, cái tên Thạch Gia Tín này, có lúc có những hành vi ích kỷ đến mức khiến người ta muốn giết anh ta, nhưng phải thừa nhận là, nếu không phải vì Vuư Tư, anh ta cũng không đến nỗi xấu xa.

Nếu anh ta đã thấy hồ thẹn, chẳng bằng rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ moi chút tin tức từ miệng anh ta: "Tần gia thì sao, cứ dây dưa không dứt mãi với nhà họ Thịnh, đã xảy ra chuyện gì?"

Thạch Gia Tín lắc đầu: "Tôi cũng không biết, việc làm ăn của Thịnh gia là do nhà họ Thạch chúng tôi xử lý đối ngoại, lúc tốt nghiệp, trong nhà vẫn muốn tôi ở bên ngoài kiếm lấy một chỗ đứng, tôi cũng từng giúp đỡ liên hệ mấy lần, nên mới biết được nhiều như vậy. Về phần bí mật giữa Thịnh gia và Tần gia. trên cơ bản tôi chẳng biết được gì, anh muốn hỏi thì đi mà hỏi Thịnh Cẩm Như ấy."

Hỏi Thịnh Cẩm Như? Hỏi đầu gối còn hơn.

Thấy Nhạc Phong trong chốc lát không còn vấn đề gì để hỏi nữa, Thạch Gia Tín đứng dậy dọn chén bát, vừa mới bỏ vào bồn xả nước, một câu của Nhạc Phong đột nhiên như đóng đinh anh ta tại chỗ: "Tôi hôm qua, anh luôn mồm nói là vì Tư Tư, cô ấy chưa đi đúng không, cũng chưa chết đúng không? Thịnh gia có phải đã bắt cô ấy để uy hiếp anh? Cô ấy đang ở đây ư?"

Yết hầu Thạch Gia Tín trợn lên trợn xuống, sắc mặt bỗng nhiên xám xịt, trong con người đen nổi lên một tầng tử khí, cổ họng ồ ồ, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

May thay đúng lúc này, di động của Nhạc Phong vang lên.

Từ lúc đổi sim, người biết số của anh chỉ có một, không nhìn màn hình Nhạc Phong cũng biết là Đầu Trọc gọi tới.

Đầu Trọc bàn chuyện công trình xong xuôi ở đầu bên này, buổi chiều liền ngồi xe về, trước khi đi gọi điện cho Nhạc Phong, định hỏi xem có việc gì cần giúp hay không, Nhạc Phong biết tình hình bên này của mình rất đặc biệt, cũng không muốn rắc thêm phiền phức cho Đầu Trọc, hàm hồ bảo mọi việc đều ổn, Đầu Trọc chần chờ một lúc, trước khi cúp máy mới nhắc anh một câu: "Phong tử, tôi không biết lần này cậu dính phải chuyện gì, có đúng là đang ổn thỏa hay không, dù sao cậu cũng phải báo một tiếng cho mấy người thân cận. Mao Ca đã gọi tôi hai lần ồi, hỏi tôi có phải Phong tử cậu đã xảy ra chuyện gì hay không, sao lần nào gọi cũng đang tắt máy, không có sự đồng ý của cậu, tôi cũng không dám nhắc đến tình hình của cậu bây giờ, mất công lão ấy lại lo lắng."

Cúp máy, Nhạc Phong do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định lần lượt gọi điện cho Mao Ca và Khiết Du, Thạch Gia Tín vẫn đứng lù lù như cây cọc gỗ trước bồn nước, nước trong vòi tuôn xuống ào ào, bọt nước màu

trắng vấy tung tóe, Nhạc Phong bước qua khóa vòi nước lại, nói một câu: "Anh làm gì thì làm đi, tôi ra ngoài gọi điện."

Nhạc Phong đi thẳng ra ngoài thôn, đến một chỗ gần bìa rừng, cuộc gọi đầu tiên là gọi cho Mao Ca, tiết trời ngày một ấm áp, việc kinh doanh ở Ca Nại cũng không tệ, bởi vì trong điện thoại rất ồn ào, cảm giác đang có người ra người vào, giữa một rừng âm thanh hỗn độn, Nhạc Phong đột nhiên nhận ra được giọng nói của một người, anh bèn bật thốt lên hỏi: "Thần Côn đang ở đó à?"

Giọng Mao Ca chẳng có gì tốt lành: "Ừ, đây. Ba mươi, giường ngủ ba mươi."

Nửa câu sau chắc là nói với khách.

Nhạc Phong giật mình sửng sốt một chút, nhớ lại cuộc trò chuyện gần đây nhất với Thần Côn, có chút buồn cười: "Tưởng lão ấy đi đến cái nơi thâm sơn cùng cốc gì đấy để tìm mỹ nữ rồi cơ mà? Tìm được cô nào chưa?"

Mao Ca tức điên: "Tìm cái rắm! CMN anh mà nói ra chú mày chắc chẳng tin, hôm qua anh mày đang ngồi trước cửa, tự dưng xình xịch hai cái máy kéo đi tới, hai người Tạng khiêng một cái cáng xuống, thằng chết dẫm kia nằm ngay đơ ở trên, còn bảo là vừa từ bệnh viện ra, gãy xương cụt, cái gì mà lệch đốt xương! Mà chú mày biết nguyên nhân là gì không? Cái thằng óc chó đấy lấy mông mình đè lên một con giun! Anh còn ngại phải nhận là quen nó!"

Đầu kia vang lên giọng nói lạnh lạnh của Thần Côn: "Ai đấy? Nói chuyện với ai đấy? Tiểu Phong Phong à? Tôi đã bảo bao nhiêu lần rồi, không phải là là giun, là dị biến! Dị biến!"

"Ông cmn còn đè chết cả khủng long ấy, biến đi cho tôi!"

Tạp âm nhỏ dần, có lẽ là Mao Ca đã cầm điện thoại đi ra ngoài, cơn tức vẫn còn chưa tiêu: "Anh cũng ngại mà nói thẳng cha đấy, già đầu như vậy rồi mà toàn làm những chuyện khiến người ta tức giận, chú nói xem hơn thua với một con giun để làm cái gì, tưởng mình là kim cương chắc, có giỏi thì đi thu phục đảo Điều Ngư đi, giờ thì vui rồi, một hai tháng cũng phải nằm một chỗ."

Rõ ràng là một câu chuyện bi thảm, Nhạc Phong lại không nhin được muốn cười: "Lão đấy yên ổn một thời gian cũng tốt, vừa hay Ca Nại bây giờ đang là mùa đón khách, Thần Côn ở đấy còn giúp anh kéo khách, tán dóc linh tinh được."

Mao Ca lại nổi điên: "Anh mày thêm vào! Cả ngày chỉ biết tựa vào cửa, đầu lại còn quấn vải trắng, còn quá cả bán mình chôn cha... Thôi không nói về thằng đấy nữa, đúng rồi, chú mày đổi số à?"

Nhạc Phong chần chờ một lúc, quyết định bịa ra một lý do tương đối để chống chế, đại khái là trên đường đi xảy ra chút việc, đặc tội với người khác, phải tránh khỏi đầu sóng ngọn gió cho nên tạm thời không thể gọi điện thường xuyên, nếu có người tìm đến hỏi dò về anh, cứ một mực khẳng định không biết gì là được.

Nói xong, bên phía Mao Ca im lặng không một tiếng động, Nhạc Phong sợ anh ta lo lắng, lại bổ thêm một câu: "Chân em không sao cả đâu lão Mao tử, cũng đâu phải chưa từng trải qua bao giờ, anh yên tâm đi."

Mao Ca thở dài một tiếng: "Phong tử, chú không muốn nói, cụ thể ra sao anh cũng sẽ không hỏi nữa. Có điều, không phải anh nói chú đâu, trước kia chẳng phải chú cũng vì tuổi trẻ bồng bột, vì Nhạn tử mà động dao động súng với người ta hay sao, giờ chú dẫn theo Đường Đường nữa, mọi chuyện phải nhẫn nhịn một chút, sao có thể manh động mà đối đầu với người ta như thế được."

Nhạc Phong trầm mặc một lúc, đáp: "Em biết rồi."

Phản ứng của Khiết Du khác hẳn Mao Ca, cô vừa nghe thấy giọng Nhạc Phong thì đã nhảy dựng lên, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào: "Anh, anh đi đâu vậy, hôm qua em còn nói chuyện với Phương Trình, phải đăng thông báo tìm người, mấy ngày trời rồi em không thể gọi điện thoại cho anh được."

Phương Trình là bạn trai của Khiết Du, bởi vì đang làm giáo viên dạy Toán ở trường trung học nên bị Khiết Du đặt cho đủ thứ biệt hiệu lung tung, riêng Nhạc Phong đã nghe qua "Đại số", "Kỷ Hà", "Tổ hợp dãy số", "Định lý Pitago", "Phương trình", cứ vài ngày lại đổi một lần, chỉ cần liên quan đến số học thì chắc chắn là nói về bạn trai cô.

Lời nói của Khiết Du khiến Nhạc Phong thấy chua xót trong lòng, cảm thấy vô cùng có lỗi với cô em gái này.

Mấy năm trước, khi không ở bên Miêu Miêu hay lúc chia tay tạm thời, cũng có không ít cô gái muốn tiếp cận anh, khi cự tuyệt, có người chửi anh hận anh như phát điên, chỉ có Khiết Du là khác, cô dùng thái độ kiên quyết bước vào cuộc sống của anh, cô nói: "Em chỉ thích anh thôi, không làm vợ anh được thì làm người nhà của anh không được hay sao?"

Cô nói được, làm được, trong tính cách của Khiết Du có chút dứt khoát của một người phụ nữ mạnh mẽ, cô nói không dây dưa thì sẽ không dây dưa, toàn tâm toàn ý giúp Nhạc Phong xử lý chuyện làm ăn, tuy Nhạc Phong kiếm được nhiều, nhưng tiêu tiền cũng vung tay quá trán, chỉ bằng quán bar kia, với tính cách khăng khai trọng nghĩa hô huynh gọi đệ của anh, ngày ngày thiếu thốn tháng tháng hụt, đều phải tự mình bỏ tiền túi ra bù, vào tay Khiết Du liền khác hẳn, tiền bạc phân minh tình nghĩa riêng biệt, cô dám đòi nợ từng khách quen một, mới đầu Nhạc Phong còn không quen, nói cô vài lần, Khiết Du vẫn ngậm nước mắt mặc anh nói, nhưng tiền không thiếu một phần, lúc không có ai mới tìm cơ hội nói chuyện với anh:

"Anh, dù sao em cũng đóng vai ác rồi, dù gì cũng phải ăn cơm chứ, em không muốn anh chịu thiệt."

Nhạc Phong hiểu rõ trong lòng, việc làm ăn của anh cũng vậy, nhà cửa cũng thế, không có Khiết Du xử lý, đơn giản là có chi mà không có thu.

Vậy nên anh nhanh chóng trả lương, chia cổ phần cho Khiết Du, Khiết Du mới đầu không nhận, sau đó Nhạc Phong nổi giận, cô đành lấy, Khiết Du có chút gì đó rất giống Nhạc Phong, cô rất nghĩa khí, nhận của người một chút, báo đáp lại gấp mười, việc làm ăn giao cho Khiết Du, Nhạc Phong vô cùng yên tâm, hai người quan hệ gần gũi, Khiết Du mở miệng ngậm miệng đều gọi anh là anh, gọi mãi thành quen, Nhạc Phong thực sự coi cô như em gái ruột.

Gia đình Nhạc Phong rất phức tạp, mẹ phạm án, bố đột tử, anh khát vọng một gia đình ấm áp hơn bất cứ ai, cho nên vô cùng quý trọng phần ân tình này của Khiết Du, những người bạn biết về quá khứ của họ từng cảm thán với anh: "Tình yêu ấy à, mới đầu đều là yêu, sau đó sẽ chệch khỏi quỹ đạo rất nhiều, có thứ tình yêu sẽ thay đổi, có thứ tình yêu sẽ đơm hoa kết quả, có thứ tình yêu biến thành thù hận vô tình, cũng có thứ tình yêu như Khiết Du, yêu mãi yêu mãi liền thành người thân, cũng tốt, tình cảm cả đời cũng không thay đổi, nghĩ mà ấm lòng."

Chuyến này anh đi, nửa tháng trời không có tin tức, việc làm ăn đều ném cho Khiết Du, bình thường còn có Cửu Điều gây áp lực, nghĩ tới nghĩ lui, người anh thấy có lỗi nhất, vẫn là Khiết Du.

Cho nên, đối với Khiết Du, anh rất ít giấu giếm, ngoài trừ lượt qua phần về Quý Đường Đường ---- anh nói cho Khiết Du biết mình đụng phải cha của Tần Miêu, hai người dấy lên xung đột, đều bị thương, nếu như Tần gia không truy cứu thì thôi, nếu truy cứu, thì có lẽ một thời gian nữa anh cũng không thể lộ diện, nguyên nhân đổi số cũng vì như vậy, bên phía

Khiết Du cũng chỉ có thể có một câu trả lời: Không gặp được, không liên lạc được, không biết gì cả.

Phản ứng của Khiết Du lúc đầu vậy mà lại giống Mao Ca, đều im lặng nặng nề, khi mở miệng, giọng nói rõ ràng có sự thất vọng: "Anh, chuyện của Miêu Miêu thực sự không thể để lại quá khứ được sao? Cô ta đã kết hôn rồi, anh còn vì cô ta mà xung đột với cha cô ta, có đáng không?"

Chụp cái mũ này, Nhạc Phong thực sự là rất oan, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đau: "Khiết Du, có thể giúp anh ngầm hỏi thăm xem người nhà họ Tần đã trở về hay chưa được không?"

Khiết Du ừ một tiếng, Nhạc Phong lo lắng, lại căn dặn cô: "Nhất định phải âm thầm kín đáo, em không được lộ diện nghe chưa, nếu quá khó, không nghe ngóng được cũng không sao, hiểu chưa?"

Khiết Du lại ừ một tiếng: "Có gì em gửi tin nhắn cho anh."

Nói xong, cô không vội cúp máy, dường như còn chuyện gì muốn nói, Nhạc Phong thúc giục mấy lần, cô mới có chút ngượng ngùng ấp úng: "Anh, Phương Trình cầu hôn em rồi."

Cảm giác đầu tiên ập tới là hụt hẫng, sau đó là vui mừng từ tận đáy lòng, Nhạc Phong truy hỏi: "Không gây khó dễ gì cho thằng ranh kia à? Đã đồng ý rồi?"

Khiết Du phì cười một tiếng: "Đương nhiên là có rồi, em nói em thì no vấn đề, nhưng cha mẹ em mất sớm, em phải để anh định đoạt, anh không đồng ý em sẽ không lấy chồng, Phương Trình mấy ngày nay đang tìm đủ mọi cách nghe ngóng xem anh thích gì, nghĩ đủ thứ để nịnh nọt anh đấy. Anh, anh thích gì, cứ mở miệng, nhân cơ hội làm thịt anh ấy một lần, đừng có tha."

Nhạc Phong vô ý thức nhảy ra một suy nghĩ: Tặng Đường Đường cho anh đi, đến lúc đó cùng tổ chức với Khiết Du, náo nhiệt biết bao.

Anh trả lời: "Tặng gì cũng vô ích, cứ móc tim móc phổi ra với em gái anh là được, nếu không anh sẽ chặt chân nó, cả thành phố cũng không dám bán nạng cho nó!"

Khiết Du cười khanh khách cúp điện thoại.

Gọi xong hai cuộc điện thoại, trời đã sắp sang trưa, tối hôm qua mưa to, lá cây còn thấm nước trơn láng, nhờ ánh nắng chiếu vào, chói lòa mắt, Nhạc Phong hít một hơi, đi dọc theo đường cũ quay về, chợt thấy mấy đứa trẻ chơi bắn bi núp ở góc tường, trai gái đều có, bọn chúng cũng nhìn thấy anh, đột nhiên, đứa nào đứa nấy đều hùng hổ như gà chọi, nhìn anh đầy vẻ bất thiện, lại xúm nhau nghiêng răng nghiêng lợi rì rầm, sau đó, một đứa lớn nhất bọn đột nhiên cúi người lượm một hòn đá ném mạnh qua.

"Không biết xấu hổ, đồ khác họ, không biết xấu hổ?"

Đám trẻ con nhỏ hơn cũng bị kích động, đều nhặt đá ném về phía anh, lao nhao lao nhao cái gì cũng nói.

"Chị gái Thịnh gia phải cưới người nhà mình!"

"Người khác họ đều là đồ lừa đảo, không biết xấu hổ!"

...

Miệng thì hô hào ghê gớm, nhưng Nhạc Phong vừa mới bước lên một bước, chúng nó đã linh hết, có điều chạy không xa, chỉ núp sau góc tường, hung dữ nhìn anh, đến ánh mắt cũng giống như đang chửi bới.

Nhạc Phong ngược ửa ra lửa: Đám trẻ con này rốt cuộc đã bị rút vào đầu những thứ gì!

Ngôi làng rất nhỏ, chuyện gì xảy ra mọi người đều biết, đúng lúc Thạch Gia Tín ra tới nơi, chứng kiến toàn bộ, anh ta nhìn Nhạc Phong cười cười, tựa như đang nói: Sao hả, tôi nói không sai chứ?

...

Đầu dòng nước có một cửa động lớn, nơi chiếc bè dừng lại là một phiến đá to tròn bóng, ước chừng to bằng một cái sân bóng rổ, nhìn từ xa tựa như một hòn đảo nhỏ, hoặc như một tấm mai rùa khổng lồ trôi lên mặt nước, trên vách núi xung quanh có rất nhiều ngọn đèn bão, dầu thắp đều được thêm đủ, ánh lửa rất sáng, có vài đứa bé gái đang nô đùa gần bờ nước, nghe thấy tiếng nước, bọn chúng đều tò mò nhìn về phía này, gần hơn, có vài người phụ nữ trẻ đang đi xuống, có vài người lớn tuổi cũng lục tục đứng lên, tất cả đều không nói gì, trong động dường như thoáng chốc trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng gậy trúc gạt nước lạo xạo.

Bè trúc vừa chạm đầu đến phiến đá liền dừng lại, người phụ nữ hai đầu kia nhảy xuống bè, khom lưng buộc sợi dây nối với bè vào một mỏm đá nhô ra khỏi bờ nước, Thịnh Cẩm Như dắt tay Quý Đường Đường xuống bè trước, Quý Đường Đường lúc này trải qua cơn kinh hãi trên bè, sắc mặt suy sụp, mặc cho bọn họ dắt đi đâu thì dắt, mấy đứa bé gái đều tự động nắm lấy cánh tay những người phụ nữ trẻ, ngửa đầu đầy mặt nghi hoặc, dường như đều đang muốn hỏi: Ai vậy?

Một người phụ nữ trẻ dựng thẳng ngón tay bên môi, ra hiệu cho bọn chúng đừng lên tiếng, cứ đi theo thái bà bà là được.

Vậy là một đoàn người, chậm rãi chia thành hàng dài, men theo con đường đá đi lên cao, từ xa nhìn, tựa như một đám kiến đang chầm chậm bò lên.

Trên mặt đá, ngoại trừ mấy người đứng lên, còn có vài người có tuổi tác gần bằng Thịnh Cẩm Như, một trong số đó già hơn hẳn, tóc rối bời, mặc

một chiếc áo choàng ngắn màu lam, đi hài mồm vuông, Thịnh Cẩm Như dừng lại trước mặt bà ta, hỏi: "Thanh tử ăn uống có được không?"

Một người phụ nữ trẻ tuổi đáp: "Cũng được, người già dạ dày cũng chẳng lớn đến đâu, sáng sớm con có bưng cháo vào cũng húp được, bọn con còn đang bàn bạc, dù sao trong động cũng không thể nhóm lửa, sau này cứ tích trữ ít lương thực, cũng đỡ mất công chạy ra chạy vào. Còn nữa, sáng sớm thằng hai nhà Thạch Khánh nói với con, nếu bệnh quá nặng, có lẽ phải mời thầy lang đến xem."

Thịnh Cẩm Như còn chưa hé răng, người được gọi là Thanh tử kia lại mất hứng, hé cái miệng chẳng còn mấy chiếc răng, nói cũng lọt tiếng gió: "Mời thầy lang cái gì, đây là bệnh cũ, ai đến tuổi này chẳng chết già!"

Thịnh Cẩm Như an ủi bà ta: "Không thể nói vậy được, Thịnh gia ta bao người chết trẻ, còn lại, tám mươi chín mươi đều là quý, nếu gắng được, vẫn phải gắng."

Thanh tử nhú mày, phất tay như đuổi ruồi: "Đám người trẻ tuổi cứ thích nghĩ vớ nghĩ vẩn, đến cô cũng bị lây, lòng dạ chúng nó bay nhảy, lúc nào cũng muốn ra ngoài xem này xem nọ, này tôi còn đang nói dở, trước kia đã khuyên con bé Thịnh Ảnh thế nào, không chịu nghe, cứ đòi đi ra ngoài, thế nào? Chết mất xác ở ngoài, đến mẫu xương cũng không mang về được, chết sớm đều là đám có đầu óc như vậy đấy."

Câu này rất nặng nề, xung quanh không ai dám nói chuyện, Thanh tử nói xong có chút hụt hơi không thở được, Thịnh Cẩm Như cúi người vuốt lưng cho bà ta: "Đừng nhắc đến chuyện này nữa, chị qua đây xem xem, có giống Bình Tử không?"

Vừa nói, vừa đẩy Quý Đường Đường về phía trước một cái.

Thanh tử sững sốt một lúc, ngẩng đầu nheo mắt nhìn Quý Đường Đường, con mắt già nua đã có chút vẩn đục, nhìn thứ gì cũng lơ mờ, nhìn

một lúc vẫn không thấy rõ, bà ta cúi đầu dùng bàn tay nhăn nheo dụi mắt, dụi dụi, bỗng nhiên vỗ thùm thụp xuống đất, giọng nói rất kích động: "Thấy chưa, trước kia cứ đòi sống đòi chết muốn đi, muốn rời khỏi đây, sống không nổi đúng không, phải quay về đúng không? Bên ngoài làm gì có ai quan tâm đến sống chết của con, chỉ có ở đây, cho con ăn cho con mặc, chết còn đem chôn!"

Quý Đường Đường có chút sợ, co rúm lại lui về phía sau một chút, còn vươn tay tóm lấy tay Thịnh Cẩm Như, mọi người ít nhiều đều nhận ra được cô không được bình thường, nhưng chưa hề hé răng, chỉ có một bé gái chừng bảy tám tuổi bỗng nhiên a một tiếng, chỉ về phía cô nói: "Là đồ ngốc à?"

Sắc mặt Thịnh Cẩm Như sầm xuống, ánh mắt tựa như mũi dùi hung dữ trừng qua, người phụ nữ đáp lời lúc trước phản ứng nhanh nhất, tát cô bé kia một cái thật mạnh: "Lắm miệng!"

Theo tiếng khóc ầm ức của cô bé kia, trong đám người bắt đầu có tiếng xì xào, Thịnh Cẩm Như dường như rất hài lòng với cách làm của người phụ nữ kia, ra hiệu cho cô ta: "Đưa con bé vào Âm Nhân đi, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cũng đều do Tần gia hại, những người khác ở lại, ta có chuyện muốn nói."

Âm trận tọa tại nơi cao nhất, cùng là dạng cửu cung ba nhân ba bằng chín cái động nhỏ sâu chừng cánh tay, vừa đủ một người ngồi vào, mỗi một vị trí sát rìa đều nối với một sợi dây đồng kéo dài đến đài tế ở trên cao, nhìn lên theo hướng dây đồng, có thể nhìn thấy trên đỉnh cao hơn mười thước có treo đủ loại chuông gió hình dạng khác nhau, người phụ nữ kia do dự một chút, quay đầu hỏi Thịnh Cẩm Như: "Thái bà, bắt đầu từ Lộ linh trước ư?"

"Cô ở chi nào, bắt đầu từ chi đó trước đi."

Người phụ nữ kia ừ một tiếng, đỡ Quý Đường Đường vào cái động bên phải, sau khi ngồi vào cảm giác như chui vào bồn tắm, vô cùng mới mẻ, người phụ nữ kia kéo sợi dây đồng trong động, kèm theo tiếng bánh răng chuyển động nhè nhẹ, sợi dây trượt đi, một chiếc chuông gió từ từ hạ xuống, Quý Đường Đường không nghe được, mãi đến khi chiếc chuông hạ xuống trước mặt mới thất kinh, tò mò vươn tay gảy gảy, đó là một chiếc chuông dạng chụp, có chút tương tự với kỹ thuật đục vỏ ngà voi nhiều lớp, chuông lớn bọc lấy chuông nhỏ, tiếng chuông hòa vào nhau, đinh đinh đang đang phi thường êm tai, cô đang gảy hăng say, người phụ nữ kia đột nhiên cắn rách ngón giữa của mình, chờ đến khi máu tươi chảy ra thì ấn mạnh vào mi tâm của Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường bị cô ta ấn cho lão đảo, nếu không phải có vách động đỡ lấy, chắc đã té ngửa ra sau, cô tức muốn chết, đang muốn vùng tay đáp trả, mi tâm đột nhiên ập đến cảm giác đau đớn, khiến cho toàn thân cô trở nên co quắp.

Kỳ lạ là, cô có thể cảm nhận được vô số những luồng huyết tuyến đang từ mi tâm chạy vào trong não, cuối cùng đến thẳng màng tai, lỗ tai đau đớn, trong đầu vang lên vô số tạp âm, nhưng cùng lúc đó, lại có một thứ âm thanh vô cùng réo rắt vang lên, cảm giác một mảng ướt át lạnh lẽo.

Người phụ nữ trẻ tuổi kia bước qua, nhìn Thịnh Cẩm Như nói: "Đã xong rồi."

Thịnh Cẩm Như hít một hơi, quay lại nói chuyện với đám người lác đác bên cạnh: "Tất cả ngồi gần lại đây."

Khoảng hai mươi người xúm lại ngồi xuống, cô bé bị đánh kia mặt mũi đầy ăm ức, đột nhiên nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ hai đầu kia lộ ra cách đó không xa, oán khí tràn ngập rồi cuộc có thể xả ra, tiện tay lượm một cục đá ném qua: "Cút nga! Con quỷ xấu xí, cút ngay!"

Bộp một tiếng, âm thanh đá đập lên mặt, người phụ nữ kia nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám lộ mình ra nữa.

Thịnh Cẩm Như không buồn mở mắt, tựa như đã quen với chuyện này, bà ta mệt mỏi nhìn từng gương mặt xung quanh: "Mọi người muốn hỏi gì, hỏi đi."

Có người run rẩy lên tiếng: "Đó là con gái của dì Bình ư?"

"Ừ."

Câu hỏi tiếp theo lập tức được tung ra: "Vậy dì Bình cũng trở lại rồi chứ?"

Thịnh Cẩm Như trầm mặc một lúc: "Bình tử đã chết ở bên ngoài rồi."

Sự yên lặng như trong dự đoán, hít một hơi khí lạnh, Thịnh Cẩm Như cố gắng bỏ qua vẻ khiếp sợ trên từng gương mặt, thần thờ dùng giọng nói khô khốc tiếp tục: "Năm đó Bình tử giết người bỏ trốn, các người nói ta không truy cứu là bao che khuyết điểm, không công bằng, giờ ông trời đã trừng phạt nó rồi, giết người thì đền mạng, cũng là báo ứng của nó."

"Cụ thể chết như thế nào, sau này phải hỏi Tiểu Hạ. Nhưng ta nghe nói. cái chết của nó, có liên quan đến gã đàn ông đưa nó đi."

Thịnh Cẩm Như bỗng nhiên cười ré lên, bà ta cười một cách thái quá, gần như không thở được, đến cả nước mắt cũng chảy ra mà vẫn cười, bà ta vươn tay lau nước mắt, tựa như đang kể một chuyện cười về người khác: "Các người biết không, gã kia, kẻ mà trước đây nó liều sống liều chết muốn đi theo, thậm chí vì gã mà giết người, là họ Tần! Đó là người của Tần gia, Tần gia đó Bình Tử, vì sao con không nghe lời mẹ, mắt con bị mù sao..."

Tiếng cười điên dại của Thịnh Cẩm Như biến thành tiếng khóc rống tê tâm liệt phế.

Đằng sau vách đá, tay của người phụ nữ hai đầu kia bám chặt vào khe đá, toàn thân run bần bật như rút gân, bà ta như một con sâu chậm rãi nhúc nhích, lằng lằng bò đến bờ nước, mặt nước đen như mực ánh lên ánh sáng lạnh lạnh, bà ta run rẩy, bà ta run rẩy nhấn chìm cả hai chiếc đầu vào trong nước, nhờ sóng nước che giấu, há miệng phát ra những tiếng kêu thống khổ.

Không có thanh âm, dòng nước chảy ngược vào khoang miệng, mang theo mùi vị khoáng chất, lạnh tận trong xương.

...

Bốn năm giờ chiều, đột nhiên trở trời, ánh nắng tươi đẹp trong nháy mắt toàn bộ biến thành bóng tối, tất cả những màu sắc ấm áp trong tầm mắt đều biến thành sắc lạnh, những đám mây màu xám tro còn chưa kịp vá lại đã tia sét xé thành một vết rách lớn, tiếng ầm ầm vang lên từ bên này qua bên kia, ngồi trên nóc nhà lộp cộp rung lên. Nhạc Phong đứng bên cửa sổ, trợn mắt há mồm nhìn cảnh sắc bên ngoài, cơn mưa còn chưa đủ để vấy ướt bốn phía, mưa rơi vội vàng, nện xuống đất, đều là cát bụi, Nhạc Phong không kìm được phàn nàn với Thạch Gia Tín: "Thời tiết Quảng Tây nhà các anh như trò đùa ấy nhỉ? Bây giờ mà là mùa mưa bão à?"

Đang lúc nói chuyện, một tia chớp lại xẹt ngang qua không trung, tin nhắn của Khiết Du cũng gửi đến vào đúng lúc này.

Nhạc Phong nhớ hồi trước đây từng đọc qua kiến thức an toàn cần biết, khi có sấm chớp tuyệt đối không nên đứng gần cửa sổ nghe điện thoại vân vân, chắc hẳn nhận tin nhắn cũng nguy hiểm tương đương, anh nhanh chóng chạy vài bước vào trong nhà, bấy giờ mới lấy di động ra xem.

"Anh, em hỏi thăm giúp anh rồi, Miêu Miêu đã về nhà, nhưng cha cô ta chưa về, những kẻ đi theo Tần Thủ Nghiệp cũng chưa về. Em đã gọi điện thoại đến đơn vị của Tần Thủ Nghiệp hỏi, người nghe điện nói là không

liên lạc được, thời gian nghỉ phép cũng đã hết rồi, lãnh đạo của bọn họ đang bức tức lắm,"

Một tiếng sấm vang lên, không biết có phải đánh vào cột điện hay không, bên ngoài có tiếng lẹt xẹt, dường như còn mang theo mùi khai, đèn thoáng chốc tắt ngúm, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Thạch Gia Tín ơ một tiếng, vươn tay thử bật công tắc mấy lần, Nhạc Phong bất động, trong đầu anh chỉ có một việc.

Miêu Miêu đã về, Tần Thủ Nghiệp sao còn chưa quay lại? Cả Tần Thủ Thành nữa, bọn họ đi đâu?

....

Trận mưa này đến quá đột ngột, chớp mắt đã tối cả trời đất, trong năm phút đồng hồ, trong ba chiếc xe đi đầu đã có một chiếc sa lầy, người ngồi trên xe miễn cưỡng cầm ô lão đạo đập bùn chui xuống, gió lớn, ô cũng bị thổi cho biến hình, gã chạy đến hàng ghế sau chiếc xe thứ hai, vươn tay gõ lên cửa kính xe, cửa xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt âm trầm lạnh lẽo của Tần Thủ Nghiệp.

"Bác cả," người kia nghiêng ô liều mạng chống đỡ, tránh cho gió to hất mưa vào trong xe, "Không dễ đi, đây là đường đất, vốn đã khó lái xe, mưa xuống càng lầy lội, tốt nhất là chúng ta dừng lại một đêm, ngày mai thuê máy kéo, đường sáng mai chắc toàn như đường cày, nghe người ta nói, bình thường máy kéo đi cũng khó, dân ở đây toàn phải ngồi trên mô tô. Tình hình bây giờ không dễ xử lý chút nào, đội mưa bầy xe lên phí sức lắm..."

"Bầy!"

Người nọ sững sốt một chút, hoài nghi mình có phải đã nghe nhầm hay không, còn đang định hỏi lại, cửa xe đã chậm rãi kéo lên.

Gió lớn, ô bị thổi lệch qua một bên, mưa to đột nhiên ập vào người gã, người nọ lại run rẩy ôm cái ô quay về, mở cửa xe, có một người trên đầu đội một cái túi ny lon, dường như muốn hỏi gã đã "xin chỉ thị" thế nào, gã kia đầy một bụng tức, hung tợn rống lên: "Mẹ nó nằm thẳng cẳng trong xe, bắt tao đi bắt xe!"

Không mở đèn xe, bên ngoài mưa xối xả, trong xe có vẻ bí bức mà u ám, Tần Thủ Nghiệp một mình chiếm toàn bộ ghế sau, hai bên trái phải mỗi bên gác một cái nạng gỗ, Tần Thủ Thành ngồi ghế phụ, tìm thuốc châm, lúc đánh lửa, ông ta nhìn khí trời bên ngoài, cuối cùng lại ném trở lại, xuyên qua tấm kính chiếu hậu, tầm mắt đối chọi với Tần Thủ Nghiệp, gương mặt lão đầy vẻ kỳ quái.

"Chú hai, xa cách hơn hai mươi năm, thăm lại chốn xưa, cảm giác thế nào hả?"

Tần Thủ Thành cố nén giận: "Anh cả, tôi biết giờ anh đang khó chịu. Nhưng như thế này thực sự không ổn."

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Làm sao không ổn?"

"Hỗ xuống đồng bằng bị chó khinh, Bát Vạn Đại sơn là địa bàn của Thịnh gia, chín loại chuông đều tề tựu, tới giờ, chúng ta đối phó với một đứa con gái nhà họ Thịnh đã tổn sức rồi, chạy đến đại bản doanh của chúng, chẳng phải là muốn chết ư? Huống hồ chúng ta chỉ có mấy người thế này!"

Tần Thủ Nghiệp không nói gì, Tần Thủ Thành đánh giá sắc mặt của lão, lại bổ thêm vài câu: "Hơn nữa Thịnh Hạ và Nhạc Phong chưa chắc đã tới Bát Vạn đại sơn, thư của Thịnh Thanh Bình anh cũng đã đọc rồi, cô ấy đã dặn Tiểu Hạ không được quay về Thịnh gia, chúng ta cũng lo sợ nó quay về nhận được sự giúp đỡ của nhà họ Thịnh sẽ gây bất lợi cho chúng ta, cho

nên khi tay đổi nội dung bức thư chỉ giữ lại phần này, anh nghĩ Tiểu Hạ sẽ làm trái ý muốn của mẹ nó ư?"

Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng nhìn anh ta: "AI mà biết được, con gái chú, vẫn luôn làm những việc trái với lẽ thường, năm đó không phải chú đã nói nó được nuông chiều từ bé nhất gan lại sợ phiền phức, chỉ cần hành động theo kế hoạch sẽ không xảy ra chuyện gì to tát, kết quả thế nào? Ông đây thua chính là vì nghe mày đánh rắm thành tiếng người, nếu không đã không đến nông nỗi này!"

Tần Thủ Thành nhin xuống không hé răng.

"Trừ phi bọn nó trốn chui trốn nhủi như chuột cả đời, bằng không ngoại trừ Bát Vạn đại sơn, chúng nó không có đường khác."

"Không phải, anh cả, chân của anh còn chưa khỏi, mới chỉ xử lý qua loa một chút, vạn nhất bị nhiễm trùng sẽ không ổn, thân thể quan trọng hơn, chúng ta có thể bàn bạc lại kỹ lưỡng sau..."

Còn chưa nói xong, Tần Thủ Nghiệp bỗng cầm lấy nặng. chẳng đầu chẳng cuối đập về phía Tần Thủ Thành, may mà có ghế ngồi chặn giữa, không bị thương.

Con người Tần Thủ Nghiệp đỏ càn cạch, vẻ mặt có thể nói là dữ tợn: "Bàn bạc kỹ lưỡng bàn bạc kỹ lưỡng, ông đây không có nhiều thời gian mà chơi trò bàn bạc với hai đứa ranh con đấy! Hơn hai mươi năm, cái trò âm mưu chó má của mày ông đây đã chơi chán rồi! CMN bây giờ là lúc rút đao thấy máu!"

Đằng trước truyền đến tiếng bánh xe gầm rú, lái xe khởi động cần gạt nước, dán vào mặt kính nhìn về đằng trước, quay đầu lại nói: "Thông rồi, có thể đi được rồi, cái hố cũng dùng tấm gỗ che lại rồi."

Kèm theo tiếng khởi động của động cơ, xe chậm rãi chuyển bánh, không một ai nói chuyện, trong xe đột nhiên an tĩnh trở lại, chỉ có tiếng thùng xe xóc nảy và tiếng hạt mưa gõ vào nóc xe lạch tạch, Tần Thủ Thành suy nghĩ đến phiến não, ông ta vươn tay chùi chùi hơi nước dính trên cửa kính xe, muốn xem địa hình bên ngoài thế nào, đúng lúc này, Tần Thủ Nghiệp bỗng nhiên lại lên tiếng.

"Chú hai, chú có nhìn thấy cánh rừng trên núi không?"

Câu hỏi này, không đầu không đuôi, Tần Thủ Thành có chút khó hiểu, nhưng vẫn đáp: "Có, làm sao?"

Giọng nói của Tần Thủ Nghiệp càng trở nên cổ quái: "Sao tôi lại cảm thấy, hình như tôi vừa nhìn thấy Thịnh Thanh Bình nhỉ, ngay dưới tán cây, chớp mắt đã không thấy, một giây trước còn nhìn tôi cười, một giây sau trong tay đã ôm một cái đầu..."

Tần Thủ Thành lạnh cả sống lưng: "Anh cả, đừng nói giỡn, nơi hoang vu hẻo lánh như thế này..."

Ông ta vừa nói vừa nhìn qua kính chiếu hậu, vừa nhìn đã cứng đờ cả người, phút chốc toàn thân đông cứng, gần như muốn kinh hãi thét lên.

Bên cạnh Tần Thủ Nghiệp có một người phụ nữ đang ngồi, đó là...

Thịnh Thanh Bình!

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tần Thủ Thành khiếp sợ giật thót, suýt nữa hét thành tiếng, lấy lại bình tĩnh nhìn một lần nữa, ánh sáng ghé sau rất tối, Tần Thủ Nghiệp âm u nhìn ông ta, nào có bóng dáng của Thịnh Thanh Bình?

Từ gương chiếu hậu, Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta: "Chú cũng thấy?"

Tần Thủ Thành một mực cho rằng mình bị hoa mắt, vốn đã có chút bình tĩnh lại, bị ông ta hỏi như vậy, trái tim lại hoang mang giật thót: "Thực sự là... cô ấy?"

Tần Thủ Nghiệp khinh thường nhìn ông ta một cái, tỏ ra trấn định đến khác thường: "Giết người một vạn, hao tổn tám trăm, tà âm của Lộ linh làm Thịnh Hạ tổn thương, đương nhiên cũng sẽ gây ảnh hưởng đến chúng ta, có lẽ đôi khi có thể sẽ khiến chúng ta nhìn thấy ảo giác."

Tần Thủ Thành luống cuống: "... Vậy giờ phải làm sao?"

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Chú sợ? Đa nghi sinh quỷ ám, mọi người đều tự mình dọa chết chính mình mà thôi. Bằng không chỉ là một thứ ảo ảnh tưởng tượng ra, có gì mà phải sợ."

Tần Thủ Thành không hé răng nữa, trong lòng, ông ta bỗng nhiên có chút hâm mộ Tần Thủ Nghiệp: Con người mà có thể đề tiện, độc ác đến nhường này thì đã tốt, có làm bao nhiêu chuyện hồ thẹn lương tâm thì ma quỷ có tìm đến giường cũng vẫn có thể ngủ say sưa, những kẻ còn biết lo sợ ma quỷ tìm đến, đều là những kẻ còn sót lại chút lương tâm, còn tin rằng

trên đời này có báo ứng, quả nhiên con người quá nhu nhược không có gì tốt, suốt ngày bị chèn ép.

Đến giờ ăn cơm mà mưa vẫn không thấy ngớt, cũng không ai đề cập đến chuyện sửa đường dây điện, Thạch Gia Tín thắp mấy cây nến trong phòng, mở bếp gas nấu mì, canh suông mì sợi, thêm tí muối, trứng trần nước sôi, đến mấy cọng hành lá cũng không có, nhìn mà khiến người ta mất hết cảm giác thèm ăn, Nhạc Phong quấy quấy đôi đũa trong bát mì hai cái, đến cả ý muốn gấp lên cũng không có, ngẩng đầu nhìn Thạch Gia Tín, anh ta vẫn ăn ngon lành.

Nhạc Phong nổi lên ý xấu, anh vốn đã không vừa mắt Thạch Gia Tín, giờ đang ăn không vô, càng không thể để kẻ khác ăn ngon được, liền vươn đũa gõ lên thành bát anh ta: "Này! Này!"

Thạch Gia Tín ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh, Nhạc Phong hỏi anh ta: "Nghe nói con gái nhà họ Thịnh đều gả cho người họ Thạch nhà các anh hả?"

"Ừ."

"Ngon núi này chỉ có hai nhà Thịnh Thạch, mấy người ở đây cưới qua cưới lại, kết hôn gần, kiểu gì cũng có liên hệ máu mủ, anh bảo mấy thập niên trước còn xuất hiện không ít quái thai, thế bây giờ thì sao, còn nữa không?"

Thạch Gia Tín nhìn anh một cái, đáp hai chữ: "Không còn."

"Sao lại không còn được?" Nhạc Phong có ý ganh đua với anh ta, "Chẳng lẽ gen nhà các người tốt lên à? Tôi đâu có thấy vậy nhỉ."

Thạch Gia Tín rũ mắt xuống: "Nhạc Phong, anh hỏi nhiều quá rồi đấy."

Nhạc Phong đã có ý định bồn cợt anh ta: "Tôi đây chẳng phải là đang thảo luận nghiên cứu với anh à, gặp chỗ khó mọi người cùng nhau phân tích thôi mà."

Nói xong mới nhận ra mấy chữ "gặp khó cùng phân tích" này thật kỳ quái, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra là Quý Đường Đường đã từng nói qua, trong lòng có chút vui vui, thầm nghĩ quả nhiên là hai người ở bên nhau lâu, hành vi cử chỉ câu cửa miệng gì đó cũng càng ngày càng giống nhau, sau đó lại nghĩ đến chuyện xảy ra lúc cô nói những lời này, vành tai đột nhiên nóng lên, nhất thời có chút mơ tưởng hão huyền: Mấy ngày nay Đường Đường vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vậy mà không nhân cơ hội sàm sỡ cô ấy, thế này không phù hợp với bản tính của ông đây, nhân phẩm sao đột nhiên lại cao lên thế nhỉ?

Đang miên man suy nghĩ, Thạch Gia Tín gần giọng nói: "Anh cũng đã gặp người nhà họ Thịnh rồi, họ ao ngạo như vậy, liệu có để cho thứ mất mặt như quái thai này tồn tại hay sao?"

Nhạc Phong trở về thực tại: "Vậy nên không phải là không có, mà là vừa sinh ra đã bị các người giết chết rồi đúng không?"

Thạch Gia Tín lạnh mặt: "Bằng không thì sao, anh đã nhìn thấy bộ dạng quái thai bao giờ chưa, cái loại cả người dính liền, tay còn dài hơn chân, hai đầu ba bốn con mắt, chẳng lẽ định nuôi chúng đến lớn hay sao? Ở nông thôn có nơi trọng nam khinh nữ, sinh con gái còn dìm chết trong bồn tắm, Thịnh gia xử lý quái thai ngay lúc vừa mới sinh ra, cũng đâu phải tội ác tày trời."

Những lời này tuy thẳng thắn, nhưng ngoài ý nghĩa lời nói lại lộ ra sự tanh tưởi và u ám nồng đậm, nghĩ đến cảnh một bọc thịt đỏ hỏn hình thù kỳ quái vừa mới được sinh ra đã bị dìm chết tươi trong thùng nước hoặc vứt ở nơi đất hoang cho tự sinh tự diệt, Nhạc Phong không kìm được mà thấy lạnh cả sống lưng, trứng gà trong bát mỳ còn chưa hết mùi tanh, mùi vị bốc

lên, càng khiến người ta thấy buồn nôn, anh kỳ thực đã không muốn tiếp tục đề tài này nữa nhưng có một vấn đề vẫn phải hỏi: "Vậy Đường Đường liệu có di chứng gì không?"

Thạch Gia Tín cũng ngừng ăn, nhìn anh cười mỉa: "Sao hả, nếu cô ấy có vấn đề, anh sẽ bỏ cô ấy đúng không?"

Nhạc Phong có chút bức: "Tôi đang lo cho cô ấy thôi, mẹ cô ấy tuy kết hôn với người nhà họ Tần, nhưng dù sao bà ấy cũng là hậu đại của kết hôn cận huyết, nhờ đâu có cái gì di truyền gì đó thì sao, sẽ gây nên ảnh hưởng xấu cho Đường Đường, biết sớm còn hơn là biết muộn."

Thạch Gia Tín nhìn anh chăm chăm, như đang đong đếm xem lời nói của anh có bao nhiêu phần là thật, sau một lát, anh ta lại cúi đầu cầm thìa gắp gắp mì trong bát mình: "Anh yên tâm đi, thứ nhất Tiểu Hạ sinh ra đã bình thường, thứ hai, cô ấy là do Thịnh Thanh Bình và người ngoài sinh ra, sẽ không sao."

Nhạc Phong vẫn không nghĩ ra nổi: "Ý của anh là, Thịnh gia một là sinh ra sẽ khỏe mạnh, hai là sinh ra quái thai, không trắng thì đen, như vậy không khoa học chút nào, chí ít cũng phải là không ảnh hưởng nhiều thì cũng ảnh hưởng ít chứ."

Thạch Gia Tín khó chịu: "Không khoa học? Con gái nhà họ Thịnh nghe được tiếng oán khí chạm vào chuông cũng đâu có khoa học, thứ gì cũng dùng khoa học để giải thích, bộ khoa học là cha anh à?"

Nhạc Phong tức đến suýt hộc máu, đáp trả một câu vô cùng ác: "Tôi hỏi nhiều, là vì tôi lo cho Đường Đường thôi. Nếu lúc trước anh để tâm một chút, giúp Vu Tư lương trước được những nguy hiểm sẽ phát sinh, cô ấy cũng sẽ không xui xẻo đến mức thành như vậy."

Quả nhiên, cứ hễ nhắc đến Vu Tư, sắc mặt Thạch Gia Tín lúc nào cũng nháy mắt trở nên xám xịt, anh ta cúi đầu, nhìn chăm chăm bát mì

không lên tiếng, gân xanh trên cổ giật từng cái, bàn tay co giật liều mạng siết chặt đôi đũa quấy mì trong bát, nhanh chóng khiến sợi mì trở nên nát bầy.

Nhạc Phong có chút hối hận vì đã mang Vuư Tư ra công kích anh ta, nhưng so với sự ân hận, càng nhiều hơn là hoài nghi: Xem ra, Vuư Tư tám chín phần mười là bị nhà họ Thịnh khống chế, rốt cuộc cô ấy ra sao rồi? Con người cùng lắm là chết, còn có chuyện gì còn kinh khủng hơn cái chết hay sao?

Tối hôm đó, xảy ra một việc khiến Nhạc Phong phi thường tức giận, Thịnh Cẩm Như không đưa Quý Đường Đường ra khỏi động đá vôi.

Càng khiến anh giận dữ hơn là cơn tức của anh trước mặt mấy bà già họ Thịnh này, tựa như không khí vậy ---- lúc anh ta nổi giận, Thịnh Cẩm Như không nhanh không chậm hút thuốc, còn mấy bà già còn lại, ai khâu đế giày thì khâu đế giày, ai may áo thì may áo, có người còn chỉ đạo người khác giữ cho bà ta cái ống tay áo để tiện đường hạ kéo, dường như trước mặt mỗi người đều có một cái hố đen, lửa giận Nhạc Phong trút ra còn chưa đến mép áo bọn họ đã bị hố đen hút sạch sẽ.

Nhạc Phong cảm giác mình đúng như đang đàn gảy tai trâu, lại còn là một đám trâu già vô cùng thô bỉ đáng ghét.

Chờ cơn tức của anh vơi bớt, Thịnh Cẩm Như mới chậm rãi dập dập đầu tẩu thuốc lên bàn: "Ta cũng chỉ vì tốt cho Tiểu Hạ mà thôi, lúc đầu ta cũng đã nói với cậu rồi, để trị được tật nà, ba thời điểm quan trọng nhất là mặt trời mọc, giữa trưa, và lúc mặt trời lặn, cậu phải đưa con bé lên đây trước khi mặt trời mọc, cộng thêm phải đi bộ cả quãng đường, cậu đã tính qua phải dậy sớm thế nào chưa? Tiểu Hạ ban ngày đã khổ sở trong âm trện, cần nghỉ ngơi nhiều, ở trong động đá vôi là tiện nhất, còn có chị em săn sóc, cậu hà tất chỉ vì một lần gặp mà khiến con bé phải chịu khổ?"

Nhạc Phong giận quá hóa cười: "Nói thì có lý đấy, nghe như tôi không biết lý lẽ vậy ----- tôi vừa giao người cho các người ngày đầu tiên đã không cho tôi gặp mặt, các người còn năm lý lẽ phải không?"

Thịnh Cẩm Như mặt không thay đổi nhìn anh: "Tiểu Hạ đã không khóc không nháo, cũng có nghĩa là nó không phản đối, nếu nó còn không ý kiến, người ngoài như cậu lại làm loạn ở Thịnh gia này, đúng là có phần thiếu sự dạy bảo của gia đình đi."

Lời này chọc đến chỗ đau của Nhạc Phong, đời này anh hận nhất kẻ khác nói mình thiếu gia giáo hay ngấm ngấm nhục mạ cha mẹ mình, siết chặt năm nay, cuối cùng đành lấy đại cục làm trọng, đóng cửa rầm một tiếng, tiếng vang cực lớn, mấy bà già đang làm việc bên trong đều giật mình một cái, sau đó không hện mà cùng nhìn về phía cánh cửa đã đóng.

Mơ hồ vang lên một tiếng rầm, chắc là đã đập đổ luôn cái hàng rào bên ngoài rồi.

Trở lại bên dưới, Thạch Gia Tín đã ngủ trước, trong thôn vốn hẻo lánh, hơn nữa lại đang cúp điện, không có gì để tiêu khiển, hình như trừ ngủ ra cũng chẳng có việc gì khác để làm ---- Nhạc Phong chạy vào phòng anh ta, lật chăn lên, túm cổ áo xốc người lên: "Thạch Gia Tín, anh nói thật cho tôi, Thịnh Cẩm Như có phải sẽ không trả Đường Đường lại cho tôi nữa?"

Trong bóng tối, ánh mắt của Thạch Gia Tín rất sáng, nhưng anh ta không nhìn Nhạc Phong mà chỉ nhìn chăm chăm lên ngọn đèn đã tắt trên trần nhà, khóe miệng xẹt qua một tia cười quỷ dị: "Không đâu."

Ngược Nhạc Phong phập phồng kịch liệt, câu trả lời này không phải điều anh muốn nghe, nhưng dường như đã nằm trong dự liệu ----- anh đã rời buông tay, thân thể Thạch Gia Tín nảy trên chiếc đệm lò xo mấy cái, sau đó dùng tay chống giường ngồi dậy, lục lọi lấy ở đủ đầu giường ra một bao

diêm, lắc lắc, chỉ còn lại một que, ánh lửa lóe lên trong chớp mắt đã tắt, mùi lưu huỳnh thoang thoảng lan ra trong đêm tối.

Thạch Gia Tín hỏi anh: "Anh định thế nào bây giờ?"

Nhạc Phong không trả lời câu hỏi của anh ta: "Thịnh Cẩm Như thực sự có thể chữa cho Đường Đường ư?"

"Bà ta không chữa được, trên đời này không ai có thể chữa được."

Nhạc Phong ừ một tiếng, chậm rãi ngồi xuống giường, móc thuốc lá và bật lửa từ trong túi ra, lúc châm lửa, Thạch Gia Tín cầm ngọn nến đứng ở tủ đầu giường tới châm lửa, ngọn lửa nhảy lên một cái, cuối cùng cũng bùng lên, cả phòng chìm trong ánh sáng màu cam âm u, nhìn vô cùng không chân thực.

Nhạc Phong rút một hơi thuốc, lại từ từ nhả ra, làn khói mang theo hơi ấm ít nhiều xoa dịu thần kinh đang vô cùng căng thẳng của anh.

"Có cách gì để tôi có thể tiến vào động đá vôi được không?"

"Không vào được."

Nhạc Phong sững sốt một chút, quay đầu nhìn Thạch Gia Tín: "Cái gì gọi là không vào được?"

Thạch Gia Tín cười cười: "Mấy năm trước, động đá vôi có hai cửa ra, cả hai đều có cơ quan then chốt, mỗi cái có hai tầng cửa, một tầng cửa đá, một tầng cửa đồng, mỗi cánh cửa đều chỉ có duy nhất một chiếc chìa khóa."

"Hai cánh cửa cách nhau rất xa, anh mà chạy thoát từ một trong hai cánh cửa thì người khác có đuổi ra theo cánh cửa còn lại cũng không kịp."

"Hơn hai mươi năm trước, Thịnh Thanh Bình nửa đêm giết chết một trong hai bà vú trông cửa để trốn chạy, khi người trong động phát hiện ra,

bà ấy đã khóa chặt cửa, mang chìa khóa đi, từ đó về sau, một cánh cửa trở nên vô dụng, trở thành tử môn của động đá vôi."

"Dưới cơn giận dữ, Thịnh Cẩm Như xây một dãy nhà ở ngay cửa ra còn lại, hai mươi năm trời chưa từng xuống núi, bà ta đánh thêm một chiếc chìa khóa, giao cho hai người khác nhau nắm giữ, vậy còn chưa đủ, trên cánh cửa đồng còn dùng mật mã theo Cửu Tinh Phi phục, Cửu Tinh Phi phục, trên lưu năm tháng, dưới đón nhật nguyệt, cách một khoảng thời gian, mật mã lại thay đổi, ngoại trừ Thịnh Cẩm Như, không ai có thể mở được."

"Cho dù anh có ép Thịnh Cẩm Như mở được cánh cửa kia, anh cũng không thể tiến vào giữa động đá được, muốn đến đó, phải đi qua một đoạn thủy đạo chín khúc, phải do người họ Thịnh đưa dò mới được. Huống chi hậu đại của chín loại chuông đều tập trung ở đó, thực sự lâm trận đối đầu, mỗi một loại chuông đều là thứ vũ khí giết người lợi hại, anh có mấy cái đầu để người ta vật? Thịnh gia nữ nhân phần lớn đều không được tiếp nhận nền giáo dục bên ngoài, trưởng thành theo phương thức của gia tộc, không có khái niệm gì về thị phi, muốn đối phó với anh sẽ tuyệt đối không nường tay. Tiến vào động đá vôi? Anh nghĩ cũng đừng có nghĩ nữa?"

"Người nhà họ Tần cũng hung hãn đấy thôi, năm đó gài bẫy Thịnh Thanh Bình, bọn chúng còn không dám mò đến cái thôn nhỏ bên ngoài, chớ bàn đến động đá vôi."

Nhạc Phong trầm mặc một lúc: "Vậy nên, người ngoài không có cách nào có thể tiến vào động được?"

Thạch Gia Tín cười khở: "Có thể chứ, sao lại không, có bản lĩnh, anh điều một cái trực thăng đến, từ trên nhảy xuống, sau đó ném bom cho nổ tung cánh cửa kia, ôm một cái súng máy vọt vào, đại khái có khoảng 50% phần thắng. Sở dĩ là 50%, bởi vì chuông của con gái nhà họ Thịnh khả năng

sẽ nhanh hơn độc hơn súng máy, anh còn chưa rờ đến cò súng đã toi mạng rồi."

Nhạc Phong không nói gì, sau một lát, không biết là anh đang tự lẩm bẩm hay là đang nói với Thạch Gia Tín: "Vậy tôi phải làm sao bây giờ, Đường Đường còn đang ở trong đó."

Thạch Gia Tín không trả lời mà đột nhiên nói ra một yêu cầu kỳ quái: "Nhạc Phong, cho tôi điều thuốc đi."

Châm thuốc, anh ta hít mạnh hai hơi rồi dừng, ngấn ra nhìn đầu thuốc bốc lên, khói thuốc phút chốc tụ lại: "Nhạc Phong, trước khi đi tôi đã hỏi anh rồi, tôi đã bảo anh nghĩ cho kỹ, nghĩ rồi hãy quyết định, có lúc, chúng ta không còn đường nào để lùi."

Nói xong, anh ta dụi tắt điều thuốc, không hề sợ tàn thuốc làm bẩn ga giường: "Có câu này chắc sẽ không xuôi tai, nhưng tôi vẫn phải nói, Nhạc Phong, con đường anh chọn, phía trước tối đen, đen thui."

Toàn thân Nhạc Phong cứng đờ, trong nháy mắt, anh cảm thấy máu trong huyết quản cũng đã ngừng chảy, da dẻ bốc lên khí lạnh, anh run lên một cái, bỗng nhiên vươn tay tóm lấy cánh tay Thạch Gia Tín: "Anh có cách đúng không? Anh nghĩ cách gì đi, Đường Đường là một cô gái tốt, nể mặt cô ấy đã giúp đỡ anh, anh hãy nghĩ ra cách gì đó đi."

Thạch Gia Tín nở nụ cười, giọng điệu vừa cổ quái lại vừa thê lương: "Tôi đã giúp rồi, tôi đã nhắc nhở anh rồi Nhạc Phong. Có thể tiến vào động đá vôi thì tôi đã sớm vào rồi, Tư Tư đang ở trong đó, tôi muốn tiến vào đó hơn bất cứ kẻ nào."

Trái tim Nhạc Phong thoáng chốc trở nên lạnh lẽo.

Bằng trực giác, anh biết Thạch Gia Tín không nói xạo.

Hai người đều không nói gì, cứ lẳng lặng ngồi yên như vậy, cho đến khi ngọn nến cháy đến tận cùng, tan thành một bãi sáp nến trên tủ, liều mạng le lói một lần cuối cùng, sau đó đột ngột tắt phụt, quay về tĩnh lặng.

Ngày hôm sau không mưa nữa, trời rất âm u, sáng sớm, đám người trong thôn liền vác thang trèo lên cột điện sửa đường dây, bàn tán ồn ào, nghe mà khiến người ta nhức đầu, đêm qua Nhạc Phong ngủ không ngon, đầu óc đờ đẫn như không hoạt động. Tối qua, anh đã suy nghĩ lung tung cả đêm, đến cả chuyện tìm "trực thăng" hoang đường mà Thạch Gia Tín nói, anh cũng nghiêm túc suy tính: Năm đó hình như có mấy chiến hữu ở lại, không biết đã lên tới cấp bậc gì, có quan hệ với Không quân được không? Hay là mua đứt một cái trực thăng dân sự có vẻ dễ hơn....

Cả ngày vẫn ở trong trạng thái như vậy, cuối cùng đầu óc cũng trống rỗng, chẳng còn sức lực suy nghĩ bất cứ chuyện gì, gần xế chiều liền gục xuống bàn ngủ, lúc tỉnh lại trời đã đen ngòm, Thạch Gia Tín ngồi trong phòng xem phim, Nhạc Phong hoảng hốt một chút, đột nhiên nhảy dựng lên, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Thạch Gia Tín nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Hơn mười giờ rồi, không phải lên nữa, gần nửa đêm rồi, ngủ sớm đi."

Nhạc Phong do dự một chút: "Tôi vẫn muốn lên xem."

Lên đến nơi, lại hối hận vì đã không nghe lời của Thạch Gia Tín: Mấy căn phòng đều tối om, cái hàng rào bị anh đập đổ vẫn còn treo ở đó, đi vào trong sân, nghe thật kỳ có thể thấy tiếng phụ nữ đang ngáy, Nhạc Phong ngồi trên tảng đá thật lâu, đầu óc trống rỗng, vô tình ngẩng đầu phát hiện phía trước cách đó không xa đúng là nơi Quý Đường Đường rửa mặt đánh răng, nhớ tới ngày hôm đó cô ngâm nước phun trái phun phải như vòi nước, Nhạc Phong vừa chua xót vừa muốn cười, cuối cùng toàn thân bỗng chốc bị một cơn sợ hãi kinh hoàng bao phủ: Thực sự chẳng lẽ đã bị Thịnh gia ép đến độ này, không thể gặp lại Đường Đường nữa hay sao?

Thịnh gia có đáng sợ hay không? Ban đầu anh không nghĩ tới, chí ít, không giống như đám người nhà họ Tần thực sự động dao thấy máu, thậm chí có lộ diện cũng chỉ là mấy bà lão run rẩy gió thổi là đổ, nhưng tiếp xúc vào mới phát hiện những người này rất âm hiểm, bên ngoài thì tỏ vẻ ôn hòa, bên trong lại làm việc độc ác, một việc cũng không chừa.

Nếu ví Tần gia như một cơn lốc, Thịnh gia quả thực là cát lún sa mạc, một cơn lốc có thể cuốn đi tất cả, nhưng tìm một công sự kiên cố che chắn còn có thể chống đỡ được, còn nếu sa vào cát lún, con người chỉ như con ếch trong nồi nước nóng, mắt mở trừng trừng nhìn bản thân bước từng bước trên con đường tuyệt vọng, lại chẳng có biện pháp gì.

Lần đầu tiên trong đời, Nhạc Phong cảm thấy mình lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ, hoàn toàn không biết nên đi hướng nào, dùng sức lực toàn thân, nhưng không biết ra sức tại đâu, vung nắm đấm ra, cũng chỉ đụng tới vài bông mềm nhũn.

Cũng không biết qua bao lâu, anh rung mình một cái, Nhạc Phong mới cảm thấy lạnh, anh thở dài theo đường cũ xuống núi, đi được nửa đường thì mơ hồ nghe thấy tiếng mô tô, từ xa nhìn lại có ánh đèn pha, xuyên qua tầng tầng rừng rậm trên đường núi.

Chắc là xe đi ngang qua, loại người như Thịnh gia, chắc cũng chẳng có khách khứa gì đến chơi.

Ngày thứ ba, sáng sớm tất cả đều bình thường, đại khái khoảng 9, 10 giờ, Nhạc Phong chạy lên nhận ra sự khác biệt, người dưới chân núi đồng loạt kéo tới, một đám người tụ tập lại trong nhà của một nhân vật tựa tựa như trưởng thôn, cao giọng kịch liệt tranh cãi về chuyện gì đó, những người đến sau không chen vào trong nhà được, tùm năm tùm ba ở cửa thôn xì xào bàn tán, Nhạc Phong ở trong phòng nhìn mà thấy lạ, hỏi Thạch Gia Tín: "Thế này là làm sao?"

Thạch Gia Tín cũng thấy lạ: "Biết được, để tôi qua hỏi xem."

Nhạc Phong biết mình là người ngoài, không được yêu quý gì, cũng không chường mặt ra để người ta ghét làm gì, được một lúc Thạch Gia Tín quay lại, nhún vai với Nhạc Phong: "Nói là việc nhà, vì tôi ở đây cũng là "người ngoài", nên cả tôi cũng không nói. chỉ bảo chúng ta ngoan ngoãn ở yên đây."

Nói xong nhìn ra ngoài dấu miệng, theo hướng chỉ của anh ta, Nhạc Phong thấy ngoài cửa cách đó không xa có một người đàn ông đang đứng, khoanh tay nhìn căn nhà bọn họ đang ở, giám thị một cách rõ ràng.

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng: "Thịnh gia Thạch gia nhà các người thực sự coi mình là cái rốn của vũ trụ rồi, chuyện bằng cái rắm cũng phòng này phòng kia, làm như người ta muốn biết lắm vậy."

Thạch Gia Tín không để ý tới anh, mở cửa sổ ra buồn bực xem động tĩnh bên kia: "Anh thì không lạ gì, tôi thì thấy lạ đây, thật đấy, Nhạc Phong, tôi chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ."

Đừng nói là Thạch Gia Tín chưa nhìn thấy tình cảnh này bao giờ, những kẻ hơn anh ta cả chục tuổi cũng còn đang hoảng hốt.

Gần chính Ngọ, trong động đá vôi bỗng nhiên vang lên những tiếng ngân dài, đinh đing đang đang, ba dài hai ngắn, nem theo ống đồng chôn sâu trong động đá vôi truyền đến, tất cả mọi người đều có chút giật mình, ngay đến cả Thịnh Cẩm Như cũng không đoán được chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Thanh tỷ lớn tuổi nhất bỗng dừng mở tròng cặp mắt già nua, khản giọng kích động kêu lên: "Kim quản phi thanh, đại nạn!"

Vài chữ ngắn ngủn, lại khiến tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Chuyện phải kể từ hơn trăm năm trước, khi động đá vôi mới được khai phá, để tiện cho việc liên hệ khẩn cấp truyền âm cảnh báo giữa bên ngoài

và bên trong đã, bên sâu trong động có chôn một hệ thống ống đồng dẫn âm, dựa theo tiết tấu ngừng nghỉ và gõ nhịp nhất định, có thể truyền thông tin vào động, mới đầu ám ngữ phi thường phức tạp, sau đó theo thời gian mà thay đổi, dần dần mai một. Ngẫm lại cũng không kỳ quái, Thịnh gia đã tìm một nơi hẻo lánh như vậy, nào có việc gì để mà báo động? Hơn nữa trong vòng một ngày, Thịnh Cẩm Như tất nhiên sẽ ra vào động, không có việc gì gấp rút đến độ phải dùng kim quản phi thanh ---- lâu ngày, cũng chẳng còn ai sử dụng, ngay cả mười năm trước khi Thịnh Thanh Bình bỏ trốn cũng không ai nghĩ đến chuyện dùng kim quản phi thanh...

Chẳng lẽ là người thanh niên đi cùng Thịnh Hạ lại gây sự? Khả năng không lớn, Thịnh Hạ còn đang ở trong động, cậu ta dù sao cũng phải sợ ném chuột vỡ bình chứ, hơn nữa, Thạch gia trưởng bối đều trấn thủ trong trấn, đáng vì một chuyện nhỏ mà làm rối loạn trận tuyến hay sao?

Thịnh Cẩm Như chậm rãi đứng dậy, từ bờ đá nhìn xuống, người phụ nữ hai đầu kia đã đang chuẩn bị chống bè, ngoại trừ Thanh tỷ tuổi cao vẫn đang ngồi tại chỗ ra, những người khác đều mang vẻ kinh hoàng mà vây xung quanh.

Kim quản phi thanh là tiếng báo động khi Thịnh gia gặp phải chuyện cực kỳ khó giải quyết, hơn nữa Thanh tỷ lại thốt lên hai chữ "Đại nạn", đám tiểu bối chưa có kinh nghiệm của Thịnh gia không thấy hoảng hốt mới lạ, lúc này, người đứng đầu phải bình tĩnh, bằng không một đám láo nháo, còn chưa biết xảy ra chuyện gì nội bộ đã hỗn loạn, chẳng phải là để người ngoài chê cười hay sao?

"Cầm chuông theo, mỗi một chi cử một người theo ta, những người khác đi qua thủy đạo, lui về sau thêm đá, để lại hai người..."

Nói đến đây, trên cao bỗng nhiên vang lên tiếng chuông, khiến những sợi dây đồng liên tục rung lên, Quý Đường Đường ngồi giữa âm trận bỗng đứng trợn mắt, giữa hai tròng mắt dâng lên một tầng huyết quang, ngay sau

đó nhanh chóng rút đi, cô vô thức giật giật, chợt nghe thấy tiếng bước chân lại gần, cô do dự hai giây, lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

----- "Bà cố, đã quá ngộ rồi. Lẽ ra ba ngày quá nửa là phải có ý thức trở lại rồi, giờ đã gần đến ngày cuối, hình như vẫn không có gì khởi sắc..."

----- "Người thì biết cái gì, ba ngày chỉ là con số tầm thường, có một số người nếu như bị tổn thương quá nặng thì sẽ phải kéo dài thời gian. Hơn nữa lúc đầu do ta nóng vội, thời gian con bé tiến vào âm trận đã qua lúc mặt trời mọc... Trình tự đảo lộn, không biết có phải không ổn hay không... để lại vài người chăm sóc cho Thanh tử, cho Tiểu Hạ ăn, mặt trời lặn nhớ kỹ tiếp tục đưa nó vào âm trận."

Thịnh Cẩm Như nói xong cũng đi xuống dưới, đám người tụ tập lại lúc trước dường như lúc này mới phản ứng kịp, nhanh chóng tản ra khắp mọi nơi chuẩn bị, lúc đi ngang qua Thanh tử, bà ta vẫn còn thấp giọng thì thào: "Kim quản phi thanh, đại nạn... đại nạn..."

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, mái tóc thưa thớt bạc trắng rũ xuống, nhìn kiểu gì cũng thấy đầy vẻ tiêu điều chẳng lành, Thịnh Cẩm Như buồn bực trong lòng, bước nhanh qua bà ta, đột nhiên quát lên một câu như muốn hả giận: "Đều nhanh hết lên cho ta!"

Gỗ Kim quản là quyết định chung của đám bô lão Thạch gia và Thịnh gia, bọn họ chưa bao giờ gặp phải tình huống này ----- đừng nói là gặp, ngay cả nghĩ cũng chưa từng, nhất thời luống cuống trận tuyến, hơn nữa con người ít nhiều đều có thiên tính đổ dầu vào lửa loạn càng thêm loạn, một người nói ra, những kẻ khác không ngừng hưởng ứng, hơn nữa nhất thời không có cách nào để liên lạc với Thịnh Cẩm Như trong động đá vôi, vậy mà lại mang biện pháp cảnh báo cổ xưa nhất ra dùng.

Trên đường đi, Thịnh Cẩm Như vẫn luôn suy đoán đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, phải thừa nhận, tình thế trước mắt thực sự nằm ngoài dự liệu

của bà ta, nhưng bà ta không hề lo lắng, thậm chí còn bình tĩnh hơn lúc bình thường.

Bà ta cười lạnh buông một câu: "Người nhà họ Tần tới, tới làm gì, muốn chết sao?"

Gần như cùng lúc đó, trong căn phòng chủ tịch xã thôn dưới mà Nhạc Phong và Quý Đường Đường đã từng đặt chân, Tần Thủ Thành cũng nói với Tần Thủ Nghiệp một câu tương tự.

"Đại ca, chúng ta tới đây làm gì, muốn chết sao?"

Tần Thủ Nghiệp không nói gì, ông ta tựa người trên ghế, ngắm bức tranh chữ treo trên bức tường đối diện, "Một lòng vì công, liêm khiết thanh bạch", không biết là chữ của thư pháp gia kém danh nào, bên dưới còn phác một thư sinh đầy vẻ thương dân oán trời, Thịnh gia che giấu cũng giỏi lắm, người thường, ai có thể ngờ được một cái thôn nhỏ lại ẩn chứa bí mật như vậy?

So với vẻ nhàn nhã của ông ta là vẻ căng thẳng và kinh hoàng khó mà che giấu được của những kẻ khác, Tần Thủ Nghiệp mắt lạnh quét một vòng qua vẻ sợ hãi bủn rủn của đám thanh niên trai tráng họ Tần, trong lòng dâng lên một tiếng trào phúng, đồng thời, ông ta cũng cảm thấy là lạ, tại sao mình lại không sợ chứ?

Xem chú hai kia, mồ hôi đã rịn hết cả ra rồi, bản thân mình trước đây chẳng phải cũng rất kiêng dè Thịnh gia hay sao, giờ tại sao lại không sợ chứ?

Ông ta nghĩ mãi nghĩ mãi, bỗng nhiên nghĩ đến một lời giải thích, đáp án này rất chuẩn, khiến cho ông ta không nhận được mà bật cười.

Không phải vẫn có câu, chân đất không sợ kẻ đi giày hay sao, giờ ông ta đâu chỉ chân đất, đến chân ông ta còn chẳng có, ông ta còn gì phải sợ

nữa?

Đối với biểu hiện của ông ta, Tần Thủ Thành đã khó mà nén được.

"Anh cả! Anh lý trí một chút được không? Vừa rồi anh cũng nghe thấy bọn họ nói rồi đấy, Thịnh Hạ đã quay về rồi, muốn cướp người từ tay nhà họ Thịnh, anh điên rồi sao? Đây là địa bàn của người ta! Bọn chúng chỉ cần búng tay là có thể nghiền nát chúng ta, anh cả, sao anh cứ cố chấp như vậy, chí ít anh phải suy nghĩ một chút cho mấy đứa tiểu bối của nhà họ Tần này chứ!"

Tần Thủ Nghiệp mở mắt, lạnh lùng nói: "Ai bảo với chú, tôi muốn cướp người từ trong tay nhà họ Thịnh?"

"Chú nghĩ tôi là thằng đàn à?" Tần Thủ Nghiệp cười đầy dữ tợn, vươn tay chỉ vào đầu mình, "Tôi bị cán vào chân, chứ không phải ở đây, Thịnh Hạ quay lại Bát Vạn Đại sơn, cũng như cá về nước, có giăng thêm bao nhiêu lưới cũng uống công, tôi không hiểu hay sao, còn cần chú nhắc!"

Tần Thủ Thành sửng sốt một chút, một lúc sau giọng nói có vẻ giật cục: "Vậy... vậy anh tới đây, là vì cái gì?"

"Vì cái gì?" Tần Thủ Nghiệp lặp lại những lời này, dường như đang hỏi Tần Thủ Thành, lại như đang hỏi chính bản thân mình, hỏi mãi hỏi mãi, ông ta đột nhiên cảm thấy kích thích cuồng loạn, quăng cái nạng trên ghế xuống, hai tay ông ta cật lực ôm lấy cái chân đã đứt, cắn chặt răng, vậy mà lại vác cái chân gãy kia lên trên mặt bàn.

Tần Thủ Thành bị hành vi quái dị này của Tần Thủ Nghiệp làm cho sợ đến mức lui lại hai bước, Tần Thủ Nghiệp đang ngồi trên ghế, ông ta vừa nhắc cái chân lên như vậy, toàn thân đều lộ vẻ vằn vẹo mà quái dị, phần chân đứt đoạn để sát mép bàn, để lộ ra một phần được băng bó kỹ chừng mười centimet.

"Vì cái gì, chú nói xem, vì cái gì?" Tần Thủ Nghiệp nói xong liền phát cuồng, gần như điên dại xé rách ống quần và băng vải, Tần Thủ Thành muốn ngăn cản nhưng không kịp, cái chân gãy rớm máu lộ ra, từ góc độ của ông ta, thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ đầu khớp xương trắng hếu.

"Dù sao cũng phải có kẻ đứng ra, trả lại công bằng cho cái chân này chứ, " Gương mặt Tần Thủ Nghiệp đầy vẻ cổ quái, cười một tiếng quỷ dị, giọng nói bỗng nhiên đè thấp, như đang lẩm bẩm một bí mật không thể cho ai biết, "Thịnh Hạ tao không đòi được, nhưng nếu đòi một người ngoài thì sao? Hả?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Khi xuống đến chân núi, Thịnh Cẩm Như cũng không vội bước vào phòng, trái lại đám bô lão nhà họ Thạch đã tức giận ra mặt, chống gậy ra đón: "Cô Như, nhà họ Tần mò đến chẳng có chuyện gì tốt lành, nếu để bọn chúng lành lặn trở ra thì còn đâu thể diện của tổ tông nhà chúng ta, giờ trên dưới trăm người ở đây, chỉ cần một câu nói của cô thôi, cô chỉ cần gật đầu một cái, mỗi người một cước cũng có thể dẫm chết đám khốn nạn này."

Khi nói quá mức kích động, nước bọt cũng bắn lên trước mặt Thịnh Cẩm Như, bà ta không nói câu nào, chỉ dùng cặp mắt lạnh lùng đáp lại, đám người kia cũng cảm thấy bất thường, giọng nói hạ thấp dần.

Thịnh Cẩm Như bấy giờ mới lên tiếng: "Đám trẻ nông nóng kích động thì thôi, mấy người các người ăn muối còn nhiều hơn chúng nó ăn cơm, vậy mà cũng hòa theo? Người nhà họ Tần không có óc hay sao, nếu không chuẩn bị gì, ai dám vào hang hổ, không có chuẩn bị gì mà dám bước vào địa bàn của Thịnh gia?"

Nói xong bà ta cười lạnh một tiếng, dẫn người bước vào trong nhà, đám bô lão kia do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi theo, những người còn lại tự biết không có tư cách để tham dự, nhưng lại không muốn bỏ sót điều gì, đều tùm nùm năm tụm ba lại xung quanh căn phòng, trong lúc xì xào bàn tán còn không ngừng nhìn qua cửa sổ.

Nhắc thấy Thịnh Cẩm Như, Tần Thủ Thành căng thẳng đến mức lưng đã đầm mồ hôi, thực ra ông ta chưa từng gặp Thịnh Cẩm Như bao giờ, nhưng không hiểu tại sao, chỉ nhìn một cái ông ta đã biết bà ta chính là mẹ

của Thịnh Thanh Bình, so với Tần Thủ Thành, Tần Thủ Nghiệp trông có vẻ trấn định và niềm nở hơn nhiều, chống gậy bước lên trước ân cần nghênh đón.

Từng bước khập khiễng, chỗ chân bị gãy còn đang sẫm máu, kẻ đứng đầu Tần gia này cũng không khỏi quá mức quái dị, Thịnh Cẩm Như lạnh lùng liếc nhìn ông ta, lời nói đầy gai góc: "Xem ra Tần gia đúng là nghiệp chướng quá sâu, tới đây xuống mồ cũng chưa chắc đã được toàn thây."

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả: "Lão thái thái ăn nói đúng là đủ cay độc, không hổ là chủ một nhà."

Thịnh Cẩm Như ngồi xuống, không thèm liếc lão ta lấy một cái: "Mấy lão già họ Tần đâu, chết hết rồi?"

Tần Thủ Nghiệp cũng không lấy làm giận, móc từ trong ngực ra một tấm danh thiếp, cung kính đưa tới: "Lão thái gia thân thể không khỏe, ở nhà tĩnh dưỡng, tôi cũng chẳng có tài cán gì, ra ngoài lặn lội kiếm chút cơm ăn, đã để Lão thái thái chê cười rồi."

Thịnh Cẩm Như không nhận lấy, mí mắt hé ra một đường hẹp, nhìn rõ hết một hàng dài danh hiệu trên danh thiếp, sắc mặt có chút biến hóa, Tần Thủ Nghiệp thu hết vẻ mặt của bà ta vào trong mắt, trong lòng cười lạnh một tiếng, đặt danh thiếp lên mặt bàn, lại khập khiễng ngồi xuống phía đối diện.

Mấy người phụ nữ trẻ đi theo sau Thịnh Cẩm Như tò mò nhìn chiếc danh thiếp kia, trong số họ có vài người thậm chí còn không thuộc hết mặt chữ, không hiểu miếng giấy vuông vức này là thứ gì, nhưng đám bà lão Thạch gia quanh năm khoác cái danh thôn ủy đi làm việc ở bên ngoài, vừa nhìn thấy trên danh thiếp có cái gì mà Ủy viên xx Thành phố xx là biết khó dây vào.

Không ai mở lời trước, cục diện có chút cứng nhắc, có người bước lên châm trà, rót cho Thịnh Cẩm Như trước, nắp ấm vừa bỏ ra, hơi nóng bốc lên, che lấp cả gương mặt của Thịnh Cẩm Như, đúng vào lúc này, bà ta bỗng nhiên mở miệng: "Ta nói, Tân gia bao nhiêu năm như vậy không có động tĩnh gì, chắc là bận chạy chức chạy quyền rồi, quan lớn một cấp đề chết người, sống cũng thoải mái lắm đây."

Tần Thủ Nghiệp ngoài cười nhưng trong không cười: "Làm quan cũng chẳng có cái gì tốt, chỉ được cái tiện, đi đâu cũng có người tiếp đón, chuyện này đi Quảng Tây cũng thế, thị trường rất nhiệt tình, bận trước bận sau, chỉ sợ không chu đáo, đến cả việc lên Bát Vạn Đại sơn này cũng hỏi có cần công an đi theo hay không, khuyên nhủ mãi, mới bảo bọn họ chờ ở bên ngoài được."

Thịnh Cẩm Như không nói gì, bà ta khác với những người phụ nữ quanh năm sống trong động đá vô ki, đã là người đứng đầu, chuyện ở bên ngoài ít nhiều cũng phải biết, quan chức nào có quyền lực thế nào, bà ta cũng biết sơ sơ, xem danh thiếp của Tần Thủ Nghiệp, cũng biết là có sắp xếp, nói đến tận mức này, Tần Thủ Nghiệp đang muốn ám chỉ họ có chuẩn bị mà đến, bên ngoài có người, nghĩa là cho dù Thịnh gia các người có là rắn độc thì cũng không thể khê lưỡi ra với bọn họ.

Nói toạc ra cũng tốt, Thịnh Cẩm Như cũng chẳng có hơi sức mà vòng vo với Tần gia: "Có việc thì nói, có rắc thì đánh, lần này đến cửa, có tâm tư gì?"

Tần Thủ Nghiệp gõ hai đầu ngón tay lên mặt bàn: "Lão thái thái đúng là người phóng khoáng, tôi đây không có ý gì khác, chỉ có hai chữ, đòi người."

Câu này vừa thốt ra, Thịnh Cẩm Như còn ngồi yên, đám phụ nữ Thịnh gia đứng sau đã rục rịch, có người còn thốt lên: "Đòi người cũng được, hỏi xem Chương Linh có đồng ý hay không."

Trong lúc nói chuyện, có người tính tình nóng nảy đã loạt xoạt lấy chuông ra, vung tay liền đập xuống bàn, cũng không biết đây là Lộ Linh của chi nào, một sợi dây xích dài trên đầu có một quả chuông nội hưởng, không khác gì chùy Lưu Tinh, dù trong lòng Tần Thủ Nghiệp đã có sự chuẩn bị, nghe thấy một tiếng chuông lạnh lót, vẫn không khỏi tê dại da đầu.

Thịnh Cẩm Như cũng không ngăn cản, dường như rất hài lòng với phản ứng của bọn họ: "Họ Tần, các người làm mưa làm gió ở ngoài kia thế nào, ta không xen vào, nhưng ở đây, mặc người là thừa tướng hay Hoàng đế, đừng hòng mang đi nổi bất cứ nữ nhân nào của họ Thịnh."

Tần Thủ Nghiệp kinh ngạc mở to mắt, phản ứng này có chút quái dị, Thịnh Cẩm Như mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, quả nhiên, Tần Thủ Nghiệp cười lên ha hả.

"Lão thái thái nghĩ nhiều rồi, lần này tôi tới, hoàn toàn là vì giải quyết công việc."

Nói xong, ông ta vỗ vỗ cái chân gãy của mình: "Lão thái thái cũng đã thấy rồi đấy, cái chân này không phải tự rụng mà gãy, tôi mang theo mười mấy người, hơn hai mươi con mắt đều thấy rõ, là bị kẻ khác lái xe chèn đứt."

"Ngay trước mắt mọi người, không kiêng nể gì cả, đây chính là hành vi phạm tội đẩy lão thái thái, bà nghĩ tôi đến làm gì, tôi đến là để cầu một tiếng nói, cầu sự công bằng, chân của bà bị người ta cán gãy, bà cũng không thể bỏ qua đúng không? Kẻ đó hiện giờ đang ở Bát Vạn Đại sơn, lão thái thái sẽ không nói là chưa từng gặp chứ?"

Thì ra dù là đòi người, nhưng không phải là người mà bọn họ nghĩ, gần như tất cả những người hai họ Thịnh Thạch ở đây đều thả lỏng hơn,

nhưng có vài người vẫn còn tức giận: "Nói đòi là đòi? Coi Thịnh gia này là chốn nào?"

Tần Thủ Nghiệp bình thản ung dung, dựa lưng vào ghế, gõ gõ cái nạng xuống nền đất mấy cái: "Các người nhất quyết muốn che giấu tội phạm, vậy tôi cũng không còn cách nào khác, trên đời này không có gì to hơn chữ Lý, tôi đi báo công an, công an nhất định sẽ đến bắt người, lão thái thái. Thịnh gia và Tần gia đúng là đối đầu thật, nhưng có vài chuyện chúng ta vẫn cùng chung lợi ích, cả hai nhà đều không thể làm việc quang minh, có thể không chọc đến bên ngoài liền bót dây vào, nói ra không biết xấu hổ chứ, Thịnh gia mà bị làm sao thì họ Tần càng không được lợi lộc gì đúng không> Cho nên chuyện này tôi đến đây, hoàn toàn là vì lòng hảo tâm. Các người không cảm kích, quên đi, tôi cũng chẳng mất công làm gì, cứ để công an điều tra cho nhanh chóng. Cảnh báo cũng đã cảnh báo, không thể giải quyết riêng thì cũng đành, đây là một cái chân đấy lão thái thái, tố cáo đi nhất định sẽ bị xử nặng. Thịnh gia các người dù có giấu người đi rồi nhưng lúc đó, một đồng công an tới, vướng cái tội chứa chấp tội phạm thì thôi, nhờ đâu còn tra ra manh mối gì, cây cao cũng có ngày bật gốc, đừng trách Tần gia chúng tôi không dừng lại đến nhắc nhở."

Không thể không nói, Tần Thủ Nghiệp đã đánh trúng vào tim đen, bao nhiêu năm qua, Thịnh gia cam nguyện chịu đựng co đầu rút cổ ở cái nơi hẻo lánh bất tiện đủ đường này, một phần lớn nguyên nhân là để triệt để tránh tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nói nhiều sai nhiều, lộ diện càng nhiều, khả năng khiến người khác nghi ngờ lại càng cao ---- nếu dẫn đám cảnh sát hay ký giả đang tràn lan ngoài kia đến nơi này? Hậu họa vô cùng, quả thực nghĩ cũng hông dám nghĩ.

Tránh nặng tìm nhẹ, nghĩ vậy, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, dù sao Nhạc Phong cũng không phải người nhà họ Thịnh, giao ra thì có tổn hại gì?

Trong lúc nhất thời, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Thịnh Cẩm Như, chỉ chờ bà ta cất tiếng nói, Thịnh Cẩm Như lại im lặng, đã nói đến mức này cũng không thể không trả lời dứt khoát một câu: "Nhạc Phong đối với Tần gia mà nói, trừ việc để xả giận ra, cũng chẳng để làm gì, cần Nhạc Phong, mục đích là để dụ Tiểu Hạ ra ngoài thì đúng hơn."

Tần Thủ Nghiệp nhìn Thịnh Cẩm Như giơ ngón cái lên: "Lão thái thái nói phải lắm, một câu đã trúng phóc, nói Tần gia nhà chúng tôi không tính toán gì họ Thịnh, bà có tin không? Bà tin, tôi cũng không tin được, có điều đây cũng đâu phải việc của chúng ta, lão thái thái cứ trông cháu gái mình cho kỹ, mỗi có tươi đến mấy cũng không dụ được cá đớp câu, nếu như không trông nom được, không có mỗi câu chúng tôi cũng vẫn bắt người, có hay không Nhạc Phong cũng không có gì khác biệt."

Lời nói vô cùng trăng tráo, nhưng lại lý lẽ xiêu vẹo, có vài người phụ nữ họ Thịnh đã vô thức gật đầu, Tần Thủ Nghiệp vẫn bình thản, lại tiến thêm một bước: "Hơn nữa, nếu Tần gia chúng tôi không đến thì họ Nhạc kia cũng là cái gai trong lòng lão thái thái, nhỡ thế nào cũng là nhỡ, giờ Tần gia chúng tôi đứng ra, lão thái thái chỉ cần tạo điều kiện một chút, tay cũng không phải nhúng chàm, có gì không làm?"

"Chuyện của Bình Tử, là thế nào? Gã kia là ai?"

Một câu hỏi ngắn ngủn lại khiến cho cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh lại, da đầu Tần Thủ Thành như nứt ra, mồ hôi lạnh theo thái dương trượt xuống cổ, Tần Thủ Nghiệp bất ngờ không kịp đề phòng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, trong giọng nói có ý đe dọa: "Lão thái thái, chuyện nào đi chuyện đấy, lời chuyện cũ ra nói có gì hay, hơn nữa, cũng đâu phải đến cửa thỉnh tội, nếu bà là tôi, bà có đưa người đến không?"

Thịnh Cẩm Như cười lạnh một tiếng, đẩy chén trà trước mặt ra, đứng dậy quay đi, bên trên không rõ ý tứ thế nào, đám người dưới chỉ biết hai

mặt nhìn nhau, cũng lục tục đi theo ra ngoài, chỉ vón vện mấy phút, trong phòng chỉ còn lại người của Tần gia, xuyên qua cánh cửa sổ hé một nửa, có thể thấy tất cả đều đang vây quanh Thịnh Cẩm Như, Tần Thủ Thành bước qua hỏi Tần Thủ Nghiệp: "Một câu cũng không nói, thế này là đồng ý hay không?"

Giọng ông ta run rẩy, trải qua cuộc giao tranh vừa rồi, người ra mặt tuy không phải ông ta, nhưng dường như mọi áp lực đều áp lên đỉnh đầu ông ta vậy, cả người suy sụp rất nhiều, Tần Thủ Nghiệp cười cười, vươn tay vỗ mạnh lên bả vai ông ta: "Mặt mũi trắng bệch, sợ ông anh này khai ra chú à? Chú yên tâm, người một nhà vẫn là người một nhà."

Tần Thủ Thành nuốt nước bọt, vừa định mở miệng, một người đàn ông trẻ tuổi đã bước vào, đoán chừng là chân chạy việc truyền lời, sắc mặt rất mất kiên nhẫn, trong dịch ý mang theo chút cảnh giác: "Từ đâu đến thì về đó, núi này không tiếp, có tin chính xác sẽ báo cho các người."

Tần Thủ Nghiệp "À" một tiếng, lại còn ôm quyền, như chấp tay hành lễ, người kia nhú mày một cái, chỉ buông một câu "Đồ điên", sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

Người nọ vừa đi, nụ cười của Tần Thủ Nghiệp liền biến mất, vẻ khách sáo giả tạo không còn sót lại chút gì, nơi nếp nhăn thớ thịt đan xen khôi phục lại vẻ âm trầm lạnh lùng, nói với Tần Thủ Thành: "Thấy chưa, Thịnh gia đâu phải không nhúng tay làm chuyện dơ bẩn, đến nước này, chắc chắn là đồng ý rồi, bà già kia còn ra vành ra vẻ, suy nghĩ một chút? Được, vậy cứ để cho bà ta suy nghĩ."

Tần Thủ Thành chần chờ một chút, đột nhiên hỏi ông ta: "Anh cả, anh thực sự... chúng ta thực sự... bỏ qua hết?"

Nghĩ đến việc Tần Thủ Nghiệp có thể sẽ buông tha cho Thịnh Hạ, Tần Thủ Thành lại lặng lẽ thở phào một hơi.

Tần Thủ Nghiệp không hé răng, ông ta chống gậy ra khỏi cửa, vì dùng sức, có máu nhỏ trên mặt đất, Tần Thủ Thành không đành lòng, bảo người đứng bên cạnh tiến lên băng bó, Tần Thủ Nghiệp khoát khoát tay, đi thẳng ra cửa.

Sau khi bước ra ngoài, ông ta dừng lại, ngửa đầu nhìn đỉnh núi Bát Vạn Đại sơn, ánh sáng chói lọi phản chiếu lại vô cùng đẹp mắt, tựa như một vầng hào quang, Tần Thủ Nghiệp nhìn một hồi, đột nhiên buông một câu.

"Bao nhiêu năm như vậy, chú hai à, núi nhà họ Thịnh, đời chúng ta, chắc không trèo lên nổi."

Trong giọng nói có sự thê lương ử đột kỳ lạ, xem ra, cho dù có điên cuồng vì bị Nhạc Phong chèn gậy một chân, Tần Thủ Nghiệp chung quy vẫn không thực sự đánh mất lý trí, Tần Thủ Thành ít nhiều cũng có thể hiểu được tâm trạng của ông ta, từng ấy năm, có thể nói là từ lúc tóc còn xanh đến khi đầu bạc, đến lúc chạm tới cửa lực bất tòng tâm.

Ngọn núi này, đời này có lẽ không trèo lên nổi nữa.

Hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên Tần Thủ Thành cảm thấy bình an trong lòng, ông ta nghĩ kết quả như vậy thực sự không thể tốt hơn, đã đến lúc tu tay lại rồi, cơn tức của Tần Thủ Nghiệp đương nhiên cần được giải tỏa, hy sinh Nhạc Phong thì hy sinh đi, dù sao cũng phải trả giá.

Chẳng hiểu xuất phát từ tâm lý gì, Tần Thủ Thành cũng ngẩng đầu nhìn "ngọn núi không trèo lên nổi" trong miệng Tần Thủ Nghiệp, tầm mắt trắng xóa, lồng ngực trống rỗng, nghĩ đến hai mươi năm luồn cúi, đến cuối cùng lại chỉ như một giấc mộng hồng lương.

Nhà đột còn gặp trời mưa, trở lại động đá vôi, Thịnh Cẩm Như mới biết được có việc xảy ra.

Thanh tử đã chết.

Khi Thịnh Cẩm Như rời khỏi động đá vôi, chỉ để lại vài người chăm sóc cho Thanh tử và trông coi Quý Đường Đường, theo bọn họ kể lại, lúc đầu Thanh tử hoàn toàn bình thường, chỉ thì thào nói gì mà "kim quản phi thanh, tai vạ đến nơi", liên miên bất tuyệt, bọn họ cũng biết Thanh tử tuổi đã cao, hơn nữa còn bệnh nặng, đầu óc có chút hồ đồ, cho nên chỉ hòa theo vâng dạ, càng về sau, giọng nói của Thanh tử ngày càng nhỏ, có người thấy không ổn, vươn tay đẩy bà ấy một cái, Thanh tử đột nhiên kêu lên rồi gục xuống, mới biết là người đã đi rồi.

Lần này bọn họ rất hoảng hốt, tuy rằng Thịnh Cẩm Như là người đứng đầu, nhưng xét về kinh nghiệm tuổi tác, Thanh tử vẫn cao hơn một bậc, giờ bà ấy vừa chết, không khác gì Thái Sơn sụp đổ, có mấy người thất kinh, không biết nên làm gì lúc này, trong quá trình hoảng loạn chỉ biết đến chỗ đám người mà Thịnh Cẩm Như sắp xếp đứng chờ ở thềm đá, lắm người lắm miệng, nghĩ ra nhiều hơn, càng không ra manh mối gì: Có người muốn nhanh chóng ra ngoài tìm Thịnh Cẩm Như, lại có người khẳng khẳng rằng bên ngoài đang có đại sự xảy ra, thời điểm mấu chốt không thể tự rối loạn nội bộ, chờ Thịnh Cẩm Như quay lại, còn có người nói người chết là trọng yếu nhất, nếu Thịnh Cẩm Như mấy tiếng nữa vẫn chưa về, có nên tùy theo nghi thức mai táng của Thịnh gia, tắm rửa thay y phục chỉnh trang lại cho Thanh tử trước?

Những người Thịnh Cẩm Như đưa đi, về cơ bản đều là những kẻ có sức nặng, những người ở lại đều là những người không quan trọng, lại phân theo các chi, không ai phục ai, cho nên đến tận lúc Thịnh Cẩm Như trở lại, bọn họ vẫn còn chưa ngừng tranh luận, Thanh tử buông tay về trời Tây đúng vào thời điểm này, hiển nhiên có chút điềm báo chẳng lành, Thịnh Cẩm Như cố xốc lại tinh thần để giải quyết mọi việc, mới dặn dò được một

nửa, chợt nhớ đến chuyện gì đó, rùng mình một cái: "Các người đều ở đây, đã ai mang Tiểu Hạ đi ăn chưa? Đã qua lúc mặt trời lặn rồi, có ai thay đổi âm vị cho nó chưa?"

Tiếng tranh luận thoáng chốc nhỏ lại, rất nhiều người hai mắt nhìn nhau, như thể giờ mới nhớ ra trong động còn có một người tên là Thịnh Hạ này, mấy kẻ không thoát khỏi trách nhiệm lúng túng chỉ trích lẫn nhau

----- "Không phải bảo cô trông cô ta hay sao?"

----- "Tôi tưởng cô đã sắp xếp hết rồi..."

Dừng một lúc lại cùng nhau lấy cớ.

----- "Chuyện xảy ra đột ngột quá..."

----- "Nhất thời không quan tâm được nhiều như vậy...."

----- "Lại nói cô ta cũng ngờ ngẩn rồi, chắc không xảy ra chuyện gì được đâu..."

Thịnh Cẩm Như vừa vội vừa tức, mang theo vài người vội vã quay về, có lẽ bởi vì tất cả mọi người đều đang ở đây nên người phụ nữ hai đầu kia cũng chờ ở bên rìa nước, không cần phải gõ ống, điều này lại càng khiến Thịnh Cẩm Như càng thêm lo lắng, bên cạnh có người khuyên bà ta hãy yên tâm, bà ta lại hung dữ quát lại: "Để một mình nó ở lại, lại còn chẳng biết gì cả, nhỡ nó rơi xuống nước chết đuối thì làm sao? Các người đứa nào đứa nấy, không có một tí đầu óc nào."

Quay về bờ đá, trong âm trập quả nhiên đã không thấy Quý Đường Đường, Thịnh Cẩm Như tay chân lạnh toát, cố tình mấy người phụ nữ đi cùng bà ta lại không nhận ra, còn ngó xuống nước xem, Thịnh Cẩm Như trút hết cơn giận lên người phụ nữ hai đầu kia, một cước đá vào cái bè, khản tiếng quát cô ta: "Gọi tất cả mọi người đến, tìm cho ta!"

Động đá vôi không lớn, chống bè đi được hai vòng, người đi trước đã tìm thấy Quý Đường Đường.

Thịnh Cẩm Như không hiểu Quý Đường Đường sao có thể mò tới cái động này được.

Cô ôm gối, ngơ ngác ngồi dưới đất, bên chân là một cái hố bằng đá gần giống như một chiếc quan tài, trong hố đổ ngập nước, trong nước, là thân thể của Vuư Tư.

Nước này dường như là từ dưới phun lên, bọt khí nổi lên từ bên dưới, thân thể Vuư Tư trong nước lấp loáng, những nơi không có quần áo che lấp như cổ, tay, cổ chân đều đã ngâm nước đến trắng ửng, trên gương mặt lại nổi lên từng đường gân máu màu đen, càng thêm dữ tợn, cô ấy vẫn còn thở, mỗi lần gương mặt chìm dưới nước, nơi hít thở sẽ có tiếng sặc bọt nước.

Cái động này yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe được tiếng bọt nước vỡ ra, Quý Đường Đường cứ ngồi như vậy, vẫn không nhúc nhích, tượng như một pho tượng khắc từ gỗ, Thịnh Cẩm Như có chút hoảng hốt trong lòng, thử thăm dò tiến lên đỡ lấy bả vai của cô: "Tiểu Hạ?"

Cả ngày hôm nay của Nhạc Phong trôi qua một cách hỗn loạn, mơ hồ nhận thấy Thịnh gia đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng thứ nhất, người ta đề phòng anh, thứ hai, đến bản thân mình thân ốc còn không mang nổi mình ốc, chút lòng hiếu kỳ này cũng nhanh chóng biến mất, có nhiều chuyện, vừa nghĩ tới liền thấy bế tắc, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình chắc được tích sự gì, cảm thấy mình nên tính đến chuyện ra đi là vừa, sau đó lại nghĩ, thật vớ vẩn, lẽ nào cứ thế mà vứt Đường Đường lại ư?

Càng nghĩ huyết Thái Dương lại càng đau nhức, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đầu sôi, bấy giờ mới phát hiện Thạch Gia Tín đang nấu ăn, lại nhìn lại, bên ngoài trời đã sẩm tối.

Vậy mà đã sắp hết một ngày nữa rồi.

Không biết Thạch Gia Tín đang xào cái gì, người cũng khá thơm, Nhạc Phong mơ hồ cảm thấy có chút đói bụng, đang định hỏi anh ta làm món gì, bên ngoài có người vội vàng gõ cửa, Thạch Gia Tín vừa đi ra ngoài vừa đưa cho anh cái xẻng: "Giúp một tay, lửa to đấy, đừng để cháy."

Nhạc Phong hậm hức đón lấy, bước tới nhìn vào trong chảo, trong đều chửi Thạch Gia Tín té tát: Có biết xào rau không hả? Cho thịt vào xào cùng với măng chưa chín, sợ xào thịt không chín hay là làm sao?

Nhạc Phong nhanh chóng cầm xẻng gắp hết thịt ra chỗ lửa nhỏ ngoài rìa chảo, lại gắp thêm mấy miếng nữa, đằng sau bỗng vang lên tiếng của Thạch Gia Tín: "Nhạc Phong, mau ra đây, Tiểu Hạ đang náo loạn âm ỉ trên kia, bao nhiêu người cũng không giữ được."

Nhạc Phong đầu tiên là nghe không hiểu, cầm cái xẻng sững người, cho đến khi Thạch Gia Tín lặp lại lần nữa, anh mới như tỉnh lại từ trong mộng, ném cái xẻng chạy đi.

Bà cụ xuống dưới đưa tin kia đi rất chậm, Nhạc Phong hơi một tí lại phải dừng lại chờ, anh nghĩ đến câu "náo loạn âm ỉ" kia của Thạch Gia Tín, trong lòng lo lắng muốn chết, không nhịn được hỏi bà ta: "Không phải nói là đang chữa ư, sao cô ấy lại nổi loạn được? Mà náo loạn thế nào?"

Cũng không biết bà cụ này có cố ý hay không, trả lời rất hàm hồ, Nhạc Phong vội muốn chết, chỉ đành bó tay với bà ta.

Lên tới nơi, mới biết "náo loạn âm ỉ" coi như đã là nói giảm nói tránh lắm rồi, còn chưa vào nhà đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng kêu khóc om sòm, lúc đẩy cửa có một người phụ nữ đang kêu inh ỏi, Nhạc Phong nghe chị ta kêu mà nổi hết cả da gà, lại nghe thấy tiếng quát giận dữ của Thịnh Cẩm Như: "Không được đánh con bé, đừng ra tay!"

Cũng không biết là quát ai, chân Nhạc Phong đã mềm nhũn, tiến vào mới biết tiếng kêu thảm thiết lúc này từ đâu mà ra: Quý Đường Đường cản người, có một người chắc là bị cản rách cả cổ, tay ra sức che, máu tươi từ vết rách chảy đầy ra ngoài.

Hai bà lão bị thương đỡ nhau đứng sang bên cạnh, có hai người trẻ hơn tiến lên, một người túm tay một người túm chân, chắc là muốn chế trụ Quý Đường Đường, cô vùng vẫy rất mạnh, vừa nghiêng đầu há mồm là cắn, người đang túm tay không tránh được, bị cô cắn ngay vào cổ tay, đau đến mức kêu oai oái, Thịnh Cẩm Như lại không cho đánh, chị ta đành phải lùi lại phía sau, nhưng Quý Đường Đường cắn rất mạnh, cặp mắt như ánh lên hung quang, xem tình hình này, không cắn rớt một miếng thịt sẽ tuyệt đối không bỏ qua, hai bà cụ kia thấy không ổn, bắt đầu giúp kéo người phụ nữ kia ra, nhưng Quý Đường Đường vẫn không chịu buông, người phụ nữ bị cắn kia trán đã đổ mồ hôi lạnh, dưới tình thế cấp bách định vùng tay đánh, lại có người giữ tay chị ta lại không cho đánh, thực sự là hỗn loạn đến tột đỉnh.

Nhạc Phong quả thực không thể tin nổi vào mắt mình, trong lúc nhất thời, càng để ý cô nhiều hơn, trong lòng anh, đánh người thì thôi đi, lại còn cắn người, chỉ có mấy ả đàn bà chua ngoa mới làm được ----- anh vọt tới đằng trước, quát cô một câu: "Ai cho em cắn người? Nhả ra cho anh!"

Anh đột nhiên tới, lại đột nhiên quát, đừng nói Quý Đường Đường, mấy người phụ nữ kia cũng giật mình, Quý Đường Đường nhìn anh một cái, đoán chừng là nhận ra anh, bỗng nhiên thấy sợ, cũng không dám tiếp tục cắn chặt, người phụ nữ kia nhân cơ hội rút tay ra, ngã nhào ra mấy mét xa.

Từ lúc mất đi thần trí, Quý Đường Đường vẫn rất ngoan ngoãn, hôm nay đột nhiên là biểu hiện ra thế nào, có thể nói là tồi tệ, Nhạc Phong là thực sự tức giận, không chút nghĩ ngợi, một ngón tay đẩy đầu cô: "Em giỏi lắm, học được cả cắn người nữa!"

Quý Đường Đường bị anh đẩy đầu một cái, cô cũng thực khôi hài, đẩy lệch rồi cũng không thèm chỉnh lại, cứ nghẹo cổ như vậy, nghẹo mãi nghẹo mãi rồi khóc òa lên.

Thịnh Cẩm Như và đám người kia thở phào một hơi.

Sự tình đã như vậy, Thịnh Cẩm Như cũng vô cùng ảo não, vốn sắp xếp Quý Đường Đường đến âm trận đã là rối loạn trật tự, ngày hôm nay lại an bài không thỏa đáng, khiến con bé không chuyển âm vị đúng thời điểm chưa tính, lại còn bị hoảng sợ như vậy, phản ứng thất thường như lúc này, cũng không biết có để lại di chứng gì hay không.

Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy Nhạc Phong nói với mình, giọng điệu rất khó chịu: "Cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Sao càng ngày càng không bình thường? Trước kia đâu đến mức như vậy?"

Thịnh Cẩm Như lấy lại tinh thần, để một người ngoài lại còn là kẻ tiểu bối như Nhạc Phong chỉ trích, trong lòng bà ta rất khó chịu, giọng nói tự nhiên cũng trở nên gai góc: "Chữa bệnh đương nhiên cũng phải có hậu quả, chữa bệnh cho nó, mất công mất sức, một đồng tiền cũng không lấy, các người có để ý đến?"

Nhạc Phong bị bà ta làm cho ghen hòng, quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường, cô vẫn đang nghẹo cổ khóc, thật đúng là không biết ngại, Nhạc Phong im lặng, vươn tay chỉnh đầu cô lại cho thẳng, lúc chỉnh cô cũng ngừng khóc, như thể nghỉ ngơi giữa hiệp vậy, chỉnh xong lại mím môi méo miệng, chuẩn bị khóc tiếp, Nhạc Phong thiếu chút nữa giơ ngón tay chọc lên đầu cô: "Khóc! Khóc nữa đi!"

Quý Đường Đường ngừng khóc, phi thường oán hận trừng mắt nhìn anh, bỗng nhiên bĩu môi buông một câu: "Không khóc thì không khóc!"

Còn dám bật lại, Nhạc Phong càng thêm tức, đang định trừng cô, đột nhiên hồi hồn lại, nhất thời liền ngơ ngẩn, quay về phía Thịnh Cẩm Như,

lấp bắp: "Cô ấy... cô ấy có thể nghe được rồi?"

Thịnh Cẩm Như lạnh lùng đáp lại: "Bằng không thì sao, hai ba ngày qua, Thịnh gia bất tài hay sao mà một chút khởi sắc cũng không có?"

Nhạc Phong không nói gì, tuy Thịnh Cẩm Như vẫn lạnh lùng nói chuyện với anh, nhưng giờ phút này, anh đột nhiên thấy vô cùng cảm kích bà ta, lại nhìn Quý Đường Đường, biết hiện giờ cô có thể nghe được, lại không thể hung dữ nói chuyện với cô như trước nữa.

Thịnh Cẩm Như lẳng lẳng nhìn Quý Đường Đường, lại nhìn Nhạc Phong, khóe miệng mím chặt, bỗng nhiên nói: "Hôm nay xảy ra chút sự cố, con bé náo loạn rất âm ỉ, cậu đưa nó xuống đi, sáng mai trước khi mặt trời mọc đưa lên."

Thịnh Cẩm Như đột nhiên lại chịu "nhả" ra, Nhạc Phong rất bất ngờ, nhưng vui sướng chung quy vẫn che lấp nghi hoặc, lúc anh dẫn Quý Đường Đường đi, có một bà cụ hỏi Thịnh Cẩm Như: "Để cậu ta đưa đi... không sao chứ..."

Thịnh Cẩm Như ừ một tiếng: "Tiểu Hạ còn chưa chữa xong, kiểu gì cậu ta cũng phải đưa về, hơn nữa, trước cứ thả ra đã, đừng có ép quá chặt, con thỏ nóng lên còn biết cắn người cơ mà."

Đạo lý kế hoãn binh này cũng không khó hiểu, bà lão kia gật đầu, lúc mở miệng lần nữa lại có chút lo lắng và căm giận: "Tiểu Hạ... điên rồi mà vẫn nghe lời cậu ta, nói câu nào nghe câu đấy, nếu thực sự chữa khỏi, càng khó quản."

Những lời này, chọc đúng vào tâm bệnh của Thịnh Cẩm Như, sắc mặt trở nên khó coi trong nháy mắt, bà lão kia là người biết nhìn mặt đoán lòng, cũng không nói gì thêm nữa, quay người qua chỗ khác xem thương thế của hai người bị cắn, thấy người băng bó tay chân vụng về, chộp lấy băng gạc

đang định hỗ trợ, sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng nói âm ảm của Thịnh Cẩm Như.

"Nhắc cho lão già Tần gia, bảo bọn chúng chờ dưới chân núi, sáng mai khi nào cậu ta đưa Tiểu Hạ lên, trên đường về hãy động thủ đi."

Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường xuống núi, trời đã tối đen, đường núi không dễ đi, tuy là nắm tay, cô vẫn đi bước hụt bước không, có mấy lần suýt nữa va vào lưng anh, Nhạc Phong rất kiên nhẫn, luôn miệng nhắc cô cẩn thận, từ lúc biết cô nghe được, không hiểu vì sao cứ muốn nói chuyện với cô, nói rất nhiều, cô cũng không nghe lọt, chỉ mất kiên nhẫn ừ ừ à à, dù ngay cả một câu trả lời trọn vẹn cũng không có, nhưng Nhạc Phong đã thỏa mãn đến độ cảm động rồi, lải nhải y như Đường Tăng chuyển thế, đang nói với cô dù sao cũng không được căn người, mới nói được một nửa, cô đột nhiên không đi nữa, đặt mông ngồi trên tảng đá, hỏi cô làm sao, cô lại tỏ vẻ khó gần, quăng ra hai chữ: "Mệt rồi!"

Thái độ gì thế này! Nhạc Phong tức đến ngứa răng, đe dọa cô nói: "Đường Đường, em mau đứng dậy cho anh, anh thà vứt em lại chỗ này cho sói ăn cũng không thèm công em đâu, nghe thấy không hả?"

Nửa tiếng sau, Thạch Gia Tín mở cửa cho Nhạc Phong, vừa mở cửa đã thấy anh công Quý Đường Đường, Thạch Gia Tín sửng sốt một chút, đang định hỏi sao anh đưa Thịnh Hạ xuống được, mắt thấy sắc mặt anh không tốt, lời đến cửa miệng lại nuốt xuống, Nhạc Phong xem ra rất tức giận, vừa đặt Quý Đường Đường xuống liền oán giận với anh ta: "Con em nó chứ, anh đã gặp ai thành thật như thế chưa? Mới nói một câu mệt rồi, mấy giây sau đã ngủ, gọi làm sao cũng không tỉnh."

Thạch Gia Tín nghe không đầu không đuôi, không biết nên đáp thế nào, Nhạc Phong cũng chẳng chờ anh ta trả lời, chợt nhớ ra chuyện gì:

"Thịnh gia mấy người rồi cuộc là chữa bệnh kiểu gì vậy? Trước đây Đường Đường đâu có như vậy, làm gì có ai nói ngủ là ngủ, đến robot cũng không phản ứng nhanh như vậy."

Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút: "Chắc là chữa bệnh mệt mỏi quá, có thể là mệt hơn so với bình thường."

Lời giải thích này xem như hợp lý, Nhạc Phong im lặng, cuối cùng bực rức buông một câu: "Có mà cần người đến mệt ấy."

Thạch Gia Tín lại hoang mang, Nhạc Phong cũng chẳng có hứng thú giải thích cho anh ta, đi thẳng vào phòng.

Ngày hôm nay đúng là băng lửa xoay vần, từ gần như vô vọng gặp lại, đến giờ, trong thoáng chốc hai người đã có thể cùng ở trong một căn phòng, đích thực như nằm mơ, Nhạc Phong cởi áo khoác và giày của Quý Đường Đường, dẫn kín chắn cho cô, nường ánh đèn nhìn cô, phát hiện khoe môi còn dính máu, tim bỗng thót một cái, còn tưởng cô bị thương, sau đó lại nhớ ra là cô cần người, càng nghĩ lại càng thấy tức tức, đứng dậy tìm khăn lông dùng nước ấm lau sạch, lại lau mặt cho cô luôn.

Đang lau liền ngẩn người, nghĩ đến việc sáng sớm hôm sau lại phải đưa cô về, lần này đưa về rồi, liệu Thịnh Cẩm Như có thả cô ấy ra nữa không? Nếu như không thả thì có khác gì một ngày trước? Nhưng cách trị liệu của Thịnh gia hiển nhiên là hữu hiệu, nếu như không đưa lên, cô ấy sẽ không trở lại bình thường được....

Suy nghĩ một chút, lại tự đẩy mình vào ngõ cụt, huyết Thái Dương thành thịch nhói lên, nhìn di động, đã gần nửa đêm, trước khi mặt trời mọc đã phải tiễn cô ấy đi, tính đường đi và thời gian chuẩn bị rửa mặt, trước bốn giờ sáng đã phải dậy rồi...

Nhạc Phong thực sự không thấy buồn ngủ một chút nào, anh ngồi ngay bên cạnh Quý Đường Đường tựa vào đầu giường, ngồi một lúc, cơn

lạnh nửa đêm bắt đầu tập kích, bèn quấn chăn nằm xuống, nằm một chốc liền chợp mắt, nhưng ngủ cũng không sâu, trong tiềm thức vẫn sợ trể giờ, cũng không biết ngủ được bao lâu, đột nhiên giật mình một cái liền tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực, mở di động lên xem, đã là ba giờ năm phút sáng, Nhạc Phong xuống giường, vươn tay ra sức day day mi tâm, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo hơn, đoán chừng là động tác có hơi mạnh, Quý Đường Đường bên cạnh cũng không ngủ yên, xoay người mấy lần liền mở mắt.

Cô hẳn là còn chưa ngủ đã, vẻ mặt rất mệt mỏi, mắt trông như không làm sao mở ra được, Nhạc Phong thấy buồn cười, cúi người hôn lên trán cô, sau một lúc ngẩng đầu lên, vươn tay vuốt ve gương mặt cô, vén tóc cô ra đằng sau, Quý Đường Đường khó hiểu nhìn anh, sau khi nhìn nhau vài giây, Nhạc Phong lại nghĩ đến cơn tức tối qua, một ngón tay chọc lên trán cô: "Heo, nói ngủ là ngủ, còn bắt ông đây công xuống núi, làm nhũn hết cả chân ông đây, không biết mình nặng thế nào à!"

Quý Đường Đường trừng anh một cái, vươn tay kéo chăn trùm lên đầu, chắc là định ngủ tiếp, Nhạc Phong muốn cô ngủ thêm mấy phút nữa, cũng không vội kéo cô dậy, đang định chống tay đứng lên, Quý Đường Đường ngộp trong chăn chậm rãi nói: "Sao em không biết là em nặng nhỉ, còn chưa đến một trăm cân, anh công em mà còn nhũn chân, anh bị yếu thận à?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Nhạc Phong ngậy ra.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế đứng lên, ngơ ngác nhìn cái chần trước mặt, bỗng phát hiện ra hình vẽ in trên chần là hình công chúa Bạch Tuyết -- một gã đàn ông to xác như Thạch Gia Tín, sao lại đi chọn loại chần thể này? Hay là do Vuơ Tư thích nên anh ta cũng yêu ai yêu cả đường đi?

Nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, Quý Đường Đường không kìm được kéo chần ra, mắt to trừng mắt nhỏ với Nhạc Phong gần nửa buổi xong mới hỏi anh: "Anh không có gì để nói với em sao?"

Nhạc Phong mờ mịt, vô thức đáp lại: "Có chứ... Đường Đường... Chào em."

Quý Đường Đường không nói gì, được một lát, cô thò tay ra từ trong chần, xoa xoa đầu Nhạc Phong: "Đồ ngốc, chào anh."

Còn chưa dứt lời, Nhạc Phong đã hồi hồn lại, vươn tay định nhéo hông cô, Quý Đường Đường cười khanh khách trốn vào trong chần, tránh được vài lần, bị Nhạc Phong quây vào cách một lớp chần, vừa mới ngẩng đầu, Nhạc Phong đã cúi đầu phủ lên môi cô.

Quý Đường Đường hoang mang, vô thức muốn lùi lại phía sau, lại chẳng lùi thêm được mấy, chung quy vẫn bị anh túm chặt, trong khoảnh khắc, chóp mũi răng môi đều là hơi thở của anh, trong lúc ý loạn tình mê lại cảm thấy, hai người có thể thân mật như vậy, đúng là vui sướng thẳng hoảng loạn.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhạc Phong mới buông cô ra, Quý Đường Đường thở dồn dập, biết mặt mình còn nóng vô cùng, cô rũ mí mắt không dám nhìn anh, Nhạc Phong nâng cằm cô lên, hỏi: "Tỉnh từ bao giờ?"

"Mới vừa này."

"Thế này có tỉnh là khỏi rồi không?"

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, sau đó lại chần chừ lắc đầu: "Hôm nay lúc ở trong động, em cũng tỉnh được một lúc, sau đó mới tỉnh giả điên giả dại để bọn họ thả em ra, ai ngờ đùa lại thành thật, không khống chế được, thoáng chốc đã mất đi thần trí, em đoán là chưa ở đủ trong Âm trập, còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn."

Nhạc Phong gật đầu, nhìn cô không nói lời nào, một lúc sau, anh lấy di động ra xem giờ sau đó cất đi: "Mười phút nữa."

Quý Đường Đường mơ hồ: "Mười phút gì?"

"Ôm em thêm mười phút nữa, sau đó sẽ đi bộ lên núi."

Quý Đường Đường cười rộ lên, cười mãi cười mãi rồi im lặng, đồng hồ trên di động không có âm thanh gì, nhưng không hiểu tại sao, dường như có thể nghe thấy tiếng kim giây tíc tắc đòi mạng, càng khiến cái ôm này trở nên ấm áp và trân quý.

"Nhạc Phong à, trong động em đã thấy Vưu Tư."

Nhạc Phong ừ một tiếng, được một lúc mới hỏi cô: "Cô ấy có ổn không?"

"Không ổn, em cứ cảm thấy cô ấy sắp chết, rất đáng thương, Nhạc Phong, em có thể cứu cô ấy ra được không?"

Nhạc Phong không nói gì, được một lúc, anh chậm rãi ngồi dậy, bước qua rút bao thuốc từ trong túi áo, rút điếu thuốc ra lại không châm, vươn tay bóp dẹt đầu thuốc, Quý Đường Đường chống tay đứng dậy, hỏi anh: "Anh sao thế?"

Nhạc Phong lắc đầu: "Đường Đường, em có nhớ được những chuyện đã xảy ra trong thời gian này không?"

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút: "Lúc ở trong động em có nhớ lại được đôi chút, đại khái rất mơ hồ, những chuyện gần đây còn có thể nhớ rõ một chút, càng lâu lại càng không.... đêm hôm đó ở Hạ Thành, đã xảy ra chuyện gì?"

Nhạc Phong nói ngắn gọn: "Đêm hôm đó là Tần gia giờ trò quỷ, bọn họ quá đông, trong lúc cứu em, anh đã lái xe cán gãy chân Tần Thủ Nghiệp."

Như anh dự đoán, mặt của Quý Đường Đường thoáng chốc đã trắng bệch.

Nhạc Phong cười cười: "Sao thế? Là anh cán, đâu phải em."

Quý Đường Đường quay đầu đi, nước mắt lã chã rơi: "Đâu có giống nhau, hòng súng của Tần gia chưa bao giờ chĩa về phía anh, anh muốn thoát thân lúc nào cũng có cơ hội. Giờ anh làm vậy, bọn họ sẽ hận anh đến chết, hận anh còn hơn cả hận em, thoáng chốc anh đã đứng đầu danh sách của bọn họ rồi."

Nhạc Phong trêu cô: "Vậy chẳng phải càng tốt hay sao, giúp em phân tán được hỏa lực của quân địch."

Không nói thì thôi, nói xong Quý Đường Đường khóc lại càng ghê hơn, Nhạc Phong kéo cô ôm vào trong lòng dỗ dành: "Đừng khóc nữa vợ à, em giỏi giang như vậy, sau này bảo vệ anh là được mà."

Quý Đường Đường nằm gọn trong lòng Nhạc Phong, vừa khóc vừa ra sức gật đầu: "Nhạc Phong, em sẽ bảo vệ anh, em có chết cũng sẽ bảo vệ anh."

Rõ ràng chỉ là câu nói đùa, lại nghe cô nói như vậy, lòng dạ càng thêm chua xót, Nhạc Phong cảm động đến mức vành mắt cũng hồng lên, được một lúc mới cúi đầu nhẹ nhẹ hôn lên mái tóc cô: "Đường Đường, không uổng công anh thương em."

"Anh đã gọi điện nhờ Khiết Du thăm dò, Miêu Miêu đã quay lại rồi, nhưng đám người của Tần Thủ Nghiệp không về cùng, anh nghi ngờ bọn chúng vẫn chưa từ bỏ, có điều may là bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn của Thịnh gia, người nhà họ Tần không có gan đến đây gây sự, chúng ta tạm thời không cần suy nghĩ đến Tần gia."

Quý Đường Đường ngậm nước mắt gật đầu: "Nhưng lúc rời khỏi đây sẽ gặp nguy hiểm."

Nhạc Phong cười khở: "Anh đang định bàn với em chuyện này đây, Đường Đường, theo như anh thấy, Thịnh Cẩm Như sẽ không để em đi, nếu như không phải hôm nay em náo loạn ra chuyện, anh căn bản không thể nào gặp được em. Em thân ốc còn không mang nổi mình ốc, còn định vác cọc cho anh?"

Quý Đường Đường đột nhiên phản ứng kịp: "Nhạc Phong, đồ đạc của em anh có mang tới không? Bộ quần áo này của em là do anh thay đúng không, bộ kia đâu?"

Nhạc Phong không hiểu sao trọng tâm câu chuyện đột nhiên lại nhảy cóc như vậy, anh gật đầu, ra hiệu chỉ về phía túi hành lý trên đất: "Đều để ở đó."

Quý Đường Đường nhanh chóng xuống giường mở túi hành lý ra, Nhạc Phong cũng đi theo: "Em tìm gì vậy?"

Quý Đường Đường không trả lời, thò tay lục lợi tới lui trong túi, một lúc sau, sờ thấy gì đó, cô thở một hơi, vươn tay lấy ra chìa trước mặt cho anh xem.

Vuốt Quý.

"Em cũng đoán được là bà ngoại quá nửa sẽ không muốn thả em ra, nếu như thực sự bà ấy cưỡng ép, em phải có chuẩn bị trước. Em khóc lóc náo loạn muốn ra ngoài, trừ việc để gặp anh, còn là để lấy thứ này, chỉ cần có nó, Nhạc Phong, cho dù bà ấy có nhốt em lại, em cũng có thể đào địa đạo mà chui ra."

Nhạc Phong chẳng hiểu ra làm sao, anh không biết những bí ẩn của Vuốt Quý, nhìn năm nhánh xương dính xấu xí kia, chỉ thấy dâng lên một cơn buồn nôn, dùng chân đạp cũng không đạp xuống được: "Đường Đường, em cũng chăm chỉ đấy, nhưng em muốn làm gì, đóng "Cuộc vượt ngục vĩ đại" à, ông đây còn phải chờ em hai mươi năm nữa á? Anh cho em hay, không có cửa đâu."

Quý Đường Đường khinh bỉ nhìn anh: "Anh cũng chỉ có tần ấy triển vọng thôi."

Cô vung tay cào một đường về phía bức tường, theo tiếng lầm rầm lạo xạo của gạch đá, vách tường vỡ ra, Nhạc Phong nhìn cái lỗ to hơn miệng bát, thực sự hoài nghi mình bị hoa mắt, Quý Đường Đường đang dương dương đắc ý định mở miệng, đầu bên kia đột nhiên vọng đến tiếng kêu nghèn nghẹn của Thạch Gia Tín: "Ai da!"

Quý Đường Đường trong nháy mắt hóa đá.

Cô ngơ ngác nhìn lỗ hổng kia, nói chuyện cũng lắp bắp: "Anh ta... Anh ta ở phòng đó?"

"Ừ."

"Anh ta... anh ta ngủ quay đầu vào tường?"

"Chẳng lẽ em ngủ đầu hướng lên trần nhà?"

Nhạc Phong còn chưa xỉ vả xong, Quý Đường Đường bỗng dùng tư thế nhanh như cắt lao lên giường, tung chăn trùm kín cả người, Nhạc Phong lập tức phản ứng kịp, cũng vọt lên, hai người tranh cướp cái chăn chừng khoảng năm giây, sau đó đều thống nhất cùng sử dụng chung tài nguyên.

Năm giây sau đó... đèn sáng, gương mặt đầy vẻ khó hiểu của Thạch Gia Tín xuất hiện giữa lỗ hổng, trên đầu trên mặt đều là vôi tường và hạt cát, anh ta nhìn chằm chằm lỗ hổng một lúc lâu, lại nhìn hai người trên giường, xem ra đang ngủ rất say, không có lý gì nửa đêm nửa hôm lại đi đục tường chứ?

Quý Đường Đường nghe thấy Thạch Gia Tín lẩm bẩm: "Gặp ma rồi..."

Trời còn chưa sáng, Thạch Gia Tín cũng chẳng ngủ được nữa, đầu tiên anh ta suy nghĩ về lỗ hổng, sau đó nghi hoặc nhìn bức tường của mình, tiếp theo lại nảy sinh sự hoài nghi nghiêm trọng đối với sự vững chãi của ngôi nhà này, đại khái khoảng năm phút đồng hồ sau, bên kia Nhạc Phong bắt đầu rời giường, anh vội vàng bận rộn, chạy ào vào toilet rửa mặt trước, còn nói với anh ta hôm nay dậy trễ quá, phải nhanh chóng đưa Tiểu Hạ lên trên.

Quý Đường Đường rất "hiếu kỳ" với cái lỗ kia, chui đầu qua ngó trái ngó phải, Thạch Gia Tín rất sợ cô bị va vào, nhanh chóng kéo cô lại, kiên nhẫn ra hiệu cho cô biết sẽ có đá rơi vào đầu.

Đến lúc Nhạc Phong qua dẫn Quý Đường Đường đi, mới "đột nhiên" nhận ra cái lỗ kia, "kinh ngạc" hỏi Thạch Gia Tín: "Thế này là thế nào?"

Thạch Gia Tín tức giận: "Làm sao tôi biết được!"

Nhạc Phong nhin cười, kéo Quý Đường Đường ra cửa, thời gian hai người nấn ná lại cũng lâu, lên núi liền chạy một mạch, được một lúc mới dừng lại, thở hổn hển chống đầu gối cười không ra hơi, cuối cùng Nhạc Phong mới phê bình cô: "Giả vờ cũng thái quá, lại còn thò đầu vào trong, kỹ năng diễn xuất quá đơ."

Quý Đường Đường không phục: "Em không phải đang bị ngơ ngẩn hay sao, kẻ ngốc nhìn thấy trên tường đột nhiên có một cái lỗ thì phải tò mò chứ. Hơn nữa, em có đơ bằng anh không, lúc anh hỏi anh ta, biểu cảm mất tự nhiên như vậy, thật là mất mặt cho giới nghệ thuật biểu diễn chúng ta."

Lại còn "giới nghệ thuật biểu diễn chúng ta" nữa, Nhạc Phong thực sự muốn nhõ cho cô vài ngụm nước miếng.

Đi lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng mấy căn phòng trên núi cũng dần dần hiện ra, tựa như những con thú đang thu mình ẩn náu trong bóng tối, Nhạc Phong dừng bước lại, nắm lấy tay Quý Đường Đường nhẹ giọng nói: "Cố gắng chữa trị thêm một ngày nữa, thôi là mọi thứ có thể tốt đẹp rồi, Đường Đường, anh chờ em đây, nhớ ra sớm một chút."

Quý Đường Đường gật đầu, cô ngẩng lên nhìn Nhạc Phong, cặp mắt trong veo: "Chờ em đây, Nhạc Phong, ở bên ngoài nhớ ngoan ngoãn, đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt, Thịnh gia nhiều con gái, em thấy anh cũng hơi rục rịch rồi, hôm qua lúc tối anh đi đón em, cái bà bên cạnh em cũng năm sáu chục tuổi rồi mà anh vẫn còn nhìn chăm chăm."

Nhạc Phong tức đến ngứa răng: "Năm sáu chục thì làm sao, người ta có nội hàm! Biết lịch sự! Không cần người!"

Quý Đường Đường hậm hực liếc xéo anh một cái, Nhạc Phong vui sướng trong lòng, bước đến hàng rào trước mặt võ võ, bên trong hẳn là nghe thấy tiếng động, được một lúc, đèn trong phòng Thịnh Cẩm Như sáng lên.

Đèn vừa sáng lên, tựa như đang tuyên bố một thời khắc nào đó đã đến, tâm lý Quý Đường Đường có chút khác thường, cô cầm tay Nhạc Phong, lặp lại câu nói lúc trước: "Nhạc Phong, chờ em đây, em sẽ nhanh chóng quay trở lại."

Nhạc Phong rất đồng cảm ừ một tiếng: "Đường Đường, vào trong đó rồi nhớ cải tạo cho tử tế, thành tâm hối cải, một lần nữa làm lại cuộc đời, Đảng và Nhân dân sẽ tha thứ cho em."

Quý Đường Đường dờ khóc dờ cười, đằng trước vọng đến tiếng mở cửa kẻo kẹt, trong khoảnh khắc cánh cửa hé ra, cô đột nhiên hạ giọng nói một câu: "Nhạc Phong, em yêu anh."

Nói xong, không nghe thấy Nhạc Phong phản ứng gì, Quý Đường Đường rất bất mãn: "Nhạc Phong, sao anh không nói anh cũng yêu em chứ?"

Thịnh Cẩm Như đã bước ra rồi, Quý Đường Đường không dám nhìn anh nói chuyện nữa, tận lực khép môi, giọng nói nghe lúng búng.

Nhạc Phong ừ một tiếng qua lỗ mũi, lầm bầm nói: "Em yêu anh thì anh phải yêu lại em à, anh thấy như thế là được rồi, đứng qua bên kia đi."

Quý Đường Đường tức đến mức đầu cũng bốc khói, rất muốn đập cho anh hai phát, nhưng Thịnh Cẩm Như đã gần tới nơi, lại không thể để lộ, đành phải bịt môi, lại bày ra vẻ trẻ con hờn dỗi như lúc trước, khi Thịnh Cẩm Như kéo cô đi, cô như sắp khóc, kéo tay Nhạc Phong không buông, lúc kéo nhân cơ hội véo anh một cái, trong cặp mắt rưng rưng kia Nhạc Phong có thể thấy rõ vẻ hung dữ, rõ ràng đang nói: Đáng đời! Ai bảo anh không nói là cũng yêu em!

Nhạc Phong bị cô véo nên giật mình, thật muốn vung tay gõ vào đầu cô một cái, Quý Đường Đường cứ thế bị Thịnh Cẩm Như kéo từng bước một về phía căn phòng, từ cái nhìn của bà ta, cô hoàn toàn đang lưu luyến

nhìn Nhạc Phong không nở ngoảnh đi, nào có biết mỗi bà ấy vừa quay đi, ánh mắt của hai người như đao kiếm gặp nhau, chỉ hận không thể cắn cho đối phương hai phát.

Ngay khi tấm màn được nhắc lên, đúng vào khoảnh khắc Quý Đường Đường sắp bước vào phòng, Nhạc Phong đột nhiên mỉm cười, nhìn cô, dùng khẩu hình nói ra bốn chữ.

Quý Đường Đường bất ngờ không kịp đề phòng, cô biết đây là lần quay đầu lại cuối cùng trước khi vào phòng, còn tập trung sức lực chuẩn bị phóng cho anh một ánh mắt ngàn dao, động tác này của Nhạc Phong làm cô hoàn toàn không lường trước được, cô sững sốt khoảng một giây, bỗng nhiên cúi đầu, khóe môi dâng lên một nụ cười không thể đè nén được.

Tấm màn được vén lên, trong phòng lộ ra quầng sáng màu vàng, vô cùng giống đường viền sáng khi chụp ảnh, bao quanh gương mặt xinh đẹp của cô, mái tóc dài buông xuống, vài sợi tóc bay lên, rèm mi thật dài rủ xuống, khóe môi hơi nhướn lên, ánh mắt trong veo lấp lánh, không giấu được vẻ dịu dàng và ý cười.

Tấm màn nhanh chóng hạ xuống, bóng tối che khuất tầm mắt, nhưng quang ảnh vừa rồi tựa như có sinh mệnh, tựa như vẫn dừng lại ở khoảnh khắc ấy, tựa như sẽ dừng lại cả đời.

Nhạc Phong nghĩ: Cô nàng vừa nãy đúng là đẹp mê mẩn.

Dừng một lúc lại tự sửa lại: Vợ mình vừa nãy đúng là đẹp mê mẩn.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Nhạc Phong đi rồi, Thạch Gia Tín mới trải chăn ra ghế salon cố gắng ngủ bù một giấc, lại chẳng thấy buồn ngủ một chút nào, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, anh ta tiến đến cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài mới nhận ra vài người đàn ông trong thôn đang khoác áo hạ giọng gọi nhau, cùng nhau xuống núi.

Thạch Gia Tín đầy bụng khó hiểu, hai ngày nay hắn đã có chuyện gì xảy ra, bởi vì có "người ngoài" như Nhạc Phong, người trong thôn cẩn thận đề phòng, đến cả anh ta cũng giấu diếm ---- chẳng qua là Thạch Gia Tín có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra đã xảy ra chuyện gì to tát: Hay là lại có người con gái nào của nhà họ Thịnh bỏ trốn, bài học từ Thịnh Ảnh còn chưa dứt, không đến mức có kẻ tự tìm đường chết chứ.

Nếu không nói cho anh ta biết, anh ta cũng lười phải thăm dò, lại nói hiện giờ ngoại trừ Vuư Tư, những kẻ khác, những chuyện khác, anh ta thực sự không có lấy một điểm hứng thú.

Anh ta ngả mình xuống gối, cuộn mình trên sofa, trong lúc mơ màng mơ thấy một giấc mộng, mơ thấy mình chạy vòng vòng trong phòng sinh ở bệnh viện, bốn phía đều là tiếng trẻ con khóc và mùi thuốc khử trùng, anh ta hỏi bác sĩ Vuư Tư ở phòng nào, bác sĩ chỉ về một hướng.

Anh ta đi theo phương hướng mà bác sĩ chỉ, tiếng ồn xung quanh bỗng chốc biến mất, hành lang trắng toát đột nhiên yên tĩnh, như một tầng sương di chuyển, anh đi đôi giày da mà bình thường vốn không hay đi, đế giày gõ lên sàn nhà, âm thanh trống rỗng, đột nhiên, tựa như tình tiết trong những

bộ phim kinh dị, đèn hành lang lần lượt tắt dần, chỉ còn ngọn đèn sáng choang nơi cuối hành lang, tựa như quầng sáng của đèn sân khấu.

Vưu Tư ngồi trong quầng sáng đó, trên gương mặt cô là một nụ cười quỷ dị, hai bàn tay chậm rãi từ giữa hai chân giơ lên, máu tươi theo mười ngón tay từ từ chảy xuống.

Nhìn xuống, dưới thân cô chìm trong vũng máu....

Thạch Gia Tín kinh hãi thét lên giật mình tỉnh dậy, trên trán, sau lưng, thậm chí là cổ đều thấm mồ hôi lạnh, nhận ra chỉ là một cơn ác mộng, anh ta vui mừng thở phào một cái, tiện tay với lấy áo gối dưới đầu lau mồ hôi.

Đang lau, anh ta bỗng nhiên khựng lại, mấy giây sau, anh ta chống sô pha ngồi xuống, bất an nhìn bốn phía.

Trong không khí, có mùi máu của người nhà họ Tần.

Nhạc Phong nhẹ nhàng bước xuống núi, trong lồng ngực tràn ngập cảm xúc hân hoan, nếu như không phải sợ người khác chú ý, anh thực sự muốn ngửa đầu lên trời hét vài tiếng.

Nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy mình thật buồn cười, chẳng phải là tỏ tình thôi sao, cũng đâu phải cầu hôn, Đường Đường thích anh, từ trước đến giờ anh vẫn biết cơ mà.

Có lẽ là bởi vì trước kia cô chỉ nói là "thích", chưa từng nói yêu, cho nên từ này từ trong miệng cô thốt ra, càng giống một lời ước hẹn và trao gửi, càng thêm quý giá.

Nhạc Phong trước kia đã từng quen rất nhiều cô gái, đa số là gặp dịp thì chơi, gặp nhau được khoảng hai ba tiếng đồng hồ là có thể nửa thật nửa

giả nói cái gì mà yêu anh này không thể rời xa anh, muốn ở bên anh, nghe quen, chữ yêu cũng như chữ chào, chỉ là một câu cửa miệng mà thôi.

Đến tận lúc này, anh mới chỉ nói tiếng yêu với hai người, một là Miêu Miêu, người còn lại là Đường Đường.

Khi nói với Miêu Miêu, thực sự là xuất phát từ đáy lòng, không nghĩ ngợi gì hết, chữ yêu như một ngọn lửa, cuộn cuộn rực cháy thiêu đốt bùng lên, thế giới hay tương lai gì đều không bỏ vào mắt.

Nhưng lúc nói với Đường Đường, có đôi chút khác biệt, anh suy nghĩ một lúc, không trả lời ngay, cho nên Đường Đường mới tức giận một lúc lâu: Anh nghĩ, khi anh nói "anh cũng yêu em" với cô ấy, thứ anh muốn trao không chỉ có tình yêu.

Mà còn là hứa hẹn, trách nhiệm, gánh vác, nắm tay nhau như tuổi nhỏ hóa sông dài, dù có nhìn thấu hay không, dù là tương lai sáng lạn, hay u ám.

Không chỉ là bản thân mình cho đi, mà cũng hy vọng cô ấy có thể trao cho mình, tương lai là do hai người cùng tạo thành, không phải chỉ có một bên tự mình quyết định, anh cho đi, đồng thời cũng nhận lại, anh trao cho cô một mái nhà, cũng muốn cô tặng cho mình một tổ ấm.

Cảm giác chưa từng có bao giờ, dùng hạnh phúc để hình dung dường như quá bình thường và mong lung, nhưng trừ hai chữ này, lại không thể tìm được ngôn từ nào khác.

Hơi lạnh sáng sớm xuyên qua quần áo thấm vào người, không hiểu vì sao, Nhạc Phong thoáng chốc nhớ lại rất nhiều chuyện: Thời niên thiếu, cha mẹ bất hòa, cái chết bi thảm của cha, sự ruồng bỏ của mẹ, còn trẻ đã sớm lưu lạc bên ngoài, vì chuyện của mẹ mình mà bị người đời khinh ghét cười nhạo, mười mấy tuổi đã bị tống vào quân ngũ, khi người ta còn đang mê mải phong hoa tuyết nguyệt nơi sân trường đại học, anh đã theo Cửu Điều

liều mạng xông xáo, sau khi quen Miêu Miêu, ngoài miệng tuy không nói, nhưng anh vẫn cố gắng kiếm tiền, chỉ vì một câu nói vô tình của bạn cô ta.

----- "Cha của Miêu Miêu từng bảo, sau này Miêu Miêu phải cưới một người có biệt thự có hoa viên."

Đến ngày nhận nhà, đám bạn bè và Da Đen đều đến chúc mừng anh mua biệt thự, khi đưa họ về xong, một mình anh lái xe lén quay trở lại biệt thự, anh ngồi trên bãi đất trống trước căn biệt thự một lúc lâu, anh biết, một người khi thiếu thứ gì thì sẽ phi thường khao khát thứ đó, anh vẫn cảm thấy ước muốn của mình rất giản đơn, không cần giàu sang phú quý, chỉ cần một gia đình, một người vợ thực lòng thực dạ, đừng như cha mẹ mình, chung giường khác mộng, dẫn dắt lẫn nhau.

Cuộc tình với Miêu Miêu tan vỡ kỳ thực gây cho anh một cú sốc rất mạnh mẽ, giấc mộng đầy màu sắc huyền ảo vẫn chau truốt vun đắp trong một đêm bỗng trở về hai màu đen trắng, nhưng có một chuyện, Nhạc Phong phải thừa nhận, ông trời vẫn còn quan tâm đến anh ----- Quý Đường Đường xuất hiện rất đúng lúc, cho nên anh không đến mức phải đau khổ vì tình.

Mới đầu, anh có chút áy náy vì bản thân đã thay đổi quá nhanh, sau lại nghĩ lại, vẫn cảm thấy có vài phần may mắn: Nếu như Quý Đường Đường chưa từng xuất hiện thì sẽ ra sao? Anh sẽ thế nào? Sẽ vì Miêu Miêu mà gục ngã không gượng dậy nổi? Hay sẽ không mặn không nhạt mà qua lại cùng Tương Dung? Hoặc có thể sẽ sa vào những cuộc tình chóng vánh như trước kia, ôm lấy cõi lòng trống rỗng hoang vu?

Cám ơn vì Đường Đường đã xuất hiện, cám ơn vì cô đã yêu anh, cũng cám ơn vì anh có thể yêu cô.

Nhạc Phong thở hắt một hơi thật dài.

Mặc dù tình cảnh gian nan, nguy hiểm bốn phía, nhưng anh vẫn cho rằng tất cả mọi thứ lúc này đều đẹp để tựa như một giấc mơ.

Sai rồi, dùng từ "mơ" này để hình dung dường như không thích hợp cho lắm, giấc mơ là trái ngược với hiện thực, như thế có dấu hiệu chẳng lành...

"Nhạc Phong, người nhà họ Tần đến, chạy đi!"

Âm thanh đột ngột vang lên khiến Nhạc Phong cả kinh, giọng nói bất ngờ vọng tới, hơi thở gấp gáp, trời còn chưa sáng, dáng núi mờ hồ bao quanh bốn phía, gió thổi qua, tán cây rung động, cành lá xào xạc, trừ âm thanh đó là một mảng tĩnh lặng, âm thanh vừa rồi tựa như áo giáp, lại giống như đến từ thế giới bên kia.

Anh nhìn không thấy, tại đầu bên kia cánh rừng, Thạch Gia Tín lên tiếng cảnh báo xong đã bị đám người họ Thạch ẩn xuống đất bịt mồm lại, có người tức giận hạ giọng quát anh ta: "Lão thái thái nhà họ Thịnh đã cản dận, hỏng chuyện mà không gánh nổi tội đâu."

Nhạc Phong chần chừ đi xuống, đi mãi đi mãi, anh cúi người, nhặt lên một hòn đá không lớn không nhỏ.

Tiếng nói vừa rồi, nghe như là của Thạch Gia Tín.

Người của Tần gia? Tần gia đến Bát Vạn đại sơn ư? Không có lý nào.

Chạy gì đây? Là bảo anh chạy đi sao

Bên cạnh đột nhiên có tiếng động, một bóng đen từ trong rừng vọt ra, Nhạc Phong nhận thấy liền nghiêng người tránh đi, một cước đạp cho tên kia lão đảo, tiếng gió phía sau lại vang lên, Nhạc Phong nhanh chóng nghiêng đầu, bị kẻ kia vung một gậy đập trúng bả vai, đau đến mức quỳ rạp xuống đất, vung tay cầm hòn đá đập tới, gã kia đau đớn kêu lên một tiếng, hình như lùi lại chừng hai ba bước, trán Nhạc Phong đã túa mồ hôi, đang định chống đất đứng dậy, bỗng nhiên bất động.

Họng súng lạnh lẽo, gác trên cổ anh.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, Nhạc Phong không cảm thấy sợ, trái lại chỉ thấy nực cười, hai tay anh giơ lên, chậm rãi đứng dậy, lục tục có vài kẻ bước ra từ cánh rừng tối đen, nhìn ra có khoảng chục người, trong tay đều cầm vũ khí, trong bóng tối không nhìn rõ mặt, lại có thể cảm nhận được địch ý nồng đậm và sát khí, Nhạc Phong không quay đầu lại, cố gắng không kích động đến kẻ phía sau: "Người anh em, có chuyện gì hãy nói chuyện tử tế, tôi chưa từng gặp các anh..."

Còn chưa dứt lời, cò súng sau lưng lách cách giật một cái, lại chĩa vào cổ anh, Nhạc Phong ớn người, lập tức ngừng nói.

Đám người kia chậm rãi xúm lại, dẫn đầu là một gã cầm trong tay cái gậy to bằng cái chày cán bột, chỉ nói một câu.

"Bác cả nói, bắt nó trả lại một chân trước."

Trong bóng tối, cây gậy vung lên một hình cung màu đen.

Tâm trạng vui vẻ và hạnh phúc khi nãy dần dần biết mất, Quý Đường mơ hồ thấy có chút bất an.

Không hiểu vì sao, bên ngoài trời đã hửng sáng, rõ ràng đã qua thời khắc mặt trời mọc, Thịnh Cẩm Như còn chưa đưa cô vào trong động đá vôi.

Bà ta chỉ rút thuốc, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, dường như đang đợi ai đó.

Chờ khoảng nửa giờ, tiếng bước chân vang lên, một bà lão vôi vàng tiến vào, đầu tiên cảnh giác nhìn Quý Đường Đường một cái, sau đó ghé vào bên tai Thịnh Cẩm Như thì thầm gì đó.

Sắc mặt Thịnh Cẩm Như rõ ràng nhẹ nhõm hơn nhiều, cổ họng trượt lên trượt xuống, chậm rãi gác tẩu thuốc lên mặt bàn, sau đó phát tay ra hiệu cho bà lão kia ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường vội vàng cúi đầu, giấu đi ánh vẻ nghi hoặc thấp thỏm trong ánh mắt, Thịnh Cẩm Như chỉ coi như không nhìn thấy, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Hạ, theo bà ngoại vào động thôi."

Bà ta vươn tay ra, chậm rãi nắm lấy tay Quý Đường Đường, bàn tay xương xẩu, thô ráp, không biết có phải do quá mức kích động nên có chút run rẩy, kèm theo cả vẻ thận trọng dò xét, Quý Đường Đường đột nhiên cảm thấy bà ta cũng thật tội nghiệp, nhìn mái đầu bạc phơ tang thương của bà ta, lại nghĩ đến mẹ mình bao nhiêu năm qua cũng không ở bên cạnh làm trọn đạo hiếu, trong lòng ít nhiều có chút mong muốn được bù đắp, cô nhẹ nhàng nắm lại tay Thịnh Cẩm Như.

Thịnh Cẩm Như run lên một cái, trong cặp mắt vẫn đục nhanh chóng phủ một tầng hơi nước, bà ta nói: "Bình Tử,... Tiểu Hạ, nào, đi theo bà ngoại nào."

Lần này không giống như lần trước, không bắt cô phải bịt mắt, làm gì cũng không kiêng kị cô, trái lại còn giải thích cho cô suốt chặng đường.

----- "Tiểu Hạ, cơ quan cửa này là tính cửu cung ngầm mà ra, ngoại trừ ta và vài người nữa, không có ai mở được, nếu như con muốn học, sau này bà ngoại sẽ chỉ cho..."

----- "Bậc thang này, có một trăm chín mươi chín cấp, vốn có thể tròn trăm, nhưng con cũng biết đấy, người xưa làm việc kỵ đầy đặn, nước đầy tắc tràn, trăng tròn tất khuyết, thiếu một bậc, để lại một bậc tưởng niệm, coi như là để lại cho mình một khoảng đất để lui thân."

----- "Trong thủy đạo có ngã ba, người nào không biết chống bè có thể đi nhầm, một trong số dòng chảy siết đó dẫn thẳng xuống vực, ngã xuống sẽ chết..."

----- "Thủy đạo cũng ít dùng, chỉ có một người chống bè, có lúc con ở bên này, nó ở bên kia, con chỉ cần gõ thanh sắt này vài tiếng, nó nghe thấy được sẽ tự đến đón con."

Quý Đường Đường càng nghe càng nghi hoặc, là mình bị lộ rồi hay sao? Giọng điệu và nội dung câu chuyện của Thịnh Cẩm Như hoàn toàn không giống như đang nói với một người thần trí mơ hồ, nói cho cô nhiều thứ như vậy để làm gì, giống như chương môn nhân đang dặn dò đại sự của bang phái vậy? Cô nên thú nhận ư? Hay là tiếp tục giả ngu đây?

Tiếng nước lạo xạo vọng tới, chiếc bè chậm rãi tiến lại gần, mũi bè gác nhẹ lên bờ nước, người phụ nữ hai đầu kia hẳn đã được dặn dò, cái đầu thứ hai đã được quấn khăn kín mít, ánh mắt né tránh không dám nhìn bọn họ, Thịnh Cẩm Như kéo Quý Đường Đường lên bè, cô co quắp ngồi xuống, tâm lý đấu tranh, cuối cùng quyết định, mặc kệ bà ta nói luyện thuyền cái gì, mình cứ việc giả bộ đến cùng, người ngoài nhìn vào cũng bớt đề phòng hơn...

Cô hạ quyết tâm, đang định làm ra vẻ sợ nước sợ ngồi thuyền, Thịnh Cẩm Như bỗng nhiên nói một câu: "Tiểu Hạ, con có biết chuyện luyện chuông Quỷ là thế nào không?"

Quý Đường Đường thấy đầu mình như nổ oành một tiếng.

Chuyện luyện chuông Quỷ, mẹ cô đã sớm nhắc tới trong thư, khi ở Cổ Thành Thần Côn cũng đã kể qua một chút, biết được một ít, nhưng chung quy vẫn mơ mơ hồ hồ, bốn năm qua, luyện chuông Quỷ trước sau vẫn là một đám mây đen bao phủ trên đỉnh đầu.

Cố hòng Quý Đường Đường khô khốc, bật thốt lên một câu: "Là thế nào?"

Thịnh Cẩm Như không trả lời ngay, chiếc bè trôi về phía trước, trên mặt nước nổi lên vài vòng thủy quang lấp lánh, ở chốn không chút hơi người này, tiếng nước cũng có vẻ câm lặng mà ghê người.

"Tiểu Hạ, con ở bên ngoài, cũng đi qua vài nơi, đã từng nghe nói đến Giáng Đầu sư và thuật nuôi Kuman Thong của người Thái chứ?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Sau khi gia đình xảy ra chuyện, Quý Đường Đường đã bỏ rất nhiều thời gian để nghiên cứu về những chuyện siêu nhiên huyền dị, cũng đã từng nghe qua về thuật Giáng đầu và nuôi Kuman Thong của Thái.

Nghe nói, những thầy Giáng đầu muốn nuôi Kuman Thong, đầu tiên sẽ vào rừng tìm một khúc gỗ thích hợp, sau đó dùng dao nhỏ đẽo thành một chiếc quan tài con, chỉ to chừng bằng cái hộp bút, bên ngoài sơn thành màu đỏ sậm, gọi là "Quan tài ma".

Tiếp đó, sẽ phải đi tìm "Kuman Thong", thường là những đứa trẻ sơ sinh chết non hoặc do nạo phá thai, thậm chí sử dụng cả thai nhi đột tử trong bụng mẹ, thông thường sẽ khai quật phần mộ vào ban đêm, để cái xác ngồi thẳng, dùng một loại nến đặc chế để đốt cái xác, sau đó lấy chiếc quan tài nhỏ kia để hứng lấy mỡ xác, cho đến khi đốt không ra nữa thì ngừng.

Sau khi hứng mỡ xác vào quan tài, có thể niệm chú để làm phép, liên tục trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, xem như đã triệu hồi được hồn phách của đứa trẻ ma kia từ cõi âm trở lại, từ đó nó sẽ nghe lệnh mà hành sự.

Ở Nam Dương và Hồng Công, rất nhiều người tin vào thuật Giáng đầu, đồn rằng có rất nhiều minh tinh đột nhiên trở nên nổi tiếng, đều là vì đến Thái Lan nhờ thầy Giáng đầu nuôi Kuman Thong mà có, năm 1976, tổng giám đốc đài truyền hình Hồng Công đang tuổi tráng niên bỗng chết bất đắc kỳ tử, khi phẫu thuật pháp y phát hiện ra vô số những con dòi màu trắng, sợ đến mức tông cửa bỏ chạy, tại Hồng Công đồn đại rằng do bị

trúng thuật Giáng Đầu, nhiều năm sau, báo chí truyền thông Đài Loan thậm chí còn làm một chương trình chuyên về vấn đề này; siêu sao một thời Đặng Lệ Quân phát bệnh hen suyễn mà chết tại Chiang Mai Thái Lan, sau khi chết có người tiết lộ vào nửa năm trước thời điểm cô chết, có một vị pháp sư đã quan sát được trên mắt và trên cổ có gân xanh nổi lên, chắc chắn là bị người ta hạ "Tử giáng".

Vào khoảng năm 2000, có người viết bài trên mạng, kể lại những gì đã trải qua khi đồng ý với lời mời của bạn học, đến nhà của người kia ở nông thôn Malaysia và gặp được KumanThong, người nuôi chính là người anh trai lớn hơn người bạn học kia 20 tuổi, anh ta trầm mặc ít nói, chưa lập gia đình, sống một mình một phòng, nơi ở phi thường yên tĩnh, không cho phép ai tự tiện tiến vào, người đăng bài kể lại rằng lúc đi ngủ cảm giác thấy có người đang nhìn mình, trong lúc ngủ cảm giác có đứa trẻ con nhảy trên người mình, giật mình tỉnh dậy phát hiện tiền bạc bị trộm mất, trong phòng trên sàn nhà đầy vết chân trần của trẻ con, mà trong nhà bạn cậu ta lại không hề có trẻ con....

Hằng hà sa số, không phải là ít, tuy rằng người thấy tận mắt rất ít, thế nhưng miệng truyền miệng, Giáng Đầu đã trở thành thứ tà thuật người người bàn luận vùng Nam Dương.

Thịnh Cẩm Như đột nhiên nhắc đến Giáng đầu và Kuman Thong, cộng thêm kế hoạch tàn ác mà Thần Côn từng kể, Quý Đường Đường bất giác cảm thấy sồn tóc gáy.

Sóng nước lăn tăn, lắc lư bồng bênh, giọng nói của Thịnh Cẩm Như vọng lên vắng vắng giữa động nước.

"Trong truyện cổ của người xưa, có rất nhiều câu chuyện yêu tinh biến thành người, gì mà một khúc gỗ biến thành tinh, một con hồ ly sống lâu biến thành người, đều là bịa chuyện lừa trẻ con, một người, như thế nào mới có thể gọi là một con người? Phải có nhục thai, phải có tinh khí thần,

chúng ta gọi đó là hồn phách. Khúc gỗ cho dù có hút linh khí, không có nhục thai cũng không thể trở thành người được, như con mấy ngày hôm trước, tỉnh tỉnh mê mê, mất hồn mất vía, cũng không thể tính là người bình thường."

"Chuông của nhà họ Thịnh chúng ta, có thể cảm ứng âm khí, hóa giải oán khí, chung quy vẫn là linh thể hiếm thấy. Nhưng có thể nhất phân nhị dụng, chuông có thể bảo vệ chủ nhân hóa giải oán khí, cũng có thể giết người tích trữ oán hận, Tần gia liền lợi dụng điểm này, trừ tính khiến nó không ngừng thu thập và tích trữ oán khí, nói cách khác, người sống là nhờ hơi thở, oán khí khi tích đủ mạnh đủ lâu, mở được linh nhãn, biến thành linh hồn, chiếc chuông kia liền trở thành vật sống."

"Tiểu Hạ có thích đọc sách không, trong Tây Du Ký, tảng đá biến thành Tôn Ngộ Không kia là nhờ hấp thu linh khí của thiên địa, mới nhảy ra một con khỉ đá --- đó là nhờ thu thập chính khí, dùng tinh hoa của nhật nguyệt trăm triệu năm bồi dưỡng, oán khí thì khác, oán khí vốn là hơi thở của con người, mang theo tà niệm vô cùng mạnh mẽ, gặp được linh thể, hòa nhập với nhau, chỉ vài năm là có thể biến đổi."

"Chuông biến thành vật sống mới chỉ là một nửa quá trình, chuyện này khác với việc nuôi KumanThong của người Thái, KumanThong của họ, vốn là người, còn chuông, chỉ là một khối kim loại. Muốn nó nghe lời người sai phải chạy việc như một con người, còn phải chuyển nó vào một cái thai người, tìm kiếm cơ thể mẹ thích hợp, mười tháng hoài thai, dùng oán khí nuôi dưỡng, quá trình này, gọi là luyện Quỷ linh."

Toàn thân tóc gáy của Quý Đường Đường đều dựng lên, cô nuốt nước bọt, chật vật hỏi một câu: "Ai... ai sinh?"

Thịnh Cẩm Như nhìn vào mắt cô: "Con nghĩ, có ai thích hợp hơn so với con gái nhà họ Thịnh chúng ta hay sao?"

"Giữa chuông và người nắm giữ nó trời sinh đã có cảm ứng, dùng bọn họ làm cơ thể mẹ, nuôi dưỡng quý thai bên trong có thể không ngừng thu nạp oán khí từ cơ thể mẹ. Tiểu Hạ, tuy rằng con chưa sinh con, chắc cũng đã từng thấy phụ nữ mang thai chín tháng mười ngày, có câu mẹ có ăn tốt con mới phát triển, phụ nữ mang thai phải được bồi dưỡng đầy đủ. Cũng theo lý đó, phụ nữ nhà họ Thịnh khi bị đem ra luyện Quỷ linh, mỗi giây mỗi phút đều phải tràn ngập oán khí, chuông quý mới có thể luyện thành."

"Một người phụ nữ hạnh phúc bình thân không thể sinh ra được quý thai oán khí ngập trời, để bảo đảm có thể luyện được quỷ linh với hiệu quả tốt nhất, người nhà họ Tần đương nhiên sẽ âm mưu khiến cho người phụ nữ đó vô cùng thống khổ, khiến cô ấy không ngừng mất đi những người thân thuộc nhất, yêu thương nhất, cảm thấy ông trời thật bất công, mọi việc đều đối nghịch lại với bản thân, khi một người tràn ngập thù hận đến mức chống đối lại cả thế giới, thì chính là lúc thích hợp nhất để luyện Quỷ linh."

"Tuy nhiên đưa thai quý vào cơ thể mới chỉ là bước đầu tiên. Trong toàn bộ quá trình mang thai, vì khiến cho cơ thể mẹ luôn luôn tràn ngập oán khí, Tần gia sẽ không ngừng làm một việc."

"Việc gì?"

"Giày vò."

Quý Đường Đường im lặng.

Giọng nói của Thịnh Cẩm Như từ đầu tới cuối đều rất bình thản, chuyện luyện chuông quý, có thể bà ta đã từng kể lại rất nhiều lần cho những cô gái nhà họ Thịnh nghe, bình thản đến mức không có chút cảm xúc nào dao động, nhưng Quý Đường Đường thì khác, bất luận câu nào, cô cũng đặt vị trí bản thân vào để suy xét, càng nghĩ càng thấy run rẩy hít thở cũng không thông.

Cô vô thức cúi đầu nhìn xuống bụng mình, chỉ cần nghĩ đến bị nhét vào một thứ lạnh lẽo khác thường như vậy, tựa như dị hình hấp thụ máu tươi và oán khí từ cơ thể mẹ, cuối cùng lại trở thành một đứa trẻ sơ sinh có tay có chân có mắt có mũi, khóc lóc nỉ non, cô liền thấy khủng hoảng.

Những gì Thịnh Cẩm Như nói không hề khó hiểu, con gái nhà họ Thịnh tựa như một chiếc đĩa thí nghiệm trong phòng thí nghiệm, một cái đĩa thí nghiệm có độc đương nhiên có thể tạo ra được một thứ sinh vật độc hơn, có người nói, trước khi động vật bởi vì chịu sự kinh hoàng cực độ, ảnh hưởng của sinh hóa trong thân thể sẽ nảy sinh sự biến đổi, toàn thân sẽ phóng ra độc tố, thứ độc tố này tồn tại trong máu và các bộ phận khác, khiến cho người ăn phải sẽ có tỷ lệ mắc phải các loại bệnh tật cao hơn, suy rộng ra, không khó để tưởng tượng người con gái họ Thịnh từ đầu đến cuối vẫn sống trong sự thống khổ và tan vỡ cực hạn, thân thể sẽ ở trong trạng thái mất khống chế như thế nào.

"Không ai có thể có oán khí cao hơn một người con gái họ Thịnh mang quỷ thai, xuất phát từ thứ cảm ứng trời sinh giữa con gái họ Thịnh và chuông, thứ oán khí này cường liệt đến mức có thể hòa tan quỷ linh, quỷ linh dung nhập cốt nhục, tự biến thành nguyên thai. Thứ đau đớn dày vò trong ngoài này sẽ hút kiệt cơ thể mẹ, dẫn vật đến không ra hình người. Ta chưa từng gặp người con gái bị luyện chuông quỷ nào, nhưng nghe nói cuối cùng còn sót lại chỉ là một bộ da người khô quắt, bọc lấy khung xương đã bị hút sạch cốt tủy...."

Quý Đường Đường không nhìn nổi nữa, vịn vào bệ cúi người nôn thốc tháo, người phụ nữ hai đầu kia rút người lại một cái, ngừng chống bệ, Thịnh Cẩm Như thở dài, vươn tay chậm rãi giúp Quý Đường Đường vỗ lưng.

Quý Đường Đường nôn một lúc lâu, càng nôn lại càng chẳng nôn ra được gì, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn không sao xua đi được, cô hờn thoát

ngồi chờ ra cạnh mép bè, Thịnh Cẩm Như móc từ trong lòng ra một chiếc khăn tay, giúp cô lau khôe miệng.

Quý Đường Đường hốt hoảng, nói: "Người Tần gia mất hết nhân tính như vậy, không sợ báo ứng hay sao, bọn họ làm như vậy nhằm mưu đồ thứ gì?"

"Mưu đồ thứ gì?" Thịnh Cẩm Như cười lạnh một tiếng, đáy mắt xẹt qua một tia mỉa mai, như thể vừa nghe thấy câu hỏi nực cười nhất trên đời này.

"Thế gian này, mỗi ngày, mỗi giây, mỗi phút, đều có người vi phạm pháp lệnh, vì cái gì? Đơn giản là để thỏa mãn đủ loại dục vọng không thể có được bằng phương thức thông thường, vì tiền, vì tình, vì sắc, vì quyền, chuông Quý luyện thành là người nhưng cũng không phải người, nó vốn là do vô số oán khí tà ác ngưng tụ mà thành, không có đúng sai yêu ghét, chỉ theo ý nghĩ của chủ nhân mà hành động, bảo nó làm gì, nó sẽ làm việc đó, nó có sức mạnh mà người thường không thể nào sánh bằng, là bàn tay có thể vươn đến ngàn dặm, là đôi mắt có thể trông xa thiên lý, nó sẽ giúp người diệt trừ đối thủ và địch nhân mà không hề để lại dấu vết, nó có thể thăm dò được tất cả những bí mật không ai biết, hoàn thành được những nhiệm không kẻ nào làm được. Không cần biết người kinh doanh hay làm chính trị, đều như có được sự trợ giúp của thần linh. Có những kẻ vì mấy vạn đồng tiền có thể giết người cướp của, lợi ích mà chuông Quý mang tới, đâu chỉ gấp trăm gấp ngàn lần mấy vạn, bất chấp ngoan độc một lần đổi trăm năm sung sướng, nếu con là người nhà họ Tần, con sẽ chọn thế nào?"

Quý Đường Đường không còn lời nào để nói.

Nghĩ lại hình như đúng là như vậy, không nói đến chuyện dựng kế hoạch quỷ thai giết người quá huyền bí, chỉ nói riêng về tiền tài lợi ích thôi, nếu như với năng lực của quỷ thai có thể thăm dò được đủ loại bí mật, có thể nắm được tất cả xu thế thị trường tài chính tư bản trong lòng bàn tay,

chẳng phải là mua gì lời đó? Tần Thủ Nghiệp giờ đang làm quan chức, ông ta có thể thăm dò những cản trở từ đối thủ chính trị, bỏ đá xuống giếng lặn yên ổn ngăn chặn, có thể lấy lòng thủ trưởng, một bước lên mây, muôn gì được đấy, thấy kẻ nào không vừa mắt thì khiến kẻ đó chết...

Đây là cảm giác gì? Cảm giác được làm Hoàng Đế chẳng...

Muốn đạt được tất cả những điều này, cái giá bọn họ phải trả, chỉ là tàn nhẫn đối phó cô mà thôi ---- không biết khi làm những việc này, bọn họ có may mắn hay sợ sệt.

Nhưng chẳng phải có một câu nói rất đúng hay sao, chỉ cần có lợi nhuận thích đáng thì tư bản càng trở nên can đảm, lợi nhuận mà đảm bảo được 10%; người ta có thể thấy tư bản ở khắp nơi, đảm bảo được 20% thì nó hăng máu lên, đảm bảo được 50% thì nó táo bạo không biết sợ là gì, đảm bảo được 100% thì nó chà đạp lên tất cả mọi luật lệ của loài người, đảm bảo được 300% thì nó chẳng từ một tội ác nào mà không dám phạm, thậm chí bị treo cổ nó cũng không sợ.

Luyện chuông quý, có thể phải trả giá bằng lương tâm và nhân tính, nhưng lợi lộc lại không tài nào đếm hết, chỉ mới nghĩ vậy thôi, những hành vi điên cuồng của nhà họ Tần, dường như không có lời giải thích nào hợp tình hợp lý hơn.

Thịnh Cẩm Như nhẹ nhàng phủ lên bàn tay của Quý Đường Đường: "Tiểu Hạ, bà ngoại mong con ở lại đây, chỉ có Bát vạn đại sơn mới bền chắc như thép, Tần gia không thể nào mó tay vào được, ngoài kia quá nguy hiểm, trên thực tế, nếu như không phải con bỗng nhiên trở về, bà ngoại cũng không tin nổi con còn sống, đám lang sói nhà họ Tần còn chưa kịp xâu xé con, cũng là phận số của con."

Quý Đường Đường cắn môi một cái: "Cũng chưa chắc ở bên ngoài liền nhất định gặp nguy hiểm mà bà ngoại, không phải chỉ có phụ nữ chưa

sinh con mới hữu dụng với nhà họ Tần hay sao? Nếu như con... kết hôn, sinh con rồi, Tần gia sẽ không nhắm vào con nữa."

Thịnh Cẩm Như khinh miệt bật cười: "Có thể sao?"

"Luyện Quỷ linh cần có một cơ thể mẹ phù hợp nhất, người nhà họ Tần tin rằng con người khi sinh ra, bên trong bào thai tự nhiên đã có một luồng tinh khí của nguyên thần, phụ nữ đã sinh con, nhìn như không có gì đáng ngại, thế nhưng kỳ thực nguyên khí ngày trước đã bị hao hụt rất nhiều, không đủ để dựng dục ra một Quỷ Thai hoàn chỉnh. Phụ nữ chưa sinh nở, thân thể hoàn chỉnh, quỷ thai do bọn họ sinh ra có thể hoàn toàn thừa hưởng tinh nguyên từ trước, có thể khiến năng lực của Quỷ thai phát huy đến mức tốt nhất, nếu như xử nữ lại càng tốt, xử nữ chưa trải đời, khi sinh con sẽ phải chịu thống khổ hơn nhiều, oán khí tương ứng lúc đó sẽ càng mạnh, Quỷ thai lại càng được tắm bổ."

"Chỉ cần con không ở Bát Vạn đại sơn, thời thời khắc khắc, con đều là mục tiêu săn bắt của Tần gia, con kết hôn, sinh con, tránh được một kiếp, vậy con có dám đảm bảo mình sẽ không sinh ra con gái?"

Quý Đường Đường vô thức đáp trả: "Không phải có 50% tỷ lệ sẽ sinh con trai hay sao? Nếu con biết trước là con gái, con sẽ từ bỏ, cùng lắm là không sinh."

Câu trả lời của Thịnh Cẩm Như khiến toàn thân Quý Đường Đường phát lạnh.

"Dùng 50% tỷ lệ để đánh cược cả cuộc đời của con và con gái mình sao? Mẹ con cũng làm vậy, kết quả thế nào? Không sinh? Tần gia sẽ bắt con phải sinh."

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói một câu: "Bà ngoại, năm nay con 26 tuổi rồi."

Thịnh Cẩm Như sửng sốt một chút, không hiểu trọng điểm của cô ở đâu.

"Mẹ nói, con không sống quá 26 tuổi, bà ngoại, lời mẹ con nói có chính xác không?"

Thịnh Cẩm Như còn chưa kịp trả lời, chợt nghe âm một tiếng, người phụ nữ hai đầu kia sẩy tay đánh rơi cây sào, bà ta dường như cũng biết mình đã phạm sai lầm, hoảng sợ cúi người quỳ xuống mò lên.

"Mẹ con còn nói gì nữa?"

"Nói con sẽ bị mổ bụng mà chết, sau đó không biết mẹ dùng cách gì, bất cứ thứ gì tấn công vào bụng con cũng không có tác dụng."

Thịnh Cẩm Như không nói gì một lúc lâu, Quý Đường Đường trống rỗng trong lòng, cũng không tiếp tục truy hỏi, chiếc bè một lần nữa lay động, từ xa đã nhìn thấy bờ đá của hòn đảo nhỏ kia, tựa như tương lai ảm đạm mà tuyệt vọng.

Thịnh Cẩm Như bỗng nhiên lên tiếng.

"Mẹ con từ khi còn rất nhỏ đã có khả năng đoán biết được cái chết của người khác và nhận biết tốt xấu, nhưng thầy giỏi không thể tự chữa cho mình, nó không nhìn ra được chính mình, đối với những người thân thiết nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, đây cũng là lý do vì sao nó ở với tên súc sinh họ Tần kia lâu như vậy mà vẫn không nhìn ra được lòng lang dạ sói của hắn."

"Tiểu Hạ, cái mẹ con nhìn thấy, có thể chỉ là nguy hiểm của con chứ không phải là vận mệnh, huống hồ con có tầng bảo hộ này, giả thiết mổ bụng kia đã không tồn tại, nghe bà ngoại nói, ở lại Bát Vạn đại sơn, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, bà ngoại sẽ không để cho kẻ nào bắt nạt con hết."

Thịnh Cẩm Như nói rất chân thành, Quý Đường Đường chỉ ngẩn ra nhìn bà ta: Bà ấy đúng là đã rất già, đầy đầu tóc bạc, từng nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt già nua nâu sạm, trong ánh mắt lại có sự mong đợi mãnh liệt.

Kỳ thực, bà ngoại và mình, đều là những người đáng thương đã đánh mất người thân. nếu không có Nhạc Phong, sống cùng với bà ngoại có lẽ là một cách an ủi lẫn nhau.

Quý Đường Đường rưng rưng, cô không đành lòng gạt bà ấy: "Bà ngoại, con xin lỗi, con phải trở về bên cạnh Nhạc Phong."

Thịnh Cẩm Như sửng sốt một chút, tình cảm nơi đáy mắt nhanh chóng tan biến, thay vào đó là cơn tức đang bị đè nén: "Tiểu Hạ, chỉ là một người đàn ông mà thôi. Bài học của mẹ con chưa đủ để con tỉnh táo lại hay sao?!"

Quý Đường Đường nhìn bà ấy: "Nhạc Phong không phải "chỉ là một người đàn ông", anh ấy là người yêu của con, cũng là người thân của con, anh ấy không giống ba con."

Thịnh Cẩm Như cười nhạt: "Trước kia tên súc sinh họ Tần đó trong mắt mẹ con cũng không giống như vậy."

Quý Đường Đường không muốn tranh luận với bà ấy, cũng không muốn nghe bà ấy bôi nhọ Nhạc Phong, dứt khoát cúi đầu không buồn đáp lại, Thịnh Cẩm Như còn tưởng cô đã cảm động, giọng nói trở nên hòa hoãn hơn: "Tiểu Hạ, con cứ nghĩ thêm đi, Tần gia áp sát con như vậy, con quay về Nhạc Phong chỉ khiến cậu ta bị liên lụy mà thôi. Chung quy cậu ta vẫn là một người bình thường. Người nhà chúng ta, vốn không nên thích người ngoài, tình cảm đó chỉ mang đến sự xui xẻo cho người kia, con không nên thích cậu ta, giống như Thạch Đầu cũng không nên thích con bé khác họ kia vậy."

Quý Đường Đường không nói câu nào, trầm mặc nhìn mũi sào không ngừng rẽ nước, mà gợn sóng không ngừng ngừng tụ lại, cô phải thừa nhận, lời nói của Thịnh Cẩm Như không phải là không đã động gì đến cô, nhưng mọi chuyện dễ thay đổi, nếu là trước kia, Nhạc Phong còn chưa cán gãy chân Tần Thủ Nghiệp, cô có thể nghĩ đến chuyện rời xa anh, yên tâm ở trong Bát Vạn đại sơn bảo toàn tính mệnh...

Hiện giờ, cho dù có nói gì đi nữa, cô cũng phải quay về, đứng bên cạnh anh, cho dù mệnh số đã định, cô cũng muốn chặn cho anh một dao sau đó chết thế nào thì chết.

Chiếc bè lung lay một chút, mũi bè gác trên rìa đá, người phụ nữ hai đầu kia nhảy xuống kéo dây thừng, mấy người phụ nữ nhà họ Thịnh cách đó không xa đang ngồi giặt quần áo, thỉnh thoảng lại nhìn về phía này, rì rầm nói gì đó.

Quý Đường Đường bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó: "Bà ngoại, bao nhiêu năm như vậy, Tần gia đã luyện được Quỷ linh chưa?"

"Đã luyện được. Không nếm được vị tanh, sao có thể điên cuồng muốn tiếp tục khát máu như vậy."

Quý Đường Đường hoang mang: "Bọn họ đã luyện thành chuông Quỷ rồi, tại sao còn bám theo con không tha?"

Thịnh Cẩm Như có chút buồn cười: "Tiểu Hạ, người thì sẽ chết. Quỷ thai được nuôi dưỡng từ oán khí, sinh tồn lâu dài tại dương gian, không ngừng tiêu hao nguyên khí của mình, có thể sống được bao lâu? Trên đời này thứ cường đại nhất chính là thời gian, oán hỉ có mạnh mẽ đến đâu, theo thời gian cũng sẽ biến mất, cũng sẽ dần dần mất đi hơi thở, những chuyện khiến con tức giận bật khóc khi còn nhỏ, giờ nhớ lại, con có còn tức giận nữa không?"

Quý Đường Đường ngẩn ra, có còn tức giận nữa hay không? Đường nhiên là không. Mẹ cô không cho cô mua váy hoa, ba mắng cô vì không thi được hơn 95 điểm, ngày kỷ niệm yêu nhau Diệp Liên Thành quên không mua quà cho cô...

Có còn tức giận không ư? Phần lớn đều sẽ không, chỉ coi như câu chuyện cười, mặc dù có chuyện cũng có chút hơi hờn giận và bất bình, nhưng so với lúc phát giận khi đó thì thực sự không đáng nhắc tới.

Bà ngoại nói rất đúng, oán khí có mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ nhạt dần theo thời gian, từ từ biến mất, mà oán khí dùng để nuôi dưỡng quỷ thai, chung quy cũng không thoát khỏi luân lý chết già này.

Thịnh Cẩm Như nhìn cô, ý tứ sâu xa nói: "Tiểu Hạ, tình cảm cũng vậy, giờ con đối với Nhạc Phong nhớ mãi không quên, lâu ngày sẽ phai nhạt, đến lúc đó con sẽ biết, rời xa một ai đó cũng có thể sống tốt được, không có ai là không từ bỏ được hơn, dần dần.... rồi con cũng sẽ quên thôi."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Sau khi đưa Quý Đường Đường tiến vào âm trện, Thịnh Cẩm Như triệu tập tất cả mọi người, chỉ dặn dò một câu: "Ta biết mọi người đều đang bàn tán về chuyện Tần gia, Tiểu Hạ vẫn chưa biết gì, mấy người sáng suốt một chút, kẻ nào dám nhắc một câu trước mặt nó, ta cắt đầu lưỡi của kẻ đó!"

Tất cả câm như hến, chờ Thịnh Cẩm Như đi rồi mới có kẻ cười lạnh nói: "Chỉ có cháu gái của bà ta là quý báu! Dám làm còn không dám nói sao, sớm muộn gì cũng biết!"

Hai bên có người khuyên: "Thái bà bà làm vậy đương nhiên là có đạo lý, Thịnh Hạ hiện giờ không thể chịu đựng kích thích, không thấy tối hôm qua cô ta vừa mới nổi điên đã suýt nữa cắn chết người hay sao, nếu cô ta biết người đàn ông của mình gặp tai họa, chẳng phải sẽ lật tung cả Bát Vạn Đại sơn này lên!"

Người vừa cầu nhàu lúc này hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Qua giờ Ngọ, có một người phụ nữ trẻ đưa Quý Đường Đường ra khỏi âm trện đi ăn cơm, trên bờ đá đã chẳng còn ai, hỏi mới biết, Thịnh Cẩm Như đã dẫn gần như tất cả qua đằng sau để lo liệu hậu sự của Thanh tử --- Ngẫm lại một gia tộc như Thịnh gia, chắc hẳn sẽ có một trình tự mai táng riêng, Quý Đường Đường nghĩ tinh thần của mình đã khá hơn nhiều, hỏi người phụ nữ kia phải chăng coi như đã chữa khỏi rồi không, người kia suy nghĩ một lúc, trả lời: "Thời gian tiến vào âm trện của cô bị rối loạn, còn bị đứt quãng giữa chừng, muốn hoàn toàn khỏi hẳn là không thể, ít nhất cũng

phải tiến vào âm trện hai lần nữa, bằng không đầu óc sẽ chịu ảnh hưởng, giống như hôm qua ấy, chỉ cần kích động sẽ không khống chế được hành vi của mình."

Nói cũng có lý, không giống như đang gạt người, Quý Đường Đường không hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn, đồ ăn bình thường của Thịnh gia rất đơn giản, Quý Đường Đường được nấu riêng một bữa, mặn chay đủ cả, còn có cả cá nướng gừng tỏi, con cá bé bé xinh xinh, Quý Đường Đường lăm bằm trong lòng, đoán chừng là vớt từ thủy đạo trong động đá vôi lên.

Lúc ăn cơm, đằng sau mơ hồ vọng đến tiếng niệm kinh khốc lóc, Quý Đường Đường không kìm được nhìn về phía đó, người phụ nữ trông coi cô giải thích: "Theo quy củ của nhà họ Thịnh, phải tụng kinh cho Thanh tử, để bà ấy sớm đi vào luân hồi, ngày nào đó lại trở về làm người nhà họ Thịnh."

Quý Đường Đường lú lẫm: Lại còn làm người họ Thịnh nữa, vậy chẳng phải là rối loạn hết thứ bậc hay sao?

Suy nghĩ này cô chỉ dám nghĩ trong lòng, đâu dám không biết ngượng mà nói ra, chỉ biết cúi đầu tiếp tục bới cơm, bỗng nhiên cô chợt nhớ đến điều gì đó, không nhịn được nhìn về phía phát ra tiếng ồn.

Đoạn đường kia cô đã từng đi qua, sau khi qua một lối đi không dài lắm là một sơn động rất lớn, một bên vách động khoét những cái hang giống như nhà hầm ở Thiểm Tây, trên dưới chằng chịt thành hàng, cửa động còn treo màn, rõ ràng là chỗ nghỉ của những người phụ nữ họ Thịnh buổi tối, bên vách còn lại có vài cái hang lớn hơn, bày mấy bộ bàn ghế, giống như nơi để nghị sự, cô đã tìm thấy Vưu Tư trong cái động tối tăm đó.

Nghĩ đến Vưu Tư, tâm lý Quý Đường Đường như có một tảng đá đè lên, cảnh tượng ngày hôm đó quá mức kinh sợ, cho nên mỗi lần cô nhớ tới, sau lưng đều bốc lên khí lạnh.

Vưu Tư như vậy, tính là đã chết rồi hay chưa?

Quý Đường Đường cắn đầu đũa, càng ăn càng chậm, cuối cùng liếc người phụ nữ kia một cái, đẩy bát ra: "Tôi muốn đi vệ sinh."

Cô mơ hồ nhớ lại hai ngày trước, ở trong động, mỗi lần cần đi vệ sinh, những người trông coi đều đưa cô ra đằng sau, sau đó quay lại đây chờ, nếu như có thể đi theo đường cũ một lần nữa, thừa cơ xem xét tình hình của Vưu Tư ở bên đó, chưa biết chừng cô có thể phát hiện ra manh mối gì đó.

Người có ba việc gấp, chuyện đi vệ sinh này cũng không tiện bắt cô phải nhịn, người kia tuy có chút khó chịu trong lòng nhưng vẫn đứng dậy đưa cô đi: "Đi thôi."

Quý Đường Đường đi theo người phụ nữ kia, vừa đi vừa xem xét xung quanh, lúc đi xuống, thấy người phụ nữ hai đầu kia đang ngồi chờ ở chỗ buộc bè, Quý Đường Đường hỏi người phụ nữ trẻ kia: "Người kia cũng là người nhà họ Thịnh?"

Phản ứng của cô ta kích động hơn cô tưởng: "Ai bảo vậy? Thứ quái vật này sao có thể là người nhà họ Thịnh!"

Giọng nói hơi to, người phụ nữ hai đầu kia dường như nghe được, ngẩng đầu nhìn về phía này, khi nhìn thấy Quý Đường Đường, tâm trạng bà ta có chút dao động, gương mặt vậy mà lại hiện lên một nụ cười gần như lấy lòng, cái đầu bên cạnh dường như cũng kích động mà run rẩy theo.

Quý Đường Đường giật mình một cái, vội vàng thu hồi tầm mắt, người phụ nữ trẻ nhìn ra, vươn chân đá một cái, vài cục đá nhỏ dưới chân bay về phía người phụ nữ hai đầu kia: "Giấu cái đầu chó của bà lại, không biết mình kinh tởm thế nào à?"

Mấy viên đá nhỏ bắn xuống mặt nước, có hai viên nện trúng người phụ nữ kia, bà ta co mình lại một chút, rụt cổ lại, dường như cố gắng muốn

giấu cái đầu còn lại đi, Quý Đường Đường thấy ngọt nhạt trong lòng, hồi trung học cũng học về sinh vật, biết được loại hình này là quái thai, nhìn người phụ nữ trẻ kia hống hách một cách đương nhiên như vậy, cô thấy có chút bất bình: Nếu được chọn, có ai muốn sinh ra thành cái dạng này? Cô chẳng qua là có được gen trội phát triển bình thường trong bụng mẹ, cũng đâu phải công lao của cô, dựa vào cái gì mà bắt nạt người khác?

Nghĩ vậy, lại không kìm được quay đầu lại nhìn người phụ nữ hai đầu kia một cái, còn cười cười với bà ta, người phụ nữ kia giật mình sững sốt một chút, cánh môi mấp máy, trong ánh mắt vậy mà lại toát ra vẻ cảm kích vô hạn.

Quý Đường Đường có chút khó chịu, người như vậy, nhất định là đã quen bị bắt nạt, người khác chỉ cần hơi có chút thiện ý là bà ấy có thể thụ sủng nhược kinh đến mang ơn.

Càng đi tiếp, tiếng tụng kinh lại càng lớn, lại không đều, thỉnh thoảng còn chen lẫn tiếng khóc, lại không chứa mấy phần đau thương, the thé lại quái dị, nghe thế nào cũng thấy giống như khóc thương đồng loại hơn, gần tới động lớn, có thể thấy vài người đứng ngoài canh chừng, cũng không biết đang nói chuyện gì, lại tới gần, có lẽ nghe thấy tiếng bước chân, có người ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Quý Đường Đường, trong phút chốc thất kinh, vươn tay đẩy người đứng cạnh mình, thốt lên: "Cô ta đến đây, đừng nói nữa!"

Con gái nhà họ Thịnh chung quy vẫn ít tiếp xúc với bên ngoài, làm việc lúc nào cũng hoảng hốt giấu đầu hở đuôi, Quý Đường Đường thấy lạ, người phụ nữ kia khi nói những lời này là nhìn cô mà nói, cho nên "cô ta" trong "Cô ta đến đây" hẳn là chỉ mình chứ không phải người phụ nữ trông nom cô, cô nhìn người vừa nói một cái, nhăm thẳng cô ta mà hỏi: "Cô đang nói về tôi à? Có gì mà không thể để tôi nghe thấy?"

Hỏi xong câu này, cô càng thêm chắc chắn với phán đoán của mình, bởi vì không chỉ người phụ nữ vừa nói, mà cả vài người đứng cạnh cô ta đều có chút luống cuống, cứ nhìn cô ta nháy mắt.

Người kia lấy lại bình tĩnh, đột nhiên bày ra dáng vẻ một người đàn bà đánh đá: "Cô là ai chứ, ai nói cô, lại còn tưởng ai cũng biết mình, bọn tôi nói gì thì mặc mớ gì đến cô."

Rõ ràng chỉ là một câu hỏi đơn giản, cố tình lại hốt hốt hoảng hoảng suýt nữa vì giấu diếm mà biến thành khắc khẩu, đúng là giấu đầu lòi đuôi, Quý Đường Đường có chút tức giận: "Vừa rồi rõ ràng cô..."

"Rõ ràng cái gì, cô nghe thấy à? Có bản lĩnh nghe rõ ràng mọi thứ thì hãy đến luyện thuyên với bọn tôi, không thì đừng có đoán này đoán nọ, đừng coi mình quan trọng lắm, nghĩ ai cũng phải bàn luận về cô chắc!"

Cao giọng gào lên mấy câu như vậy, người phụ nữ kia cũng bớt đi sự căng thẳng lúc đầu, mắt trợn trừng, dáng vẻ có chút háo thắng, Quý Đường Đường tức đến nghiến răng, thế nhưng trong đầu dường như lại vụt qua điều gì đó...

----"Có bản lĩnh nghe rõ ràng mọi thứ thì hãy đến luyện thuyên với bọn tôi."

----"Có bản lĩnh nghe rõ ràng mọi thứ!"

----"Có bản lĩnh..."

Trong phút chốc, Quý Đường Đường đột nhiên kịp phản ứng lại: Cô đương nhiên là có bản lĩnh đó! Tâm mắt của cô có thể dịch chuyển! Một nơi như động đá vôi của Thịnh gia, bất cứ một góc bí mật nào cô cũng có thể thấy, cũng có thể nghe được!

Mấy hôm trước đúng là sốt đến hồng đầu rồi, không nhớ gì đến chuyện này hết, mất công hai ngày trước cô còn lén lút giả ngây giả dại, đúng là ngu như heo!

Cô quay người trở lại, tâm trạng nhẹ nhàng gần như muốn huyết sáo, người phụ nữ trẻ kia đuổi theo: "Cô không đi vệ sinh nữa à?"

Quý Đường Đường quay lại cười thản nhiên nhìn cô ta: "Tôi thích nhìn."

Lần này cô cực kỳ phối hợp, sau khi trở lại âm trện, chờ đến khi mặt trời lặn là lúc giáng chuông, người phụ nữ trẻ tuổi kia hấy cô nghe lời như vậy, cũng vui vẻ đến nhàn rồi, ngồi một bên nhìn cô một lúc đã gà gạt.

Quý Đường Đường bình tâm tĩnh khí, tầm mắt ngưng tụ, không biết có phải là do đang ở trong âm trện của Thịnh gia hay không mà lần này thi triển năng lực tương đối thông thuận, tầm mắt thoáng chốc đã phóng ra, khác với lúc trước, lần này những gì thấy được vô cùng rõ ràng, hơn nữa ánh mắt có thể theo ý nghĩ của cô mà di chuyển, tốc độ rất nhanh, cô cảm thấy không giống như những gì ánh mắt của con người có thể nhìn thấy mà giống như được mở thiên nhãn, tâm nhãn hơn.

Đầu tiên cô dừng lại ở người phụ nữ hai đầu kia, dựa vào trực giác, cô cảm thấy người phụ nữ này không hề có ác ý với mình.

Có thể nhìn thấy người phụ nữ này ở khoảng cách gần, cũng lần đầu tiên thực sự quan sát được cái đầu bên cạnh ---- cô không ngờ tới cái đầu này lại là đầu của một người đàn ông, mắt có thể chớp, có thể cử động, bên môi có ria mép, mà vẻ ngoài của người phụ nữ kia tuyệt đối không thể gọi là đẹp được, đích thực là chướng ngại tầm nhìn, khiến cho người ta cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Người phụ nữ kia cúi đầu, vành mắt thoáng đỏ lên, ánh mắt mơ hồ, nhưng thỉnh thoảng, khóe miệng chợt tràn ra một nụ cười nhẹ, Quý Đường

Đường nhìn một lúc, nhớ đến chính sự, đang định rời tầm mắt, người phụ nữ kia bỗng lẩm bẩm nói một câu.

"Tiểu Hạ lớn lên trông giống tỷ tỷ quá, lòng dạ cũng lương thiện."

Quý Đường Đường ngạc nhiên, thân thể bên trong âm trợn thoáng run lên một cái, cô cảm giác, "Bản thân" đang đứng trước mặt người phụ nữ kia như đang hụt hẫng lùi lại vài bước: Nói xem, trong động đá vôi không có khả năng sẽ có họ khác, người phụ nữ này nhất định là họ Thịnh, bà ta gọi Thịnh Thanh Bình là tỷ tỷ, vậy nhất định cũng là con gái của Thịnh Thanh Bình? Nhưng vì sao Thịnh Cẩm Như đối xử với bà ấy còn không bằng một con chó?

Nước mắt của người phụ nữ hai đầu kia chầm chậm chảy xuống, cảm nhận được cảm xúc của bà ta, cái đầu bên cạnh cũng lộ vẻ bi ai.

"Chú ba, chú có biết tỷ tỷ đã chết ở ngoài rồi không, năm đó nếu không phải do sai lầm của chúng ta, tỷ tỷ chưa biết chừng vẫn còn yên ổn sống trong động đá vôi, Tiểu Hạ đã về rồi, chú thấy không...."

Quý Đường Đường mới đầu còn tưởng "chú ba" mà bà ấy nói là người cậu chưa từng gặp mặt đã mất mạng nơi vách núi mà Thần Côn từng nhắc tới, sau đó lại thấy lúc nói chuyện bà ấy liên tục nhìn cái đầu bên cạnh, mới nhận ra là bà ấy đang nói chuyện với người "em trai" cùng một cơ thể của mình, nói vậy, Thịnh Cẩm Như vốn phải có hai trai hai gái?

Trước không nói chuyện này vội, vì sao bà ấy lại nói là "năm đó nếu không phải do sai lầm của chúng ta", lẽ nào chuyện của mẹ cô, còn có ẩn tình gì khác?

Trái tim của Quý Đường Đường đập thon thót, nhìn chằm chằm chỉ chờ bà ấy nói câu tiếp theo, nhưng dù sao vẫn không phải một cuộc đối thoại thông thương, người phụ nữ kia mặc dù lẩm bẩm, lại chẳng hề lặp lại chuyện năm đó một lần như mong muốn của cô, Quý Đường Đường chờ

trong giây lát, nhớ đến còn chuyện khác cần phải tra, đành bỏ lại chuyện này, men theo phía sau sơn động mà đi.

Mấy người phụ nữ vẫn còn tập trung một chỗ, gương mặt đầy vẻ căm phẫn bất bình, có lẽ còn đang bối mớ cô từ đầu đến chân, Quý Đường chậm rãi lướt qua, trong sự khó tưởng tượng lại xen lẫn chút khinh miệt: Có câu sinh sự từ chuyện không đâu, phụ nữ nhà họ Thịnh đúng là đã buồn chán đến mức tận cùng rồi, không có gì tiêu khiển nên lôi chuyện của người ngoài như cô ra nói đi nói lại, thật không hiểu có gì thú vị.

----- "Lão thái bà cưng chiều Tiểu Hạ kia muốn chết, hôm qua nó cắn người hệt như chó, lão thái bà còn chẳng cho người ta đánh trả. Lộ linh nữ thì quý giá lắm hay sao, đâu đến mức, các cô xem Thịnh Thanh Bình kia, phóng đặng muốn chết, bao nhiêu năm qua cũng chỉ có mình cô ta chạy theo đàn ông, tôi nói các cô hay, những chuyện như thế này, rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, chuột sinh ra đã tự biết đào hang, đều là di truyền cả, Thịnh Hạ cũng chẳng thấy mạnh được đến đâu."

----- "Trước kia còn có Thanh tỷ, lão thái bà còn nghe bà ấy nói một hai câu, giờ Thanh tỷ đã mất, lão thái bà chẳng phải sẽ thành Hoàng thái hậu, sau này không biết có để Thịnh Hạ đến quản lý chúng ta không đây, tôi sẽ là người đầu tiên phản đối, tuy là họ Thịnh, nhưng một nửa là người ngoài, lại còn là một nửa của Tần gia, Thịnh Cẩm Như mà dám làm vậy, tôi liền dám tạo phản. Tưởng Lộ Linh bọn họ là nhất chắc!"

----- "Hai người nghĩ xa quá đấy, nếu mà để tôi nói, hãy còn một cơn bão chưa qua đây, tối qua Thịnh Hạ muốn gặp cậu thanh niên kia đã náo loạn thành cái dạng gì? Nếu như cô ta biết lão thái bà giao Nhạc Phong kia cho người nhà họ Tần, các người đoán xem sẽ thế nào? Lão thái bà muốn gạt cô ta, đúng là hồ đồ, cùng lắm che giấu được nhất thời, theo tôi, chỉ cần một ngày thôi là không giấu nổi..."

Quý Đường Đường như bị sét đánh.

Cảm giác, "bản thể" mà cô có thể khổng chế đi xa hơi, nhìn xa hơn kia là từ vô số luồng nguyên khí của thân thể kéo dài ra thành một phân thân vô hình, chợt nghe thấy tin dữ, thân thể rung mạnh, năng lực bị ép gián đoạn, vô số luồng khí tức mãnh liệt quất trở lại, thực sự như từng viên từng viên đạn bắn ngược trở lại, cô vốn đang ngồi thẳng người trong âm trện, trong nháy mắt khí tức quay trở lại, cả người như bị một luồng sức mạnh to lớn đập văng, lưng đánh mạnh vào vách đá, âm trện có chín cái hang, vách đá nối giữa mỗi hang cho dù là đá nhưng chung quy vẫn khá mỏng, bị cô đung nát một đường, cả người vùi vào trong hang.

Người phụ nữ trẻ kia vốn đang gà gât, chợt nghe thấy tiếng vách đá vỡ vụn vang dội, sợ đến mức giật mình một cái hoàn toàn tỉnh táo, tập trung nhìn, âm trện đã bị phá một góc, Quý Đường Đường ngồi bên trong, đầu gục xuống không hề động đậy, tựa như đã chết.

Người phụ nữ kia sợ hãi, vươn tay đẩy đẩy cô: "Tiểu Hạ, Tiểu Hạ..."

Gọi đến lần thứ hai, Quý Đường Đường bỗng nhiên ngẩng đầu, một tay chụp mạnh lấy cánh tay của cô ta: "Nhạc Phong đâu rồi?"

Người phụ nữ kia run rẩy không nói nên lời, cô ta cách Quý Đường Đường rất gần, có thể nhìn thấy trong hai tròng mắt của cô máu loãng đang nhanh chóng lưu động giữa con ngươi và lòng trắng, tựa như một cơn thủy triều dâng lên trong nháy mắt, thân là người của Thịnh gia, cô ta biết đây là do người giữ chuông có tâm trạng cực đoan mà tự động triệu hồi linh lực vào người, đồng thời cũng là lúc phát ra năng lực cường đại nhất, nếu câu trả lời của chính mình không hợp với ý cô ta, chỉ sợ sẽ bị phanh thây chưa biết chừng.

Hai hàm răng của cô ta va vào nhau lập cập, lắp bắp nói: "Tôi... tôi không biết, không phải cậu ta vẫn ở... bên ngoài hay sao..."

Quý Đường Đường cực kỳ giận dữ: "Cô nói dối!"

Cô túm lấy cánh tay của người phụ nữ kia vung ra ngoài, lúc xách lên thoáng nghe thấy một tiếng rắc, không biết có phải là khớp tay bị cô vặn gãy rồi không, người phụ nữ kia lăn lộn trên bờ đá, còn chưa kịp phản ứng, thân thể bỗng nhanh chóng lăn xuống dưới, cuối cùng ùm một tiếng, cả người rớt xuống nước.

Người phụ nữ hai đầu kia đang ngồi bên bờ, vốn nghe thấy trên bờ đá có động tĩnh, e ngại thân phận không được yêu quý gì của mình, muốn lên xem nhưng lại do dự, trong lúc chần chừ, phía trước bỗng nhiên có người rớt xuống nước, bọt nước bắn lên người, bà ta kinh hoàng, dùng cả tay cả chân bò lên bờ đá, vừa mới đứng dậy, chỉ thoáng thấy bóng dáng Quý Đường Đường biến mất trong thông đạo phía sau động đá, đang muốn đuổi theo, phía sau vọng đến tiếng giã dựa kêu cứu của người phụ nữ trẻ kia: "Cứu với, cứu tôi với, mau, cứu tôi..."

Người phụ nữ hai đầu kia sửng sốt một chút, nhanh chóng chạy về phía bờ đá, cánh tay người phụ nữ rơi xuống nước kia đã không còn chút sức lực nào, cố gắng vẫy vùng trong nước, người phụ nữ hai đầu kia trong lúc hoảng loạn, nhanh chóng cầm lấy cây sào chống bè chìa về phía cô ta, người kia vươn một tay túm lấy đầu sào, cuối cùng cũng mượn được lực, được bà ta kéo đến gần bờ.

Lên đến bờ đá, cô ta yếu ớt dùng cánh tay duy nhất còn dùng lực được bám vào mỏm đá, cánh tay còn lại như đi mượn, buông thõng bên cạnh, chỉ hơi cử động một chút là đau khắp cả người, cô ta tức giận mắng chửi: "Đồ khốn, xem tao có khoét thịt của mày không!"

Dứt lời lại hung tợn trừng mắt nhìn người phụ nữ hai đầu kia: "Bà chết rồi à! Không biết đường kéo tôi một cái?"

Người phụ nữ hai đầu kia run rẩy cúi xuống kéo cô ta lên, kéo được nửa chừng, đột nhiên thay đổi suy nghĩ, trong hai tròng mắt tràn ngập sát khí, bà ta túm lấy đầu người phụ nữ kia, ấn mạnh xuống nước.

Người kia không kịp phòng bị, toàn thân lại bị ấn vào trong nước, thân thể giãy dụa kịch liệt dưới nước, cánh tay còn dùng được điên cuồng quờ quạng, trong thoáng chốc, gương mặt cô ta miễn cưỡng nổi lên được khỏi mặt nước, nhìn người phụ nữ hai đầu kia thóa mạ: "Bà điên rồi, bà dám động vào tôi, bọn họ sẽ bẻ gãy xương bà, một mẫu cũng không còn!"

Lần đầu tiên trong đời, cô ta nhìn thấy trên gương mặt của người phụ nữ cả đời vẫn khép nép run rẩy như một con chó này lộ ra một nụ cười quỷ dị gần như dữ tợn.

"Nói cho cùng, đây cũng đâu phải lần đầu tiên ta giết người."

Cô ta còn chưa kịp tiêu hóa những lời này, đã bị ấn mạnh trở lại trong nước, mái tóc dài như rong rêu tràn ra trên mặt nước, mũi miệng bắt đầu ngập nước, từng chuỗi bong bóng nổi lên, tròng mắt dần dần lồi ra, xuyên thấu qua mặt nước đục ngầu nhộn nhạo, cô ta nhìn thấy hai gương mặt uốn éo biến dạng, một nam một nữ, một lớn một nhỏ, điểm duy nhất giống nhau là nụ cười ác động tựa như cực hạn vui sướng khi báo thù.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Giữa khoảng không hỗn độn, cả thế giới ngập tràn tiếng nước.

Lách tách lách tách, là tiếng nước mưa nhỏ giọt từ măng đá trên đỉnh xuống.

Ao ào ào ào, là tiếng dòng nước lưu động bên dưới thủy đạo đen kịt .

Ừng ục ừng ục, là tiếng nước quay cuồng trong quan tài đá nơi Vưu Tư đang đắm mình.

Quý Đường Đường chậm rãi tỉnh lại.

Bên dưới là mặt đá lạnh lẽo, hơi lạnh thấm qua da thịt lan tỏa ra khắp nơi, toàn thân đều lạnh, phía sau là uan tài đá, thân thể Vưu Tư chìm nổi dưới dòng nước, cửa động có một hàng rào sắt, dựng ngang dựng dọc, biến cái động này trở thành một tòa ngục giam, qua song sắt, có thể nhìn thấy Thịnh Cẩm Như đang ngồi xếp bằng ở bên ngoài, bất ngờ là tay bà ta không cầm tẩu thuốc mà là một chuỗi hạt gỗ tử đàn, có lẽ là do đã ma sát nhiều lần, viên nào cũng đen kịt sáng bóng.

Thứ này có lẽ chính là 108 viên Phật châu chẳng, nghe nói là để cầu chứng 108 pháp Tam Muội, chặt đứt quá khứ, hiện tại, vị lai, đoạn trừ đi 108 thứ phiền não của con người, lẽ nào không ngừng lăn tròng hạt, lăm nhăm giống như Thịnh Cẩm Như, thì mọi phiền não phải đổi mặt, mọi tội lỗi đã gây ra có thể thực sự tiêu trừ hay sao?

Phản ứng đầu tiên của Quý Đường Đường là cười nhạt.

Thịnh Cẩm Như dừng tay lại, bà ta mở mắt nhìn Quý Đường Đường:
"Con tỉnh rồi?"

"Con còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?"

Dường như là nhớ, lại dường như không nhớ gì cả, Quý Đường Đường không muốn nghĩ nữa.

"Tiểu Hạ, con vừa giết một người nhà họ Thịnh."

Có chuyện này ư, hình như là có, dưới cơn thịnh nộ cực đoan, hình như cô đã quăng một người phụ nữ ra, chẳng lẽ thân thể cô ta làm từ sứ, quăng một cái là vỡ?

Quý Đường Đường vậy mà lại không hề có cảm giác áy náy, cô cảm thấy mình đã triệt để không quan tâm: "Trả Nhạc Phong lại cho tôi."

"Tiểu Hạ..."

"Tên tôi không phải Tiểu Hạ, tôi không mang họ Thịnh, tôi là Quý Đường Đường, Nhạc Phong gọi tôi là Đường Đường, trả Nhạc Phong lại cho tôi."

Thịnh Cẩm Như nhìn cô chăm chăm, Quý Đường Đường nhìn lại bà ta, sau mấy giây, Thịnh Cẩm Như bỗng trở nên không được tự nhiên, bà ta tránh khỏi tầm mắt của Quý Đường Đường.

"Tiểu Hạ, đã quá nửa đêm rồi, trước lúc mặt trời mọc, Nhạc Phong đã bị người nhà họ Tần đưa đi, phải chết, hiện giờ cũng đã chết rồi. Con còn nhớ trước khi ta đưa con vào trong động, có một người đến thì thăm với ta chứ, chính là lúc đó."

Chính vào lúc đó, ha, chính là lúc đó, cô nhớ rõ một khắc thì thăm kia, biểu cảm của Thịnh Cẩm Như như trút bỏ được một gánh nặng, thì ra là

vào lúc đó, không phải giữa những người yêu nhau sẽ có cảm ứng tâm linh hay sao, khi đó, sao cô không phát hiện ra bất cứ điều gì cơ chứ? Lúc đó, cô thậm chí còn cảm kích nắm lấy tay Thịnh Cẩm Như, đôi bàn tay ghê tởm, cô hẳn là bẻ gãy cái tay kia đi mới đúng.

"Tiểu Hạ..."

Quý Đường Đường đột nhiên nổi giận, gần như phát điên gào lên: "Tôi đã nói rồi, tên tôi không phải Tiểu Hạ, tôi là Quý Đường Đường!"

Thịnh Cẩm Như thở dài, trầm mặc một lúc, thuận theo ý cô nói: "Đường Đường, ta biết nhất thời con không tiếp thu được chuyện này, nghe lời bà ngoại, tất cả rồi sẽ qua thôi."

Quý Đường Đường ngậm nước mắt cười phá lên, huyết sắc trong mắt cô còn chưa rút đi, nước mắt rơi xuống tựa như từng hạt từng hạt huyết châu, cô nhìn chăm chăm Thịnh Cẩm Như, gần từng chữ.

"Sẽ không bao giờ qua, người yêu tôi, kẻ hại tôi, tôi sẽ ghi nhớ cả đời, ngày nào đó quên mất, tôi sẽ lấy dao khắc vào da thịt, khắc vào xương cốt, ngày ngày nhìn nó, ngày ngày nhắc nhở, không thể quên được, cả đời cũng không quên được."

Thịnh Cẩm Như trầm mặc.

Từ khi Quý Đường Đường trở lại Bát Vạn đại sơn tới giờ, bà luôn có ảo ảnh, nhìn con bé thành Bình Tử, giờ nhìn lại, nó thực sự không giống Bình Tử lắm, chẳng lẽ là giống gã đàn ông nhà họ Tần kia nhiều hơn?

Bình Tử là người dịu dàng điềm đạm, đa sầu đa cảm, làm việc do dự, luôn cần người khác giúp nó quyết định, Thịnh Hạ lại khác, yêu hận mạnh mẽ ngoài dự đoán của người khác, việc nó đã quyết rồi, sẽ kiên định đến bướng bỉnh, ngoại trừ tướng mạo, trên người nó gần như không tìm thấy bóng dáng của Bình Tử.

Sau một khoảng im lặng thật dài, Quý Đường Đường bỗng nhiên cử động, cô thò tay vào trong túi, dường như đang lục lọi thứ gì, Thịnh Cẩm Như đoán được cô muốn làm gì, nhưng bà ta không muốn thừa nhận, bà ta vội vàng mở miệng, dường như muốn dời lực chú ý của cô, ngăn cản chuyện đó xảy ra: "Tiểu Hạ, con như phát điên xông vào, đánh bay vài người, uy lực của Lộ linh quả thực rất lớn, thế nhưng con đừng quên, ở đây là Bát Vạn đại sơn, là địa bàn của Thịnh gia, Cửu Linh tề tựu có thể áp chế Lộ Linh, hơn nữa, con vẫn chưa được chữa trị hoàn toàn, càng về sau càng không ổn, cứ co giật mãi... nên ta mới giam con lại..."

Bà ta dừng lại, bà ta nhìn thấy Quý Đường Đường lấy Quỷ thảo ra.

Năm cây, vượt Quỷ của Tần gia, lúc Quý Đường Đường ngắt đi bà ta đã lục soát cả người cô, đã nhìn thấy, nhưng không thu lại, còn để lại chỗ cũ cho cô, trong nội tâm, bà ta còn giữ một chút hy vọng cuối cùng, nếu còn lại chút tình thân, Thịnh Hạ sẽ không dùng Quỷ thảo với chính bà ngoại của mình.

"Tiểu Hạ, ta là bà ngoại của con."

Quý Đường Đường cười rộ lên, tựa như nghe thấy câu chuyện nực cười nhất trên thế gian này: "Phải, người giết mẹ tôi, còn là cha của tôi đấy, bà là bà ngoại tôi, bà có liên hệ máu mủ với tôi thì có thể hại Nhạc Phong ư? Trong lòng tôi, Nhạc Phong mới là người thân duy nhất. Các người, người hại tôi, kẻ gài bẫy, cuối cùng còn quay ra nói chuyện tình thân với tôi, đều coi tôi là kẻ đàn phải không?"

Cô vung tay lên, ra sức cào về hướng hàng rào sắt, lòng bàn tay bắt phải không khí không cầm được, mà hàng rào sắt lại không nhúc nhích chút nào.

Quý Đường Đường không tỏ ra quá kinh ngạc, khi ra tay, cô ít nhiều cũng đoán được, thời gian cô hôn mê lâu như vậy, một người cẩn thận như

Thịnh Cẩm Như, sao có thể cho phép vượt Quỷ tiếp tục tồn tại trên người cô.

Chỉ là ít nhiều cũng là một hy vọng, một con đường, một con át chủ bài cuối cùng.

Thì ra, hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ.

Quý Đường Đường không nói gì, cô nằm lại xuống đất, nước mắt giàn giụa, da mặt nóng hầm hập dán lên mặt đất lạnh như băng có chút kích thích từ bên ngoài vừa đau đớn lại vừa thoải mái, cô vô cùng muốn có một chiếc chăn, mặt đá quá gồ ghề cứng rắn, không thể mang lại cho cô bất cứ sự an ủi bù đắp nổi trống rỗng nào, cô nhớ Nhạc Phong, lại không thể nghĩ về anh, cô sợ mình sẽ tưởng tượng đến những hình ảnh tàn khốc đó mà sụp đổ, vào thời khắc này, có thể để đầu óc trống rỗng thì tốt biết bao, chỉ còn lại cái hộp sọ rỗng không thì tốt, tuy sẽ không biết vui sướng, nhưng vĩnh viễn sẽ không còn đau khổ nữa.

Cô đột nhiên nhóm người dậy, cởi áo khoác ra, vo lại thành một quả cầu nhỏ, nằm xuống ôm chặt vào trong lòng, tuy không to bằng cái chăn nhưng ít ra cũng là thứ có thể ôm tới ôm lui được, cô tưởng tượng rằng đây không phải là một cái áo khoác mà là một vật cưng nhỏ bé, một người bạn có thể ở bên cạnh cô trong lúc cô tuyệt vọng, dưới cái ôm ấm áp của cô, cái áo dường như cũng có chút độ ấm, thật tốt, thật ấm áp.

"Tiểu Hạ, con có biết vì người người của Tần gia không dám đến động đá vôi không? Con mới chỉ nhìn thấy chín loại chuông ở âm trận, con không biết trên núi này, chia ra chín phương hướng, cũng đồng thời chôn chín loại chuông, có linh khí tấn công, người họ Tần không vào được, Quỷ Trảo của Tần gia ở trong động đá vôi này cũng không phát huy được tác dụng, lúc đầu trên người con có một nửa là máu của người nhà họ Tần, bà ngoại rất lo còn không vào được, may thay..."

Quý Đường Đường nhẹ giọng ngắt lời bà ta: "Bà ồn quá, để tôi yên tĩnh một lát không được à."

Thịnh Cẩm Như thở dài, thực sự không nói gì một lúc lâu, dòng nước ùng ục xoay vần trong quan tài đá tựa như một khúc nhạc thôi miên, cực độ tiêu hao về tình cảm và thể lực dễ khiến cho người ta sinh ra cảm giác buồn ngủ, Quý Đường Đường chậm rãi nhắm mắt lại, ngay vào lúc cô cảm thấy mình sắp ngủ được, Thịnh Cẩm Như dường như thở dài một tiếng, thì thầm: "Tiểu Hạ, chấp nhận số mệnh đi, đây chính là mệnh của con."

Quý Đường Đường mở mắt: "Tôi không có thứ số mệnh như vậy, bà hại người tôi yêu, lại nói với tôi đây là mệnh của tôi, bà tưởng bà là ai, số mệnh của tôi do bà quyết định?"

"Tiểu Hạ, bà ngoại kể cho con nghe một câu chuyện, nói xong, con sẽ hiểu."

"Không muốn nghe."

"Lỗi tai mọc trên người con, nghe hay không, tùy con."

Sự thù hận sâu đậm và tâm lý phản nghịch khiến Quý Đường Đường cảm thấy bức dọc không gì sánh được, cô vươn tay bịt tai lại, vẫn nghe thấy giọng nói già nua mà lạnh lẽo của Thịnh Cẩm Như.

"Nói từ đâu bây giờ, liên quan đến rất nhiều người, nhất thời không biết nói làm sao, à, nói từ lúc Thạch Đầu báo cho ta biết chuyện Thịnh Ảnh đã chết rồi đi."

"Thạch Đầu lớn hơn con hai tuổi, từ nhỏ đã đẹp trai, lại thông minh, từ lúc đó ta đã nghĩ, nếu Bình Tử sinh con gái, nhất định phải thành một đôi với Thạch Đầu, đúng là không gì thích hợp hơn. Ai ngờ Bình Tử lại bỏ trốn, bên phía Thạch Đầu nhất thời bỏ trốn, sau này lại bàn bạc một hồi,

liền quyết định kết đôi với Thịnh Ảnh chi Hóa Thi Linh, lại nói tuổi tác cũng không cách biệt lắm, cũng vô cùng tốt."

"Mẹ con đi rồi, ta không cho phép con gái họ Thịnh đi lại bên ngoài nữa, mọi chuyện đều có ngoại lệ, hơn nữa lão đầu nhà họ Thạch luôn nói với ta, thời đại khác rồi, thế giới bên ngoài cũng khác biệt, bọn trẻ phải đi học thì mới có thể làm ăn ở bên ngoài được, cho nên đám Thạch Đầu đều được ra ngoài đi học, đám Thịnh Ảnh không được ra ngoài, những cũng biết chữ, biết đọc sách, có lúc cũng xem ti vi, biết được bên ngoài trông như thế nào."

Quý Đường Đường chậm rãi bỏ tay xuống.

"Thạch Đầu ra ngoài, tâm lý cũng buông thả, sẽ thích mấy cô gái trẻ chốn phồn hoa, chuyện này trước kia ta đã nghĩ tới, nói thẳng hay ám chỉ cũng đã nhắc nó vài lần, người trẻ tuổi thích chơi bời cũng có thể, đừng nên nghiêm túc, dù sao thân phận cũng khác người, nó bên ngoài tỏ vẻ đồng ý, bên trong hẳn là chẳng để tâm."

"Thịnh Ảnh không đẹp, tính tình cũng không được tốt, lại chôn chân trong núi, không có lắm chiêu trò dụ dỗ như vậy, đương nhiên không đáng yêu như mấy đứa con gái bên ngoài. Thạch Đầu không thích Thịnh Ảnh cũng là chuyện bình thường, nhưng nó không nên to gan như vậy, gài bẫy hãm hại Thịnh Ảnh."

"Nó quay về báo cho ta tin Thịnh Ảnh đã chết, kể là đã gặp con gái của Bình Tử, trong tay con gái Bình Tử có Quỷ trảo, Thịnh Ảnh chết dưới tay Quỷ Trảo, hừ, bà già này đúng là đã già rồi, nhưng đầu óc còn chưa hồ đồ. Thạch Đầu hành sự rất thông minh, không nắm được nhược điểm gì của nó, ta cũng im lặng, không nói gì nó hết."

"Nhưng vì Thịnh Ảnh đã chết, chi Hóa Thi Linh tuyệt tự."

"Tiểu Hạ, hẳn con đã từng nghe nói, Thịnh gia chỉ có đứa bé gái đầu tiên sinh ra mới có thể nắm giữ chuông, sinh nam hay sinh nữ, không phải là chuyện con người có thể nắm bắt được, mỗi một mạch chuông đều có thể đối mặt với nguy cơ tuyệt tự, chuyện này Thạch Đầu khó mà chối bỏ trách nhiệm, nó nhất định phải trả giá đắt."

"Nó họ Thạch, nếu đã bị chọn trúng, vậy thì chỉ có thể cưới con gái nhà họ Thịnh, nó thích Vuư Tư, Vuư Tư vừa hay lại khác họ, không sao, ở Thịnh gia, chuyện này có thể song toàn, ta để Vuư Tư biến thành người họ Thịnh, tiếp nhận truyền thừa của chi Hóa Thi Linh."

Quý Đường Đường cũng không phát giác mình đã ngồi dậy từ bao giờ, yết hầu cô khô khốc, giọng nói có chút khàn khàn: "Thay đổi thế nào?"

Thịnh Hạ có thể yên tĩnh nghe bà kể lại câu chuyện này, Thịnh Cẩm Như càng thấy chua xót, lại có thêm một tia vui mừng: "Vẫn có câu, người nhà nào, chảy máu nhà đó, Vuư Tư không phải là người nhà họ Thịnh, ta phải thanh tẩy nó, cải biến nó, bước đầu tiên, chính là phải rút cạn máu của nó."

Những lời này trực tiếp khiến cho Quý Đường Đường chấn động đến đờ đẫn.

Thịnh Cẩm Như thờ dài trong lòng, dường như nhớ đến điều gì, một lần nữa bắt đầu lần tràng hạt trên tay, dường như mỗi một viên đi qua có thể khiến cho tâm tình của bà ta bình tĩnh trở lại: "Con cũng biết rồi, máu chống đỡ toàn bộ sự vận hành của các cơ quan nội tạng trong cơ thể, nếu mất máu quá nhiều, con người sẽ chết, cho nên chỉ có thể đặt cô ta trong cỗ quan tài đá thông nước đã được tổ tiên họ Thịnh chúng ta thêm một phương thuốc bí truyền, đồng thời, từng chút từng chút một, chậm rãi từ cửu khiếu trên người cô ta, đẩy vào máu của chín người chưởng linh hoặc hậu nhân của họ."

Quý Đường Đường cảm thấy như đang nghe nghìn lẻ một đêm: "Nói như bà, là dùng máu của nhà họ Thịnh đổi cho máu trên người cô ấy, đổi xong rồi, cô ấy có thể thành người họ Thịnh ư? Vậy đâu thể được, nhóm máu của mỗi người mỗi khác, không cùng nhóm máu làm sao cô ấy tiếp nhận được? Còn cả..."

Còn cả điều gì, chính cô cũng rối loạn, mệnh đề này vốn đã không thể tồn tại, với y học hiện đại, đích thực là có khái niệm gọi là thay máu toàn thân, nhưng đó là một loại thâm tách, tuyệt đối không phải là loại rút cạn máu một người như thế này, tiếp đó dẫn máu của người khác vào cơ thể cô ấy, hơn nữa còn là chín loại máu? Toàn bộ quá trình thao tác sẽ không bị cảm nhiễm ư? Không bị bài xích hay sao? Hoàn toàn không có cơ sở!

Không không không, là cô đã suy nghĩ nhiều, luôn dùng khoa và hiện thực để đo lường cách làm của Thịnh gia, bản thân Thịnh gia vốn đã là một sự tồn tại quý dị, nếu như nhất định phải giải thích thì nên giải thích việc họ dùng âm trện để chữa lành bệnh tình của cô thế nào đây?

"Máu là một thứ rất kỳ quái, cô ta nếu không tiếp nhận được, sẽ có phản ứng cục bộ hoặc toàn thân, cho nên toàn bộ quá trình chỉ có thể tiến hành trong quan tài đá, dựa vào dòng nước lưu động đã được thêm phương thuốc, giúp cô ta vượt qua quá trình lột xác này.

"Cuối cùng, khi hoàn thành toàn bộ quá trình, cô ta có thể ra khỏi thạch quan, ăn uống, đi lại, nói năng, ngủ nghỉ bình thường."

Đầu óc Quý Đường Đường giờ quá hỗn độn, hoàn toàn không biết làm sao có thể suy xét sự chuyển hoá như vậy: "Sau đó thì sao? Cô ấy sẽ thành người của Thịnh gia? Có thể nắm giữ được chuông nhà họ Thịnh? Có thể bổ khuyết được chỗ trống của Thịnh Ảnh?"

Thịnh Cẩm Như chậm rãi lắc đầu.

"Quá trình trải qua chuyện này vô cùng thống khổ, tựa như phá kén thành bướm, Thịnh gia gọi phương thức này là Điệp Biến. Trên đời này, không có kẻ nào có thể hoàn toàn tiếp nhận được máu của người khác, kiểu gì cũng sẽ có phản ứng khác thường, chín loại máu của Thịnh gia chảy trong người cô ta, nhất định sẽ có một vài bộ phận không có tác dụng hoặc có thể có hại, bộ phận này chậm rãi tích tụ lại, hình thành một vết sẹo trên người cô ta, không hiểu tại sao, vết sẹo này cũng là hình con bướm, màu sắc đen thẫm, chúng ta gọi là bớt Hắc Điệp."

"Có vài người có độ tiếp nhận với máu của Thịnh gia lớn, bớt Hắc Điệp sẽ nhỏ, có người độ tiếp nhận nhỏ, bớt Hắc Điệp sẽ lớn hơn một chút, dù người này vẫn như bình thường nhưng máu trong cơ thể dù sao vẫn không phải của mình, lúc cần vẫn phải đẩy máu mới vào, nếu không có người đẩy máu cho cô ta, máu trong huyết quản cô ta sẽ chậm rãi biến chất, không còn lưu động, cả người sẽ trở nên gầy gò, đen sạm, mất đi sức sống, chờ đến khi máu không còn chảy nữa, cô ta sẽ chết."

Quý Đường Đường cười nhạt: "Cho nên người này cả đời cũng không thể rời khỏi Thịnh gia, nguồn máu của Thịnh gia chính là độc dược ma túy của cô ấy, hít vào sẽ nghiện, rời ra sẽ chết đúng không?"

Thịnh Cẩm Như không trả lời câu hỏi này, vẫn theo tiết tấu của bàn thân tiếp tục câu chuyện kia: "Trừ chuyện đó, bớt Hắc điệp sẽ phát tác theo giờ, có người nói rất đau, rốt cuộc là đau như thế nào ta cũng không biết, nhưng ta đã từng nghe qua, có người quá đau đớn, đã cầm dao cầu xin người khác rọc tấm da lưng liền với vết bớt kia đi."

"Có tác dụng không?"

"Vô dụng, trị ngọn không trị gốc, có một số việc, không phải chỉ rọc đi một miếng da sẹo là có thể giải quyết."

Quý Đường Đường kinh ngạc nhìn về phía Vương Tư trong quan tài, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu không gì sánh kịp, có nhiều lúc cô cảm thấy mình đã đủ xui xẻo, không ngờ tới Vương Tư còn thảm hơn cả mình: Vương Tư đã làm sai chuyện gì, không gì cả, nhưng đã có bao nhiêu thảm kịch khiến người ta giận dữ trút xuống đầu cô ấy, vốn cho là, bị kẻ xấu bắt cóc ở Đôn Hoàng đã là một màn tối tăm nhất rồi, không ngờ tới khói mù đen tối còn theo cô ấy cả đời, trở thành một cái xác không hồn của Thịnh gia, còn cả bệnh tật đau đớn lúc nào cũng như hình như bóng không rời.

Có lẽ một người khi ở trong hoàn cảnh vô cùng bi thảm, muốn an ủi cô ta tốt nhất đừng nên nói "Tất cả sẽ tốt lên", mà là "Vậy có là gì, tôi còn thảm hơn cô", Quý Đường Đường thấy có chút áy náy với Vương Tư, nhưng cô thừa nhận, những gì Vương Tư gặp phải khiến cho cô thấy mình còn chưa đi đến đường cùng, chí ít có tay có chân, còn có thể hít thở bình thường.

Cô chợt nhớ tới điều gì, hỏi Thịnh Cẩm Như: "Tôi vừa hỏi bà, cô ấy có thể thành người nhà họ Thịnh hay không, có thể chứng minh hay không, bà lắc đầu, vậy bà làm như vậy để làm gì?"

Thịnh Cẩm Như không trả lời.

Quý Đường Đường càng thấy kỳ quái, truy vấn: "Làm như vậy là để làm gì?"

Câu trả lời của Thịnh Cẩm Như có chút trúc trắc: "Cô ta không nắm giữ được chuông, cũng không có khả năng có được sức mạnh của nữ nhân họ Thịnh, nhưng sau khi thay máu... cô ta có thể cùng đàn ông họ Thạch sinh ra một đứa con gái có khả năng giữ chuông, hơn nữa chí ít trong vòng ba đời, thai đầu tiên nhất định đều là con gái."

Quý Đường Đường choáng váng: "Gì cơ?"

"Từ lâu, đã có một cách nói, đàn ông nhà họ Thịnh có thể bảo vệ con gái Thịnh gia, đó là ngộ truyền, sự thật là, đàn ông nhà họ Thịnh có thể

cùng những cô gái đã được cải tạo như vậy sinh ra người có khả năng chưởng linh..."

Quý Đường Đường rợn cả tóc gáy, giọng nói vì phần nộ cùng cực mà run rẩy: "Các người như vậy có khác gì Tần gia luyện Quỷ linh tạo Quỷ thai? Bà có hỏi xem cô ấy đồng ý hay không chưa, các người khiến cô ấy không ra người không ra quỷ, còn có thể sinh ra người được hay sao, đó là quái vật!"

Thịnh Cẩm Như dường như đã sớm đoán được Quý Đường Đường sẽ nói vậy, bà ta trả lời rất bình tĩnh, từng chữ từng chữ như mưa đá đột nhiên dội xuống giữa trời nắng gắt, trong nháy mắt dập tắt cơn phần nộ của Quý Đường Đường, thay vào đó là lạnh lẽo và kinh hoàng.

"Thịnh Hạ, con đừng nên nhận ơn huệ lại quay đầu lên án cách làm này bất hợp lý hay ác độc. Không có Diệp biến, sẽ không có ta, không có mẹ con, cũng không có khả năng có con, nếu như con nghĩ sinh ra hậu đại như vậy chắc chắn là quái vật, vậy thì... tất cả chúng ta đều là quái vật."

Da đầu Quý Đường Đường tê dại, cô kinh hoàng co mình lại, vô thức phủ nhận: "Tôi không phải!"

Thịnh Cẩm Như nhìn cô, chậm rãi thả tràng hạt trên tay xuống, cảm thấy ống thuốc bên cạnh chạm lên, mùi thuốc nhàn nhạt gần như nhẹ nhàng ấm áp, tựa như vòng tay của tình nhân, an ủi thần kinh đang buộc chặt cực độ mà không thể chạm tới của cô.

"Hơn bảy mươi năm trước, trước Giải Phóng, người nắm giữ Lộ Linh đột nhiên bất ngờ chết trẻ, trong lúc nhất thời, mạch Lộ Linh sa vào tuyệt cảnh tuyệt tự, sau khi mọi người bàn bạc đã để mấy người đàn ông dưới chân núi ra bên ngoài, kỹ nữ cũng được, buôn người cũng được, bỏ chút tiền, mua một người phụ nữ có thể sử dụng để Diệp biến."

"Ta không biết lúc đó xảy ra chuyện gì, là vì thế đạo khi đó loạn lạc không mua được, hay là bọn họ nhất thời đã mang tiền đi đánh bạc hết, nói chung cuối cùng, bọn họ trói được một người phụ nữ trẻ quay về, hình như tên là A Huệ, sau đó được bọn họ đặt cho một cái tên, gọi là Thịnh Trạch Huệ."

"Người phụ nữ này tính cách rất cương liệt, bà ta không biết chúng ta muốn làm gì, vẫn giầy dựa cấn xé tìm cách muốn chúng ta thả cô ta, người dẫn bà ta về nói là mua lại từ kỹ viện, con biết rồi đấy, lúc đó có nhiều người không tình nguyện, là bị bán vào đó, khó tránh khỏi tìm cái chết, lúc đó người đứng đầu cũng không nghĩ nhiều, ra lệnh thi hành Diệt biến."

"Sau khi mọi chuyện đã xong, Thịnh Trạch Huệ trái lại rất nghe lời ngoan ngoãn, lúc đó, không ai đoán được tâm cơ bà ta quá sâu, đều nghĩ là một cô gái cô cút giữa thời loạn, chỉ cầu sự bình yên nên đã nhận mệnh, không hề đề phòng bà ta nữa. Có người kể, khi ta tròn một tuổi, phụ hân còn đưa bà ta ra ngoài, chụp một bức ảnh trên thị trấn."

"Một ngày khi ta được hai tuổi, đến thời gian ăn cơm không thấy bà ta xuất hiện, không ai thấy nghi ngờ, cho đến tối bà ta cũng không trở về, mới có người đoán là bà ta đã chạy trốn, tất cả mọi người đều lo bà ta sẽ tiết lộ bí mật của Thịnh gia, cho nên nhất định phải tìm được bà ta, lúc này, mấy kẻ thôn dưới mới thành thật khai ra, thì ra không phải mua bà ta từ kỹ viện, mà là bắt ở trên đường."

"Người đứng đầu không còn cách nào, dẫn người tìm kiếm theo vị trí mà mấy người thôn dưới kể, hỏi thăm từng làng từng thôn, cuối cùng nghe ngóng được một người giống vậy, nhưng cũng mang về một tin tức đáng sợ."

"Người phụ nữ đó, là tộc Hắc Miêu."

"Con hẳn là biết, Miêu Nữ giỏi dùng cổ, câu chuyện thường được lưu truyền nhất là nếu người bọn họ nhắm trúng, muốn đi thành phố lớn hay đi học, hoặc là đi công tác, để cho người họ yêu không thay lòng đổi dạ, bọn họ sẽ hạ cổ, ước định một năm, nhất định phải quay về, hoặc cưới họ, hoặc gặp gỡ, bọn họ mới giải cổ."

"Thịnh Trạch Huệ cũng có một người yêu như vậy, đúng là tạo hóa trêu người, thời điểm bà ta bị bắt vào Bát Vạn Đại sơn, đúng là lúc người đàn ông kia quay lại tìm bà ta.

"Chuyện tiếp đó đoán cũng ra, người đàn ông kia không phụ lòng, nhưng không có người giải cổ, cổ độc của người Miêu rất phức tạp, không phải người thi thuật thì không giải được, người trong thôn tuy muốn giúp ông ta nhưng cũng không có cách nào, chỉ biết nhìn ông ta thống khổ kêu rên ba ngày ba đêm, trùng độc chui ra từ thất khiếu mà chết."

"Trong thôn không tìm được Thịnh Trạch Huệ, người đàn ông kia đã chết, cũng không biết bà ta tìm chỗ nào nương tựa, người đứng đầu vẫn dò hỏi, tầm nửa năm sau, bỗng nhiên biết được tin tức, trước kia người đàn ông kia từng làm giáo viên ở Thượng Hải, nhà ở ngõ Thượng Hải, có một người mẹ mắc bệnh nặng, Thịnh Trạch Huệ vì áy náy, nói không chừng sẽ đi tìm người nhà của người này."

"Người đứng đầu phái mấy người đến Thượng Hải trước, hỏi thăm tung tích Thịnh Trạch Huệ, phương hướng không sai, nhưng thời gian đã quá muộn, có người nói Thịnh Trạch Huệ làm vũ nữ ở Thượng Hải một thời gian, tiền kiếm được đều dùng để chữa bệnh cho mẹ của người đàn ông kia, nhưng một tháng trước, người mẹ kia trọng bệnh không chữa nổi, Thịnh Trạch Huệ vì không được bổ sung nguồn máu, thân thể cũng ngày càng sa sút, vào một tối đổ mưa, bỗng nhiên mang theo tất cả hành lý, bỏ đi."

"Lần này không ai biết bà ta đi đâu, gặp đúng lúc loạn thế, rất nhiều người ở Thượng Hải đều chạy trốn chiến tranh, khắp nơi toàn dân chạy nạn, trên đường chết vô số, một người phụ nữ đơn độc như bà ta, có lẽ không sống nổi."

"Những người được phái đi tìm bà ta đều quay lại, nhưng trong lòng ai cũng như đè nặng một tảng đá, bởi vì nếu Thịnh Trạch Huệ không chết trên đường thì nhất định bà ta sẽ trả thù."

"Người đứng đầu vì thế mà lo lắng bất an, bọn họ tìm rất nhiều người biết dùng cổ dò hỏi, sau đó có một ông cụ người Hắc Miêu suy đoán nói, Thịnh Trạch Huệ rất có thể sẽ hạ huyết cổ."

"Huyết cổ là cổ thuật thi hành nguyên rửa qua các đời của người Hắc Miêu, ít thì vài thập niên, nhiều thì có thể kéo dài đến gần trăm năm, Tiểu Hạ, con có biết cổ là gì không?"

"Tương truyền người Miêu sẽ nhốt rất nhiều loại độc trùng vào một cái lọ, để chúng nó tự gặm nhấm tàn sát lẫn nhau, mà thứ cuối cùng còn sống sót, chính là cổ. Phương pháp thi hành Huyết cổ đại khái cũng như vậy, nhưng có chút khác biệt, Huyết cổ, yêu cầu phải có tính mạng của kẻ thi thuật, nói cách khác là nhốt chính mình và vô số độc trùng trong một không gian khép kín, khiến cho độc trùng gặm nhấm cắn nuốt chính mình, dùng oán khí cực lớn trước khi chết hóa thành cổ, dùng thứ cổ này để nguyên rửa."

"Sở dĩ hoài nghi Thịnh Trạch Huệ sẽ hạ huyết cổ, bởi vì sau khi bà ta rời khỏi Bát Vạn Đại sơn, không có nguồn máu tẩm bổ đã định trước sẽ không sống lâu, cho nên sẽ không tiếc mạng, mà người bà ta yêu đã chết thảm, món nợ này nhất định sẽ tính trên đầu Thịnh gia. Nhưng tất cả mọi người đều mong có một tia may mắn, bởi vì ta dù sao cũng là ruột thịt của bà ta, phàm là có chút tình mẹ con, chung quy cũng sẽ tha cho một con đường..."

"Khoảng thời gian đó, tất cả mọi người đều căng thẳng, nhiều lần kiểm tra mắt ta, sau đó có một hôm, bọn họ nhìn thấy dưới con mắt của ta, có một đường huyết tuyến dựng thẳng...."

"Không ai biết Thịnh Trạch Huệ đã nguyện rửa điều gì, mỗi ngày ta đều sống trong hoảng sợ, ngày nào cũng lo lắng sẽ đột tử, sau đó ta lại sinh Bình Tử, chuyện đầu tiên là kiểm tra mắt nó..."

"Bình Tử cũng trúng cổ, nhưng chúng ta vẫn không biết Thịnh Trạch Huệ nguyện rửa điều gì, cho đến lần này khi con trở về, biết được những gì mẹ con và con gặp phải."

"Tiểu Hạ, bà ngoại đời này có hai trai hai gái, phúc thọ song toàn, nhưng lại có một đôi trai gái là quái thai, dị hình dị dạng, khiến người ta ghê tởm. Hai đứa con bình thường còn lại, một là mẹ con, nó đã gặp phải chuyện gì, con cũng biết rồi. Còn một là cậu con, mấy chục năm trước nói với ta muốn ra ngoài tìm chị gái, từ đó đến giờ vẫn chưa quay về."

"Mẹ con, tự cho là tìm được tình yêu đích thực, kết cả rơi vào cạm bẫy cả đời, hại chính mình không nói, còn đẩy con gái mình lên tuyệt lộ."

"Về phần con, thân thể của con, những gì con gặp phải, con hại chết những người thân cận, con cho là nguyên nhân vì kẻ khác, thực ra đó chính là số mệnh của con, trong mệnh của con đã mang theo sự nguyện rửa, cho nên thân nhân của con gài bẫy con, người yêu con sẽ vì con mà chết, con thấy không công bằng, con nghĩ ông trời mắt mù, nhưng rõ ràng, mọi sự có nhân tất có quả, có quả tất có nhân, thiên đạo lưu chuyện, oán khí kéo dài trăm năm của Thịnh Trạch Huệ, đều rơi vào người con, ác quả kết trên người con, thậm chí liên lụy đến cả người con yêu."

"Con và Thạch Đầu đều giống nhau, ngay từ đầu đã biết mình không phải người thường, con có thể tránh NhạcjPhong, không nên yêu thương cậu ta, Thạch Đầu cũng có thể cự tuyệt Vưu Tư, nhưng cả hai đứa đều

không, mỗi người, đều phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình, hai đứa vì chính sự bướng bỉnh của mình mà dẫn đến kết cục như hiện giờ, thứ ác quả này sẽ dẫn vật hai đứa, Thạch Đầu vì Vưu Tư mà thống khổ, con vì Nhạc Phong mà phát điên, con nghĩ đó là lỗi của người khác, kỳ thực, con mới chính là người khởi xướng tất cả."

Quý Đường Đường giận quá hóa cười: "Cho nên bà hại Nhạc Phong, giao anh ấy cho đám Tần gia, một chút trách nhiệm bà cũng không có, trái lại toàn bộ là lỗi của tôi? Vì sao bà không trách chính mình? Nếu như bà không sinh ra mẹ tôi, bà ấy cũng không gặp phải chuyện như vậy, nếu như không phải do các người không biết liêm sỉ đi trói người về Diệp biến, tất cả mọi chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra! Bà có tư cách gì chỉ trích tôi? Các người đã lọt vào bẫy ửng, còn không biết hối cải, còn định tiếp tục hành ác trên người Vưu Tư!"

Thịnh Cẩm Như trầm mặc một lúc lâu: "Tiểu Hạ, con vừa hỏi ta chúng ta có gì khác Tần gia, đương nhiên là có, Tần gia là vì tư lợi, chúng ta là vì sinh tồn. Sói ăn thịt người đương nhiên sai, nhưng đó là thiên tính của bọn chúng, ăn mới có thể sống, Diệp biến đương nhiên tàn nhẫn, nhưng không làm vậy, Thịnh gia sẽ không thể kéo dài được nữa, chúng ta xác thực đã làm chuyện sai lầm, cũng đã gánh chịu bẫy ửng của ông trời, chuyện ta có thể làm, chính là cố gắng để cho các con có thể bình thản mà sống, bà ngoại giữ con lại, không phải chỉ muốn con tiếp tục sống tốt, kể cho con câu chuyện này, là muốn con hiểu rằng việc đời xoay vần, tất cả đều có nguyên nhân, trên đời này không phải chỉ có mình con chịu khổ, hy sinh vô tội cũng không phải chỉ có mình Nhạc Phong, cuộc sống rồi sẽ ổn thôi."

Quý Đường Đường bật cười, cô chùi nước mắt, bước tới bên cạnh hàng rào sắt, đầu gác lên hàng rào hỏi bà ta: "Bà ngoại, Hắc Miêu cổ thuật có thể phá giải được không?"

"Có phá được hay không, có tiền lệ nào, ta không biết. Lão già người Hắc Miêu kia nói, nếu muốn phá Cổ thuật, bước đầu tiên phải giết cổ trùng,

đã hơn bảy mươi năm rồi Tiểu Hạ, Thạch Trạch Huệ nuôi cổ trùng ở đâu cũng không ai biết, muốn phá cổ thuật, chỉ là người ngốc nói mê mà thôi."

Quý Đường Đường cười cười, tựa như không hề để ý: "VẬY bà ngoại, dù sao tôi cũng bị nguyên rửa rồi, cũng chẳng còn hy vọng gì, bà khai ân cho tôi đi, tôi đã nghĩ đến cái chết bi thảm nhất chính là bị nhốt ở đây. Bà thả tôi ra đi, để tôi đi tìm Nhạc Phong, nếu như anh ấy còn sống, để tôi đi cứu anh ấy, anh ấy có thể sống tốt, cả đời này tôi đội ơn bà. Nếu như anh ấy chết rồi, để tôi nhắc xác cho anh ấy, dù cho có ôm tro cốt của anh ấy nhảy xuống biển tôi cũng vui vẻ hơn sống như thế này. Bà ngoại, bà để tôi vui vẻ một chút, để cho tôi đi đi."

Thịnh Cẩm Như nhắm nghiền hai mắt, hai hàng lệ già nua theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống gương mặt hằn sâu những nếp nhăn.

Môi bà ta mấp máy, run rẩy lặp lại câu nói: "Tiểu Hạ, con nghe bà ngoại nói, bà ngoại là người từng trải, không có gì là không qua được hết, một thời gian rồi cũng phai nhạt hết mà thôi."

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Đêm nay, Thịnh Cẩm Như lần đầu tiên không ngủ bên ngoài, bà ta ngủ ngay trong động đá vôi, nửa đêm về sáng, rớt cuộc trong lòng vẫn bần khoản, bà ta lén đi thăm Quý Đường Đường, mấy ngọn đèn dầu đốt hai bên vách núi đã gần lụi, chỉ còn sót lại chút ánh sáng le lói, bà ta nhìn thấy Quý Đường Đường ngồi bên cạnh quan tài đá nơi Vưu Tư đang nằm, hai cánh tay bám vào thành đá, cầm gác lên cánh tay, nhìn chăm chăm vào bên trong không động đậy.

Cảnh tượng ấy khiến cho Thịnh Cẩm Như hơi hoảng hồn, đáng về hiện giờ của Vưu Tư, đến bà ta nhìn còn thấy da đầu tê rần, Tiểu Hạ đã ngồi như vậy mấy giờ liền, đến mắt cũng không buồn chớp lấy một cái, rớt cuộc con bé định làm gì?

Tuy nhiên bà ta vẫn không quấy rầy Quý Đường Đường mà chỉ lặng lẽ đứng một lúc rồi âm thầm lui xuống, tự an ủi bản thân: Mới đầu bao giờ chẳng như vậy, Tiểu Hạ và cậu thanh niên kia đâu phải không có chút tình cảm nào, đau khổ một thời gian là chuyện rất bình thường, qua mấy ngày nữa sẽ ổn, chỉ cần thời gian đủ dài, không có gì là không thể rũ bỏ được hết, Tiểu Hạ hiện giờ có lẽ sẽ trách bà, nhưng sau này chưa biết chừng còn phải cảm ơn bà: Ái tình chỉ là thứ đồ chơi phù phiếm, không thể che gió che mưa, không thể giải khát cũng chẳng thể lấp đầy bụng, chỉ có số mệnh mới thực sự chân thật. -----

Quý Đường Đường cảm thấy một nỗi thê lương tưởng chừng như tuyệt vọng.

Thịnh Cẩm Như kỳ thực còn nói rất nhiều điều với cô nhưng cô nghe không nổi, cô cảm thấy như cuộc sống của mình, tựa như nước chảy trên lều bạt dần dần rã ra, cô đương nhiên không tính là oanh liệt vĩ đại hay dang hiến gì, nhưng chí ít cũng từng nỗ lực sống sót, giãy dụa, từng yêu, và cũng từng được yêu.

Thời khắc cuối cùng bỗng nhiên yên lặng như vậy, tựa như trước tung mình vào trong xoáy nước sâu vạn trượng, ngồi bên vách núi, tiện tay nhặt lấy một đoá hoa.

Trong động đá không có đồng hồ, thế nhưng cô có thể nghe thấy tiếng kim giây tíc tắc đòi mạng, cô không ngốc, sâu trong lòng, cô hiểu rõ ràng, khả năng Nhạc Phong gặp chuyện chẳng lành là rất cao ---- Tần Thủ Nghiệp biết cô bị nhốt giữa Bát Vạn Đại sơn, không có khả năng chờ cô có thể trốn ra được, nếu vậy, tất cả giá trị của Nhạc Phong đối với lão ta chỉ dừng lại ở hai chữ xả giận, một là lão ta sẽ ra tay tàn độc giết chết anh, hai là sẽ để lại cho anh một mạng, giày vò lâu dài, bất luận là như thế nào, đối với Nhạc Phong mà nói đều rất khó có thể gánh chịu.

Cục diện dai dẳng này, kéo dài đến bây giờ, biến thành một cán cân cân bằng, dường như tất cả đều đã vào đúng vị trí, tiếp đó sẽ nghiêng về bên nào, chỉ cần xem cây kim là cô sẽ nhẹ nhàng nhích về đâu.

Hiện giờ, cô chỉ có hai con đường.

Chết, hoặc là sống.

Cô gần như đã gạch bỏ lựa chọn "sống" này đầu tiên: Sống ở nơi này ư, sống trong sơn động tối tăm không có lấy một tia sáng mặt trời này, sống đến cái ngày không thể nào... nhớ đến Nhạc Phong được nữa, sống như Thịnh Cẩm Như, mặt mày mơ hồ, ham thích duy nhất là gõ đầu thuốc?

Nếu là chết thì sao?

Từ khi gặp biến cố đến tận bây giờ, chết đối với cô mà nói, từ lâu đã không phải một danh từ mang tính đe dọa, so với nhân gian lạnh lẽo này, thế giới bên dưới kia có những người có thể khiến cô cảm thấy ấm áp hơn nhiều, mẹ và Liên Thành đều ở đó, có lẽ, bây giờ, Nhạc Phong cũng vậy, mà anh ở đâu, mọi nhưng nhớ của cô cũng ở đó.

Máu chốt là, chết như thế nào.

Cô đương nhiên có thể giống như khi ở Đôn Hoàng, cắt một dao qua động mạch, hoặc có thể lao mình vào vách đá một cái ----- nhưng cô không cam tâm, vô cùng không cam tâm, vì sao chứ? Nếu thực sẽ phải chết, cho dù chết đến thịt nát xương tan, cô cũng phải dùng nốt hơi tàn của mình, biến máu thịt tan tác của mình thành một viên đạn báo thù, bắn qua trán Tần Thủ Nghiệp, xuyên qua gáy.

Mối thù của mẹ, của A Thành, của Nhạc Phong, của chính cô, nhất định phải ăn miếng trả miếng, đòn lại trả đòn.

Cô không nhìn Thịnh Cẩm Như nữa, cũng không trông chờ gì người phụ nữ này có thể mở cửa từ bi, cô nhìn chăm chăm vào Vưu Tư trong quan tài đá, lặp đi lặp lại với bản thân rằng: Đường Đường, mày hãy nhìn cho kỹ, cái gì mới thực sự là tuyệt vọng thực sự, nếu như mày còn có thể cử động, còn có thể nói chuyện, mày phải nghĩ ra cách.

Thịnh Cẩm Như đi rồi, ánh đuốc trên vách đá cũng tắt lụi, trong bóng tối, Quý Đường Đường ngồi xuống cạnh quan tài, vươn tay nhặt lên một hòn đá nhỏ, chậm rãi viết xuống đất.

Đá cọ lên đá, gần như không lưu lại dấu vết gì, nhưng cô vẫn nghiêm túc viết hết một hàng, cách xuống một khoảng lại viết hàng tiếp theo, có những lúc, viết xuống vài thứ, không phải là để lưu giữ nó, mà là để bản thân ghi nhớ, trong thời gian còn lại, mỗi câu cô viết ra, đều là quy tắc tối cao và khởi nguồn của sức mạnh.

Thứ nhất, không nên nghĩ nhiều đến Nhạc Phong.

Hiện giờ, cô không thể dựa dẫm vào bất cứ ai, có câu, khi bóng đêm buông xuống, đến cả cái bóng của chính bạn cũng sẽ rời bỏ bạn, ý nói chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình ---- nhưng tính hình của cô tệ hơn thế, âm trận không thể hoàn toàn chữa trị cho cô, tâm trạng của cô một khi không khống chế được, thân thể này sẽ mất đi ý thức, còn tiếp tục nghĩ đến Nhạc Phong, không nghi ngờ sẽ khiến cô nháy mắt sụp đổ, thống khổ và bi thương sẽ khiến cô trở nên yếu đuối, giờ khắc này, chỉ thù hận thấu xương mới khiến cô có thể đứng thẳng người.

Thứ hai, để đạt được mục đích một cách nhanh nhất, có thể buông tha một vài nguyên tắc thỏa đáng.

Thứ ba, mượn sức tất cả những người có thể lợi dụng, kẻ thù của kẻ thù, địch nhân đang buông lỏng, mỗi người đều có thể lợi dụng, mỗi người đều có thể trở thành bậc thang để mình dẫm lên.

Thứ tư, thời gian không còn nhiều, làm việc cần phải nhanh chóng chuẩn xác, sắc bén, làm người phải kiên quyết một chút, nhẫn tâm hơn một chút.

Bốn điều, từng chữ từng chữ một viết xong dường như có chút sức mạnh hắc ám bùng lên, từ từ trút vào khắp tứ chi bách hải, Quý Đường Đường tiện tay ném hòn đá đi, ngay bên cạnh là thạch quan, tiếng hòn đá rơi xuống nước, vậy mà lại cực kỳ giống cảm giác khi còn bé Tần Thủ Thành đưa cô đi nghịch nước.

Khóe môi Quý Đường Đường hiện lên một nụ cười mỉa mai, cô bước tới bên cạnh hàng rào sắt, ngưng thần nhìn mảnh đất trống bên ngoài, liệu mạng là không thể, thứ nhất hiện giờ cô không có khả năng đó, thứ hai Thịnh Cẩm Như cũng không phải dạng hiền lành, đừng tưởng bà ta luôn

mồm nói muốn tốt cho cô, nếu thực sự chộc giận bà ta, chưa biết chừng bà ta có thể dùng xương cốt của cô làm gối đầu.

Lá mặt lá trái nhượng bộ cũng không gạt được Thịnh Cẩm Như, cho nên cách này không được, cô phải tìm sự giúp đỡ.

Muốn tìm được người giúp đỡ mình ở trong sơn động này đích thực rất khó, nhưng không phải hoàn toàn không có khả năng, không phải có câu: kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh của mình hay sao? Ở trong sơn động này, chỉ có duy nhất một người mang ý tốt với cô, ôm lòng áy náy với mẹ cô.

Cô phải xem xem, người phụ nữ hai đầu kia hiện giờ đang làm gì.

Trong sơn động rất yên tĩnh, tiếng thở đều đặn liên tiếp lặp đi lặp lại, tầm mắt của Quý Đường Đường quét qua từng hang hốc, tựa như một u hồn lặng lẽ chuyển động, cô không thể hận nổi đám phụ nữ của nhà họ Thịnh, những người trẻ tuổi này, hoặc có lẽ cả những thân xác già nua, co ro sống trong hang động âm u này, đắp những tấm chăn bẩn thỉu dường như vĩnh viễn ngấm mùi ẩm mốc, ăn mặc theo kiểu cổ xưa, bên cạnh gối đầu là những tấm vải thô đang dờ hay để giày cắm kim, ngày qua ngày dằng dặc, liếc mắt đã có thể thấy dáng dấp của cái chết, một nhóm người ngu muội đáng thương như vậy, hận bọn họ thì có ý nghĩa gì cơ chứ?

So với bọn họ, chỗ ở của người phụ nữ hai đầu kia càng giống một cái ổ chó hơn, bà ta thậm chí không có nổi một nơi có thể duỗi thẳng chân, chỉ có thể ngồi dựa vào vách đá mà ngủ, nghĩ đến những nhục nhã thóa mạ mà bà ta phải gánh chịu từ những người phụ nữ trong động đá vôi này trong bao ngày qua, Quý Đường Đường bỗng nhiên dâng lên một chút thương xót, nhưng chỉ trong chốc lát, thứ thương cảm này tựa như một chén nước bị hắt xuống sa mạc khô cằn.

Cô tập trung nhìn người phụ nữ kia một lát, đột nhiên thét chói tai: "Mẹ! Mẹ! Mẹ mau đến cứu con với mẹ!"

Gần như tất cả mọi người đều bị đánh thức, vẫn còn ôm lấy chăn, đang ngái ngủ, hoặc mù mờ chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, được một lúc, tiếng quát tức giận mà nghiêm khắc của Thịnh Cẩm Như vang lên: "Mặc kệ nó, để nó kêu!"

Phản ứng hầu như khớp với dự liệu của cô, Quý Đường Đường cắn môi cười nhạt, cô không kêu nữa, cô biết Thịnh Cẩm Như đang nghĩ thế nào về cô: Tiểu Hạ đã cùng đường, không còn cách nào, nửa đêm chỉ biết quấy rối không cho bọn họ ngủ để hả giận, gọi Thịnh Thanh Bình đã khuất tới cứu mình, mấy ngày nay cô đúng là rất thất thường, cứ để cô kêu, kêu mệt rồi sẽ im.

Không chỉ Thịnh Cẩm Như, mỗi một người ở đây đều nghĩ như vậy, bọn họ có người tức giận, có người hả hê trở mình, gáp một cái, trùm chăn lên đầu, chẳng mấy chốc, chút náo loạn khi nãy đã biến mất, Thịnh Cẩm Như cũng nhanh chóng thiếp đi, dù sao bà ta cũng đã lớn tuổi, dễ dàng mệt mỏi.

Chỉ có một người muốn ngủ tiếp cũng không thể, bà ta hoảng hốt nép vào trong góc, bất an nuốt nước bọt, há miệng run rẩy, vươn ngón tay vén tấm màn vải ra một khe hở, nhìn về phía sơn động của Quý Đường Đường.

Tốt lắm, Quý Đường Đường nhủ thầm trong lòng, tôi chính là kêu cho bà nghe.

Cô dựa lưng ngồi xuống bên cạnh hàng rào sắt, bắt đầu lẩm nhẩm liên miên, giọng nói rất nhỏ, phần lớn tựa như thì thầm, nhưng sơn động yên tĩnh, nếu chưa ngủ thì vẫn có thể nghe được ---- cô cứ không ngừng nói như vậy, ánh mắt không hề rời khỏi người phụ nữ kia một khắc, cô thấy bà ta chần chừ rất lâu, cuối cùng cũng chậm rãi vén màn ra, bà ta không dám

đứng dậy, dùng cả tay cả chân lạng lẽ bò trên mặt đất, trong bóng tối, thân hình bà ta di chuyển tựa như một loài động vật có vú quái dị.

Có một khoảnh khắc, Quý Đường Đường cảm thấy mình thật tàn nhẫn, tựa như một gã đánh cá không ngừng thu lưới câu, dẫn con mồi về hướng này.

Người phụ nữ hai đầu kia không dám bò lại quá gần, khá xa đã dừng lại nằm rạp xuống, bản thân Quý Đường Đường cũng ngạc nhiên với phản ứng của mình, cô vậy mà đột nhiên lắp lửng hạ giọng nói một câu: "Mẹ, vậy em gái của mẹ..."

Quả nhiên, người phụ nữ hai đầu kia run lên một chút, lại bò lên phía trước một đoạn.

Giọng nói của Quý Đường Đường càng ngày càng bé, đột nhiên còn hơi nức nở, nói "Mẹ, mẹ khổ quá". có lúc lại thở dài, lại mơ hồ nói "Bà ta thì sao, cứ thế cho qua ư", người phụ nữ hai đầu kia nghe mà hết hồn, mồ hôi túa ra, bà ta nhìn bóng lưng sụp xuống của Quý Đường Đường, bất an liếm môi, càng bò càng gần, càng bò càng gần, đến cuối cùng, chỉ cần vươn ngón tay ra là có thể chạm đến bả vai của cô.

Quý Đường Đường đột nhiên hạ giọng nói một câu: "Thật vậy ư, mẹ, bà ấy ở ngay phía sau ư?"

Người phụ nữ hai đầu kia cơ bản không kịp phản ứng kịp, Quý Đường Đường ,hai tay đồng thời vươn ra ngoài song sắt, một tay tóm lấy bả vai của bà ta ghì chặt lại, một tay kia bịt miệng bà ta lại, đương nhiên, cô nhanh chóng nhận ra làm như vậy thật thừa thãi vì người phụ nữ kia đã sợ đến rã rời, cả người run rẩy, khớp hàm rung lên gần như sắp phát ra tiếng động, vẻ kinh hoàng trong ánh mắt khiến cho cô nhìn mà có chút không đành.

Nhưng cô nhanh chóng thu hồi lòng trắc ẩn, cúi người nhìn người phụ nữ đang quỳ rạp trên đất, đột nhiên mỉm cười, ngoắc ngoắc về phía bà ta, ra

hiệu cho bà ta lại gần chút nữa, sau đó dựng thẳng một ngón tay ở bên môi, làm động tác "suyt".

Người phụ nữ hai đầu kia rất sợ cô, hận không thể bỏ chạy ngay lúc đó, nhưng chính bản thân bà ta cũng không hiểu tại sao, trên người Quý Đường Đường dường như có một thứ sức mạnh điên cuồng, khiến cho bà ta lại muốn đến gần, bà ta co quắp bắt lấy song sắt thẳng người dậy, trong cổ họng tràn ra hai chữ: "Tiểu Hạ..."

Quý Đường Đường cười cười: "Bà hại chết mẹ tôi."

Người phụ nữ kia ra sức lắc đầu, cái đầu bên cạnh run rẩy kịch liệt, dường như chỉ sau một khắc có thể bị bà ta lắc cho rụng xuống, Quý Đường Đường cũng không nhiều lời, cô giơ tay chỉ về phía chiếc quan tài nơi góc tối, nhẹ giọng nói một câu: "Mẹ tôi ở ngay đó."

Động tác lắc đầu của người phụ nữ kia trong nháy mắt trở nên cứng đờ, bà ta dùng một tư thế kỳ quái đứng ở đó, hơi thở dường như biến mất trong khoảnh khắc đó.

Cho đến giờ, rất nhiều nơi xa xôi hẻo lánh vẫn còn tin vào nhân quả báo ứng, hồn ma lấy mạng, người phụ nữ hai đầu kia vốn có uẩn khúc trong lòng, nào chịu được sự dọa dẫm của cô? Huống hồ Quý Đường Đường đã chuẩn bị tốt màn dạo đầu, trước đó cô vẫn luôn giả bộ đang nói chuyện với Thịnh Thanh Bình, cô thậm chí còn nói câu "Thật vậy ư, mẹ, bà ấy ở ngay đằng sau con ư", cô đâu có mọc mắt đằng sau gáy, làm sao cô biết được?

Thân thể của người phụ nữ hai đầu nháy mắt xụi xuống, trong đầu bà ta cứ vọng đi vọng lại một câu nói: Tỷ tỷ nói cho con bé biết rồi, tỷ tỷ nói cho con bé biết rồi, tỷ tỷ đang ở đây, ở ngay đây.

Sau khi đông cứng khoảng hai giây, người phụ nữ kia đột nhiên như nổi điên, phát rồ đập đầu xuống mặt đất, cũng may Quý Đường Đường tay

nhanh mắt lẹ, trong lúc vội vàng vươn tay túm lấy tóc bà ta nhấc mạnh bà ta lên.

Quý Đường Đường ghé sát lỗ tai bà ta, vừa nhắc nhở vừa đe dọa: "Đừng gây tiếng động, nếu như bà liên lụy đến tôi, mẹ tôi nhất định sẽ không bỏ qua."

Trong đôi mắt của người phụ nữ hai đầu kia loáng lên ánh nước, cánh môi mấp máy, Quý Đường Đường ghé lại gần, nghe thấy giọng nói nức nở cố gắng đè nén của bà ta: "Tiểu Hạ, không phải ta cố tình..."

Quý Đường Đường thở dài trong lòng một tiếng.

Quả nhiên, đúng như cô dự đoán, chuyện năm đó không đơn giản như vậy, người phụ nữ này cũng có phần trong chuyện đó ư? Quý Đường Đường rất muốn biết, nhưng tình hình hiện giờ không cho phép cô ở lại đây để nghe câu chuyện xưa cũ này, cô dồn nén sự tò mò trong lòng lại, lời ít ý nhiều: "Thả tôi ra đi, mẹ tôi nói, chỉ cần bà thả tôi ra, bà ấy sẽ tha thứ cho bà."

Những lời này chỉ là để thử, cô cũng không mong chờ gì ở người phụ nữ không mấy quan trọng này, thậm chí đã chuẩn bị tâm lý nghe bà ta trả lời "Ta làm gì có năng lực cứu con", cô chỉ muốn thông qua người phụ nữ này, biết được muốn ra ngoài sẽ khó khăn thế nào, bà ta có thể giúp được mình đến mức nào, nhưng ngoài ý muốn, người phụ nữ kia sau khi thất thần một lúc, bỗng nhiên run rẩy hỏi: "Tỷ tỷ thực sự nói vậy?"

Cũng may Quý Đường Đường bao năm qua đã tu luyện ra khả năng gặp người nói tiếng người gặp quý nói tiếng quý, Nhạc Phong nói cô thuộc "phái diễn xuất", nửa điểm cũng không phóng đại.

Cô tiếp lời rất tự nhiên: "Đúng vậy, trong lòng bà tự hiểu."

"Trong lòng bà tự hiểu" - những lời này tựa như đánh trúng thứ gì đó, người phụ nữ hai đầu kia đột nhiên run rẩy, thấp giọng mù mịt lặp đi lặp lại câu nói đó: "Đúng vậy, ta hiểu, tỷ tỷ, ta hiểu rồi."

Sau khi lặp lại ba bốn lần, bà ta đột nhiên căng thẳng quay đầu lại nhìn một khoảnh khắc, trong bóng tối, với thị lực của bà ta đương nhiên không thấy gì cả, chỉ biết chắc hẳn không có gì khác thường, hơi thở bà ta dồn dập, liên tiếp nuốt nước bọt: "Tiểu Hạ, ta thả con ra, cánh cửa này, nếu mở ra hết sẽ có tiếng động, ta sẽ hé ra một chút, bên dưới sẽ có khe hở, con cố gắng chui ra, cố gắng chui ra là được..."

Nói không đầu không đuôi, nhưng Quý Đường Đường hiểu được, khi đó cô mò đường lung tung tìm thấy Vưu Tư, rõ ràng nhớ kỹ sơn động này không hề có rào sắt, hôm nay tỉnh lại đã có, cho thấy nhất định có cơ quan, có lẽ ở ngay bên ngoài, người phụ nữ này có thể tác động vào được, nhưng nếu kéo cả cánh cửa lên sẽ có tiếng động, cho nên chỉ có thể chờ cho cô một cái khe hẹp.

Mọi chuyện thuận lợi đến bất ngờ, hồi tưởng lại sự xui xẻo của mình từ trước đến giờ, Quý Đường Đường thực sự hoài nghi rằng may mắn cả đời cô đều đã dùng hết cho lần này, cô cũng có chút căng thẳng, nhanh chóng hạ giọng nói: "Được, bà mở đi."

Người phụ nữ hai đầu kia quả thật rất cẩn thận, tuy Quý Đường Đường không thấy bà ta vận như thế nào nhưng từ cách cái hàng rào sắt nhích lên chừng đốt ngón tay cũng mất mấy giây phút, cũng đủ biết bà ấy cẩn thận ra sao ----- ước chừng có thể chui được rồi thì cô kêu ngừng, nín thở ép sát người xuống mặt đất nhích ra bên ngoài, khe hở này hơi hẹp, chui được một nửa thì kẹt, quá trình sau đó đều do người phụ nữ kia dùng sức kéo cô ra.

Thoát khỏi rào sắt, Quý Đường Đường cũng tê liệt, quay đầu lại nhìn thạch quan bên trong, cảm giác như mình có thể thoát ra được quả thực như

đang nằm mơ, nhưng cô không cảm khái được bao lâu, người phụ nữ kia đã kéo tay áo thúc giục: "Tiểu Hạ, bên này, bên này."

Người phụ nữ kia dường như đã quen bò, tứ chi chạm đất, đi lại rất nhanh nhẹn, Quý Đường Đường bò không nổi, đi theo bà ta được hai bước, nghe thấy tiếng sột xoạt, dứt khoát cởi giày ra, cầm trong tay đi theo bà ta.

Người phụ nữ hai đầu đưa cô đi, tiến vào một cái động dẫn đến một hướng khác, hơn nữa con đường này rõ ràng không có ai đi, bởi vì sau khi đi qua một lối giữa, người phụ nữ hai đầu vươn tay đẩy đẩy mấy cái, di chuyển vài hòn đá xuống, sau đó hạ giọng thúc giục cô: "Tiểu Hạ, đi, đi."

Lại đi tiếp một đoạn, cô cảm thấy đã cách động đá kia khá xa, bởi vì giọng nói của người phụ nữ kia không còn hạ thấp như trước nữa, cũng dám thẳng người lên bước đi, được một đoạn, bà ta đột nhiên dừng lại, run rẩy nói: "Tiểu Hạ, đi giày vào đi, đỡ lạnh chân."

Trong lúc căng thẳng, chân trần bước đi không thấy lạnh là bao, bị bà ấy nhắc nhở cô mới phát hiện ra lòng bàn chân vừa cứa vừa tê, Quý Đường Đường ngồi xuống xỏ giày, lúc buộc giây dầy, khước mắt liếc thấy người phụ nữ kia tựa như lấy lòng đang ngồi xồm cách đó không xa, dáng dấp đầy vẻ cẩn trọng sợ hãi.

Cho dù cuối cùng cô có thể đi ra ngoài được hay không, cô có thể đến tận đây thực sự là nhờ người phụ nữ này, nhớ tới lời đe dọa giả dối khi trước của chính mình, Quý Đường Đường có điểm băn khoăn, không kìm được hỏi một câu: "Bà là dì tôi phải không?"

Tiếng "Dì" này khiến người phụ nữ kia trào lệ, mắt đỏ bừng ra sức xua tay: "Ta không phải, không phải, Tiểu Hạ, con đừng gọi như vậy, ta không xứng...."

Quý Đường Đường đã xỏ giày xong, nửa cố ý nửa xuất phát từ thực lòng kéo cánh tay bà ta: "Dì, chúng ta đừng dừng lại, vừa đi vừa nói,

chuyện năm đó, mẹ cũng không kể lại tỉ mỉ cho con, bà ấy bảo con hỏi dì, mẹ nói dì cũng không cố ý, mẹ không trách dì..."

Vừa thật vừa giả nói mấy câu, người phụ nữ hai đầu kia đã lã chã khóc, bà ta vịn lấy cánh tay Quý Đường Đường, lão đảo đi được vài bước thì đột nhiên đẩy cô ra, phịch một tiếng quỳ xuống đập đầu bôm bốp: "Tiểu Hạ, con tha thứ cho ta nhé, không phải ta cố tình, nhưng sự thực đúng là ta đã hại tử tử...."

Quý Đường Đường đoán không sai, người phụ nữ này là em gái của mẹ cô - Thịnh Thanh Bình, trai gái đồng thể, Thịnh Cẩm Như thậm chí còn không đặt tên cho bà ấy, người trong động chỉ dùng mấy chữ đồ xấu xí mà sai phái bà ấy, cái tên duy nhất bà ấy có lại không muốn để cho ai biết là do Thịnh Thanh Bình đặt cho, gọi là Tiểu Song, ẩn theo đó, Quý Đường Đường nên gọi bà ấy là dì Song.

Tiểu Song nhỏ hơn Thịnh Thanh Bình năm tuổi, lúc bà ta được sinh ra, theo tập quán của Thịnh gia, quái thai sẽ bị dìm chết, lúc bà đỡ bế đứa bé sơ sinh đang gào khóc đến phòng bếp, đun nước sôi đổ vào thùng, Thịnh Thanh Bình đột nhiên mắt đỏ hồng chạy vào, lúc đó bà còn nhỏ, cũng không hiểu vì sao, nhưng mơ hồ biết được đứa em gái mình mong đợi mấy tháng trời có lẽ sắp bị giết, thừa dịp bà đỡ không chú ý, ôm lấy Tiểu Song len lén bỏ lên giường của mình, dùng quần áo che lại.

Bà đỡ nhanh chóng tìm thấy, Thịnh Thanh Bình khóc toáng lên không chịu thả ra, Thịnh Cẩm Như chẳng còn cách nào khác, hậu sản mệt mỏi, tâm trạng bức bối nên mặc kệ, chỉ nói cứ nghe theo Bình Tử, mấy ngày sau tính tiếp.

Không ai để tâm chăm sóc quái thai kia, chỉ riêng Thịnh Thanh Bình lại vô cùng yêu thương cô em gái này, đến giờ ăn cơm còn hung dữ nói với

từng người: "Muội muội phải ăn chứ, phải ăn chứ!"

Quái thai đương nhiên là cọng cỏ, nhưng Thịnh Thanh Bình thì khác, người nắm giữ Lộ linh tương lai, bảo bối mà mọi người nâng niu, mọi người cũng thuận theo, làm cơm nước cho Tiểu Song, Thịnh Thanh Bình ở bên cạnh nhìn mọi người đút cho Tiểu Song, lúc người khác phiền chán không muốn làm, Thịnh Thanh Bình tựa như một đứa trẻ đang chơi trò tập làm cha mẹ, cầm thìa thối thối, còn lẩm bẩm: "Muội muội há miệng ra nào, ăn cơm nào."

Đến khi thân thể Thịnh Cẩm Như đã khỏe hẳn, liền sai người vớt Tiểu Song đi, lần này chọc giận Thịnh Thanh Bình, từ lúc không nhìn thấy em gái cứ liên tục gào khóc, cả một buổi chiều cũng không dừng lại, đến cuối cùng khóc đến mất cả tiếng, giống như khóc rách cả cổ họng, Thịnh Cẩm Như hoảng hồn, lại sai người kiếm Tiểu Song về từ bãi đất hoang, dì Song cũng coi như mệnh lớn, nơi đất hoang kia đầy sói vậy mà không bị tha đi.

Lúc đó, cha của Thịnh Thanh Bình vẫn còn sống, còn khuyên Thịnh Cẩm Như: "Bình Tử muốn giữ lại thì cứ giữ lại đi, dù sao cũng từ một mẹ mà ra, em xem Bình Tử thích như vậy, coi như là làm đồ chơi cho nó, cũng chẳng mất thêm mấy miếng ăn."

Vậy nên cứ thế mà được giữ lại.

Thịnh Thanh Bình thực sự rất tốt với Tiểu Song, không hiểu vì sao, có lẽ là vì từ cùng một bụng sinh ra, ai ai cũng bắt nạt Tiểu Song, nếu không nhìn thấy thì thôi, phàm là nhìn thấy, nhất định sẽ nhào lên tóm tóc cào cấn, cho nên từ nhỏ Tiểu Song đã thân thiết với Thịnh Thanh Bình, ngày ngày chạy theo sau tỷ tỷ, đến khi trưởng thành, càng hiểu được người mẹ sinh ra mình không thể tính là mẹ, tỷ tỷ chính là một nửa mẹ.

Thoáng cái đã mười mấy năm trôi qua, có một ngày, Thịnh Thanh Bình len lén kể cho Tiểu Song, cô đã gặp một chàng trai tên là Trần Thủ

Thành, cô rất vui vẻ, kể xong còn dặn Tiểu Song tuyệt đối không được nói lung tung, mẹ mà biết sẽ nổi giận.

Tiểu Song đương nhiên sẽ không nói bừa, lời của tỷ tỷ còn to hơn cả trời, trong lòng còn vui vẻ hơn cả Thịnh Thanh Bình, lý do tại sao Tiểu Song cũng không biết, tóm lại Thịnh Thanh Bình vui, mình cũng vui.

Khi đó, con gái nhà họ Thịnh còn có thể ra ngoài đi lại, Thịnh Thanh Bình mỗi lần gặp Trần Thủ Thành đều tách khỏi mọi người, ai cũng không kể cùng nhưng lại chỉ kể với mình, Tiểu Song nghĩ mà thấy tự hào trong lòng.

Nhưng sau một khoảng thời gian, Thịnh Thanh Bình dường như có chút tâm trạng, cô quay về nói với Tiểu Song, Trần Thủ Thành đối xử với cô rất tốt, cô cũng nhận ra anh ta thích mình, nhưng không hiểu tại sao lại không gần gũi cô, đề tài này rất xấu hổ, cô không tiện nói với người khác, chỉ biết tìm Tiểu Song, cô nói: Con trai thích con gái, không phải sẽ hôn hôn ôm ôm hay sao, vì sao mỗi lần chạm vào cô lại như có cấm kỵ gì không thể phá được nhanh chóng rút tay lại chứ? Cô nhận ra anh cũng muốn, muốn vì sao phải che giấu?

Thịnh Thanh Bình khó chịu, Tiểu Song cũng khó chịu theo, cô không hiểu chuyện giữa nam nữ, nhưng mơ hồ nhớ lại câu chuyện đám phụ nữ trong động từng nói, kể rằng ở đây có một loài cây, nếu mài ra thành bột phấn, bỏ vào canh, đàn ông ăn vào sẽ rất thích người con gái đó, phụ nữ cũng sẽ thích, nói tóm lại, chính là thứ tốt.

Sau khi tìm hiểu rõ, cô len lén tìm về, cố sức nghiền ra, giấu vào trong đồ điểm tâm mà Thịnh Thanh Bình đã chuẩn bị để cùng ăn với Trần Thủ Thành, trong lòng dương dương đắc ý, cũng không nói gì, chỉ chờ tỷ tỷ quay về, có tin tốt thì mình sẽ đòi thưởng công.

Đến giờ Tiểu Song vẫn còn nhớ rõ, tỷ tỷ tối đó trở về rất muộn, còn bị ma ma thủ vệ mắng, cô vẫn cảm thấy đêm hôm đó tỷ tỷ rất khác thường, đẹp đến kinh người, tâm trạng cũng rất ngọt ngào, cô hỏi dò, tỷ tỷ lại không chịu kể, chỉ nói là cô còn bé, không hiểu được.

Nhưng tâm trạng vui vẻ của Thịnh Thanh Bình đến tối hôm sau đã tắt rụi, Trần Thủ Thành không để lại lời nào, đột nhiên biến mất.

Cứ uất ức trải qua hai ba tháng như vậy, đến Thịnh Cẩm Như cũng nhận ra Thịnh Thanh Bình không được bình thường, lần đầu tiên hỏi Tiểu Song đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Song không dám nói, chỉ hàm hồ đáp rằng chính mình chọc tỷ tỷ mất hứng, Thịnh Cẩm Như nửa tin nửa ngờ, quăng cho cô một cái tát cho xong chuyện.

Sau mấy ngày, Trần Thủ Thành đột nhiên quay lại, Thịnh Thanh Bình ra ngoài gặp anh ta, khi quay về kể cho Tiểu Song hai chuyện.

Đầu tiên là, hình như cô đã mang thai.

Hai là, Trần Thủ Thành bảo cô đi cùng anh ta.

Người đàn ông tên Trần Thủ Thành kia bỏ đi rồi lại quay về, Thịnh Thanh Bình không biết được những uẩn khúc trong việc này, cho nên cô không hiểu, Trần Thủ Thành trong cơn xúc động phát sinh quan hệ với cô xong đã thất kinh như thế nào.

Kế hoạch đã chệch khỏi suy tính của hắn, hắn phải kiểm soát cho bản thân, hắn không muốn bị người khác xem thường, nói mình là một thằng đàn ông tinh trùng lên não không màng đến đại cục, hắn cân nhắc đắn đo, lại nói Thịnh gia đề phòng nghiêm ngặt, Thịnh Thanh Bình rất cẩn thận, cho dù có hảo cảm với hắn cũng không chịu theo hắn đi nơi nào quá xa, nếu quan hệ không có thêm một bước tiến triển, tuyệt đối cô ta sẽ không theo hắn rời khỏi Bát Vạn Đại Sơn.

Tần gia suy tính và thay đổi kế hoạch ra sao, Thịnh Thanh Bình đến chết cũng không biết, khi đó, cô chỉ đang do dự một chuyện: Rốt cuộc có nên đi hay không.

Cô đã từng có suy nghĩ nói thẳng cho Thịnh Cẩm Như, nói gần nói xa một hồi, lại khua ra một câu chuyện tàn khốc từ xưa được coi như làm bài học cho kẻ phản bội, cô bị dọa đến hoang mang lo sợ, quay về nói với Tiểu Song: "Trước tiên tỷ tỷ sẽ theo Thủ Thành ra ngoài trốn một thời gian, lúc về sẽ thỉnh tội với mẹ sau, Tiểu Song phải giúp tỷ tỷ, nếu mẹ mà biết, tỷ sẽ không sống nổi."

Tiểu Song nghĩa bất dung từ, mặc dù ngàn vạn lần không muốn tỷ tỷ đi, lại chẳng thể mặc tỷ tỷ "không sống nổi", hôm đó cô bận rộn cả ngày, giúp Thịnh Thanh Bình sắp xếp đồ đạc, trước đó hai người đã thăm dò, khi ma ma thủ vệ ngủ, chìa khóa mở cổng thường sẽ bỏ ở đầu giường, chỉ cần len lén lấy ra là được, cửa mở rồi, bên ngoài là đường lớn thênh thang.

Mọi chuyện lại diễn ra ngoài ý muốn, còn là hai chuyện ngoài ý muốn.

Đầu tiên là, hôm đó, ma ma thủ vệ đeo chìa khóa trên cổ chứ không để ở đầu giường.

Thứ hai là, Thịnh Thanh Bình vốn đã do dự đột nhiên lâm trận rút lui, đã ra đến cửa rồi, đột nhiên cô lại hối hận, nói với Tiểu Song, tất cả đều do Trần Thủ Thành vẽ lên, cô còn chưa tận mắt thấy, nhờ đâu người nhà anh ta không thích cô thì sao? Nhờ đâu anh ta lừa cô thì sao, càng nghĩ càng thấy mạo hiểm, quên đi, cô không muốn đi nữa.

Lúc này, Tiểu Song lại có chủ ý hơn Thịnh Thanh Bình, cô hoảng hốt nói tỷ không đi, nhưng tỷ tỷ đang mang thai, nếu sinh con trong động đá vôi này, mẹ không tha cho tỷ tỷ thì làm sao? Hai người núp trong bóng tối nhỏ giọng tranh chấp, đột nhiên có bóng người úp lại, ma ma thủ vệ đi vệ

sinh thấy bọn họ nửa đêm không ngủ, không tự chủ thả chậm bước chân, nghe được vài câu cảm thấy không ổn, quát lên hỏi: "Hai đứa định làm gì?"

Bất ngờ không kịp đề phòng, Thịnh Thanh Bình sợ run ngồi phịch xuống đất, tay nải trong tay cũng rơi xuống, người ngu cũng biết có chuyện xảy ra, ma ma thủ vệ lập tức quay về phòng gõ ống đồng, âm thanh vừa cất lên, Tiểu Song liền bối rối, cô nhào lên ngăn cản ma ma, trong đầu chỉ có một suy nghĩ xoay chuyển: Kinh động đến mọi người, tỷ tỷ nhất định sẽ chết, có chết cũng không thể để bà ta gọi người tới!

Cô cơ bản không biết mình đang làm gì, mãi đến khi bị giọng nói khàn đặc của Thịnh Thanh Bình kéo lại, cô mới thấy tay của mình đang siết chặt cổ ma ma kia, mà đầu lưỡi đỏ tươi của bà ta đã lè ra từ lâu.

Tiểu Song hoảng hốt, từ phía sơn động, tiếng người ồn ào vọng đến, thời khắc khẩn cấp, Thịnh Thanh Bình như lấy lại sự kiên quyết khi cứu Tiểu Song ở phòng bếp năm đó, giờ phút này, cô là một người chị đầy trách nhiệm, tháo chiếc chìa khóa trên cổ ma ma kia xuống, mở cửa, sau đó lặng lẽ đưa chìa khóa cho Tiểu Song, nói: "Tiểu Song, tỷ tỷ đi ra rồi sẽ chốt cửa từ bên ngoài, bọn họ sẽ tưởng là tỷ tỷ đã cầm chìa khóa bỏ trốn rồi, không có cách nào đuổi theo tỷ tỷ từ cánh cửa này nữa. Muội hay trốn đi, đừng lộ diện, đến lúc mẹ điểm người sẽ chỉ hoài nghi tỷ đã giết người, là tỷ chạy trốn, bình thường muội thân thiết với ta, mẹ sẽ nghi ngờ, sẽ đánh muội, muội đừng khai ra, cứ kêu không biết gì là được. Nếu không chịu nổi, không sao, tỷ tỷ để lại chìa khóa cho muội, muội còn có đường sống."

Dì Song cúi người, năm ngón tay cầm xuống bùn đầy bên cạnh cánh cửa, vừa cào vừa run rẩy lặp đi lặp lại: "Chính là ở đây, chính là ở đây, hơn hai mươi năm, ta vẫn chưa từng chạm tới, ở ngay đây...."

Quý Đường Đường đứng đằng sau dì Song, không hề động đậy, cánh cửa trước mặt đã khóa kín từ lâu, có thể nhìn thấy bụi bặm gỉ sét bám trên mép cửa, câu chuyện dì Song vừa kể đã đánh tan rất nhiều thứ mà cô từng biết, thì ra, chân tướng tựa như một tòa núi băng, không hoàn toàn lộ ra thì vĩnh viễn bạn cxng không biết được, trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra quá khứ là như vậy, chuyện cũ của mẹ không phải là một phiên bình dị, cũng có nhấp nhô, do dự, tạo hóa trêu người đủ loại góc cạnh, dì Song vẫn một mực sám hối, vẫn nói mình có lỗi với mẹ cô, là bà ấy hai chết mẹ cô, nhưng bản thân cô, thực sự nên vì như vậy mà trách cứ bà ấy ư?

Cho dù có tức cười thế nào, cô đều phải thừa nhận một sự thật: Không có dì Song, rất có thể cũng không có cô, sự ra đời ngoài ý muốn của cô, thậm chí đều bắt nguồn từ một "ý tốt" của dì Song trước kia mà chính bà ấy cũng không biết.

Con nữa, nếu trước kia dì Song không tranh cãi với mẹ, để mẹ tiếp tục ở lại trong động đá vôi thì sau đó sẽ xảy ra chuyện gì? Thịnh Cẩm Như sẽ cho phép bà sinh cô ra ư? Có phải sẽ bỏ cô đi không? Có lẽ cho dù có được sinh ra, chỉ e là cũng sẽ như muôn vàn người con gái nhà họ Thịnh, vừa sinh ra đã như một con rối gỗ mặc cho người ta định đoạt sống cuộc sống tăm tối không ánh mặt trời.

Nếu vậy, trên đời này sẽ không có một cô gái tên Quý Đường Đường, cũng sẽ không có sự gặp gỡ giữa cô và Nhạc Phong, cô liêu xiêu bước tới ngày hôm nay, tựa như không hề có mục đích, kỳ thực ít nhiều con đường đã được trải sẵn, thậm chí một lối thoát ngày hôm nay cũng là nhờ mẹ hai mươi sáu năm về trước đã để lại cho cô, lúc mẹ giao chiếc chìa khóa này cho dì Song, e là vĩnh viễn sẽ không nghĩ tới, hai mươi sáu năm sau, chiếc chìa khóa này lại có thể giải thoát cho chính đứa con chưa ra đời trong bụng mình.

Hai mắt nhắm lệ nhạt nhòa, cô nhìn thấy dì Song run rẩy đưa cho mình một chiếc chìa khóa bằng đồng kiểu cũ, rưng rưng đón lấy, chìa khóa dính đầy bùn đất, cũng mang theo hơi ấm cơ thể dì Song.

Quý Đường Đường hít sâu một hơi, cô không do dự nhiều, đi thẳng tới cửa, chìa khóa tra vào ổ, sau đó dùng sức vặn một cái.

Tiếng cửa đá mở ra càn cạch, nơi tiếp giáp rơi xuống đầy bụi, gió đêm lạnh lạnh ủa vào, màn trời màu xám xám điểm xuyết vài ngôi sao lác lõng.

Quý Đường Đường quay đầu lại, nói: "Dì, con đi đây, chìa khóa này dì giữ lại..."

Cô vốn định nói như mẹ mình, "Chìa khóa dì giữ lại, thực sự chịu không được thì trốn đi, cũng là một con đường sống." vậy nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt xuống, tình trạng này của dì Song, cả đời chưa từng tiếp xúc với bên ngoài, nếu thực sự rời khỏi Bát Vạn Đại sơn, bà ấy có thể sống sót được không? Hai mươi sáu năm, bà ấy chưa từng chạm tới chiếc chìa chôn dưới đất thì cả đời này, có lẽ bà ấy cũng chẳng thể rời bỏ được nơi này?

Dì Song không đáp lại ngay, bà ngẩn ra nhìn bóng dáng Quý Đường Đường trước cửa, bỗng nhiên kinh hoàng nhớ lại buổi tối hai mươi sáu năm trước.

Cũng là đêm đen, cũng là cánh cửa đá mở rộng, cũng là những ngôi sao thưa thớt, ngay cả dáng đứng lẳng lẳng của Quý Đường Đường cũng không khác gì Thịnh Thanh Bình hai mươi sáu năm về trước.

Bà không quên được, Thịnh Thanh Bình sau khi bước ra từ cánh cửa này, đã không còn sống mà quay lại.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Dì Song hoảng hoảng hốt hốt, Quý Đường Đường gấp rút dặn dò bà ấy, nói được một nửa mới phát hiện ánh mắt bà không được tập trung, nhanh chóng nắm lấy bả vai bà ấy lắc mấy cái.

Dì Song tỉnh táo lại, ánh mắt toát ra vẻ kinh hoàng, bà siết chặt lấy cánh tay Quý Đường Đường van nài cô: "Tiểu Hạ, đừng đi nữa, ta đã hại chết tỷ tỷ, ta không muốn hại chết con nữa...."

Nếu như trong tình huống bình thường, Quý Đường Đường có lẽ còn có tâm trạng từ từ khuyên giải an ủi bà ấy, nhưng hiện giờ Nhạc Phong sống chết chưa rõ, người trong động không biết lúc nào sẽ bắt đầu truy đuổi, Quý Đường Đường không muốn mạo hiểm chừa lại một giây một phút nào ---- cô hạ quyết tâm, đẩy cánh tay của dì Song ra: "Con nói gì dì đã nhớ kỹ chưa? Cất chìa khóa đi, quay về coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, từ lúc vào đây con chưa từng nói chuyện với dì, bà ngoại sẽ không nghi ngờ đến dì đâu."

Dì Song rút người lại nhìn cô, không hiểu vì sao, đối với đứa con gái này của chị mình, bà lại thấy sợ nhiều hơn là gần gũi, mắt mở trừng trừng nhìn Quý Đường Đường cố hết sức ở bên ngoài đóng cánh cửa đá lại, đẩy được một nửa, cơ quan tự kéo lại, cửa đá đã tự động khép lại, ngay vào lúc sắp đóng lại chỉ còn lại một khe hở chừng bàn tay, Quý Đường Đường bỗng nhiên ghé lại gần: "Dì, phải nghe lời con đấy, nếu con không xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ quay lại tìm dì, đến lúc đó sẽ đón dì qua sống cùng với con."

Cửa đá khép lại, nước mắt dì Song tuôn như mưa, nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, biết rõ trước mắt đã chẳng còn ai nhưng vẫn ra sức gật đầu, miệng lẩm bẩm lặp đi lặp lại một câu nói: "Dì biết rồi, Tiểu Hạ, cẩn thận nhé, ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy..."

Quý Đường Đường chạy như điên xuống chân núi, Bát Vạn Đại sơn vào đêm vô cùng yên tĩnh, gió thổi qua tai vù vù, bóng cây loang lổ lắc lư tựa như có kẻ nào đó đang rình rập bên cạnh, đường xuống núi khó đi, nhiều lần cô cảm thấy mình sắp ngã một cách thê thảm, vậy mà lão đạo mấy cái lại đứng vững, cũng không biết chạy bao lâu, cuối cùng cũng đến cái thôn giữa núi.

Sáng sớm Nhạc Phong tiễn cô đi, dường như chỉ mới là chuyện vài phút trước, mặt trời dâng lên hạ xuống, vậy mà cả thế giới của cô đã thay đổi, Quý Đường Đường nén nước mắt lặng lẽ tiến về phía nhà của Thạch Gia Tín, thử thăm dò vận tay nắm cửa, vận được hai cái, trong phòng đột nhiên vọng đến tiếng của Thạch Gia Tín: "Ai?"

Đèn vụt sáng, Quý Đường Đường đứng sững lại, cũng không định trốn, chỉ chốc lát sau cửa đã mở, Thạch Gia Tín hiển nhiên không ngờ tới là cô nên có chút luống cuống, Quý Đường Đường nhìn anh ta, hỏi một câu: "Nhạc Phong đâu?"

Cô kỳ thực cũng không trông chờ câu trả lời của anh ta, hỏi xong liền đẩy anh ta ra bước vào trong, đến trước căn phòng Nhạc Phong đã từng ở, biết rõ người không còn ở đó nhưng vẫn xốc chăn nhìn trên giường, sau đó cúi người nhìn dưới giường, cuối cùng đến cả cái ngăn kéo nhỏ trên tủ đầu giường cũng mở ra nhìn, như thế một người to lù lù thật sự có thể trốn trong đó vậy.

Thạch Gia Tín đi theo vào, trầm mặc đứng cạnh cửa nhìn cô lục lọi, Quý Đường Đường nhanh chóng mệt mỏi, cô ngồi sụp xuống dưới, ngơ ngác nhìn lỗ hổng bị vuốt quỹ tạo ra trên tường, lại hỏi một câu: "Nhạc Phong đâu?"

"Người nhà họ Tần đưa anh ta đi rồi."

Quý Đường Đường che miệng, nước mắt tràn mi trào ra, ở sâu trong lòng, cô kỳ thực vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng đám người trong động nói vậy là liên thủ lại để gạt cô, muốn cho cô hết hy vọng, Thịnh gia và Tần gia dù sao cũng đối đầu kia mà? Sao có thể nói hợp tác là hợp tác?

Câu nói của Thạch Gia Tín, thực sự đã khiến sợi dây hy vọng duy nhất của cô đứt phụt.

Thạch Gia Tín bước qua ngòi xuống bên cạnh cô, rút khăn giấy ra đưa cho cô: "Tiểu Hạ, cô đừng khóc nữa, tôi xin lỗi, chuyện này tôi thực sự không biết, nếu tôi biết trước, nhất định tôi sẽ nhắc nhở Nhạc Phong, thực tế lúc đó tôi cũng kêu lên nhưng bị kẻ khác bịt miệng mất... Tôi cũng không tài nào ngủ được, cho nên cô vừa vặn cửa một lần tôi đã biết..."

Quý Đường Đường nhìn Thạch Gia Tín qua đôi mắt mông lung đắm lệt, lúc này, trực giác cho cô biết Thạch Gia Tín không nói dối, gương mặt anh ta có vài chỗ rách da, có lẽ là lúc đó bị người ta xô ngã.

"Nhạc Phong bị đưa đi được bao lâu rồi?"

"Một ngày, sáng sớm đưa cô đi xong, vừa xuống dưới đã bị Tần gia gài bẫy."

"Anh ấy ổn không?"

Thạch Gia Tín không nói lời nào, Quý Đường Đường sợ hãi, cô túm lấy cánh tay Thạch Gia Tín, nức nở cầu xin anh ta: "Anh nói thật với tôi đi,

tôi chịu được, tôi phải biết tình hình thực tế thế nào."

Vành mắt Thạch Gia Tín không biết đã đỏ lên từ lúc nào, anh ta khịt mũi một cái: "Tiểu Hạ, cô đừng đau lòng quá, lúc anh ta bị dẫn xuống, tôi thấy chân anh ta bị đánh gãy rồi, không đi được..."

Quý Đường Đường "À" một tiếng nói: "Vậy à, chân bị đánh gãy rồi."

Cô vừa nói vừa rút khăn giấy, rút ra lại không lau nước mắt, tựa như điên dại tiếp tục rút, vừa rút vừa lặp đi lặp lại câu nói.

---- vậy à, chân bị đánh gãy rồi.

Lúc Thạch Gia Tín phát hiện ra sự bất ổn,, động tác của cô đã nhanh đến đáng sợ, xoạt xoạt không ngừng rút khăn giấy, cánh tay run rẩy mạnh mẽ, miệng cũng không ngừng lẩm bẩm, toàn thân tựa như một cái máy mất đi sự điều khiển, Thạch Gia Tín sợ hãi nhanh chóng ổn định thân thể của cô: "Tiểu Hạ? Tiểu Hạ?"

Không biết là gọi đến lần thứ ba hay thứ tư, toàn thân cô đột nhiên chấn động, cổ họng tràn ra một tiếng rên khản đặc, nhưng ánh mắt cũng dần dần có ánh sáng, Thạch Gia Tín căng thẳng đến toát mồ hôi, hỏi cô: "Tiểu Hạ, uống nước không?"

Quý Đường Đường lắc đầu, cô dường như cũng bị phản ứng của chính mình vừa nãy làm cho sợ hãi, được một lúc mới nói: "Anh đừng nhắc đến Nhạc Phong với tôi nữa, đừng nói về anh ấy với tôi, tôi không thể nghe."

Thạch Gia Tín đứng dậy rót nước cho cô, đưa nước cô lại không nhận, mờ mịt nhìn Thạch Gia Tín, hỏi: "Tôi phải làm gì bây giờ?"

Ánh mắt mờ mịt lại tin tưởng ỷ lại này của cô khiến Thạch Gia Tín như mọc gai ở lưng, anh ta ngáp ngừng một chút, nhắm mắt nói: "Tôi cũng không biết."

Quý Đường Đường nhìn anh ta, tựa như nghe không hiểu, Thạch Gia Tín có chút chột dạ, cầm ly nước đưa cũng không được mà không đưa cũng không được, sau một lát, Quý Đường Đường thấp giọng nói một câu: "Ừm."

Cô cảm thấy mình thật là nực cười, lúc này lại đi hỏi Thạch Gia Tín phải làm gì, tình trạng của Vuơ Tư anh ta còn đang bó tay, chuyện của Nhạc Phong sao có thể trông chờ gì?

Vẫn phải dựa vào chính bản thân mình, phải tỉnh táo, tỉnh táo hơn nữa.

Quý Đường Đường vươn tay đón lấy cái ly, ngửa đầu ừng ực uống một hơi cạn sạch, uống xong dùng mu bàn tay quạt miệng một cái, lại trầm mặc, Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút, nói: "Hay là, cô nghỉ ngơi trước một chút đã?"

Quý Đường Đường bộp lại một câu: "Nghỉ ngơi ở đây? Nếu Thịnh Cẩm Như tỉnh lại thì sao? Đuổi đến nơi thì làm sao?"

Cô vừa nói vừa đứng dậy, hành lý của hai người vẫn còn đặt dưới đầu giường, Quý Đường Đường kéo qua, cầm lấy mấy món quần áo rơi lác đác bên ngoài của Nhạc Phong cất vào, lục lọi trong túi một chút, hỏi Thạch Gia Tín: "Chuông của tôi đâu?"

"Hôm đó Nhạc Phong dẫn cô lên gặp bà ngoại cô, hình như đã đưa cho bà ấy rồi."

Quý Đường Đường im lặng một lúc: "Cũng tốt, tôi cũng chẳng thèm dùng đồ của bọn họ."

"Nhà bọn họ", dùng từ này, nghiêm nhiên đã phân biệt rạch ròi, Thạch Gia Tín thở dài trong lòng, đang định mở miệng, cô lại hỏi: "Tần Thủ Nghiệp có nói gì không? Có bảo để tôi đổi lấy Nhạc Phong không? Ông ta có để lại cách thức liên hệ không?"

Không chờ Thạch Gia Tín nói, cô lại tự giễu tự trả lời: "Đã ở trong địa bàn của nhà họ Thịnh, ông ta chắc sẽ không kiêu ngạo đến mức dám nói ra như vậy, đúng không?"

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, cô xách đồ lên đi ra ngoài, Thạch Gia Tín không nhịn được hỏi: "Cô đi đâu vậy?"

"Tôi ra khỏi đây đã, tiếp theo làm sao, trên đường từ từ nghĩ."

Nói xong, cô nhìn Thạch Gia Tín cười cười: "Sao hả, anh tính đi mật báo cho Thịnh gia bắt tôi hả?"

Thạch Gia Tín vội vàng lắc đầu: "Không phải, Tiểu Hạ..."

Quý Đường Đường cười nhạt, càng cười, trong ánh mắt lại càng lộ ra sát khí, cô hung tợn tuyên thệ, tựa như đang nói với một người nào đó: "Tôi cho anh hay Thạch Gia Tín, tôi không sợ các người, tôi không sợ các người!"

Nói xong đá mạnh vào cánh cửa, không khống chế được độ mạnh yếu, cánh cửa lại bật ngược lại đập vào đầu gối cô, cô lại đập thêm phát nữa: "MNC mày cũng bắt nạt tao!"

Đá xong quay người bỏ đi, vẫn là câu nói kia: "Tôi không sợ các người!"

Lần này, trong giọng nói bỗng có chút nức nở, Thạch Gia Tín khó chịu muốn chết, không hiểu tại sao lại cảm thấy vô cùng có lỗi với cô.

Quý Đường Đường chọn đường nhỏ mà đi, khi đi qua thôn dưới chân núi, bên trong vẫn là một khoảng yên tĩnh, những kẻ này làm việc ác sao có thể ngủ yên ổn như vậy được?

Ra khỏi thôn, dần dần tiến vào đường máy cày, lúc tới không thấy con đường này dài thế nào, đến giờ phải dùng hai cái đùi để đi mới cảm thấy như vô cùng vô tận, túi hành lý rất nặng, treo trên cánh tay cô tưởng chừng như sau một khắc sẽ trật khớp, cô cứ thế máy móc bước đi, cho đến khi đằng sau truyền đến tiếng động cơ xình xịch, còn có cả một luồng sáng phóng tới.

Cô còn đang ngẩn ra nhìn chiếc xe máy trước mặt, Thạch Gia Tín đã nói: "Tiểu Hạ, lên đi, tôi tiễn cô một đoạn."

Quý Đường Đường bất động, vẫn yên lặng nhìn anh ta.

"Nhà họ Tần đã đi từ sớm rồi, từ chính con đường này, Tiểu Hạ, cô dựa vào cặp chân của mình thì đến bao giờ mới ra được, nếu Thịnh Cẩm Như phát hiện ra, cho người truy bắt, cô làm sao cứu nổi Nhạc Phong nữa."

"Cô lên đi, ngồi trên xe nghỉ ngơi một chút, tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận, nếu như Nhạc Phong không chết thì hiện giờ trông cả vào cô đây, cô đừng mất công bức bối với người khác, cũng đừng tiêu hao thể lực của mình nữa, cô nghĩ đến Nhạc Phong một chút, hiện giờ có tức giận với kẻ nào cũng không đáng."

Quý Đường Đường cuối cùng cũng lên xe.

Con đường này không dễ đi, máy kéo đi còn khó, xe máy trái lại linh hoạt hơn nhiều, Quý Đường Đường ngồi đằng sau, bám vào thắt lưng Thạch Gia Tín, mặt dán vào tấm lưng dày rộng ấm áp của anh ta, nước mắt đột nhiên chảy xuống, nói: "Thạch Gia Tín, cảm ơn anh."

Thạch Gia Tín muốn nói gì đó, lại ghen lại, cuối cùng chỉ dặn dò: "Ngồi cho vững đấy."

Không biết đất là ba giờ hay bốn giờ sáng, bóng đêm còn chưa rút, một tia sáng cũng chưa thấy, trên con đường núi vắng vẻ chỉ có tiếng động cơ

xe máy và tiếng gió thổi vù vù bên tai, đường rất xóc, cơn mệt mỏi tựa như ma quỷ khiến con người ta trở nên mê man hỗn loạn, có phút chốc, Quý Đường Đường thiếu chút nữa đã ngủ gục, nhưng xe lại xóc lên một cái, toàn thân giật bắn lại tỉnh táo lại.

Thạch Gia Tín nhận thấy động tĩnh của cô, rất sợ cô ngủ quên tuột tay ngã xuống: "Tiểu Hạ, hai ngày trước mưa xuống, đất rất mềm, dấu xe cũng rõ ràng, mấy ngày nay không có xe nào khác tiến vào, dấu vết này nhất định là của xe nhà họ Tần, tôi đi theo dấu xe, đại khái có thể biết bọn họ vẫn còn ở gần đây hay đã đi rồi."

Câu này nhắc nhở Quý Đường Đường, cô mở to hai mắt, nhờ vào ánh đèn trước xe, nhìn chăm chăm vào vết bánh xe trên đất.

Nhạc Phong bị đưa đi từ chính con đường này, Tần gia đánh gãy chân anh ấy, nhưng không cắt cổ anh ấy trước, điều này chẳng phải nói lên bọn chúng còn chưa nóng lòng muốn lấy mạng Nhạc Phong?

Nhất định là như vậy, cô tự an ủi mình trong lòng, nếu Nhạc Phong tạm thời vẫn an toàn, bước tiếp theo phía cô vô cùng quan trọng, cô phải đi một bước thật ổn thỏa, tuyệt đối không thể xử trí theo cảm tính.

Cô phải liên lạc với Tần Thủ Nghiệp, cô phải nói chuyện với ông ta, nhưng cô không thể một mình đi gặp ông ta, không thể lấy chính mình để đổi với Nhạc Phong, Tần Thủ Nghiệp bị gãy một chân, đang vô cùng căm hận anh ấy, liệu mình cứu Nhạc Phong cô đồng ý, nhưng kết quả phải là cứu được Nhạc Phong ra, mà không phải là để cả hai cùng bị bắt.

Trong tay cô, phải có một quân bài.

Không biết qua bao lâu, tấm màn đen trên cao cuối cùng cũng lộ ra một tia sáng, xe đã đi đến một đoạn đường bằng phẳng, hai bên đường lác

đắc xuất hiện vài căn nhà, trên nóc còn treo đủ loại biển hiệu màu sắc, Quý Đường Đường đang cố gắng nhớ lại xem đây là chỗ nào, xe bỗng rung lên, dừng lại.

Thạch Gia Tín chỉ cho cô xem: "Cô nhớ không Tiểu Hạ, trước khi đổi sang máy kéo, chúng ta từng ăn cơm ở chỗ này, xe của Nhạc Phong dừng ngay trước ngôi nhà kia, lúc đó cô còn đang xem gà mổ thóc..."

Mơ hồ có chút ấn tượng, đến nơi này, chung quy cũng được tiếp xúc với ít hơi người không phải của nhà họ Thịnh, cô thấy cảm giác áp bách trong ngực đã hòa hoãn hơn nhiều, cô xách túi hành lý về phía căn nhà kia tìm xe của Nhạc Phong, Thạch Gia Tín dựng xong xe máy, nhìn thấy một quán ăn tuy còn chưa mở cửa nhưng bên trong thoáng có ánh đèn, có lẽ là đang chuẩn bị, anh ta nhanh chóng đến gõ cửa gọi trước mấy món ăn.

Phía trước là một chiếc xe Jeep thông thường, không phải con xe việt dã của Nhạc Phong, Quý Đường Đường thoáng ngỡ ngàng nhưng vẫn lấy chìa khóa trong túi ra vặn thử, vậy mà cũng mở ra được, cô vào trong xe lục lọi một lúc, kéo rương hành lý của mình ra, lấy tay mò xuống ngăn túi trong cùng, móc ra một bọc giấy khá dày, chần chờ một lúc liền dốc hết mọi thứ bên trong ra ghế sau.

Phần lớn là tiền Nhạc Phong cho cô lúc ở Đôn Hoàng, cô mới dùng một ít, hiện giờ vẫn dư hơn hai vạn, còn lại là các loại giấy tờ và sổ tiết kiệm của cô, vốn cho rằng sẽ không dùng tới nữa, còn cả ảnh chụp, ảnh gia đình cùng với ảnh chụp chung cùng Diệp Liên Thành.

Quý Đường Đường cầm lấy ảnh chụp lật xem, cuối cùng lại thả vào trong rương, cầm lấy tiền, sổ tiết kiệm và thẻ căn cước, khóa cửa xe lại rồi đi về phía trước, Thạch Gia Tín đã chờ cô trước cửa quán cơm nhỏ kia, vừa thấy đã vẫy cô: "Tiểu Hạ, ăn chút gì đã, tôi gọi cháo và bánh mì cho cô rồi đấy."

Quý Đường Đường hỏi anh ta: "Anh có mang di động không?"

Thạch Gia Tín không ngờ tới cô lại hỏi câu này, vươn tay gỡ đầu, sau đó lắc đầu: "Đi vội, không mang."

Quý Đường Đường ừ một tiếng rồi vào nhà, chủ quán là một ông béo khoảng bốn mươi tuổi, đang bận tối bận lui trong phòng bếp, Quý Đường Đường đưa cho ông ta một trăm đồng: "Cho tôi mượn di động của chú gọi cuộc điện thoại, được chứ?"

Trước khi gọi cuộc điện thoại này, Quý Đường Đường đã do dự một lúc, hay là gọi cho Nhạc Phong trước?

Từ xưa tới giờ, cô không bao giờ nhớ số điện thoại của người khác, nhưng số của Nhạc Phong thì lại ghi tạc, cô vẫn còn nhớ, cái ngày hang ổ của đám Phi Thiên bị đánh sập, chính Vương Tư đã tìm thấy số di động của Nhạc Phong từ trong ba lô của cô, gọi điện cho anh ấy, Nhạc Phong mới có thể chạy tới, đào cô lên từ dưới biển cát.

Tình cảnh hung hiểm như vậy, giờ nhớ lại, trong nỗi chua xót lại có thể nếm được chút ngọt ngào, đại khái là vì, cho dù ra sao, anh vẫn ở bên cạnh cô chẳng.

"Xin lỗi, số máy bạn gọi hiện đã khóa..."

Trong dự liệu, nhưng trái tim vẫn đau đớn như bị từng lưỡi dao cửa vào, Quý Đường Đường hít sâu một hơi, hạ giọng nói: "Nhạc Phong, anh phải yên ổn đấy."

Nói xong cúp điện thoại, suy nghĩ một lúc liền bấm một dãy số khác.

Đây là dãy số thứ hai mà cô nhớ.

Mao Ca thực sự không phải bị cú điện thoại của Quý Đường Đường đánh thức, trước lúc đó anh ta đã bị Thần Côn âm ỉ đánh thức.

Lúc đó anh ta đang ngủ rất ngon lành, trong lúc mơ màng nghe thấy Thần Côn nằm ở giường trên gào lên: "Tiểu Mao Mao, Tiểu Mao Mao, dậy đi! Dậy đi! Xảy ra chuyện lớn rồi!"

Anh ta tưởng mình nằm mơ, lâu lâu rồi tiếp tục ngủ, bỗng nhiên có thứ gì đó nhảy dù đáp xuống mũi anh ta, thối nồng nặc.

Đương nhiên đó chính là cái tất bao ngày chưa giặt của Thần Côn rồi.

Thực sự là buồn nôn chết đi được, suýt nữa ới hết cả cơm tối ra, Mao Ca tức giận xách gối đầu lên định đè chết Thần Côn, Thần Côn bị rạn xương cụt, ngủ chỉ có thể nằm sấp, có đè cũng chỉ có thể đè lên gáy anh ta, không hề ảnh hưởng gì đến hô hấp, vậy nên anh ta vừa ngoan cường giả vờ vừa tiếp tục quang quác cái mồm: "Tiểu Mao Mao à, tự nhiên đang mơ tôi lại nhớ ra một chuyện, sinh mạng tuần hoàn, duyên phận mấy chục năm, không, mấy trăm năm, chỉ có tôi chứng kiến đó!"

Nói năng khó hiểu, trong lòng Mao Ca cũng có chút hiếu kỳ, tay thoáng buông lỏng một chút: "Gì chứ?"

Thần Côn thoáng lấy lại sức, mặt đỏ bừng: "Ông có nhớ tôi từng kể với ông tôi ở trong núi tay cầm độc một con dao anh dũng chiến đấu với một con vật quái dị không? Lúc đó chẳng phải tôi đã kể là phát hiện ra một tấm ván quan tài, bên trên còn có chữ viết hay sao? Sau này tôi vẫn ngỡ, tôi nghĩ chuyện về chiếc chuông kia, trước đây hình như đã từng nghe qua rồi, rất quen tai nhưng không nhớ nổi đã nghe ở đâu, cho nên mấy hôm nay tôi vẫn lật giở bút ký, nhưng ông biết rồi đấy, bút ký của tôi rất nhiều, dăm mười phút khó mà tìm được... nhưng ngày nghĩ gì thì đêm mơ vậy,

người chăm chỉ tất có thu hoạch, cơ hội luôn luôn ập đến với người có chuẩn bị..."

Mao Ca vỗ một cái lên đầu Thần Côn, quát: "Nói tiếng người!"

"Hôm nay cuối cùng tôi cũng nhớ ra rồi, Lộ Linh đó, hơn chục năm trước đã có người từng nhắc đến với tôi, sau này tôi còn kể chuyện đó cho Tiểu Đường Tử và Tiểu Phong Phong ở Cổ Thành nữa cơ, Tiểu Mao Mao, duyên phận thật là thần kỳ, người phụ nữ kia có thể chính là bà nội của người đàn ông đó, có thể là bà cố nội, có thể là bà cố cố nội..."

Mao Ca nghe không lọt: "Ông đây đánh chết mi! Ông đây còn là mười tám đời tổ tông nhà mi đây!"

Đúng lúc này, Quý Đường Đường gọi điện thoại đến.

Vẫn chưa đến giờ rời giường, hơn nữa còn là một số điện thoại lạ, giọng điệu Mao Ca mới đầu rất tệ, cho đến khi nghe thấy giọng nói của cô mới thay đổi một trăm tám mươi độ, nhiệt tình vô cùng: "Đường Đường à, sao lại gọi điện thoại vào giờ này?"

"Mao Ca, giúp em làm hai việc."

Bên chỗ Mao Ca hơi ồn, còn có cả tiếng kêu ầm ĩ của Thần Côn: "Là Tiểu Đường Tử à, để tôi nói chuyện với Tiểu Đường Tử, ông không tin tôi, Tiểu Đường Tử nhất định sẽ tin..."

"Mao Ca, chuyện em muốn nói rất quan trọng, anh có thể đổi nơi nào yên tĩnh hơn được không?"

Mao Ca hung tợn trừng Thần Côn một cái, vừa đáp lời vừa mở cửa đi ra ngoài, dù sao Thần Côn còn đang bị thương, không thể nhảy xuống theo đuôi anh ta được, ra đến hành lang, quả nhiên hai người nói chuyện rõ ràng hơn nhiều, Mao Ca bấy giờ mới nhận ra giọng nói của Quý Đường Đường

rất lạ, anh ta không tìm được mà hỏi: "Đường Đường, Phong Tử đâu rồi? Hai đứa không ở cạnh nhau à, vậy..."

Quý Đường Đường ở đầu dây bên này ngắt lời anh ta: "Mao Ca, anh đừng hỏi nhiều, hiện giờ em có một chuyện rất quan trọng, chậm một phút đồng hồ cũng mất mạng, rất cần anh hỗ trợ."

Lời nói rất nghiêm trọng khiến cho cơn ngái ngủ của Mao Ca hoàn toàn biến mất: "Đường Đường, em nói đi."

"Mao Ca, em biết anh có liên hệ với Miêu Miêu, em không cần biết anh dùng cách gì, hãy giúp em lấy được tin tức của hai người từ chỗ Miêu Miêu, đừng để lộ gì, nhất định phải lấy được."

"Chuyện thứ nhất, anh giúp em dò la từ Miêu Miêu số điện thoại của chú Hai cô ta - Tần Thủ Thành, nhất định phải lấy được."

"Thứ hai là, giúp em hỏi ra địa chỉ nhà cô ta, em cần gấp."

Mao Ca sửng sốt một lúc: "Không phải chứ, Đường Đường em hỏi chuyện này để..."

Quý Đường Đường không để anh ta nói hết: "Mao Ca, hãy tin em đừng hỏi nhiều, em sẽ không làm chuyện xấu. Anh biết được tin tức thì nhắn cho em theo số này, nhớ kỹ là lặng lẽ hỏi, đừng để người khác hoài nghi, em chờ tin tức của anh. Khi nào mọi chuyện kết thúc em sẽ giải thích cho anh sau."

Nói xong liền cúp máy, Mao Ca nhìn điện thoại sửng sờ, cho đến khi giọng nói của Thần Côn vọng tới: "Sao thế Tiểu Mao Mao? Tiểu Đường Tử của tôi gọi điện tìm tôi à?"

Quay đầu lại nhìn, Mao Ca quả thực không còn hơi sức để tức nữa: Thần Côn không biết đã leo xuống giường từ lúc nào, hai tay xỏ vào đôi

giày của anh ta, cứ thế bò ra.

Anh ta vừa đến lời nói khi nãy của Quý Đường Đường vừa lấy lệ trả lời: "Không phải, Đường Đường hỏi dò tình hình gia đình nhà Miêu Miêu, con bé này cũng kỳ thật,.... Toi rồi, không phải là Phong Tử lại nhẹ dạ, làm lành với Miêu Miêu rồi đấy chứ?"

Nói xong ngấn ra nhìn Thần Côn, tựa như muốn tìm ra chứng cứ từ trên người anh ta, hai người mắt to trừng mắt nhỏ chừng năm giây, cuối cùng Thần Côn chống tay, chậm rãi tỏ rõ lập trường: "Tôi ủng hộ Tiểu Đường Tử, Tiểu Phong Phong mà làm lành với Miêu Miêu thì tôi tuyệt đối sẽ không làm phù rể cho cậu ta."

Trong lúc chờ tin, Quý Đường Đường ăn cơm cùng Thạch Gia Tín, cháo hoa, màn thầu, dưa muối, mùi vị thực sự là na ná nhau, nhưng ăn một chút cũng có thêm ít sức lực, Thạch Gia Tín lại ăn khá ít, vẫn ngồi một bên quan sát cô: Đi hết một đoạn đường dài như vậy, Quý Đường Đường chắc hẳn đã định ra kế hoạch, tuy nhiên không hiểu vì sao anh ta vẫn cảm thấy có chút thấp thỏm.

Do dự rồi chần chừ, anh ta vẫn không tìm được an ủi cô: "Tiểu Hạ, cô đừng quá lo lắng, sẽ có cách thôi."

Quý Đường Đường không hé răng, cô bẻ chiếc bánh màn thầu trong tay, bỏ từng miếng vào miệng, dừng một lúc đột nhiên hỏi anh ta: "Thạch Gia Tín, anh biết lúc này tôi hy vọng điều gì nhất không?"

"Mong Nhạc Phong không xảy ra chuyện gì?"

Quý Đường Đường gật đầu: "Trước đây tôi hy vọng rất nhiều. Hy vọng gia đình tôi chưa từng gặp phải chuyện không may, hy vọng tôi và A Thành vẫn còn cơ hội, hy vọng tôi có thể báo thù, hy vọng có thể dẹp được

nhà họ Tần, hy vọng có thể sống một cuộc sống an yên bình thường... Hiện giờ tôi không hy vọng gì nữa, tôi thậm chí còn không còn mong muốn gì cho mình nữa, chỉ mong Nhạc Phong có thể yên ổn."

Thạch Gia Tín không biết nên nói gì, nửa ngày mới dật ra một câu: "Ông trời không có mắt, Tiểu Hạ, cô đừng chấp nhất với ông ta."

Quý Đường Đường cười cười: "Tôi cảm thấy ông ta đang đùa bỡn tôi, vui lắm sao? Tôi đã mệt lắm rồi, không muốn chơi với ông ta nữa."

Thạch Gia Tín định nói gì đó, Quý Đường Đường bỗng nhiên đưa ngón tay dựng thẳng bên miệng khẽ suyt một tiếng, theo ánh mắt của cô nhìn sang, điện thoại trên bàn đang rung lên, màn hình hiển thị có một tin nhắn mới.

Cô bấm mở tin nhắn xem một lượt, sau đó quay ra nói với Thạch Gia Tín: "Tôi ra ngoài một lát."

Thạch Gia Tín lo cho Quý Đường Đường, anh ta nghĩ tối qua tâm trạng cô đã biến đổi rất nhiều, lời nói cũng lộ ra hơi hướng tiêu cực bi quan, do dự một lúc, anh ta vẫn đi theo ra ngoài, Quý Đường Đường đang đứng ở bãi đất trống sau nhà, nền đất được phủ xi măng, bên cạnh có một gốc cây cổ thụ, dưới tán cây có một cái bàn đá và một chiếc ghế, Quý Đường Đường đứng ngay dưới tàng cây gọi điện thoại, thấy Thạch Gia Tín đi theo mình ra, cô cũng không khó chịu, trái lại còn cười cười, nói: "Cho anh xem cái này vui lắm."

Thạch Gia Tín không hé răng, anh ta đứng gần, gần như có thể nghe thấy tiếng tút tút vọng đến từ ống nghe, được một lúc hình như đã thông, một giọng nam trầm đục vang lên: "Alo... Alo... Ai vậy?"

Quý Đường Đường im lặng một lúc lâu, bờ môi thoáng mấp máy, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Ba."

Lời vừa thốt ra, không biết người ở đầu dây bên kia có phản ứng ra sao, Thạch Gia Tín đã hoang mang hoàn toàn, anh ta khó tin mà nhìn Quý Đường Đường, dùng khẩu hình hỏi cô: "Cha của cô?"

Thịnh Hạ vẫn còn liên hệ với cha cô ta ư? Tại Thạch Gia Tín ù ù, nhưng vẫn có thể nghe được giọng nói của cô: "Ba, Nhạc Phong chết rồi ư?"

Tin tức đầu kia hồi đáp lại chắc hẳn là tin tốt, bởi vì sắc mặt của Quý Đường Đường đã thả lỏng hơn một chút, nước mắt cũng tràn ra, cô lau nước mắt, nói: "Ba, con xin ba, ba giúp con bảo vệ Nhạc Phong với."

"Chúng ta không nói Tân gia Thịnh gia nữa, ba, con dù gì cũng là do ba mẹ sinh ra, hai mươi mấy năm qua, ba có thể không coi con là con gái, nhưng con thực sự coi ba là ba, ba, con chưa từng cầu xin ba điều gì, hiện giờ con sẽ quỳ xuống, dập đầu với ba, ba giúp con bảo vệ Nhạc Phong đi ba."

Nói xong cô bỏ mở loa ngoài, đầu bên kia có tiếng sột soạt, tiếng hơi thở dồn dập mà kịch liệt, Quý Đường Đường phịch một tiếng liền quỳ xuống, đầu dập mạnh xuống nền đất, cộp một tiếng, Thạch Gia Tín hoảng sợ nhìn mà đau thay cô, vô thức định bước tới dìu cô, vừa đến gần, Quý Đường Đường ngẩng đầu, dùng ánh mắt sắc bén ép anh ta rụt tay lại, cô như đang bảo anh ta đừng nhiều chuyện, sau đó lại liên tiếp dập đầu trên nền đất.

Thạch Gia Tín lùi lại phía sau hai bước, anh có chút hoang mang: rốt cuộc cô ấy đang thực sự bộc lộ tình cảm thật của mình, hay là đang diễn trò, cô vẫn rơi lệ, vẫn nói những lời tha thiết, thế nhưng trong đôi mắt lại ngập tràn oán độc và thù hận, bàn tay bám trên nền đất siết chặt, tựa như

muốn bầu véo lấy mặt đất, tựa như không hề cảm thấy đau, côm cốp đập đầu xuống, lại tiếp tục nện xuống.

Tần Thủ Thành ở đầu dây bên kia gần như đã gào khóc thất thanh, gọi cô: "Tiểu Hạ con đừng đập đầu nữa, đừng đập đầu, ba đồng ý với con, ba sẽ không để cho Nhạc Phong xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù liều mạng, ba cũng sẽ không để Nhạc Phong xảy ra chuyện."

Thân thể Quý Đường Đường thoáng lung lay, cuối cùng cũng ngừng lại, cô cầm lấy di động định đứng dậy, dù sao cũng vừa mới đập đầu mấy cái rất mạnh, vừa thẳng người tầm mắt đã đen sì, Thạch Gia Tín nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, cô hít sâu một hơi, tiếp tục nói vào di động: "Ba, ba đã đồng ý với con rồi, ba đã đưa mẹ đi, đã lấy mất A Thành, ba đã róc từng miếng thịt của con rồi, hãy để lại Nhạc Phong cho con đi."

Nói xong liền chấm dứt cuộc gọi, di động vừa tắt, xung quanh dường như cũng yên tĩnh lại, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Thạch Gia Tín, phát hiện vành mắt của anh ta đã đỏ lên, cô sửng sốt một chút, bỗng nhiên cười rộ lên: "Sao thế, cảm động à? Tôi diễn trò đấy, tôi cũng xấu xa lắm phải không?"

Thạch Gia Tín đỡ cô ngồi xuống băng đá, nói: "Nghỉ ngơi một lúc đi, đập đến toác cả đầu rồi."

Quý Đường Đường gác mặt lên cánh tay nằm xuống, cũng không nhìn Thạch Gia Tín mà chỉ lẩm bẩm: "Khi chưa biết ba tôi là người đứng đằng sau tất cả, tôi vẫn cảm thấy ông ấy đối xử rất tốt với tôi, một người có thể giả dối hai mươi mấy năm trời, nhưng không thể giả bộ đến từng phút từng giây, tôi tin ba tôi đối với tôi vẫn có chút tình cảm, chút tình cảm này có đủ để bảo vệ Nhạc Phong hay không, tôi không biết, nhưng chỉ cần có hy vọng, tôi đều phải thử, thử rồi, tôi sẽ không có gì để nuối tiếc."

Thạch Gia Tín ừ một tiếng, cuối cùng nói: "Tiểu Hạ, cô rất mạnh mẽ, tôi bái phục cô, thật đấy."

Quý Đường Đường không hé răng, được một lúc đột nhiên hỏi anh ta: "Anh biết hiện giờ Vuư Tư thế nào, đúng không?"

Thạch Gia Tín không nghĩ tới cô lại đột nhiên nhắc đến Vuư Tư, anh ta sững sốt một chút, còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, câu hỏi tiếp theo của cô đã ập tới: "Anh tính làm sao bây giờ?"

Chỉ cần nhắc đến Vuư Tư là Thạch Gia Tín có chút mất khống chế, hai tay anh tay cầm vào trong mái tóc, giọng nói tựa như đang run lẩy bẩy: "Cô biết không Tiểu Hạ, tôi đã tự sát, tôi gần như không có dũng khí để đối diện... nhưng sau đó tôi lại nghĩ, tôi phải sống, Tư Tư đã thực sự thành người nhà họ Thịnh, cũng trở thành công cụ để nối dõi tông đường, tôi mà chết, bà ngoại cô sẽ vứt cô ấy cho bất cứ một người đàn ông nào họ Thạch... vậy nên tôi phải sống, mới có thể chăm sóc cô ấy, ở bên cô ấy..."

Sắc mặt Quý Đường Đường từ từ trầm xuống, cô bỏ qua những tin tức thừa thãi từ Thạch Gia Tín, một câu trúng đích: "Ý của anh là, anh còn muốn sinh con với cô ấy?"

Thạch Gia Tín im lặng.

Quý Đường Đường không thể tưởng tượng nổi, nhưng cô quá mệt mỏi, không thể nào dùng bất luận một thứ tình cảm kịch liệt gì để bộc lộ suy nghĩ của mình, cho nên giọng nói của cô vẫn khá bình tĩnh: "Thạch Gia Tín, anh đừng ngốc như vậy, anh không thể làm vậy, anh nên nhớ cô ấy đã từng gặp phải chuyện gì ở Đôn Hoàng..."

"Anh nghe tôi nói một câu, nếu anh làm vậy là đang gạt sạch tất cả tình cảm giữa hai người, Tư Tư sẽ hận anh cả đời, đến chết cô ấy cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu."

Thạch Gia Tín ngập ngừng nói: "Tôi chỉ muốn tốt cho Tư Tư."

Quý Đường Đường cười phá lên, càng cười, nước mắt càng rơi xuống: "Anh đã hỏi qua suy nghĩ của cô ấy chưa, cứ mang danh nghĩa là tốt cho cô ấy thì có thể khiến người ta tổn thương đến vậy à? Anh là vì tốt cho cô ấy, anh xem hiện giờ cô ấy người không ra người quý không ra quý, lạc vào kết cục thế nào?"

Thạch Gia Tín không kịp được mà phản bác: "Tiểu Hạ, cô nhìn cho rõ thực tế, với tình hình hiện giờ, tôi cũng chỉ có thể làm như vậy."

Quý Đường Đường cười nhạt: "Thực tế gì? Một đám súc sinh vẽ cho anh một cái vòng tròn, anh cũng chỉ dám ở trong đó chạy tới chạy lui, anh có còn là đàn ông không, chưa từng có lá gan nhảy ra sao?"

Thạch Gia Tín bị cô chọc đúng chỗ đau, gân xanh trên cổ đã hằn lên, không kịp được bác bỏ "Cô dựa vào cái gì mà nói tôi, chúng ta không phải đều giống nhau sao? Tôi vì Tư Tư, cô vì Nhạc Phong, chẳng qua là số mệnh chúng ta đều không tốt, người định không bằng trời định. Giờ Nhạc Phong đến nông nỗi này, cô không có trách nhiệm ư? Nếu cô muốn tốt cho anh ta, sao không rời khỏi anh ta từ sớm? Giờ cô cầu xin cha cô, không phải cũng là làm chuyện mình có thể làm trong tình cảnh này hay sao, tôi cũng thế, tất cả mọi người đều như thế, chó chó chê mèo mèo lăm lăm, không ai cao quý hơn ai cả đâu,"

Quý Đường Đường không nói gì, cô bình tĩnh nhìn Thạch Gia Tín một lúc, bỗng nhiên cười: "Tôi không cãi nhau với anh, đầu óc anh đã không bình thường rồi, tôi còn tưởng tôi còn chưa chữa được, là một đứa thần kinh, hóa ra anh còn có bệnh hơn tôi."

Thạch Gia Tín trừng cô, tựa như một con gà trống xù lông, lúc nào cũng có thể mổ cho cô một cái, nhưng Quý Đường Đường cũng không trả

đòn, giọng điệu của cô trở nên bình thường trở lại: "Đã tiến đến đây rồi, làm phiền anh đưa tôi đi một đoạn nữa."

Thạch Gia Tín sửng sốt: "Đi đâu?"

"Sân bay."

Thạch Gia Tín không hỏi cô đến sân bay làm gì, hoặc có lẽ, anh ta mơ hồ đoán được, nhưng không còn hơi sức để hỏi, cuộc khắc khẩu về Tư Tư khiến anh ta kiệt sức, càng khiến anh ta thống hận hơn là, trong lòng anh ta lại nghĩ rằng Quý Đường Đường nói đúng.

Vận may của Đường Đường không tệ, mua được vé máy bay sớm nhất vào thành phố, nhưng phải chờ hơn hai giờ, Thạch Gia Tín ngồi cùng cô ở sảnh chờ, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: "Tiểu Hạ, nếu như tất cả chuyện này chưa từng xảy ra, chúng ta sẽ ra sao?"

Quý Đường Đường nghe không hiểu: "Thế nào gọi là chưa từng xảy ra?"

"Chính là... mẹ cô không rời khỏi Thịnh gia, cô lớn lên ở Bát Vạn đại sơn, tôi cũng thế, chúng ta sẽ thế nào, sẽ kết hôn ư?"

Quý Đường Đường chần chờ một lúc, đáp: "Chắc vậy."

Hẳn là vậy, Bát Vạn đại sơn, chớp mắt đã thấy tuổi già cái chết cận kề, tựa như trừ con đường đó ra, cô cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

Thế nhưng trong đáy lòng, vẫn có một giọng nói nhỏ đang vọng lên: May thay không phải.

Phần lớn thời gian luôn cảm thấy hiện thực thật khó mà chịu đựng, đột nhiên có một ngày chợt nhận ra, trước đây từng có một con đường khác có

khả năng xuất hiện cực lớn, còn khiến người ta khó chịu hơn.

Sâu trong lòng, lại tuôn ra chút may mắn nhẹ nhõm.

Chẳng trách mẹ lại bỏ trốn, đôi là cô, cô cũng sẽ đi, rất nhiều chuyện nhìn thì có vẻ ngẫu nhiên, kì thực đã được định trước, đã quyết định rồi thì không nên hối hận, cho dù có đầu rơi máu chảy, máu nhỏ xuống đất, nở ra vẫn là một đóa hoa.

Trước khi tiến vào cửa an ninh, cô đột nhiên lùi ra ngoài, đón lấy tầm mắt đầy hoảng hốt của Thạch Gia Tín, cô nói một tràng dài .

Cô nói: "Thạch Gia Tín, tôi vẫn cảm thấy, thế giới này là một biển bi kịch, mỗi người chúng ta đều đang vùng vẫy giữa giữa bên trong, tìm người mình yêu, nhen nhóm ngọn lửa, sưởi ấm lẫn nhau, tuy nhiên, phong ba quá lớn, chỉ cần sơ ý một cái,lửa liền vụt tắt, tìm được người mình yêu không dễ, nên hãy che chở cho họ, đừng nên phí hoài."

"Anh hỏi tôi, giữa tôi và Nhạc Phong với anh và Vu Tụ, có gì khác nhau. Tôi cho anh hay, khác biệt ở chỗ, tôi biết Nhạc Phong sẽ không hận tôi, dù cho tôi và anh ấy không có kết quả, không ở bên nhau, trong lòng tôi cũng biết là chúng tôi yêu nhau.Nhưng Tụ Tụ sẽ hận anh, nếu anh cứ kiên trì làm như vậy, cô ấy sẽ hận anh đến chết, chết rồi cũng sẽ không để anh thắp hương trước bài vị của cô ấy, chết rồi cũng sẽ khiến anh phải dẫn vật. Thạch Gia Tín, tôi đi đây, trước khi đi, một lần cuối cùng tôi thay cô ấy cầu xin anh, đến lúc thì nên buông tay, đừng chờ đến khi trước mắt là ngõ cụt mới nghĩ đến chuyện quay đầu lại.

Tiếng phát thanh của sân bay không ngừng vang lên tin tức của những chuyến bay mới, tiếng người đưa tiễn ồn ào khiến cho đại sảnh trở nên mơ hồ, lời nói của Quý Đường Đường tựa như sấm truyền, Thạch Gia Tín đột nhiên thấy đầu đau dữ dội, anh ta ôm đầu ngồi xuống, nghe thấy Quý

Đường Đường đột nhiên thở dài, rồi cả tiếng bước chân từ từ xa dần, nhưng được một nửa, tiếng bước chân đột nhiên lại quay lại.

"Thạch Gia Tín, còn chuyện này nữa, ở trong động đá vôi tôi có một người dì. Bà ấy có hai cái đầu, tôi gọi bà ấy là dì Song. Tôi không biết anh đã từng gặp bà ấy bao giờ chưa nhưng mọi người ở đó đối xử với bà ấy rất tệ, nếu như có thể, anh hãy cố gắng giúp đỡ bà ấy giùm tôi, nhờ anh đấy."

Thạch Gia Tín không nghĩ nhiều, chỉ hàm hồ đáp một tiếng, lúc này, tiếng bước chân không còn quay lại nữa. Cũng không biết qua bao lâu, anh ta mới chậm rãi đứng dậy, bên người đã có không ít những hành khách tò mò, nhìn anh chỉ trỏ, thậm chí có cả một nhân viên sân bay đang quan sát anh, dường như đang suy tính xem có nên gọi nhân viên y tế hay không, Thạch Gia Tín lão đảo ra khỏi đại sảnh, đã gần đến giữa trưa, ánh dương chói lòa mắt người, anh ta vươn tay che bớt ánh sáng mặt trời.

Vừa lúc đó, đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Thạch Gia Tín giật mình, quay đầu lại nhìn, một chiếc máy bay khổng lồ màu trắng bạc xẹt qua tầng trời, tựa như một con chim đang tung cánh.

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tần Thủ Thành nhận điện thoại xong thì sững sờ ngồi trên giường một lúc, trong phòng tối um, kỳ thực trời đã sắp sáng, ánh nắng từ ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở giữa tấm rèm, từng chút một thắp sáng từng chiếc bàn, chiếc ghế, chân giường.

Nếu không phải di động còn ghi lại vài phút trước thực sự có một cuộc điện thoại như vậy, ông ta thực sự sẽ ngỡ rằng mình đang nằm mơ.

Không, nằm mơ cũng không ngờ tới, đời này còn có thể nghe thấy tiếng "Ba" từ trong miệng Tiểu Hạ.

Một khắc kia, thực sự giống như có người tách đỉnh đầu ông ta ra, dội một chậu nước đá vào, sau đó ông ta run mạnh một cái, như tỉnh lại từ trong mộng.

Những năm qua, rốt cuộc mình đã làm những gì?

Ông ta có gia đình của riêng mình, vào lúc Tiểu Hạ được khoảng năm tuổi, lão thái gia nói, Thủ Thành dù sao cũng nên có gia đình tử tế, ở cùng với đứa con gái nhà họ Thịnh kia, dù sao cũng không lâu dài, vậy nên nhờ thân thích dẫn mối tìm cho ông ta một giáo viên trung học, chung đụng bình bình, sau đó kết hôn, lần đó, phải xin "Nghỉ dài hạn" với bên Thịnh Thanh Bình, đành nói là đi công tác, Thịnh Thanh Bình ôm Tiểu Hạ đến bến xe tiễn ông ta, lúc xe chuyển bánh, Tiểu Hạ ra sức vẫy tay với ông ta, nói: "Ba à, nhớ gọi điện cho con nhé."

Hôn lễ chung quy vẫn là chuyện lớn, rất bận rộn, ba bốn ngày mới nhớ đến việc gọi điện về, lúc gọi đang là giờ ăn cơm, Thịn Thanh Bình đang xào rau, Tiểu Hạ nghe điện thoại, giọng nói nức nở là lạ, ông ta gắng hỏi, con bé mới khóc òa lên, nói: "Đọc sai bảng cửu chương mất rồi, mẹ đánh tay."

Ông ta đau lòng đến mức không muốn kết hôn gì nữa.

Tiểu Hạ hơn mười tuổi, lên cấp hai, đáng vẻ xinh xắn, cùng cấp có mấy đứa con đồ cử thích trêu chọc sàm sỡ cô, có lần hơn bảy giờ tối còn chưa thấy Tiểu Hạ về nhà, Tần Thủ Thành gọi điện cho bạn cô hỏi thăm, có một người nói: ""Sợ là ở trong phòng học không dám ra, mấy đứa lưu manh đó toàn chặn bạn ấy trên đường thôi."

Ngang ngược quá thể! Tần Thủ Thành tức giận đến mức máu xông lên não, đạp xe đến trường, đến trước phòng học, từ xa thấy cửa đã đóng chặt, mấy thằng du côn đang kéo cửa sổ ngó vào trong trêu ghẹo, Tần Thủ Thành nổi điên lao qua, thưởng cho mỗi thằng một cái tát, đứa chạy chậm nhất còn bị ông ta đạp cho một cái.

Vừa mở cửa Tiểu Hạ đã òa khóc, chuyện này khiến cô cảm thấy thật xấu hổ, lại không dám nói cho gia đình biết, Tần Thủ Thành ôm cô nói: "Tiểu Hạ, còn xảy ra chuyện như thế này nữa thì phải kể với ba, người một nhà không có gì phải xấu hổ cả, bất cứ lúc nào, ba ba cũng sẽ bảo vệ con."

Khi Tiểu Hạ lên đến đại học, có một năm khi về nhà trong kỳ nghỉ đông, cô nói muốn mua một cái máy tính xách tay, Thịn Thanh Bình sợ đắt, không đồng ý, Tiểu Hạ liền xụ mặt, mấy ngày liền không tươi cười, đến gần lúc quay về trường, Tần Thủ Thành len lén mua một chiếc laptop bỏ vào trong vali của cô, đêm đó vừa đến nơi cô đã gọi điện cho Tần Thủ Thành, vui sướng vô cùng: "Ba, sau này con nhất định sẽ hiếu thảo với ba."

Tần Thủ Thành tức giận: "Mua đồ cho thì mới hiếu thảo đúng không, con bé bất hiếu này."

Tiểu Hạ ở đầu bên kia làm nũng: "Đâu mà, ba, không mua con cũng hiếu thảo mà..."

Sau đó...

Sau đó không còn sau đó nữa.

Xa cách bốn năm, cuối cùng ông ta cũng nói chuyện với cô, nghe thấy cô nói từ đầu dây bên kia: "Ba, ba đã lấy dao khoét từng miếng thịt của con..."

Cho đến lúc này, dường như lần đầu tiên ông ta mới nhận ra rằng bản thân đã gây ra bao nhiêu đau khổ cho Tiểu Hạ.

Có nhiều nỗi đau, nghe qua tai mấy câu, nhìn qua mặt chữ vài dòng, xem qua bức tranh một chút, ngoài thốn thức ra cũng không có thêm cảm xúc gì, cho đến khi chính tai nghe được, tận mắt nhìn thấy.

Cô con gái năm đó ông ta từng yêu thương đã phải chịu nỗi đau lớn nhất, lại còn từ chính người cha lúc nào cũng luôn mồm "Bất cứ khi nào, ba ba cũng sẽ bảo vệ con."

Tần Thủ Thành chán nản bóp trán, bấy giờ mới phát hiện, gương mặt đã lạnh ngắt toàn là nước mắt.

Lần này, không nên, cũng không thể nuốt lời với Tiểu Hạ nữa.

Tần Thủ Thành hít sâu một hơi, vén chăn bước xuống giường.

Chỗ này là một quán trọ nhỏ nằm cạnh một cái thôn không lớn không nhỏ, vị trí khá hẻo lánh, đằng sau nối tiếp từng mảng rừng núi, đám người nhà họ Tần e ngại nhiều ánh mắt phức tạp nên vùng tiền, mời những người khách khác đi, cuối cùng đã bao hết cả sân sau.

Tần Thủ Thành ở tầng hai, lúc mở cửa đi ra, ông ta kinh ngạc phát hiện ra Tần Thủ Nghiệp đang ngồi trên chiếc ghế đặt giữa hành lang, không hề nhúc nhích, tựa như một pho tượng giữa nắng sớm.

"Bác cả, dậy sớm vậy?"

"Ừm."

Câu trả lời nặng nề, tiếp đó là sự im lặng ngượng ngập, nếu Tần Thủ Thành đã ở đây, ông ta không tiện nhắc đến việc đi xem Nhạc Phong trước, đành kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống cùng Tần Thủ Nghiệp: "Nghĩ gì vậy? Nhớ... nhà?"

Sau khi gãy chân, tâm trạng của Tần Thủ Nghiệp vẫn không thay đổi mấy, khi nói chuyện với ông ta Tần Thủ Thành khó mà không cẩn trọng.

"Chẳng còn mặt mũi nào mà quay về, thẹn với tổ tông."

Câu này quá nghiêm trọng, Tần Thủ Thành cười hùa: "Chẳng ai ngờ tới Bát Vạn Đại sơn lại nhúng tay vào, bác cả, xét trước xét sau, Tần gia chúng ta trước giờ chưa từng là đối thủ của Thịnh gia, lão thái gia không phải đã có cách khác hay sao, nếu Thịnh gia như một bầy trâu rừng, Tần gia chúng ta là một đám sói nhỏ, anh đừng hy vọng đám sói này có thể tiêu diệt toàn bộ cả đàn trâu rừng kia, quá nhiều thịt, có no cũng sẽ khiến chúng ta no chết, cái chúng ta có thể làm, chỉ có đánh úp, cầm chân con lớn, đối phó với con non đi lạc, nhịn vài năm, chỉ cần bắt đầu là ăn mấy bữa, anh xem, trong thế giới động vật không phải vẫn như vậy hay sao."

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh: "Vây hơn mười con sói chúng ta, bị một con ghé đùa bốn dắt mũi loanh quanh, chú còn thấy hãnh diện lắm à."

Tần Thủ Thành im lặng.

"Thịnh Hạ thì có bản lĩnh gì? Nó chưa từng ở trong Bát Vạn Đại sơn, năm đó nó tính là cái gì? Một ngón tay của tôi cũng có thể đè chết nó. Mấy năm nay nó lượn qua lượn lại dưới mí mắt chúng ta, lão gia tử đã nhắc động thủ mấy lần, tôi nói phải chờ thời cơ, chờ đến khi chín muồi nhất, giờ thì sao, chín quá, một đầu ngón tay cũng không dính vào được!"

"Cả một đám người chúng ta, còn mặt mũi nào để quay về? Luận về tuổi tác, cộng lại cũng gấp mười nó, luận về tình hình, thế lực, chuyện này giao cho một thằng ngu đi làm cũng được, cố tình lại thất bại trong tay chúng ta, Nhạc Phong chỉ cần to gan hơn một chút nữa, bánh xe sẽ cán qua cổ lão già này, vậy là xong hết, đang yên đang lành lại thành một kẻ tàn phế, dẫn theo một đám phế vật."

Đây là đang chỉ thẳng vào mũi mà mắng Tần Thủ Thành, ông ta cũng chẳng tức, so với lúc Tần Thủ Nghiệp mới bị Nhạc Phong gây thương tích mà điên cuồng chửi mắng thì cái từ "phế vật" này đã là nhẹ nhàng lắm rồi, nếu đã nhắc tới Nhạc Phong, Tần Thủ Thành liền thừa cơ lấn tới hỏi tiếp: "Vây giờ làm gì với thằng nhóc này đây?"

Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp lạnh tanh, không trả lời ngay, Tần Thủ Thành cẩn trọng cân nhắc từng câu chữ: "Tôi qua cũng đã đánh nó một trận thê thảm rồi, Nhạc Phong cũng đáng trách thật, nhưng nó là người ngoài, lại thân thiết với Miêu Miêu, nếu anh thực sự giết cậu ta..."

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh: "Giết nó? Vây chẳng phải quá sướng cho nó hay sao? Nào có chuyện dễ dàng như vậy."

Tần Thủ Nghiệp bình tĩnh nhìn Tần Thủ Thành, nhìn đến mức khiến cả người ông ta nổi da gà, đang định nói thêm hai câu, đột nhiên lão lại

cười một cách quái dị: "Chú hai, chú từng này tuổi rồi, sao còn ngây thơ như vậy? Chúng ta vừa mới ra khỏi Bát Vạn Đại sơn, Thịnh gia trên dưới đều thấp thỏm cẩn trọng, bà già đó trong thời gian ngắn vậy liệu có thả Thịnh Hạ ra không? Hơn nữa có bài học của mẹ nó, bà già kia không sợ Thịnh Hạ sẽ đi vào vết xe đổ của Thịnh Thanh Bình hay sao? Nhất định bà ta sẽ canh giữ con bé như phạm nhân, giữ lại Nhạc Phong để nhử Thịnh Hạ? Chú thật hài hước, chú định bắt lão già này phải chờ mười năm nữa? Hay hai mươi năm? Tôi có bệnh hay sao mà nhất quyết phải treo cổ trên cái cây Thịnh Hạ này? Có thời gian sao không đi giăng lưới một người khác?"

"Vậy anh cũng không giết Nhạc Phong, còn để cậu ta lại..."

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên, vẻ mặt vừa vắn vẹo vừa quỷ dị, khiến cho Tần Thủ Thành nổi hết cả gai ốc: "Lúc này không phải chú hỏi tôi sáng sớm đã ngồi suy nghĩ gì hay sao? Tôi đang nghĩ xem nên đối phó với thằng ranh này thế nào, cứng đầu như vậy, đã đánh cho như thế mà vẫn dám mắng tôi, nó chưa được nếm mùi chân đau là thế nào, tôi phải dạy dỗ nó một trận tử tế."

Tần Thủ Thành hoảng hốt trong lòng: "Vậy anh... nghĩ ra chưa?"

"Cần gì phải tốn sức nghĩ chứ, cách thì nhiều lắm, các lão tiền bối của Trung Hoa có biết bao nhiêu người tài, Lữ Trĩ chú biết không, bà ta đã đối phó với Thích phu nhân thế nào? Chặt đứt tứ chi ném vào trong hố phân, Nhạc Phong chẳng phải rất kiêu ngạo hay sao, chẳng phải luôn cảm thấy bản thân rất đẹp mã hay sao, tôi sẽ khiến nó thành một kẻ bẩn thỉu hơn thứ bẩn thỉu nhất trên đời; chẳng phải nó cảm thấy mình rất đàn ông hay sao, tôi sẽ cho nó không còn là đàn ông nữa. tìm người thiến nó được không? Những đứa cứng đầu như vậy, không sợ chết, không sao hết, cứ dày vò tinh thần của nó, chỉ cần tinh thần rối loạn, tự mình nhìn thấy mình còn muốn ói thì cả con người sẽ suy sụp theo thôi không khác gì một cái bị thịt cả. Dám cậy mạnh với tôi, nó cậy nổi không? Gì chứ thủ đoạn thì lão già này không thiếu."

Tần Thủ Thành rung mình, ông ta nghĩ Tần Thủ Nghiệp đã lao đến bên bờ vực biển thái điên cuồng mất rồi.

Trời sáng, lâu trên lâu dưới lục tục có người dậy, tiếng người ồn ã, Tần Thủ Thành và Tần Thủ Nghiệp không tiện nói chuyện thêm nữa, Tần Thủ Thành ho khan hai tiếng, kiểm cố xuống lầu. lúc đi đến đầu cầu thang thì gặp Tần Chính đang đi lên.

Tần Chính dù sao cũng là tâm phúc của Tần Thủ Nghiệp, lúc ở Cổ Thành, Tần Thủ Nghiệp còn cho phép gã mang súng, Tần Thủ Thành gật đầu chào Tần Chính, lúc qua khúc ngoặt bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ, nép bên dưới cầu thang nghe bọn họ nói chuyện.

"Bác cả, đầu bên kia đã trả lời rồi, bọn họ bảo có thể cung cấp, nhưng giá phải chừng này."

Tần Thủ Thành không nhìn thấy Tần Chính ra hiệu là bao nhiêu, nhưng có lẽ là có thể chấp nhận được, bởi vì Tần Thủ Nghiệp không buồn nhắc đến giá cả: "Dùng được không?"

"Nghe bảo là độc tính gây suy yếu thần kinh, mỗi một mũi sẽ gia tăng liều lượng, chỉ tiêm một phát la phần lớn diện tích cơ thể sẽ héo rút, cơ bắp coi như về số không, hoàn toàn bại liệt, cũng đến tám chín phần là không phục hồi lại được."

"Bao giờ đưa đến?"

"Trước trưa nay, bọn họ cũng cần thời gian, trước mắt chỉ đủ ba mũi, nếu sau này còn cần thêm nữa thì phải bàn lại."

"Lúc nào đưa đến, tiêm cho nó một mũi đã. Tiêm vào cái chân bị đánh gãy ấy, tao phải khiến cho nó nhìn thấy chân của mình bị phế đi như thế nào, tao đổi ý rồi, tao không cần nó gãy chân, tao muốn nó kéo cái chân tàn phế ấy cả đời, nhìn mỗi ngày."

Khi Tần Thủ Thành đi đến gian phòng bên phải cuối cùng ở tầng một, trong lòng vẫn còn kinh hoàng vì những gì vừa nghe được, ông ta cố gắng ổn định lại tinh thần, gian phòng này không có cửa sổ, Tần Thủ Thành vịn chốt cửa, lúc xác nhận không mở được mới đến phòng bên cạnh gõ cửa.

Mở cửa là Tần Bưu còn đang ngái ngủ: "Chú hai, sao sớm thế?"

Tần Thủ Thành hất miệng về phía cánh cửa kia: "Chìa khóa đâu, chú vào xem thế nào."

Tần Bưu lật xệch đôi dép, bẹp bẹp đi về phía giường lôi từ dưới gối ra một chiếc chìa khóa đưa cho ông ta: "Đánh cho như vậy rồi, trốn thoát làm sao được chú."

Tần Thủ Thành tức giận: "Chạy thì không chạy được, nhờ nó ngỏm rồi thì sao? Bác cả của mày không muốn nó chết, giữ nó lại còn có tác dụng, mày tưởng cho mày trông người là vì sợ nó chạy mất? Nào lợn!"

Tần Bưu nghe ông ta nói vậy, trong lòng cũng bất an, đứng yên tại chỗ hai giây, ngẩng đầu lên đã thấy Tần Thủ Thành mở cửa bước vào, gã nhanh chóng bước theo.

Trong phòng chứa đồ chất không ít dụng cụ làm gỗ, cộng thêm không có cửa sổ, ánh sáng rất mù mịt, Tần Thủ Thành mờ mịt bấm công tắc trên vách tường, ánh đèn màu vàng thẫm chiếu lên một đồng hồ loạn trên sàn, những mảnh gỗ sứt sọc, màn cửa sổ cũ kỹ, cái ghế cũ bọc đầy bụi, vết máu khô khốc đã biến thành màu đen...

Nhạc Phong dựa vào góc tường, đầu rũ xuống, nghe thấy tiếng động, thân mình anh thoáng động dậy, nửa gương mặt bên trái của anh dính đầy máu, đã khô lại, đóng vảy trên con mắt trái sưng vù đã không mở ra được,

mắt phải còn có thể nhìn, khi trông thấy Tần Thủ Thành, anh vẫn còn cười, nói bằng cái giọng khản đặc: "Sao hả, đánh đến nghiện rồi à?"

Tần Thủ Thành ho một tiếng, bước lên ngồi xuống, nghĩ ngợi một lúc rồi móc một điều thuốc châm lên, đưa cho Nhạc Phong, Nhạc Phong định vươn tay ra nhận nhưng cánh tay ngọc ngậy mãi vẫn không nâng lên được, Tần Thủ Thành liền đưa thẳng lên miệng anh, Nhạc Phong ghé đầu hít sâu một hơi, lại ngẩng lên, nhìn chăm chăm Tần Thủ Thành một lúc lâu, đột nhiên há mồm phun một ngụm khói vào mặt ông ta.

Tần Thủ Thành bị sặc ho sù sụ, Tần Bưu nổi điên, vung một cái tát lên mặt Nhạc Phong: "Mẹ mày, còn dám cứng đầu."

Tần Thủ Thành khoát khoát tay: "Mày ra ngoài đi, trông cửa, lát chú gọi thì vào."

Tần Bưu tỏ vẻ tức giận, lại không dám nói không, hùng hùng hổ hổ đi ra.

Nhạc Phong bị ăn đòn cũng chỉ cười lạnh, Tần Thủ Thành nhìn anh nửa ngày, nói: "Nhạc Phong, tôi lấy thân phận là cha của Tiểu Hạ, nói với cậu mấy câu."

Nhạc Phong nhìn ông ta: "Ông cũng xứng?"

Tần Thủ Thành chẳng hề tức giận: "Cậu cứng đầu lắm, tôi bội phục, chỉ có điều phải biết thức thời, một ngụm khói kia của cậu, nếu đổi lại là anh tôi, có móc một con mắt của cậu ra cũng được, trên thực tế, nếu không phải cậu ăn may, tối hôm qua đã sớm bẻ một cái chân của cậu ném cho chó ăn rồi."

Câu này không phải nói linh tinh, tối hôm qua khi Tần Thủ Nghiệp lên cơn điên, đích xác đã khản giọng rống lên đòi lấy búa lại đây, nếu lúc đó mà có búa thật, chân của Nhạc Phong chắc đã không còn dính trên người --

- may mà trong cái phòng này chỉ có mấy thứ đồ gỗ, người bên cạnh cũng khuyên can: "Bác cả, giờ nửa đêm nửa hôm, biết tìm búa ở đâu, hơn nữa cả đám người chúng ta đi ra ngoài mượn búa mượn cửa cũng khó mà ăn nói lắm..."

Vậy nên Tần Thủ Nghiệp liền tay không mà đánh, không đầu không cuối, xách cả cái ghế đập lên đầu Nhạc Phong, cũng may ông ta bị gãy chân, không dùng sức được, đánh vài cái liền ngã, tình hình hỗn loạn, sau đó Tần Thủ Thành liền đứng ra phân phó, sai người đưa Tần Thủ Nghiệp về phòng nghỉ ngơi, Nhạc Phong thì nhất lại, có việc gì hôm sau tiếp tục.

Thật lòng mà nói, tối hôm qua anh không chết trong tay Tần Thủ Nghiệp, thực sự là nhờ có Tần Thủ Thành ra mặt.

Nhạc Phong không muốn nghe ông ta lái nhai: "Đã rơi vào tay các người rồi, tôi cũng chẳng mong chờ sống sót, để tôi chết một cách yên ổn được không?"

Tần Thủ Thành cười cười: "Cậu vừa tới đã gây với anh tôi, cậu mà chết yên ổn rồi, có nhớ đến Tiểu Hạ, nó vẫn ở ngoài kia chờ cậu đấy, cậu chết rồi nó sẽ khổ sở thế nào."

Việc Tần Thủ Thành đột nhiên nhắc đến Quý Đường Đường nằm ngoài dự đoán của Nhạc Phong, một ngày một đêm qua, như lời Tần Thủ Thành nói, anh gần như dùng hết sức lực bản thân để cứng chọi cứng với Tần Thủ Nghiệp, biết rõ không thể đối chọi được, đụng đến đâu rơi máu chảy vẫn chỉ mong xả được cơn giận, nhưng Tần Thủ Thành bỗng dừng lại nhắc đến Đường Đường, như xẻo một đường vào mạng sườn anh, phút chốc vạch một ra một lỗ khí, cơn khó chịu tựa như thủy triều từng đợt từng đợt trào lên, dâng đến yết hầu, nhanh chóng đến mức thở cũng không kịp.

Chân bị đánh gãy, đau đến mức cả đêm không ngủ được, anh chưa từng rên lấy một tiếng, nhưng hiện giờ là đau thật, đau lòng.

Tần Thủ Thành nói: "Người trẻ tuổi, không nên quá xúc động, bất cứ lúc nào, chỉ có sống mới có hy vọng. Giờ cậu chịu chút khổ sở, có thể sống sót đi ra, mới gặp lại Tiểu Hạ được, nói không chừng sau này sẽ về chung một nhà, ngày tháng hạnh phúc còn ở phía sau. Cậu liều mạng một hơi rồi chết, tất cả sẽ không còn, chỉ còn một mình Tiểu Hạ lẻ loi cô quạnh, đến cả xác của cậu cũng không nhặt được. Phải có tính toán cho tương lai, phải nhìn xa trông rộng, Hàn Tín không chịu được nhục nhã thì nào có một Đại tướng quân sau này; Câu Tiễn không chịu hạ mình thì cả đời cũng không phục quốc được, cậu hiểu chứ?"

Nhạc Phong nhìn ông ta, cuối cùng khó tin hỏi: "Ông bị bệnh à?"

Tần Thủ Thành muốn cười, nhưng còn chưa cười, nước mắt đã tuôn ra, Nhạc Phong nghĩ ông ta có bệnh là đúng, đến chính ông ta cũng cảm thấy mình có bệnh.

Nhưng ông ta không còn cách nào khác, ông ta phải nói, dốc tim dốc phổi ra mà nói.

Giờ khắc này nhìn Nhạc Phong khác biệt hơn bất cứ lúc nào, ông thực sự nhìn nhận anh như một chỗ dựa của Tiểu Hạ, như bất cứ một người cha nào quan tâm đến con gái mình, ông ta có bao nhiêu điều để nói, hận không thể mang hết mọi kinh nghiệm tích lũy có đời này để dạy cho chàng trai sẽ dẫn con gái mình đi này.

Thằng bé Nhạc Phong này cũng không tệ, thật lòng với Tiểu Hạ, đủ nghĩa khí, cũng có trách nhiệm của đàn ông, nhưng về chữ Nhẫn vẫn còn thiếu vài phần --- đường đời khó đi, nhiều kẻ vừa cất bước đã ngã, còn trẻ đã chết yếu, muốn thuận buồm xuôi gió, ngoài việc may mắn ra, bản lĩnh cũng rất quan trọng, mà trong vô vàn bản lĩnh thì chữ Nhẫn là khó học nhất.

Có câu trên đầu chữ Nhẫn có một thanh đao, có thể vung dao với chính mình trước thì những thứ công kích dù ngấm ngầm hay công khai ở bên ngoài cũng không là gì, còn có câu lùi một bước sóng yên biển lặng, nếu sóng gió có thể ngừng thì việc gì phải đâm đầu sóng chết vào giông bão làm gì? Kết quả chỉ khiến bản thân vui mình nơi đáy nước, trở thành một bộ xương trắng.

Về điểm này, Tiểu Hạ giỏi hơn Nhạc Phong nhiều.

Ông ta không phải người ngu, sẽ không vì Tiểu Hạ gọi mình một tiếng "Ba" mà ngây thơ cho rằng đứa con gái này thực sự đã tha thứ cho mình, Tiểu Hạ đang nhẫn nhịn, vì Nhạc Phong mà đang tạm thích ứng, đang nhún gối để lợi dụng mọi lực lượng có thể lợi dụng ---- Tần Thủ Thành có chua xót bao nhiêu thì lại vui mừng bấy nhiêu: Con gái đã trưởng thành rồi, những kẻ xấu xa nham hiểm bình thường sẽ không thương tổn được đến con bé, nó đã không còn là cô bé bị người trêu chọc liên trốn trong phòng học khóa trái cửa lại nữa, nó cũng không bao giờ cần đến... người cha chỉ biết nói mồm "Bất cứ lúc nào, ba ba cũng sẽ bảo vệ con" này nữa.

Ông ta quay đầu lại nhìn cánh cửa, bỗng nhiên lại gằn hạ giọng: "Trước buổi trưa, tôi sẽ tìm cơ hội thả cậu đi."

Nhạc Phong sửng sốt một lúc, cười rộ lên: "Tần Thủ Thành, ông lại giở trò gì nữa? Trêu chọc người khác vui lắm đúng không, ông bị người ta đánh thành thế này thì ông có đi được không?"

Bên ngoài vọng đến tiếng người, không biết có phải là Tần Thủ Nghiệp đang xuống lầu hay không, Tần Thủ Thành không tiện ở lại lâu: "Cậu chuẩn bị đi, tôi biết cậu không tiện đi lại nhưng có bò cũng phải bò ra ngoài, lần này mà không đi được thì cậu ở lại đây cả đời đi."

Tần Thủ Thành đi rồi, Nhạc Phong suy nghĩ rất nhiều, anh không tìm ra được lý do nào khiến Tần Thủ Thành phải cứu mình, dù sao, khi đối diện với Diệp Liên Thành, Tần Thủ Thành cũng không nường tay chút nào, nhưng ngược lại, anh cũng không tìm được lý do khiến Tần Thủ Thành đùa giỡn với mình.

Anh đã rơi vào tình cảnh thế này rồi, tiếp tục đùa giỡn anh có ý nghĩa gì? Không đến mức Tần Thủ Thành phải diễn một trò hề để lấy được lòng tin của anh chứ? Cũng không thấy giống định thả anh ra nửa đường rồi bắt trở lại để đối lấy sự hài lòng, người nhà họ Tần không đến mức rảnh rang như vậy.

Anh thử dịch cái chân bị thương một chút, đau đến mức toàn bộ dây thần kinh trên mặt anh đều cứng lại, Nhạc Phong cởi áo khoác, hít sâu mấy hơi, cẩn răng buộc cái áo lên vết thương trên đùi.

Tần Thủ Thành có thể sẽ thực sự thả anh đi, nhưng tuyệt đối không thể tìm một cái cớ cứu thương đến khiêng anh, lời ông ta nói tuy thô mà thực, có bò cũng phải bò ra ngoài, cái chân này có lẽ không dùng được nữa rồi, nhưng tuyệt đối không thể để hỏng việc.

Tần Thủ Thành ý thực được, thời cơ tốt nhất để thả Nhạc Phong đi đã qua.

Từ sáng sớm, trong nhà đã không bớt người, Tần Thủ Nghiệp nói hai ngày nay cả đoàn đã mệt mỏi, cứ nghỉ ngơi ăn uống nửa ngày đã rồi đi, chỉ có Tần Thủ Thành biết, ông ta chắc đang chờ "Bên kia" đưa thuốc đến.

Tần Thủ Thành biết, bản thân phải tranh thủ thời gian.

Ông ta đến tìm Tần Thủ Nghiệp trước, tỏ ra tùy ý nói mấy ngày nay mọi người đã quá sức, ông ta sẽ ra ngoài liên hệ với tiệm cơm buổi trưa

chuyển ít đồ ăn phong phú vào, muốn nghỉ ngơi dưỡng sức thì nên triệt để một chút.

Tần Thủ Nghiệp không phản đối.

Khi đến quán cơm, Tần Thủ Thành lại tỏ vẻ tùy tiện nói: Chuẩn bị sớm một chút, khoảng 11 giờ là có thể đưa đến được rồi.

Khi cơm được đưa đến, Tần Thủ Nghiệp thấy hơi lạ, hỏi: "Sớm thế à."

Tần Thủ Thành cười cười: "Đúng rồi, bên Quảng Tây này họ ăn cơm sớm mà."

Sau đó cũng chẳng còn gì để nói, chỉ để lại Tần Bưu ở đằng sau trông Nhạc Phong, những người khác đều đến phòng khách đằng trước ăn cơm, ăn được một nửa, Tần Thủ Thành cầm khăn giấy lau miệng, nói: "Để chú đi thay ca cho Tiểu Bưu, ai lại để chúng mày ăn thịt, nó thì gặm cây gặm cỏ, chả có lương tâm gì cả."

Cả bàn người cười vang, có người còn nói: "Tạ ơn chú hai đã bao."

Tần Thủ Thành rất trấn định bước ra ngoài, bước chân không nhanh nhưng đã không tự chủ được mà run rẩy, mãi cho đến khi vững tin đã ra khỏi tầm mắt của mọi người mới như trút được gánh nặng thở phào một cái.

Vừa nghe thấy có đồ ăn, Tần Bưu khoái chí, nhanh chóng giao lại chìa khóa chạy như bay về phía trước, Tần Thủ Thành vào phòng của Tần Bưu, lấy di động của Nhạc Phong trước, sau đó liền ổn định tâm trạng chờ đợi, xác nhận đằng trước đang mãi mê ăn uống rồi mới nhanh chóng đến phòng để đồ mở cửa.

Dù sao cũng hồi hộp, khi mở khóa tay vẫn còn run rẩy, cửa mở ra, Nhạc Phong đã nghe thấy tiếng động, đang ngọ nguậy muốn vịn tường đứng dậy, Tần Thủ Thành bước vài bước qua đỡ anh dậy, nói: "Mau lên, không có thời gian."

Lúc ra khỏi cửa còn có thể nghe thấy tiếng nâng cốc chạm ly ở phía phòng khách, "gây án" ở gần như vậy, Tần Thủ Thành cảm thấy trái tim của mình sắp vọt ra, cảm giác còn căng thẳng hơn cả lần dẫn Thịnh Thanh Bình bỏ trốn khỏi Bát Vạn đại sơn, ông ta dẫn Nhạc Phong ra cửa sau, cánh cửa mở ra, đằng sau là đường dẫn lên núi, Tần Thủ Thành đóng cửa lại, biết rõ không có ai đang nghe nhưng vẫn hạ giọng xuống: "Trên núi nhiều cây cối hang hốc, dễ ẩn nấp hơn."

Nhạc Phong không nói gì, anh đau đến ứa mồ hôi, đầu óc đã ong ong, nhất thời không còn tâm trạng để nghĩ gì nữa, chỉ biết dựa vào sức của Tần Thủ Thành bước nhanh, đi một đoạn lại dừng lại nghỉ, quay đầu lại thấy đã cách nhà khách một đoạn mới hỏi ông ta: "Ông không sắp xếp xe à?"

"Xe gì?"

Nhạc Phong thấy vẻ mờ mịt của ông ta, cảm giác chẳng lành trong đầu ngày càng mãnh liệt: "Ông không có kế hoạch gì? Trông tôi giống leo núi được lắm à? Cho dù có leo được, Tần gia nhà các người chỉ cần lực tung cả ngọn núi lên thì tôi biết trốn đâu? Ông cứu tôi ra ngoài chỉ để cho tôi lên núi trốn?"

Tần Thủ Thành bất an liếm môi, cố gắng giải thích: "Không kịp nữa, thời gian quá gấp, tôi không quen thuộc với thị trấn này, muốn ra ngoài để sắp xếp cũng khó... Nói chung, đi trước đã, thoát thân được là tốt rồi, đi bước nào hay bước ấy."

Nhạc Phong nghe mà thấy mặt mày tối sầm, trong đầu âm thầm kêu khổ, cái gì gọi là "đi bước nào hay bước ấy", anh còn lạnh lặn thì chẳng nói

làm gì, đằng này gần như là phế nhân rồi, không có Tần Thủ Thành đỡ anh còn không nhắc chân nổi, để anh lên núi chẳng phải như thỏ sa hố, bắt đầu trúng đấy hay sao.

Suy nghĩ một chút, anh lắc đầu: "Không được, tôi không thể lên núi được, một khi phát hiện ra tôi bỏ trốn, Tần gia nhất định sẽ lục soát cả ngọn núi, tôi phải đi đến chỗ nào chúng không ngờ tới được..."

Anh quay đầu lại nhìn con đường vừa đi: "Để tôi tìm một hộ gia đình, Tần gia không ngang ngược đến độ lục soát đến nhà dân chứ, chỉ cần tôi có thể trụ lại, kéo dài thời gian liên hệ được với bạn bè của tôi là ổn, di động của tôi..."

Tần Thủ Thành vội vàng móc túi trong túi ra: "Đây, nhưng bộ dạng này của cậu chỉ cần lộ mặt ra là có chuyện, nhớ đâu người ta làm ầm lên, kinh động đến bọn họ là toi."

Nhạc Phong lại rất trấn định: "Xem tình hình thôi, làm thế này cơ hội sống sót cao hơn một chút. Tần... chú Tần, chú đi theo tôi hay là.. quay về?"

Tần Thủ Thành sửng sốt một chút, ông ta đúng là đã không suy nghĩ chu toàn, tất cả đều hấp tấp, đến cả đường lui cho mình cũng không nghĩ đến, đi cùng Nhạc Phong ư? Quá hoang đường, vẫn là quay về thì hơn, cùng lắm bị Tần Thủ Nghiệp mắng một trận, không thì đánh một trận, chắc không đến mức giết ông ta đâu, cho dù muốn ra tay thì đám tiểu bối cũng sẽ ngăn lại, dù sao ông ta cũng đứng hàng chú bác...

Đang định mở miệng, phía nhà khách bỗng vang lên tiếng kêu tức giận, quay đầu lại nhìn, từ xa đã có thể nhìn thấy đám người đang nháo nhác trong sân, Tần Thủ Thành biến sắc, con người có lúc nhanh trí, trong thoáng chốc, ông ta đột nhiên có ý tưởng, cúi người kéo chiếc áo khoác đang cột trên đùi Nhạc Phong: "Đưa áo cho tôi, tôi mặc đồ của cậu chạy lên

núi, ít nhiều cũng giúp cậu kéo dài thời gian được một lúc, cậu nhớ kỹ, có bò cũng phải bò ra ngoài, đi về phía khác..."

Trong lúc nguy cấp, không quan tâm được nhiều thứ như vậy, Nhạc Phong căng thẳng đến mức cơn đau ở chân cũng biến mất, anh ngồi xuống giúp Tần Thủ Thành cỡi: "Trong túi tôi có ví tiền, đưa tiền cho tôi, có thể phải dùng đến, ví tiền chú cầm lấy, khi leo lên núi thì ném về phía khác, nếu bọn họ đuổi được chú rồi phát hiện ra không phải thì có thể bị cái ví dẫn theo một hướng khác, tôi có thể tận dụng thêm chút thời gian nữa."

Tần Thủ Thành liên tiếp gật đầu, vừa gật đầu vừa không tự chủ được nuốt nước bọt: "Đi đi, cậu bò được không, mau lên."

Nhạc Phong cười cười: "Khi đi lính tôi có luyện trườn bò, không chậm, những chuyện khác đành trông vào ông trời thôi. Chú, cảm ơn chú, kéo dài được bao lâu thì kéo."

Dứt lời anh không chần chừ nữa, cắn chặt khớp hàm bám vào mặt đất bò về phía bụi rậm bên kia, lúc này thời gian thực sự chính là sinh mệnh, may mắn là chủ đạo, cũng may anh đã từng luyện tập, cùi chỏ có sức, hơn nữa trong trạng thái căng thẳng cao độ, tốc độ không hề chậm hơn so với khi luyện tập năm đó, bò ra ngoài được hơn mười trượng, chợt nghe Tần Thủ Thành nói: "Nhạc Phong, cậu phải đối xử tốt với Tiểu Hạ đến."

Lời nói thê lương đến khó chịu, Nhạc Phong không nhin được quay đầu lại, Tần Thủ Thành đã không còn đứng ở chỗ cũ, ông ta vừa chạy vừa khoác áo của Nhạc Phong, chạy được ba bốn bước thì ném ví tiền đi.

Cho dù bình thường có hận Tần Thủ Thành đến thế nào, giờ khắc này, trong lòng Nhạc Phong thực sự chỉ có cảm kích, anh dồn nén tâm trạng phức tạp trong lòng, cắn răng tiếp tục bò về phía bên đường, khi gần bò ra đến mặt đường, anh nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn dưới chân núi, may mắn là tiếng động không hướng về phía anh.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, nơi rừng cây phía trên như ẩn như hiện một bóng dáng màu xanh, từ một góc độ, có thể rõ ràng nhìn thấy người này đang chống gậy mà đi, cà nhắc cà nhắc, mới đầu Nhạc Phong còn thấy lạ, sau đó mới nhận ra Tần Thủ Thành đang học anh, anh bị đánh gãy chân, bước đi như bay sẽ khiến người ta hoài nghi.

Những ngôi nhà trong trấn này đều dựa lưng vào núi mà xây, từ bên kia qua đến đầu này không gặp lấy một bóng người, Nhạc Phong cố gắng bò đến phía sau một căn nhà dân, cửa sổ để ngỏ, bên trong có lẽ đang xem tivi, có thể nghe thấy tiếng người con gái trong TV đang điên cuồng gào thét: "Vì sao? Vì sao? Vì sao?"

Thanh âm lỗi thời như vậy, Nhạc Phong thực sự dở khóc dở cười, anh cố gắng lấy sức thẳng người dậy, lượm một viên đá ném qua cửa sổ, cũng không biết đập vào đâu, có tiếng đàn ông quát: "Mẹ nó chứ, thẳng nào đấy, muốn chết à..."

Một gương mặt giận dữ lộ ra ngoài cửa sổ, vẻ tức giận trên mặt khi nhìn thấy Nhạc Phong hoàn toàn chuyển thành kinh ngạc và luống cuống.

Nhạc Phong nói: "Đại ca, cứu mạng, tôi bị cướp, còn định giết tôi, xin anh thương xót, nhân lúc bọn chúng chưa đuổi tới để tôi trốn một chút, cần bao nhiêu tiền anh cứ nói, tôi cũng chỉ biết mua mạng mà thôi. Để tôi vào trong gọi điện báo cảnh sát, cả đời này tôi mang ơn anh."

Nhạc Phong thầm cảm kích mình đã gặp được người tốt, đương nhiên xét về tổng thể, trên đời này người tốt vẫn nhiều hơn.

Người đàn ông bước ra nửa đỡ nửa dìu anh đi vào, nhưng có thể nhận ra anh ta là một người cẩn trọng, sau khi đưa anh vào nhà liền đóng cửa chính, cửa sổ, tắt đèn, kéo rèm cửa, đến TV cũng khóa tiếng, rất sợ nảy sinh một chút khác thường, Nhạc Phong vừa buồn cười, lại như trút được

gánh nặng, anh biết mình phán đoán không sai, chỉ cần có thể vào nhà, anh liền an toàn.

Cho dù người ta có cần hay không, Nhạc Phong vẫn bỏ năm trăm đồng lên bàn trước, hỏi địa chỉ của chủ nhà, sau đó khởi động máy, từ khi đổi số, danh bạ không còn mấy người, lúc này không thể dựa vào Khiết Du được, Mao Ca không quen thuộc với Quảng Tây, vẫn phải tìm Đầu Trọc.

Điện thoại thông, không chờ Đầu Trọc tán dóc, Nhạc Phong vào thẳng chủ đề: "Đầu Trọc anh nghe cho kỹ, tình hình bây giờ của tôi không hề ổn, kiến đốt đốt đến nơi rồi, chỉ trông vào anh cứu mạng thôi, là cứu mạng thật đấy."

Đầu Trọc nghe vậy sợ hết hồn, ở đầu bên kia toát mồ hôi.

"Hiện giờ tôi đang ở Bá trấn, giờ anh có chạy tới cũng vô dụng, tôi biết bên này anh quan hệ rộng, anh chỉ cần gọi điện, không cần biết là dùng cách gì, nhờ vả bạn bè phái mấy người tin tưởng được đến đón tôi, chỉ có vậy là nhanh nhất, đón được rồi tôi sẽ an toàn, nếu không còn cách nào thì hãy báo cảnh sát."

Nói đến đây, tiếng chuông báo điện thoại gần hết pin liền vang lên, Nhạc Phong nhanh chóng báo lại địa chỉ, khi di động tự động tắt đi, anh thoáng thấy màn hình hiển thị có một tin nhắn chưa đọc.

Tính đi tính lại, liên hệ được cũng chỉ có mấy người, chắc là không phải do Khiết Du hay Mao Ca gửi, để sau này nói đi.

Gọi điện xong, cơn đau khắp người liền quay trở lại, dây thần kinh ở chân đau đớn như co giật, khiến cho toàn thân cũng như mất khống chế run rẩy, Nhạc Phong siết lưng ghế cố gắng chịu đựng, ngẩng đầu thấy chủ nhà đang nhìn mình, đành phải khách sáo cười cười.

Anh ta hỏi: "Sao anh không báo cảnh sát?"

Nhạc Phong nói: "Mấy tên đó nhìn có vẻ có lai lịch, không biết có phải có quan hệ hay không, đại ca anh đừng cười tôi, tôi là người nơi khác, chỉ sợ chộc phải đầu gấu đất này..."

Nói đến đây, xa xa bỗng vọng đến một tiếng vang, đoàn một tiếng, máu trên người Nhạc Phong thoáng chốc đông lại.

Người đàn ông kia vẫn còn ở bên cạnh ra sức gật đầu: "Cũng đúng, trong TV cũng hay chiếu mà, cảnh sát thông đồng với trộm cướp nhiều lắm, anh từ nơi khác đến phải cẩn thận..."

Đoàng, lại một tiếng nữa.

Lần này người đàn ông kia cũng nghe thấy, anh ta bực bội lắc tai nghe: "Nhà ai đang trưa lại đốt pháo thế nhỉ?"

Sâu trong lòng Nhạc Phong xẹt qua một cơn ớn lạnh.

Đó là... tiếng súng.

Ngoại trừ hai ba người đi theo Tần Thủ Nghiệp ra, những người khác đều leo lên núi đuổi theo, từ xa nhìn lại, bóng người màu xanh khập khiễng bước đi vô cùng dễ thấy, Tần Thủ Nghiệp vẫn nhìn, thớ thịt trên mặt như đang chuyển động, đột nhiên nói: "Nổ súng đi."

Tần Chính hoảng sợ, vô thức ngăn cản: "Bác cả, đang ban ngày, nhờ đâu bị kẻ nào nhiều chuyện thấy được, phiền phức lắm."

Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng liếc nhìn gã: "Có phiền phức cũng không rơi vào người mày, nổ súng đi."

Tần Chính không còn cách nào khác, rút súng nhắm bắn, lần này không thể so với lúc còn ở Cổ Thành được, ban ngày dù sao cũng thấp

thôm hơn, dù Tần Thủ Nghiệp đã nói có phiền phức cũng dính vào mình nhưng nhờ đâu, thực sự truy cứu ra, mình tính là thứ gì, chỉ là một con tốt thì có đáng giữ hay không?

Nghĩ vậy, bàn tay cố ý giơ cao, phát súng đầu tiên y như dự liệu, không trúng, dường như đánh vào tảng đá, vách núi bốc lên khói trắng, gã nghĩ, thằng ranh họ Nhạc kia biết đầu này nổ súng, dù sao cũng phải tránh một chút chứ? Cây trên núi rậm rạp như vậy, chỉ cần nó nằm sấp xuống, thần tiên cũng chẳng nhằm trúng được, đến lúc đó thì không phải chuyện của mình, dù sao cũng không phải mình giết người...

Đang suy nghĩ, súng trên tay đột nhiên biến mất, Tần Thủ Nghiệp giật lấy khẩu súng, nắm chắc trong tay, không chút do dự bóp cò.

Trong tầm mắt, mơ hồ có máu bắn lên, trái tim Tần Chính đập thình thịch, vô thức lùi về phía sau hai bước, nghe thấy Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng lẩm bẩm: "Sao có thể chạy nhanh như vậy, lột da ra, để xem mày là quỷ quái phương nào."

Trái tim Tần Thủ Thành đập thon thót, tiếng truy đuổi ngày một gần, đợi bọn họ phát hiện ra người mình đang đuổi theo không phải Nhạc Phong mà chú Hai này, phải giải quyết thế nào? Phải làm sao cho trọn vẹn? Làm sao để ăn nói với đám tiểu bối này?

Càng chạy càng hoảng, càng về sau càng không đoái hoài đến chuyện giả què nữa, tranh thủ thời gian nhìn xuống dưới núi, cuối cùng có chút thả lỏng: Chắc là không ai đuổi theo Nhạc Phong nữa, thằng nhóc này, không biết có chạy thoát hay không...

Chuyến này chung quy vẫn đáng giá...

Đang nghĩ đến đây, chợt có thứ gì xẹt qua đỉnh đầu, vèo một cái, cảm giác tóc đã rụng mất mấy sợi, thứ kia găm vào vách đá phía trước, đá vụn rào rào rớt xuống.

Tần Thủ Thành còn chưa kịp nhận ra đó là cái gì, tầm mắt vươn xa, trong thoáng chốc như bị sét đánh.

Bên dưới vách đá kia, chẳng phải là... Thịnh Thanh Bình hay sao?

Bộ quần áo này của bà, ông ta cả đời này cũng không quên, cái đêm chạy khỏi Bát Vạn Đại Sơn, bà ấy cũng mặc bộ quần áo này, cánh tay khoác một bao quần áo thắt bằng khăn kiểu cũ, ông ta vội vàng kéo bà ấy chạy xuống dưới chân núi, chạy được một nửa, Thịnh Thanh Bình đột nhiên dừng lại, nước mắt lã chã nhìn ông ta: "Thủ Thành, anh thề đi, em bỏ nhà đi theo anh, anh thề đi, không được gạt em, phải đối tốt với em cả đời."

Cánh môi Tần Thủ Thành mấp máy, nhìn Thịnh Thanh Bình đang đứng dưới vách núi, bà lẳng lặng đứng đó, ai oán nhìn ông ta, tựa như đang nói: "Anh thề đi, Thủ Thành, anh thề đi."

Đêm hôm đó, trong lúc gấp rút, ông ta đã thuận miệng phát một lời thề độc, ông ta đã nói thế nào?

Ông ta nói: "Bình Tử, em vẫn không tin anh sao, nếu anh lừa dối em, đời này anh sẽ không được chết tử tế."

Phốc một tiếng, có thứ gì đó nóng rát, tựa như một mũi khoan xuyên qua đầu ông ta.

Thật giống như vừa mơ thấy một cơn ác mộng.

Thi thể của Tần Thủ Thành đã được khiêng trở lại, đặt trong phòng của Tần Thủ Nghiệp, trên đầu có một lỗ máu, hai mắt trợn tròn, vuốt mấy lần cũng không khép lại được, khóe miệng lại treo một nụ cười quỷ dị, Tần Thủ Nghiệp ngồi trên ghế, âm u nhìn Tần Thủ Thành, tựa như đã đoán được từ trước.

Đám người lên núi tìm một lúc, không tìm được Nhạc Phong, chỉ mang về một chiếc ví da, bảo là có lẽ đã chạy theo một hướng khác, nhưng không có lý nào, một người bị đánh gãy chân có thể chạy được bao xa chứ.

Không tìm tiếp nữa, cũng chẳng có lòng dạ nào để tìm, đám người trở về sợ hãi nghị luận âm ỉ: Vì sao ban ngày lại nổ súng, bác cả giết giết chú hai, bác cả điên rồi sao.

Tần Chính khiển trách vài câu, sau đó chính mình cũng chẳng còn tâm tư để dạy bảo ai nữa, trên thực tế, trong lòng gã đã có một sự hoài nghi sâu đậm, khi Tần Thủ Nghiệp nổ súng, gã đứng ngay bên cạnh, rõ ràng gã nhớ kỹ Tần Thủ Nghiệp đã nói một câu: Sao có thể chạy nhanh như vậy, lột da ra, để xem mày là quỷ quái phương nào.

Tần Thủ Nghiệp rõ ràng đã biết đó không phải Nhạc Phong!

Nhưng gã hiện giờ là thủ hạ đắc lực của Tần Thủ Nghiệp, thời khắc quan trọng vẫn phải dẫn dắt tình hình, không thể như người ngoài nói đông nói tây được, gã đứng ngay trước cửa phòng Tần Thủ Nghiệp, phòng bác cả có gì đó dạn dò.

Không hề có động tĩnh gì, Tần Thủ Nghiệp tựa như không còn hơi thở, cứ nhìn Tần Thủ Thành đã chết cười như không cười, thỉnh thoảng khóe môi mấp máy một cái, rướn lên một tia cười châm chọc.

Có tiếng chuông chột vang lên, Tần Chính nhìn qua, di động đang nằm ở đầu giường, gã nhắc nhở Tần Thủ Nghiệp: "Bác cả, có điện thoại."

Tần Thủ Nghiệp không nhúc nhích.

Di động vẫn reo liên tục, Tần Chính lúng túng ho khan hai tiếng, cuối cùng bước qua cầm lên nhìn: "Bác cả, là Miêu Miêu."

Tần Thủ Nghiệp ừ một tiếng, Tần Chính biết điều cầm di động đưa qua.

Tần Thủ Nghiệp mệt mỏi cầm di động áp lên tai, bấm nút nghe: "Miêu Miêu à?"

Không có tiếng trả lời, lại có một chuỗi tiếng đàn thánh thót vọng tới, Miêu Miêu đánh piano rất giỏi, bản 《 Gửi Elise 》 này nghe nói là bài học nhập môn, trước đây Miêu Miêu từng bỏ công học, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, có thể đặt bút thành văn, có lúc bảo con bé đàn một bài, nó cũng lười đàn bài khác, đánh đi đánh lại bài này.

Tần Thủ Nghiệp nhướn miệng, lộ ra một nụ cười khiên cưỡng, giọng nói hết sức nhu hòa: "Miêu Miêu à, sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện đánh đàn cho cha nghe vậy?"

Tiếng đàn ngừng lại, đầu kia vọng đến một tiếng cười nhạt.

Sống lưng Tần Thủ Nghiệp cứng đờ, hầu kết rõ ràng trượt một cái, đáy mắt dâng lên vẻ sợ hãi hiếm khi xuất hiện: "Ai vậy?"

"Tần Thủ Nghiệp, điều kiện sống không tệ nhỉ, tôi nhớ ông cũng chẳng phải quan to gì, sao có thể mua được tòa biệt thự riêng biệt thế này, là tham ô nhận hối lộ, hay là nhờ Tần gia cung cấp cho ông mấy đồng bạc dơ bẩn, hả?"

Đầu Tần Thủ Nghiệp oành một tiếng.

Thịnh Hạ! Không phải nó đang ở Bát Vạn Đại Sơn hay sao?

Tần Chính cũng nhận ra vẻ mặt khác lạ của Tần Thủ Nghiệp, gã lẳng lặng hỏi bằng khẩu hình, Tần Thủ Nghiệp không để ý tới gã, cổ họng khô khốc, căng thẳng hỏi cô: "Cô muốn làm gì? Miêu Miêu đâu?"

Quý Đường Đường cười rộ lên: "Tôi muốn làm gì? Tôi còn có thể làm gì? Trả Nhạc Phong lại cho tôi, tôi sẽ trả con gái bảo bối của ông lại cho ông."

Tần Thủ Nghiệp thấy người lạnh ngắt, lão cố gắng ổn định tâm trạng: "Thịnh Hạ, chuyện này không liên quan gì đến Miêu Miêu, chúng ta nên từ từ nói chuyện."

Quý Đường Đường cười nhạt: "Gặp mặt rồi nói, mang Nhạc Phong đến gặp tôi, nếu ông chậm một chút, tôi sẽ bẻ gãy xương Miêu Miêu."

Cánh tay Tần Thủ Nghiệp run lên, lão suy nghĩ một chút, làm bộ trấn định: "Thịnh Hạ, cô không phải là người như vậy, cô không cần phải lôi Miêu Miêu ra để dọa tôi..."

Đầu dây bên kia im lặng, Tần Thủ Nghiệp thở nhẹ một hơi, đang định nói tiếp, bên kia lại vọng đến tiếng mắng chửi tức giận: "Ai cho cô dừng, tôi bảo cô ngừng đánh à?"

Tiếp đó là một tiếng bạt tai nặng nề, tiếng ghế đổ, còn có cả tiếng khóc kinh hoàng áp chế của Miêu Miêu, máu của Tần Thủ Nghiệp thoáng chốc xông lên não: "Thịnh Hạ! Mày dám!"

Quý Đường Đường cười phá lên, càng cười càng không dừng lại được, trong giọng nói lộ ra sự oán độc sâu đậm, khiến cho Tần Thủ Nghiệp nghe mà sờn gai ốc.

"Tần Thủ Nghiệp, tôi quên nói cho ông hay, tôi chưa được chữa khỏi đã ra khỏi Âm trản của nhà họ Thịnh, hiện giờ tôi là một bệnh nhân, tôi không chịu được kích thích, tôi không chịu bất cứ trách nhiệm nào với

những việc mình làm cả. Tốt nhanh là ông nên khẩn trương lên, bằng không đêm dài lắm mộng, tôi cũng không biết mình sẽ gây ra chuyện gì đâu."

Đêm đến, Đầu Trọc nhận được điện thoại của bạn, báo rằng đã đón được Nhạc Phong, anh bị thương nhiều chỗ, nặng nhất là ở chân, vừa mới đưa vào phòng phẫu thuật, chắc phải mấy tiếng đồng hồ nữa mới ra ngoài được.

Đầu Trọc nghe mà hết hồn, dặn người kia bằng bất cứ giá nào cũng phải chữa khỏi, Nhạc Phong còn quá trẻ, không thể thành người tàn phế như vậy được, cúp máy, anh ta liền bận rộn lo việc chuyển tiền, buổi tối ngân hàng không mở cửa, anh ta không thể chuyển khoản qua ngân hàng được, đành phải nhờ bạn bè, nói hết lời mới đưa tiền qua trước được.

Gửi tiền xong lại nghĩ có nên báo cho người thân của Nhạc Phong hay không, nghĩ tới nghĩ lui lại không biết nên báo cho ai, cuối cùng anh ta gọi cho Mao Ca, còn chưa kịp nhắc đến chuyện của Nhạc Phong, Mao Ca đã hỏi trước: "Này anh vừa bận cái là quên sạch, dạo này chú có liên lạc gì với Phong Tử không?"

Đầu Trọc đánh thót một cái, trước không nói có: "Sao thế?"

"Anh định hỏi nó, Đường Đường sáng nay có hỏi anh số điện thoại chú Hai của Miêu Miêu và cả địa chỉ nhà nữa, anh ngẫm thấy không ổn, con bé hỏi thăm Miêu Miêu làm gì chứ. Anh gọi điện cho Phong Tử cũng không được, nhắn tin nó cũng không trả lời, thẳng thối tha ấy lại xảy ra chuyện gì rồi, có phải là lại cãi nhau với Đường Đường rồi không?"

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Kết Thúc

Tần Thủ Nghiệp mua vé máy bay ngay đêm đó, nhưng nghe đâu giao thông hàng không bị quản chế, delay cả một đêm, hành khách giận dữ lôi nhân viên sân bay ra tranh luận, có người còn nhân cơ hội ồn ào vỗ bàn đòi bồi thường, đang giữa đêm nên sảnh đón khách của sân bay vô cùng ầm ĩ, trong tiếng ồn ã của bao nhiêu con người như vậy, Tần Thủ Thành yên lặng ngồi trong phòng dành cho khách VIP mà hãng hàng không chuẩn bị, tự mình đọc di chúc cho Tần Chính.

Suy nghĩ của lão rất rõ ràng, dường như đã từ lúc "ngộ sát" Tần Thủ Thành quay trở lại sắm vai kẻ đứng đầu thâm tàng bất lộ của Tần gia, lão lần lượt nói, từ chuyện đổi quyền làm chủ của Tần gia, đến tình trạng khuyết điểm và những chỗ có thể lợi dụng được của Thịnh gia, chuyện phân chia tài sản, thu xếp cho mẹ con Tần Miêu sau này, chuyện lớn chuyện nhỏ sắp xếp tinh tảo tựa như đang xử lý chuyện của người khác.

Tần Chính mấy lần viết không nổi: "Bác Cả, bác đừng cả nghĩ quá, chẳng phải chỉ là một con nhóc Thịnh Hạ thôi sao, nếu thật sự không ổn, chúng ta báo cảnh sát."

Tần Thủ Nghiệp nói: "Chú mày phải suy nghĩ cho đường lui của nhà họ Tần một chút chứ, Thịnh Hạ bây giờ là chó cùng giứt dậu, nếu nó kích động lên ra tay với Miêu Miêu thì làm sao? Nhờ báo cảnh sát rồi, nó bất chấp tất cả khai hết ra về nhà họ Tần thì sao? Về điểm này, chúng ta và Thịnh gia giống nhau, giải quyết riêng thế nào cũng được, không nên ầm ĩ công khai, lưỡng bại câu thương."

Tần Chính khó hiểu: "Nhưng Miêu Miêu đang nằm trong tay cô ta, hơn nữa Nhạc Phong đã trốn rồi, bác không thể dẫn người đến trao đổi được."

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên: "Tần Chính, chú mày có thấy lạ không, Thịnh Hạ tuy gọi điện cho tao, nhưng nó căn bản không hề đòi nghe tiếng Nhạc Phong, cũng không đòi bất cứ chứng cứ nào để chứng minh Nhạc Phong còn sống cả, vì sao?"

Tần Chính bối rối: "Vì sao?"

"Nó không dám, nó sợ nghe thấy rằng Nhạc Phong đã chết, cho nên mới nhanh chóng cúp điện thoại, nó không cho tao có cơ hội nói chuyện, dù là tin dữ, nó cũng muốn kéo dài đến khi gặp tao mới nghe."

"Nếu trong lòng nó đã dự đoán đến nước này, thì mục đích cuối cùng của nó không phải Nhạc Phong, cũng không phải Miêu Miêu, mà là tao. Tổng thể mà nói, Thịnh Hạ trừ phi thực sự phát điên, nếu không nó sẽ không động đến Miêu Miêu, huống hồ Miêu Miêu còn có lá chắn là Nhạc Phong, dù sao thằng đó cũng từng thật lòng yêu Miêu Miêu, nếu nó giết Miêu Miêu thì quan hệ của nó với Nhạc Phong coi như xong. Cho nên mới nói, Miêu Miêu có thể yên ổn đi ra, người thực sự nguy hiểm là tao."

Tần Chính nghe chỗ hiểu chỗ không: "Bác cả, vậy chúng ta cứ nói cho cô ta biết, Nhạc Phong không làm sao cả, trốn thoát rồi, không được ư?"

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh, vừa cười vừa vươn người vỗ vai Tần Chính: "Tần Chính à, suy nghĩ của chú mày đơn giản quá, muốn gánh vác trọng trách của Tần gia thì còn phải học hỏi thêm nhiều."

"Nhạc Phong là điểm yếu của Thịnh Hạ, cũng như Miêu Miêu là điểm yếu của tao, trong tay chúng ta đều có lợi thế để khống chế lẫn nhau, không kẻ nào có thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Nếu nó biết Nhạc Phong không nằm trong tay tao, nó sẽ làm gì? Những người xung quanh nó đã chết gần hết, người duy nhất cần lo lắng chỉ có Nhạc Phong, nếu Nhạc Phong cũng không sao thì nó sẽ làm thế nào?"

Nói xong, lão nhìn chăm chăm Tần Chính, nhìn mà khiến gã phát run, vô thức lặp lại: "Làm thế nào?"

Tần Thủ Nghiệp thở dài trong lòng, Tần Chính vẫn còn quá trẻ, nếu không phải hiện giờ không có lựa chọn thích hợp nào khác, lão thực sự không muốn giao quyền làm chủ cho Tần Chính, một kẻ như vậy nếu gặp phải người ngoan cố như Thịnh Hạ, chẳng phải sẽ sợ chết khiếp?

Nhưng chẳng còn cách nào khác, không trâu bắt chó đi cày, chris có thể mài dũa miếng đá thô này thành ngọc, có thể dạy được chút nào hay chút ấy: "Nó sẽ thấy không việc gì phải kiêng dè nữa, cơ hội bày ra trước mắt quá tốt, có thể dạy dỗ kẻ thù của gia đình nó, Thịnh Thanh Bình, Diệp Liên Thành, nó sẽ từ từ tính sổ với tao, thân già này chịu được mấy cú? Hơn nữa nếu nó muốn diệt cỏ tận gốc, lật đổ tao rồi còn muốn đối phó với Tần gia thì sao? Không phải bác coi thường chú mày, mà với thủ đoạn hiện giờ của Thịnh Hạ, Tần gia chưa có kẻ nào có thể đối đầu với nó, nó là bò từ vũng máu lưỡi dao mà ra, đám chú mày còn ít kinh nghiệm quá."

Tần Chính có chút tự kiêu: "Bác cả, có câu chuyển nguy thành cơ, nghĩ theo một chiều hướng khác, đây có lẽ lại là một cơ hội tốt, lão thái gia không phải vẫn còn người hay sao, chúng ta gọi điện cho lão thái gia, ra tay từ bên đó vừa bất ngờ lại khó phòng bị, không chừng chớp mắt đã tóm được con bé đó rồi, đánh bữa cũng trúng..."

Gã càng nói càng hưng phấn, càng nói càng cảm thấy mình có lý: Mấy ngày trước cứ lao đi tìm như ruồi bay loạn xạ, chẳng phải là vì không biết Thịnh Hạ ở đâu hay sao, giờ thì tốt rồi, tự nó đã chui đầu vào lưới, chẳng phải là chuyện tốt hay sao....

"Mày có thù oán với Miêu Miêu à?"

Giọng nói âm u đột nhiên vang lên, khiến Tần Chính không khỏi giật mình, gã nhìn gương mặt thoáng chốc trở nên vắn vẹo của Tần Thủ Nghiệp, bỗng nhiên sáng tỏ.

Chẳng trách bác cả lại giữ kín như bưng việc này, lưu những kẻ khác ở lại giải quyết hậu quả chỉ một mình đi về, chẳng trách bác cả không muốn để lão thái gia biết: Trong mắt lão thái gia, mười Miêu Miêu cũng không bằng một đứa con gái nhà họ Thịnh, ông ấy chỉ biết phải bắt được Thịnh Hạ bằng bất cứ giá nào, không lý nào lại lo đến chuyện sống chết của Miêu Miêu.

Cho nên, đề nghị "gọi điện cho lão thái gia" vừa rồi là hết sức ngu xuẩn, Tần Chính căng thẳng nuốt nước bọt: "Cháu không có ý đó... bác cả, bác định làm gì bây giờ?"

Nhìn vẻ mặt căng thẳng đến sợ sệt của Tần Chính, Tần Thủ Nghiệp lại thấy thả lỏng hơn, lão kéo chiếc gạt tàn lại gần, nhàn nhã châm một điếu thuốc, rít vài hơi, sau đó kẹp điếu thuốc giữa hai đầu ngón tay đập nhẹ lên mép gạt tàn một cái: "Có gì mà làm sao bây giờ, người xưa chẳng phải có câu, ai chẳng chết một lần hay sao, nói đi nói lại chuyện đã đến nước này, có muốn tránh cũng không được. Tao chết cũng được, chỉ có điều để nó sống, Tần gia chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm, cho dù thế nào, tao cũng phải kéo nó chết chung ---- coi như đập chuột vỡ bình, dọn đường cho mấy đứa."

Tần Chính nghe mà ngơ ngẩn: "Nhưng bác cả, lợi thế giờ đang nằm trong tay Thịnh Hạ, bác... có nắm chắc không?"

Tần Thủ Nghiệp không hé răng, hai người im lặng nhìn điếu thuốc trong tay lão càng ngày càng ngắn, không ai nói gì, cho đến khi nhân viên phục vụ phòng VIP đến thêm trà cho Tần Thủ Nghiệp.

Tần Thủ Nghiệp kéo tách trà lại gần, tựa như đang thưởng ngoạn nhìn nước trà màu xanh thắm rót vào ly thủy tinh, đến khi trà gần đầy, lão mới nói: "Trong lòng ta... đã có tính toán."

Cũng không hiểu vì sao, đêm nay mưa gió lớn đến kỳ lạ, hạt mưa bị gió thổi phần phật đánh vào cửa sổ thủy tinh, trong phòng khách không bật đèn, Quý Đường Đường kéo ghế ngồi đối diện với cửa lớn, an vị ngồi trên ghế nhìn về phía cửa, thỉnh thoảng châm một điếu thuốc, nhưng hút rất ít, phần lớn là do thuốc tự cháy hết, từ góc độ của Miêu Miêu có thể nhìn thấy bàn tay cầm thuốc đang buông thông của cô, cũng không biết cô đang suy nghĩ gì, một lúc lâu mới giơ tay đưa thuốc lên bên miệng rít một hơi, sau đó hơi ngẩng đầu, từ từ nhả một vòng khói về phía trần nhà.

Trong lòng Miêu Miêu uất hận không nói lên lời, lá gan của cô ta nhỏ, nếu đụng phải đám cướp bóc bình thường chắc đã sợ đến im bật, nhưng đối mặt với Quý Đường Đường lại luôn có một thứ kiêu ngạo không muốn cúi đầu trước mặt cô, cho dù lúc trước đã ăn đòn rồi cũng không biết điều, ánh mắt khi nhìn Quý Đường Đường vẫn như dao găm, bà Diêu Lan tinh mắt nhìn thấy đã cảnh báo cô ta mấy lần nhưng cô ta vẫn cố chấp không nghe, theo cô ta, đây là cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, người ta có thể thua trận, chứ tuyệt đối không thể cúi đầu trước đối phương.

Sau khi được Tần Thủ Nghiệp cho người đưa về nhà, cô ta kỳ thực cũng đã suy nghĩ đến nguyên nhân hậu quả của chuyện này, Nhạc Phong và Quý Đường Đường tại sao lại có xung đột nghiêm trọng với cha mình như vậy, quả thật là mờ mịt, ấn tượng ban đầu bao giờ cũng là chủ đạo, đối phương luôn luôn sai: Cha là một người hoàn hảo như vậy, có thân phận có địa vị, nếu không phải bị các người ép, sao có thể xích mích với đám tôm tép như các người? Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, các người vẫn còn nguyên vẹn, cha tôi lại gãy mất một chân, thù hận đến thế nào mà phải chèn

gây một chân của người ta chứ? Còn muốn thế nào? Vẫn chưa hài lòng, còn đuổi đến tận cửa đe dọa hai mẹ con mình!

Tất cả đều là lỗi của Quý Đường Đường, khi gặp cô ta ở Ca Nại, có năm mơ cũng không ngờ tới cô ta lại có ảnh hưởng lớn như vậy đến cuộc sống của mình: Nhạc Phong chẳng phải đã bị cô ta cướp mất? Trước kia mình và Nhạc Phong cũng có mấy cuộc chia tay ngăn ngụt, nhưng cuối cùng không phải vẫn quay lại hay sao, nếu không có cô ta chen vào, Nhạc Phong sẽ không bỏ đi, cũng sẽ không bị cô ta kích động mà gây chuyện với cha mình ---- Nhạc Phong thì có thù oán gì với cha chứ? Chỉ có thể là vì cô ta thôi.

Bà Diêu Lan ở bên cạnh cố sức nhích người, lông mày xung quanh bởi vì đau đớn mà hơi nhăn lại, mím miệng không dám phát ra âm thanh, Miêu Miêu sững sốt một lúc, có chút máu xông lên não: Thắt lưng xương sống của mẹ vẫn yếu, bình thường ngồi lâu trên ghế một lúc cũng khó chịu, sao chịu nổi cảnh bị trói ngồi trên đất lâu như thế, hơn nữa còn đang lạnh đến vậy!

Lồng ngực Miêu Miêu phập phồng mãnh liệt, Diêu Lan nhìn thấu tâm tư cô ta, căng thẳng liên tục nhìn cô ta lắc đầu.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, lúc đó là bà ta mở cửa cho Quý Đường Đường, trước khi mở bà ta còn nhìn qua mắt mèo, thấy là một cô gái trẻ xinh đẹp hòa nhã --- không ngờ vừa xoay người đã bị đánh ngất, lúc tỉnh lại nghe thấy tiếng đàn của Miêu Miêu, Diêu Lan chung quy vẫn ăn cơm nhiều hơn Miêu Miêu mấy chục năm, ngay lập tức suy nghĩ ngọn ngành, bà ta cho rằng đây là một vụ hợp tác bắt cóc tổng tiền, muốn dùng tiền để giữ mạng, nhưng sau đó lại nghe thấy Quý Đường Đường gọi điện cho Tần Thủ Nghiệp, chỉ biết sự việc không đơn giản như vậy, hơn nữa Miêu Miêu còn bị đánh ----- đây rõ ràng là trả thù, cho nên

bà ta vẫn ra hiệu cho Miêu Miêu: Phải ngoan ngoãn, hành sự theo hoàn cảnh, phải cam chịu...

Lần này cũng vậy, rõ ràng đã bảo con bé đừng nhiều chuyện, nó lại đột nhiên dùng sức nhích người, hai chân bị trói cùng nhau nâng lên liều mạng đá vào cạnh bàn, chân bàn ma sát với mặt đất phát ra tiếng va chạm nặng nề, Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn bên này, Miêu Miêu không chút sợ hãi ngẩng đầu, ý bảo có chuyện muốn nói.

Quý Đường Đường nhú mày một cái, những vẫn đi tới, vươn tay kéo băng dính dán ngoài miệng cô ta, xoẹt một cái, đau đến mức sắp ứa nước mắt.

Diêu Lan đau lòng lắm, nhưng lại không thể làm gì.

Quý Đường Đường lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

Miêu Miêu cắn răng: "Tôi biết cô không thích tôi, cô không cho tôi ngủ thì thôi, nhưng thân thể mẹ tôi không tốt, cô có thể cho bà ấy cái chăn lót một lúc được không hả."

Quý Đường Đường hờ hững nhìn Diêu Lan, sâu trong lòng lại thoáng sửng sốt, không hiểu vì sao, cảm giác mà bà Diêu Lan mang lại cho cô lại có chút giống với người mẹ ruột Thịnh Thanh Bình của mình, kiểu tóc không khác biệt mấy, thái dương lác đác có vài sợi tóc bạc, đều là vì con gái mà hao tổn đi tháng ngày thanh xuân.

Cô nhớ đến câu nói cuối cùng mẹ lưu lại cho mình trong bức thư.

"Tiểu Hạ, mẹ yêu con."

Những lời này, đã đọc khi ấy rồi, sau này cũng nhớ lại vô số lần, nhưng kỳ thay, không có thứ cảm xúc nào mãnh liệt tuôn trào tựa như lúc này, có lẽ là do sự đối lập giữa sự bảo vệ mạnh mẽ của Miêu Miêu đối với

mẹ cô ta, cô bỗng thấy thật hổ thẹn khi chịu ơn sinh thành của mẹ mình mà không báo đáp được ngày nào.

Tính ra, từ nhỏ cô đã thân thiết với cha mình, chuyện gì cũng thích mách lẻo với Tần Thủ Thành, "Ba ơi ba, mẹ đánh tay con", "Ba ơi ba, mẹ không cho con mua kẹo", "Ba ơi, mẹ không cho con xem ti vi", lớn lên một chút, đã biết tranh cãi với Thịnh Thanh Bình, có lúc còn giậm chân nói mấy câu nhần tâm: "Sau này con chỉ nuôi ba thôi, con sẽ gửi mẹ vào viện dưỡng lão!"

Tạm thời để cho cô nhớ lại, rõ ràng không có bất cứ tình huống nào bảo vệ mẹ mình như Miêu Miêu hiện giờ. Vậy nên, vài chữ "Tiểu Hạ, mẹ yêu con", đủ để nước mắt cô chực trào nơi khóe mắt trong cái đêm mưa gió xoay vần này.

Miêu Miêu thực sự tức giận trước sự thờ ơ của cô: "Quý Đường Đường, cô có chút đồng cảm được không? Thân thể mẹ tôi không khỏe, cô lấy chăn cho bà ấy lót một chút không được sao, cô không có mẹ à? Người ta mà đối xử với mẹ cô như vậy, cô sẽ thấy thế nào?"

Cảm xúc của Quý Đường Đường trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, cô nhìn chòng chọc Miêu Miêu, lạnh lùng nói: "Tôi không có."

Miêu Miêu bị cô làm cho tức đến nghẹn lời, nhìn bóng lưng của cô oán hận nói: "Chẳng trách lại mất dạy như vậy."

Còn chưa nói dứt lời, tầm mắt bỗng nhiên tối sầm, Quý Đường Đường đã quay lại, cô xách lấy cánh tay Miêu Miêu kéo ra ngoài, Miêu Miêu bị cô kéo đi ngã sấp ngã ngửa, tầm nhìn nghiêng ngả, sợ đến mức thét to, Diêu Lan cũng cuống quýt, vùng vẫy muốn ngăn cản, nhưng bà ta đang bị trói, ngộ nguậy cũng vô ích, Quý Đường Đường kéo Miêu Miêu sang phòng bên cạnh vứt xuống đất, nhìn không thấy có thứ gì vừa tay để đánh cô ta, đơn giản tìm thấy cái gì thì ném lên người cô ta cái đó, sách, vở, chén, đĩa, đĩa

ăn, đũa, tuy đều là vật nhỏ nhưng bị cô quăng như vậy cũng đau, hơn nữa Miêu Miêu không tránh được, né mấy lần vẫn bị ăn đập, ngực vừa hận vừa oán, đến cuối cũng chẳng buồn quan tâm, thét lên: "Có bản lĩnh cô đánh chết tôi cho xong, cô hại tôi còn chưa đủ à, tôi hận cô, hận cô chết đi được..."

Quý Đường Đường sừng sốt một chút, không tiếp tục ném thứ này thứ kia qua nữa, Miêu Miêu khóc òa lên, bất chấp tất cả: "Nhạc Phong đi rồi, cha tôi cũng tàn tật, nếu như không phải do cô, làm sao tôi lại ra nông nỗi này? Rốt cuộc là cô từ đâu tới, vì sao cứ bám riết lấy tôi không buông? Tôi đâu có đắc tội cô. Cô cướp mất Nhạc Phong, tôi có nói gì không? Các người lái xe làm cha tôi bị thương, tôi có dám riết không tha không, cô còn đuổi tới tận nhà, đánh tôi, đe dọa cha tôi, tôi hận sao cô không chết đi! Nhạc Phong sao có thể thích một người như cô, cô chỉ biết giả bộ tốt đẹp hiền lành trước mặt anh ấy thôi, có giỏi cô đánh tôi trước mặt anh ấy đi, cô dám không, hả, cô có dám không?!"

Rẹt một tiếng, Miêu Miêu còn định nói tiếp, đã bị băng dính dính miệng lại, lần này dán miệng thôi chưa đủ, Quý Đường Đường còn nâng đầu cô ta lên, quăn quanh hai vòng, có một vòng còn quăn qua mũi cô ta, Miêu Miêu suýt nghẹt thở.

Miêu Miêu cắn hận khôn xiết, nhìn chòng chọc Quý Đường Đường, Quý Đường Đường vỗ vỗ mặt cô ta, không nặng không nhẹ: "Khóc ai chẳng biết, khóc lóc om sòm ai mà chẳng biết? Có bản lĩnh cô cứ khóc đi gào đi, để xem có phải cứ để cô khóc một trận thì bất cứ chuyện gì cũng được toại nguyện không."

Lúc ra đến cửa, Diêu Lan đã gần bò tới nơi, tay chân bà ta bị trói, cũng không biết mất bao nhiêu sức lực mới bò được đến đây, Quý Đường Đường nhìn bà ta một cái, mặt không thay đổi bước qua người bà ta.

Chỉ có điều, khi nhấc chân bước qua, cô bỗng cảm thấy mình cũng thật ác độc, hại cô là Tần Thủ Nghiệp, cô việc gì phải gây khó dễ cho hai mẹ con này?

Mưa gió thoáng ngớt một chút, Quý Đường Đường lại ngồi xuống cái ghế kia, bật lửa hình như đã hết gas, bật mấy lần cũng không lên, lần cuối cùng tia lửa bùng lên, trong thoáng chốc, nhớ đến câu nói của Miêu Miêu, Quý Đường Đường bỗng nhiên thất thần.

----- nếu như không có cô...

Lần đầu tiên trong đời, Quý Đường Đường bắt đầu suy nghĩ đến giả thiết này: Những người mà mình yêu quý, những người mà mình quan tâm, có thể vì thực sự vì thế giới này chưa từng tồn tại một người như bản thân mà sống tốt hơn, viên mãn hơn không?

Nếu Nhạc Phong không phải vì quen cô, sẽ không có trận tai bay vạ gió này, Diệp Liên Thành cũng thế, sẽ không bị dính vào một cách vô tội như vậy, cả mẹ cô nữa, nói không chừng cũng sẽ không chết, nói không chừng cũng sẽ không phải rời khỏi Bát Vạn đại sơn.

Trên đời này, thực sự tồn tại một người sinh ra đã bị nguyên rủa, không ngừng liên lụy đến người bên cạnh hay sao?

Quý Đường Đường nhớ đến một bộ phim đã từng xem, 《 Hiệu ứng cánh bướm 》 , nhân vật chính vô vọng phủ nhận lâu đến vậy, cuối cùng vẫn chọn quay trở lại cơ thể mẹ, bóp chết chính mình ngay trong bụng mẹ.

Nếu mà chưa từng tồn tại, bọn họ, có lẽ bọn họ, đều sẽ tốt hơn chẳng.

Ánh mắt của Quý Đường Đường rơi vào một hàng bình trụ xám xịt trong góc phòng âm u.

Tần Thủ Nghiệp trăm ngàn không ngờ rằng sẽ đụng phải cảnh sát ở cửa nhà mình.

Một chiếc xe 110, hai người cảnh sát, bảo vệ khu, còn cả một người đàn ông chuyển bình gas đang liên miên nói không ngớt với cảnh sát.

"Hôm qua tôi nhận được điện thoại chuyển đến, liền lấy xe chuyển đến, đến gần mới thấy nghi, khu này rất cao cấp, còn có cả biệt thự riêng, không giống như mấy nơi dùng bình gas to, tôi mới gọi điện thoại hỏi, đối phương nói đúng rồi, cứ chuyển tới thôi, lại báo bảo vệ cho vào, lái xe vào, một cô gái mở cửa, hỏi tôi trên xe có bao nhiêu bình, tôi còn đưa cho mấy nhà nữa, có tầm mười mấy bình, cô ta bảo khiêng hết xuống, tôi nói không được, các người dùng nhiều bình gas như thế làm gì, cô ta cho tôi tiền bảo tôi chuyển xuống, tôi không đồng ý, cô ta liền tăng giá, tôi nhất thời hồ đồ, nghĩ đằng nào chả bán, kiếm nhiều hơn một tí cũng tốt, rồi chuyển năm sáu bình xuống..."

"Quay về ngắm lại mới thấy hoảng, ở đây không giống chỗ dùng loại bình này, hỏi nhân viên giấy tờ chỗ làm bảo chưa đưa đến đây bao giờ, hỏi nhân viên vận chuyển khác cũng nói không, cả đêm tôi mất ngủ, thậm chí hay là có chuyện gì..."

"Cho nên mới tìm đến các anh, không có chuyện gì thì may, vậy là do tôi đoán mò, nếu là có, tôi cũng báo trước... năm sáu bình gas công nghiệp, sợ chết người mất..."

Tần Thủ Nghiệp đứng một bên nghe, trên mặt không có biểu cảm gì, lão nhìn vào trong nhà, cửa sổ đóng chặt, tất cả rèm cửa đều bị kéo xuống tựa như một tòa thành đầy chết chóc.

Bảo vệ khu nhà nhận ra vị Bí thư nghiêm túc này, bỗng nhiên thấy ông ta chống nặng, kinh hãi nói không nên lời, chỉ thì thầm với người cảnh sát bên cạnh vài câu, người cảnh sát kia vừa nghe vừa nhìn về phía Tần Thủ

Nghiệp, cuối cùng chào hỏi ông ta: "Là Bí thư Tần phải không ạ, chúng tôi đến tìm hiểu tình hình một chút, đương nhiên, có lẽ cũng chỉ là một sự hiểu nhầm..."

Tần Thủ Nghiệp còn chưa kịp trả lời, di động đã vang lên, màn hình hiển thị là Miêu Miêu.

Ông ta ra hiệu cho người cảnh sát, sau đó vội vàng bước qua hai bước, nhận điện thoại.

"Ông đến rồi, Nhạc Phong đâu?"

"Không tiện dẫn cậu ta theo."

Sau câu trả lời là sự trầm mặc rất lâu, Tần Thủ Nghiệp rõ ràng biết câu trả lời này sẽ đánh một đòn nghiêm trọng như thế nào đến Quý Đường Đường, lão có một cảm giác hòa nhau thật dễ dàng: Sự tình đang chuyển biến tốt về phía mình, lão phải nắm được mọi thứ, không thể vì Miêu Miêu mà mất không chế.

Quả nhiên, khi Quý Đường Đường tiếp tục mở miệng, giọng nói đã khó mà bình thường: "Vậy ông tới làm gì?"

"Tôi đến để trao đổi Miêu Miêu."

Quý Đường Đường gần như phát điên cười phá lên, cuối cùng gằn giọng nói: "Ông chờ mà nhật xác cô ta đi."

Tần Thủ Nghiệp phi thường bình tĩnh, lão lại bước thêm hai bước: "Thịnh Hạ, chúng ta đều không phải người ngu, nói thẳng ra đi, kẻ thù của cô là tôi, không phải Miêu Miêu và mẹ con bé, nếu cô thấy được tôi đến thì cũng biết là cảnh sát đã tham gia --- nếu giờ cô giết Miêu Miêu, cảnh sát sẽ không bỏ qua cho cô, cô có thể sẽ ngồi tù, có lẽ sẽ chết, nhưng tôi sẽ bình yên vô sự. Đương nhiên, cô có thể lựa chọn, thả Miêu Miêu và mẹ nó ra,

đổi lại, tôi sẽ đi vào, chúng ta mặt đối mặt, có thù báo thù, có oán báo oán, cô nghĩ sao?"

Đầu dây bên kia im lặng.

Tần Thủ Nghiệp cười cười: "Cô thông minh như vậy, nên biết phải làm sao, Thịnh Hạ, cửa ải cuối cùng rồi, một bước nữa thôi, xem lựa chọn của cô mà thôi. Cô có thể chọn sát hại người vô tội, khiến tôi thương tâm, cũng có thể chọn giết tôi, kết thúc mối thù của gia đình, tự cô suy nghĩ đi."

Điểm đến thì dừng, lão không nói thêm nữa, bề ngoài thì chắc chắn nhưng trong lòng vẫn có vài phần thấp thỏm.

Có điều, vận may hôm nay chung quy vẫn không tệ, mấy phút dài đằng đẳng trôi qua, lão nghe thấy Quý Đường Đường nói: "Ông vào đây."

Tần Thủ Nghiệp không nhường bước: "Cô thả hai mẹ con Miêu Miêu ra trước đã."

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc: "Cùng nhau đi, ông đi ra trước cầu thang đi, tôi sẽ mở cửa thả người."

Tần Thủ Nghiệp thở hắt một hơi, chống gậy đi đến cửa, cảnh sát nhận thấy có điểm lạ, nhìn nhau một cái sau đó ra sức ngăn cản, Tần Thủ Nghiệp rất không khách khí đẩy tay cảnh sát ra, nói với Tần Chính: "Ở đây anh giải quyết đi."

Dù sao cũng là bí thư, uy danh không nhỏ, cảnh sát kia có lẽ cũng e ngại chức vị của ông ta, không dám cứng rắn chặn đường, nhưng sự hồ nghi nơi đáy mắt thì lộ rõ.

Đoạn đường đi đến cửa này, thường ngày đi quen, lần này đi lại cảm thấy thật khác biệt, trong lòng Tần Thủ Nghiệp dâng lên một cảm xúc bi thương tràn trề: Chưa biết chừng đúng là đi lên tuyệt lộ, đi một bước, liền thiếu một bước.

Mới bước tới dưới bậc thang, cửa đã tự mở ra, Quý Đường Đường đứng đó, cách lão chưa đầy nửa mét, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hõm sâu, trái lại khiến cho đường nét gương mặt có vẻ rõ ràng hơn nhiều.

Phía sau cô là Miêu Miêu và Diêu Lan đang kinh hoảng vô hạn, hai người đều bị dính miệng, không thể kêu la, Miêu Miêu tóc tai rối bời, trên mặt có vết bầm, nhìn thấy lão là khóc, ra sức lắc đầu như muốn lão mau đi, Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng, đẩy Diêu Lan ra ngoài trước, phịch một tiếng bà ta liền lăn xuống bậc thang, phía sau vọng đến tiếng kinh hô của hai người cảnh sát và bảo vệ, Tần Thủ Nghiệp trấn định bước tiếp hai bước, khi sắp đến cửa, Quý Đường Đường liền đẩy Miêu Miêu ra.

Ngay lúc Tần Thủ Nghiệp đang phân tâm vì Miêu Miêu, Quý Đường Đường đột nhiên giật lấy cây gậy của lão, lại lật tay nện mạnh lên lưng lão một cái, kéo thẳng vào trong nhà, sau đó một đạp đóng cửa.

Tần Thủ Nghiệp đứng không vững, đầu chúi xuống đất, gậy của Quý Đường Đường mưa vung xuống trên đầu, trên chân của lão, Tần Thủ Nghiệp ôm đầu tránh né, sao bay đầy trước mắt, khi Quý Đường Đường dừng tay, tóc đã rối loạn, cô dùng tay lau mồ hôi trên trán, hỏi Tần Thủ Nghiệp: "Nhạc Phong chết rồi ư?"

Ngay vào lúc cô hỏi như vậy, ngoài cửa vang lên tiếng kêu tê tái ruột gan của Miêu Miêu: "Cô ta bắt cha tôi rồi, cô ta muốn giết chúng tôi, mau cứu cha tôi, tôi xin các anh đấy!"

Xem ra, người bên ngoài đã giải thoát cho Miêu Miêu và Diêu Lan, như vậy bọn họ nhất định cũng đã biết, mấy bình gas này mua về không

phải là để nấu cơm, xông vào nhất định là không dám, gọi tiếp viện cũng nhất định không nhanh như vậy, về thời gian, cô vẫn đủ dùng.

Tần Thủ Nghiệp bắt đầu cười ha hả, miệng ông ta bị sứt một chỗ, nhếch miệng cười, tơ máu lẫn với răng môi, nhìn dữ tợn vô cùng, lão nói: "Mày việc gì đã biết còn cố hỏi?"

Lão vừa nói vừa nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở một hàng bình gas trong góc.

Nếu như lão nhớ không nhầm, gia đình Thịnh Hạ tan tác cũng vì một vụ nổ khí gas?

Phải hình dung cảm thụ của lão hiện giờ thế nào đây, phong thủy xoay vần, hay là sống ở đời có nợ có trả? Nếu như Thịnh Hạ dùng cách khác để giết lão thì thôi, dùng bình gas, khiến lão có một cảm giác không chạy thoát khỏi số mệnh báo ứng.

Quý Đường Đường cắn răng, tay run run giơ cây gậy lên, Tần Thủ Nghiệp chống tường ngồi xuống, nói: "Đánh đi, đánh chết tao, đến chỗ nó chôn xác ở đâu mày cũng không biết."

Lão vừa nói vừa rút di động trong túi ra, nhấn mấy phím sau đó đưa cho cô: "Tự xem đi."

Quý Đường Đường ngẩn ra, vô thức vươn tay đón lấy.

Là ảnh chụp bằng di động, sàn đất màu vàng thẫm, Nhạc Phong quỳ rạp trên mặt đất, mặc bộ quần áo anh mặc vào cái lần cuối cùng hai người gặp mặt, quanh đầu là một vũng máu lớn, hai bên trái phải có rất nhiều những cái chân, đi giày da, giày thể thao, đều là người nhà họ Tần đúng không?

Không chỉ một tấm, mà mấy tấm liền, Quý Đường Đường máy móc lật tới cuối, lại lật trở lại, hình ảnh đập vào mắt còn khiến tin dữ trầm trọng hơn cả lời nói, Quý Đường Đường cảm thấy mình có chút đứng không vững, một giọt nước mắt rớt xuống trên màn hình, đầu óc ong ong, chỉ có một câu nói cứ xoay vòng đảo điên: Nhạc Phong chết rồi, thực sự đã chết rồi.

Tần Thủ Nghiệp móc một chiếc khăn tay từ trong túi ra, run rẩy mở ra lau đi vết máu nơi khóe miệng, chợt nhớ tới điều gì đó: "À, đúng rồi, còn mang cho mày một kỷ vật đây."

Lão lại giơ một chiếc ví da ra, Quý Đường Đường máy móc đón lấy, mở ra nhìn, chiếc ví trống không, có lẽ tiền đã bị người nhà họ Tần vét sạch, trong ngăn kếp plastic để ảnh chụp có kếp một đóa hoa cúc vàng bình thường.

Cho dù khi đó thần trí còn lơ ngơ ngẩn mơ hồ, Quý Đường Đường vẫn mơ hồ nhớ rằng đóa hoa này là cô tặng cho Nhạc Phong, cô không ngừng rơi lệ nhìn Tần Thủ Nghiệp, quên cả phần nộ, hỏi lão: "Tại sao ông lại giết Nhạc Phong?"

Tần Thủ Nghiệp nói: "Tao cũng đâu muốn."

"Ai bảo mày gọi điện cho ba mày làm gì? Thịnh Hạ, sao mày có thể ngu ngốc đến thế được nhỉ, ba mày là ai hả, giết Diệp Liên Thành cũng không buồn chớp mắt, dựa vào đâu mà tha cho Nhạc Phong? Vừa nghe điện thoại của mày xong liền đến tìm tao, vốn tao còn định giữ Nhạc Phong lại một thời gian, sau ngẫm lại, hai con chim ở rừng không bằng một con trong tay, mày còn trốn ra được, nhờ đâu cứu mất Nhạc Phong ra nữa, không phải tao mất trắng? Đêm dài lắm mộng, giết đi vẫn an tâm hơn, ít nhiều cũng xả được mối hận mất chân này của tao chứ?"

"Còn nữa, thằng đó chết cũng đáng thương lắm, xin tao đừng giết nó, nó nói mình không muốn chết, lúc ra tay tao cũng không đành, nhưng đâu còn cách nào khác, nếu nó không cán gãy chân tao, có thể còn có chỗ mà thương lượng, ai bảo nó lên nhằm thuyền, chọn sai đội?"

"À, chưa hết, bắn nó một phát còn chưa chết, giãy giãy trên mặt đất, mày nhìn thấy người ta giết gà bao giờ chưa, cắt một dao trên cổ sau đó ném đi, con gà sẽ vẩy cánh run rẩy, tựa như giết gà vậy, tao lại bắn thêm hai phát nữa, nó mới chết...."

Quý Đường Đường vung một cái tát, sức lực cô đột nhiên phi thường mạnh, Tần Thủ Nghiệp cảm thấy xương cằm của mình cũng bị cô làm cho kêu răng rắc, sau khi bị đánh, nửa bên mặt tê rần đến mất cả cảm giác đau đớn.

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả, lão biết Quý Đường Đường không chịu nổi kích thích, lão đúng là muốn kích động cho cô phát điên lên thì mới tốt: "Đánh tao? Đánh tao thì có ích gì, chẳng lẽ tao là người hại Nhạc Phong phải chết, người hại chết nó không phải là mày hay sao?"

"Nếu mày không yêu nó, chẳng phải sẽ không có chuyện gì? Nhạc Phong là ai, trước đây nó từng yêu đương với Miêu Miêu, thiếu chút nữa đã thành con rể tao, vuốt mặt phải nể mũi, tao sao có thể xuống tay với nó, ai bảo nó dính phải mày? Nếu nó sớm biết ở bên cạnh mày sẽ có kết cục như vậy chắc sẽ hối hận đến xanh ruột, cũng chỉ là yêu đương mà thôi, trên đời này thiếu đàn bà hay sao, việc gì phải uống mạng vì mày chứ?"

"Còn cả Diệp Liên Thành cũng thật đáng thương, không quen mày chẳng phải đã không xảy ra chuyện gì? Một thằng nhóc tuần tú, lại bị chém thành từng miếng, mày có biết cảnh sát không tìm được hết thi thể của nó không, có mấy đoạn chắc bị chó tha đi chỗ nào cũng không biết..."

Đầu óc Quý Đường Đường như muốn nổ tung, đôi mắt đã ngập tơ máu không phân rõ được đâu là con người, đâu là lòng trắng, cô ôm đầu thất tha thất thiểu lùi lại mấy bước, khản giọng thét lên với lão: "Đừng nói nữa, ông im đi!"

Tần Thủ Nghiệp nhìn cô cười: "Còn cả mẹ mày nữa, đêm hôm đó, chúng tao tiến vào, nói rõ thân phận, cô ta liền choáng váng, mày có biết cô ta còn quỳ xuống cầu xin bọn tao tha cho mày không, thật đáng thương, đầu đập bôm bốp lên mặt đất, máu chảy không ngừng, nhưng vô ích, để mày sinh ra oán khí, cô ta phải chết, lúc ngọn lửa bốc lên cô ta còn chưa chết, vẫn nhích mãi nhích mãi, miệng gọi tên mày, Tiểu Hạ, Tiểu Hạ..."

Quý Đường Đường đã khóc không thành tiếng, cô vươn tay muốn bóp cổ Tần Thủ Nghiệp, lão vừa ho vừa cười những tiếng nhát gừng, gương mặt lão cách Quý Đường Đường chưa đến một tấc, nhìn chòng chọc vào mắt cô, nét mặt đầy vẻ dữ tợn: "Trách ai? Muốn trách ai? Nếu như mày chết sớm đi một chút, chẳng phải sẽ không có chuyện gì xảy ra? Nếu lúc đó bắt được mày ở Đôn Hoàng thì tao việc gì phải động đến Diệp Liên Thành? Tao có bị mất một chân hay không? Tao có cần thiết phải ra tay với Nhạc Phong không?"

Quý Đường Đường liên tục run rẩy, thân thể run rẩy, giọng nói cũng run rẩy, cô thực sự không tin nổi Tần Thủ Nghiệp có thể vô sỉ đến nước này: "Vì sao tôi không thể trốn? Tôi muốn sống là sai sao? Các người đều sống, vì sao lại bắt tôi chết? Ông hại bao nhiêu người như vậy, lại còn trách tôi sống quá lâu ư?"

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Lẽ nào tao nói sai, thứ trời sanh đã là khắc tinh như mày, khắc cả người thân người yêu của mình, mày xem xung quanh mày còn có ai, ba mày một lòng muốn mày chết, mẹ mày đã chết rồi, Diệp Liên Thành cũng chết, Nhạc Phong cũng ngóm, mày dính vào ai người đó sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, mày còn sống để làm gì? Thà mày chưa từng sinh ra còn hơn!"

----- nếu như không có mày....

----- mày xem xung quanh mày còn có ai....

----- mày dính vào ai người đó sẽ không có kết cục tốt đẹp...

----- chẳng thà mày chưa từng được sinh ra còn hơn!

Có thứ gì đó trong đầu Quý Đường Đường như đứt phứt, sau đó từng sợi từng sợi nối tiếp nhau, từng chút đứt đoạn, cô chưa từng hận một người nào đến thế, hận đến mức không muốn nhìn thấy, không muốn nói thêm một câu nào nữa, chỉ muốn lão ta chết, chết mà một nhúm xương một nhúm tro cũng không thừa.

Cô lão đảo đứng dậy, trong đầu trống rỗng, đi thẳng đến chỗ bình ga, vịn từng cái từng cái một, tự nhủ trong lòng:

---- đây là vì mẹ....

---- đây là vì A Thành....

---- đây là vì Nhạc Phong....

---- đây, là vì mình....

Đột nhập cướp bóc, giết người có chủ ý, số bình gas có thể tạo thành một vụ nổ cùng với thân phân Bí thư chính ủy, mỗi một yếu tố đều không thể khinh thường, hai cảnh sát 110 không dám tự quyết định, gọi một cuộc điện thoại về cục, quân tiếp viện trong vòng nửa tiếng đã tới, nhanh chóng sơ tán các hộ gia đình xung quanh và bố trí nhân thủ ở các vị trí, nhân viên phá án rút đến một nơi có khoảng cách tương đối an toàn, có hai người phụ trách tìm hiểu tình hình qua Miêu Miêu và bà Diêu Lan, bên còn lại nhanh chóng chuẩn bị phương án giải quyết: Bắc loa kêu gọi đầu hàng, gửi

chuyên gia đến đàm phán, thực sự không được có lẽ phải cưỡng chế, nhưng không thể dùng đến súng đạn, trong nhà có bình gas, theo lời khai thì không chỉ một bình, nếu tạo thành vụ nổ liên hoàn thì không phải chuyện đùa...

Vội vàng, căng thẳng, thấp thỏm, người cảnh sát đang đặt câu hỏi với Miêu Miêu buông lỏng cổ áo, trong lúc vô tình lại liếc về phía ngôi biệt thự của Tần Thủ Nghiệp.

Không hiểu vì sao, anh ta đột nhiên có một cảm giác mạnh mẽ rằng mật độ không khí xung quanh căn biệt thự đang biến đổi một cách nhanh chóng, sự thay đổi này gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường, anh ta cảm thấy có thứ gì đó đang biến đổi.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh ta hét lớn một tiếng: "Tất cả nằm xuống!"

Anh ta dang hai tay, vừa lúc kéo được Miêu Miêu và Diêu Lan thụp xuống đất, một tiếng nổ lớn khiến màng nhĩ anh ta nhanh chóng co lại, tầm mắt lúc đen lúc trắng, từ xa cũng có thể cảm nhận được làn sóng nhiệt trào qua cơ thể, tựa hồ như tóc cũng cháy sém một mảng...

Không rõ là có mấy tiếng nổ, chừng khoảng năm phút đồng hồ sau, người trên mặt đất mới có thể chống tay, nhổ thứ khói bụi trong mồm ra, tốp năm tốp ba đứng dậy.

Căn biệt thự kia đã không còn tồn tại, nóc nhà bị hất tung, chỉ lưu lại một cái hố to cháy đen, những cánh cửa kính của mấy căn nhà gần đó cũng vỡ nát, vách tường nứt toác đủ kiểu, những cái cây xa xa quỵ rạp về một phía, khói đen không ngừng bốc lên bốn phía...

Phía sau vang lên tiếng kêu khóc tê tái ruột gan của Miêu Miêu: "Cha ơi..."

Nguwoif cảnh sát kia chấn động, vô thức phản ứng lại, vừa hay ôm lấy Miêu Miêu đang lao về phía biệt thự, cao giọng khuyên can cô ta: "Cô gái, bình tĩnh! Có thể vẫn còn nguy hiểm, bình tĩnh.."

Con phố gần với khu biệt thự của Tần Thủ Nghiệp nhất toàn là cửa hiệu, sáng sớm trước 11 giờ, chỗ này bị những quầy bán đồ ăn sáng lớn nhỏ chiếm lấy, không ít người đến ăn chút cháo, mua mấy cái bánh bao hay bánh rán,...

Khi vụ nổ xảy ra, trên đường có không ít thực khách, đám đông chen chúc ở đầu phố xô đẩy lẫn nhau nhìn về phía vụ nổ, đủ lời suy đoán không ngớt bên tai.

----- "Là bom à? Bom đúng không?"

----- "Người bình thường lấy đâu ra bom, chắc là nổ khí gas."

----- "Nhìn khói kia cũng đủ chết người rồi, chắc không ít người chết đâu."

----- "Khu đó không rẻ đâu, toàn là kẻ có tiền cả..."

Trong đám người, có một người phụ nữ đang cầm bánh rán chợt nhớ ra điều gì, nhanh chóng chen ra ngoài: "Niếp Niếp, Niếp Niếp!"

Cô ta đưa con gái ra ngoài mua đồ ăn sáng, vụ nổ vừa xảy ra chỉ lo xem, quên không dắt con gái theo, xem được một nửa mới nhớ đến mấy vụ án ngộ độc của bọn buôn người gần đây, bất giác da đầu tê rần, vội vàng đi tìm.

May là con bé vẫn ở chỗ cũ, đang gặm một chiếc bánh tiêu, ngơ ngẩn nhìn màn khói đen bốc lên từ xa.

Người phụ nữ thở dài một hơi, móc khăn tay lau khóe miệng dính đầy mở của cô bé: "Niếp Niếp, về nhà với mẹ nào."

Niếp Niếp không đi, giơ ngón tay bụ bẫm về phía mảng khói đen: "Mẹ ơi, mẹ xem có giống hình con bướm không kìa?"

Người phụ nữ kia sửng sốt một chút, lúc này mới phát hiện ra từ góc độ của cô bé nhìn sang, khói đen cuộn cuộn bị chia thành hai phía, hình dạng tản ra hai bên, cực kỳ giống một con bướm to màu đen thẫm.

--- Quyên Hắc Điệp kết thúc----

HẮC ĐIỆP

Vĩ Ngự

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2

Sau hai tháng, thân thể Vưu Tư ngày một kém, những cơn đau nhức về đêm ngày một nhiều, mới đầu còn có thể cắn răng chịu đựng, lần nào mồ hôi cũng thấm đẫm ga giường, sau đó đau đến nỗi không chịu được, toàn thân co giật, chỉ có thể kéo ga giường nhét vào miệng cắn, đến sáng thì trải lại ga giường, vết thũng thì giấu vào góc khuất, có khi còn gấp lại gọn gàng làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện này.

Dần dà cũng không giấu được nữa, bởi vì cơn đau đớn khó mà chịu đựng nổi, có lúc đang nằm ngủ, thân thể bỗng quằn quại tựa như một con cá giãy chết trên mặt thớt, cơn đau nhức từ vết bớt hồ điệp tràn ra toàn thân, trong sự đau đớn tột cùng, Vưu Tư thường sinh ra một thứ ảo giác: Vết bớt hồ điệp phía sau lưng cô tựa như một đáy giếng đen ngòm sâu không thấy đáy, mỗi lần phát tác liền có vô số những cột nước giếng phun tựa như gong kìm nuốt chửng người ta tuôn trào, tranh nhau nhào đến cắn xé da thịt, hút cạn máu của cô, cô đau đến mức gào thét tê tái, từ trên giường lăn xuống dưới đất, dùng đầu đập vào bất cứ thứ gì có thể đập, sau đó cuối cùng trong nháy mắt, bỗng nhiên đụng vào ngực Nhạc Phong.

Mỗi lần chịu đựng xong, cô đều cảm thấy mình như đã chết, cô cảm thấy mình có thể bình tĩnh nhìn thấy đám kiến đông nghịt kia dần dần rút đi, chậm rãi để lộ ra một bộ xương trắng hếu đã bị gặm sạch sẽ.

Nhạc Phong xoa xoa đầu cô, nói: "Tư Tư, nghỉ ngơi đi."

Vưu Tư chưa bao giờ đáp lại, cô dờ dẫm mở tròn mắt, nhìn chiếc đèn treo tinh tế trên trần nhà, biệt thự của Nhạc Phong thiết kế rất đẹp, mỗi một

đồ vật đều được chọn lựa theo hướng tinh xảo, có thể nhận ra được là do phụ nữ sắp xếp, cô đã từng hỏi thăm, Nhạc Phong nói là do Khiết Du một tay bài trí.

Có lần, sau khi sắp xếp cho cô nghỉ ngơi ổn thỏa, Nhạc Phong đứng dậy định đi, Vưu Tư khát nước, cô vươn tay kéo áo Nhạc Phong, định nhờ anh rót hộ cốc nước, khi kéo tay anh, do phương hướng bị chệch, tay áo bị rách ra một đoạn, cô nhìn thấy trên cánh tay Nhạc Phong là từng vết máu, đều do cô cào.

Vưu Tư ngăn cả người, Nhạc Phong đi rót nước cho cô, đưa nước tới, cô lại đón lấy cốc nước mà không uống, Nhạc Phong tưởng còn nóng bèn cầm lên giúp cô thổi, Vưu Tư nhìn anh, đột nhiên nói: "Nhạc Phong, em nghĩ em thích anh rồi."

Nhạc Phong cười cười, trả lại cốc nước cho cô: "Không phải em thực sự thích anh, là do em nghĩ vậy thôi, kỳ thực em chỉ cảm kích anh mà thôi."

Vưu Tư im lặng, sau khi trầm mặc một hồi, cô xin lỗi Nhạc Phong: "Xin lỗi anh Nhạc Phong, em không nên nói như vậy, Đường Đường mà biết sẽ đánh em mất."

Nhạc Phong nói: "Cô ấy không thế đâu."

Nhưng một lát sau, anh suy nghĩ kỹ, bỗng nhiên lại nói: "Mà cũng chưa chắc, anh không đoán trước được cô ấy."

Nói xong, hai người đều cười, cười mãi, Vưu Tư cảm thấy xót xa, cô chậm rãi nằm xuống, áp mặt xuống gối, nói: "Em mệt rồi, ngủ một lúc đây."

Nửa tháng sau, Nhạc Phong dừng việc mời bác sĩ tư cho Vưu Tư, thực tế thời gian qua đã chứng minh, cái gọi là tiêm chất dinh dưỡng không hề có tác dụng gì đối với sự hồi phục của Vưu Tư, hơn nữa, tình trạng của cô

lại kỳ dị như vậy, Nhạc Phong cũng sợ khiến cho người khám bệnh hoài nghi ----- nếu bọn họ cho rằng phát hiện ra một trường hợp mang tính nguy hiểm nào kinh động đến cơ quan điều tra thì sẽ rất phiền phức.

Nhạc Phong biết thời gian của Vuur Tư không còn nhiều, sau khi do dự, anh gọi điện cho Thạch Gia Tín.

Nhận được điện thoại, trưa ngày hôm sau Thạch Gia Tín đã tới nhà Nhạc Phong.

Trước khi anh ta đến, trong đầu Nhạc Phong đã vô lần nghĩ đến chuyện tấn cho anh ta một trận, anh cũng thực sự đã quyết định sẽ làm như vậy, nhưng năm đám đang siết chặt trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Thạch Gia Tín lại sững sờ buông lỏng.

Thạch Gia Tín chưa đầy ba mươi tuổi, vậy mà chẳng khác nào một ông già năm mươi.

Ánh mắt đau khổ hồ thẹn sợ hãi né tránh, nụ cười cứng nhắc nịnh nọt, dáng lưng lom khom, tóc bạc hai bên thái dương, nếp nhăn hằn sâu hai bên khóe mắt, chuyện một đêm bạc đầu này, trong tiểu thuyết hay TV có cường điệu thể nào cũng không chấn động bằng những gì nhìn thấy trước mắt.

Nhạc Phong trầm mặc rất lâu, nghiêng người qua một bên: "Vào trong ngồi đi."

Thạch Gia Tín mất tự nhiên nói cảm ơn, xách hành lý tiến vào, Nhạc Phong đóng cửa đi sau, khi đóng cửa, trong lòng anh bỗng nhiên thấy dâng lên một thứ cảm xúc trống rỗng mà thê lương, anh thắng thốt nghĩ, trong cuộc chiến đối đầu giữa các gilaijea, giữa yêu hận tình thù này, không có ai là người thắng, tất cả đều là kẻ thua cuộc.

Bất kể là Thịnh Cẩm Như, Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Thành, hay Thịnh Trạch Huệ, Thạch Gia Tín, Vuur Tư, Đường Đường, bao gồm cả

chính anh, đều là kẻ thua cuộc.

Thạch Gia Tín không dám lên lầu, cũng không dám gặp Vuư Tư, anh ta chờ ở phòng khách, sợ hãi rụt rè ngồi bên mép sofa, chỉ ngồi một khoảng hẹp như vậy, như thể rất sợ sẽ chiếm mất không gian mà đón lấy ánh mắt lạnh lẽo nào đó.

Ở nhà Nhạc Phong đến thời gian cố định sẽ có người giúp việc đến đi chợ nấu cơm, cho dù Nhạc Phong đã dặn dò làm những đồ ăn càng thanh đạm càng tốt cho Vuư Tư nhưng sức ăn của cô ngày càng ít, Thạch Gia Tín mỗi ngày nhìn thấy dì giúp việc bưng một cái bát một cái đĩa nhỏ lên tầng, lại bê y nguyên xuống, lo lắng đến mức phun lửa, có buổi trưa, dì giúp việc đang xào vài món ăn đơn giản, anh ta nhìn khói trắng đầu sôi bốc lên, bỗng nhiên nhảy ra một câu: "Tư Tư thích ăn hạt dẻ đường."

Nói xong liền đi ra ngoài, không biết chạy qua mấy con phố, cuối cùng cũng kịp mua một túi về trước bữa trưa, cẩn thận ngồi xổm bên cạnh bàn trà bóc được một vỏ, lại dùng ngón tay chà sạch vỏ bên trong, đặt bên cạnh chén cơm nhỏ, nhờ dì giúp việc bưng lên.

Nhạc Phong bảo anh ta ăn cơm, anh ta đáp cho có lệ, cầm đôi đũa trên tay từ đầu đến cuối không gắp một miếng thức ăn nào, được một lát lại ngẩng đầu nhìn lên tầng, một lúc sau dì giúp việc đi xuống, nói Tư Tư hôm nay ăn được lắm, hết gần nửa bát, còn khen vị hạt dẻ giống vị từng được ăn ở trường đại học, Thạch Gia Tín phấn khởi đỏ bừng cả mặt, cúi đầu và mấy miếng cơm.

Tất cả cảnh tượng đó, Nhạc Phong thu hết vào đáy mắt, nhìn vừa khó chịu vừa buồn cười, buổi chiều khi Vuư Tư ngủ rồi, anh mới ra sau vườn hoa biệt thự ngồi xuống ghế gọi điện cho Mao Ca, kiệt sức, mở miệng là CMN: "CMN, cái đôi này cứ lượn lờ trước mặt em, nhìn mà khiến ông đây cay cả mũi, còn cảm động hơn kịch nói, anh bảo hai người này có tạo nghiệp hay không chứ, chẳng biết định thế nào!"

Mao Ca cười ha hả ở đầu dây bên kia, trong ống nghe bỗng vang lên tiếng lanh lảnh của một bé trai: "Ba, ba, cho con năm đồng, con đi mua thịt xiên!"

Nhạc Phong nghe rồi bật cười, được một lúc, chắc là Mao Ca đã cho tiền xong, Nhạc Phong cố ý trêu anh ta: "Anh bây giờ làm cha cũng sung sướng quá nhỉ."

Qua điện thoại cũng có thể tưởng tượng ra dáng dấp tươi cười chất phác của Mao Ca, từng câu từng chữ dường như đều có ý thức tỉnh anh: "Đương nhiên, người sẽ chết, cây sẽ mọc, Phong tử, con người phải hướng về phía trước, cuộc đời có lúc xoay vần, chưa biết chừng rẽ qua một hướng khác, chú sẽ phát hiện ra thứ chú mong muốn hơn cả, những bản khoản khi trước ngấm lại cũng chỉ như thế mà thôi, chú xem, lúc anh rời khỏi Ca Nại, còn rất xúc động ướt cả nước mắt, kết quả giờ thế nào!"

Nhạc Phong không hé răng.

Thời gian ở Cổ Thành, Mao Ca đã nói qua với anh chuyện muốn rời khỏi Ca Nại, quả nhiên không bao lâu, quán trọ thanh niên bên đó đã bị anh ta nhượng lại cho người khác ----- sau khi rời khỏi Ca Nại, Mao Ca đến Cổ Thành, thuê một tòa nhà nhỏ lợp mái ngói kiểu cũ hai tầng, tầng hai là nhà trọ bình dân, tầng một là quán cà phê đọc sách, hầu như không vấp phải cảnh khó khăn lúc mới khai trương, việc làm ăn phát đến kỳ lạ, quả nhiên là thắng địa du lịch, lượng khách hàng Ca Nại không thể nào bằng được, chật kín là chuyện thường xuyên xảy ra, hơn nữa con người Mao Ca lại hào phóng, khách hàng quen, rồi bạn bè do bạn bè giới thiệu cũng tới, khách ngày càng đông.

Khi vận số tốt thì dễ gặp tai họa, nhưng cái câu phúc không cùng đến lại không linh nghiệm với Mao Ca ---- chừng một hai tháng, Mao Ca bắt đầu quen biết bà chủ quán trà sữa đồ ngọt bên cạnh, thi thoảng giúp việc này việc kia, sửa bóng đèn, chuyển bình ga, người phụ nữ kia cũng họ Mao,

chồng mất vì tai nạn giao thông, có một đứa con bảy tuổi, ngày tháng trôi qua rất khó khăn, có Mao Ca sẵn sàng giúp đỡ, người phụ nữ kia rất cảm kích, vài tháng sau vào một buổi tối, chị ta làm một bữa thịnh soạn mời Mao Ca đến ăn, cũng nói thẳng vào vấn đề: "Anh à, nếu anh không ngại, hai ta về góp gạo thổi cơm chung đi."

Khi biết tin Mao Ca có bạn gái, Nhạc Phong còn bớt thời gian đến Cổ Thành một chuyến, biếu chị Mao và đứa bé hai ngàn đồng, coi như lễ gặp mặt, sau khi uống rượu nói chuyện riêng với Mao Ca mới biết được quá trình từ đầu đến cuối, chết cũng không tin: "Không phải chứ, thế này mà gọi là quá trình à, anh lừa ông đây đấy à?"

Mao Ca trừng mắt: "Sao? Ông đây không đẹp trai, chú mày còn mơ ngày ngày có thiên tiên vì ông đây mà tìm sống tìm chết à? Cái gì gọi là quá trình? Cứ phải như chú, lộn qua lộn lại anh chết tôi sống mới gọi là yêu phỏng? Chú mày đơn giản là chơi đùa thôi, sống như chú mày thì thế giới này chẳng còn hy vọng gì nữa."

Nhạc Phong xin tha: "Rồi rồi rồi, nói không lại anh, cái đồ dừa chuột héo quắt nhà anh bao nhiêu năm không ra hoa, chúc mừng anh hôm nay đã được đội vòng hoa rồi nhé."

Mao Ca không nghĩ nhiều, buột miệng thốt ra: "Ừ, chú mày đẹp trai, anh là dừa chuột héo không sai, nhưng tốt xấu cũng nở hoa rồi, dừa chuột tươi như chú thì thế nào, bạn gái ai cũng như hoa như ngọc mà có đứa nào ở lại đâu."

Nói xong mới hối hận muốn tự vả cho mình một cái, Nhạc Phong nửa ngày không nói gì, cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh ta cười cười, kính một ly: "Chúc anh hạnh phúc mỹ mãn."

Bên đầu kia điện thoại, Mao Ca thấy Nhạc Phong không lên tiếng, gọi mấy lần, Nhạc Phong mới hồi hồn lại, đáp: "Em đang nghe đây."

Mao Ca thở dài: "Chú đừng suy nghĩ nhiều nữa, chuyện này, chúng ta chỉ biết hết lòng giúp đỡ thôi, chú thooicoi chuyện Thạch Gia Tín và Vương Tư yêu đương thì có liên quan gì đến chú chứ, đúng không, chú đứng sau làm Lôi Phong như thế, Đảng cũng phải phát huân chương cho chú rồi, đừng suy nghĩ nữa, thích ra sao thì ra thôi."

"Thần Côn đâu?"

"Nhốt ở sân sau, dẫn thân vào con đường sáng tác." Nhắc đến Thần Côn, Mao Ca liền tăng xông, thở cũng không xong.

"Chú mày biết lần trước tên đó nói gì với anh không, nói Tào Tuyết Cần khi viết Hồng Lâu Mộng rất khổ sở, không có cơm mà ăn, mùa đông húp cháo còn đóng thành từng cục, phải mượn dao xắt cháo ra thành từng miếng mà ăn. Thằng cha đấy nói muốn để cho nó được lưu danh bách thế như Tào Tuyết Cần, phải học tập người ta, đêm hôm đấy ăn bát cháo thôi mà bắt anh phải lấy cho một bát bỏ vào trong tủ lạnh cho đông lại."

"Còn nữa, cả ngày chém gió mình là kẻ tài trí hơn người, hiện giờ đang tập trung sáng tác, hết như là táo bón í, một ngày một đêm viết được mấy chữ, còn bảo anh là không được, phải treo cổ lên xà nhà như người xưa, bây giờ đào đâu ra cái nhà nào có xà nhà cho lão hâm đấy treo cổ chứ, lão giỏi lắm, kiếm được sợi dây buộc lên cái đèn trùm trên trần, đầu kia buộc vào cổ mình, hôm trước quên mất là chuyện gì rồi, anh gọi thằng cha ấy ra nhờ tí việc, lão hô một tiếng rồi phi ra ngoài, còn kéo xù nó cả cái đèn của anh theo, ông đây điên hết cả người, xách dùi đuổi lão qua nửa con phố đấy."

Nhạc Phong bật cười, dừng một lúc lại nói: "Cứ để Thần Côn viết đi, hai mươi mấy năm trời, tư liệu chất đầy cả một bao tải rồi mà còn sợ không viết nổi sách hay sao."

Mao Ca thở dài: "Cũng được, cứ từ từ mà viết, anh nói chú hay, có việc viết lách rồi, lão hâm đấy mới ngoan ngoan một chút, không như đợt trước, năm sáu tháng trời không thấy mặt, hơn nữa, tối nào lão cũng ngồi trong quán kể chuyện ma quái, kể đến nổi tiếng rồi, tiện thể cũng câu được mấy mối làm ăn. Hôm nọ trong quán có người bắt chuyện với anh, còn bảo quán anh tối nào cũng có màn kể chuyện ma trong phòng khách."

Nhạc Phong không biết nên nói gì, nhìn bồn hoa phía trước thần thờ, anh không có tâm trạng để chăm chút, trước kia đều cho Khiết Du giúp, dạo gần đây cô mang thai, hoa trong bồn cứ thế khô héo rụng xuống, Nhạc Phong nghĩ, ai ai cũng đang vui vẻ hướng tới tương lai sáng lạn phía trước, về cuộc sống mới, công việc mới, chỉ có anh, tựa như một bồn hoa héo rũ, ngừng nở, cũng dần lụi tàn.

Anh trầm mặc một lúc lâu rồi nói: "Vậy là tốt lắm rồi, lần sau nói chuyện tiếp nhé."

Cúp điện thoại mới nhớ ra mục đích của cuộc gọi vừa rồi là để kể cho Mao Ca chuyện của Vuư Tư, cứ mãi nói chuyện, cuối cùng quên mất cả chuyện quan trọng, có điều ngẫm lại cũng đúng --- ai cũng có cuộc sống của riêng mình, điều quan tâm nhất cũng sẽ là cuộc sống của chính mình, anh có gãy tay cụt chân cũng không nghiêm trọng bằng chuyện chỗ tôi bị vỡ đường ống nước.

Lần đầu tiên trong đời, Nhạc Phong thấy cô đơn, anh không tìm được người để tâm sự, Vuư Tư bệnh nặng, Thạch Gia Tín vô tâm vô lực, Khiết Du thì mang thai, Mao Ca có cuộc sống của mình, nói chuyện với Thần Côn thì chẳng khác nào ông nói gà bà nói vịt, Da Đen thì suốt ngày bận rộn làm ăn, phía Cửu Ca bởi vì sự bất hợp tác của anh nên giờ thái độ cũng lạnh nhạt, có lần anh định tìm Tương Dung trò chuyện, chỉ là trò chuyện thôi, vào câu lạc bộ mới nhận ra Tương Dung giờ cũng đã khác xưa, cô ta không tùy tiện tiếp khách nữa, đã trở thành chị đại của đám con gái ở đó, cô

ta đi theo Cửu Điều, xử lý nội ngoại, nghiêm nhiên biến thành một nửa nữ chủ nhân rồi.

Còn nữa, cô ta lại sửa lại tên, lại đổi thành Đường Đường.

Phụ nữ chốn phong trần có cái nhìn mạnh mẽ và năng lực thích ứng thực tế nhất, anh không cần tôi, vậy nên tôi phải mở to mắt, tìm được một chỗ dựa vững chắc nhất, cô ta nhìn Nhạc Phong, miệng lại như chị dâu trò chuyện với em trai: "Ai u, Phong Tử đến rồi à, tìm Cửu Ca hả, nhưng anh ấy đang bận rồi, hay để tôi tìm một bé ngoan ngoãn giúp anh giãn gân giãn cốt nhé?"

Một Tương Dung rụt rè, mua cà vạt làm quà mừng năm mới tặng anh của một năm trước, dường như cũng đã thay đổi như cái tên của mình, biến mất trong quá khứ.

Nhạc Phong rất nhớ Quý Đường Đường, những khi cô quạnh, có rất nhiều lời anh muốn nói, nhưng nếu Đường Đường còn ở đây, anh sẽ không phải nói gì cả nữa, chỉ cần cô ngồi bên cạnh thôi, dù không nói một lời nào cũng đã đủ giúp anh xua đi nỗi cô đơn.

Lùi lại một bước, anh vẫn thường nghĩ, nếu trước đây anh không đưa cô về Bát Vạn Đại sơn thì sao? Dù cho hiện giờ cô vẫn ngơ ngẩn cũng được, vẫn ngồi dưới đất ngắt mấy nhánh cây cọng cỏ, vẫn quay đầu lại nhìn anh cười khanh khách, anh cũng sẽ cảm thấy ấm áp. Khi đó Đầu Trọc từng hỏi anh: "Cả đời và nhất thời không giống nhau, cậu có thể chăm sóc cho cô ấy một thời gian, nhưng cả đời thì sao", anh không dám đáp, con người, sự vật đều sẽ thay đổi, Himalayas, ngọn núi cao nhất thế giới, một sự tồn tại vĩnh hằng đến nhường nào, năm xưa cũng chỉ là từ đáy biển mà vươn lên, nhưng hiện giờ anh có thể trả lời, anh muốn nói, cả đời cũng được, chỉ cần cô còn ở đây là tốt rồi, anh nguyện chăm sóc cô hết đời.

Đã quá trễ, đến khi có câu trả lời thì đã không còn cơ hội, nguyện vọng của con người, luôn bị hiện thực ép cho nhỏ bé hèn mọn, càng ngày càng hèn mọn, nhưng cái tàn nhẫn của ông trời là ở chỗ, đến cả cơ hội để hèn mọn ông ta cũng không lưu lại cho bạn.

Quãng thời gian yêu đương với Miêu Miêu, chỉ chút xa cách nho nhỏ cũng khiến anh khó chịu, có lần, anh đọc được một câu nói, không nói lời nào đã treo lên chữ ký QQ, câu nói đó, giờ anh vẫn có thể đọc lại được.

Mùi vị nhớ thương một người, tựa như uống một ly nước thật lạnh, sau đó dùng thời gian thật lâu, hóa thành từng giọt lệ nóng.

Lúc đó Miêu Miêu thấy được, cười anh là vì "muốn viết áng thơ gượng nói sâu"*, anh mặt dày nói chẳng qua là để khiến em cười mà thôi, nhưng giờ anh thực sự hiểu được, cảm giác uống thứ nước lạnh lẽo đến thấu xương này, cảm giác chậm chậm, từng đêm từng đêm, dùng nước lạnh để sưởi ấm cơ thể mình, thứ cảm giác đó cho dù thống khổ, nhưng không hề hối hận.

* Trích bài Thái Tang tử

Nếu như chưa từng có được hạnh phúc vô ngần, sao có thể thấy đau đớn đến khắc cốt ghi tâm?

Đại nạn của Vưu Tư tới rất nhanh, giống như Trịnh Thạch Huệ, toàn thân cô biến thành màu đen, da bọc xương, chạm vào thấy nhão nhão khô quắt, tựa như một khung xương, điều đáng mừng duy nhất là, cô không còn đau nữa.

Đôi khi, đau nhức là một loại nhắc nhở về sự tồn tại, đến khi không còn đau nữa thì cũng là lúc sinh mệnh đang rời bỏ bạn.

Ai cũng biết, sinh mạng của Vuur Tư đã đến thời khắc cuối cùng.

Điều duy nhất Nhạc Phong có thể làm cho Thạch Gia Tín, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, là thử.

"Tư Tư, Thạch Gia Tín đã tới rồi, em có muốn gặp anh ta không?"

Vuur Tư nằm ở trên giường, tựa như một khối gỗ đã cháy đen, từng đường mạch máu hằn lên trên gương mặt cô, làn da căng cứng bóng loáng, xuyên thấu qua lớp da đó có thể nhìn thấy dòng máu đen đang chậm rãi chuyển động, vậy mà lại giống như đất đá trôi, trì trệ, vẫn đục, còn cuốn theo cả bùn đọng.

Sức sống từng giây từng phút rời bỏ thân thể cô, khiến cho người ta hoài nghi cô chẳng còn sức lực để nói chuyện, nhưng khi nghe đến cái tên "Thạch Gia Tín", cô bỗng dưng mở mắt, đến mức Nhạc Phong cũng bị ánh mắt phần nộ và oán hận của cô làm cho kinh sợ, cô run rẩy, chống cánh tay tựa cạnh khô ngòai dậy. dùng hết sức lực toàn thân túm lấy gối đầu đập về phía Nhạc Phong: "Cút! Bảo anh ta cút đi!"

Nhạc Phong hồi hận vì đã kích động đến cô, anh mất rất nhiều công sức mới khiến Vuur Tư bình tĩnh trở lại, Vuur Tư hao tổn sạch chút sức lực cuối cùng nằm vật xuống, cô thở dốc từng hơi, ánh sáng trong mắt dần trở về âm đạm, máu trong huyết quản chậm rãi không còn dấu hiệu chuyển dịch, Nhạc Phong ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay Vuur Tư, hỏi cô: "Tư Tư, có chuyện gì muốn nói, muốn dặn dò, nói cho anh biết, nhất định anh sẽ làm được."

Vuur Tư mỉm cười, cho dù nụ cười nằm trên gương mặt dữ tợn như vậy có chút vụn vặt mà quái dị, cô không còn sức, cánh môi chỉ mấp máy được, Nhạc Phong phải ghé sát tai lại gần mới nghe được.

"Em có lỗi... bố mẹ... em, đừng... nói với họ, mẹ sẽ... đau lòng, cứ để họ nghĩ là em không nghe lời... trốn nhà..."

Mắt Nhạc Phong cay cay, cả cuộc đời con người, từ khi cất tiếng khóc chào đời, trải qua bao mối quan hệ, bạn bè, tình yêu, đến thời khắc cuối cùng vẫn quay trở lại với tình thân máu mủ.

Dường như cũng chính tại giây phút này, nỗi oán hận của anh từ trước tới giờ với người mẹ Kim Mai Phượng của mình cũng đột nhiên biến mất, đời người ngắn ngủn biết bao, yêu còn không kịp, hà tất phải lãng phí thời gian để hận thù, tổn thương, dẫn vật không tha thứ?

Nhạc Phong gật đầu: "Được. còn gì nữa không?"

Hình như không còn, cô không nói gì nữa, hơi thở tựa như tơ nhện, có lúc mất hẳn, lồng ngực Nhạc Phong lạnh lẽo, chậm rãi ngồi thẳng, gần như ngay lúc đó, bàn tay Vưu Tư đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay anh.

Cô mở mắt, từng chữ từng chữ, vô cùng rõ ràng, hận ý lạnh lẽo quanh quẩn: "Nhạc Phong, đồng ý với em, sau khi em chết, dùng vải che mặt em lại, em sống không muốn gặp anh ta, chết cũng không muốn nhìn thấy, đừng để anh ta thắp hương cho em, đừng cho anh ta dập đầu trước phần mộ của em, đồng ý với em, đừng để em chết cũng không được yên ổn!"

Thời khắc cuối cùng, sức lực của cô mạnh mẽ đến dọa người, bàn tay khô quắt siết lấy cổ tay anh, dường như chỉ sau một giây là có thể xuyên qua da thịt, Nhạc Phong đang do dự xem có nên đồng ý hay không, cuối cùng thở dài trong lòng, vừa định đáp một tiếng thì phát hiện ra...

Cô đã đi, vẫn giữ nguyên tư thế đó, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Nhạc Phong chờ ra một lúc lâu, đến khi kịp phản ứng lại, anh nhẹ nhàng gỡ tay Vưu Tư ra, giúp cô nằm ngay ngắn lại, nhất thời không tìm được mảnh vải trắng nào thích hợp, anh gỡ chiếc vỏ gối còn lại ra, chậm rãi phủ lên mặt cô.

Anh bước tới cạnh cửa, đẩy cánh cửa ra, Thạch Gia Tín ngồi xổm ngay bên ngoài, anh ta biết Nhạc Phong đã vì anh ta mà thử, cũng biết Nhạc Phong để hé cửa để anh ta nghe thấy động tĩnh bên trong, anh ta vẫn chờ đợi, có lẽ Vuư Tư cũng biết anh ta đang chờ, nên mới nói ra những lời cuối cùng ấy.

Hiển nhiên, anh ta nghe được.

Bờ môi Thạch Gia Tín mấp máy, vẻ kinh hoảng chờ dẫn dần bao phủ đầy mắt, tựa như sợ phải nghe thấy tin dữ đột nhiên ập tới, Nhạc Phong không đành lòng, nhưng vẫn phải nói.

"Cô ấy đi rồi."

Nói ra những lời này, ánh mắt Nhạc Phong cũng dần nhòa đi, trong thoáng chốc, anh gần như không biết mình đang ở đâu, bên tai đầu tiên là vọng đến một tiếng nước nở đê nén, tiếp đó là tiếng khóc rống tê tái ruột gan không chút kiềm chế.

Nhạc Phong ngoái đầu lại, nhìn thân xác đã không còn chút sinh mệnh nào trên giường.

Tới giờ, anh vẫn nghĩ Vuư Tư và Quý Đường Đường rất giống nhau, đều là những cô gái yêu ghét rõ ràng dám nói dám làm, hiện giờ mới biết, hai người khác nhau về bản chất.

Trong tính cách của Đường Đường, chung quy vẫn có vài phần ẩn nhẫn và lý trí thực tế, vì anh, cho dù hận Tần Thủ Thành cỡ nào, cô có thể lần thứ hai gọi ông ta là cha, quỳ xuống dập đầu, nói với ông ta: "Cha, cha giúp con bảo vệ Nhạc Phong."

Vuư Tư thì khác, cô ôm nỗi hận quyết tuyệt, điên cuồng không màng đến ngọc đá cùng tan mà cùng tiến vào địa ngục, cho dù đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, cô cũng nhất quyết không chịu tha thứ.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Kết Thúc](#)

[Ngoại Truyện 2](#)